

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

THE LEGENDBORN CYCLE

BLOODMARKED

"This story gave me everything I wanted: incredible characters, ancient lore and secret societies."

LEIGH BARDUGO
on *Legendborn*

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR

TRACY DEONN

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

BLOODMARKED

TRACY DEONN

SIMON & SCHUSTER

OceanofPDF.com

"İlk" olan her siyahi kız için

OceanofPDF.com

YUVARLAK MASA DÜZENİ

THE CROWNED KING AND AWAKENED SCION OF ARTHUR

THE HIGH COUNCIL OF REGENTS
(sovereigns pro tempore)

REGENT OF LIGHT

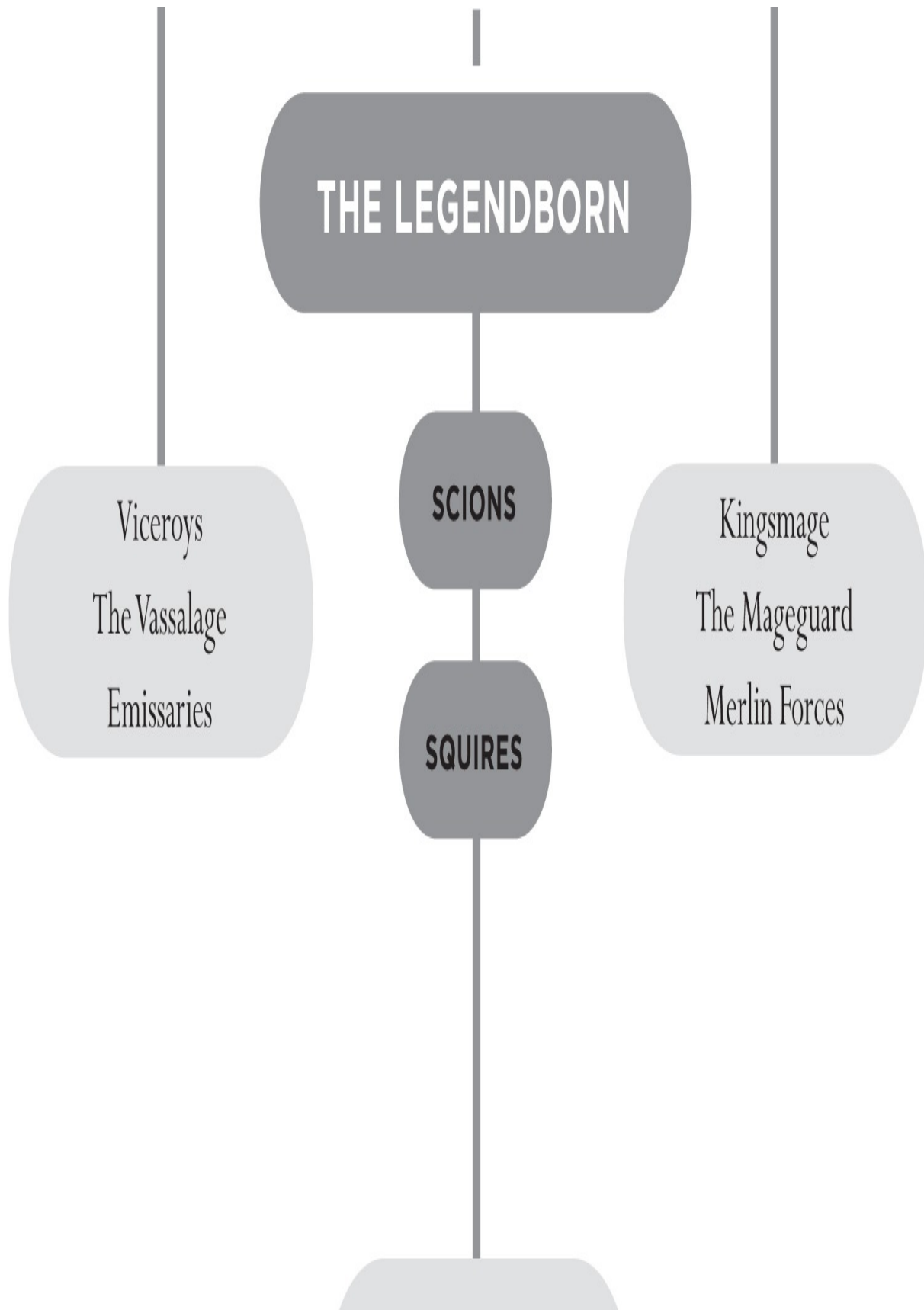
Mage Seneschal
of Mesmer

LORD REGENT

Mage Seneschal
of Constructs

REGENT OF SHADOWS

Mage Seneschal
at Arms

Lieges

Pages

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

PROLOGUE

Damarlarım atalarımın ruhlarıyla yanıyor.

Yirmi dört saat önce Excalibur'u taşından çıkardım. Şimdi, bedelini ödüyorum.

Kadim bıçak beni paramparça etti. Kim olduğumu. Olabileceğim kişiyi. Bir daha asla olamayacağım kişiyi.

Kendimden parçalar haline geldim.

Excalibur'u elinde tutan Briana Matthews parçalanmış ve yeni bir şeye dönüşmüştü.

Yeni bir şey. Güçlü bir şey. William beni böyle tarif etti.

Dün gece Excalibur'u havaya kaldırdığımda, iki ruh içimde çift davul gibi *vuruyordu*: Atalarımın atası Vera ve Arthur Pendragon'un kendisi. Yüzyıllarca ayrı yaşamış olsalar da, her ikisi de gücü kendi soylarına ve bana bağlamak için büyü kullanmışlardı. Vera, atalarına bir yalvarışla. Arthur, şövalyeleri için bir büyüyle. Savaş bittiğinde ve ben nihayet yatağa düştüğümde ikisinin de yok olduğunu düşündüm. Ruhlar, Medyum torunlarını ele geçirmeyi bitirdiklerinde nereye giderse oraya gittiler.

Arthur sessizliğe gömüldü. Vera veda *eder* gibiydi: *'Efsane olmanın bir bedeli var kızım. Ama korkma, buna tek başına katlanmayacaksın.*

Ama sözleri kişisel bir veda değil, atalarımızdan kalma bir hoş geldin idi. Şimdi, sabahın erken saatlerinde, atalarımın tarihi evi olan Loca'da yatıyorum. Legendborn. Ama ben dinlenmiyorum. Acı verici bir şekilde uyanığım. Örtüler yatağın üzerine itilmiş, tenim ve ruhum gergin. Buklelerim boynumda nemli duruyor.

Nefes nefese yanıma döndüm ve iki gözümü de sıkarak kapattım. Yere sürünüyorum. Tırnaklarımın Aoor'u kazıyışını hissediyor ve duyuyorum, gecenin içinde umutsuz bir ses.

Gözlerim açıldığında, etrafımdaki oda yok olmuştu ve ben artık Bree değildim. Onun yerine.

Ben Selah: Vera'nın kızı, artık büyümüş ve kendi çocuğuna hamile.

Gece oldu. Uzun zaman önce. Başımın üzerinden geldiğim yöne bakan keskin kahverengi gözleri olan Siyah bir kadın tarafından bir eve sokuluyorum. Sıcak, güçlü parmakları omzumu kavırıyor. "Acele et kızım. Acele et!" diye fısıldıyor. Bu kadını tanımıyorum ama "kızım" hem aciliyet hem de kız kardeşlik duygusuyla söyleniyor.

Beni evin arka tarafındaki zemine yerleştirilmiş bir kapıya götürüyor. Kapıyı kaldırıp toprak ve çürümüş tahtadan oluşan gizli bir bölmeyi ortaya çıkardı.

Burada biraz duracağım ama yarın tekrar koşacağım.

Gözümü kırpıyorum ve Lodge'un yatak odası geri geliyor. Karanlık ve tanıdık. Parlak, geniş meşe tahtaları altımda uzanıyor.

Nefes al. Nefes ver.

Gözlerimi kapat. Onları aç.

Bir lokantadayım. Benim adım Jessie. Yirmi yaşımdayım.

Ellerimde bir yığın menü var. Müzik kutusundan ellili yılların müziği çalıyor.

"Hey, sen! Kızım!" Kaba saba bir ses bana doğru bağılıyor. "Kız" o kadar açık bir alayla söyleniyor ki, gerçekte kastettiği kelimeyi zar zor gizliyor. Bu hakaret yüzünden okunuyor. Beyaz adamı girişe yakın bir kabinde, durdurulmayacağını bilen birinin kendini beğenmiş sırtışıyla buluyorum. "Servis lütfen?" diye alaycı bir sesle soruyor. Bir alay ve bir yem. Cevap vermem için bana meydan okuyor.

Bir öfke parlaması, göğsümdeki kök fırını yanıyor ve büyüyor - ama restoranın içinden ona doğru yürürken yüzümde bir gülümseme var.

Onu görmezden gelmek ya da bağırarak

isterdim ama yapamam. Burada olmaz, bugün

olmaz. Ama bir yerlerde, bir gün.

Başka bir kabinin yanından geçerken, siyah-gümüş elbiseli beyaz bir kadın arkamı dönüyor. Eli dışarı fırlıyor, parmakları dirseğimi kavırıyor. Derin kehribar rengi gözleri kısılıyor ve yüzümde şüphe kıvılcımları dans ediyor. Bir tutam baharatlı duman burnuma çarpıyor, yeni yakılmış ve büyümeye hazır bir kibrit gibi.

Bir anda kim olduğunu anladım. Onlardan biri. Annemin çocukken beni uyardığı Tarikat büyücüleri. "O Tarikat Merlinlerinin seni yakalamasına izin verme. Birinin seni yalnız yakalamasına izin verme. Mavi Aames'lerini görürsen kaç."

Kalbim hızla atıyor, fırını yutuyorum. Söndürüyorum. Saklıyorum.

"Hanımefendi?" Sesim net ve kararlı.

Merlin kadın bana baktı. Yüzünde şüphe titreşiyor. Bir vuruş geçti.

Kalbimi duyabiliyor mu? Korkularımı?

Sonunda, "Boş ver. Özür dilerim." Parmakları gevşiyor, sonra düşüyor ve yemeğine geri dönüyor. Büyüsünün kokusu kayboluyor; kılıflı bir silah.

Kaçışla birlikte iç çektim. Ucuz atlattım.

Öfkemi hak eden sadece o adam değil. Bir gün Merlinlerle de yüzleşmeyi umuyorum.

Burada değil, bugün değil. Ama bir yerlerde, bir gün.

Bu kez Loca'daki odaya döndüğümde, Bree bir kez daha, terli avuçlarım parke zemini lekelemişti.

Nefes al. Nefes ver.

Gözler kapalı. Gözler açık.

Benim adım Leanne. On beş yaşındayım. Bir arkadaşımınla gün batımında bir parkın önünden geçiyoruz. Kıkırdıyoruz. Aptalca.

Karanlıkta, belli belirsiz ve metrelerce uzakta bir yaratık. Parkta neredeyse yarı saydam, parlayan bir tazi ve onu çevreleyen, ışıktan yapılmış silahlar kullanan bir figür. Figür olması gerekenden daha hızlı hareket ediyor. Ozon burnumu dolduruyor. Bal kokusu, yanık.

Donup kalıyorum. Sessiz bir nefes alıyorum. Taş gibi oluyorum, tıpkı annemin bana öğrettiği gibi. Arkadaşım durdu, kahverengi gözleri şaşkıncı ve gülüyordu. "Leanne, ne-"

Onun konuştuğunu duymuyorum. Tek duyduğum annemden bana miras kalan mantra. Sesi kulaklarımda kısık ve öfkeli: "Bir Merlin'in seni bulmasına asla izin verme. Eğer bir tane görürsen, kaç. Beni duyuyor musun? Kaç."

Ayakkabılarımı çıkarıp çoraplarıma kadar indiriyorum. Böylesi daha sessiz. Arkadaşıma bir bahane mırıldanıyorum. Ve koşuyorum.

Bir ileri bir geri, zaman ve mekân arasında kıvranan bir Aung'um ben.

Selah. Mary. Regina. Corinne. Emmeline. Jessie. Leanne. Annem Faye'in bir anlık görüntüsünü bile görüyorum.

Sekiz hayal. Benim olmayan sekiz anı seti. İçinde yaşadığım sekiz beden, hiç yaşamadığım hayatların içine çekildi. Hepsi koşuyor.

Son iki yüz yılda Vera Soyu'nun her kızı Tarikat'tan kaçtı. Her anne uyarısını ilettiler. Ve işte ben onun içindeyim.

Eve.

Sonunda, duvarları olmayan gölgeli bir alana kayıyorum. Önümde, Aames tarafından çevrelenmiş bir çift çıplak kahverengi ayak.

"Kızların kızı."

Vera'yı görmek için ayağa kalkıyorum. Daha önce olduğu gibiydi: boş, karanlık bir dünyada bir kadın. Kan ve Aame koyu kahverengi kollarının etrafında dönüyor, saçları evrene uzanıyormuş gibi yukarı ve geniş uzanıyor.

"Nerede-?"

"Bu, yaşamla ölüm arasındaki düzlemdir."

Aradaki düzlem... Etrafımdaki karanlığa bakıyorum ve onun *bekleyişini* ve tamamlanışını hissediyorum. Duman gibi, madde olmaya ya da dağılmaya hazır. Ses, duyulmaya ya da susturulmaya hazır. Burası *neredeyse* ve *zaten* bir yer.

"Sen... beni daha önce buraya getirmiştin," diye nefes nefese kaldım. "Kılıcı çektiğimde." Bir kez başını salladı.

Gözyaşlarımın arasından, göğsümü sızlatan anıların arasından konuşuyorum. "Tüm o hayatlar... tüm o *kaçışlar*-"

"Görmen gerekiyordu, çünkü kim olduğunu anlamam gerekiyordu."

"Kim olduğumu'...?"

"Sen bizim okumuzun ucusun." Sesi her kelimede daha da yükseliyor. "Mızrağımızın ucu. Gemimizin pruvası. Uzun zamandır kaynayan ateşimizin Aare'si. Sen direnişimizin canlı örneğisin. Yüzyıllarca saklandıktan sonra açığa çıkan. Acıdan kaynaklanmış bıçak. Yara silaha dönüştü."

"Biliyorum..." diyorum.

"Biliyorum..." "Hayır, yok."

Vera'nın cildindeki Aames daha parlak parlıyor. "İlk kızımızdan sonuncusuna kadar fırınımız büyüdü. Her hayat bir öncekinden daha sıcak yanıyor. Sen benim soyumun en keskin ve en güçlü halisin. İçinden geçen her şeyle, kötülüğün yok edeceği şeyleri koruma gücüne sahipsin. Yüzleşilmesi gerekenlerle yüzleşebilirsiniz."

Sözleri doğrudan göğsüme saplandı ve beni her yönden yaktı.

"Birçok nedenden dolayı kaçtık. Kendimizi korumak için kaçtık. Biz ölmeyelim diye, kızlarımız *yaşayabilsin* diye kaçtık." Vera bir adım öne çıkıyor ve sesi yavaş, zengin bir lav gibi tenime değişiyor. "Ama bir amaç, bir hayal diğerlerinin hepsinden üstün. Bunun ne olduğunu biliyor musun, Bree?"

Başımı sallıyorum, nefes nefese. "Hayır."

Cildindeki Aames daha da büyüyor, saçları nerede bittiğini göremeyeceğim şekilde uzuyor ve yukarı kalkıyor. Tekrar gözümü kırpıyorum... ve tarihi bir evin avlusunda titreyen, terden sırılsıklam olmuş bir genç kızım. Yanan ciğerlerime hava çekiyorum. Benim olan ve benim olmayan gözyaşları döküyorum.

Vera'nın sesi bir zamanlar volkanik Aow ise, şimdi soğuk obsidyen. Jilet keskinliğinde. "Biz kaçtık... böylece sen kaçmak zorunda kalmayacaktın."

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

BİRİNCİ BÖLÜM

GÜÇLÜLÜK

OceanofPDF.com

1

İşte tereddüt ettiğim kısım burası.

Mantiken, 1ne olacağımı biliyorum. Yarım düzine kez kaçtım, sorun olmadı. Koğuşlar bariyer büyüsidür, ancak yatak odamın penceresinin dışındaki koğuş davetsiz misafirleri *dışarıda* tutmak için yapılmıştı, içeridekileri kilitlemek için değil.

Yine de... tüm bedenimi içinden geçirmeden önce Locayı çevreleyen sessiz, parıldayan ışık perdesini test etmek akıllıca bir fikir gibi geliyor. Ne olur ne olmaz.

Elimi açık pencereye doğru kaldırıyorum ve avucum aether'a değene kadar *bastırıyorum*. Gümüş mavisi koğuş dokunuşumla havalanıyor, ama bir ışık oluşturmuyor. Bunun yerine, parmak eklemlerimin ve bileğimin üzerinde durgun bir dalga halinde dalgalanıyor. Dikenli ve sıcak ama zararsız. Parmak uçlarım yanardöner katmandan geçerek diğer taraftaki berrak gece havasıyla buluşuyor. Elimi çektiğimde büyü tekrar sakinleşiyor.

Mükemmel.

Rüzgâr hızlanıyor ve yüzüme sert kokular savuruyor: Parlak, baharatlı tarçın. Ilık viski. Uzun süredir yanan odunların dumanı.

Sel genellikle akşamın erken saatlerinde Gölgedoğan aktivitesi yükselmeden önce koğuşlarını yeniden oluşturur, böylece aether imzası hala tazedir. Yalnızca belirli ve hareketsiz konumların etrafına bariyerler yerleştirebilir. Binalar, arazi çemberleri, bir oda. Benim isteğim dışında Loca'ya yerleştirilmemin *nedeni*, buranın koruyucu muhafızlardan oluşan bir kalenin arkasında yer almasıydı. Özellikle bu kale tuğla ve taşı sarıyor ve

Eskiden kullandığı büyülerden daha güçlü olan bu büyü, bir Efsane Doğanın ya da Merlin'in yardımı olmadan birinin eve girmesini imkânsız hale getiriyordu.

Sadece bir aydır Arthur'un soyundan geliyorum ve şimdiden Nick'in hayatı boyunca neler hissetmiş olabileceğini az çok biliyorum. StiAed. Kapana kısılmış. Aynı anda hem güçlü hem de güçsüz. *Huzursuz.*

"Phew." Hassas burnuma bir rüzgar daha çarptı. İrkildim ve döndüm. Başucumdaki çalar saate bakıyorum. On buçuk.

Az kaldı.

Bir hıçkırıkla yatağa geri düşüyorum. Sel ve Efsane Doğan muhtemelen şu anda devriye rotalarının ilk durağına, kampüsün güney ucundaki küçük ormanlık alana ulaşıyorlar. Ne kadar rahatlamaya çalışsam da tüm vücudum sarmal bir yay gibi. Beklerken çenem bile sıkıca kenetlenmiş durumda.

Açık pencereden esen ısırgan bir rüzgar, bu kez yanaklarımı erken sonbaharın serinliğiyle gıdıklıyor. Kışın yolda olduğunu ve zamanın bizi geçip gittiğini hatırlatıyor.

Burada olmamalıydım.

Her gün aklımdan aynı cümle geçiyor. Nerede olursam olayım ya da ne yapıyor olursam olayım, bu sözler içimin derinliklerinde bir yerden kabarıyor, boğazımın arkasına doğru yükseliyor ve bir şekilde beynimin içinde dolaşıyor.

Bu İngilizce sınıfında oturup ders dinliyor olmamalıydım. Lodge'un yemek salonunda dört çeşit yemek yememeliydim. Lodge'un duvarları arkasında güvende, yumuşak bir yatakta uyumamalıydım.

Arkadaşlarımın şimdiye kadar ne hissettiğimi tahmin ettiklerinden eminim. Nasıl tahmin etmesinler ki? Greer o sınıfta yanımda oturuyor, bu yüzden zıplayan dizimi görüyorlar. Muhtemelen her an sandalyemden fırlamaya hazır olduğumu anlayabilirler. Dört çeşit yemek için oturuyorum ama tabaktaki yemeği kurcalayıp yemeyi unuttuğumda Pete hemen dirseğimin dibinde oluyor. Efsane Doğanlar saat ikide döndüğünde

Gece geç saatlere kadar süren devriyelerinden sabah uyandıklarında, onları karşılamak için kapıda beklerim.

Efsane Doğanlar bekleme modunda. *Ben* de bir bekleyiş içindeyim. Ogof y ddraig, yani ejderhanın mağarası olaylarından beri öyleyiz. Cinayet ve ihanetle yüzleştiğimden ve acı gerçekler ortaya çıktığından beri.

Nick uyurken yanımdan alınıp, Nick'in babasına bağılı güçlü Kral Büyücüsü Isaac Sorenson tarafından kaçıırıldığından beri. O zamandan beri üçünden de haber alan ya da gören olmadı.

Bugünlerde hayal kırıklığı midemde bir kömür parçası gibi yaşıyor ve sadece Nick'in yakalanışını *düşünmek*, onu parlak ve tanıdık, acılı bir Aame'ye dönüştürüyor. Bir ay önce, Carolina kampüsünün derinliklerinde, Kral Arthur'un ruhu

Pendragon dünyaya ve onun gerçek torunu *olan benim içime* Uyandı. Uyanışı, Efsanedoğan ve Gölgedoğan güçleri arasındaki kadim savaş olan Camlann'ın bir kez daha yaklaştığını işaret ediyordu. Ve hemen ertesi gün Vekiller, yani Yuvarlak Masa Tarikatı'nın mevcut liderliği, bize hiçbir şey yapmamamızı emretti. Derslere katılacağız, sınavlara gireceğiz, hatta davet edilirse partilere bile gideceğiz. Vekillerin istihbarat ajanları düşmanlarımız ve Nick'in tanınmış bir sadık hizmetkâr tarafından yakalanması hakkında bilgi toplarken, dikkatleri bölüme ya da bana çekmeyi göze alamayız. Bir sonraki emre kadar Efsane Doğanlar'a burada kalmaları emredildi.

Bizim için *burada*, savaşın eşiğindeyken *haftalarca* nefesimizi tutmak var. Ama benim için burası, Efsane Doğanlar düşmanlarımızı avlarken Lodge'daki odamda tek başıma oturmak.

Babam Tarikat'ı eski bir akademik öğrenci grubu olarak zaten biliyordu. Nick'in beni katılmaya davet ettiğini de biliyordu. Ama kampüsteki evlerine aniden taşındığımı öğrendikten sonra bir açıklama istedi. Onu Loca'nın yasal ve güvenli olduğuna ikna etmek için öğrenci dekanı, en iyi arkadaşım Alice ve eski terapistim Patricia gerekti. Ona tüm gerçeği söyleyemedim ama daha güvenli bir yer olmadığını söyledim. Bu bir yalan değil, sadece...

Burada olmamalıyım. Burada olmak istemiyorum. Bu yüzden son zamanlarda... burada olmamaya karar verdim. En azından birkaç saatliğine.

Saate bir kez daha baktım. Şimdi 10:40-1ve. Bu işe yaramalı.

Pervaza tırmanırken kıkırdamak zorunda kaldım. Arthur'un gücüne rağmen, Sel'in beni sırtına alarak üç kattan atladığını görmeseydim, iki katlı bir pencereden atlamayı *asla* düşünmezdim.

"İlham verdiğiniz için teşekkür ederim, Kral Büyücüsü," diye mırıldanıyorum sırtarak, dar tahta şeridin üzerinde dengede dururken.

Atlamakla düşmek arasındaki fark nedir? Lodge'un taş dış cephesinde kararlı, sert bir itiş.

"Bir." Nefes alıyorum. "İki." Dişlerimi sıkıyorum. "Üç!" Zıplıyorum.

Yere indiğimde, eğitimcim Gillian'ın sesini duyuyorum, darbeyi *bilinçli olarak* almamı, dizlerimi kilitlemek yerine bükmemi söylüyor. Gill beni ilk kez eğitirken, Arthur'un doğaüstü gücünü miras almadan önce, bacaklarım yarım katlık bir darbeyi bile kaldıramazdı. Böyle bir atlayış, yerden gelen tüm kuvveti ayak bileklerimden dizlerime ve kalçalarım doğru gönderirdi. Şimdi, Arthur'un gücü bir şeyleri kırmamı engelliyor ama dengem için hiçbir şey yapmıyor. Ayağa kalktığımda biraz sallanıyorum ama dik durmayı başarıyorum. İlerleme var. Binadan sadece bir adım uzaklaşmıştım ki bir ses beni durdurdu

Ben.

"Bu gecelerden birinde seni yakalayacak, biliyorsun."

Geriye döndüğümde gölgelerin arasından bir adamın çıktığını görüyorum. William, yeşil bir kot ceket ve mavi bir kot pantolon giymiş, alaycı bir gülümseme takınmıştı.

"Ve ne yapacaksın?" Kollarımı kavuşturuyorum. "Bana yine bağırarak mısın?"

William'ın ağzı seğiriyor. "Evet. Yüksek sesle." Başını benim karanlık pencereme doğru eğiyor. "Fena bir atlayış değildi. Ya da iniş de öyle. Arthur'un gücüne alışmaya başlıyorsun."

"Evet, şey"-başımı sallıyorum- "güç yeterli değil."

"Asla öyle değildir." William gücün ne olduğunu ve ne olmadığını bilirdi. Günde iki saat boyunca hepimizin en güçlüsü o. Benden daha güçlü. Sel'den daha güçlü. Felicity'den bile daha güçlü, Lamorak'ın soyundan.

Sessizlik. Dudağımı ısırdım. "Beni durdurmak için mi buradasın?" İstese yapabilirdi. Muhtemelen *durdurmalı*, ama...

William iç çeker ve ellerini arka ceplerine sokar. "Hayır. Eğer seni durdurursam, gizlice kaçmaya devam edeceksin. Giderek daha yaratıcı yollarla, sanırım."

William benimle ilk karşılaştığında bir cehennem köpeği tarafından yaralanmıştım. Adımı bilmeden ve hatta sormadan, bilincim neredeyse yerindeyken beni iyileştirdi. Kısa bir süre sonra -Tarikat'a neden katıldığım konusunda tam olarak dürüst olmadığım kadar bilgi sahibi olduğunda- yaralarımı tekrar iyileştirdi. William sırların değerini anlıyor ve başkalarını sır sakladıkları için yargılamıyor. Bu bir lütuf, gerçekten. Özellikle de bu gece.

Yargılamak yerine, yumuşak bir ifadeyle beni izliyor ve suçlarımı kabul etmemi bekliyor. İç çekiyorum. "Ne kadar süre?"

"Gizlice dışarı çıktığını biliyor muydum?" Sağ koluma doğru başını sallıyor. "Pazartesi sabahı kahvaltıda bileğindeki kötü sarılmış yanığı fark ettiğimden beri."

Bu dört gün önceydi; yanık şimdi büyük ölçüde iyileşti. Kolumu arkama sokuyorum. "Onu kolumun altına sakladığımı sanıyordum."

"Sen yaptın. Benden başka herkesten."

William'ın hiçbir şey söylemeden ne kadar çok şey *bildiği* için minnettarım. Ama henüz önleyebilecek kadar becerikli olmadığım yanıklardan bahsetmek istemiyorum. "Sel de o gün seni görseydi bunu fark ederdi."

"O gün beni görmedi," diye mırıldanıyorum.

William yorum yapmıyor.

"Diğerleriyle devriye geziyorsundur diye düşünmüştüm." Aramızda bir işaret yaptım. "Yoksa bu da korumalarınızın vardiyalarından biri mi?"

"Bree." William uzun bir süre bana bakıyor ve bu nazik uyarının omuzlarıma yumuşak bir ağırlık gibi çökmesine izin veriyor. "Bizi suçlayamazsın, değil mi?"

"Hayır." Başka tarafa bakıyorum ve mağaradaki o geceden beri kimsenin unutmama izin vermediği ilmi tekrarlıyorum. "Eğer tamamen Uyanmış bir Arthur Gölgedoğan kanıyla vurulursa, Efsanedoğan Çizgileri sonsuza dek kırılır. Anladım."

İlk başta gizlice kaçmayı planlamamıştım. Ama geçen hafta bir gün Greer, Sel'in Efsane Doğumlu Scion ve Squirelar'a bana kampüste bir binadan diğerine kadar eşlik etmelerini emrettiğini itiraf etti. *Sessizce*, böylece diğerlerinin beni olası saldırılardan koruduğunu fark etmeyecektim. *Gizlice*, böylece onların gezinmelerinden rahatsız olmayacaktım.

Yine de uzaklaştırdım.

Şu anda bile sıcak bir hüsrana kabarıyor ve tırnaklarım derimi parçalayana kadar 1. kasımı sıkıyorum. Tıslıyorum ve hemen açıyorum. Arthur'un gücü, onu kullanmama izin verilmediğinde işe yaramaktan çok can sıkıcı oluyor. İçimi çekiyorum ve tekrar 1. William'a dönüp elime bakıyorum. Tanrım, *her şeyi* fark ediyor.

William kaşlarını kaldırır. "Madem anlıyorsun, o zaman neden kızgınsın?"

"Sadece bir kez kendimi savunabilmeliyim. Bu savaşta ben de herkes gibi mücadele etmeliyim."

"Yapacaksın. Ama henüz değil." Gözlerini yanımdan ayırmıyor, ormana doğru gitmeyi planladığım yol boyunca. "Arenaya mı gidiyorsun?"

Saklamanın bir faydası yok. Başımı sallıyorum.

Yüz ifadesi şüpheye dönüşür. Gizlice kaçmak bir sırdır; arenaya tek başına gitmek başka bir sırdır. "Zaten geç oldu ve anma töreni sabah...."

"Biliyorum." Dudağımı çiğnedim. Anma törenini unutmamıştım. Nasıl untabilirdim ki? Tarikat'ın Russ, Whitty, Fitz ve Evan için düzenlediği resmi tören, annemin cenazesinden sonra katıldığım ilk cenaze töreni olacak. "Uzun süre dışarıda kalmayacağım. Söz veriyorum."

"Bree..."

Daha çok somurtuyorum. "Lütfen."

Bir iç çekiş ve eğlenen bir göz yuvarlamasıyla yumuşuyor. "Tamam." Sonra beni şaşırtarak yanıma geldi. "Ama sen gidiyorsan, ben de sana katılacağım."

Göz kırpiyorum. "Yapacak mısın?"

Omuz silkiyor. "Yolu göster."

İkimiz de ormandaki patikayı, Aashlight'ım olmadan bile yürüyebilecek kadar iyi biliyoruz. Sel burada olsaydı, bir avuç dolusu aether ile yolu aydınlatabilirdi.

Ama Sel burada olsaydı, beni eve geri sürüklerdi, her ne kadar korumaları şu anda Lodge'un etrafında üç katmanlı bir çevre oluştursa da. Penceredeki sadece birincisiydi.

İkinci koğuşa girdiğimizde William benim tepkimi fark ediyor. Kırıkan burnumu ve sulanan gözlerimi. "Senin şu Kan Sanatçılığı yeteneğin çok etkileyici."

"Aether koklamak mı?" Benim için her zaman hazır olan tek Bloodcraft gücü pasif büyü algılama yeteneğidir: Aether'i görmemi sağlayan görme, hissetmemi sağlayan dokunma. Birinin onu bir dökümde kullandığını bana söyleyen bir burun.

"Sadece aether kokusu değil. Efsane Doğanlar etrafta aether olup olmadığını ve bunun bir silaha dönüştürülüp dönüştürülmediğini anlayabilir ama *siz de* tek tek büyücüleri ve onların ruh hallerini ayırt edebilirsiniz...." Şaşkınlıkla başını sallıyor.

Vera'nın Bloodcraft büyüü, ilk ve en önemli olarak, torunlarının bizi - özellikle de Merlinleri- avlayabilecek yakınlardaki aether kullanıcılarını hissetmelerine yardımcı olmak için tasarlandı.

"Merak ediyorum." Geçtiğimiz koğuıu işaret ediyor. "Az önce ne aldın?"

Bir nefes daha alıyorum. "Biraz yakıyor, bu yüzden Sel onu attığında kızgındı."

Kıkırdıyor. Duraklıyor. Yanıtımı analitik, tıbbi zihninde evirip çeviriyor. "Sesin sıkışık geliyor. Alerjiniz mi var?"

Bunu düşündüm. "Hayır. Daha çok... birisi çok güçlü bir parfümle yanımdan geçtiğinde."

William bir dalın altına saklanır. "Sel bir izlenim bırakıyor."

İnledim. "O etrafta yokken bile! Gardiyanlar, Efsane Doğumlu korumalar, talepler. Bu çok *can sıkıcı*."

William o zaman gülüyor, gri gözleri parlıyor.

"Ne?" diye soruyorum.

Yumuşakça gülümsüyor. "Nicholas gibi konuşuyorsun."

Bu gece ikinci kez, acı beni içimden vuruyor. Şimdi daha kötü, çünkü daha önce onu itmiştim. Nick'i kaybetmenin derin acısı, annemi düşündüğümde hâlâ hissettiğim yok edici keder dalgası değil, daha keskin bir şey. Bu keder bir neşter gibi kaburgalarımın arasından kayıyor. Karşı koymaya çalıştığım ama engel olamadığım bir şey. Ağaçlar bulanıklaşıyor. Gözlerim yanıyor. Yürümeyi bırakıyorum.

Nick kaçırıldığında *tam* yanımdaydı. Unvanını yeni kaybetmiş ve babası tarafından ihanete uğramıştı ama yine de ben onun yatağında iyileşirken benimle kalmayı tercih etti. Bazen, köprücük kemiğime değen nefesinin sıcaklığını, kolunun ortama yayılan güven verici ağırlığını hatırladığımı düşünüyorum. Omzuma fısıldadığı sözleri: "*Sen ve ben, B.*"

"Bree." William görüş alanıma giriyor. Sesi alçak, yatıştırmak için. "Babasının ona zarar vereceğine inanmak için hiçbir nedenimiz yok."

Gözyaşlarımı kırıştıyorum. "Harm onu *bulacak*. Bu gidişle, bizden çok önce."

William kelimelerini dikkatle seçer. "Arthur'un bir soyunun en son çağrılmasından bu yana iki yüz kırk on beş yıl geçti. Hayatta olan hiç kimse içinde bulunduğumuz ana tanıklık etmemiştir. Yüksek Konsey hakkında bildiğim her şey

Vekiller onların ölçülü olmalarını destekleyecektir. Ufukta savaş görüldüğünde ve bir zamanlar doğmuş hayatlar tehlikedeysen nasıl hareket edeceklerine dikkat etmelerini-"

"Tehlikede olan tek hayat bir kez doğmuş olanları değil," diye ısrar ediyorum. "Nick bir katil tarafından kaçırıldı. Onun hayatı da tehlikede!"

William dudaklarını sabırlı bir çizgiye bastırıyor. "Seninki gibi."

Genelde William'la tartışmam, pek sayılmaz. Ama bu konuda, *elimizde* düzenli bir nokta, kontrpuan dansına girdi.

"Tarikat hakkında bilgisi olan herkesin hâlâ Nick'in Arthur'un soyundan geldiğine inanması dışında." Derin bir nefes alıyorum. "Ve babası ile Isaac, onu hâlâ öldürmeye kararlı, sayısı bilinmeyen Gölge Doğulularla birlikte kaçıyor. Bu da onun hayatının şu anda benimkinden çok daha fazla tehlikede olduğu anlamına geliyor."

Buna itiraz etmek mümkün değil ve William da bunu yapmaya çalışmıyor. Kendi güvenliğim için kimliğimi gizli tutmak Vekillerin verdiği ilk emirdi. Arthur beni ogof y ddraig'de çağırana kadar Nicholas Davis Arthur'un soyundan geliyordu. Legendborn dünyasına göre Nicholas Davis *hâlâ* Arthur'un soyundan geliyor. Ama gerçekte değil. O benim. Nick tahta çıkmaya hazırlanmak için okuldan izin almadı; o kaçırıldı ve hazırlığı yapan *benim*. Şu anda dünyada bunu bilen yirmiden az insan var ve hayatım bu güven çemberinin olabildiğince küçük kalmasına bağlı.

Arthur'un Uyanmış Soyu ve Sonsuzluk Büyüsü'nün dayanağı olarak, Efsane Doğumlu gücün yaşayan, nefes alan bedeniyim. Bir motor gibi, kanım ve hayatım, orijinal on üç şövalyenin ruhlarını ve gelişmiş yeteneklerini Scion torunlarına bağlayan büyüü besliyor. Eğer bir Shadowborn iblisi tarafından öldürülürsem, büyü de ölecek ve on beş asırlık Legendborn gücü sona erecek. Bir daha hiçbir Scion çağrılmayacak ve insanlık Shadowborn egemenliğine girecek. İblisler insanların duygularıyla beslenmekte, kaos ve çatışmayı körüklemekte ve ayırım gözetmeksizin saldırmakta özgür olacaklar. Yani, bilirsiniz, baskı falan yok.

William iç geçirir. "Ayinden sonra her konuda daha fazla söz sahibi olacaksın."

Gözlerimi deviriyorum. "Kılıcı taştan tekrar çıkardığım ayın. Bu sefer seyirci için mi?"

William kaşlarını çatar. "Savaşta kılıç çekmek spontane ve gerekliydi
-"

Sadece ben de değildim sanırım. Vera, Arthur ve bendim. Hep birlikte. Bir el değil, üç el.

"İktidarın devrini başlatmak ve bunu resmileştirmek için Vekillerden önce unvanınızı resmen *ve bilerek* talep etmelisiniz. Özellikle de savaş zamanında."

Homurdanıyorum. "Arthur'un Scion'unu çağırdığı tek zaman savaş zamanıdır, William." "*Bilinen* düşmanlara karşı savaş, belki. Eğer o goruchel taklitçisi, eğer Rha-"

William'ın cümlesi aniden bitiyor. Tekrar denemeden önce nefes alıyor, sanki Evan Cooper'ı öldüren ve tüm bölümü kandıracak kadar mükemmel bir şekilde taklit eden iblisin adını ağzına *zorla almak* zorundaymış gibi. "Eğer *Rhaz* doğruyu söylüyorsa, bu kampüste başka sahtekârlar da olabilir. Rhaz yalan söylüyor olsa bile, yine de dikkatleri senin ya da Nick'in yokluğuna çekme riskini göze alamayız. Kapılar her gece açılırken ve Camlann ufukta görünürken olmaz. Güçlerimiz yetersiz."

Bu doğru. Tamamlanmış bir Yuvarlak Masa yirmi altı Efsane Doğumlu üyeden oluşur: On üç Scion torunu ve her birinin yanında savaşacak bağlı bir Yaveri vardır. Arthur çağırdığında Masa beni kazandı ama Rhaz dört kişiyi öldürdü: *Fitz. Evan. Russ. Whitty*. İsimleri William'ın gözlerinde yazılı. Kayıp Masa üyeleri, kayıp savaşçılar, kayıp arkadaşlar.

Fitz öldüğünde, küçük kardeşi Sir Bors tarafından hemen onun yerine geçmesi için çağrıldı. Ancak Evan, Russ ve Whitty Dublör olarak seçildi ve Scionlar yerlerine geçecek kişileri seçmekte yavaş davrandı. Gerçi çok fazla seçenekleri de yoktu. Whitty'nin William'ın Yaveri olduktan sadece birkaç *saat* sonra savaşta bir iblis tarafından öldürüldüğünün duyulmasının ardından, bu yılki turnuvada Yaver olmak için yarışan Sayfaların çoğu isimlerini değerlendirmeden çekti.

Bir de Nick ve ben varız. Nick artık Arthur'un soyundan gelmiyor olabilir ama Lancelot'un soyundan geliyor. Soy olarak, Tarikat kanunları kendi Dublörlerimizi seçmemizi emrediyor.

Merlin orijinal Yuvarlak Masa'yı yirmi altı yıl boyunca kuşattı; en yüksek gücümüz Yirmi altı üye *gerekli* ve on beş üyemiz eksik.

Savaş yaklaşıyor ve biz hazır değiliz.

"Vekiller sana ağır şartlar altında bir krallık teslim edecekler, Bree. Ama sana güvenemeyeceğin bir yakın çevre teslim etmeyecekler. Ben kendi adıma bundan memnunum." William'ın kaşları nadir görülen bir acı gösterisiyle çatıldı. "Dikkatle ve Yeminli müttefiklerimiz yanımızdayken ilerlememek için çok fazla kayıp verdik."

Elim karanlıkta onun koluna değiyor ve yürümeye devam etmeden önce onu sıkıyor.

Dudağımı kemiriyorum. "Yeminlerden bahsetmişken... Sel...?"

"Yemini Nick'in tehlikede olduğunu gösterseydi bizi uyarırdı," diyor William eşit bir şekilde. "Nick değerli bir çip. Lord Davis doğru hamleyi yapmak isteyecektir."

"Merlin'in o Yemini bir tür izleme büyüğü ya da *benzeri bir şeyle* tasarlamadığına hâlâ inanamıyorum. Nerede olduklarını bilmeyen bir korumanın, sorumluluğundaki kişinin tehlikede olduğunu bilmesinin ne faydası var?"

"Eski günlerde, Kral Büyücülerini görevlerinin yanından asla ayrılmazlardı." William kaşlarını kaldırıyor. "Modern zamanlar bunu... zorlaştırdı."

Vardığımızda boş arena neredeyse sessiz; gece havası vahşi yaşam ve böcekler için çok soğuk. Uçurumun kenarına oyulmuş merdivenlerden inerken ayak seslerimiz yankılanıyor. Ölmekte olan yaprakların ve nemli ahşabın tiksindirici, ekşi tatlı kokusu aşağıdan bizi çağırıyor.

İlk duruşma gecesi, gözlerim Sel'in büyüğü tarafından kapatılmış ve Nick bana rehberlik ederken aynı basamaklardan aşağı inmiştim. Şimdi yürürken, omuzlarımda büyük ve sıcak ellerini neredeyse hissedebiliyorum. Neredeyse sesini duyuyorum - unutulmuş bir anıdan gelen alçak, eğlenceli bir kahkaha.

"*Sabit dur, B, sabit dur. Sorun şu ki, eğer düşersen, centilmenlik kurallarına göre arkandan dalmaktan başka çarem yok.*"

"Hâlâ onun kolyesini mi takıyorsun?" William'ın sesi beni anılarımdan uzaklaştırıyor.

Merdivenlerin dibine vardık ve o da arkamda, başparmağımın göğsümdeki zincirden sarkan Pendragon sikkelerini ovuşturduğu yere bakıyor.

Kulaklarım ısındı. "Evet."

Sikke Nick'in hediyesi olabilir ama artık paylaştığımız bir şeymiş gibi geliyor. Bir yüzünde Arthur Soyu'nun mührü, kralın işareti olan ejderha, diğer yüzünde ise Efsane Doğanlar'ın sembolü olan dört köşeli elmas.

diğerinde çember. Nick bunu bana ilk verdiğinde ne kadar öfkелendiğimi hatırlıyorum, beni doğru olmayan bir şekilde "onun" olarak sahiplenmişti. Daha sonra, belki de doğru hissettirecek bir şekilde onun olabileceğimi düşünmeme izin verdim. Ve sonra oldum.

Kafamı sallıyorum ve bizi çimenli Aoor arenasına götürüyorum. Merkeze ulaştığımızda William adımlarının ortasında duruyor. "Sel'in son koğuşu-"

"Ağaç çizgisini takip ediyor. Kontrol ettim." Çenemi açık arazinin diğer tarafına doğru salladım. Sel'in üçüncü ve en dış koğuşu, bir zamanlar turnuva sırasında bir Page olan Sydney ile saklandığım hendekten birkaç metre ötede başlıyor. Oradan geniş bir kavis çizerek Battle Park'ın ortasında Lodge'un bulunduğu devasa bir daire çiziyor.

William memnun bir şekilde başını sallar. "Pekâlâ. Neyin var göster bakalım, çaylak."

Ne yaptığını biliyorum. Alaycı bir şekilde, savaş denemesinde Arthur değil de ben kendi zor kazandığım becerilerimi kullanarak başarılı olsam da, diğer Scionların aether ile nasıl savaşılacağını bilme konusunda hâlâ benden *yıllar* ileride olduğunu hatırlatıyor. Şövalyelerinin aether yeteneklerini miras alma olasılığı için hazırlanmaya altı yaşındayken başlamışlardı. Yedi yaşında şövalyelerinin tercih ettiği silahların kauçuk ve ahşap alıştırma versiyonlarıyla eğitime başladılar. Ben on altı yaşındayım, herkesten on yıl gerideyim ve daha yeni başlıyorum.

William bana, sanırım, kendime karşı nazik olmamı hatırlatıyor. Ne kadar usta olursa olsun, onun da benim gibi bir insan olduğunu hatırlamamı. Ve insanlar aether kullanmayı öğrenmeli, her seferinde bir adım.

Medyumlar ölüleri kontrol edemez. Arthur'la istediğim zaman iletişime geçebilsem bile, onun gücünü kullanmak için sahiplenmeye güvenemem ve güvenmeyeceğim de. Eğer liderlik edeceksem, diğerlerinin yaptığı gibi kendi başıma aether'a erişebilmeli ve onu kontrol edebilmeliyim.

Kendi nefesim kulaklarımda gürültülü ve hırıltılı. Kalbim kaburgalarımı bir, iki kez tekmeliyor. Gözlerimi kapatıyorum. Yavaşlatmaya çalışıyorum. Bir nefes daha alıyorum. Avuçlarımı gökyüzüne açıyorum.

"Aether her yerinde." William'ın sesi kulaklarımda yumuşak. "Şimdiden parmak uçlarında."

Aether etrafımda. Zaten burada.

"Bir fısıltı. İhtiyacın olan tek şey bu."

Sırıttıyorum. "Sel güç için fısıldamaz, *çeker*."

William homurdanıyor. "Takip etmek zorunda olmadığın bir model, burada değil."

Derin nefes alıyorum ve sıcak hava - eter - tenimde dans etmeye başlayana kadar uzanmadan uzanıyorum. Sonra gözlerimi açıyorum ve o eteri çağırıyorum. Onu görünmez gaz halinden görebildiğim ve manipüle edebildiğim enerjiye dönüşmeye davet ediyorum

-Ellerimin ve kollarımın etrafında mavi bir ateş yanıyor.

"Güzel," diye mırıldanıyor William, "büyücü Aame'ye aether çağırmak ilk engel. Şimdi onu döv...."

Büyücü Aame daha da ısınıyor. Tıslıyorum ama sabit duruyorum ve dönen ipliklerin Excalibur'un katı kütlesine düştüğünü hayal ediyorum. Arthur'un kabzasını zihnimde şekillendiriyorum ve Aames'i imgemin içine *itiyorum*. Dönen bir aether fırtınasının Arthur'un kılıcının uzunluğuna çöktüğünü, sonra da ince büyü tabakaları keskin kenarlı bir silaha dönüşene kadar kendi üzerine katlandığını hayal ediyorum.

Ama iradem büyü Aame'yi soğutup katı hale getirmeye yetmiyor. Görüntülerim işe yaramıyor.

Sadece yanma var.

Katı bir kütleye yoğunlaşmak yerine, Aames'lerim *daha* da kükrüyor. Kollarımdaki tek tüy yanıyor; burnuma yanık kokusu geliyor. "Hadi..." diye mırıldanıyorum.

William öne çıkıyor. "Bree, dur. Tekrar deneyeceğiz."

"Hayır." *Şimdi* tekrar denemeliyim. Aames buradayken. *Bıçak bir uzun kılıç. Kalın ve gümüş, ortasında bir kan oluğu var.*

"Bree-"

"Yapabilirim." Dişlerimi sıkıyorum. *Pommel daire şeklindedir. Ortasında kırmızı bir elmas var.*

Tıslamam alçak bir çığlığa dönüşene kadar büyüyor. Artık beni haşlayan aether değil; gitmesine izin vermeyi reddedişim.

"Bree, bırak onu-"

"Hayır! Sadece ihtiyacım var-"

"Bırak onu!"

Büyü derimi ısıyor, yanıklar daha da derinleşiyor. Çığlık atıyorum ve sonunda onu serbest bırakıyorum.

Patlama dışarıya ve aşağıya doğru patlıyor, aether parıldayıp kaybolmadan önce yüzüme toprak ve ölü yapraklar savuruyor.

"Lanet olsun!" Yere bir yumruk indirdim ve toprakta bir delik açtım.

William öksürüyor, elini yüzündeki tozda gezdiriyor. "Şimdi yaralarında kir var."

İnledim. O haklı. Ve saçıma bulaştı. Yarın güzel görünmesini istiyorsam tekrar yıkamam gerekecek. "*Kahretsin!*" Tekrar ediyorum.

William yanımda diz çökmüş, gümüş sıvıyla kaplı bir elini ön kolumun üzerine koymuş. İyileştirici bir swyn için kendi aether'ını o kadar hızlı çağırmıştı ki onu görmemiştim. Aether imzasının parlak, narenciye kokusu burnuma geliyor. "Sorun yok."

"Hayır, değil! Bu sefer Arthur'un kılıcını almaya çalıştım. Daha önce de kalkanını denemiştim. Tanrım, sadece basit bir eldiven bile William. Arthur'un zırhlarından *hiçbirini* dövemem, hasar verecek kadar sağlam bir şey yapamam."

William sağ kolumu nazik parmaklarının arasına alıyor ve okşuyor. Yanıklar cehennem gibi acıtıyor, şimdi ham ve parlak kırmızı çizgilere yapışan küçük toprak parçalarıyla daha da fazla. "Aether'i katı maddeye dönüştürmek benim için de çok zordu, onca eğitimden sonra bile-"

"Çalışmak için on yılım yok!" Bağırıyorum.

Sel'in benimkinden çok daha öfkeli ve gürültülü patlamalarına alışkın olan William duraksamıyor ya da başını kaldırıp bakmıyor bile, sadece devam ediyor. "Çalıştığım onca şeyden sonra bile Gawain'in hançerlerini gözümde canlandırmak ve dövmek uzun saatlerimi aldı. Ağırlıklarını ezberlemek, kabzalarını elimde hissetmek için depodaki kopyalarını sık sık ziyaret ettim. Dövmek için silahı tanımanız gerekir. Excalibur ile daha fazla zamana ihtiyacın olduğunu düşünüyorum. Dünyamızda eşi benzeri yok, unutma. Onu kullanan her Arthur Scion'u tarafından daha da güçlendirilen, onu tutan her elle değişen bir aether silahı."

William'ın swynleri tam anlamıyla bir merhem. Sakinleştirici, yatıştırıcı.

"Dökümlerinizi hiç yanmıyor. Aether'ı şuradan soğutuyorsun" -sol elimle havada bir işaret yapıyorum- "şuraya kadar." Parlayan gümüş mavisi Auid ile sarılmış bileğimi gösteriyorum.

"Benim aether dediğim şey sizinki kadar bile sıcak değil. Ve kesinlikle sizin çağırdığınız miktarlarda çağırmıyorum."

Kaşlarımı çattım. "Bu ne anlama geliyor?"

"Bu zaten bildiğimiz bir şey. Sıra dışı olduğunuzu. Yeni bir güç türü
-Daha doğrusu, yeni bir güç kombinasyonu. Aether dediğimiz görünmez enerji

irade ile manipüle edilen değişken bir ortam ögesidir, ancak bu manipölasyon bir şekilde kullanıcı tarafından belirlenir. Scionlar ve Dublörler şövalyelerinin miraslarıyla sınırlıdır. Gawain'in swyn'lerini yapabilirim ve zırh dönebilirim - tam olarak altıncı yüzyıl çeşidi değil, o zamanlar plaka yoktu - ama Gawain'in yeteneklerine uygun bir çeşitleme olmalı. Yapabileceğimiz tek silah şövalyemizin seçtiği silah. İblis mirasları sayesinde Merlinler istedikleri her şeyi yapabilirler: bir staP, bir tazi, koruyucu bir bariyer. Siz de savaşta iblisleri yakmak için büyücü Aame halinde aether kullandınız - Efsane Doğanların yapamayacağı bir şey." Duraksıyor. "Peki ya Bloodcraft yetenekleriniz? İçinden yarattığın eter kökünü çağırabilir, sonra da *onu* katı maddeye dönüştürebilir misin?"

Başımı sallıyorum. "Kanla işlenmiş köküm öyle çalışmıyor. Savunmaya yöneliktir, saldırgan değil."

Efsane Doğanlar'ın "eter" olarak adlandırdığı şeye Kök-İşleyicileri "kök" adını verir. Silah dövmek yerine, tipik Rootcrafter'lar atalarıyla iletişime geçerek ortam köküne erişim talep ederler ve bundan sonra şifadan hafızada yürümeye kadar onu nasıl kullanacakları konusunda bir sınır yok gibi görünmektedir.

Ama Vera'nın Bloodcraft büyüsü bunu bir adım öteye taşıyor. Mağarada, kızıl kök Aames içimde tutuştu ve vücudumdan kollarıma ve ellerime doğru yayıldı. İselleri kavuran ve iblis Aesh'lerini yakan kıpkırmızı 1re soludum.

-Ama önce onlar bana saldırdıktan sonra.

William düşünceli bir şekilde mırıldanıyor ve aether ile sırlıslık olmuş parmaklarını sol koluma çeviriyor. Sağ kolumdaki yakıcı yanıklar çoktan korkunç bir kaşıntıya dönüşmüştü. "Ogof'ta yaptığın şey... herhangi bir Efsane Doğumlu silah dökümünün olabileceğinden çok daha güçlüydü. Bir silaha ihtiyacın yoktu; silah sendin."

William'ın sözleri bana Vera'nıninkileri hatırlatıyor. *Sen benim soyumun en keskin ve en güçlü halisin.* Onun sesini hatırlayarak nefes alıyorum, her hece kendi türünde bir kesik. "Tüm o güç -Arthur'un aether zırhı, Vera'nın Bloodcraft kökü- benim kontrolüm dışındaydı. Tıpkı şimdi olduğu gibi." Onunla tekrar yüzleştim, sesim 1rmer. "Ve benim de

Regent'lar bende olmadığını öğrenmeden önce kontrol edin."

"Neden? Sen Arthur'un Uyanmış Veliaht Soyu'sun. Aether yeteneklerini kontrol etmen ya da etmemen bunu değiştirmez. Tek bir aether zırhı bile dövmeden Ayin ile unvanını ilan edebilir, hatta taç giyebilirsin. Kılıcı *sen* çektin." Sırıttı. "Sen onun varisisin, kolların yanmış olsun ya da olmasın."

"Ama Nick'i arama çalışmalarına liderlik edeceksem, Vekillerin ve diğer Scionların *saygısını* kazanmalıyım. Bu işte Nick'in olabileceği kadar iyi olmalıyım."

"Şey," diyor William, sempatik bir şekilde. "Benim teşhisim mi? Arthur'un yetenekleriyle bu sadece bir zaman meselesi. Ve o zamana kadar, en azından Bloodcraft'ın nasıl çalıştığını biliyorsun."

Öksürüyorum ve yere tekme atıyorum. "İstediğim kadar iyi değil. Annemin ölümüyle uğraşmak istemediğim için, tam olarak ne olduğunu fark etmemiş olsam da, ilk başta Bloodcraft'ımdan kaçtım. Her şeyle doğrudan yüzleşebilseydim, *aylar* önce köke erişebilirdim."

William beni izliyor. "Şu anda yaptığınız şey bu mu? Zorluklarınla yüzleşmek kafa kafaya?"

Bir an düşünüyorum ve Vera'nın son sözleri bir kez daha aklıma geliyor. Sıcak, keskin ve doğrudan. *Sen kaçmayasın diye biz kaçtık.* Sonra annemin, geride bıraktığı gizli anıdan. *Zamanı geldiğinde, eğer gelirse, korkma. Savaş.* Annem Bloodcraft güçlerimiz hakkında benim bildiklerimin yarısı kadar bile bilgiye sahip değildi ama yine de onları doğru olanı yapmak için kullandı. İnsanları kurtarmak için.

"Evet," dedim ona. "Artık kaçmak yok."

"Siz ikiniz ne halt ediyorsunuz?"

Selwyn'in sesi arenayı çınlatıyor; ikimizi de kırbaçlayan bir ses kırbacı. İnliyorum ve başımı kaldırıyorum. William iç geçiriyor ve başını sallıyor.

Sel, uçurumun tepesinde uzun boylu, karanlık bir şekil. Yüz ifadesi seçilemeyecek kadar uzakta ama öfkesini hissetmek için görmeye ihtiyacım yok. Bir buçuk metre öteden bile bakışları yanağımı yakıyor.

Kenara doğru adım atıyor. Paltosu arkasında havaya kalkıyor, koyu bir gölge taşa çarpıyor. Yere iner inmez hareket ediyor ve öfkeli bir bulanıklıkla yanıma geliyor.

Bu kadar yakından, gözleri sert, parlak bir altın renginde. Avdan yeni dönmüş gibi görünüyor: Kızarmış yanaklar, rüzgârla savrulan kuzguni siyah saçlar, koyu renk pardösüsünde kir lekeleri ve etrafında bir bulut halinde dalgalanan aether imzası, taze ve yakıcı. Viski, ateşe verilmiş.

"Açıklayın kendinizi!" Sel, William'a bakarak bağılıyor.

William bir kez daha, daha ağır bir iç çeker ve işine devam eder. "Merhaba Selwyn. Avdan döndün mü?"

"Kampüs temiz," diye tersledi Sel. "Eve geldiğimde *ikinizin* de kayıp olduğunu görünce ne kadar telaşlandığımı bir düşünün. Br'i sürüklemeyen önce kendinizi açıklamanız için size iki dakika, hayır, *bir* dakika veriyorum-" Sel'in bakışları William'ın elindeki koluma iniyor.

Durumsal farkındalığı bu kadar geciktiğine göre öfkeden deliye dönmüş olmalı. Merlin bir nefeste kolumu dirseğimden bileğime kadar saran iyileştirici eteri içine çekiyor. Burun delikleri havadaki kalıcı ozonun kokusunu alıyor. "Kendini yakmışsın." Başını kaldırıyor ve bakışları benimkinde sertleşiyor. "Yine."

Geldiğinden beri ilk kez gözlerimin içine baktı. Bir haftadır birbirimizi ilk görüşümüz. *Günler* süren sessizlikten sonra bana söylediği ilk sözler.

Ve burada bizi ayıran aynı tartışmayı yaşıyoruz.

Ona bağırarak için dudağımı ısırıyorum. "Size söyledim, siz dışarıda avlanırken ve dövüşürken ben odamda oturamam. Olmalıyım-"

"Locaya geri dönmüş olmalısın!" diye hırlıyor. "*Üç kat* korumanın arkasında, Briana!" Yaralarımı işaret ediyor. "Bu yeterince kanıt değil mi?"

Utanç ve mahcubiyet yanaklarımı yakıyor. Bunların üzerine bir de Selwyn'in beni azarlamak için tam adımı kullanmasının acısını hissediyorum. "Arthur'un aether'ını kontrol edebildiğim zaman, koşu *ihtiyacım* kalmayacak. Ve bana sonsuza kadar emir veremezsin, Kral Büyücüsü!"

Bana sert bir bakış fırlattı. "Kralların Ayini'ni yapana kadar sana emir vereceğim ve bir an bile durmayacağım."

Bu sefer çılgılık atıyorum; sıkılmış dişlerimin arkasından çıkan sözsüz, sinirli bir ses. "Peki ya diğerleri?"

Sel kara kaşlarını kaldırdı. "Spesifik ol."

"Sen-" Ayağa kalkmaya çalışıyorum ama William beni tekrar aşağı çekiyor. Henüz gece yarısı değil; Arthur'un gücüyle onun tutuşunu kırabilirdim, ama bu *William*. Dövüşümüzün ortasına girmeyebilir, ama o baştan aşağı bir şifacı - yeni yaralarla uzaklaşmama asla izin vermeyecek. "Diğerlerine kampüste beni takip etmelerini emrettin!"

Sel'in ağzı inceliyor. "Yaptım."

"Beni korumalarına ihtiyacım yok-"

"Belli ki biliyorsun." Başını sallar. "*Herhangi bir fikrin var mı-*"

Arena siperinin ötesinden gelen kısa, çığlık çığlığa bir uluma onu kesiyor. Ses tartışmamızı kesiyor. Kalbim kaburgalarımaya öyle hızlı çarpıyor ki acıyor. Bu çığlığı biliyorum.... *Hatırlıyorum.*

"Sel-"

Yüz ifadesi bir anda şaşkınlıktan ölümcül bir odaklanmaya dönüşüyor. "Onu kuşatın," diye emrediyor Sel ve her iki avucuna doğru akan aether ile sağıma doğru hızlanıyor.

William çoktan ayağa kalktı, göz açıp kapayıncaya kadar solumda. Aether zırhı, hızlı bir şekilde plakaların ve zincir zırhların şingirdamasıyla kendini inşa ediyor. Kısılandığını hissediyorum.

Tiz çığlık tekrar geliyor. Uçurumun duvarına çarpıp ağaçlara çarparak geri dönüyor ve kulaklarımızla oyun oynuyor. "Kaç tane?" Ben soruyorum.

"Çok kalabalıklar. Bir sürü olabilir." Sel arkamıza ve ormanın gecenin zifiri karanlığında Lodge'a doğru devam ettiği uçurumun yukarısına bakıyor. Ne yapmak istediğini, ne düşündüğünü biliyorum. Beni geldiğimiz yoldan koşarak geri göndermek, korumalarının arkasından güvenli bir şekilde geçmek istiyor. "Git."

"Hayır." Çenemi tuttum. "Arthur'un gücüne sahibim!"

Gözleri Aash. "Ama bilgeliği değil." Hangi hesabı yapıyorsa yapsın, kafasında hangi senaryoları çalıştırıyorsa çalıştırsın, bunlar beni içermiyor. "William, Gawain'in gücüne ihtiyacımız var. Daha ne kadar sürecek?"

William tepedeki aya bakar. Kanındaki güç için gökyüzünü hızlıca kontrol etti. "Hâlâ birkaç dakika-"

Sel küfür ediyor. "Çok uzun."

William, "Bree'yi Loca'ya geri götür," dedi. "Bunu tek başıma halledebilirim."

Sel'in gözleri karanlığın içinde daralıyor, bizim görebildiğimizden daha fazlasını görüyor ve yüzü soluyor. "Hayır, William, yapamazsın."

"Selwyn!" William'ın yüzünde hakaret ifadeleri belirdi. "*Başa çıkabilirim* dedim! Olmayı bırak-"

"Oh hayır..." Sonunda ormanda bizi neyin bulduğunu görüyorum. William işaret parmağını takip ediyor ve yüzü kızarıyor. "Yüce Tanrım."

Ağaçların arasından bir düzine devasa, zırhlı, tamamen bedensel cehennem tilkisi çıkar. Bu canavarlar daha küçük iblis iselleri olabilir, ama kamyon kadar uzunlar. Çizgileri her iki yönde otuz metre boyunca uzanıyor. Yeşil, dumanlı aether yükseliyor

pullu kuyruklarını her sallayışlarında bir düzine buluta dönüşüyorlardı.

William bileklerini bir kez döndürür, keskin bir hareketle yukarı kaldırır ve ön kollarında iki parlak eldiven belirir. "Bu bir paket değil...."

"Hayır." Sel dişlerini gıcırdatıyor. "Bu bir lejyon." Şimdiye kadar ayak bileklerimizin etrafında dönen bir bulut oluşturmaya yetecek kadar eter toplamıştı - dokunulduğunda serin ve mükemmel bir şekilde kontrolünde - ama yeterli olup olmadığını bilmiyorum. Sel ve ben üç tanesini zar zor bir araya getirebildik ve onlar bunların yarısı kadar ve kısmen bedenseldi.

Bir seferde bu kadar çok tamamen bedensel Shadowborn görmemişim. Onceborn'ların onları görebileceği kadar yoğun olmak için ne kadar aether tüketebildiler?

Tilkiler Sel'in koğuşuna saldırıyor. Kafalarını ona vuruyorlar. Test ediyorlar. Çarpmanın etkisiyle havada ani, parlak daireler çizen eter dalgaları beliriyor.

"Koğuş onları tutacaktır, değil mi?" Ben soruyorum.

Sanki cevap verir gibi, tam karşımızdaki tilki geri adım atıyor ve çömeliyor. Kulak tırmalayan bir sesle çenesini ardına kadar açıyor ve Sel'in koğuşunun eteri gümüş bir duman halinde ağzından içeri dolmaya başlıyor.

"Oh, ş-" Sel'in çılgılığı bir başka çılgılla kesiliyor ve bir başkası, on iki tilkinin hepsi onun dökümünün bir bölümünü vücutlarına çağırmaya başlayana kadar... ve koğuşu gözlerimizin önünde inceliyor.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

2

SEL olduğu yerde dondu. Sadece gözleri azalan koğuşunda bir aşağı bir yukarı gidip geliyor, tilkilerin ağzına boşalan on iki girdabı inceliyor. Düşünüyor mu yoksa çıldırıyor mu anlayamıyorum. Tanrım, umarım ikincisi değildir. Sel'in çıldırdığını görmek istemiyorum.

Bu, güçlü Shadowborn'u yenmek için aether kullanmanın iki ucu keskin kılıcıdır. Bir silah olarak kullanılabilir... ya da düşmanlarımız güçlenmek için onu tüketebilir. Bazen aynı savaşta.

William yanımda geriliyor. Gawain hançeri şimdi her iki elinin 1. parmaklarında duruyor. "Diğerlerini uyarabiliriz."

Sel gözlerini kırptırarak tekrar harekete geçiyor ve başını sallıyor. "Zaman yok."

Öne doğru bir adım atıyorum ve bu hareket en büyük tilkinin dikkatini çekiyor. Ağzı kapanıyor ve koyu yeşil bakışlarını doğrudan bana yöneltmek için başını eğiyor. İki yanındaki tilkiler de dönüp bana bakıyorlar.

"Bree'nin kim olduğunu biliyorlar," diye hırlıyor Sel. "Onun için buradalar." Gözlerini lejyondan ayırmadan emirler yağdırıyor. "Onu uçurumdan yukarı, Loca'ya geri götürün. Beni geçerlerse bodruma inin ve Çağlar Duvarı'nı açın. Arkadaki duvarı mühürle, tünellerden kaç." Pardösüsünü çıkarıp altındaki tişörtü giyerek kollarını ve vücudunun üst kısmını savaş için serbest bıraktı. "Ben onları tutarım."

"Nasıl?" Bağırıyorum. "Koğuşu yiyorlar! Senin silahını da yiyecekler!"

Bakışları kararıyor. "Önce onu yakalamaları gerekecek."

Sel kasırgasını büyüterek tilkilere doğru ilerler. Rüzgâr ısıklık çalarak hızlanır ve sonra istediği şekle girer: Yerde halka halka büyümeye devam eden tek bir uzun, gümüş eter zinciri. Bir ucunda beyzbol topu büyüklüğünde ağır, yuvarlak bir ağırlık; diğer ucunda ise hınzır görünümlü, kavisli bir bıçağa bağlı bir sap beliriyor.

Silahı, Sel'in kendi aether canavarlarıyla sahnelenen arenadaki eğitim seanslarından hemen tanıyorum: Bu bir zincir tırpan. Bir düşmanı tuzağa düşürmek, yaklaştırmak ve kesip biçmek için kullanılan bir silah.

Sel orağı sol eliyle kavıyor ve homurdanarak zincirin diğer ucundaki ağır topu havaya kaldırıyor. Havadaki ağırlığı başının üzerinde geniş bir dönüş sokarken sırtındaki ve kollarındaki kaslar Aex'i andırıyor. İkinci dönüşte top o kadar hızlı hareket ediyor ki karanlığın içinde gümüş rengi, ısıklık çalan bir bulanıklığa dönüşüyor. Tilkilerin çığlıkları daha da yükseliyor.

İki sıcak avuç yüzümü manzaradan uzaklaştırıyor. Soluk soluğa William'la yüzleşmek için dönüyorum. Gözleri benimkilere dikilmiş, şimdi Gawain'in derin, titreşen yeşiliyle parlıyor. Gürültünün üzerine bağılıyor. "Seni koruması gerekiyorsa, kendini korumaz!"

"Ama-"

"Kaçmamız gerek, Bree!"

Yutkundum ve başımı

salladım. Tamam.

Koşuyoruz.

Ama artık çok geç. William telaşla bağırmadan önce uçuşumun kenarındaki taş merdivenlere doğru sadece birkaç adım atabildik.

Büyük bir gölge uçuşumdan aşağı doğru uzanıyor, insan şeklinde siyah bir mermi - ve tam bana doğru nişan alıyor.

Gölge durmadan ya da yavaşlamadan son saniyede eğiliyor ve tek bir hamleyle beni omzunun üzerinden yukarı kaldırıyor. Dünya tersine dönüyor. Nefesim acı dolu bir hırıltıyla kesiliyor. Göz açıp kapayınca kadar dönüyorlar, bir kollarını kalçalarımıza geçirerek beni olduğum yerde kilitliyorlar ve William tepki veremediği geldikleri yöne doğru koşmaya başlıyorlar.

Zaten başım dönüyordu ama panik zihnimin dönmesine neden oluyor. Başım her adımda beni esir alanın sırtına çarpıyor, düşüncelerim parçalara ayrılıyor.

parçalar.

Bir Shadowborn lejyonu. Güçsüz Legenborn'u alt edebilecek kadar güçlü, tamamen bedensel. Sel sınırda tek başına, rakipsiz.

Yakalandım. Biri beni koğuşun *içinden* aldı. İblis olamaz. Goruchel şekil değiştiren değil. Bir *insan* bana saldırdı, tam Sel arkasını dönerken... iblis saldırısıyla mükemmel bir zamanlama yaptı, çok mükemmel-

Birdenbire cevap zihnimde canlandı.

"*Hanımım, Morgaine...*" Rhaz bizi *uyarmıştı, beni* uyarmıştı. Gölge Doğanlar ve Morgainler birlikte çalışıyorlardı. Tarikat'a karşı müttefik. Hayatta kalma beynim devreye girdi. Öfke damarlarıma berraklık pompalıyor.

Ben alınmayacağım.

Morgaine bizi taş merdivenin yarısına kadar getirdi, William da tam zırhıyla peşimizden geliyor. Igure'un omurgasına kapalı bir 1. ile vuruyorum. Bir kez. *İki kez.*

"Oomph." Morgaine, Arthur'un gücü altında homurdanıyor -iyi- ve tökezliyor, neredeyse beni düşürüyordu.

Ben tekrar saldıramadan, Morgaine sol kolunu bacaklarıma doğru sıkıyor. -Ve uçurumun geri kalanına sıçrayarak bizi tek bir sıçrayışta zirveye ulaştırıyor.

Bir kalp atışı sonra, tekrar sıçradılar. Bu sefer Lodge ile arena arasındaki ormanda duran dev beyaz meşe ağacının büyük alt dallarına iniyoruz.

Hala omuzlarında, derin bir nefes aldıklarında göğsüm onlarla birlikte yükseliyor ve ağacın orta dallarından birinde altı kat yukarı çıkana kadar tekrar tekrar zıplıyoruz.

Aniden eğiliyorlar ve sırtım geniş gövdeye dayanana kadar beni ayaklarıma doğru kaydırıyorlar. Altımdaki dal, iki ayağımın da sığabileceği kadar geniş. Omurgamdaki sert ağaç kabuğu biraz güven veriyor ama yerden korkutucu derecede uzaktayız.

Birkaç saniye içinde Morgaine, Arthur'un bacaklarımdaki gücüne rağmen beni kaçamayacağım kadar yükseğe hapsetti.

Tilki lejyonu uzaklarda yankılanıyor - çığlıklar ve tıkırtılar, ardından öfkeli ulumalar. Saldırganım ağaç dalı boyunca ilerlerken, yeşil ve mavi aether'ın hızlı parıltılarıyla aydınlanıyor. Bu kişi benim boyumda, kemerli siyah deri bir tunik ve taktik pantolon giymiş. Parmaksız eldivenler soluk parmakları ortaya çıkarır. Bu

Aşağıdaki zemini incelerken Morgaine'in yüzü ve saçları siyah deri bir başlığın ağır örtüsüyle gizlenmiştir.

Fark etmez. Düşmanımınla savaşmak için onu görmeme gerek yok.

Onlar vuruş mesafesine girer girmez, bir yumruk atıyorum, ağırlığımı ona veriyorum -ancak sağ 1. yumruğum onlarınkine sıkıca yakalanıyor, son saniyede bana doğru bir bakış bile atmadan havaya fırlıyor.

Elleri benimkini sımsıkı kavıyor, arkasında büyük bir güç var, ezici bir güce dönüşebilecek bir güç.

Dönüyorum. Dengeyi buluyorum. Dizlerine tekme atıp beni bırakmaları için zorluyorum. Geri çekiliyorlar, ben ileri atılıyorum.

Kaburgalarına bir sağ kroşe. Yere düşmeden önce dönüyorlar -çok hızlı- ön kolumu kavıyorlar, momentumumu kullanıyorlar, beni dengemden çekiyorlar. Onlara doğru tökezledim, neredeyse daldan kayıyordum. Bileğimi sıkıca tuttular.

Sonra Morgaine kıkırdar.

Kıkırdamalar.

Gülüyorlar mı? Bana mı?

İçimden göğsüme doğru öfkeli bir hırıltı yükseliyor ve kırmızı köküm canlanıyor. Dirseğimde parlak çiçekler açıyor ve *her* ikimizin *de* 1.'si Aames'in içine girene kadar bileğimden aşağı akıyor.

Ama sadece birimiz yanacak.

Saldırganım acı içinde haykırarak daldan geriye sıçırıyor. Topuklarının üzerinde dengede durarak çömeliyor, eldivenli bir elini göğsüne dayıyor ve ormanın gölgelerinden alçak sesle tıslıyor.

Köklerimin ışığı etrafında birikiyor. Birincilerimde, kalp atışımla aynı anda atıyor, kelimeler ritim tutuyor. *Koşmayacağım. Koşmayacağım. Koşmayacağım.* Tepkimi görmeden biliyorum ki gözlerim Kan Sanatımın parlayan kızılığını almış.

Saldırganımın gözleri bile atalarımın Aames'iyle parlıyor. Çenemi kaldırıyorum. "Şimdi kim gülüyor?"

Bir, iki vuruşluk sessizlik. Sonra, alçak sesle kıkırdama geri döndü ve ardından eğlenen, aksanlı, *genç* bir erkek sesi duyuldu. "Hâlâ benim... efendim."

Ellerimin etrafındaki kök Aickers. *Efendimiz.* Gözlerim kısıldı. "Affedersiniz?"

"Demek doğruymuş." Yabancı'nın r'si hafifçe yuvarlanıyor. İskoç olabilir mi?
"Aether hakkında söyledikleri."

"Aether'ım hakkında ne biliyorsun?" Şak diye söyledim. Aniden başını kaldırıp bana baktı. Sıcaklık bir dalga halinde yanaklarıma çarpıyor. Köküm yine Aares.
"Kimsin sen?"

Savunmaya yönelik bir el kaldırıyor. "Ben-"

Thwip! Parlak mavi bir eter kırbacı havada şaklıyor ve saldırganımın ayak bileğine aşağıdan dolanıyor. Gerildi. "Ah, kahretsin."

Parlayan kırbaç sıkışıyor ve onu daldan çekip çıkarıyor.

Ama saldırganım *hızlı*. Düşerken bir elinde aether bıçağı var ve kırbacı kesip atıyor.

Selwyn de hızlı. Daha yere düşmeden diğer çocuğun üzerine atılıyor. Bir milisaniye içinde, yeni gelen Aat sırt üstü yatmış, Selwyn onun üzerinde yükseliyor, kırbaç şimdi boğazına doğru sivri bir bıçağa dönüşmüş. Sel'in göğsü kabarıyor; soluk soluğa ya da öfkeli ya da her ikisi birden. Yüzünden ve yanaklarından aşağıya, omuzlarına sarı-yeşil toz ve zehr damlaları akıyor. Ölü iblis parçaları bir örtü gibi omuzlarını sarıyor. O lejyonda bir düzine vardı... hepsini öldürdü mü?

Selwyn şu anda benden hoşlanmıyor olabilir ama beni korumak için burada. Zihnim bu gerçeği tam olarak kavrayamasa da büyüm kavlıyor. Kök Aames'in sönüyor, sonra da kayboluyor. Biraz sallanıyorum ama sabit duruyorum. Küçük kök patlamaları beni eskisi gibi tüketmiyor, şükürler olsun.

"Ona dokunduğun için seni öldürmeliyim." Sel'in beni kastettiğini biliyorum, ama ilk gecemizden sonra, ağaçların arasından bana ulaşan öfkeli, sahiplenici ses tonu yersiz görünüyor. Sanki başka birinden bahsediyormuş gibi. Bree'den değil, Kraliyet Scion'undan. "Yapmalıyım..." diye mırıldanıyor, "ve sanırım yapabilirim."

"Kane!" Yeni gelen kapüşonunu yırtıyor ve tepesi uzun, yanları kırpılmış koyu kumral saçlarını ve bir çift parlayan altın rengi gözünü ortaya çıkarıyor. Genç bir beyaz adam, en fazla yirmi yaşında.

Sel göz kırpmıyor. "Douglas mı?"

Beni esir alan kişi bir *Merlin*. Hiç de Morgaine değil. İçimden bir şaşkınlık ve utanç dalgası geçiyor. Neden bir Merlin beni kaçırmaya çalışsın ki?

"Görüşmeyeli uzun zaman oldu." Douglas'ın yumuşak İskoç brogue'u konuşmasının etrafını sarıyor.

"Çok uzun bir süre." Sel'in taşlaşmış ifadesi omurgamdan aşağıya bir endişe damlası gönderiyor. Kılıcını indirmediğini fark eden tek kişi ben değilim.

"Silahını bırak Kral Büyücüsü," diye emrediyor Douglas.

Sel'in dudağı yukarı doğru kıvrılıyor. "Canım istediğinde."

"Selwyn!" William'ın sesini ve koşan ayak seslerini duyuyorum. Çalılıkları itip ağacımın altında beliriyor. "Bree nerede?"

"Ben buradayım!" Sesleniyorum. William'ın başı geriye doğru eğilip bana bakıyor ve parlayan yeşil gözleri açılıyor.

Sel ilk kez bana bakıyor. "O güvende."

"Benim sayemde." Douglas, Sel'in dikkatinin dağılmasını fırsat bilerek onun bıçağını kenara itti ve ayağa fırladı.

"Hizmetlerin için neden sana teşekkür edeyim ki?"-Sel sırtarak bıçağıyla Douglas'ın sağ elini işaret ediyor-"Briana'nın kendisi bu onuru çoktan kazanmış gibi görünürken?"

"Heh," diyor Douglas, avucunu ters çevirerek. Bu kadar yüksekte bile deri eldivenin ortasındaki yanık deliği görebiliyorum. Gözlerimle buluşana kadar başını geriye eğiyor. Sırtışı gecenin karanlığında beyaz dişler ve uzun köpek dişlerinden oluşuyor. "Öyle yaptı."

Sel artık eğlenmiyor. "Douglas, sen-"

"Noswaith dda, Selwyn."

Açıklığa yeni bir ses giriyor. Alçak ve ılık bir bal gibi yumuşak olan bu ses, tüylerimi diken diken ederek omurgamdan aşağı süzülüyor. Ağaçların arasından çıkan yeni Merlin'in sıcak zeytin rengi bir teni var ve siyah saçları geriye doğru taranmış. Dışarı çıkarken uzun siyah paltosunu düzeltiyor. Her geniş yakasına gümüş bir Efsane Doğumlu sembolü dikilmiştir. Omuzlarındaki gümüş rondelalar gölgede göz kırıyor.

Adam Sel'e bakıyor, beklenti içinde. Bunun üzerine Sel dövülmüş silahı serbest bırakmak için parmaklarını açıyor. Silah yere düşmeden önce ışıltılı bir buluta dönüşerek dağılıyor. Şaşkınlıkla Sel sesli bir şekilde yutkunuyor ve yeni gelen adama hitap etmeden önce omuzlarını düzeltiyor.

"Noswaith dda, Büyücü Seneschal."

Midem bulanıyor. Eğer altımdaki adam bir Büyücü Seneschal ise, o zaman Tarikat'taki en yüksek rütbeli Merlinlerden biri. Yüksek Vekiller Konseyi'nde bir danışman.

Sanki bir işaretmiş gibi, ikisi Seneschal'ın iki yanında olmak üzere dört büyücü ormandan eriyerek çıkar. Büyücü Aame avuçlarının ve bileklerinin etrafında dönüyor, canlı ve kullanılmaya hazır. Gözleri -altın rengi, parlak, ışıltılı- dağılan sisi delip geçiyor ve bana tam olarak kim olduklarını gösteriyor. Ama asıl hikayeyi anlatan kıyafetleri. Taktik teçhizat onları her fırsatta ölümcül gölgeler haline getiriyor: şık botlar; siyah pantolonlar; ve ağır, kapüşonlu tunikler, yukarı kaldırılmış, yüzlerini karanlığa gömen başlıklar. Gümüş eter ileten iplikle çizgili deri, parmaksız eldivenler. Hepsi de uzun boylu ve geniş omuzlu, güç ve kontrol saçıyorlar. Dizginlenmiş kinetik enerji gibi Seneschal'ın arkasında hep birlikte durdular.

Başka bir farkındalık fiziksel bir darbe gibi vurur.

Bu Merlinler, Tarikat güçlerinin seçkin askeri birimi olan Mageguard'lar. Bu da demek oluyor ki bu herhangi bir Konsey Senyörü değil. Bu Erebus.

Varelian, Gölgelemlerin Seneschal'ı. Dünyadaki en güçlü Merlin.

Nefesim kesildi. Aniden, daha önce hiç hissetmediğim bir sıcaklık tenimi ve yanaklarımı kavuruyor.

Birden fazla Merlin gözünün yanıkları bana doğru kalktı, o kadar sertti ki irkildim.

Ancak Erebus yavaşça, kasıtlı olarak bana değil, Sel'in üzerindeki yok edilmiş iblislerin kalıntılarını incelemeye yöneliyor. "Görünüşe göre kapınızda kurtlar değil, tilkiler var Kral Büyücü."

"Kurtların çok geride olmadığından eminim," diyor Selwyn sakın bir sesle.

Erebus uzun bir süre Sel'e bakıyor, sanki Sel'in küstahlık edip etmediğine karar veriyormuş gibi. Sel'in yorumunun gerçek anlamda cehennem köpekleri hakkında mı, yoksa mecazi anlamda yeni misafirlerimiz hakkında mı olduğunu. Sonunda, "Her zaman öyledirler," dedi.

"Lejyonu yok ettim." Sel Erebus'un ötesindeki ormana bakıyor. "Ama bölgede bir uchel aramalıyız."

Kapüşonlu Mageguard'lardan biri "Bölgeyi aradık," diye yanıtlıyor. "Hiç yok."

Sel başını sallar. "İsellerin başlarında bir uchel olmadan birlikte çalışmadıkları biliniyor-"

Erebus, "Ve uzun yıllar boyunca goruchel şekil değiştirenlerin soyunun tükendiği 'biliniyordu'," diye karşı çıkıyor. "Yine de bir tanesi altı ay önce bu bölüme girdi."

Sel ve ben Rhaz'dan bahsedilince ikimiz de irkildik. Sel goruchellerin soyunun tükendiğini hiç düşünmemişti. Aslında, bir goruchel'in aramızda olabileceğinden, bizi inceleyip bekleyebileceğinden sadece o şüphelenmişti. Tek hatası onun ben olduğumu düşünmesiydi.

Dudaklarımdan protesto kıvılcımları çıkıyor ve Sel gereksiz yere yüksek sesle boğazını temizliyor. Bu kıvılcımı kelimelere dönüşmeden bastırmak için açık bir mesaj. Dişlerimi sıkıyorum. *Tamam.*

Erebus devam ediyor. "Eğer avımızı sadece bilinenlerle sınırlarsak, *bilinmeyenler* yakında *bizi* avlayacak." Gözlerini kırıştırıyor. "Ve daha önceki beyanınıza gelince, lejyonun tamamını ortadan kaldırdığınızdan emin misiniz?"

Sel çenesini kaldırır. "Öyleyim."

"Anlıyorum." Seneschal'ın parlayan gözleri William'a kaydı. "Gawain Soyu'ndan Scion Sitterson, sanırım?"

"Evet." William öne doğru yürür. "İyi akşamlar, Seneschal Varelian. Muhafızlar." Yüzleri hâlâ gölgede olan sessiz Merlinlere başıyla selam verdi. "Bu gece Konsey'in bir üyesiyle karşılaşmayı beklemiyorduk."

Erebus, "Güvenlik nedeniyle hareketlerimizi yayınlamıyoruz," diyor. "Eminim anlıyorsunuz." Başını eğerek William'ın gözlerindeki parlak zümrüt Gawain ışıltısını izliyor. "Gawain Soyu'nun düello mirasları beni uzun zamandır büyülüyor. Bir elinde rakibinin kemiklerini kırma gücü, diğerinde ise iyileştirme gücü. Şiirsel."

William'ın yüzü okunmuyor. "Bu kullanılabilecek bir kelime."

"Diplomasi ve incelik." Erebus'un dolgun ağzında bir gülümseme yayılıyor. Köpek dişleri uzun; yaşının ve bir Merlin olarak gücünün bir işareti. Tıpkı Isaac'inki gibi. "Bunların da senin Soy'unun mirası olduğunu keşfettim."

William çenesini eğiyor. "Babam da seninle aynı fikirde olurdu."

Sel sabırsızca, "Bölge güvenliyse ve nezaket kuralları yerine getirilirse," dedi, "Kraliyet Scion'unu onun... ağacından alacağım."

Seneschal nihayet başını yukarı doğru eğip beni tepeden gördüğünde, bakışlarının tüm gücü neredeyse beni daldan düşürüyordu. Erebus beni çoktan fark etmişti elbette. Selamımı en sona saklamayı seçti.

Bir duraklama. Hava beklentiyle çatırdıyor. İnsan kulağına sessiz geliyor ama şu anda bu lanet alandaki her Merlin'in kalbimin atışını duyabildiğinden eminim. "Hayır, yapmayacaksın," diyor Erebus yumuşak bir sesle.

Sel kafasını kaldırdı. "Affedersiniz?"

Erebus Douglas'a başını sallar. "Muhafız Douglas, lütfen?"

Sel daha fazla itiraz edemeden Douglas iki hızlı adım atıyor ve hızla altımdaki bir dala sıçırıyor, sonra bir sonrakine, ta ki aniden başladığı yere dönene kadar. Geri adım atıyorum ve ayağım ufalanan ağaç kabuğuna takılıyor. Douglas beni dirseğimden yakaladı. "Sakin olun, efendim."

Şimdi kapüşonu geri geldiğine göre, Muhafız Douglas'ın Sel'inkilerden daha parlak, derin güneş altın rengi gözleri olduğunu görebiliyorum. Bu kadar yakından, yüzüme sıcak bir parıltı yayıyorlar. Sel gibi bu Merlin'in de dövmeleri var, ama onunkiler boynunun yan tarafında sarmaşıklar gibi uzanıyor, yakasından vahşi bir şekilde filizleniyor ve eldivenlerinin açıkta bıraktığı soluk parmak eklemlerinden aşağıya doğru iniyor.

Altımdaki gözlerin farkında olarak -ve Sel'in adına öfkelenerek- kendimi dikkatlice onun elinden kurtarıyorum. "İndir beni artık."

Gözleri parlıyor. "Evet, efendim." Yavaşça öne doğru adım atıyor, bu sefer hareketlerini önceden tahmin ediyor ki yaklaştığını görebileyim. Başımı salladığımda aşağı eğiliyor, bir kolunu dizlerimin, diğerini omuzlarımdan arkasına geçirerek beni kolayca kaldırıyor. Dengesini kaybetmeden dönüyor, kollarında ben varken daldan iniyor ve o kadar yumuşak bir şekilde yere iniyor ki, yerle buluştuğumuzda darbeyi neredeyse hiç hissetmiyorum.

Bununla birlikte, kendi ayaklarımı altına aldığım anda topraktan yükselen seslerin hafif mırıltısını duyuyorum. Tanımadığım atalarımın gelen sessiz protestolar. Bu kök gösterisi, mağarada yaptığımınla karşılaştırıldığında çok azdı... ama yeterliydi. Ölülerin şikayet etmesine yetecek kadar.

Yutkunuyorum. En kısa zamanda Mariah'ya ulaşmam gerekecek. Köklerimi hisseden bir canlı var mı diye de kontrol etmeliyim.

Douglas rahatsızlığımı fark etti. "İyi misin?"

Sel'in gözleriyle karşılaşıyorum, çenesindeki gerginliği görüyorum. Şu anda dünyadaki diğer tüm nedenlerden dolayı öfkeli, ama orada da bir tanıma var. Rootcraft topluluğuyla ilgili endişelerimi çok iyi biliyor ve Mageguard'ın önünde bu konuda neden tek kelime edemediğimi de çok iyi biliyor.

"Ben 1ne." Douglas'ın elinden kurtuluyorum ve beni bekleyen Merlin kalabalığıyla ve Yüksek Vekiller Konseyi'nden bir Seneschal ile yüz yüze geliyorum.

Erebus'un gözleri şimdiye kadar gördüğüm en koyu kırmızı. Yoğun kalp kanı renginde, siyahın jilet kenarında. Yüzü duygusuz ama dikkati, yani düşünme *eylemi* yanaklarımın hassas derisini kavuruyor. Bu andan önce, Isaac Sorenson'ın şimdiye kadar karşılaştığım en ezici Merlin olduğunu iddia edebilirdim ama Erebus Varelian'ın incelemesi Isaac'ın saygısını içi boş bir tehdide dönüştürecek. Kalbim kulaklarımda gümürdüyor. Korku sinirlerimi parçalıyor -*Zamanı geldiğinde, eğer gelirse, korkma.*

Ben annemin kızıyım.

Ben de... kir içindeyim.

Erebus'a nasıl görüldüğümü ancak hayal edebilirim. Kendi yaptığım ve hâlâ iyileşmekte olan yaralar kollarımdan aşağı kırmızı çizgiler halinde uzanıyor. Bir zamanlar parlak olan buklelerim kıvrımlarından kurtulmuş, uçları gevşemiş ve yıpranmış.

Birdenbire Erebus'un bakışlarının bir önemi kalmadı. Gücü önemli *değil*. Önemli olan şu anda, şu anda nasıl karşılık *vereceğim*. Karşılaştığım ilk Konsey üyesinin önünde sinemem. *Korkmayacağım*.

Çenemi kaldırıyorum ve Erebus'un 1re'sinin dikkatini çekmek için ileriye doğru adım atıyorum.

"Seneschal Varelian."

Kıpkırmızı gözleri açılıyor. Bu mesafeden, bakışları sessiz, kesici bir şey... ama yaklaştığımda yüz hatlarında hem ilgi hem de beklenti belirliyor. Etkilenmiş.

"Crown Scion Matthews." Sesi yüksek ve herkesin duyabileceği şekilde yankılanıyor. "Huzurunuzda olmak benim için bir onurdur."

Sonra, hiçbir uyarıda bulunmadan, Erebus Varelian, dünyadaki en güçlü Merlin, önümde eğilmek için bir dizinin üzerine çöküyor.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

3

MAGEGUARD, hepsi önümde diz çökene kadar birer birer onları takip ediyor. Cüppelerinin uçları toprağın üzerine uzanıyor, toprağı siyah ve parıldayan gümüşle kaplıyor.

Solumda, William diz çökmüş büyücülere bakıyor, sonra tekrar bana dönüyor. Doğru. Şimdi çalıştığım protokolü kullanma zamanı. Boğazımı temizliyorum. "Ayağa kalkın, Yüksek Konsey'den Büyücü Seneschal Varelian ve Yuvarlak Masa Mageguard'ın asil üyeleri."

Erebus ve Merlinler zarif bir şekilde ayağa kalkarak geçit töreninde saygı duruşunda bulunurlar.

Erebus gözlerini kırpmadan bakışlarımı tutuyor ve konuşmanın geri kalanını benim yönlendirmemi beklediğini fark ediyorum.

"I..." *Protokol, protokol*, hadi, *Bree*. Formalitelerle başla. "Güney Bölümü'ne hoş geldiniz, Gölge'nin Seneschal'ı. Naibiniz size eşlik etti mi? Onunla tanışmak isterim."

Erebus gülümsüyor, yüz ifadesi sevecen bir ifadeye yaklaşıyor. "Naip Cestra, ordunun komutanı olarak, Muhafızların diğer üyeleriyle birlikte. Yarınki törene o da katılacak. Diğer iki Naip ve onların Seneschal'ları da öyle."

Panik boğazımın arkasına vuruyor. Üç Vekil ve Seneschal'ları anma töreninde. Altı kişilik tam konsey neredeyse başlamak üzere. Her zamankinden daha minnettarım.

Kampüsteki Rootcrafter'ları uyardım.

Sel hoşnutsuz ve bunu saklamıyor. "Törenden önce başka Merlinlerin de katılmasını bekliyorduk. Konsey'i ya da Mageguard'ı beklemiyorduk."

Erebus çenesini kaldırır. "Mageguard, Konsey'in gelişinden önce her yeri temizler. Önceden haber vermek düşmanlarımıza bize karşı plan yapmak için zaman kazandırır."

İçimde ani bir öfke belirdi. "O zaman biz senin düşmanın mıyız? Bu yüzden mi yarınki anma törenine katılacağın bize bildirilmedi?" Sel'in gözleri benimkilere kaydı, kaşları kalktı.

Erebus gözlerini kırptırır. "Hayır, efendim. Elbette hayır." Ağzı açılıyor ama tekrar kapanıyor, sanki bir sonraki cümlesini söylemeden önce tekrar düşünmek istiyormuş gibi.

Onu hazırlıksız yakaladık. *İyi oldu. Şimdi nasıl bir his olduğunu biliyor.*

Sonunda Erebus konuşuyor -dikkatle, fark ettim. "Tarikat liderlerinin bir yerde halka açık bir şekilde görünmesi birkaç yıldır gerçekleşmedi ve elbette Arthur iki buçuk asırdır bir Scion çağırmadı."

"Bu, tüm Mageguard'ın bu hafta sonundaki etkinlik için görevlendirildiği anlamına mı geliyor?" Sel soruyor, gözleri Erebus'un arkasındaki sessiz 1gures üzerinde geziniyor.

"Evet, yirmi dördü de sahada olacak," diye yanıtlıyor Erebus. "İkinci bir destek birimi de bunu takip edecek."

"Bir cenaze için oldukça fazla 1repower," diye mırıldandım.

"Belirsizliğin hüküm sürdüğü bu zamanlarda, göz önünde saklanabilecek Gölge Doğanlar varken, aşırı ihtiyatlı olmak mümkün değil, efendim. Her büyük toplantı beraberinde ek risk getirir ve ne de olsa siz"-Erebus kaşlarını çatarak başını sallıyor-"bağlı bir Kral Büyücüsü olmadan."

İyi hedeflenmiş bir iğnedir bu. Sel'in gözlerinin dış kenarlarında gergin çizgiler beliriyor ama o sessizliğini koruyor.

Konuyu değiştirmeye çalışıyorum. "İstersen seni yarın sabah erkenden tören alanına götürebiliriz."

Erebus'un yüzündeki küçük zafer ifadesi bana gerilimden uzak durma çabamın başarısız olduğunu söylüyor. Bunun yerine, sözlerim ona göremediğim bir açılım sağladı. "Gerek yok, Veliaht Scion. Diğer ekip şu anda orada. Biz burada kalacağız çünkü bir Merlin'in görevi, gece gündüz, nerede olursanız olun, size sağlanan güvenlik seviyesinin tartışılmaz olmasını sağlamaktır. Bölümün Locası içinde, çevresindeki arazilerde, hatta sınırlarında bile."

Bir Merlin'in işi. Sel'i kastediyor. Olamaz.

"Buraya tesadüfen geldik" -Erebus'un gözlerinin ardında öfke kaynıyor- "eğer bu gece burada tanık olduğum şey Güney Bölümü'nün Kral Büyücüsü'nün yapabileceğinin en iyisiyse."

Sel StiPens. "Sizi temin ederim, Seneschal Varelian-"

"Hiç de değil, Kral Büyücüsü Kane!" Erebus patlar. "*Bir düzine* cedny uPern'in koğuşunuzu yıktığını görmeye geldiğimde değil." Bana, yüzüme ve hâlâ iyileşmekte olan kollarıma işaret ediyor. "Arthur'un veliahtının toprak ve toza bulanmış, *yaralı* ve *can* havliyle kaçtığını görmeye geldiğimde değil."

Sel Erebus'un yorumunu yalanlamayınca, ben de itiraz etmek, görünüşümün ve yaralarımın Sel'in suçu olmadığını söylemek için ağzımı açıyorum. Ama tam bunu yaparken William'ın eli dirseğimde. Kendi iyiliğim için mi yoksa Sel'in iyiliği için mi sessiz kalmamı istediğini bilmiyorum ama uyarısını anlayabileceğim kadar sıkı tutuyor. *Yapma*. İkisi de beni bir kez durdurdu. Neyin en iyisi olduğunu bildiklerine mi güveneyim, yoksa Erebus'a meydan mı okuyayım? Burada bir... prosedür var, belli bir düzende bir şeyler var, uzun zamandır beklenen bir yüzleşme var, ben sadece dışındayım. Bu yüzden tereddüt ediyorum.

Erebus'un sesi alçak ve tehlikeli bir hal alır. "Kral Büyücüsü Kane'in yok etmeyi ihmal ettiği iblisi getirin."

Tam altıncı muhafız arena yönünden gelip arkasındaki çalıların arasından yeşil ve parlak bir şey sürüklerken Sel'in kafası havaya kalkıyor ve gözleri irileşiyor.

Devasa iblis zar zor da olsa hayatta. Tilki kendisini yakalayana doğru hırlarken, Sel'in tipik tasarımı olduğunu bildiğim bir mızrak yaratığın boğazına doğru sallanıyor. Sel'in her zamanki gücüyle fırlatılmış ama hedefini birkaç santimle ıskalamış gibi görünüyor. Sel kaşlarını çatıyor. "Bunun da diğerleri gibi öldürücü bir darbe olduğuna inanmıştım."

"İnanç gerçek değildir, Kral Büyücüsü Kane," diye mırıldanıyor Erebus.

Sel'in boğazından yanaklarına doğru kırmızı bir kızarıklık süzülüyor. "Evet, Seneschal."

Erebus'tan gelen bir işaretle, ölmekte olan tilkiyi tutan Mageguard yarattığı Merlin grubunun ortasına bırakır. Her Merlin -Sel dahil- çemberi kapatmak ve kaçmasını engellemek için hep birlikte içeri doğru adım atar. İblis düşmanlarına bakarak yere yığılır.

"Ne demek istiyorsun?" Erebus'a döndüm, öfkeliydim. "O bir tanesini kaçırdı ama belli ki senin takımın buldu!"

"Demek istediğim..." diye mırıldanıyor Erebus. O peşinden giderken rüzgâr yön değiştiriyor ve iblisin burnu yukarı kalkıp tek avı olan beni bulana kadar tek başına bir kokuyu takip ediyor. Hiçbir uyarıda bulunmadan kendini Sel ve Erebus arasındaki açıklığa doğru fırlatıyor, bana ulaşmaya çalışıyor. Erebus dönüyor ve tek bir yumuşak hareketle iblisi sıçramasının ortasında tek eliyle kavıyor. Parmakları zırhına o kadar derinden saplanıyor ki, gömülü oldukları yerden parmak boğumuna kadar gaz halindeki eter sızıyor. "Demek istediğim şu ki, Arthur'un Uyanmış bir Scion'unu öldürmek ve on beş asırlık Tarikat ve Efsane Doğumlu kutsamalarını ve zaferlerini geri almak için Gölge Doğumlu bir iblisin tek bir iyi nişan alınmış ölümcül darbesi yeterli, bu da aynı kutsamaları değersiz kılıyor."

İblis hırlıyor. Sonra Erebus'un 1. Aames'i o kadar sıcak ve parlak mavi alevler saçıyor ki tilkiyi neredeyse anında yakıyor. Aether imzası beni kadim ağaçlar ve kutsal yerlerle ilişkilendirdiğim kokularla çevreliyor: mür ve sabun, yanan tütsüler.

Erebus ellerini siliyor, yakalarındaki tozları temizliyor ve Selwyn'e dönüyor. "Sana bu görevi Arthur'un Soyunu kendi hayatın pahasına koruyacağın beklentisiyle verdim."

Sel o kadar öfkeli ki zar zor konuşabiliyor. "Ve ben görevi bu şartla kabul ettim," diye tükürüyor. "Bir *çocuk* olarak."

"Bir *dahi* olarak," diye düzeltti Erebus. "Ve şimdi karşımda bir dahi olarak duruyorsun. başarısızlık."

Sel'in gözleri dehşetle parlıyor. "Nicholas Davis Arthur'un soyundan *gelmiyordu*, yani *bu* konuda sanırım *ikimiz* de başarısız olduk!"

Erebus göz açıp kapayıncaya kadar yerde bulanıklaşıyor ve sonra eli Sel'in boğazına dolanıyor. Sel'i hiçbir şey değilmiş gibi kolayca kaldırıyor. Sel'in çizimleri önce çimlere, sonra da havaya çarpıyor. Gürlüyor, elleri Erebus'un bileklerini tırmalıyor-

"Dur!" Bağırıyorum.

Erebus Sel'i hemen serbest bırakarak onu bir yığın halinde yere düşürüyor ama geri adım atmıyor. "Özür dilerim, Veliaht Scion." Bunun yerine Sel'in öksürüp hırıldamasını, dört ayak üzerinde eğilmesini izliyor.

Bir adım öne çıkıyorum. "Sel-"

Sel başını bir kez sallayarak beni durduruyor. Bir süre daha soluk soluğa kaldıktan sonra, kan çanağına dönmüş gözleri ve kızarmış yanaklarıyla dizlerinin üzerine doğruldu; öfkesi kapalı dudaklarının ardında güçlükle kontrol edilebiliyordu. Erebus'un eli sadece bir anlığına boynuna dolanmıştı ama çenesinin altında koyu mor çürükler oluşmaya başlamıştı bile. Sabaha kadar iyileşip yok olacaklar ama bu arada canının yandığını biliyorum.

"Kral Büyücüsü Kane, bu gece burada olanlarla ilgili bir açıklamanız var mı? Eğer varsa, elbette konuşun" -Erebus'un gözleri kısıldı- "ama bunu dikkatle yapın."

Bir duraklama. Sel gergin bir sesle konuşmadan önce bir, iki kez yutkunur. "Veliaht Scion'u koruyamadığım için hiçbir açıklamam yok."

"Anlıyorum." Erebus başını sallar. "Elinde ne var?"

Sel Erebus'a dönmeden önce uzun bir süre bana bakıyor. "Sadece kendi eylemlerim üzerine düşünebilirim."

Erebus, "*Bu* konuda," diye Sel'in daha önceki esprisini yineliyor, "hemfikiriz."

Lodge'a geri dönerken etrafımızı Mageguard'lar sarıyor. Onları duymuyorum ya da görmüyorum ama bir dala takılısam gözleri tenime batıyor.

Erebus solumdaki William ile alçak sesle konuşuyor. Sel sa ımda sessiz bir gölge. Tekrar bakışlarını yakalamaya çalışıyorum. Pişmanlığımı iletmek, her şeyi berbat ettiğimin farkında olduğumu bilmesini sağlamak için.

Bana bakmıyor. Boynundaki ve omuzlarındaki gerginlik yeterince yüksek sesle konuşuyor. Lodge'un arka bahçesindeki ışıklara yaklaştığımızda, ormanın derinliklerinde gözden kaçırdığım yaraları görüyorum: Köprücük kemiğı boyunca kurumuş kanla kaplanmış bir kesik. şakağındaki kan, terden yarıya kadar bulaşmış. Kulaklarındaki gümüş tıkaçlar bile yarı yarıya kirle kaplanmış. Bir  ift pençe sol kürek kemiğini kesip siyah gömleğini yırtmış olmalı. Suçluluk duygusu midemi bulandırıyor.

Sel'in orta ko uşu yüzümü yıkıyor. Mageguard'lardan ikisi ormandan cisimleşiyor ve avuçlarını bariyere doğru kaldırarak ko uşun içine doğru dönüyorlar.

Sel, işiyle uğraşan Merlinlere kaşlarını çatarak bakıyor. "O korumayı daha yeni yaptım."

Erebus cevap verir. "Ve takviye edilecek."

Sel gözlerini deviriyor ve iki korumayı geride bırakıyoruz. Arka bahçeye vardığımızda, Loca'nın içinde benim ayrıldığım zamankinden daha fazla ışık yanıyordu. Efsane Doğanlar'ın geri kalanı devriyeden dönmüştü. Geç saatlere kadar yemek yiyor, buzdolabını ve kileri karıştırıyorlardır şüphesiz. William yan giriş kapısına doğru yürüyor. "Lütfen beni mazur görün. Yaralanma ihtimaline karşı döndüklerinde her zaman diğerlerini kontrol ederim."

"Scion Sitterson." Erebus'un sesi William'ı olduğu yerde durdurur.

"Evet?" William dönüyor. Bana şöyle bir baktığında, Loca'nın dış cephesinin parlak ışıkları altında gözleri soluk bir yeşile bürünmüştü. Gawain'in gücü hâlâ içinde yanıyor.

"Lütfen"-Erebus Mageguard'lardan birini işaret ediyor-"Muhafız Olsen'ı da yanınıza alın. Kendimi diğer Efsane Doğumlulara tanıtmak için birazdan size katılacağım."

Muhafız kapüşonunu geriye atarak kısa sarı bir at kuyruğu olan uzun boylu bir kadını ortaya çıkarır. Saçları her iki kulağının üstünden kazınmış. William başını sallayıp onunla birlikte döner.

Uzaklaşmalarını izlerken kaşlarımı çatıyorum. "William'ın kendi evinde bir refakatçiye ihtiyacı yok."

Sesimi duyan Mageguard topuklarının üzerinde dönüyor, kollarını arkasına dayıyor. Gözleri önce bana, sonra Erebus'a kaydı. Yorumumun bir emir olmasını istememiştim ama Merlin bunu bir emir olarak algıladı ve şimdi ya benden ya da Erebus'tan bir açıklama bekliyor.

"Özür dilerim, efendim." Erebus bir ya da iki kez göz kırptı, gerçekten sarsılmış görünüyor. "Muhafız Olsen'ı Scion Sitterson'a eşlik etmesi için gönderdim, ona eşlik etmesi için değil. Mageguard'ın huzuruna resmi unvan ve selam alışverişinden daha rahat bir şekilde çıkabilir. Bunun avdan yeni dönmüş ve yatmak için sabırsızlandığına şüphe olmayan bir Efsane Doğumlu birim için daha kolay olacağını düşündüm."

Erebus duraksıyor, şimdi de benim yanıtlımı bekliyor.

Guard Olsen'ın omzunun üzerinden William omuz silkiyor. "İyi," diyorum. "Açıkladığın için teşekkürler."

Erebus başını öne eğdi. "Elbette." Olsen sessiz bir bakışla geri döner ve William'la birlikte eve doğru yürürler.

"Kral Büyücüsü Kane," diyor Erebus, Loca'nın arka yüzünü ve konut koridorlarını işaret eden pencere sıralarını göstererek, "bunlardan hangisi

Crown Scion'un odası mı?"

Sel'in gözleri pencereme dikildi ve karardı. "İkinci Aoor, üçüncü tamam." Erebus'un gözleri kısıldı. "Penceresi açık olan mı?"

Sel bir yandan bana bakarken bir yandan da cevabını Erebus'a yöneltiyor. "Evet." Ben Ainch. "Bu benim..."

Erebus meraklı gözlerini bana çeviriyor.

Tereddüt ediyorum. Eğer açık pencerenin Sel'in değil de benim hatam olduğunu söylersem, Sel'in beni güvende tutma çabalarından başarıyla kaçtığımı itiraf etmek zorunda kalacağım. Ve Erebus bu eksikliği Sel'in görevini yerine getirmedeki artan başarısızlık listesine ekleyecek.

"Üçüncü bir koruma katmanı var," diye kekeledim sonunda, bir açıklama yapmaktan tamamen kaçınarak, "cam ve tuğlaya karşı, çepeçevre."

Erebus binayı incelerken düşünceli bir ses çıkarıyor. "Darbe ve saldırıya karşı bir koruma mı?" diye soruyor Sel.

"Evet," diye yanıtlıyor Sel.

Başka bir uğultu. Bir karar verildi. "Muhafızlar Zhao ve Branson," diye sesleniyor Erebus.

Kalan üç Mageguard'dan ikisi sessiz bir vınlamayla Erebus'un yanında belirir ve hep birlikte kukuletalarını çıkarırlar. Uzun boylu, dolgun ağızlı ve parlak altın gözlü Doğu Asyalı bir adam. Gözleri yeşil-altın olan beyaz bir adam. Her ikisi de Mageguard'ın imzası haline gelen alttan kesilmiş saç stilini giyiyor.

"Evet, Seneschal?" diye sordular.

Erebus, "Biriniz araba yolu girişine lütfen," diye emretti. "Diğeri burada, bahçede kalsın." Merlinler başlarını sallar, sonra da zıt yönlere giden iki karaltıya ayrılırlar.

Geriye ben, Sel, Erebus ve Douglas kalıyor. Sel'in ifadesi özenle hazırlanmış bir can sıkıntısı. Dürüst olmak gerekirse, buradaki herhangi birinin buna inanıp inanmadığını merak ediyorum. Her zamanki küstahlığının Erebus'u daha da kızdırıp kızdırmayacağını merak ediyorum. "Burada işimiz bitti mi?" diye mırıldanıyor.

"Hayır." Erebus, işaret üzerine öne çıkan Muhafız Douglas'a eliyle işaret eder. "Sanırım resmi tanışma faslı başladı." Erebus benimle Merlin'in arasına baktı. "Veliaht Scion Briana Matthews, lütfen Muhafız Larkin Douglas ile tanışın."

Göz kırpıyorum. "Larkin?"

"Bana Lark de." Çenesini eğiyor. "Efendim."

Erebus gülümsüyor. "Muhafız Douglas Mageguard'ın en genç üyesi ama en iyilerden biri tarafından eğitildi."

"Sen mi?" Sel dalgın dalgın soruyor.

Erebus basitçe, "Hayır," diye cevap verdi. "Babası, Calum Douglas."

"Baban *nasıl*, Douglas?" Sel soruyor, gözleri dans ediyor. "Oğlunu bir Kane'e kaptırdığı için hâlâ kızgın mı?"

Lark, Sel'in yemine karşılık vermiyor. "Muhafızlığa seçildiğimde benim Kral Büyücüsü seçilmememi atlattı," diye cevap veriyor. Bana dönüyor, gözleri parlıyor. "Selwyn Aashy unvanına sahip olabilir ama en iyi 1. bölge görevlerini biz alıyoruz."

"Evet," diyor Sel iç çekerek. "Vekillerin güvenliğini sağlamadıkları zamanlarda, Mageguard en karanlık gölgelerde en tehlikeli Shadowborn lejyonlarıyla mücadele eder, falan filan."

"En azından bir hükümdar taç giyene kadar." Lark omzunu kaldırır.

"Evet, bir hükümdar taç giyene kadar, sonra-" Sel kendini kısa kesiyor, gözleri kısılıyor. Bakışları Lark ve Erebus arasında gidip geliyor. "O halde Muhafızlar'ın tek görevi kralı korumaktır."

Hava, adı konmamış bir gerginlikle yoğunlaşıyor. Boğazımı temizliyorum. "Bir şeyi kaçırıyorum."

"Sanırım ben de öyleyim, Briana," diye mırıldanıyor Sel.

Lark'ın ağzından sessiz bir pişmanlık dökülür. "Bak, Kane..."

Erebus bana döndü. "Efendim, Tarikat'ın örgütsel yapısını biliyor musunuz? Politik bedenini?"

"Öyleyim." Bölüğe katıldığım ilk gece, Lord Davis Tarikat'ı birlikte çalışan bir anatomi olarak açıkladı. "Efsane Doğanlar Tarikat'ın atan kalbidir."

Erebus gülümser. "Evet. Ve sen de baş ve taç olacaksın. Ancak bir kralın yokluğunda ve hatta bir kral çağrıldığında bile, Naipler omurgayı oluşturur. Gölgelelerin Naibi olarak Cestra Merlin ordusunu, Mageguard'ı, Tarikat'ın istihbarat ağını ve tüm güvenlik güçlerini denetler."

"Kral Büyücüsü'nün de dahil olduğu güvenlik güçleri." Sel'in sesi kısıldı. Daha önceki kibri yüz hatlarından silinmişti. "Yeminimin sizin ya da Naip Cestra'nın verebileceği her türlü emrin üstünde olması dışında."

"Öyleydi..." diye yavaşça yanıtlıyor Erebus, "Yemin'inin yanlış olduğu kanıtlanmadan önce."

Sel'in çenesindeki bir kas geriliyor. Aniden yaklaşıyor ve beni şaşırtarak haftalardır ilk kez bana dokunuyor. Uzun parmakları bileğimi sarıyor ama tutuşu nazik değil ve avuçları terli. "Eğer şu ortaçağ siyaseti dersi bittiyse, sanırım Veliaht Scion'un dinlenme vakti geldi."

"Selwyn, sanırım Larkin'i buraya amaçsızca getirmedüğimin farkındasındır...." Erebus'un sesi kaba değil, ama ırm. "Geçen ayki hizmetlerin takdire şayandı ama-"

"Söyle gitsin," diye homurdandı Sel.

"Muhafız Douglas şimdi Kraliyet Scion'unu koruyacak ve Kral Büyücüsü Yemini ile birbirlerine bağlanana kadar ona eşlik etmeye devam edecek."

OceanofPDF.com

4

EREBUS'UN SÖZLERİ etrafımıza kurşun bir battaniye gibi düşüyor. Sel mükemmel, ürkütücü, tehlikeli bir şekilde hareketsizleşirken midem düşüyor.

Erebus şaşkın görünüyor. "Bu bir sorun olur mu?"

"Ben... benim bir Kral Büyücüsüne ihtiyacım yok," diye kekeleyorum. "Scion Davis'i bulup eve sağ salım getirmeliyiz."

Erebus bir Kral Büyücüsü hakkındaki itirazımı tamamen görmezden geliyor. "Scion Davis ile oldukça yakın olduğunuzu duydum. Bu doğru mu?" Gözleri meraklı, ağzı hoş bir kıvrımla kalkık ama bu soru masum değil.

Vekiller, birlikteliklerinden bir çocuk doğma ihtimali varsa, Scionların romantik bir ilişki yaşamasına izin vermez. Birden fazla soydan gelen çocuklar, Tarikat'ın hangi soydan gelenin bir Scion olacağını ve hangi ata şövalyesinin onları çağıracağını takip etme ve tahmin etme yeteneğini zorlayabilir, hatta bozabilir. Kan bağlarını hassas bir şekilde takip etmek, Masa'nın bu kadar uzun süre düzenli kalmasının tek yoludur. Elbette Nick de ben de Tarikat'ın gözetiminde boşluklar olduğunun canlı kanıtlarıyız. Lancelot onu, Arthur da beni çağırmadan önce Tarikat'taki hiç kimse gerçek soylarımızı bilmiyordu.

İyi niyetlerinin üstünlüğü buraya kadarmış.

"Yaklaştık," diye cevap veriyorum, sesim nötr.

Sel bileğimi bıraktı ve başka tarafa baktı. Boğazını temizliyor. "Kendi soyları hakkındaki ifşaatlardan önce, Scion Davis Crown Scion Matthews'u kendi Sayfası olarak adlandırmış ve seçim galasında onu yaver olarak seçmişti. Bu niyetler kamuoyuna açıklanmıştı."

Erebus Sel'e bir bakış attı. "Edilmeyecek bir yemin için bir niyet, evet. İkisinin de Scion olduğu ve birbirlerine bu şekilde bağlanamayacakları göz önüne alındığında. Korkarım ki bu gerçeğin talihsiz bir yan etkisi de, bazı ilişkilerin diğerleri lehine bir kenara atılmak zorunda kalmasıdır." Erebus'un sesindeki sessiz uyarı notu, ölçülü bir gülümsemenin ardından aramızdan kayıp gidiyor. "Seninle Konsey arasındaki ilişki gibi, Veliht Scion. Ya da seninle yeni Kral Büyücün arasındaki ilişki gibi. Güvenliğinizin bizim birinci önceliğimiz olduğunu anlamalısınız."

"Ve *benim* birinci önceliğim, benden daha acil tehlikede olabilecek kişileri kurtarmaktır," diye karşı çıkıyorum. "Kendimi tanımadığım birine bağlamak değil."

Erebus iç geçirir. "Lütfen durumumuzu anlayın. Sizin yaşınızdaki bir Arthur Soyu'nun bir Kral Büyücüsü'ne bağlanmamış olması daha önce görülmemiş bir şey olmakla kalmıyor, tarihimizde daha önce hiçbir Arthur Soyu yanında bir Kral Büyücüsü olmadan Uyanmamış ve Kraliyet Soyu olmamıştı. Muhafız Douglas en iyi aday ama..." Erebus ceketinin iç cebinden bir tablet çıkardı. "Eğer Larkin'i kendine eş olarak almak istemezsen, değerlendirmen için altı Merlin adayı topladım. Her biri senin yaşlarında, çeşitli cinsiyetlere, döküm uzmanlıklarına ve kişiliklere sahip. Kimi seçerseniz seçin bir gün içinde burada olabilir. Naip Cestra ve ben her bir potansiyel Kral Büyücüsünü yarınki Ayinden hemen sonra mağara odasında sizinle görüşebiliriz."

Gözlerim keskin dönüş karşısında şok oldu. "Ayın mı? Yarın mı?"

Erebus kaşlarını kaldırdı. "Unvanını almak için Kralların Ayini'ne hazır değil misin?"

"Hayır. Yani, evet." Kalbim göğüs kafesime çarpıyor. Her şey çok hızlı ilerliyor. "Ben hazırlıklıyım. Sadece bu kadar çabuk olacağını fark etmemiştim."

"Gecikmeli miyiz?"

"Hayır! Ama" -sesime çelik ekliyorum, ayaklarım artık daha sağlam yere basıyor- "Ayinden sonra vakit kalırsa, Scion Davis'i arama planını duymak isterim. Tekrar söylüyorum, o benim odak noktam."

"Pekâlâ. Ancak bu gece gördüğünüz gibi, hayatınız zaten tehlikede, bu da Düzenimizin tehlikede olduğu anlamına geliyor. Ogof y ddraig savaş raporunu okudum, efendim. Suikastçınız goruchel Rhaz'ı tek başınıza yok ettiğinizin farkındayım ve kesinlikle etkilendim. Ama ideal olan, yanınızda sizinle *birlikte* savaşacak bağlı bir yaverinizin olmasıydı." Gözleri Selwyn'e kayıyor, değerlendiriyor. "Ve senin *için savaşacak* bağlı bir Kral Büyücüsü. Sende ikisi de yok."

"Bu adil değil," diye ısrar ediyorum. Bir yaver ya da bir kral büyücüsü seçme düşüncesinden kaçırıyordum. Tehlikeye yaklaşmama izin verilmedikten sonra ne anlamı var ki? Ve Nick'in 1. olması için ikisinden birine ihtiyacım yok. "O savaşta hepimiz birlikte savaşık. Bir bölüm olarak. Sel, söyle ona."

Sel Erebus'un bakışlarını bir süre öylece tuttuktan sonra gözlerini kaçırıyor. "Bir Kral Büyücüsüne ihtiyacın var, Briana. Bunu konuşmuştuk."

Bunu tartışmışık. Bir kere. Nick kaçırıldıktan sonra balkonda durduğumuzda ve ben eski halimle yeni halim arasında gidip gelirken. Cesur Bree, sarsılmıştı. Önce ve Sonra Bree, birleşmiş. Bir Medyum ve Scion, hiç tahmin etmediğim kadim güçler için bir kaba dönüştü. Kafamı o günden, o anıdan uzaklaştırmak için sallıyorum. "Mageguard bunun için değil mi?"

"Büyücü Muhafızlar Kralı korurlar, evet, ama diğer görevleri onları bazen doğrudan güvenlikten uzaklaştırır. Öte yandan Kral Büyücüsü ömür boyu kişisel muhafızdır. Sonunda, senin, ah..." Erebus'un yanakları kızardı ama boğazını temizledi ve devam etti, "Varisleriniz doğduğunda, Büyücü Muhafız çocukları reşit olana kadar korumakla görevlendirilecek ama Kral Büyücüsü yanınızda kalacak."

İsa H.... Isı boynuma hücum ediyor ve aniden tüm arka bahçe çok küçük geliyor. Çimlerin arasında eriyip gezegenin çekirdeğine inmek, diğer tarafa temiz bir şekilde geçmek istiyorum. Bu gezegenden düşmeme izin ver, *lütfen*. Sel'in gözlerini yüzümde hissediyorum, Lark'ın ve Erebus'unkileri de. "Şu anda varisleri tartışmasak olmaz mı?"

Erebus Aush daha koyu bir kırmızıya büründü. "Evet, tabii ki. Sanırım bu konu için genç hayatında çok erken ve akşamın çok geç bir saati." Özür dileyerek gülümsüyor. "Cestra'yı aramam gerek, senin de dinlenmen lazım. Muhafız Douglas?"

Lark elini Loca'ya doğru uzatıyor. "Gidelim mi?" Şaşkınlıkla Lark da Sel'e bakmak için bana doğru eğiliyor. "Bize katılır mısınız, Kral Büyücüsü Kane?"

Sel şaşkınlıkla gözlerini kırıştırıyor ama hemen toparlanıyor. "Evet, elbette."

Binanın etrafında sessizce dönüyoruz, üç kişilik bir sıra dikdörtgen şeklindeki Loca'nın en ucundaki gölgelere girip çıkıyor. Sel arkamda yürüyor, ben ortadayım ve Lark sol elini uzatarak Sel'in en içteki koğuşunun dışını boş boş süzüyor. Deri eldivenlerinin açıkta bıraktığı parmak uçları parıldayan bariyerde gümüş izler bırakıyor.

Dikkat çekmek için ön kapıdan içeri giriyoruz ama kimse yok. Küçük iyilikler.

Lark başını Aoor'a doğru eğerek dinliyor. "Scion Sitterson ve Olsen aşağıda, yanlarında... 1ve? Diğer sesler. Efsane Doğanlar sanırım." Gözleri fuayeyi, soldaki salonu, konut Aoor'una çıkan büyük merdivenleri, balkonun altındaki büyük odaya açılan kapıları tarıyor. "İçeride beklenen başka biri var mı?"

"Hayır." Sel de dinliyor. Her ikisi de Loca hakkında benim insan kulaklarımın kaydedebileceğinden çok daha fazla bilgi alıyor. "Sayfaları haftalar önce Loca'daki günlük görevlerinden azlettim ve giriş kartlarını iptal ettim. Efsane Doğumlular dışında kimse binaya giremez. Ve tabii ki Merlinler."

Lark başını sallar. "İyi fikir, Kane."

"İşimi nasıl yapacağımı biliyorum *Douglas*," diyor Sel.

Lark omzunun üzerinden bize bakıyor, solgun gözleri muzip. "Bana Lark deyin," diye tekrarlıyor.

"Peki," diye tersledi Sel. "İşimi nasıl yapacağımı biliyorum, *Lark*." Sessizce inliyorum. Gerçekten *bilmiyor* olamaz, *değil* mi?

"Kane." Lark iç geçirir ve doğrudan Sel'in yüzüne döner. "Bak, ne sen, ne ben, ne de Veliaht Scion'un şu anda bu şartlar altında burada duracağımızı hayal ettiğimizi sanmıyorum."

Homurdanıyorum. "Doğru anladım."

Konuşmaya devam ederken Lark'ın ağzının köşesi aşağı doğru dönüyor. "Ama buradayız ve koşullar böyle. Tanrı aşkına, ben yardım etmek için buradayım. Bana teşekkür etmelisin!"

Sel, Lark'a sert bir bakış atıyor. "Sana tam olarak neden teşekkür etmeliyim?"

Lark'ın kaşları kalkıyor. "Akademide arkadaş değildik ama düşman da değildik. Ailelerimiz bizi eski yöntemlerle eğitti, yapılması gerekeni yapmak için unvanın ötesine, Yeminlerin ötesine geçmek için."

İki Merlin arasında sessiz ve yankılanan bir şey geçiyor ve beni şaşırtıyor. Bunu hiç düşünmemiştim - Sel'in aylardır, belki de yıllardır kendisi gibi insanlardan izole edilmiş olduğunu. Bölümde her zaman yalnızdı, hem unvan hem görev hem de köken olarak. Ama göz açıp kapayıncaya kadar, etrafında, onun alanında, onunla başka kimsenin yapamayacağı şekilde bağlantı kuran *yedi* Merlin var. İnsanlar arasında bir Merlin olmanın nasıl bir şey olduğunu gerçekten anlayan, şeytani doğalarını kontrol altında tutan Yeminlere hizmet eden insanlar.

Sel yavaşça başını sallar. "Bu doğru. Ne demek istiyorsun?"

"Birbirimizi uzun zamandır tanıyoruz. Senin için kişisel olarak ne kadar çok şeyin tehlikede olduğunu diğer Merlinlerden çok ben biliyorum." Lark Sel'e yaklaşıp, sesi alçaktır. "Çünkü bunun seni öldürdüğünü biliyorum, Kane. Bir yandan Yeminli sorumlunu ve Veliaht Scion'unu korumak arasında kalırken, diğer yandan da tıpkı annene olduğu gibi senin kanının da bir gece gelip seni bulmasından endişe ediyorsun."

Sel Aitches ve kalbim göğsüme çarpıyor. Sivri dili sürekli başkalarının hassas noktalarını hedef alıyor gibi görünen çocuk... Lark onunkilerden birine vurduğunda gerçekten *irkiliyor*. Lark'ın, Sel'in kendisinin daha bir ay önce keşfettiği şeyi biliyor gibi görünmesinin bir yardımı olmadığından eminim: annesinin bir görevdeyken bir iblis tarafından öldürülmediğini, tutuklanıp kilit altına alındığını.

Eski Kral Büyücüsü Natasia Kane'i tanıyan herkes muhtemelen onu, Merlinlerin yarı insan yarı iblis tüm kambyonların yüzeyinin hemen altında saklanan iblis doğasına kendilerini kaptırdıklarında buna verdikleri isim olan "kana yenik düşme" konusunda uyarıcı bir hikâye olarak düşünür. Arthur'un büyücüsü olan orijinal Merlin, soyundan gelenlere bir koruma emri vermişti, böylece Tarikat'a hizmet ve koruma yeminlerini yerine getirdikleri sürece kanlarındaki iblis kısmının kontrolü ele geçirmesini engelleyebileceklerdi. Yirmi on beş yıl önce Nick'in babası, ihanetinden dolayı şüphelerin üzerine çekilmemesi için Sel'in annesine -ilk Kral Büyücüsüne- bir zamanlar doğmuş insanları öldürmek üzere İblis Kapılarını açma suçunu yükledi. Lord Davis Vekillere Natasia'nın, Yeminlerin bile kanına yenik düşmesini engelleyemeyeceği kadar güçlendiğini söyledi ve

ona inandılar. Vekiller sessizce unvanını alıp onu hapsettiğinde, Yeminlerini yerine getirememesinin insanlığından geriye kalan her şeyi sileceği varsayıldı.

Ama annemin öldüğü geceye dair yeniden canlanan anılarım bana Natasia Kane'in hastanede annemin yasını tuttuğunu gösterdi. Sel ve ben, annesinin sahte tutsaklıktan kurtulmakla kalmayıp, bir şekilde tutsakken kanına yenik düşmekten de kurtulduğunu bilen tek insanlarız. Bunu nasıl yaptığını bilmiyoruz ve nereye soracağımızı da bilmiyoruz. Ne zaman annesiyle ilgili bu anıyı onunla paylaşısam, Sel konuyu geçiştiriyor.

Sel onun annesi değil. Ve Nick'in gidişiyle, Kral Büyücülüğü Yemini'ni yerine getiremedi. Şu anda ondaki *korku* yarasını görebiliyorum ve Lark da görebiliyor. Sel'in yüzünde perili, boş bir ifade beliriyor ve suçluluk duygusu boğazıma düğümleniyor. *Neden bunu daha önce sormadım ve başka neleri kaçırdım* gibi küçük hançerler.

Başka bir Merlin benim göremediğimi gördü.

"Sel," diye mırıldandım, yaklaşıp, "sen...?"

"Ben 1ne'yim," diye mırıldanıyor Sel. Lark bir elini Sel'in omzuna atıp onun etrafından dolanarak merdivenlere doğru rahat adımlarla yürümeye devam ediyor. Sel onu takip etmek için hamle yapıyor, beni de arkasından itişip kakışmak zorunda bırakıyor.

"Ama Nick... senin kanın-"

"O doğruyu söylüyor, Crown Scion. O 1ne." Lark merdivenlerin yarısından bize sesleniyor. "Bölüme Hizmet Yemini'ni sürdürmesine yardımcı oluyor. Eğer öyle olmasaydı ve Kane kendini kontrol etmekten başka bir şey yapsaydı, Erebus onu gördüğü yerde indirirdi. Ve *ben* de seni onunla yalnız bırakmak istemezdim."

Sel arkasından scoPs. "Beni onunla yalnız bırakmadın."

"Oraya varıyoruz." Lark bizden önce tepeye ulaşıyor ve topuklarının üzerinde dönerek başını koridora doğru sallıyor. "İzin verin ben önden gideyim. Veliaht Scion'un odasını kendim süpüreceğim."

Sel inleyerek, "Bunu yapmana gerçekten gerek yok," dedi.

"Elbette, isterim. Ayrıca"-Lark kasıtlı olarak aramıza bakıyor, sırtlıyor-"bu ikinize özel bir an yaşatacak."

Sel StiPens. "Ne için özel bir an?"

Lark bize bir el sallıyor. "Aranızdaki bu tartışma her neyse onu konuşmak için."

Çenem hafifçe düşüyor. Lark göz kırpmıyor, sonra sola doğru ilerleyip gözden kayboluyor. "O..."

"Sinir bozucu." Sel benden önce toparlanıyor, hızlı ve sessiz adımlarla merdivenleri çıkıyor. "Sel." Merdivenleri aceleyle çıkıp yoluna dikiliyorum. "Bekle."

Gözlerime bakıyor. "Evet?"

"Özür dilerim," diye geveliyorum.

"Ne için?" diye soruyor umursamazca.

"İçin..." Ellerimi salladım. "Tüm bunlar için."

"Özür dilerken spesifik ol, Briana. Bu eylemi çok daha etkili kılar." Etrafımdan dolanarak sahanlığa çıkıyor, Lark'ın ardından sola dönüyor, elleri ceplerinde.

Sel'in tam adımı bir silah gibi kullanmasının devam eden acısını bastırmak neredeyse fiziksel bir ePort. Bizi ilk tanıştığımızdaki halimize geri döndürmek için. Dost değil, düşman.

"Tamam..." Ona tekrar yetiştim. "Gizlice kaçtığım için özür dilerim. William'la arenaya gittiğim için."

Yürümeye devam ediyor. "Sadece kendinizi değil, şövalyelerinizden birini de tehlikeye attığınız için özür dilemenin garip bir yolu bu."

"Sel, hadi ama. Arena koğuşunda cedny uPern olacağını bilmiyordum!" O scoPs. "İblisler genelde kendilerini sana tanıtırlar mı?"

"Şey, hayır... ama-"

Sel arkasını döner. "Koğuşta cedny uPern olmasaydı bile, eylemleriniz kendinizi ve başkalarını tehlikeye attı. Bir kez daha."

Haftalar önce olmasına rağmen kelimesi kelimesine ezbere okuyabildiğim bir senaryo, gözümün önünde yükseliyor. "Sana ne istediğimi söyledim. Daha iyi, daha güçlü olmak istiyorum-"

"Bunu Lodge'un eğitim odalarında da yapabiliirdiniz. İçeride. Korumalarımın arkasında. Bunun yerine, aynı hataları tekrarlayarak pervasızca davrandın."

"Bunun için üzgün olduğumu söyledim!"

"'Üzgünüm' o zaman da kesmedi, şimdi de kesmiyor." Öne doğru eğilip hırılıyor. "Greer ve Pete'i seni izinsiz bir ava götürmeleri için ikna ettin."

ve bu süreçte neredeyse kendini öldürtüyordun. Ve işte bu gece aynısını William'a yapıyorsun."

"William'ı hiçbir şeye ikna etmedim! Bana katılmayı o *istedi*."

Sesi ölümcül bir sessizliğe bürünür. "Scion'unu imkânsız bir duruma soktun. William korunmak için seninle mi gelsin yoksa *çok* savunmasız olan Veliaht Scion'unun kendi başına gitmesine izin mi versin karar vermek zorundaydı, şüphesiz hem onun hayatını hem de *yüzyıllardır* Legendborn döngüsünü besleyen büyüü tehlikeye atacaktı. Onu sen zorladın. Sadece bunu göremiyorsunuz."

Utanc içimde kabarıyor, daha önce hissettiklerimi ikiye, üçe katlıyor.

Ancak Sel'in işi bitmedi. "Erebus ve Mageguard bu gece gelmemiş olsalardı bile, yaptıklarınız unvanımı tehlikeye attı. Bu seni hiç endişelendirmiyor mu?"

"Son koğuşun içinde kaldım. Dikkatli davranıyordum!"

"Hayır." Gerginlik ve öfke saçlarının uçlarını dumanlı siyah teller halinde kaldırıyor. "Bencilce davranıyordun."

"Eğer yapamazsam nasıl kral olabilirim-"

Lark aniden odamdan çıkıyor ve kapıyı arkasından kapatıyor.

"Oda temiz," diyor yavaşça. Önce Sel'e, sonra bana bakıyor. "Burada her şey yolunda mı?"

"Evet," diye
mırıldanıyorum. "Çok
güzel," diye homurdanıyor
Sel.

Lark ikna olmamış görünüyor. "Doğru. Bana kalırsa buradaki işim bitti. Bir sonraki durağım orduevi olacak." Sessiz bir selamla başını bana doğru eğiyor. "Crown Scion, sabah görüşürüz." Lark koridordan aşağı dönüyor ve parmak uçlarını korkuluklara vurarak ilerliyor.

"Douglas." Sel kollarını göğsünün üzerinde
kavuşturur. Lark omzunun üzerinden geriye bakar.

"Şimdi ne olacak?"

Sel'in kaşları çatılır. "O lejyon hiçbir yerden gelmedi. Bria'yı tanıyorlardı. -Crown Scion buradaydı. Isel'i daha önce birlikte çalışırken görmüştüm. Neden bahsettiğimi biliyorum. Ya bir uchel ya da goruchel onlara bu gece saldırmalarını emretti ya da başka biri yaptı."

Lark'ın yüzü kararır. "Biri... başka biri mi?"

"Oyun oynayacak zaman yok, ne demek istediğimi anlıyorsunuz. Morgaine-Gölge Doğanlar ittifakı hakkındaki raporumuzun Konsey'e yirmi dört saat içinde ulaştığını biliyorum.

Bu da Mageguard'ın istihbaratı bir gün içinde aldığı anlamına geliyor. Morgaineler olabilir. Yaşlı adamın keyfi yerinde değil. Beni dinlemiyor ama..."

Lark bir süre onun bakışlarını tuttuktan sonra başını sallar. "Seneschal Erebus'tan muhafızların tekrar arama yapmasını isteyeceğim." Gözleri benimkilere kayıyor. "İyi geceler."

Lark merdivenlere ulaşır fuayeye indiğinde Sel'e yaklaşıp fısıldıyorum, "Erebus seni kendi eğitti ve seni dinlemiyor mu? Ben onun için bir yabancıyım. Ya beni dinlememeye karar verirse? Eğer yapamazsam nasıl kral olabilirim?"

Bir parmak kaldırıyor. "Bekle."

Ağzım kapandı. Bekliyoruz. Birinci kattaki asansörün sesini duyuyoruz. Kapının açıldığını duyuyoruz. Kapanışını. Kabloların ve dişlilerin inerken çıkardığı sesi ben bile duyabiliyorum. Uzakta, iki kat aşağıda, sessizlikte bir başka ding sesi duyuluyor. Artık özel olarak konuşabileceğimiz kadar uzakta.

Sel nefes veriyor ve elini indiriyor. "Her açıdan daha dikkatli olmalısın. Yeteneklerini ya da eksikliklerini neye ve kime açıklayacağın konusunda." Bir elini saçlarının arasında gezdiriyor. "Ve soruna cevap vermek gerekirse, nasıl liderlik edeceğini bilmiyorum. Tıpkı Vekillerin, Arthur'un Veliaht Soyu'nun farklı derecelerde kendini yok etmeden kendi başına aether çağıramayacağını keşfettiklerinde ne diyeceklerini bilmediğim gibi."

"Beni yedekte tutacaklar," diyorum. "Siz Nick'i ararken beni burada kilitli tutacaklar."

"'Yedek' mi?" Yaklaşıyor, bakışlarından yanaklarımda öfke kıvılcımları çıkıyor. "Bunun böyle olduğunu mu sanıyorsun? Bir *takım sporu* mu? Ve sen zaferden uzak tutulan yıldız oyuncu musun?"

"Hayır!" Bağırıyorum.

Başını iki yana sallar. "Yani Nicholas'ı kendin kurtarmak istiyorsun, öyle mi?"

Bön bön bakıyorum. "*Hayır.*"

"Sen de en az onun kadar inatçısın," diye ısırtıyor. Arkasındaki kapıya bakar Beni görünce kaşlarını çatı, dişlerini gösterdi. "Aynı derecede aptalca."

"Bu zaferle ilgili değil," diye çıkışıyorum. "Ve ben aptal değilim!"

Alçak bir ısıltı geliyor, ardından içi boş, alaycı bir kahkaha atıyor. "Douglas'ın seninle neye bulaştığından haberi yok."

"Kendini hiçbir şeye 'bulaştırmadı'," diye homurdanıyorum. "O yemini etmeyeceğim."

Sel bana bakıyor. "Neden olmasın?"

"Çünkü onu tanımıyorum bile!"

Bir omzunu kaldırdı. "Nicholas'ı tanımıyordum. Nicholas da beni tanımıyordu. En azından iyi tanımıyordu."

"Ve bence bu çok acımasızcaydı," diyorum. "Siz çocuktunuz."

Gözleri hafifçe genişler. "Alakası yok. Yemin etmelisin. Şimdilik bir yaver olmadan da idare edebilirsin ama bir Kral Büyücüsüne ihtiyacın var."

"Lark'a ihtiyacım yok," diye itiraz ediyorum. "Sen varsın, değil mi? Bu gece benim hatamdı, senin değil. Sen beni güvende tuttun."

Yüzünde acı ve hüsrana karışımı bir ifade belirliyor ve arkasında ağır bir iç çekiş bırakıyor. "Seni bir Kral Büyücüsü kadar güvende tutamam."

"Sen bir Kral Büyücüsün."

"Senin değil," diye alçak sesle karşı çıkıyor Sel. "Ve bu dünyadaki tüm farklılığı yaratıyor."

"Ama-"

"*Hayır. Senin değil.*" Bana ters ters bakıyor. "Kral Büyücünüz olsaydım, Larkin bu gece sizi aldığında hissederdim."

Atıyorum. "Tek başına bir düzine zırlı tilkiyle *dövüşüyordun*-"

"Ortaya çıktığı *anda* ölümcül korkunuzu kendi korkum gibi hissederdim-" "Birkaç dakika içinde bana ulaştınız-"

"Sadece kökünü hissettiğim ve tehlikede olduğunda Aares'i tanıdığım için." Başını sallıyor. "Evet, koşarak geldim ama ben gelmeden önce yarım düzine kez öldürülebilirdin, anlamıyor musun?"

"Bekle..." Onu görmezden geliyorum. "Bu yüzden mi son tilkiyi kaçırdın? Savaşı bana bıraktığın için mi?" Suçluluk duygusu tekrar yükseliyor. Bu karmaşayı *ben yarattım*. Sel'i üstlerinin, akranlarının önünde küçük düşürdüm.

"Önemli değil." Çenesi gerildi. "Kral Büyücüsü Yemini kişiden kişiye edilir, unvandan unvana değil ve benim Yeminim Nicholas'a. Bu konuyu ilk açtığımda bana altını çizdiğinden emin olduğun bir gerçek, Briana." Daralmış gözlerle, o balkon konuşmasının anısının tekrar üzerimden geçmesini izliyor.

Sel açıkça benim Kral Büyücüm olmayı kabul etmemişti ama bir şey kabul etmişti. Hâlâ ele almadığımız bir şey.

Sel beni kralı olarak kabul etti.

Daha da ötesi, bana "cariad" dedi. Galce bir kelime ve ben bilmiyordum.

Bilmediğim bir dilde, bilmediğim bir ifadeyi kullanmak çok Sel bir davranıştı.

Bana "cariad" demesi, doğrudan bir davet olmadan açık bir kapıydı. Onu anlamak için aktif bir seçim yapmam gerektiğini biliyordu. Ama o gün balkonda ben bir seçim yapmadım. Ya da sanırım bir bakıma yaptım, hiçbir şey yapmayarak. Ondan tercüme etmesini istemedim, kulağa sevecen bir ifade gibi gelen şeyi açıklaması için onu zorlamadım. Vekillerin temsilcileri geldikten ve ortalığın asla yatışmayacağı anlaşıldıktan sonra sinirlendim. Eğer Sel o gün ne demek istediğini gerçekten bilmemi istiyorsa, benden bakmamı ve onun yerine bu işi yapmamı beklemek yerine bunu İngilizce olarak söylemeliydi.

Bu sürtüşmenin aramızdaki mesafeyi, korumalardan, koğuşlardan ve arkadaşlarımıza arkamdan beni korumalarını emretmeden önce yaratıp yaratmadığını merak etmekten kendimi alamıyorum.

"Önceki tartışmamız hakkında söyleyecek bir şeyin yok mu?" diye soruyor. "Yoksa şu anki olgunlaşmamış tavırlarınla bu ayrıntıyı unuttun mu?"

Başım geriye gitti. Ayağımı yere vurma dürtüsüne direniyorum... ve onun haklılığını daha da kanıtlıyorum. "Şu anda tam bir pislik gibi davranıyorsun."

Duygusuz bir gülümseme Sel'in ağzını büküyor. "Bu geceki maskaralıklarından sonra mı? Sanırım buna iznim var. Erebus'a Ayin için hazır olduğunu söyledin ama gerçekten hazır mısın?" Bu soru beni kısa kesiyor.

Ayin her şeyi değiştirecek. Her şeyi gerçek yapacak. Sonunda *bizi* - hepimizi - bekleme düzeninden çıkaracak ve eğitimini aldığımız 1. Dünya Savaşı'na sokacak.

"Evet. William'la prova yapıyorduk." Çenemi kaldırıyorum, omurgamı çelikleştiriyorum, çünkü Sel bu gece benden başka bir şeye inanmazsa, *buna inanmasına* ihtiyacım var. "Ben fazlasıyla hazırım."

Memnun bir şekilde başını sallıyor. "Güzel."

Bilmesini istediğim bir şey daha var. "Sel, seni bu gece Erebus ve Mageguard'la karşı karşıya bıraktığım için özür dilerim."

Uzun bir süre yüz hatlarımı inceledi. "Eğer yaptıkların için gerçekten üzgünsen, gecenin geri kalanında odanda kalacaksın." Karanlık bir şekilde kıkırdıyor ve geri çekiliyor. "Yoksa *onun* odası mı demeliydim?"

Ben Aush. Vekiller yurttan çıkmamı emrettiğinde, hayatımın bir daha asla eskisi gibi olamayacağını daha yeni anlamıştım. Atanmamış, boş bir oda seçebilirdim; Loca'da bir sürü oda var. Ama seçmedim. Nick'inkini seçtim. "Sadece... hissettiğim yer..."

"Güvenli mi?" diye soruyor.

Kollarımı kendime doladım. "Ben öyle bir şey demedim." Gülümsemesi gergin ve mizahsız.

"Söylemene hiç gerek yoktu."

Bu gece olanlardan sonra, Nick'in odasında kalma kararım Sel'e ne hissettirmiş olmalı? Artık onun unvanı ve beni güvende tutma becerisi alenen sorgulandığına göre? Beni korumak için başka bir Merlin görevlendirilmişken?

"Erebus haklı, biliyorsun," diyor. "Liderlik edeceksen Konsey'in ve Tarikat'ın senden ne isteyeceğini hesaba katman konusunda. William'a ve Efsane Doğan'a nasıl davrandığın konusunda da haklıyım. Önceliklerin, ilişkilerin... hepsi değişmek zorunda." Başımın üzerinden bir kez daha Nick'in kapısına bakıyor, sonra tekrar bana dönüyor. "Hepsinin."

Gözlerim yanıyor. Onu geri aldığımızda Nick'le aramızdaki şeylerin değişeceğini biliyorum. Aramızdaki şeylerin eskisi gibi olamayacağını biliyorum. Ama yine de... Sel'in haklı olmasından nefret ediyorum.

Sel'in yüzünde okunamayan bir ifade belirliyor. Fırsat verilse kelimelere dökülebilecek bir duygu, ama o dudaklarını bir çizgi haline getirerek duygusunu bastırıyor. "Gitmeliyim."

Aramızda davul gibi çalan pişmanlık ve acıyla her şeyi bu şekilde bitirmek istemiyorum. "Sel-"

"İyi geceler, Briana."

Ve bununla birlikte, bir bulanıklık içinde gitti. Merdivenlerden indi, ön kapıdan çıktı ve geceye karıştı.

5

ERTESİ SABAH, alt katta açılıp kapanan kapıların ve merdivenleri hızla çıkan ayak seslerinin muazzam sesleriyle uyandım.

"Aç kapıyı, Crown Scioonnn!" Kapımın diğer tarafında bir ses şarkı söylüyor. "Stilistin burada!"

Saate bakıyorum: yedi buçuk ve haftalardır evin geri kalanının benden önce kalkıp hareket ettiği ilk gün.

Çığlık çığlığa bir kahkaha atarak yataktan kalkıyorum ve daha yolu yarılamıştım ki başka bir ses devreye giriyor. "Ve onun biiiiiscuiitsss var!"

Kapıyı açtığımda Greer ve Alice aptal gibi sırtıyorlardı. Greer pantolon ve kolları kıvrılmış siyah bir elbise gömleği giyiyor. Her bir gömleğin altındaki açıkta kalan kumaş, Scion'larının soyuna ince bir gönderme olarak alaca sarı renkte. Owain Soyu'nun resmi pelerini hala plastik kuru temizleme poşetinin içinde omuzlarında asılı duruyor. Alice kot pantolon üzerine düğmeli mavi-beyaz çizgili bir bluz giymiş, sol elinde zümrüt yeşili deri bir bileklik ve sağ elinde bir Bojangles çantası tutuyor.

Greer abartılı bir selamla, "Veliaht Scion," dedi. "Size Vassal Alice Chen'i takdim edebilir miyim?"

Alice sahte bir reverans yapar. "Sizin huzurunuzda olmak, Kraliyet Scion'u. _"

"Aman Tanrım, kapa *çenen!*" Dedim ve onu içeri çektim. Bir kahkaha patlattı. "Bu garip bir şekilde, 'Teşekkür ederim Alice, bana yardım etmeye geldiğin için.

"Alice mırıldanıyor. "'Bana kahvaltı getirdiğin için teşekkürler Alice' demenin garip bir yolu." Yanımdan geçip gidiyor ve odayı sarhoş edici yağ, kızartma ve domuz pastırması kokularıyla dolduruyor. Çantayı masanın üzerine bıraktı ve dün gece bizim için hazırladığım aletleri kurcalamaya başladı: parça yapmak için sivri uçlu ince bir şekillendirme tıraşı, Patricia'nın ev mutfağından yeni karıştırılmış saç yağı içeren kısa bir cam kavanoz, biraz jöle ve küçük bir bant yığını. Simsiyah saçlarını atkuyruğu yapıyor. "Bu iş görür."

Gözlerimi deviriyorum. Greer'a, "Onu iç koğuştan geçirdiğin için teşekkürler," diyorum. Kapı pervazına yaslanmış kıkırdıyorlar. Locaya refakatçi olmadan giremeyenler sadece Pages değil.

"Evet, sorun değil." Burunlarını kırıstırırlar. "Aslında hoşunuza gitmeyecek bazı haberler getirdim...."

Donup kaldım. "Nick mi? Onlar-"

Greer ellerini sallayarak ayağa kalkar. "Hayır, hayır. Üzgünüm, öyle bir şey değil." Greer bakışlarımı kapının diğer tarafındaki duvara dayalı küçük silah koleksiyonuna doğru takip ediyor, ama bu konuda şaka yapmayacak kadar nazikler. Bugünlerde odalarında her ihtimale karşı fazladan birkaç silah biriktiren tek kişi ben değilim. Eskiden sürekli kilitli olan bodrum katındaki cephaneliğin kapısı da artık her ihtimale karşı yirmi dört saat açık bırakılıyor. "Hayır, mesele... konaklama durumu."

Kaşlarımı çattım. "Ne demek istiyorsun?"

"Pekâlâ." Greer elini tören için topuz yaptığı koyu sarı saçlarında gezdiriyor. "Gidip birkaç bavul toplamak isteyeceksiniz. Naip Cestra hepimize Locayı boşaltmamızı ve Pembray'deki yerleşkeye taşınmamızı emretti."

"Ne?" Haykırıyorum. "Neden?"

Omuz silkiyorlar. "Üzgünüm, Bree. Dün gece tilkilerle olanlardan sonra bizi daha güvenli bir yerde istiyorlar. Mageguard'ın orada barakaları var, orası kırılık bir yer ve..."

İnledim. "Tamam. Ben toplarım."

"Pete ile bir tur atacağım. Şu yeni Merlin, Douglas mı? Hazır olduğunuzda sizinle aşağıda buluşacağını söyledi."

"Tabii ki yaptı."

Greer sırtarak koridora geri dönüyor ve Alice'e el sallıyor. "Sonra görüşürüz Chen."

"Bu senin için *Vassal* Chen!" Alice haykırıyor. Kolunu kaldırır ve bileziğini sallar. "Gawain'in Hattına!"

Greer'e, "Arkamda olup *bitenlerin* hepsi," diyorum ve omzumun üzerinden bir işaret yaparak, "William'ın suçu," diye ekliyorum.

"Mm-hm, ama bu *senin* kapak hikayen değil miydi?" Greer göz kırıp selam verdikten sonra uzaklaşırlar.

Kapıyı kapatıp ona yaslanıyorum. Haklıydılar. Nick'in babasının ihanet ettiği gece Alice'i Loca'ya getirdim. Ona bir Vassal, Tarikat'ın inisiye edilmemiş bir destekçisi demek, neden misafirim olduğunu açıklamak için aklıma gelen ilk yalandı. "Seni sadece *resmi* bir Vassal yapmamızı önerdim, böylece elimizde bunu destekleyecek bir belge olacaktı Alice. Gawain yeşilliklerinde dolaşabilesin diye değil."

"Ve bunu yaptığın iyi oldu," diye mırıldandı ve Bojangles çantasını karıştırdı. "Aksi takdirde insanlar neden sürekli Lodge'da, arşivlerde William'la birlikte senin yeni Crown Scion yaşam tarzına ayak uydurmaya çalıştığını merak ederlerdi. Bu arada arşivler *büyüleyici* ve senin de her gün orada olmadığına inanamıyorum."

Bu zamanı, yeteneklerini miras aldığım kadim ruhu ve benden önce gelen Arthur'un Ruhlarını inceleyerek geçirebilirdim. Ama yapmıyorum. Bu bana adamın kendisine ulaşmak gibi geliyor.

Telefonum yatağın üzerinde çalışıyor ve beni Alice'e açıklama yapmaktan kurtarıyor. O yemek yerken kaydırdım. Mariah'dan bir mesaj.

Mesajını gördüm. Ben ve doktorla videoya çekebilir miyiz?

Evet, geri tıklıyorum. Alice'e "Selam," diyorum. "Mariah mesaj attı. Dün gece hakkında onu ve Dr. Hartwood'u kontrol edeceğim."

Alice kafasını kaldırıyor, koyu kahverengi gözleri hevesli ve meraklı. "Oooh. Rootcrafter gizli toplantısı. Dışarı çıkmamı ister misin?"

"Hayır, sen birsin." Alice, William ve Sel kampüsteki Rootcrafter topluluğundan bahsettiğim tek kişiler.

Telefonu Patricia'nın yağ kavanozuna yaslıyorum ve bildirim görüldüğünde aramayı kaydırarak açıyorum.

Mariah'nın sıcak, kızıl-kahverengi yüzü ekranın sol tarafında belirir. "Hey, Bree-Bree." Gözlüklerinin arkasından sırtarak el sallıyor. Saçları uzun kutu örgüler halinde, geniş bir eşarpla topuz yapılmış.

"Hey, kızım," diye
cevap veriyorum.

"Arkadaki Alice mi?"

"Selam, Mariah!" Alice el sallıyor. "Bana aldırmayın." Elinde telefonuyla yatağıma yerleşiyor, konuşmayı bize bıraktığı için mutlu.

Videoda Mariah'nın etrafına bakıyorum. Anladığım kadarıyla yurt odasındaydı. "Neler oluyor?"

Omuz silkiyor. "Pek bir şey yok. Şu anda eve götürülen bir testi görmezden gelerek mükemmel bir iş çıkarıyorum. Dün gece bir şeyler olduğunu söylemiştin. Ne oldu?"

Göz kırpıyorum. "Hissetmedin
mi?" Kaşlarını kaldırıyor. "Neyi
hissetmedim?" "Bir... kök şok
dalgası mı?"

"Hayır! *Hollup...*" Daha yakına eğiliyor, gözleriyle yüz hatlarımı inceliyor.
"Kökün Aare'ye gidecek kadar kötü bir saldırıya uğradın mı?"

"Evet. Hayır. Pek sayılmaz mı?" Alice sinirli bir ses çıkarıyor ve ben de yüzümü ona dönüyorum. "Evden taşınmasını istemeleri yeterince kötü," diye ekliyor.
gözlüğüne bakmadan. "Oha!"

Mariah aval aval bakıyor.

"Ben 1ne'im!"

"Sen beyaz adam büyüü tahtının varisi değil misin?" Mariah elini sallıyor.
"Etrafın korumalarla çevrili olmalı."

Arkamda Alice homurdanıyor. "Oh,
öyle." Ona ters ters bakıyorum.

"Karışık bir durum."

"Alo?" Eski terapistim Dr. Patricia Hartwood ekranda Mariah'nın yanında beliriyor. Sesini duyuyoruz ama görüntü tavana bakıyor.

Mariah bir kakhaha attı. "Sizi göremiyorum, Doktor Hartwood."

Patricia fotoğraf makinesini, görüntü çoğunlukla geniş gülümsemesi, sarı boynuz çerçeveli gözlüklerinin ardındaki parlak gözleri ve pürüzsüz, koyu kahverengi elmacık kemikleri olana kadar ayarlıyor. Grileşen saç telleri bugün başının tepesine sarılmış. "Daha iyi misin?"

"Evet," diyorum. Patricia'nın çevresine de dikkat ediyorum. Rahat görünümlü bir kulübede. Güneş ışığı başının üstündeki tavanda titrek desenler oluşturuyor. "Bu senin kiralık evin mi?"

"Öyle!" Gözleri telefonun üzerinde ve odanın içinde geziniyordu. "Oldukça rahat bir yer. Tavsiye ettiği için babana teşekkür etmeliyim."

Sırıtiyorum. "Babam her zaman dağlarda kalınacak en iyi yerleri bilir." Bu doğru. Kuzey Carolina'nın batısındaki kırsal bölgede büyümüştü ve annemle birlikte her yıl sonbahar yapraklarını görmem için beni oraya götürürlerdi. Parlak kırmızılar, canlı altınlar, pembe, şeftali ve greyfurt turuncusu lekeleri. Bir daha asla yapamayacağımız aile tatillerini düşünmek göğsümü ağrıtıyor.

Gözlerim dolap kapısının yanında duran sunağa takıldı. Sadece küçük ahşap bir süt sandığı, özel bir şey değil, ama üstündeki eşyalar bana Carolina'ya ilk gelme nedenimi hatırlatıyor.

Ortada, kurutulmuş şifalı yabani çiçeklerle dolu sığ bir seramik kase. Annemin mücevher kutusundan bir yığın halinde, babamın isteği üzerine gönderdiği üç kristal: oval şekilli bir kan taşı, üç köşeli bir gül kuvars ve l'imin içine tam oturan bir akik. Uzun bir kavanoz kurutulmuş 1gs; topraktan yetişen tatlılık. Annemin tılsımlı bileziği, siyah bir bezin üzerine açık bir şekilde serilmiş.

"Manzara inanılmaz," diyor Patricia dikkatimi çekerek. "Asheville'de bir haftadan daha uzun süre kalabilirim." Başını öne eğiyor. "Ve sen hala onunla gerçekte neler olduğu hakkında konuşmadın mı?"

"Hayır." Dün sabah kontrol etmek için babamı aramıştım, kısa ve öz. Bana oto tamirhanesinde iyi bir iş bulmakta zorlandığını söyledi. Lodge'daki yeni evimin de bedavaya gelmesine çok sevinmişti. Carolina'nın yurt ücretini ödemeyi bırakabileceği anlamına geliyordu. "Ona annemi şimdi daha iyi anladığımı ve Carolina'yla ilgili şeyleri neden kendine sakladığımı söyledim. Zorlamayacağımı söyledim."

Annem gitti ve o aile tatilleri de gitti ve onun ölümünü engelleyemedim ama babamı bu işten uzak tutmak için ne gerekiyorsa yapacağım.

Mariah omuz silkiyor. "Kendini kötü hissetme. Pek çok Rootcrafter kadını bu işi gizli tutar."

"Yalan söylemekten nefret ederim ama o sadece endişelenir. Ayrıca gerçeği bilmek tehlikelidir." Patricia'yı işaret ediyorum. "Güvende olmak için evini terk etmek zorunda kaldın. Kendimi çok kötü hissediyorum."

Patricia tuts. "Bu sadece kısa bir yokluk, Bree. İşten uzakta o kadar zaman kaybetmeyeceğim."

"Biliyorum, ama-"

"Bree," diye araya giriyor Patricia. "Geçen haftaki uyarınız için minnettarız. Tarikatınız Merlinler anma töreni için şehirdeyken bir kaçamak yapma fırsatını kullanmak *benim* fikrimdi."

Mariah başını sallar. "Beni uyardığın için ben de memnunum."

"En azından bunu yapabildim," diye mırıldandım. "Mesajımı insanlara iletme fırsatın oldu mu?"

"Evet. Root ağına kampüste gizlenmek için iyi bir hafta sonu olacağını söyledim. Pek çok öğrenci uygulayıcı Root'un gerçek Aashy şubelerinde çalışmıyor, ama tedbirli olmak üzümekten iyidir."

Dudağımı kemiriyorum. "Umarım tüm bunlar yüzünden bana kızmamışlardır."

"Ha?" Mariah başını sallar. "Yerel halkın güvende olduğundan emin oldun. Merlinlerin geleceğini önceden haber verdin. Kızacak ne var?"

"İlk şok dalgasından sonra..." Başımı öne arkaya eğiyorum. "Neden üzgün olduklarını anlıyorum." Mağaradaki o gecenin sonuçları sadece Efsane Doğanlar tarafında kalmadı. Tipik bir Rootcrafter, güç ödünç almak için bir ataya tek bir yol açar ve işi bittiğinde bu gücü geri verir. Ancak Vera beni ele geçirdiğinde, göğsümün içindeki kırmızı kök ocağı, orijinal Bloodcraft büyüsünü beslemek için çağırdığı her ataya geniş, yanan bir otoyol gibi açılmıştı. Rootcrafter'ların Bloodcraft'ın - hem Vera hem de Merlin'in yaptığı gibi ataların gücünü kalıcı olarak kan bağlarına bağlamanın - lanetli bir büyü olduğuna inanmalarının bir nedeni var; ölümler diyarından yaşayanlar diyarına çok fazla güç getiriyor, her iki taraftaki dengeyi bozuyor.

Ve ben iki kat daha fazla Kan İşleyicisiyim.

"Ben olsam 'temkinli' kelimesini kullanırdım." Patricia gülümsüyor. "Yıldırım düştüğünde, akım yer boyunca ve toprakta ilerler ama toprağı yok etmez. Bu bir sarsıntıydı ve biz kendimize geldik."

Mariah göz kırparak, "Kendini topluma duyurmak için harika bir yoldu, yalan söylemeyeceğim," diyor. "Güney kampüsündeki kökünü sonuna kadar hissettim."

Patricia, "Bizim gibi büyü kullanıcılarını avlayan bu organizasyona liderlik edecek bir konumdasın, Bree," diyor. "Ve bu gücü zaten akıllıca kullanıyorsun."

"Kan işleyicisi falan mı?"

Gülümsüyor. "Kan işleyicisi ve hepsi. Şimdi bize dün gece neler olduğunu anlat."

Geceyi anlatıyorum, dün gece Lark beni ağaçtan indirdiğinde duyduğum ses korosunda duruyorum. Mariah mırıldandı. "Bence iyisin. Bu sesler gelip giden tipik Ortaçağ 'gürültüsüne' benziyor. Bulunduğun yerin ötesindeki ölüleri rahatsız edecek kadar güç kullanmadın."

"İçim rahatladı," diyorum.

"Asıl soru şu, şimdi hepiniz sıkı sıkıya kilitlendiniz mi?"

Hemen cevap vermiyorum. Mariah'ya göre "tamamen kilitli" olmak, ritüel olarak birini istemediğim sürece ölümlerden doğrudan haber alamayacağım anlamına geliyor. Ama gerçek şu ki, bazı sabahlar ağzımda savaş susuzluğuyla uyanıyorum. Metalik, sıcak ve aç. Kime ait olduğunu söyleyemem ama bana ait olmadığını biliyorum.

"Evet, bu cevap çok uzun sürdü kızım," diye azarlıyor Mariah. "Kilitli misin, değil misin?"

Yüzümü buruşturuyorum. "Sanırım mı? Kimseyi geri davet etmek için bir teklifte bulunmadım ya da ayin yapmadım. Hiçbir eşyam yok. Ama bazen kendimi... tam olarak kendimde hissetmiyorum."

Alice sesini yükseltiyor. "Efsane Doğanlar şövalyelerinden kişilik özellikleri kazanabilirler, belki de budur?"

"Mmmnnnn..." Mariah alçak bir uyarı sesi çıkarır. "Ama sen *sadece* Efsane Doğumlu değilsin, sen bir Medyumsun. Bir kapının altından çıkan dumanın sana ulaşmaya çalıştığını düşün. Diğer tarafta bir 1re olabilir. Kanama olabilir. Dikkatli olun."

"Gözüm üzerinde olacak." Bunu nasıl daha fazla yapacağımdan emin olmasam da derin bir nefes alıyorum. "Sizi tutmayacağım. Alice saçımı örmek için burada."

"Tüm o saçlar mı?!" Mariah küçük video ekranında gözleri dehşet içinde geriye doğru bakıyor. "Girrrrl, iyi şanslar."

"Teşekkür ederim!" Alice arıyor.

"Yakında konuşuruz, Bree," diyor Patricia.

Telefonu kapattıktan sonra bir müzik uygulamasına geçip play tuşuna basıyorum. Alice çıkageliyor ve arkamda durup başlığımı çekiyor. Gece geç saatlerde yıkadığım ve açtığım için nemli olan saçlarımı çekiştiriyor.

"Hadi, Vassal Chen. Şu işi bitirelim."

OceanofPDF.com

6

Veliaht Scion olarak İLK KAMU İCRAATIM, ölülerimize veda etmektir.

Ancak bu cenazeye katılanların çoğu benim Veliaht Scion *olduğumu* bilmediğinden, cenazenin halka açık *olduğu* söylenemez.

Kuzey Carolina Üniversitesi'nin yirmi mil güneybatısında Pembray Village adında büyük bir yerleşim yeri bulunmaktadır. Halka göre Pembray, iki yüz elli yıllık bir tarım arazisinin inişli çıkışlı, pitoresk dönümleri üzerinde yer alan sessiz, özel bir topluluktur. Tarihi Pembray yerleşkesi binaları arasında üç katlı bir oda-kahvaltı tesisi, tesis bünyesinde 1ve-yıldızlı bir spa ve sadece tesiste yadigâr tohumlardan yetiştirilen sebzelerin servis edildiği Michelin yıldızlı bir restoran bulunmaktadır. İlkbaharda, kartpostal güzelliğindeki göle bakan çardak, eyalette en çok rağbet gören düğün mekânlarından biridir. Eğlence dergilerinin ve yerel halkın bilmediği şey ise Pembray'ın, ülke genelindeki bu türden pek çok lüks yerleşke gibi, Yuvarlak Masa Tarikatı tarafından ihtiyaç duyulduğunda toplanma alanı olarak inşa edildiğidir. Onceborn tatilcileri bu hafta ödüllü handa rezervasyon yaptırmak istediklerinde kendilerine "tadilat" nedeniyle kapalı olduğu söylendi.

Hanın tentesinin altındaki sessiz bir noktadan arabaların boşaltılmasını izliyorum. Annemin törenini zar zor hatırlıyorum. Ama böyle görünmediğini biliyorum: Yüzlerce zengin

Süslü cenaze kıyafetleri giymiş beyaz insanlar, limuzinlerden ve lüks arabalardan akın ediyordu. Yerel ünlüler, birkaç ünlü mezun, belediye başkanı, sanırım?

Buradaki tek renkli insanın birkaç Merlin ve ben olmama hiç *şaşırmadım*, ama yine de berbat bir durum. Kimliğim açık *olsa* bile, bir cenaze töreninde bu kadar duygusal beyaz insanın Arthur'un Siyah kız Scion'una aval aval bakmasını kaldırabilir miyim emin değilim. Bir yandan, isteseler de istemeseler de bu doğru. Diğer yandan... ugh. Nick beni açıkça yaveri olarak ilan ettiğinde, galadaki tepkiler başlı başına bir savaştı. Bugün beyazların inançsızlığına karşı savaşacak enerjim yok.

Bulutlu bir sabah gökyüzünün altında, mükemmel bakımlı zümrüt rengi çimenlikte bir yaylı çalgılar dörtlüsü Bach çalıyor. Uzakta, Llywelyn Gölü'nün cam yüzeyi ara sıra esen rüzgârla gümüş ve gri renklerde dalgalanıyor. Hava yağmur ve pahalı kolonya gibi kokuyor. Annemin mezarlığında da çiçek sergileri olduğundan eminim ama hiçbirisi kürsüye yayılmış dokuz yüksek arkalı sandalyeye fon oluşturan taze yıldız çiçeği, karanfil ve düğünçiçeğinden oluşan on ayak yüksekliğindeki canlı duvara benzemiyor. Oturma alanına doğru yürüyen konuklar siyah takım elbiseler, uzun paltolar, elbiseler giyiyor. Başları öne eğik, bir yandan birbirleriyle fısıldaşarak, bir yandan da cemaatin önündeki siyah kumaş kaplı masanın üzerinde duran vazolara bakarak ilerliyorlar.

Dört tane vazo var. Bir tanesi boş çünkü Evan'ın cesedi hiç bulunamadı.

Cenazelerle ilgili söylenmeyen şey, sevdiğiniz biri için tutulan ortak yasın hemen ardından, herkes gittikten ve birbirine bağlı keder dağıldıktan sonra, hayal etmenin ötesinde bir yalnızlığın gelmesidir. Eskiden bütün bir insanın, hayatın ve geleceğin olduğu yerde büyük, boşlukta bir *hiçlik*. Cenazenin diğer tarafı uçurumdur.

Ancak *bu* cenazenin diğer tarafında yeni hayatım resmen başlayacak.

Ayine gitmek için cenazeyi atlatmam gerekiyor. Unvanımı almak için ayini geçmeliyim. Nick'i aramaya katılmak için unvanımı almalıyım. Ve ben arama için ayrıldığımda Konsey de Carolina'dan ayrılacak ve kampüsteki Mageguard ve Rootcrafter ağı arasına gerekli mesafeyi koyacak. *Bugünü atlatırsam* bunların hepsine sahip olabilirim.

"Page Matthews?"

Bu Theresa Hamilton, Nick'in kaçırılmasından bir gün sonra ifadelerimizi almak için gelen Naip temsilcilerinden biri. Tören alanının çevresinden bana el sallıyor. Bana "Sayfa" demek zorunda çünkü buradaki çoğu kişi için ben buyum.

Theresa'yı sevmiyorum. Hem de hiç.

Ama ona katılmadan önce yüz hatlarımı düşmanca algılanmayacağını umduğum bir ifadeye zorluyorum. Kadın yüksek bir topuz ve dar çerçevesiz gözlükler takıyor ve onunla sadece birkaç kez karşılaşmış olmama rağmen, patronluk taslayan çene eğiminin kalıcı bir 1xture olduğundan oldukça eminim.

Yanında duruyorum. "Seni tekrar görmek güzel, Theresa."

"Sakıncası yoksa lütfen bana Elçi Theresa deyin." Theresa görünüşüme iki kere baktı. "Oh." Gözleri pantolonumun paçalarında, kalçalarımnda, geniş omuzlarımda ve boynumdaki siyah cübbede geziniyor. Saçlarıma ulaştığında plastik gülümsemesi erimişti.

"Bir sorun mu var?" Sıkılmış dişlerimin arasından soruyorum.

Saçlarıma bakarken cevap veriyor. Saçlarımı yüzümden uzak tutmak için bir dizi Alice Chen örgülü saç örgüsü, gevşek bukleler halinde uzuyor - yumuşak, parlak ve dolgun - ve omuzlarımin üzerine düşecek şekilde jöle ile şekillendirilmiş.

"İlk görünüşünüzü değiştirmek için artık çok geç, ama belki de gelecekte, nezaketin hatırına, kendinize gösterdiğiniz özeni..." Saçlarımı göstermek için başının etrafını işaret ediyor. "Belki de daha temiz bir görünüm için bir şeyleri yumuşatmalısın?"

Isı yakamdan yukarı ve etrafıma yayılıyor. "Temiz mi?" Isırıyorum.

"Şey," diyor. "Evet."

Meraklı olduğu için Alice saç örmeyi annemden öğrenmişti. On üç yaşındayken annem gülerek onu ders için oturtmuştu. Bir telini bile bozmadan bu kadına küfürler yağdırabilirdim. Bunun yerine, "Saçımın yer kaplaması *kirli olduğu* anlamına gelmez, *Theresa*." diyorum.

Gözleri büyür ve bakışlarını tekrar panosuna çevirir. "The-the Son konuklar da tören alanına girmişlerdir, bu nedenle Mageguard şimdi sizin için hazırdır." Theresa oturma planına dokunuyor ve sonra kalabalığa bakıyor. "Sayfalar

İkinci bölüme oturacaksınız ve siz de ortada oturacaksınız. Sakıncası yoksa?"

Ben umursuyorum. Saçım ile ilgili yorumlarından sonra, sadece sabırsız değilim. Sabırsızım. *Kızgın.*

Gözlerim kapanıyor.

"Şimdi müsaadenizle, Sayfa Matthews," diye bastırıyor Theresa, sesi alçak, "şehitlerimiz için bir cenaze töreni başlamak üzere."

Gözlerimi açıyorum, Theresa'yla yüzleşirken gülümsemem yerine geliyor. "Bu geceki ayinden sonra," diyorum, "bana öyle demeyi bırakacaksın."

Theresa kaşlarını kaldırıyor ve yakasındaki koyu altın renkli Tarikat sembolü rozete dokunuyor. "Ben Yüksek Vekiller Konseyi'nin sesiyim ve onların açık emirleri doğrultusunda hareket ediyorum. Onlar bana aksini yapmamın güvenli olduğunu söyleyene kadar, Vekillerin bana tavsiye ettiği şekilde size hitap edeceğim, *Sayfa Matthews.*"

Dilimi ısırarak için her şeyi yapmam gerekiyor, ama bunu yapmanın bir anlamı yok. Theresa'ya kızgın. O bir ağızlık. Başını neredeyse dolu olan oturma alanına doğru eğiyor. "Sana daha önce ihtiyaçları var-"

Çoktan harekete geçtim, onun yönlendirmesini takip ediyorum, diğer konukların arasından geçip yerime oturuyorum.

Sayfa bölümünde sadece birkaç boş koltuk kaldı, tam ortada. Harika. Sadece seçme turnuvasında bana karşı yarışmakla kalmayıp, şu anda gerçekte kim olduğum hakkında hiçbir fikri olmayan Page'lerin arasına sıkışacağım. Koridorda ilerlerken Spencer boş çiftin yanındaki koltuktan bana el sallıyor. İlk denemede başarısız olan Ainsley arka sıradan gözlerini bana diyor.

Mageguard ben yerime oturana kadar beklemiş olmalı, çünkü oturduğum anda kulaklarım acıyla patlıyor. Bir aether imzası dalgası her yanımdan bana çarpıyor.

Bu *kesinlikle* annemin eve dönüşüne benzemiyor.

Annemin Kuzey Carolina, Bentonville'deki Whatley Baptist Kilisesi'nde düzenlenen cenaze töreninde her ne olduysa, havada sihirli bir çatırtı yoktu.

Şimdiye kadar gördüğüm en büyük aether yapısına bakmak için başımı geriye eğiyorum. Çoğu koğu, rahatsız edilmedikçe veya saldırıya uğramadıkça Görü'ye sahip olanlar için neredeyse görünmezdir, ancak bir kubbe yapısı gerçek, fiziksel bir engeldir. Servislerin üzerindeki kubbe

Russ, Whitty, Fitz ve Evan için her yönde yüz metre uzanıyor ve Carolina mavisi gökyüzüne karşı gümüş rengi parlıyor.

Alanda bulunan yirmi dört Mageguard'dan sekizi çemberin çevresine eşit aralıklarla yerleştirilmiş, siyah giysiler içinde ellerini uzatmış durumda. Aether'i avuçlarının içine çekişlerini izliyorum, sonra da parmak uçlarından yukarı gönderip ortak dökümün içine akıtıyorlar. Bu kadar çok aether'in yoğunluğu - keskin ve güçlü imzalar, hepsi birbirine karışıyor - burnumu yakıyor.

Yanımdaki biri boğazını temizliyor ve ben sıcıyorum.

"Yıllık - yok edilemez - bir bariyer inşa etmek aether yapıları üzerinde derin bir ustalık gerektirir. Olağanüstü disiplin ve odaklanma."

Lark'a göz kırptım. Koltuğuma sıkıştığımda onu hiç görmemiştim. "Nerede-" Durdum, onu içime çektim. Onu görseydim bile Sesini duymadan o olduğunu anladı. "Ne *giyiyorsun*?"

Lark bir saat önce beni bıraktığında, Mageguard üniformasının gündüz versiyonu gibi görünen bir şey giyiyordu: siyahlar yerine koyu griler, bol pantolon ve kömür kordonlu bir kazak, tunik ya da kapüşon yok. Şimdi ise tüm gardırobumdan daha değerli gibi görünen siyah bir takım elbise giyiyor. Saçları, tıraş edilmiş alt kesiminin çoğunu kapatacak şekilde taranmış. Ve dün gece gördüğüm dövmeler, bembeyaz yüksek yaka ve uzun siyah takım elbise kollarıyla örtülmüş. Kehribar rengi gözleri ışıltısını kaybetmemiş, hatta kambion mirasını gizlemek için özel olarak tasarlandığını tahmin ettiğim bir çift kaliteli, mükemmele yakın kahverengi lensin arkasına gizlenmiş. Tasarımcı takımına rağmen, son derece ortalama bir üniversite öğrencisi gibi görünüyor. Neredeyse unutulabilir. Gülümsemesi bile dudaklarındaki Merlin köpek dişlerini gizleyecek kadar sıkı.

"Üç bin dolarlık bir Armani takım." Lark yüzünü buruşturarak yakasını çekiştiriyor. "Açıkçası alışık olduğum bir şey değil ama Theresa'nın yerleşkedeki odama gönderdiği takım bu."

"Elçi Theresa sana bir takım elbise mi *gönderdi*?" Spencer oturduğu yerde iki büküm oluyor, belli ki kulak misafiri. "Hangi bölümdensin?"

Lark'ın yalanı hazır. "Kuzey Bölümü'nün mevcut üyelerini temsil etmek ve Scionlarımız ve Sincaplarımız adına başsağlığı dilemek için buradayım." Aksanı bile burada daha az belirgin. Kılık değiştirmenin bir başka parçası.

Legendborn'un üniversite bölümleri cenazelerde bile pek kaynaşmaz. Legendborn döngüsü, bir Scion öldüğünde, her zaman onun yerini almak üzere eğitilmiş ve hazır bir aile üyesinin olduğu anlamına gelir. Eğer bir Yaver düşerse, seçilmeye ve Yemin edilmeye hazır başka bir Yaver vardır. Bugünkü törene katılımın yüksek olmasının beklenmesinin tek nedeni dört Efsane Doğanın aynı anda ölmüş olmasıdır.

Spencer alay ediyor. "Kuzey'de Armani takımlar tipik hediyeler midir? Ölenler *sizin* bölüm üyeleriniz bile değilken?"

Ve hepimiz aynı tarafta olmamız gerektiği halde sağlıklı bir rekabet var gibi görünüyor.

Lark kalabalığı tarıyor. Spencer'ın sorusuna yanıt olarak, "evet" ya da "bilmiyorum" olarak okunabilecek ya da hiçbir şey ifade etmeyen kayıtsız bir omuz kaldırıyor. Lark'ın diğer bölümlerin Sayfalarının gördüğü muameleyi daha az önemsemediği açık ama Spencer onun sessizliğini hakaret olarak algılıyor. Kaşlarını çatıyor. "Siz Kuzeyli çocuklar. Herkesin söylediği gibi şımarıksınız."

Lark, Spencer'a bir bakış bile atmadan sırtıttı. "Güney Bölümü misafirperverliği en üst seviyede, görüyorum."

"Bunu bir daha söyle..." diye homurdanan Spencer ayağa kalkmak için hareket eder.

"Ah! Dur!" Spencer daha tek kelime edemedi ayağa fırlıyorum ve Lark'ın omzunu iterek onu ayağa kalkmaya ve koridordan çıkmaya zorluyorum. Bir ağacın altında sessiz bir yere ulaşana kadar diğerlerini iterek geçiyoruz. En yakınımızdaki Mageguard, siyah saçlı ve parlak gözlü kısa boylu bir kadın, yaklaşık bir metre arkamızda. Önce bana, sonra Lark'a bakıyor, sonra da oyuncu kadrosuna geri dönüyor.

Her ihtimale karşı sesimi Merlin'in sessizlik seviyesine indirerek huP çektim - sestem çok hava. "Burada ne yapıyorsun?"

Lark'ın ağzı zevkle seğiriyor. "Ben de sizin gibi hizmet için buradayım, Sayfa Matthews."

Gözlerimi deviriyorum. "Ne demek istediğimi biliyorsun."

Bana sert bir bakış attı. "Şu anda olduğu gibi, ben sizin Kral Büyücünüz olacağım. Başka nerede olabilirim ki?"

Etrafımızdaki Mageguard'ı ve yukarıdaki kubbeyi işaret ediyorum. "Burası tüm dünyadaki sihirle korunan en güvenli çim alan olmalı. Ne kadar da abartıyorsun, değil mi?"

Kıkırdıyor. "Söz konusu sen olunca öyle bir şey yok."

"Tartışılabilir."

Bunun üzerine Lark'ın gerçek gülümsemesi ortaya çıkar. "Mageguard için tartışmaya açık değil." *Hımm*. "Selwyn gibi konuşuyorsun."

İlk başta tereddüt eder. "Güvenliğiniz kimse için tartışma konusu olmamalı. Özellikle de bir Kral Büyücüsü için."

Konuşma değişince gözümü kırıştıyorum. "Bu da ne demek oluyor?"

"Sen ve Kane..."

Gözlerim kısıldı. "Peki ya biz?"

Başını sallar. "Boş ver. Beni ilgilendirmez." "Muhtemelen ilgilendirmez."

Tören için ilk geldiğimizde, özellikle bir Merlin görme umuduyla çevreyi aradım. Şimdi tekrar yapıyorum ve hala kimi aradığımı bilmiyorum. Törende birbirimizi göreceğimizi ve tekrar konuşacağımızı düşündüm. Bir şekilde işleri yoluna koyarız.

Bir Merlin'in bana doğru baktığını hissetmemi sağlayan Kan Zekâsı, görünüşe göre temaslarla kandırılmayacak, bu yüzden Lark beni incelemek için döndüğünde yanağımda kıvılcımların saçıldığını hissediyorum.

"Ne?" Şak diye söyledim.

"Kane'i mi arıyorsun?"

"Burada olacağını düşünmüştüm." İç çektim. "Bunlar da onun arkadaşlarıydı." Lark başını eğdi. "Kral büyücüleri geç kalma eğiliminde değildir."

Kral Büyücüleri hakkındaki ikinci tuhaf yorum karşısında yine kaşlarımı çatıyorum. Sel'in burada olduğunu mu kastediyor? Ya da olmayacağını mı? Yoksa kendini benim Kral Büyücüm olarak mı satmaya çalışıyor? "Burada olacak," diyorum. Birlikte gözlerimiz tören alanında geziniyor ama Selwyn'den bir iz yok.

Bulduğumuz yerden katılımcıların dört grupta toplandığını görmek çok kolay:

Kürsüde ve küplerden oluşan masanın arkasında, Efsane Doğanlar yüksek arkalıklı sandalyelerde oturuyor, Çizgi renkli pelerinler ve resmi tunikler giyiyorlar. Ruhlar rütbe sırasına göre oturmuşlardır: Tor üçüncü, Felicity dördüncü, Pete yedinci ve William on ikinci sırada. Sırada Sincaplar var: Sarah ve Greer.

Yükseltilmiş kürsünün hemen önünde ölenlerin aileleri yer alıyor.

Sonra da Sayfalar.

Arka sırada koyu renk resmi kıyafetleriyle yarım düzine Lieges-emekli Scion ve Squires oturuyor; bunların bir kısmı şövalyeleri tarafından hiç çağrılmamış, bir kısmı ise çağrılmış. Hatlarının renklerinde kuşaklarla süslenmişler ve hem yara izleri hem de sertleşmiş yüzler taşıyorlar. Birkaçı meraklı ve temkinli bakışlarla bana doğru döndü.

"Çok Liege tanıyor musun?" Lark mırıldanıyor. Onların da beni izlediğini görmüş.

"Sadece beni eğiten iki kişi," diye cevap veriyorum. "Owen ve Gillian." Mırıldanıyor. "Liege'ler çok gariptir."

"Bunu sana söyleten nedir?"

"Ah... Özür dilerim." Yüz ifadesinde bir hüznün belirir. "Bunu tartışmak... kibarca değil."

"Zaten kaba olduğunu düşünüyorum," diye yorum yapıyorum. "Öyleyse söyle."

Lark'ın gözleri genişler. "Dürüstlüğüne takdir ediyorum." İç çekiyor. "Bakın, biz Merlinler aether yeteneklerimize doğuştan sahibiz ama siz Efsane Doğanlar sizinkilere en fazla altı yıl boyunca sahipsiniz, değil mi? On altı ila yirmi iki." Başını iki yana sallıyor. "O kadar uzun süre hayatta kalabilecek kadar şanslı olanlarınız artık sahip olmadığınız güçler yüzünden ölümle yüzleşiyor."

"Azaltma," diye mırıldandım. Liege'ler otuz-on beş yaşına kadar ölmeye meyillidir. Bir şövalye Scion'unu güce çağırırsa, Sonsuzluk Büyüsü onlara inanılmaz yetenekler verir ama ömürlerini yakar, kısa keser. Bir tür Azaltma Vera'nın Soyu'nu da etkiliyor gibi görünüyor. Anneler, kızlarından çok erken ayrıldılar.

"Evet. Liege'ler kana susamışlıklarını asla kaybetmezler. Mirasları *onları* terk etse bile savaş alanını terk etmezler. Bana sorarsanız, dışarıda Gölge Doğumlularla savaştan ve çoğu Merlin'den çok daha tehlikeli olan güçleri alınmış Liege'ler var. Kafanızın üzerinde tıkr tıkr işleyen bir saat varken, geri çekilmeniz için hiçbir neden yok."

Eğer o kadar uzun yaşayacak kadar şanslı olursam, bir gün ben de bir Liege olacağım.

En ön sırada oturan koyu kırmızı saçlı bir kadın yüksek sesle ağlıyor. Mendiliyle gözlerini silmek için başını her eğdiğinde, yanındaki adam omuzlarını ovuyor. Adam tanıdık geliyor, sanki onu haberlerde görmüş gibiyim.

"Kim bunlar?" Lark'a çifte doğru başımı sallayarak soruyorum. "Cooper'lar," diye mırıldanıyor.

Hemen midem bulanıyor. Evan Cooper'ın ailesi. *Gerçek* Evan Cooper. Evan olmayan Evan değil, Rhaz... Ellerim siyah pantolonumun üzerinde 1'e kıvrılıyor, tırnaklarım yol boyunca malzemeyi duyulabilir bir şekilde çiziyor. Beni rahatsız eden mağaradaki gecenin görüntüleri değil. Bedenime geri gelen duyusal anılar.

Avucumda, Rhaz iblisin bıçağıma saplanmış, hâlâ ölüm sancıları içinde kıvranan bedeninin ağırlığını *hissediyorum*. Eriyen, çürüyen Aesh'in kokusunu alıyorum. İblisin çılgınlığının bozuk sesini duyuyorum. Tenimdeki zehir, köklerimi yakıyor. Sonra, sessiz bir telaşa, damarlarımda Arthur'a ait olabilecek ama benim de olabilecek o baş döndürücü kana susamışlığı hissediyorum-

"Sakin ol," diye mırıldanıyor Lark. Gözlerimde bir soruyla ona dönüyorum ve o da başıyla hâlâ kasılı olan sol 1. kasımı işaret ediyor. Öksürüyorum ama yine de parmaklarımı açıp uyluğuma doğru bastırıyorum.

"Ben 1ne."

"Güzel," diye karşılık veriyor Lark, dirseğini hafifçe kavrayarak, "çünkü yerine geri dönmen gerekiyor."

"Neden?"

Başını tepenin üstündeki uzun yola doğru eğiyor ve ben de sorunun cevabını görüyorum.

Vekiller burada.

7

Kalabalığın arkasından bize doğru bir mırıltı dalgası yükseliyor. Efsane doğumluların cenaze törenleri, yeraltı kutsal savaşlarında pek sık rastlanan bir durum değildir. Ancak aynı anda dört savaşçı için düzenlenen ve Vekillerin başkanlık ettiği bu tören muhtemelen Tarikat tarihine geçecek.

"Gel." Lark beni dirseğimden çekiştiriyor. Ağır taşıtların altında ezilen çakılların tiz sesi bariyeri deliyor. Vekillerin konvoyu yaklaşıyor ve kalabalığın enerjisi beklentiyle keskinleşiyor. Etrafımdaki herkes ayağa kalkıyor, resmi kıyafetlerini, cübbelerini, kuşaklarını ve mühürlerini ayarlıyorlar ki Vekiller kendi Hatlarını ve unvanlarını görür görmez tanıyabilsinler.

"Lütfen ayağa kalkın," diye emrediyor Tor törenin önünden buyurgan bir şekilde. Yerimize geri dönerken ses tonuna gözlerimi deviriyorum. Halka açık Bölüm lideri rolünün tadını benim hoşuma gitmeyecek kadar çok çıkarıyor.

Lark bana doğru eğildi. "Hazır mısın?"

"Evet." Lark sesimdeki hafif titremeyi duysa da bundan bahsetmeyecek kadar kibar. "Yirmi dakika geç kalanlar onlar."

"Yüksek Vekiller Konseyi on yıldır tam olarak toplanmadı. Sanırım acele etmeyecekler."

Etrafımızdaki mırıltılar, tepenin üstündeki yola üç siyah sedan cip yanaştığında beklenti dolu bir sessizliğe bürünüyor. Yavaşlıyorlar. Bir kapı çarpıyor. Ses kalbimin çarpmasına neden oluyor.

"Baş ve çene yukarıda, omuzlar geride," diyor Lark, sesi sakın ve sadece başka bir Merlin'in duyabileceği şekilde kulağıma yakın. "Korkma. Seni burada tanımayacaklar ama görecekler."

Ona ters ters bakıyorum ama kollarımı çekiştirmeyi bırakıyorum.

Gözlüklü ve siyah takım elbiseli uzun boylu beyaz bir adam ilk arabadan inerken sessizlik çöküyor. Bir çeşit Vassal. Oturan Legendborn'lara derin bir selam veriyor, onlar da başlarıyla selamlıyor, sonra uzun araçta yürüyerek en arkadaki kapıya gidiyor ve kapıyı usulca açıyor.

Uzun boylu beyaz bir kadın arabadan iniyor, şık kumral at kuyruğunu düzeltiyor ve hemen kim olduğunu anlıyorum.

"Cestra," diye nefes alıyorum.

"*Naip* Cestra," diye düzeltiyor Lark, gözlerindeki eğlence sesindeki sert ve buyurgan tonla çelişiyor. "Bir Sayfa, bir Naibe asla unvanı olmadan hitap etmemelidir."

Dudaklarımı ince bir onay çizgisine bastırıyorum ve Lark göz kırpmıyor. Geçici oyunumuzdan çok memnun olduğu belli.

Her Vekil, selefi tarafından seçilir, ancak Efsane Doğumlu bir soydan gelmelidir. Cestra'nın bir zamanlar Tristan Soyu'nun bir kızı olduğunu, Tor'un asla Çağrılmayan uzak bir akrabası olduğunu biliyorum, ancak unvanını aldığı anda soyuna bağlılığını bıraktı, renklerini ve mührünü sonsuza dek terk etti ve Gölgelelerin Naibi oldu.

Cestra arabadan uzaklaştığında Merlin renklerine bürünmüştü: geniş paçalı koyu renk ince çizgili takımının kalçalarına kadar inen gümüş kenarlı siyah bir kuşak. Sivri kaşları ve gözleri hızla kalabalığın ve onu çevreleyen Mageguard çemberinin üzerinde geziniyor. Seneschal'ının orada olmadığı aklıma geliyor.

"Nerede-" diye fısıldıyorum.

Lark, "Erebus, Naibi törene katılırken alanda kalmaya devam edecek," diye ekliyor.

Cestra kalkanın kenarına yaklaştığında, en yakın Mageguard bileğini hızlı bir hareketle bükerek sihirli bariyerde kapı benzeri bir açıklık yaratır.

onun ve diğerlerinin geçmesi için. Cestra durmadan ya da ayakta duran konukların olduğu koridora dönmeden ilerliyor.

Cestra'nın istihbarat ekibi Nick'in kaçırılmasıyla ilgili soruşturmayı yürütüyor ve bölüm üyelerinin sorgularından bilgi topluyor. Nick'in kaçırılmasından sonraki birkaç gün içinde, benimle ilgili herhangi bir dijital sistemde kayıtlı olan her belgeye erişim sağladılar. Tıbbi kayıtlar, okul transkriptleri, Sosyal Güvenlik numarası, adresler, aklınıza ne gelirse. Bu da Cestra'nın kim olduğumu ve neye benzediğimi tam olarak bildiği anlamına geliyor, ancak şu anda yanımdan bir bakış bile atmadan geçiyor.

Bir Naip neden bir Page'e göz ucuyla baksın ki?

Cestra kürsüye ulaştığında merdivenlerden ortadaki koltuklara çıkıyor ve oturmadan önce ayakta duran Legendborn'a başıyla selam veriyor. O yerleşirken, tepedeki bir arabanın başka bir kapısı açılıyor ve dikkatimizi geldiği yöne geri gönderiyor.

Bir sonraki şoför çoktan kapıda duruyor. Yolcusu indiğinde, koyu lacivert takım elbiseli beyaz adamı Naip Gabriel olarak tanıyorum; Işığın Naibi olarak, Tarikat'ın ortaçağ toplumundan modern bir güç holdingine dönüşmesine yardımcı olanlar da dahil olmak üzere, topluluğun Onceborn dünyasındaki tüm operasyonlarını denetliyor. Gabriel, dünya çapında binlerce Vassal'ın işe alınmasına ve yönetilmesine liderlik etmektedir. Ona rapor veren Merlinler, özellikle Gizlilik Yasası'nı korumakla ve çok fazla şey gören herkesi büyülemekle görevlidir.

Gabriel solgundur, burnu kalkıktır ve açık kahverengi saçlarının şakaklarında gri çizgiler vardır. Cestra'nın aksine, orta koridorda yürürken, tanıdığı biriyle tokalaşmak için birkaç adımda bir duraklıyor. Sanırım *el sıkışıyor. Bir politikacı gibi*. Ölenlerin ailelerine başsağlığı dilerken, son arabanın kapıları açılıyor.

Sıradaki kişi Yüksek Vekiller Konseyi'nin lideri, Lord Naip Aldrich, Efsane Doğumlu kayıtlarının, Tarikat tarihinin koruyucusu ve toplanmadığı zamanlarda Masa'nın komutanı.

Aldrich arabasından çıktığında, tam boyuna ulaşana kadar yükseliyor ve yükseliyor gibi görünüyor. Uzun boylu, bronzlaşmış bir adam, bir savaşçı gibi yapılı.

Aldrich sunağın önünde ilerlerken, uzun, ağır pelerini cemaatin başındaki yükseltilmiş platformun ahşap tahtaları boyunca sallanıyor. Tor

Oturmamızı işaret ediyor.

"Hepiniz hoş geldiniz." Aldrich'in alçak ve tok sesi çimenlikte yankılanıyor ve fısıldaşan kalabalığı sessizliğe boğuyor. Beyaz ve altın rengi pelerin ve kuşak, alçak bulutların altında ışık saçıyor. "Törenimizi, büyük görevimiz kadar eski ve değerli bir ağıtla açıyoruz."

Aldrich ölenler için bir ağıt okumadan önce uzun, sessiz bir nefes alıyor, uzun zaman önce başka bir savaşta kaybedilen başka bir savaşçı için bir şiir.

"Kadim Kral Urien'in oğlu Owain'in ruhuna gelince," diye mırıldanıyor Aldrich ciddiyle, "bizler, onun savaşçı arkadaşları olarak, bugünün aileleriyle birlikte, onun yolculuğunu düşünmek için yaratıcısının dizinin dibine oturalım..."

William bana iyi öğretti. Törenin bu kısmını tanıyorum. Ama Aldrich'in açılış sözlerinin omurgamdan aşağıya sıcak bir Aush göndermesini ve hemen ardından garip, soğuk bir his gelmesini beklemiyorum. Bir başka sıcaklık dalgası, sonra da soğukluk. Lord Regent'in sunaktaki uzun şekli kenarlara bulaşıyor ve soluyor gibi görünüyor. Gözlerim aniden yaşlarla doldu.

Aldrich sonraki dizeleri Galce okuyarak eski şiiri yankılıyor. "Rheged udd a gudd tromlas..."

Bir damla gözyaşının yanağımdan süzüldüğünü hissediyorum. Tekrar göz kırpiyorum. Gözlerim kapanıyor.

Gözlerini aç.

"Nid oedd fas i gywyddaid..."

Bir kıtadan diğerine, Lord Regent Aldrich'in yerini uzun boylu, cüppeli bir 1gure alıyor. İngilizce bir ağıttan Galce bir ağıda, profesyonelce bakımı yapılmış pitoresk bir çimenliğin üzerindeki mavi bir sabah gökyüzünden sonsuz gri bulutlara ve gizli bir öğleden sonra güneşine... önümdeki sahne uzun, çok uzun zaman önce benzer bir başka törene karıştı.

"Gan ni cheffir cystedlydd..."

Cüppeli adamın sesi yankılı, yavaş, Aldrich'inkiyle örtüşüyor ama biraz daha farklı. Devasa bir katedraldeki bir papazın duası gibi yankılanıyor ama biz bir binanın içinde değiliz; bir vadideyiz. Ve bu konuşmacı kutsal bir adam değil, bir cambion.

Bunu biliyorum çünkü keskin elmacık kemikleriyle çerçevelenmiş uzun, dar yüzünü tanıyorum. Koyu kaşları ve parlayan kırmızı-turuncu gözleri.

O *bir* Merlin değil.

O Merlin.

Orijinal Merlin'in bir tasvirini hiç görmedim, ama şu anda, kendi dünyamı saran bu eski dünyada, onun yüz hatlarını Alice'in yüz hatlarını tanıdığım gibi tanıyorum. Tanıdık, güven verici, güvenilir. Bunlar bir arkadaşın özellikleri. Arkadaşım. Hayır, *Arthur'un* arkadaşı-

"Medel galon, gafaead...",

Yanında kefenlere ve kalkanlara sarılmış cesetler yatıyor.

Efsane Doğanlar için düzenlenen tören bana annemin cenazesini hatırlattı ama kayıplar birbirinden o kadar uzak ki, kıyaslanamaz bile. Yine de, *bu* dünyada, tanımadığım şehit şövalyeler için, bildiğim acının, savunmalarımı yiyip bitiren bir yankısını hissediyorum.

Arthur'un acısı. Dört şövalyesini daha kaybetti.

Kederi annemin yokluğunun yara dokusunu çekiştiriyor, yarayı kenarlarından yırtarak açıyor. Nick'in kayboluşunun açtığı boşluğun üzerinde *sürükleniyor*. Ölümün ona da gelme ihtimali, gelecek bir hayalet gibi içimde yükseliyor, olabileceklerin musallatı...

-*Ya tekrar olursa, tekrar olabilir, onları sadece kaybetmek için sevmek, onları kaybederim, onları kaybederim, onu kaybederim, tekrar olmaz-*

Arthur'un kederi kelimeleri sert bir fısıltıyla boğazımdan çekip alıyor. "Eisyllud ei dad a'i daid..." Kelimeler bana ait değil, ama onları büyücüyle ve Aldrich'le birlikte okuyorum, seslerimiz geçmişin ve şimdinin katmanları.

Gözlerini kapat.

Gözlerini aç.

Şimdi kendimim, Aldrich'in yanında konuşuyorum. "Pan laddodd Owain FAamddwyn..." Aldrich ve ben "Nid oedd fwy nag ei gysgaid" diyoruz.

Görüşümde pürüzlü yarım görüntüler, parlayan dünyanın üzerine sıçrayan dehşetler: Nick'in cesedi, gülen bir goruchel'in ayaklarının dibinde kırılmış ve bükülmüştü. Kafatasının altında kan birikiyordu çünkü onu kurtarmak için çok geç kalmıştım. Sel, bir goruchel tarafından parçalara ayrılmıştı.

Shadowborn lejyonu, vücudu dünyaya açıldı - herhangi bir Merlin'in iyileştiremeyeceği kadar. Alice, kampüste kovalanıyor, göremediği bir tilki tarafından köşeye sıkıştırılıyor. Babam, bir Morgaine onu kızına karşı avlarken savunmasız.

Annem, yalnızdı ve bir vur-kaç olayından dolayı ölüyordu.

"Oi." Lark omzumu dürttü, ben de sıçradım. "Eski Galce konuştuğunu bilmiyordum."

"I-" Hızla göz kırpyorum, gözlerimi kâbuslardan kurtarmaya çalışıyorum. Gitmiyorlar. Zar zor konuşabiliyorum. "Ne?"

"Eski Galce mi? Konuşabiliyor musun?" "Bilmiyorum."

Lark başını eğdi. "Az önce yaptın." Göğüs cebinden gümüş cep mendilini çıkarıp bana uzatıyor. Ağladığımı ancak o zaman fark ediyorum.

Ellerim kucağında titriyor. Ellerimle bezi kavırıyorum ve titremelerinin durmasını istiyorum.

Aldrich'in söylediği tek bir kelimeyi duymam için on beş kıta daha geçmesi gerekiyor. "Ölenlerin aileleri bir adım öne çıkacak mı?"

Aileler teker teker sandalyelerinden kalkarak oğullarının bulunduğu vazonun önünde dururlar. Boş bir kabın önünde durmak zorunda olan Evan'ın ailesi hariç hepsi.

"Ölüm, Efsane Doğumlu Scionlarımızın ve Dublörlerimizin yanında yürür. Bunu biliyoruz. Anma törenlerine yabancı değiliz, ancak bu törenler asla kolaylaşmaz ve asla hafife alınmamalıdır. Fitzsimmons Baldwin, Russell Copeland, Evan Cooper ve James Whitlock'un kaybı, bölüm güçlerimiz için dört katına çıkan bir darbedir. Çocuklarınızın fedakârlıkları asla unutulmayacak ve boşa gitmeyecek," diyor Vekil Aldrich, gür sesi, törene katılan yüzlerce kişinin üzerinde rahatlıkla yankılanıyor. "Onları kardeşlerim ve bu Masa'nın kutsal üyeleri olarak onurlandırıyorum. Onları temiz yürekleri, adanmışlıkları ve hepimizin yüzleşmek zorunda olduğu kötülüğe karşı öncü olmaya olan bağlılıkları için onurlandırıyorum. Scionlar Tarikatımızda kutsal bir rol oynarlar ve onları destekleyen ve çevreleyenler de aynı şekilde kutsal roller üstlenirler. Ebeveynler olarak, bir çocuğun güce ve riske Uyandırılabilceğini bilerek dünyaya getirdiniz. Ben de eminim ki, vefat eden Dalkavuklarımız, Dalkavuklarına karşı sorumluluk hissettiler ve Dalkavuklarının yaşayabilmesi için hayatlarını feda ettiler. Bu şekilde, onların vasiyeti yerine getirilmiş oldu."

Arkasında, Efsane Doğanlar boş yüzlerini korumayı başarırken, Felicity Aitches. Russ Felicity'ye hayrandı ve ona Yeminli olmayı seviyordu. Eğer Rhaz onun yerine Felicity'yi seçseydi, Russ suçluluk duygusuyla kendini parçalara ayırırdı ama bu onun ölmek istediği anlamına gelmiyor. Bu fikir bile her ikisi için başımı döndürüyor. Çok fazla ölüm, çok fazla kan... ve bu güçleri kontrol edemezsem ve gerektiği gibi liderlik edemezsem daha da fazlası gelecek.

Aldrich ailelere bakarken Gabriel'i işaret ediyor. "Önceki ayinlerde olduğu gibi, Naip Gabriel'in Merlinleri ölenlerin ailelerine destek olmak için buradalar. Büyü uzmanlarımız, yargılama ya da kınama olmaksızın, arzu eden herkese unutmanın rahatlamasını sağlayacaktır."

Unutmanın verdiği rahatlama... Ürperiyorum.

Nick'in kaçırılmasından kısa bir süre sonra, turnuva sırasında Nick'in yaveri olmayı hedefleyen bir Page olan Vaughn Schaefer, bir büyü uzmanıyla görüşeceğini açıkladı. Oğof'ta tanık olduğu şeyleri hatırlamak istemiyordu. O gece çok şey görmüştü; hepimiz görmüştük. Cinayetler. Küçük bir iblis ordusu. Rhaz, yürüyen bir kabus. Uyanışım ve ele geçirilmem. O gecenin tam olarak hangi kısmını hatırlayamadığını bilmiyorum. Bilmiyorum ve hiç sormadım. Ve Vaughn'u o zamandan beri kimse görmedi.

İyi kurtulduk; ufukta bir savaş var.

Ama şimdi... Acaba o uzman Gabriel'in Merlinlerinden biri miydi?

Aile üyelerinden birkaçının kendi aralarında mırıldanarak Aldrich'in oPer'ini tartıştıklarını gördüğümde, hissettiğim sempati tiksintiyle silinip gidiyor.

Kederim hala içimi parçalıyor olabilir ama yaralar ve anılar benim.

Benimkini.

"Onlar zayıf.

Başım geriye gitti ve Lark'ın başı döndü. "İyi misin?" O ses.

"Evet..." diye fısıldıyorum ama midem bulanıyor.

Zihnimin sadece Arthur'un söyleyebileceğini düşündüğüm şeyleri yankıladığına dair sessiz bir dua gönderiyorum - bana sormadan bu şekilde gelebileceğine dair değil. Davet olmadan benimle *konusabilir*. Bu, Efsane Doğanlar'ın şövalyelerinden hissettiklerini söyledikleri belirsiz duygusal yankılardan çok daha fazlası olurdu. Konuşma, gerçek zamanlı olarak gördüklerim ve düşündüklerimle bağlantı kurma... Bu sahip olmanın eşiğinde bir etkileşim.

Sızıntılar. Sızıntılar. Mariah beni uyardı. Bir kapının altındaki duman, ev sahibine ulaşıyor.

Dizim zıplamaya başladı.

"Ve şimdi, bu kederli zamanda teselli bulmanız için kadim metinlerden birkaç kelime..." Benim dikkatim dağılmışken Aldrich ağır bir kitap çıkardı ve okumaya başladı.

"Bu ne *cüret!*" Öfke ve kederle çatırdayan bir ses okumasını yarıda kesiyor.

Yanımda Lark kıpırdanıyor, vücudu gergin.

Ama törende Lord Regent'a bakan bir iblis değil. Orta yaşlı bir kadın.

Evan Cooper'ın annesi omuzları titreyerek ayağa kalkar. Oturmakta olan kocası koluna yapışır, ancak kadın onun uzanamayacağı bir adım atar ve başını saygıyla kaldırır.

"Ne *cüretle* çocuklarımızı unutmamızı önerirsiniz! Bunu mu tercih ederdiniz?"

Kalabalığın nefesi kesilir ve sanki Mageguard'lardan biri odağını kaybetmiş gibi yukarıdaki aether bariyeri bile hafifçe dalgalanır.

Evan'ın babası şimdi ayağa kalkmış, bir kolunu karısının omuzlarına dolamıştı.

"Naip Aldrich, karım adına özür dilerim. Saygısızlık etmek istemiyoruz. Bonnie-"

"Hayır!" Bonnie Cooper elini kürsüye ve siyah saten kurdeleye sarılı dört vazoya doğru iterek kocasından uzaklaşır. "Gömecek bir cesedimiz bile yok, John!"

"Bonnie-" Evan'ın babası itiraz ediyor ama bu mesafeden bile omuzlarının çöktüğünü görebiliyorum. John Cooper karısının yöntemlerine katılmıyor olabilir, ama söylediği her kelime vücudunu başka bir darbe gibi sarsıyor. Acı, bağlantılı ve bileşik.

Aldrich elini uzatıyor. "Hayır, Kongre Üyesi Cooper. Yas tutan bir Efsane Doğumlu ebeveynin çağrısına cevap vermediğim takdirde saygısızca davranmış olacak tek kişi benim."

Evan'ın anne ve babasının yüzleri dolup taşan, keskin bir keder, şaşkınlık ve azımsanmayacak bir öfke karışımıyla sarsılır.

Naip Bonnie'yi öne çağırıyor. "Lütfen, konuşun."

Evan'ın annesi ilerliyor. "Naip Aldrich, Evan'ımız bir... bir canavar tarafından bizden alındı." Sesi çatlıyor, her nefesinde gözyaşları akıyor. "Evan'ı geçen yıl doğum gününde aradık ve bizimle odasından görüntülü olarak konuştu. En azından biz o olduğunu düşünüyoruz-"

"Naip Aldrich." John öne çıkar ve karısını kollarıyla sarar. "Oğlumuzun Efendi olmasının tehlikeli olacağını biliyorduk. Ama bu iblis oğlumuzu bizden almakla kalmadı, onun gibi davrandı-" Kongre üyesi durur. Tekrar başlar, bu sefer politikada bir adamın çelik ve tutkusuyla, bir kitleyi hedeflerine yönlendirmeye alışkındır. "Oğlumuzun nasıl ve ne zaman öldürüldüğünü bilmek istiyoruz. En son ne zaman bu Rhaz yarattığıyla değil de gerçek Evan'la konuştuk? Bu iblisi evimizde ne kadar süre misafir ettik?" Kongre Üyesi kolunu iki yana açarak etraflarında oturan diğer aileleri işaret ediyor. "Bugün yas tutan tek Legendborn ailesi biz değiliz. 'Bu bölümün lideri nerede' diye sorduğumda diğerleri adına konuştuğumu biliyorum. Arthur'un Scion'undan, onun gözetimi altında neler olduğuna dair cevaplar almayı hak ediyoruz! Nicholas Davis nerede?"

Lark'ın eli dizimin üzerinde duruyor. Kimliğimi öğrenip kalabalığın içinde bana saldırabilecek birinden korunmak için mi yoksa ayağa kalkıp kendimi ifşa etmemi engellemek için mi, hangisi olduğundan emin değilim. İkincisi için endişelenmeye gerek yok; Lord Regent Aldrich'in bir sonraki söyleyeceklerinden ölesiye korkarak yerimde donup kalmış durumdayım.

Seçim Galası'nda Lord Davis, yüzlerce Tarikat üyesinin önünde Camlann'ın yakın olduğunu açıkça öngördü. Bu bir öngörüden ziyade bir uyarıydı, zira perde arkasında bunu düzenleyen ve hızlandıran kendisiydi. Ama artık çok geçti ve haber yayıldı.

"Değerli bir soru ve ben de bir cevap verebilirim." Aldrich kalabalığa bakar.

Bugün burada söylenenler bu aether bariyerinin içinde kalmayacak. Vassallara, diğer bölümlere, dünyanın dört bir yanındaki Efsane Doğan ailelerine ve potansiyel olarak düşmanlarımıza vahşi bir ateş gibi yayılacak.

Yüce Naip'in ifadesindeki hazır olma, beklenti parıltısı tüylerimi diken diken ediyor. Bu adamın Lord Regent olmasının bir sebebi var. Bu an için hazırlıklı geldi.

"Bugün onurlandırdığımız dört genç adam, Tarikatımızın dört ana bölümünü çevreleyen son zamanlarda artan Shadowborn faaliyeti dalgasında düştü. Nicholas Davis ve babasının Camlann'ın gelişi için hazırlık yaptıklarını paylaşmıştık, ancak şunu söylemem gerektiğini hissediyorum..." Aldrich çenesini kıvrır, düşüncelere dalmış gibi görünen bir nefes alır. "Hayır. Durumumuzun tam olarak böyle olmadığını sizinle paylaşmam *gerektiğini* hissediyorum. Nicholas Davis ve babası, onun tahta çıkışına hazırlanmak için izinli değiller."

Çimenlerin üzerinde bir şok ve belirsizlik dalgası kırılıyor. Nefesimi tutup Lark'la bakışıyoruz. Başını sallıyor, gözleri sahnede keskin ve çenesi odaklanmış bir şekilde gergin. O da Lord Regent'in ne yaptığını bilmiyor. *Kahretsin.*

"Hesaplanamaz kayıplara yol açan son olaylar ışığında, biz, Yüksek Vekiller Konseyi, Arthur'un soyundan gelen Nicholas Davis'i kendi güvenliği ve Yuvarlak Masa'nın güvenliği için tecrit etmeye karar verdi. Kendisi, babası Lord Martin Davis ve Lord Davis'in Kral Büyücüsü Isaac Sorenson güvenli ve açıklanmayan bir yerde kalacaklar-"

"*Birileri* bu ölümlerin hesabını vermeli!" Bonnie Cooper yılmıyor.

Kalabalıktan bir ses, "Bu bölümü iblis saldırılarına karşı korumak Kral Büyücüsü'nün sorumluluğu değil mi?" diye sesleniyor.

Başka bir ebeveyn - sanırım Whitty'nin ebeveyni - "Çocuklarımızı koruyamayan Kane'e Camlann sırasında kralı koruması için nasıl güvenebiliriz?" diye bağırıyor.

Russ'ın babası gözle görülür bir öfkeyle başını sallar. Tüm bu acı, öfke yüzeyin hemen altında, kabarıyor ve dışarı çıkıyor, suç arıyor. Şiddet gibi bir şeyin ilk dalları etrafımızdaki havada yükseliyor.

"Sakin ol." Lark'ın sesi sakın, ama o da bunu hissediyor olmalı, çünkü iki elini de avuç içleri yukarı bakacak şekilde yanına çekiyor. Aether çağırmak için hazır pozisyon.

Aldrich'in ağzının kenarları aşağıya doğru dönüyor. "Bu soruların da bir cevabı var. Ölenlerin ebeveynleri olarak size borçlu olduğumuz bir gerçek." Aldrich kenara çekilerek Cestra'yı kürsüye doğru el sallıyor. "Askeri ve güvenlik güçlerimizin komutanı Naip Cestra'nın endişelerinizi dile getirmesine izin vereceğim."

Cestra yumuşak adımlarla kürsüye doğru ilerliyor ve Aldrich'e ikinci bir bakış atmadan onun yerini alıyor. Soluk mavi gözleri dinleyicilerin üzerinde geziniyor ve konuştuğunda

sesi Aldrich'in zengin tonundan bile daha alçak.

"Bölümün güvendiği biri kampüs saldırısından önce ve hatta ogof y ddraig olayları sırasında kasıtlı olarak yerel kapıları açıyordu. Düzenimize ihanet eden biri."

Gözlerim açıldı. Vekillerin Lord Davis'in ihanetini ortaya çıkarması, burada ve şimdi olmasını asla beklemediğim bir şey. Ne cenaze sırasında, ne de ayinden önce. Hele de Nick'le birlikte tecrit edildiğini açıklamışken -ki bu başlı başına bir yalan. Şoktan göğsüm sıkışıyor ama Cestra'nın bir sonraki söylediği şey beni bedenimden çıkarıyor.

"O hainin Selwyn Kane olduğuna inanıyoruz."

OceanofPDF.com

8

Lark beni durduramadan ayağa kalktım.

Podyumda, Cestra'nın bakışları iki mavi hançere doğru daralıyor ve tek kelime etmem için bana meydan okuyor.

"Benim emrim altında," diye devam ediyor soğuk bir şekilde, "Büyücü Seneschal Erebus ve bir grup Mageguard bu sabah erkenden Selwyn Kane'i sorgulamak üzere getirmeye çalıştı. Ne yazık ki, barışçıl bir şekilde gitmeyi tercih etmedi."

Kalabalıktan daha fazla soluk sesi. Cestra'nın arkasında, Efsane Doğanlar arasında şok dalgaları yayılır. Sahnede, Sar ayağa kalkar - Tor onu geri çekmeden önce. Greer sandalyesinden düşecekmiş gibi görünüyor. William'ın gözleri fincan tabağı gibi yuvarlaktır.

"Selwyn Kane iki Mageguard'ımızı yaraladı ve gözaltından kaçtı." Cestra çenesini kaldırır. "Ogof y ddraig'deki olaylarla ilgili basit sorulara bile cevap vermekten kaçındığı için, Selwyn Kane'in Kral Büyücüsü unvanını elinden alıyor ve onu Düzen'in düşmanı ve adaletten kaçan biri olarak ilan ediyorum."

"Hayır!" Bağırıyorum.

Yüzlerce göz bana dönüyor. Vekillerin yanında William aceleyle başını sallıyor.

"Ordunun bu şekilde hareket etmesi konusunda bir Sayfa'nın endişesi var mı?" Cestra kaşlarını kaldırarak ve ses tonundan tehdit damlayarak sorar.

Lark ayağa kalkıyor ve sıcak elini dirseğıme doluyor. "Özür dilerim, Naip Cestra-"

Aldrich bir el sallayarak öne çıkar. "Hayır, hayır, Page Douglas. Bırak Page...?" Aldrich kimliğimden emin değilmiş gibi başını öne eğiyor. Bu beklenmedik jest içimi aydınlatıyor, ensemdeki tüyleri diken diken ediyor. Sıradan bir Page'in onun için adını yazabileceğı ikinci bölüm uzuyor çünkü ben sıradan bir Page değilim. Dünya buna daralıyor ve daralıyor... *tam olarak* kim olduğumu bilmiyormuş gibi davranıyor-

"Bu kadar oyun yeter!"

Yine o ses. Benim sesim değil.

Arthur'un kederini hissetmiştim. Onu tanımıştım. O keder artık yok, yerini öfke aldı. Bunu da fark ettim. Bree'den önce, Bree'den sonra, her şey yeniden.

Dişlerimi sıkıyor, azımsanmayacak miktarda ePort ile ağzımdan çıkacak bir sonraki kelimeyi engelliyorum. Aldrich'i beklettim ama şimdi konuşursam kalabalık kimin sesini duyacak bilmiyorum.

William tam zamanında ayağa fırlar. "Naip Aldrich, bu Briana Matthews."

"Matthews, evet, elbette! Nicholas Davis'in seçilmiş yaver adayı. Özür dilerim!" Aldrich'in sesi, dişlerimi daha da gıcırdatmama neden olan sahte bir şaşkınlık ve tanıma notası taşıyor. "Bunu duymanın sizin için zor olabileceğini anlıyorum, Sayfa Matthews"- Efsane Doğanlar'ın geri kalanına, sonra da kalabalığa dönüyor- *"hepinizin* duyması zor." Boğazımın arkasında alçak bir hırıltı başlıyor.

Lark kolumu tekrar çekiyor ama kıpırdamıyorum.

Arthur'un gücü damarlarımda dolaşırken, hareket etmek istemezsem beni hareket ettirmek için tek bir Merlin'den fazlası gerekecek. Ve şu anda, hareket etmek istemiyorum. Ayaklarımı toprağa sabitliyorum.

"Sel kimseye karşı gelmedi!" Bağırıyorum.

"Bu güncelleme için teşekkürler Naip Aldrich!" Tor ayağa fırladı. Sesini mikrofona çarpıp çimenlikte yankılanacak ve beni bastırarak kadar yükseltiyor. "Duymak bizim için zor, ama kalanlara karşı açık sözlü olmanızı takdir ediyoruz."

Aldrich cevap veriyor ama ben hiçbirini anlamıyorum. Duyamıyorum. Kulaklarıma kan hücum ediyor, yer ayaklarımın altından kayıyor, sonra sabitleniyor. Tekrar başımı kaldırdığımda kalabalığın sadece bir kısmı bana dikkat ediyor, çünkü Tor onların dikkatini kimsenin gerçekten tanımadığı garip Sayfa'dan başarıyla uzaklaştırmış.

Kalbim öfkeyle çarpıyor ve ikinci bir kalp atışı onun arkasında çarpıyor.

Kırmızıya bulanmış bir savaş alanı. Tuniğim ve derilerim kırmızıyla parlıyor. Ter gözlerime akıyor. Uzakta ozon kokusu ve eter parıltısı. İlk şövalyemle bağırışıyoruz. Tartışıyoruz. Her zaman tartışıyoruz, burada bile yoldaşlarımız etrafımızda kanlar içinde yerde çığlık atarken-

"Lütfen kızım. Şimdilik bırak...." Lark'ın sesi, kulağıma yakın.

Benimle mi konuşuyordu? Ne kadar süredir hareketsiz durduğumu bilmiyorum - en azından birkaç dakika? Sahne gözlerimin önünden kayboluyor, dünya keskin ve berrak olana kadar 11m tabakası gibi kalkıyor ve kimsenin kanının akmadığı bir cenaze törenindeyim. Ama şimdi herkes ayağa kalkmış, töreni kapatmak için Vekillerle birlikte tek bir sesle Tarikat'ın mantrasını söylüyor.

"Gölgeler yükseldiğinde..."

"O-Sel-arkadaşlarımızı öldürmedi. Bunu asla yapmaz. Yalan söylüyorlar-"

Lark'ın eli ağzımı kapattı. Dengemi kaybediyorum. Kolu belime dolanıyor ve aniden beni etrafımdaki şok olmuş Sayfalardan uzaklaştırıp koridora doğru çekiyor.

"Kralın masasının yanında..."

İlk başta Lark'ın beni sürüklemesine izin verdim, çünkü bunu yapmasına izin vermeliydim. Yüzlerce insanla ve Vekillerle çıplak 1'lerimle savaşmam. *Zaten burada olmamalıydim.*

Ama oturma alanından çıkar çıkmaz elini ağzımdan çekiyorum. "Bırak beni.

Şimdi."

Beni dikkatle izliyor, sesimdeki emir karşısında tereddüt ediyor, sonra kollarını indiriyor.

Daha önce Kral Büyücüler hakkında söylediklerini hatırlayarak gözlerimi kısıyorum. Sel *hakkında* nasıl da anlamadığım şekilde konuşmuştu. "Biliyor muydun?" Lark

Aushes. İhtiyacım olan tüm cevap.

Onu iterek geçiyorum. "Bekle-" Eli dirseğimi kavramak için dışarı fırladı.

Bu sefer Arthur'un gücünü kullanarak onun hakimiyetini kırdım. En sert şekilde çekiyorum. Bir patlama sesi duyuyorum. Bir kemik kırıldı. Lark keskin, acı dolu bir sesle geri çekildi, gözleri irileşmişti.

"Üzgünüm." diye kekeledim.

"*Yapılması gerekeni yaptığın için özür dileme.* Artık onun sesi olduğunu biliyorum.

Derin baritonu tanıyın.

"Hayır," diye tıslıyorum. "Seni dinlemiyorum." Lark göz kırpmıyor.

"Ne?"

Arthur'un düşünceleri, *umursamazlığı* bir şekilde yüzüme yansımadan önce topuklarımın üzerinde dönüyorum ve Lark'ı arkamda şaşkınlıkla göz kırparken bırakıyorum.

Bariyere ve tanıdığım Mageguard'lardan birine nişan alıyorum. Dün geceki yeni gelenlerden biri. Zhao, sanırım? Dudakları sessizce kıpırdıyor, kendi aether bariyerini diğerlerinininkiyle birleştirmeye yardımcı olan ilahiyi mırıldanıyor.

"Bırakın geçeyim," diyorum.

Merlin'in kehribar rengi bakışları benimkilere düşerken kaşları kalkıyor. "Ben bir Page'den emir almam."

Sertçe nefes alıyorum. Benim bir Page olmadığımı *biliyor*. Az önce olan her şey ve benden bugünün reklam gösterisini yapmamı mı bekliyor?

"Geçmemize izin ver, Max." Lark ben daha sözümü bitirmeden yanıma geldi, yaralı elini arkasına sıkıştırmıştı. "Matthews'in yerleşkeye ve odasına geri dönmesi gerekiyor."

Max, Lark'ı süzer ve tersler. "Ben de senden emir almıyorum, Douglas." Max başını sallar. "Erebus'un özel hayvanı olduğun için bizden üstün olduğunu mu sanıyorsun?"

"Benden bir sipariş almaya ne dersin?" William bizi buldu, sesinde demir ve gözlerinde sıcaklık vardı.

"Scion Sitterson." Max başını eğiyor ve bileğini bir anda çevirerek kalkanı bir perde gibi açıyor. "Özür dilerim."

William muhafıza yaklaşıyor, gözleri tehlikeli bir şekilde kısıyor. "Güney Bölümü'nün topraklarındayken, kimsenin kendi sığınağını aramasına *asla* engel olmayacaksın, beni anlıyor musun?"

Zhao kekeliyor. "Ama güvenlik-"

"*Sayfa Matthews* sizin için acil bir tehlike arz ediyor mu?" William bastırıyor.

"Hayır." Max başını sallar. "Özür dilerim, Scion."

İkinci kez bakmadan geçiyorum ve dağılan kalabalıktan uzaklaşarak tepeye doğru yürüyorum. Max bariyerleri yıkmaya geri dönüyor ve Lark arkamdan koşuyor, omuz omuza gelene kadar adımlarıma kolayca ayak uyduruyor.

"Seninle konuşmak istemiyorum, Lark,"
diye hayıflandım. "Bunun farkındayım."

Lark'ın sesi asıktı.

William uzun bacakları, siyah takım elbisesi, zümrüt kuşağı ve çatık kaşlarıyla ikimize yetişiyor. "Dün gece resmi olarak tanıştığımızı sanmıyorum, Muhafız...?"

"Douglas," diye yanıtlıyor Lark, gözleri büyüyerek. "Larkin
Douglas." William gülümser. "Memnun oldum, Larkin."

"Aynı şekilde, Scion Sitterson." Eğer bu kadar sinirli olmasaydım, Lark'ın yanaklarındaki pembe kızarıklığı ilginç ve değerli bulabilirdim. Şu anki haliyle inliyor ve gözlerimi deviriyorum çünkü Lark biz konuşurken Sel'in peşinde olan Merlin grubunun bir üyesi ve lanet olası bir *yalancı*, William'ın sevimli olduğunu düşünmesi kimin umurunda?

William ya Lark'ın kendisine verdiği tepkiden habersiz ya da benim gibi görmezden geliyor. "Bree, üzgün olduğunu biliyorum. Hepimiz üzgünüz."

"Bu çok saçma!" Tükürdüm ve yürümeye devam
ettim. "Biliyorum-"

"Unvanı elinden mi
alındı?" "Biliyorum-"

"Hey, Matthews!" Kızgın bir ses bize ulaşıyor ve omuzlarım geriliyor. Tor. Legendborn grubunu arkasından tepeye doğru götürüyor: Sarah, Tristan mavisine uygun peleriniyle hemen arkasında; Greer ve Pete, Owain'in yumuşak sarı pelerinleriyle; ve Felicity koyu Lamorak kırmızısıyla arkasından geliyor.

William Lark'a bakar, sesi yumuşaktır. "Gidip eline baktırmaya ne dersin Douglas?"

Lark şaşkınlıkla göz kırpmıyor. "Sen nasıl-"

William gülümsüyor. "Ticaret sırrı." Çenesini omzunun üzerinden salladı. "İşten çıkardığım için özür dilerim, ama sakıncası yoksa..."

Lark, Tor'un yaklaştığını görür ve geri çekilerek ipucunu alır. "Elbette. Ayrılma vakti geldiğinde buralarda olacağım, Crown Scion."

Tüm insanlığın anlayamayacağı bir şeyler homurdanıyorum. Grup bize ulaştığında William iç geçiriyor.

"Ne *oluyor*, Matthews?"

Tor'un adımla birlikte hiçbir unvan kullanmadığını kesinlikle fark ediyorum ve bu iyiliğe karşılık vermek için bir topuk üzerinde dönüyorum. "Şimdi olmaz Morgan."

Tor devam etmeden önce etrafına kulak kabartmak için bir süre göz gezdirir. "Neredeyse kendi kimliğini açığa çıkardığın için teşekkürler," diyor sıkılmış dişlerinin arasından.

"Kimliğimi açığa çıkarmayacaktım," diye mırıldandım. Neredeyse gerçekten yapmama rağmen. Tor kollarını kavuşturdu. "Kendini ifşa etmenin senden daha fazlasını riske attığının farkındasın, değil mi?" Yanındaki Legendborn arkadaşımıza bir el sallıyor. "Gölge Doğanlar hâlâ dışarıda. Bazılarımız yeteneklerimizi korumak istiyor."

Böylece gerçekten işimizi yapabiliriz, teşekkürler. Odamızda oturup somurtmayalım." "Dışarıda seninle mücadele edebilseydim, ederdim!" Tısladım.

"Evet, ama yapamazsın, değil mi?" Tor söylüyor. Yaklaşıyor, sesi alçak ve bir hançer kadar keskin. "Çünkü Arthur'un aether zırhını bile çağıramazsın ya da kendi silahını yapamazsın. Kendini acınası bir şekilde yakmadan olmaz."

"Victoria..." diye uyarıyor William.

Utanç, sıcak bir dalga halinde yüzüme vuruyor. Tor'un neyi yapamayacağımı bilmesinden, başarısızlığımı görmesinden nefret ediyorum. "Peki ya sen Tor? Vekiller Sel hakkında yalanlar yayarken orada öylece duracak mıydın?"

"Hangi yalanı söylediler?" Tor ellerini iki yana açıyor. "Sel'in görevi bizi güvende tutmaktı. Ve görünüşe göre bir yerlere kaçmış. Yaptıklarını savunmak istiyorsa yüzünü göstermesi gerekiyor."

"*Eylemlerini savunmak mı?*" Tor'a doğru ilerliyorum, o da bir adım geri çekiliyor ve yanımdaki sıkı 1'e bakıyor.

Greer, Tor'un en az birkaç santim üzerinde yükseldiği alana doğru ilerler. "Biraz yürü Tor. Cenazede olay çıkarıyorsun." Bana özür diler gibi yüzlerini buruşturdular. "Şey... ikinci bir olay."

Tor diğerlerine bakıyor. Beni azarlamak istiyordu ama sayıca az olduğunu bilecek kadar da zeki. "Sar?" Kız arkadaşına dönüyor, onu götürmek için elini uzatıyor ama Sarah sarılıyor ve başını sallıyor.

"Odada görüşürüz, bebeğim."

Tor bir an için afallamış görünüyor, sonra inatçı bir öfke yüz hatlarına geri dönüyor ve solgun yanaklarına bir tutam kırmızıyı da beraberinde getiriyor. "Peki." At kuyruğu her adımda sallanarak araba yoluna doğru yürüyor.

"Her şey yolunda mı, Sar?" William sorar ve Sarah başını sallar.

"O sadece..." Sar soluk soluğa Tor'un gerileyen yüzünü izliyor. "Son birkaç gecedir hepimiz devriyede ydik. Geç saatlere kadar dışarıydık." İç çekerek bana baktı. "Yine de sana kaba davranmak için bir mazeret değil, Bree. Onun için üzgünüm."

Bir an için bakışlarını tutuyorum. "Onun davranışı senin suçun değil."

Sar bir omzunu yarı omuz silkerek kaldırıyor, başka tarafa bakıyor. "Ama ben de onu durdurmak için adım atmadım, değil mi? Yani bu da benim suçum."

Garip, rahatsız edici bir sessizlik var.

Pete konuşur. "Eğer sen bir şey söylemeseydin, Bree, sanırım ben söyledim. Bunu bizim üzerimize yıktılar. Hepimizi." Omzunun üzerinden arkasına bakıp sesini alçaltıyor. "Vekiller ilk kez ortaya çıktığında Sel'in unvanını alıp ona hain diyeceklerini hiç beklemiyordum."

"Şey," diye araya giriyor William. "Mevcut koşullar altında Sel'in unvanını elinden almak pek bir şey ifade etmiyor." Bana anlamlı anlamlı bakıyor.

"Neden onu bir suçluymuş gibi sorgulasınlar ki?" Ben soruyorum. "O kapıları açanın Rhaz ve Lord Davis olduğunu bildiğimiz halde-"

"Kral büyücüleri bölümün koruyucularıdır," diyor William. "Bu da onların nasıl ve neden öldüğünü bilmekten sorumlu olduğu anlamına geliyor. Eminim bu soruşturma sadece bir protokoldür."

"Bu o olmalı," diyor Greer. Bir adım daha yaklaşarak bir kolunu omzuma doluyor. "Sadece sürecin bir parçası, değil mi?"

"O zaman neden kaçtı?" Pete konuşulmayanları dile getirerek sorar.

William başını sallıyor, bakışları yerde. "Bilmiyorum." "Kasabadan kaçmak için kötü bir zaman," diye mırıldanıyor Greer.

"Eminim kendine göre nedenleri vardır," diye yanıtlıyor William, ama sesi hiç de emin gelmiyor.

Suçluluk duygusu göğsümde dönüp dururken inliyorum. Sel ve benim dün geceki ayrılma şeklimiz... hiç iyi değildi.

Ve şimdi kim bilir nerede, gözaltından kaçıyor. Mageguard'lar zorludur. Ya onu yakalarlarsa? Onu kilitleyin, hatta... Merlin var

prisons.... Dışarı çıkıp Nick'i 1. yapmaktan başka bir şey istemiyorum ama bunu Sel olmadan yapmayı bir kez bile hayal etmedim. Krallar böyle mi yapar? Kendi kötü kararlarıyla başkalarının hayatını zorlaştırmak mı?

Gözlerimi kapatıyorum ve derin bir nefes alıyorum. Gözlerimi açtığımda arkadaşlarım kısık sesle birbirleriyle konuşuyor, ama arada sırada bana doğru hayal kırıklığının belli belirsiz bir tonunu taşıyan bir bakış atıyorlar. Bu bakışlar suçluluk duygumu utanca dönüştürüyor. Felicity bana hiç bakmayan tek Legendborn. Kırmızı çerçeveli gözlerini Russ'ın ailesine dikmiş, grubumuzun yanında garip bir şekilde duruyor. Elleri sürekli iki yanında kenetlenip açılıyor.

O bakışı, o duruşu biliyorum. Felicity'nin orada tek başına durup mücadele edişini izlerken, suçluluk ve utanç duygusu bedenimden akıp gidiyor. Tüm dünyam bir gecede paramparça olduğunda, keder beni yok ettiğinde ve bunu tarif edecek hiçbir kelime olmadığında Alice'in benim için ne yaptığını hatırlıyorum. Beni tekrar bir araya getirmeye çalışmadan kırık parçalarımı kabul edecek birine, *herhangi* birine ihtiyaç duyduğumu hatırlıyorum. Belki kralların ne yaptığını bilmiyorum ama yine de bir arkadaş olabilirim.

Greer'den uzaklaşıp Felicity'ye sessizce yaklaşıyorum. "Hey."

Dirseğine ulaştığımda sıçradı. "Hey, Bree."

Bir an için ona bakıyorum, onun ve benim kederim için yer açıyorum. O boşluğa sızsin, yerleşsin, sonra kelimelerle yüzeye çıksın. Birkaç saniye sonra, "Kimsenin söyleyebileceği hiçbir şey işleri daha iyi hale getiremez" diyorum.

"Hayır, yok" diyor. Gülümsüyor ama bu gülümseme gözlerine ulaşmıyor çünkü gözleri zaten tanıdığım diğer duygularla dolu. Öfke. Kızgınlık. Ve aramıza bir duvar çekiliyor.

İnsanların acınızı paylaşmayan sempati gösterilerinden bıktığınızda, köprüyü kurmak açık tutmaktan daha kolaydır. Bağlantı kurma girişimlerini durdurmak, başarısız olmalarını izlemekten daha kolaydır.

"Sen..." diye başlıyorum. Bana bakıyor, dikkati kesilecek bir şeye yönelmiş. Sakatlayacak bir şeye. Ben de bu dürtünün farkındayım. "Çok ama çok kızgın olmalısın."

Gözleri şaşkınlıkla açılıyor. Sonra o keskinliğin bir kısmının bakışlarına ve sesine geri kaymasına izin veriyor. "Hiçbir fikrin yok."

Cevap verebilirim, bir fikrim var. Ama keder bir yarışma değildir. Bu, bir gün ölüm bizi bulduğunda hepimizin karşılaşacağı aynı acı değildir. Bu bir

Canavar, sevgimiz ve anılarımız tarafından kişiselleştirilerek bizi yiyip *bitirir*. Keder, kişiye özeldir.

Ondan kaçma dürtüsüne direniyorum, ama bu güçlü bir dürtü. Kara deliği, bulunduğum karanlık yeri görüyorum. Kaçınmam gereken olay ufku, çünkü beni uyarmaksızın tekrar içine çekebilir.

Ben de elimden geldiğince ona yardımcı oluyorum. "Umarım ağrın yakında biraz azalır. Sana bir... mola verir."

Biraz hıçkırdı. Mizahla süslenmiş, içi boş bir ses. "Evet," diye fısıldıyor ve arkasını dönüyor. "Ben de."

Lord Davis ve Rhaz birlikte çalışmıyor olabilirler, ancak ikisi de bu bölümü birden fazla şekilde parçaladılar.

"Devriyeye çıkmaya hazırlansam iyi olacak," diyor Sarah, geriye doğru adım atarak.

Pete Greer'a bakar ve aralarında sessiz bir diyalog geçer. Bağlanmış Scionlar ve onların Dublörleri ve onların gizli bakışları. Anlayışla karşılanan Greer başını kaldırıyor ve "Biz de OP'yız" diyor. Beni hızlı ve güçlü bir şekilde kucaklıyorlar ve kulağıma fısıldıyorlar, "Eğer onu görürsek, sana getireceğiz, onlara değil."

Sıcak bir takdir göğsümü kabartıyor. Sel Mageguard'dan kaçıyor, normal Legendborn rotalarında yüzünü göstereceğinden şüpheliyim ama yardıma ihtiyacı olursa, orada olacaklardır. "Teşekkürler."

Geri çekildiler ve elimi sıktılar. "Ayini bitirip bize katılır mısınız?"

"Kesinlikle," diyorum hemen. Hâlâ kalabalığın içinde olan Vekillere bakıyorum, daha

Kralların Ayini'nin gücü bana devretmesi, tacı gerçekten giymem için her zamankinden daha istekliyim. "Bunu kendi yöntemimizle yapmanın zamanı geldi."

"Aynen öyle," diye fısıldıyor Pete. "Kral Bree zamanı."

Diğerleri uzaklaşırken Felicity omzunun üzerinden bana bakıyor ve onlara katılmadan önce hızlıca başını sallıyor. "Bunu sen halledersin, Bree."

"Hepinize teşekkürler."

"Konuşmamız gerek." William'ın sesi omzumun hemen üzerinden geliyor, ayak sesleri arkamdaki çimenlerde yumuşak.

"William, ben-" "Bu bir soru değildi."

William nadiren bu kadar talepkar olur. Kaşlarını kaldırıyor. "Peki," diye mırıldanıyorum. "Hadi konuşalım."

9

Yerleşkede bana tahsis edilen odaya ulaştığımda William arkamdan içeri giriyor ve kapıyı kapatıyor. Tek kelime etmeden oturma odasındaki masanın üzerinde duran elektrikli su ısıtıcısına yöneliyor ve onu doldurmak için en-suite banyoya geçiyor.

Sayfa cüppelerim birden fazla yönden yıpranıyor. Onları başımdan çekip köşeye fırlatıyorum. Tişörtümün içi daha serin ama kanım hala damarlarımda dolaşıyor. Oturmamak istemiyorum. Buradan koşarak çıkmak ve Vekillerle bir görüşme talep etmek istiyorum.

"Sence Lark beni Erebus'la buluşmaya götürecektir mi?" Kıyafetlerimi değiştirmek için dolaba doğru ilerlerken soruyorum. "Gerekirse Ayini erkenden yaparım, ne gerekiyorsa yaparım. Sel'e bunu yapmalarına izin veremem-"

"Hayır, yapamayacağın şey *az önce* yaptığın şey," diye karşı çıkıyor William eşit bir şekilde.

Bu acıtıyor. "Ama-"

"Gelecekteki deneklerinin önünde patlayamazsın, Bree." Elinde dolu çaydanlıkla odaya geri döner. "Az önce tüm Tarikat üyelerine -Pages, Legendborn, Vassallar, Lieges, Merlinler, Seneschallar ve Vekillerden oluşan bir kalabalığa -Öfkeli, düşüncesiz, protokol ve nezaketten yoksun olduğunuzu. Neredeyse Selwyn'inkiyle yarışacak bir taşkınlık."

Gerçekleri yutkunuyorum. Ve o patlamanın tamamının bana ait olmadığı gerçeğini. Ya da en azından öyle olduğunu sanmıyorum. Artık Arthur'u hissetmiyorum.

kafamın içinde onu duyuyorum. Bu onun gittiği anlamına mı geliyor? Yoksa tekrar bir kanama olabilir mi? Keşke cevabı bilseydim.

Ayrıca William'ın bana ne yapacağımı, nasıl olacağımı söylemesinin yanlış olduğunu düşünmek isterdim, ama bir yanımda onun haklı olabileceğini düşünüyor.

"Yani," diye soruyorum William'a yavaşça, "buraya beni azarlamaya mı geldin?"

Başını sallıyor, nazikçe gülümsüyor. "Seni azarlamıyorum. Sana toplum içinde ve senden liderlik bekleyen diğer Efsane Doğanların önünde patlayamayacağını ama özel hayatında patlayabileceğini söylüyorum. İşte burada."

Davet karşısında hazırlıksız yakalandığım için göz kırpiyorum. "Ne..." "Devam et." Bir eliyle geniş bir hareket yapıyor. "Bırak çıksın."

Az önce olan her şey için kelimeler bulmaya çalışıyorum. Söyleyecek ne kaldı ki?

"Önünüzde uzun bir gün var hala.... O yüzden şimdi tam zamanı."

Sonunda bağırdım. "Bu saçmalık!"

"Güzel." William başını sallar. "Anlaştık. Başka ne var?"

Adım atmaya başladım ve kendimi Bree ve kızgın olmaya bıraktım. "Nick'in yokluğunun reklamını yapmamayı kabul ettik, Davis'lerin izne çıktığını söylemeyi kabul ettik ama sonra Vekiller Nick ve babasının güvenlikleri için 'tecrit edildikleri' *yalanını* uydurdular! Şimdi de Sel hakkında yalanlar yayıyorlar. Lord Davis'in o kapıları açtığına inandıklarını söylediklerinde. Bu lanet bir örtbas gibi geliyor!"

"Katılıyorum."

Bu beni yolumda durdurdu. "Öyle mi? Bunu diğerlerine söylememiştin."

William cevap vermek yerine, o kadar hafif ve meraklı bir soru sesi çıkarıyor ki, ilk başta kafam karışıyor. Sonra gözlerim ellerine kayıyor, bana doğru uzattığı bir kutu çayı açıyor.

Sessiz teşekkürünü bir el hareketiyle reddediyorum ve tekrar volta atmaya başlıyorum. William boğazını temizliyor.

"Israr ediyorum, Veliaht Scion."

Duraksadım ve ona ters ters baktım. "Ne yaptığını biliyorum. Öfkelenmeme izin veriyorsun, sonra da beni sakinleştiriyorsun."

"Peki çalışıyor mu?"

"Hayır."

"Papatya o zaman." İç çekerek sehpanın altındaki raftan iki fincan çıkardı. "Dışarıda bir şey söylemedim çünkü panik yaratmak istemedim. Ne senin, ne benim, ne de arkadaşlarımızın. Bu karmaşadan kurtulmak için en iyi şansımız sensin. Sen Tarikat'ın dışında büyüdün. Dünyamız hakkında bizim göremediğimiz şeyleri görüyorsun. Kralların Ayini'ne kafan net olmadan gidemezsin. Hazırlanmalıyız, iyice düşünmeliyiz."

İnliyorum. Ayin. "Ayinde Vekillerle yüzleşmem gerekecek ama onlar Sel'in adını çamura bulamışken her şey normalmiş gibi davranamam. Onu bir suçlu gibi kovalarken. Neden ortaya çıkıp herkese yalan söylesinler ki?"

William bir omzunu kaldırır. "Benim tahminim? Kontrol. Ama tam olarak ne üzerinde? Savaş üzerinde mi?"

Kaşlarımı çatıyorum. "Biz olmadan Camlann'ı kontrol edemezler ya da durduramazlar. Ben olmadan." "Hayır, yapamazlar ama savaşın anlatısını kontrol edebilirler." Fişi takıyor

elektrikli su ısıtıcısını sehpanın üzerine koyuyor ve ısınırken yakındaki iki sandalyeden birine oturuyor. "Camlann'a yaklaştığımızda dair fısıltılar aylardır ortalıkta dolaşıyor. Tek bir hiyerarşi gibi görünebiliriz ama Tarikat iki gruptan oluşuyor ve Vekiller de sizin gibi bu iki grup arasında bir çizgi üzerinde yürümek zorunda. Çoğu Yuvarlak Masa gelenekçisidir. On üç Efsane Doğumlu kan bağı olan aile ve seçilmiş Dalkavukların aileleri ve nesiller boyunca Hatlara hizmet etmiş olan Vasallar. Savaşçı çocuklarına onurlu davranılmasını bekliyorlar. Bir kral bekliyorlar. Ama dünya değişti. Tarikat üyeliği, tüm erişim ve kaynaklarını korumak için genişlemek zorunda kaldı. Artık Tarikat'a bağlılık yemini eden modernistlerin sayısı giderek artıyor. Efsane Doğumlu bir aileye onlarca yıllık sadakati olmayan vasallar. Tarikatın kökenleri umurlarında değil, sadece parası ve erişimi umurlarında." Düşünürken kupasına vuruyor. "Peki bu durumda Vekiller ne olacak, merak ediyorum?"

Nick'in babasının tam da bu konuda duyduğu öfke ve kızgınlığı hatırlayarak dudaklarımı büktüm. Lord Davis'in beni esir tuttuğu ve Tarikat'tan ayrılmamam için beni tehdit ettiği sırada alaycı bir tavırla bana söyledikleri. "Lord Davis'in Camlann'ı başlatmak istemesinin nedeni buydu. O modern üyelere Efsane Doğanlar'ın gücünü ve misyonunu hatırlatmak için. Onlar için Efsane Doğanlar muhtemelen her şeyden çok semboliktir, tıpkı daha önce Arthur'un benim için olduğu gibi. Bir sürü hikaye. Özellikle de

Son Camlann çok uzun zaman önceydi ve pek çok iblis saldırısı daha başlamadan durduruldu. Katliamı görmüyorlar çünkü bölümler ve Merlinler onu uzak tutmak için çok iyi bir iş çıkarıyorlar."

William nefesini içine çeker. "Ve sanırım modern yarı inananlar grubu, Lord Davis gibi bir gelenekçinin Vekillerin burnunun dibinde bir *savaş* başlattığını öğrenirlerse bundan hiç memnun olmazlar. Yeterli ivmeyle, Vekillerin örgüt üzerindeki hakimiyetine meydan okuyabilirler. Vekiller bir tarafın desteğini ya da diğer tarafın sadakatini kaybetmeye tahammül edemez. Tarikat'ın küresel statüsünü korumak için her ikisine de ihtiyacı var."

Aldrich'in dönüşündeki kesinliği, Nick ve babasıyla ilgili yeni yalanı ortaya atmaya nasıl hazır olduğunu hatırlıyorum. "Aldrich buraya bir reklam görevi için geldi," diye mırıldandım. "Halka açık cenazeyi ve cenazeye katılanların keder ve öfkesini kullanarak *her iki* grubu da aynı yanlış bilgiyle bastırmak isteyecektir. Efsane Doğanları onurlandırmak ama neden öldüklerini örtbas etmek."

William başını sallıyor, gözleri bir ileri bir geri gidip geliyor. "Bu da Sel'in onların dikkatini dağıttığı anlamına geliyor. Dikkatleri bu *soruşturma* hikâyesine yöneltmek, tüm durumu tek bir katil goruchel ile işbirliği yapan tek ve dengesiz bir Merlin'in eylemlerine bağlayarak mağara 'trajedisini' derli toplu bir hale getirmeye yardımcı oluyor. Savaşın ilk salvosundan ziyade kontrol altına alınmış bir olay."

Tüm bunların acımasız mantığı karşısında hayrete düştüm. Ve yalanlarının yüksek maliyeti. "Savaşı kontrol etmek istemiyorlar," diye fısıldıyorum, "onu gömmek istiyorlar." "Kesinlikle. En azından şimdilik," diye yanıtlıyor

William. Saat öğleni çoktan geçmişti ama ben Gözlerindeki yeşil ışıltıyı neredeyse görebiliyordum. "Bu sadece hiziplerle ilgili değil. En azından Camlann'ın geldiğine dair duyuruyu Masa hazır olana kadar ellerinden geldiğince geciktirmelerini beklemeliydik."

Ben de aynı şeyi düşünerek onun karşısındaki sandalyeye oturdum. Onlar *plan yaparken* tüm o *bekleyiş*. Hiç değilse şimdi güçlerimi kontrol etmek ve Masa'yı toplamak için daha da güçlü bir dürtü hissediyorum. Bunu yaparsam Vekiller duman ve aynalarına son verebilirler.

Çaydanlık ısıklıyor. William çayımızı doldurmaya başlar.

Bana dikkatle bakıyor. "Aramızda Goruchel taklitçileri olup olmadığını hâlâ bilmiyoruz. Sel'in eylemleriyle ilgili bir soruşturma da dikkatleri senden uzaklaştırırsa,

Eminim o bile bunun değerli bir yanlış yönlendirme olduğunu söyleyecektir." Başımı ellerimin arasına alıyorum. "Onun için endişelenmiyor musun?"

"Olmama gerek yok. Selwyn zeki, güçlü ve kendi başının çaresine bakabilecek kapasitede. Bulunmak istemiyorsa, Mageguard onu bulmayacaktır. Yeminini tutmamasını sormadan önce, beni düzenli olarak kontrol ediyordu. Efsane Doğanlar'a Hizmet Yemini'ni yerine getirmek onu dengede tuttu ve sanırım size vekil Kral Büyücüsü olarak hareket etmek de öyle."

"Bu iyi," diye nefes alıyorum.

"Etrafınız bir düzine Mageguard tarafından sarılmış olsa bile hayatınız her dakika tehlikede. Şu anda hepimizin soğukkanlı olması ve oyunu oynaması gerekiyor."

Başımı salladım. "Satranç, dama değil."

"Satranç, dama değil." William gıdaklıyor. "Şimdi başını kaldır, çayını iç."

Bana söyleneni yapıyorum. Bir süre oturuyoruz ve papatya sihrini gösterirken içimi sıcak bir aşağılanma duygusu kaplıyor. Beni Vekillere bağırırken gören herkes şu anda benim hakkımda her şeyi düşünüyor olabilir ve bazıları Arthur ve kontrol edilemeyen ata kanamaları hakkında bir şeyler duymak istemeyecektir. Muhtemelen kalabalığın içindeki ırkçıların da en kötü varsayımlarını doğrulamışımıdır, bana zaten dağınık ve yersizmişim gibi davranan Theresa gibi. Onları umursayamam, gerçekten umursamıyorum. Ama bu işin daha da zorlaşmasını da istemiyorum.

Benim hatam olmayan şeylerden ne kadar zarar görmem gerekecek? William'a bir soru sorma şansım var. "Orada kendimi aptal durumuna düşürdüm, değil mi?"

"Birazcık." William çayından küçük bir yudum alıyor, gözleri parlıyor. "Merak etme, tahta çıktığında herkese olanları unutmalarını emredebilirsin."

Homurdanıyorum. "Merlinler ve büyücüler bunun için değil mi?"

William gözlerini devirir. "Despot olacağını biliyordum." Bir an beni inceliyor, mizahı azalıyor, sonra çayını bırakıyor. "Lafı açılmışken, bir şey daha var."

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Evet?"

"Lark'ın elini kırdın, Bree."

Yüzümü buruşturuyorum.

"İsteyerek yapmadım-"

"Ne olduğunu gördüm. Ona zarar vermek istemedin," diyor William sakın bir sesle, "ama verip vermemek de umurunda değildi."

Onun bakışları altında utanıyorum ve bunu inkâr etme zahmetine girmiyorum. Elbette William Lark'ın yarasını fark edecek ve dikkatsizliğim için beni görevlendirecekti. "*Kendim* gibi bile hissetmiyordum" demek istiyorum. Ama bunun durumu daha iyi hale getireceğini ya da bazı şeyleri mazur göstereceğini sanmıyorum. Ben bir Medyum olabilirim, Arthur ve onun gücü benim bir parçam olabilir, hayatıma sızıyor olabilir ama zararı veren *benim* bedenim.

"Küçük bir kırık gibi görünüyordu ve Merlinler çabuk iyileşir." Boş fincanını lavaboya götürmek için ayağa kalkıyor. "Ama Lark sadece işini yapıyordu. Ondan özür dilemeniz gerekecek."

"Yapacağım."

"*Veliaht Scion*'u olarak."

"Biliyorum."

William sert bir bakışla bana baktı. "Miraslarınızı pervasızca kullanmaya, özellikle de hizmetinizde olanlara zarar vermeye hiç kimsenin hakkı yok. Krallar böyle yapmaz."

"*Biliyorum*." Başımı eğiyorum ve iç çekiyorum. "Tanrım, *bu* azarlama kısmı mı?"

"Evet, ama artık işim bitti." Kapıya doğru giderken omzumu sıktı. "Oda servisi bizim için buzdolaplarını doldurdu; yiyecek bir şeyler al. Ayin için giyinmen gerek, benim de Loca'ya dönmem lazım. Arşivde Alice'i görürsem senin için ona sarılırım."

"Büyük bir tane," diye sesleniyorum arkasından, doğruluyorum. "En büyük sarılma gibi." "Ekstra büyük sarılma. Muazzam." William göz kırpmıyor ve kapıdan çıkıp gidiyor.

William gider gitmez rahat bir nefes alıyorum. William'ın yanında olmak stresli değil. Aslında tam tersi. Benim için her zaman olduğu kadar sakinleştirici olmaya devam ediyor. Ama sürekli yanında olmak... yorucu.

Seçeneklerimin neler olduğunu görmek için buzdolabını açıyorum ve bu son yalnızlık saatlerinin tadını çıkarıyorum.

Uzun sürmüyor. Otuz dakika sonra, hamburger olmasını dilediğim süslü peynirler ve kuru meyvelerden oluşan tabağı karıştırırken telefonum çalıyor. Alice arıyor.

Cenaze nasıldı?

Hızlıca cevap yazıyorum. Korkunç Katmanlar

O zaman normal bir Legendborn etkinliği

Bir kakhaha attım. Yanılmıyor. Ben cevap veremedim o cevap yazıyor. Ayın için hazır mısın?

Olabildiğim kadar hazır mıyım? Hâlâ cübbemin altına ne giyeceğimi bilmiyorum. Ben bir kızım, ama bugün kral olmak için ilk adıмым. Bunun için bir şey var mı?

Ne istersen onu giy. Gezegende Excalibur'u çekebilecek TEK kişi sensin. Bunu yaparken etek giymen bunu değiştirmeyecek.

Haklısın.

Her zaman

Gözlerimi deviriyorum. K, bu şey için giyinmem lazım.

Bu "şey" mi?! Tarikatın tamamına hizmet etmek için yemin ettiğiniz ve Vekillerin Hizmet Yemini'ni size geri verdiği on beş yüz yıllık büyölü ritüel şeyi mi?

Dişlerimi emiyorum. Evet, o şey

Loca arşivlerinde bu Yeminleri okuyordum. Yemin eteri vücudunuza nüfuz eder.

Bağlılık fiziksel olarak sizin bir parçanız haline gelir. Hücrelerinizde. SONSUZA KADAR

Bu süper yararlı hatırlatma için teşekkür ederim, Alice

Rica ederim! Harika bir antik kan töreni geçirin!

Sonunda, binici botlarının altına bir çift kalın ama esnek tayt giymeyi tercih ettim. Kolları kıvrılmış ve belime bol gelen uzun bir tunik. Yeşil kapüşonlu bir pelerin. Aynada buklelerimi çekiştiriyorum ve Theresa'nın yorumunu hatırlıyorum.

şu anda tam olarak yapmam gereken şey bu olsa da, gerçekten uyum sağlamak mümkün değil.

Eklediğim son parçalar annemin tılsımlı bileziği ve Nick'in Pendragon madeni para kolyesi.

Gerçekten istediğim şey herkesin güvende ve bütün olması. Nick'in geri dönmesi. Sel'in eve gelmekte özgür olması. Patricia ve Mariah'nın korkusuzca yaşamasını istiyorum. Aynı şeyi William ve Alice için de istiyorum. Kederi içini boşaltan Felicity için. Lord Davis'in anneme, Sel'e ve Nick'e yaptığı gibi başka hayatları yok etmediğinden emin olmalıyım.

Sanırım krallar böyle yapar. Halklarını korurlar.

Güçlerimi kontrol edemiyor olabilirim ama onlara sahip olmamın bir sebebi var. Bu unvanı talep etmemin *bir sebebi* var. Annemi, onun fedakârlıklarını ve bizden önceki kadınların fedakârlıklarını onurlandırmanın tek yolu, her zorlukla doğrudan yüzleşmektir. Ben kaçmayayım diye kaçtılar; ne Tarikattan, ne bu sorumluluktan, ne bu unvandan, ne de bu güçlerden.

"Korkma," diye fısıldıyorum aynadaki kıza. "Korkma. Dövüşün."

OceanofPDF.com

10

Dışarı çıktığımda güneş batmak üzereydi. Törene katılanların çoğu gitmiş ve otopark bomboştur. Arka yolcu kapısı açık bir şekilde kaldırımında bekleyen tek bir zırhlı araç dışında. Bu canavar aracı ilk kez bu sabah Lark beni Pembray'e götürmek için aldığı anda Loca'nın dışında görmüştüm. Ona "Canavar" adını vermişti.

Ona arabanın neden bir adı olduğunu ve neden diğer Efsane Doğanlar ile binemediğimi sordum. Canavar I'den IV'e kadar olan araçların isimlerinin, Başkan'ın bir yerden bir yere taşınırken kendisini korumak için bindiği zırhlı araçlardan geldiğini söyledi. *Ancak bu* arabalar ben ve Vekiller gibi değerli Tarikat üyelerini taşımak için özel olarak tasarlanmış: her bir Canavar yedi ton ağırlığında, kapıların içine ve koltukların altına bağlanmış gümüş silahlarla donatılmış, Merlinlerin gerektiğinde aether çağırmasına yardımcı olmak için panellere gömülü gümüş dikişler var ve dört katmanlı pencerelere sahip yedi inç kalınlığında kapılara sahip. Açıkçası, küçük bir füze patlamasına dayanabilecek gibi görünüyor.

Yolcu tarafındaki kapıya ulaştığımda Lark sürücü koltuğunda, tam karşıya bakıyor. Ceketini yok ve gömleğinin kollarını kıvrımış, dövmelelerini daha fazla sergiliyor. Sağ elinin sargılı olduğunu hemen fark ediyorum. Arka yolcu tarafına geçiyorum, ağır kapıyı kapatıyorum ve koltuğa yerleşirken yavaş bir nefes alıyorum. Dikiz aynasından Lark'ın bakışlarını yakalıyorum.

"Elini k›rd›đım için özür dilerim. Bunu yapmak istememiştim ama yine de yaptım ve bu hiç hoş değil."

O da küçük bir sırtışla karşılık veriyor. "Bunu yapmak istemediğini biliyorum, genç kız. İnan bana daha kötü kırılmalar yaşadım. şimdi yarısı iyileşti ama özrünü takdir ediyor ve kabul ediyorum." Yüzü biraz asıldı. "Benim de sana bir özür borcum var."

Ağzım burkuldu. "nk Sel'i biliyordun ve bana söylemedin." Yavaşça başını sallıyor. "Evet."

Hayal kırıklığı içimde kaynıyor. "Neden?"

Lark i çeker. "nk Kane yapmamamı istedi."

"Ne?" Dik oturuyorum, düşüncelerim çalkalanıyor.

Lark omuz silkiyor. "Hakkını vermeliyim. Kane... zeki biri. Bir şeyler olduğunu tahmin etti. Dün gece Loca'dan ayrılmadan önce beni yakaladı. Sanırım Vekiller gelmeden önce Erebus ve Cestra'nın onun için geleceğini bilseydin ne yapacağından endişeleniyordu."

Koltuğa geri yığıldım. "Ve sonra kaçtı." Lark başını salladı. "Sonra kaçtı."

"Ve Erebus onu mu avlıyor?"

"Evet." Hafifçe gülümsüyor ve kontağı çeviriyor. "Ama Kane iz bırakmayacak kadar iyi ve akıllı."

Arabayı geri çekiyor ve Loca'ya geri dönmeye başlıyor. Direksiyonu evirdiğinde, sol n kolunda Efsane Doğan'ın tan›dık işaretini taş›d›đını fark ediyorum, ancak dört köşeli y›ldızın ortasından akan siyah ve gri büyücü Aames'in ek detayı var. Aynı dövmeyi Selwyn'in sol n kolunda da görmüştüm ama üzerinde durmamıştım. Tüm Merlinler tarafından paylaşılan bir dövme olabileceği hiç aklıma gelmemişti. Kendilerine ait bir mühür.

Lark tekrar konuşana kadar sessizlik içinde yol alıyoruz. "Bu gece için gergin misin?" "Hayır," diye yalan söylüyorum. "Sadece bitmesini istiyorum."

"Bir sorum var." Lark bana baktı. "Tamam."

"Gerçekten Lord Davis'in kendi oğlunu kaç›rd›đını mı düşünüyorsunuz? Kapıları *bilerek* açarak Onceborns'u riske mi attı?"

"Sanmıyorum, *biliyorum*." Ayak parmaklarımı sabırsızca koltuğun siyah deri. "Yüzüme karşı bbrlendi."

"Davis saygıdeğer bir adamdır," diye başlıyor. "Tarikat'a ömür boyu hizmet etti. İçeride ve dışarıda çok sayıda müttefik..."

Sinirlenerek homurdandım. "İnsanların yalan söyleyebileceğine inanmıyor musun? Gerçek doğalarını saklayabileceklerine?" "Oh, buna inanıyorum." Lark kıkırdıyor.

"Güven, ama doğrula, prenses."

Başparmağımı kemiriyorum. "Prensesin değil."

"Kral o zaman."

"O da değil."

Yüzünde çarpık bir gülümseme belirdi. "Eğer durum buysa, senin Kral Büyücün olmak garip olacak."

Bir omzumu kaldırıyorum. "Belki de bir Kral Büyücüsüne ihtiyacım yoktur."

Lark aynada kaşlarını kaldırıyor ama konuyu zorlamak yerine değiştiriyor. "Senin için bir şeyim var." Kaşlarım kalktı. "Orta kolçağa bak."

Kaşlarımı çattım. Arkadaşlığın "hediye" aşamasında olduğumuzu düşünmüyordum. Özellikle de onca kemik kırma ve yalandan sonra. Orta kolçağı kazıyorum ve ucunda ipler olan büyük bir deri kese çıkarıyorum. Ortasında sert ama esnek bir şey hissediyorum. "Nedir bu?"

Gülüyor. "Hediyelerle ilgili bir şey bu. Açtığınızda ne olduklarını anlarsınız."

Bir karşılık veriyorum ve ipleri çekerek çantayı devirip kucağıma alıyorum. Bir çift parmaksız eldiven dışarı dökülüyor. Kabini taze deri kokusu sarıyor. Çevresini ayarlamak için yukarı ve aşağı kayışlar ve bileklerin etrafında kalın destekler var. "Eldivenler mi?"

Lark aynaya bakar. "Ailemde uzun bir Merlin soyu var. Annem deri zırh ve benzeri şeyler yapar, insan içinde ava çıkmamız gerektiğinde kıyafetlerimizin altına giyebileceğimiz parçalar."

Eldivenlere bakakaldım, işçiliğe ve düşünceliliğe şaşırdım.... "Merlinlerin zırh giydiğini bile bilmiyordum."

Lark Aushes. "Bazılarımız savaşın ortasında kullanmak zorunda kalmamak için yapar. Kılıç kullanmaya biraz önce başladığını duydum...."

Sesindeki bir şey beni duraksatıyor. Diğer Efsane Doğanlar, Sel ve Alice dışında kimse aether zırhını çağıramayacağını bilmiyor. "Um..."

Lark'ın sesi şüphe uyandıracak kadar yumuşak ve nötr. "Eğitim için pek vaktin olmadı. Bunlar sadece geçici, sen döküm ve dövmeyi öğrenene kadar."

Kendi başına aether. Bunun güzel bir Ayin hediyesi olabileceğini düşündüm." Bir şekilde biliyor. Ama bunu yüzüme vurmuyor.

Lark her şeye rağmen iyi biri olabilir. Bu onun bana ömür boyu bağlı kalmasını istediğim anlamına gelmez.

Parmaklarımı derinin üzerinde gezdiriyorum, tek bir iz ya da çentik bile yok. Bir dahaki sefere aether çağırdığımda kollarımı koruyacak kadar güçlü olup olmayacaklarını merak ediyorum. Eğer onları bir Merlin yaptıysa, belki de öyledir. "Ayinin hediyelerle kutlanacak bir şey olduğunu bilmiyordum."

"Eski yöntemler unutuluyor sanırım. Her neyse, eğer onları sevmiyorsan-"

"Seviyorum!" Onları göğsümde tutuyorum. "Onları seviyorum."

Kıkırıyor. "Anneme söylerim."

Eldivenleri teker teker takıyorum ve derinin bekleme kalitesini hissediyorum. Sanki bana aitlermiş gibi. Eldiven kayışlarını sıkıca çekiyorum ve bu his pekişiyor. Benim olmaya hazırlar, başkasının değil.

Karanlığın içinde birkaç dakika daha ilerliyoruz, yerleşim ışıklarından uzaklaşıp loş bir köy yoluna sapıyoruz. Radyoda klasik bir rock şarkısı çalıyor, tanımlayamayacağım kadar sessiz. Biz geçerken yapraklar havalanıyor, dışarıdaki soğuk havada dönüyor. Zamanı Ayin'i ve konuşmalarımı zihinsel olarak prova etmek için kullanıyorum.

Lark aniden radyoyu daha da kısmak için gösterge panelindeki düğmeye uzanır ve ritmik elektro gitarın yerini... uhrevi, alçak perdeden bir hırıltı alır.

"Ne-"

Araba bir şeye çarptığında derin bir *gümbürtü* duyulur. Lark küfreder.

Bir hayvanın silkelenmesi gibi, aracın ön tekerlekleri gıcırdayan bir metal sesiyle havalanır.

Ortadaki bardak tutucularındaki her şey arka koltuklara düşerken çığlık atıyorum. Soğuk çiş yüzüme sıçrıyor, plastik bir bardak göğsüme çarpıyor. Başiboş bir kalem omzuma saplanıyor. Başımın üstünden bozuk para yağıyor; telefonum arkamda kayboluyor. Kendimi koltuğa yaslanmış, ön camdan gökyüzüne bakarken buluyorum.

"Siktir!" Üstümde, Lark görebildiğimden daha hızlı hareket ediyor-Merlin-hızlı. Kemerini çözüyor, ön koltuktan bana dönüyor. Emniyet kemerimi çekip yırtarak açıyor. Eli belimi kavırıyor.

Üzerimizdeki kalın, kurşun geçirmez ön camda bir çatlak oluşuyor. Cam paramparça oldu ve Lark gökyüzüne, benden uzağa doğru çekildi.

Bir şey onu bacaklarından yakalamış.

Dişlerini göstererek kükrüyor. Parmaklarını kalçalarımın her iki yanındaki deri minderlere, koltukları Aoor'a bağlayan metal çubuklara kadar sokuyor. Sıkıca tutuyor, kendini durduruyor. EPort ile hırlıyor, gözleri benimkilere sabitlenmiş, vücudu neredeyse dikey, ayakları gökyüzüne doğru. "İçeride kal-"

"Ne?!" Kalbim küt küt atarak çılglık atıyorum. Lark bir kez başını salladı ve gitmesine izin verdi.

Yukarı doğru yükselirken direksiyon simidinin yanındaki bir düğmeye vurur. Ön koltukla arka koltuk arasındaki opak gizlilik kalkanı bir vınlamayla kapanır. Arka cam, sağ ve sol camlar da onu takip eder. Emmenin tıslama sesi. İçeride mühürlendim. Aoor ve tavan boyunca uzanan loş acil durum ışıklarıyla zar zor aydınlatılan zırhlı bir kabinin bulanık karanlığına hapsoldum.

Sonra, arabayı tutan her neyse bırakır ve araba geriye yattığından daha hızlı bir şekilde öne doğru devrilir.

Binlerce kilo metal ve çelik, kemik kıran bir gümbürtüyle yola çıktı. Tekrar dört teker üzerindeyiz.

Omzumu sürücü tarafındaki arka kapıya dayadım. "Lark!" Kapı kontrollerine vurarak *bir şeylerin* açılmasını sağlamaya çalışıyorum. Gizlilik kalkanı, camlar -Herhangi bir şey. Kımıldamıyorlar.

"Lark!" Ön koltukları tekmeliyorum ama kıpırdamıyorlar. Dışarıdan bir bağırış, bir gürültü-BAM!

Araba tekrar devrildi. Yuvarlanıyorum. Yanlara ve bu sefer sağa. Sanki biri sol tarafa öyle sert bir tekme atmış ki, Canavar sağ tarafına yatmış.

Araba iki tekerlek üzerinde duruyor. Metal gıcırıyor.

Yarım saniyeliğine, yolcu tarafındaki kapı neredeyse ayaklarımın altında.

Sonra, yerçekimi. Geri düşüyoruz.

Araba yine derin *bir vınlamayla* dört ayak üzerine düştü. Önce Aoor'un omzuna çarptım. Göğsümde bir acı hissettim.

BAM! Sürücü tarafındaki arka kapıya gelen bir başka tekme, kafamın birkaç santim ötesindeki metali ezdi.

Bu sefer Canavar Aips'i kaldırdı ve sonuna kadar gitti.

Oyuncak bebek gibi savruldu. Kaput yerle buluşuyor, sırtım tavana çarpıyor.
Araba hareketsiz duruyor ama nefesim kesildi, ciğerlerimden söküldü.

Nefes
alamıyorum.

Nefes
alamıyorum.

Nefes
alamıyorum.

Acı içinde kıvranıyorum, kulaklarım çınlıyor, gözlerim yaşıyor, ciğerlerimin *çalışmasını istiyorum*

-

Aniden, hava göğsüme geri çarptı ve beni nefes nefese bıraktı.
baş üstü araba koltukları.

Dışarıdan gelen muazzam bir kükreme havayı yırtar.

Lark'tan mı yoksa savaştığı iblislerden mi olduğunu anlayamıyorum. Çünkü şeytanlar olmalı. Başka hiçbir şey bu arabayı böyle kaldıramaz, hiçbir şey-

Bir savaş çılgılığı-Lark.

Ayaklarım Lark'ın çılgınlıklarına en yakın kapıya dayanana kadar kendimi döndürüyorum. Bacaklarımı çekebildiğim kadar geriye çekiyorum. Kapıyı tekmele.

Bembeyaz bir acı kaval kemiklerimden dizlerime doğru fırlıyor. Çılgılık atıyorum, dişlerimi sıkıyorum ve tekrar tekmeliyorum. Bu sefer metal Arthur'un gücüyle bükülüyor.

Tekrar.

Tekrar!

Sonunda, kapının ortası dışa doğru eğilir ve bir taraftan çekilir. Dış dünya o iki inç genişliğindeki açıklıktan hızla içeri giriyor -taşa çarpan metalin sesi. Kutsal olmayan bir çılgılık. Lark'ın aether imzası, burnumda parlak ve yakıcı. Ve başka bir koku... ekşi ve çürümüş.

Tekrar tekmeliyorum, açıklık büyüyor. İki kez, kapı bir taraftan sarkıyor. Bir tekme daha atınca serbest kalıyor. Dar alanda dönüyorum, koltuğun altına bağlanmış kılıcı bulmaya çalışıyorum. Anahtarı gevşetiyorum. Kılıç havada, temiz havayı içime çekerek yola çıkıyorum.

Sonra Lark'ın neyle karşı karşıya olduğunu gördüm.

Kayalar ve yeşil Aame'den oluşan devasa bir iblis, birleşmiş 1'lerini bir aether kubbesine indiriyor. Cenazedekinin mini bir versiyonu ama bu seferki onun için yeterince büyük.

Lark tam ortada, bir elini havaya kaldırmış, mavi-beyaz parlayan kalkanı etrafına yayıyor. İblis birincisini tekrar tekrar aşağı indiriyor. Lark ırkılıyor,

ama kalkan duruyor.

Sargılı sağ elini -kırdığım elini- göğsüne bastırmış.

Dişlerini öfke ve acıyla açmış. Tek elle dövüşüyor.

Aman Tanrım.

İki tilki ona saldırıyor. Kalkanı emerek Lark'ı gittikçe küçültmeye zorlarken, iblisin örs benzeri l'leri acımasızca yağıyor.

"Hayır!" İleri atılıyorum ama artık çok geç.

Kalkan çatlıyor, kırılıyor, dağılıyor.

Lark yuvarlanıyor ama yeterince hızlı değil.

İblisin 1. hamlesi Merlin'i havaya savurarak aşağı ve yukarı süpürür.

Kırk metre ötedeki asfalta düşer, vücudu hareketsiz kalmadan önce parçalanır.

Sonra iblis bana doğru döndü.

Gözleri duman ve zümrüt rengi ışıık sızdıran iki derin çukur. İnsan şeklinde, yani daha büyük bir iblis, bir uchel, ama daha önce hiç görmediğim bir şey. Bu, obsidyenden, dünyanın en kızgın ve en sert parçalarından yapılmış, yeşil eklemleri parlayan bir canavar. Bacakları dört ayak genişliğinde ve eklemleri kolları kör parmaklarla bitiyor.

Yüzünde geniş bir gülümseme belirir.

"*Uyanmış Pendragon,*" diyor, derin gürlemesinde bir memnuniyet notası *var*.

Artık güçlüyüm. Damarlarımdaki Arthur'un kanı sayesinde en azından bir Merlin kadar güçlüyüm. Ama zırha ihtiyacım var. Serbest avucumla çılgınca havayı çekiyorum, etrafımdaki aether'ı çağırıyorum. Bana öğretildiği gibi onu içime çekiyorum. Parlak Aames'e dönüşüyor, eldivenlerimin üzerindeki bir katmanla birleşiyor, sonra Aickers dışarı çıkıyor. Tekrar çekiyorum, korkuyla odaklanıyorum, ama bu sefer aether basitçe hiçbir şeye dönüşüyor. Bir kıvılcım bile yok.

Hayır, hayır, hayır...!

"*Onu zapt edin,*" diye emrediyor iblis ve tilkiler hevesle cıvıldaşarak karşılık veriyor.

Uzun, pullu bacaklarıyla bana doğru geliyorlar. Gecenin serin havasında sırtlarından buhar yükseliyor. İblis de bana doğru adım atıyor, her adım yolu sarsıyor, her adım ne yapacağıma karar vermem için son bir şans; koşmak mı, yoksa savaşmak mı?

Gözlerim kaldırımda yüzüstü yatan Lark'a kaydı. Benim hatam.

Kavga.

Birincilerim kenetleniyor ve kökün kırmızı Aames'i parmak eklemlerimden fişkırarak elimdeki gümüş kılıcı kabzasından ucuna kadar kükretiyor.

Siyah bir bulanıklık görüş alanıma giriyor ve kendini uchel'in taştan göğsüne fırlatıyor. Neredeyse anında çağrılan ve dövülen kristal bir bıçak gözüne saplanıyor. Uchel saldırgana vurmak için geri çekiliyor ama çoktan gitmişler. Şimdi başının arkasındalar; parlayan bir aether bıçağı diğer gözüne saplanıyor. Canavarın iki eli de yukarı uzanır ama 1. elleri sadece havaya uzanır; rakibi gitmiştir.

Selwyn Kane benimle iblisin arasındaki yola iniyor, sırtı bana dönük, iki elini de iki yana açmış.

İblis dizlerinin üstünde yola düşüyor. Asfalt ayaklarımızın altında titriyor.

Sel çoktan başka bir silah dövmeye başladı. Avuçlarının arasında, elmas kadar sert, parlayan devasa bir mızrak oluşuyor. Tilkiler dörtnele bize doğru geliyor, gecenin içinde çılgık atıyorlar.

Başını hafifçe omzunun üzerinden çeviriyor, yüzü prolle, gözleri hala yolda tökezleyen kükreyen canavarda.

"Koş."

11

BEN KOŞMAM.

Bunun yerine onun tarafına geçiyorum ve Aames Aare'yi dirseklerime kadar bırakıyorum. Onları arka arkaya döveceğiz. Birlikte.

Sel inliyor. "Talimatları dinleyebilir misin? Hayatında *bir kez* olsun?"

Ben onu tersleyemeden tilkiler ayrılıp bizi sıkıştırmaya başladılar. Sel dönüyor. Omurgası benimkine sıkıca yapışıyor ve hakaretine rağmen damarlarımdan güven ve rahatlama fışkırıyor. O burada ve güvende.

Mızrağını güçlendirmeye başladı. Önümdeki tilki geriliyor, alçalıyor, zıplamaya hazırlanıyor ve donup kalıyor. Kafası sokağa doğru savruluyor. Hırlıyor ve yavaşça geriye doğru çekilmeye başlıyor.

Arkamı döndüğümde Sel'in kafası aynı yöne bakıyor, geldiğim yöne dönüyor. Gözleri irileşiyor. "Aames'ini sakla," diye tıslıyor tanımadığım bir sesle.

"Neden?"

"Ayinden önce çok fazla soru olacak." Tereddüt ediyorum.

Bana inanamayarak bakıyor. "Bir kere! Sadece *bir kez*-"

Yaklaşan motorların sesi, asfaltın üzerindeki tekerlekler.

Dönüyorum, yarım düzine şehir arabasının beyaz ışıltısına karşı ellerimi gözlerime siper ediyorum. Daha durmadan ilk aracın kapıları açılıyor. Karanlık suretler bulanıklaşıp harekete geçiyor ve etrafımızı sararak sokaktaki ibislere doğru ilerliyor.

Oh. 1. parmaklarımın arasındaki kökü ıslatmak için 1. parmaklarımı sıkıyorum. Kırmızı Aames kılıcın etrafındaki sise karışıyor ve kılıç tekrar elimde sade gümüş bir bıçak haline geliyor.

Mageguardlar koordineli ve ölümcüldür. Tilkiler göz açıp kapayıncaya kadar yok oluyor. İblisin işini de çabucak bitirip onu parçalara ayıyorlar. Tam uchel'in kafası sarsıcı bir gümbürtüyle yola düşerken, arkamdan üç araba yavaşça yanaşiyor.

Daha da fazla Merlin. Omzumda bir gölge beliriyor ve Sel ile aramıza giriyor.

"Tekrar denemek için mi buradasın, Kane?" Bu Max Zhao, cenaze bariyerinden geçmeme izin vermeyen Merlin. Eli çoktan Sel'in üst kolunu kavramıştı.

Sel hırlıyor ama mücadele etmiyor. "Yeterince uzun sürdü."

"Plan neydi?" Max scoPs. "Crown Scion'a saldırmak için saklandığınız yerden çıkmak mı?"

"Hayır!" Kafam karışık ama yine de Sel'i koruyarak bağıriyorum. "O beni kurtardı. İkimizi de kurtardı. O ortaya çıkmasaydı Lark ölmüş olacaktı!"

Max işaret parmağını yolun uzak tarafına kadar takip ediyor; orada bilinci yerinde olmayan Lark'a bir muhafız ayağa kalkması için yardım ediyor. Sel'i tutmaya devam eden Max bakışlarını sağa kaydırarak ters dönmüş, ağır metal kapısı çökmüş ve bir kenara atılmış Canavar'ı inceliyor. "Ya da sen korumasızken seni öldürmek için tam zamanında geldi."

"Korunmasız mı?" Sel gözlerini devirir. "Hadi ama Maxwell. İkimiz de biliyoruz ki Larkin, bilinci yerinde olmasa bile, senin olabileceğinden çok daha fazla korumaya sahip."

Max hırlıyor ve bu çok vahşi, şiddetin habercisi. Düşünmeden hareket ediyorum.

"Dur!" Avucumu açarak Max'e doğru hamle yapıyorum ve parmak uçlarımın hâlâ kökle yanmakta olduğunu çok geç fark ediyorum. Elim koluna değmez, paltosunu yakıyor.

Merlin bir kükremeyeyle Sel'i serbest bırakıyor ve geriye sıçırıyor, dişlerini gösterip gözlerini kocaman açıyor. Elime bakıyor. "Vay anasını."

Sel gözlerini sıkarak kapatır, inler.

Max'in gözleri kısıılır. "Bu da ne-"

"Yani bu doğru. Kırmızı aether'ınız hakkındaki raporlar, içeriden üretilmiş." Erebus'un sesi omuzlarımdan üzerinden ölümcül vaatler içeren zengin bir battaniye gibi yayılıyor. Sol elinde uzun, gümüşü bir aether çubuğuyla yanıma geliyor, sağ elini cebine sokuyor. Koyu renk gözleri köklerime bakıyor. "Legendborn'un bilgilendirme raporlarını okudum elbette, ama bunu bizzat görmek... olağanüstü."

Sel'e bakıyorum, o da omuz silkiyor. *Artık saklamak için çok geç.* Erebus'un dediği gibi, kökümü zaten biliyor. "Evet," diyorum yavaşça.

Erebus başını eğiyor ve Aames göz kırpana kadar l'imi kapatışımı izliyor. "Büyüleyici."

Sertçe yutkunuyorum. Bana "büyüleyici" olduğumu söyleyen son güçlü Merlin Isaac'ti ve sonu iyi bitmemişti. Ama Isaac'ın yırtıcı incelemesinin aksine Erebus'un ilgisi bilimsel görünüyor. Ceketinin yanmış kumaşının altında kalan pembe tenine bakıp kaşlarını çatıyan Max'i incelemek için geri dönüyor.

Erebus'un bakışları altında Max doğruldu, bana temkinli bir bakış attı ve sokaktaki iblis cesedine doğru hızla uzaklaştı. Muhafızlar Lark'ın şehir arabalarından birinin arka koltuğuna binmesine yardım ediyor. Kapı kapanır kapanmaz uzaklaşıyor, umarım onu muayeneye götürür. William tarafından değilse bile, başka biri tarafından. Bedeninin kaldırırma çarpma sesi kulaklarımda yankılanıyor. Erebus'un gözleri Sel'e kayıyor.

"Biz de seni arıyorduk, Selwyn. Şimdiye kadar ortalıktan kaybolmuşsundur diye düşünmüştüm ama tam da Crown Scion'a saldırıldığı anda ortaya çıktın. Bunu sen mi planladın?"

Sel inliyor. "Biliyorsun ben yapmadım. Ama biri yaptı. Birisi onun bu yoldan geçeceğini biliyordu. Bir goruchel-"

"Goruchel'leri tespit etmek o kadar da kolay değildir, eminim biliyorsunuzdur. Rhaz'ın ortaya çıkışından bu yana diğer bölümleri goruchel taklitçileri için metodik olarak tarıyoruz. Saflarımızdaki potansiyel bir iblis suikastçısını uyarmaksızın yapılması gereken bir görev," diye yanıtlıyor Erebus.

Sel Seneschal'a yaklaşarak sesini çıplak bir fısıltıya indiriyor. "Bu gece onu Lark'ın kullandığını başka kim biliyordu Erebus?"

Erebus kaşlarını çatar. "Sana istihbarat borcum yok-"

"Muhafızlar'daki her Merlin'e güveniyor musun?" Sel soruyor. "Her üyeyi kendiniz mi seçtiniz?"

Erebus'un bakışları Aickers. şüphe, orada ve gitti. Hızlıydı ama gördüm. Sel gördü o.

Seneschal cevap verdiğinde, sesinde bir belirsizlik var. "Cestra birkaçını seçti. Ama hepsi Yeminli. Ve bir goruchel bir Merlin'i taklit edemez-"

"Edemezler mi?" Sel meydan okuyor. "Bir goruchel bir Yemini taklit edebilir."

Gözlerim hemen Mageguard'ı aradı. Başından beri zalim olan Max'i, sonra da Olsen'ı buldum. Benimle hiç konuşmayan ama gözleri her zaman tenimi yakan diğerlerini.

"Kim olduğumu biliyordu," diye mırıldandım, uchel'in taş ve gök gürültüsü sesini hatırlayarak. "Bana 'Uyanmış Pendragon' diyordu."

"Bunun arkasında Bree'nin kimliğini bilen biri var." Sel'in sesi aciliyet ve cesaretin tehlikeli bir bileşimi. "Ve tilkiler. Muhafızlar değilse, Konsey ne olacak? Vekillere güveniyor musun? Diğer Seneschal'lara?"

Erebus'un dudağı kıvrılır. "ok ama çok dikkatli ol Selwyn... bu suçlamalar işleri daha da kötüleştirecek. Ben bile seni sonuçlarından koruyamayacağım-"

"Morgaines, o zaman!" Sel tışıyor.

"Yeter!" Erebus omzuma ağır bir el indirdi. "Olsen! Ramirez!"

İki Mageguard Sel'in yanlarında belirir, biri dirseğini sıkı bir şekilde tutarken diğeri büyük siyah bir kutu tutar.

"Bırakın onu!" İleri atılıyorum ama Erebus beni sabit tutuyor.

Sel dümdüz önüne bakıyor, çenesi sadece teslimiyet olarak yorumlayabileceğim bir şekilde gergin. Bununla mücadele etmiyor ve bu da içime korku salıyor. Sel öylece pes etmez. Sel öylece... *durmaz*. İlk kez ona iyice bakabiliyorum. Gözlerinin altına derin gölgeler yerleşmiş, derisi incecik.

Kutuya sahip olan Merlin, Ramirez, elinde ağır ve geniş iki siyah demir kelepçeyle Erebus'a yaklaşır. Erebus onları ondan alır. "Bunlar ne için?" Ben soruyorum. "Ne yapıyorsun-"

Sel, Seneschal'ın sol elini kaldırmasına izin vererek ilk demir kelepçeyi bileğine geçiriyor. Gürültülü tıkırtı kulaklarımda sessiz bir patlamayla sona eriyor, basınç değişiyor. Sel sanki görünmez bir darbe almış gibi yüzünü buruşturuyor.

"Selwyn Emrys Kane," diyor Erebus, "şu anda Güney bölümüne karşı altı ihmal suçundan, size ve kraliyete karşı birer ağır ihmal suçundan ve Arthur'un Scion'unu öldürmeye teşebbüs suçundan tutuklusunuz. Duruşma tarihiniz belirlenene kadar gözaltında tutulacaksınız."

"Hayır!" Erebus'un önüne geçiyorum. "Aldrich senin ve Cestra'nın onu Kapılar hakkında sorgulamak istediğinizi söyledi. Bu diğer suçlamalar nedir?"

"*Kapılar* mı?" Sel'in sesini eğlence ve küçümseme eşit derecede renklendiriyor. Diğer suçlamalara değinmiyor bile. "Tarikat'a anlattığın hikâye bu mu? Kapıları Lord Davis yerine benim açtığımı mı?" Başını sallayarak mizahtan yoksun bir kahkaha attı. "Elbette öyle. Şimdi beni bir günah keçisi olarak kullanabilir ve sadece savaşı gömmekle kalmaz, aynı zamanda Tarikat'ın en görünür ve sadık hizmetkârının ihanetini de gömmüş olursunuz. Yalanlar ve-"

"Ve yanlış yönlendirme, evet." Erebus onaylarcasına çenesini eğiyor.

Savaşı gömün. Bunu görmüştüm. *Yanlış yönlendirme.* William'ın sözleri. Ama sadece yarısı doğrudu. Sel gerisini hemen anladı; Vekiller sadece savaşı gömmek niyetinde değiller, ihaneti de gömmek istiyorlar. Ve Sel'i bu diğer habersiz suçlar için tutuklamak? Sadece dikkat dağıtmak için değil.

Onu gerçekten hapse atmak istiyorlar.

Hâlâ morarmış, ağrıyan göğsüm acı verici bir şekilde geriliyor, sanki içimdeki hava tekrar dışarı çıkmış gibi. Böyle bir şey olamaz.

"Konsey, Efsane Doğan ailelerine, Scion'lara ve Dublörlere o Kapıları *neden* açtığım konusunda ne diyecek acaba?" Sel alay ediyor. "Dur tahmin edeyim: 'Çok güçlü Kral Büyücüsü ne yazık ki kanına yenik düştü. Tıpkı annesi gibi.'"

Erebus kaşlarını kaldırdı. "Peki annene ne olduğunu nereden biliyorsun?"

Sel güler. "Sırlar sonsuza dek gömülü kalmaz, ihtiyar."

"Bazıları kalır. Bazıları da kalmalı."

"Bunu kabul etmiyorum!" Tükürdüm.

Erebus bana dönerek alçak sesle iç geçirdi. "Özür dilerim, Veliaht Scion, ama eğer Yüksek Konsey Lord Davis'in Tarikat'a ihanet ettiğini ve Morgainler ile iblislerin hem Efsane Doğumlu çocukları hem de Arthur'un Scion'unu öldürmek için bir goruchel suikastçısı göndermek üzere işbirliği yapmış olabileceklerini ortaya çıkarırsa, panik ve huzursuzluk olacaktır. Savaş zamanında ve sizin krallığa geçişiniz sırasında yaygın bir istikrarsızlığa göz yumamayız. Halk, hatta Tarikat bile, ekmek ve sirk istiyor ve Selwyn'in tutuklanmasının bu uydurma nedeni onlara bunu verirken, biz de sizin Ayininiz gibi, Nicholas'ı aramak gibi gerçeklerle ilgileniyoruz... gizlice."

"Tamam, oyununu oyna. Ama neden hala Sel'i tutukluyorsunuz?"

"Çünkü onu tutuklamalıyız. Selwyn'in, sizin ve bölümün diğer üyelerinin mağaradaki olaylara yol açan eylemleri hakkında bize anlattıklarına dayanarak haftalardır oluşturduğumuz bir dava için çok gerçek suçlamalarla. Sorumlu tutulmalıdır."

Şaşırdım. "İhmal mi? Cinayete teşebbüs mü? Benimle dalga mı geçiyorsun? Bunların hiçbirisi doğru değil...."

Erebus göğüs cebinden tabletini çıkarırken kaşları çatıldı. Birkaç dakika kaydırdıktan sonra, "İlk başta Sel beni bir goruchel sandı. Mezarlıkta av köpekleriyle bana saldırdı, neredeyse beni öldürüyordu...."

Bunlar benim sözlerim. Nick'in kayboluşunu takip eden günlerde Theresa'ya rapor ettiğim şeyler. "Hayır, öyle değildi."

Erebus tabletini kaldırıyor. "Sözlerin bir hikâye anlatıyor, Veliaht Scion. Müfettişlere yalan söylediğini mi söylüyorsun?"

"Hayır, ben-" Dişlerimi sıkıyorum. "Bana saldırdı çünkü aramızda bir taklitçi olduğunu düşündü, ki bu doğru çıktı-Rhaz. Sel beni öldürmek istese bile, o zamanlar Arthur'un Soyu değildim!"

Kelimeler ağzımdan çıkar çıkmaz, etrafımdaki Merlinlerin her biri şok geçiriyor. Sel'in bakışları dikleşti, kaşları çatıldı. Ramirez ve Olsen hızla göz kırpmıyor, kehribar rengi gözleri kocaman. Erebus'un yüzünde birbiri ardına çeşitli duygular belirliyor: şaşkınlık, hoşnutsuzluk, kızgınlık, sonra da acıma.

Bu acıma duygusu boğazıma doluyor, onu sıkıyor.

"Crown Scion Matthews"-Erebus'un sesi garip bir şekilde nazikleşir-"sen Her zaman Arthur'un soyundan geldin. Her zaman sendin."

Bir an için kendimi onların ilgisinin altında çıplak hissettim. Aptalca. Onların önünde bir kez daha aptalca. Boğazımı temizliyorum. Kendimi toparlamaya çalışıyorum. "Ve Veliaht Scion olarak, Selwyn'i serbest bırakmanızı emrediyorum."

Erebus başını geriye çekip değerlendirdi. "Üzgünüm ama Düzen yasaları yalnızca bir yönetim organı önünde unvanlarını resmen talep edenleri tanır." Kaşlarını çatı. "Yasal süreci durduramazsınız."

Sözleri Nick'in Tarikat'a girmeme yardım etmesini istediğim gün söyledikleriyle aynı. O zaman da süreçten, unvanlardan ve tanınmaktan bahsetmişti. Herkes onun Arthur'un Scion'u olduğunu düşünürken, beni Sayfası olarak destekleyebilmesi için unvanını açıkça ilan etmesi gerekiyordu. Bu Nick'in bana kendi dünyası hakkında öğrettiği ilk derslerden biriydi: Soy Kanun'dur ama kan, prosedürü fethetmek için yeterli değildir. Bu kan Arthur Pendragon'un kendisine ait olsa bile.

"Crown Scion." Sel düşüncelerimi böldü. "Benim suçlarıma -gerçek suçlar- sen karar veremezsin. Akranlarımla jürisi falan."

Boğazımdaki gerginlik mideme iniyor. Dehşete dönüşüyor, çalkalanıyor ve başımı döndürüyor. Sel... onlara *inanıyor*. Bunun doğru olduğuna inanıyor.

Erebus diğer cuP'u Sel'in üzerine yerleştirmek için hareket ediyor. "Bırak onu." İçgüdüsel olarak onu durdurmak için hamle yapıyorum ve Seneschal'ın giyinik kolunu iki elimle kavıyorum.

Seneschal donuyor, çevremizdeki her Merlin gibi.

"Briana, lütfen beni bırak." Erebus istese beni kolayca yerinden oynatabilirdi. Ya da en azından bunu deneyebilirdi. Ama tereddüt ediyor, unvanım ve görevi arasında sıkışmış durumda - ve Yeminleri tarafından dikte edilen bana zarar verememe durumu.

"*Bree!* Sen karışma," diyor Sel sıkılmış dişlerinin arasından. Onun alçak, gergin sesi Erebus'u daha fazla çekmemi engelliyor.

"Ama-"

"Bırak onu, Briana!" Sel'in emri yüzüme bir tokat gibi çarpıyor. Daha önce hiç görmediğim kadar koyu altın rengi olan gözleri yanaklarımı yakıyor. Kuzguni saçlarının uçları sessiz bir aether rüzgârıyla yükseliyor -bu öfkesinin bir işareti- uçları kullanmadığı büyüyle parlıyor. Bilinçsizce eter çağırdığında yaptığı gibi, parmakları bile loş bir şekilde titreşiyor.

Geri adım atıyorum, elim düşüyor. Kendime gelmeme fırsat kalmadan Erebus ikinci demir kelepçeyi Sel'in sağ bileğine geçiriyor. Sel'in ciğerlerinden keskin bir nefesin çıktığı anda kulaklarım yine acıyla patlıyor. O zaman

Seneschal avucunu her iki bağıın üzerinden geçiriyor, tanımadığım kavisli bir sembol her iki bağıın arkasında eter mavisi renkte parlıyor, sonra kayboluyor.

Sel dişlerini sıkarak inliyor ve büyü kaybolur kaybolmaz saçları Aat'a dökülüyor. Yanaklarındaki azıcık renk de akıp gidiyor. Elleri ağır demirin altında sımsıkı, parmak eklemleri baskı altında solmuş ve parmaklarının arasında büyücü Aames'in olduğu yerde görünürde hiç aether yok. Sanki çağırdığı büyü bir anda yok olmuş gibi.

Ramirez, "Vites değiştirebileceğini biliyoruz Kane, o yüzden deneme bile," diye homurdanıyor. "Bu kukalar senin için özel olarak tasarlandı."

Sel'in gözleri boş bakıyor. Eğer cuP'lardan kaçmak için şekil değiştirmeyi düşündüyse bile ifadesi bunu göstermiyor. Onu sadece bir kez dönüşürken görmüştüm ve o zaman bunun mümkün olduğunu ya da Merlinler arasında bu yeteneğin ne kadar nadir olduğunu fark etmemiştim. Onu götürmeye başladılar.

Sel geçerken, Seneschal veda sözleri söyler. "Bu sefer barışçıl bir şekilde giderek kendini onurlandırdın, Kane. Bu da Tarikat'a hizmettir. Bu sana yardım edecek ve etrafındaki herkesi güvende tutacak."

Sel neredeyse cevap verecekti ama vazgeçti.

Sel'i arabalara doğru çekiyorlar. Arkasına bakmadan geçiyor ve beni sokakta bırakıyor.

Erebus yanımda beliren bir gölge. Mageguard'ın geri kalanı iblisin yok edilmesine odaklanmışken, onun gözleri sadece benim için. Mageguard'ın aether yapıları gözbebeklerinde yansıyan gümüş mavisi şimşeklerdir.

Senyör aniden yanımdan geçip Canavar'a doğru hızla ilerliyor ve sokakta duran kırık metal kapıya odaklanması beni hareketsiz bırakıyor. Paltosunu arkaya atıyor ve yere diz çöküyor, uzun parmakları topuklarımdaki çukurların üzerinde geziniyor. Metali kaldırıyor, sanki kalın çelik tabakalardan değil de kâğıttan yapılmış gibi kolayca kaldırıyor. Hâlâ diz çökmüş, gözlerini bana dikmiş, düşünüyor, sonra tekrar aşağı bakıyor. Dönüyor, kılıcı sokağa bırakıyor ve düşünceli bir ses çıkarıyor. Ayağa kalktı. Bir anda tekrar yanıma geldi.

"Arthur'un gücüne gerçekten sahipsin." Bir ifade, soru değil. "Aksi takdirde o kapıya bir çizik bile atamazdın." Parmaklarım yanımda Aex, Erebus da onlara ilgiyle bakıyor. "Seneschal olarak atanmak için öncelikle onlarca yıl Usta Büyücü olarak genç Merlinlere Tarikat'a nasıl hizmet edeceklerini öğrettim.

Uyanmış kralın efsanevi gücünün benimkiyle eşleşip eşleşmeyeceğini hep merak etmişimdir." Kendi eli hareket ediyor, parmak ucunu başparmağına sürtüyor.

"Bu bir tehdit mi Seneschal?" Öfkemin her bir zerresinin sözlerime karışmasına, gözlerime akmasına izin vererek soruyorum. Bu adam benim müttefikim değil. Muhtemelen hiçbir zaman da olmadı.

Erebus'un gözleri büyür. "Hayır, Veliaht Scion. Bir gözlem."

Ona inanmıyorum. Erebus'a denk olabileceğimi düşünsem bile, tüm Mageguard filosu şu anda burada. Göz açıp kapayınca kadar dünyanın en güçlü Merlinleri tarafından kuşatılmış olurdum.

Erebus geldiği limuzini işaret ederek, "Bu konuşmaya alternatif ulaşım aracınızda devam edelim," dedi. "Kralların Ayini'ne kadar size ben eşlik edeceğim."

Korkunç bir şeyler olduğu ve bunu en son benim bildiğim gibi mide bulandırıcı bir hisle arka koltuğa kayıyorum. Göğsümde öfke kaynıyor ama onu koyacak yerim yok; Seneschaller sadece Vekillere hesap veriyor ve şimdilik Vekiller hâlâ yetkili.

Savaşın üstü örtülüyor, en azından şimdilik. Lord Davis'in ihaneti örtbas ediliyor, belki de sonsuza kadar. Selwyn her ikisi için de kamuoyu önünde suçlanıyor ve özel olarak hatalar ve yanlış anlamalar nedeniyle bir suçlu gibi muamele görüyor. Ve benim her şey *normalmiş* gibi Ayin'den geçmem mi gerekiyor?

Erebus üç noktalı bir dönüş yaparak bizi tekrar

Lodge. Arka camdan dışarı bakmak için tam zamanında dönüyorum ve dört Merlin'in Canavar'ı kaldırıp devasa arabayı yavaşça asfalta indirmesini izliyorum. Sonra görüşüm, ters yönde ilerleyen başka bir karanlık limuzin tarafından engelleniyor. Sel içeride, kim bilir hangi sihirle tutsak edilmiş ve zaptedilmiş.

Birden, umutsuzca, Alice'in burada olmasını diledim. Tıpkı Vekiller gibi stratejik ve detaylara odaklı biri. Erebus ve diğerlerine çelme takmak için hangi soruları soracağını bilir, onları kendi planlarında yenerdi. Ya da tek yapabileceğim şeyin ilerlemeye devam etmek olduğunu, daha fazlası için mücadele ederken şu anda sahip olduğum gücü kullanmak olduğunu söyleyebilirdi.

Erebus'a, "Gerçekte yapmadığı şeyler için onu tutsak etmenize izin vermeyeceğim," diyorum. "Ayinden sonra-"

"Ayin, Vekiller ve gelecek kral olarak birbirimize olan karşılıklı bağlılığımızdır. Bu, kim olduğunuzu onurlandırmanın ve Tarikatın iyiliği için yemin etmenin ilk adımıdır." Erebus'un parmakları direksiyona vuruyor. "Kral olarak ilk icraatını suçlanan bir suçluyu serbest bırakarak yapmasan iyi edersin. Güçlerinizi daha asil amaçlara yönlendirmeniz daha iyi olur. Nicholas Davis'i aramak gibi belki de?"

Yutkunuyorum, ona eğer kralsam ikisini de yapabilmem gerektiğini haykırmak geliyor içimden. Nick'i kurtarmakla Sel'in işlemediği suçlar yüzünden cezalandırılmasına izin vermek arasında seçim yapmak zorunda kalmamalıyım. Ama bir de Erebus ve Cestra'ya rapor veren Mageguard'lar var. Onların kaynaklarına ve 1. Nick'e bağlılıklarına ihtiyacım var. Merlin yasalarına hemen karşı çıkmak için unvanımı talep edersem beni takip ederler mi? Lark bugün dikkatsizliğim yüzünden elini kırdıktan sonra, özellikle de bu yaralanma onu neredeyse öldürüyorken benim yanımda durur muydu?

Öfke boğazımda yükseliyor. Ayin iki kat daha kritik hale geldi. Bu gece, kral olmadığım sürece hiçbir şey yapamayacağımı açıkça ortaya koydu. Ve eğer daha fazla bilgiye sahip olmazsam. Tüm bilgilere. "Onu nereye götürüyorsun?"

"Bir Shadowhold. Kanlarına yenik düşen Merlinler için uygun bir yer. Ona saygılı davranılacak. Cezasını çekene kadar kendi odası ve yemek servisi olacak."

"Sanki çoktan suçlu bulunmuş gibi davranıyorsunuz."

"Kaydedilen ifadelerde mahkûmiyet için gereken kanıtlar elimizde mevcut. Sadece kanına yenik düşme yolundaki bir Merlin Selwyn gibi davranabilir. Onu ambarda tutmak en güvenlisi."

Öksürüyorum ve o da bana sertçe bakıyor. "Selwyn kanına yenik düşmedi, hatta ona giden yolda bile değil. Bu gece Mageguard daha gelmeden beni kurtaracak kadar akli başındaydı ve yeterince *iyiydi*. İnsandan çok iblis olan biri bana yardım etmezdi; acımı izlemekten zevk alırdı. Bu başka bir şeyle ilgili. Dediği gibi bir günah keçisi."

"Saygılarımla, Veliaht Scion." Erebus'un kaşları çatılır. "Bir Merlin'in kanına yenik düşmesinin ne anlama geldiği hakkında ne bilirsin ki?"

Bir Unanedig olarak mı yetiştirildin? Eski Kral Büyücüsü'nün size anlattıkları türümüz, yeteneklerimiz ve Tarikat'taki rolümüz hakkında çok az şey söylüyor." "Bunun iblis kanının onu değiştirebileceği anlamına geldiğini biliyorum." Çenemi kaldırıyorum. "O

vahşileşebileceğini söylüyor. Kötüye dönüşebilirmiş."

"Daha basit, daha az kapsamlı bir açıklama ifade edilemezdi." Erebus yumuşak bir şekilde gülüyor. "Sen 'iyi' ya da 'kötü' olarak düşünüyorsun ama Merlin onun soyundan gelenlerin her ikisi de olabileceğini, Yeminlerin de bir güvence olacağını öngörmüştü. İblisler kendi başlarına, yalnız yaratıklardır. Gizli şeytani doğalarımız bizi ele geçirirse, empati, sempati ve nezaketi kaybederiz. İnsanlığımızı. Sonunda, geriye kalan tek şey demoninin temel açlıklarıdır: insan sefaleti yaratmak ve tüketmek için kaçınılmaz arzular. Acı, kaos, ıstırap. İblislerin bu şeylere çekilmekten başka çaresi yoktur ve işte *bu* yüzden böyle bir iniş ihtimali peşimizi bırakmıyor. Ve bu yüzden Selwyn'i kendi iyiliği için kontrol altında tutmalıyız." Bir duraklama. "Annesi de bunu isterdi."

Bir nefes çekiyorum. "Sel'in annesini tanıyor muydun?"

Erebus pencereye ve geçmekte olan karanlığa döner. "Natasia ve ben, genç Martin Davis ile yaşamaya gönderilmeden önce birlikte eğitim aldık. Selwyn gibi o da bir dahiydi. Bir savaşçı harikası."

Sesindeki tınıya merakımı engelleyemiyorum. Sert kaşlarının altındaki acı izi. "Birbirinizi çocukken tanıyor muydunuz?" Başını eğiyor ve ben bir tahminde bulunuyorum. "Yakındınız."

Gözleri benimkilere kayıyor, daha fazla konuşmadan önce değerlendiriyor. Sonunda başını salladı. "Natasia akademideki meslektaşımı. O Kral Büyücüsü olma yolundaydı, benim kaderimde ise Mageguard'ın Seneschal'ı olmak vardı." Ağzı seğiriyor, en ufak bir sevgi belirtisi var. "Bana Yunan mitlerinden 'Erebus' lakabını veren Natasia'ydı, çünkü sonunda en karanlık gölgelerden yaratıkları yakalayan Merlinlere komuta edecektim. Ben de ona 'Nyx' dedim, Yunan gece tanrıçası. Gölgelelerin düşüşü gibi hareket ediyordu, sessiz ve hızlı. O zaman..." Sözcükleri hafızasında tutamayarak ya da çok fazla şey anlatmaktan çekinerek arkasını dönüp gidiyor.

Yine de onu sıkıştırıyorum. "Onun Shadowhold'da hapsedildiğini biliyordun. Bir uchel ile savaşırken öldüğünü söylediklerinde Sel'e yalan söylediklerini biliyordun."

Ve annesine gerçekte ne olduğu hakkında hala hiçbir şey bilmiyorsunuz, sanırım, ama dilimi ısıyorum. Şimdi Natasia Kane'in sadece Shadowhold'dan değil, kanının tehlikesinden de kaçtığını açıklamanın zamanı değil. Özellikle de bunları bildiğimi çünkü onun büyüünü bozup gerçeği gördüğümü paylaşmanın zamanı değil.

Yüzü sımsıkı kapanıyor. "Seneschal'lığa yükselen her Merlin'e, rütbelerimizden hangisinin demonia'ya yenik düştüğü söylenir. Kim, nasıl ve neden. Böylece akranlarımızda nelere dikkat etmemiz gerektiğini biliriz ve Tarikat ile kralını güvende tutabiliriz."

"Selwyn'i başkalarının hataları yüzünden cezalandırmak ve onu benim kötü adamım olarak göstermek için mi yani?"

"Bizler Merlinleriz, Crown Scion. İnsanlığımızı mümkün olduğunca uzun süre koruyacağımızı umduğumuz Yeminlerle bağlı Kamboçyonlarız, ama sonunda... hepimiz, sizin kötü adamınız olana kadar günleri işaretliyoruz." Bana bakıyor. "Kaderlerimizi yargılayacak kadar bildiğinizi sanmayın."

Sesindeki kesinliği ya da Sel'in de aynı kesinliğe sahip olabileceği düşüncesini duymak istemiyorum. Ödünç alınmış bir zamanı olduğunu. Sertçe yutkunuyorum ve başka tarafa bakıyorum. "Sel'in iyi bir insan ve değerli bir Kralbüyücü olduğunu biliyorum."

"Değerli bir Kral Büyücüsüydü," diyor Erebus. "Ve evet, mükemmeldi. Bilmem gerekirdi; daha küçük bir çocukken bu unvan için onu ben seçtim ve Kralbüyücü Yemini'ni bizzat ben ettim. Ama şu anda bu yemine hizmet etmiyor, değil mi?" İmtiyazlı bir şekilde başını sallıyor. "Veliaht Scion'unun yardımına geldiği için onu takdir ediyorum. Hizmet etme niyeti bir şey ifade eder ve inişini yavaşlatmalıdır."

Sesindeki özen acı veriyor, çünkü gerçek gibi geliyor. Erebus Sel'in annesiyle ilgilenmişti ve Sel'le de neredeyse babacan bir şekilde ilgileniyor gibi görünüyor. Belki de Sel'in kendi kayıp babasından bile daha fazla. Ama bu "ilgi" korkunç bir umursamazlıkla örülü.

Derin bir nefes alıyorum ve panikle yoluma devam ediyorum. Arkadaşlarımı güvende tut, zarar görmelerini engelle. Daha fazla ölüm olmasın, daha fazla hasar olmasın. Ayini atlat, sonra gerisini atlat.

Keşke Nick burada olsaydı da ona her gün ne kadar çok duyguyu kontrol altında tuttuğunu şimdi anladığımı söyleyebilseydim. Yalnızlık, şüphe ve hepsinden önemlisi... tam olarak sahip olmadığınız bir gücün yüklerini taşımaktan doğan ve yavaş yavaş büyüyen öfke.

Lodge'a tam da yıldızlar gökyüzünün karanlık örtüsünden ortaya çıkarken varıyoruz.

Erebus bana tek başına kapıya kadar eşlik ediyor, sonra merdivenlerden aşağı inerek çevrede konuşlanmış Mageguard'larla görüşüyor. Kapının eşiğinde durduğumda, daha önce hiç hissetmediğim kadar kalın ve güçlü, yeni katmanlanmış koruyucu muhafızların dalgalanmasını hissediyorum.

Vekillerin konvoyu gelir, üç araba çakıllı garaj yolunda gıcırdayarak durur. Sanki koreografi yapılmış gibi, her arabanın ön yolcu tarafındaki kapısı aynı anda açılır. Cestra arkadaki araçtan çıkar, hâlâ cenaze kıyafetlerini giymektedir ama topukları daha alçaktır. Ogof'a yürümek için akıllıca bir seçim.

Sonra Naip Gabriel ve onun Büyücü Seneschal'ı geliyor; koyu gri bir cübbe giymiş, uzun boylu, yakışıklı, siyah saçlı, pas rengi gözlü ve uzun bacaklı beyaz bir Merlin. Erebus dirseğimin dibinde, kısık bir sesle mırıldanıyor. "Seneschal Tacitus, Mesmer Ustası, İtalya'da doğdu."

Unutmayı bir mutluluk gibi sunabilen. Unutmayı merhametmiş gibi. Ürperme dürtüsüne direniyorum ve başarısız oluyorum. Tacitus sırtlıyor ve ben onu hemen küçümsüyorum. O kurnaz ve cazibeli bir kişilik. Sel'in sesi hâlâ kulaklarımda çınlıyor ve Tacitus'un aramızdaki gerçek hain olup olmadığını merak ediyorum. Erebus'a baktığımda çatık kaşları bana onun da aynı şeyi merak ettiğini söylüyor.

Eğer herkes gölge oyunları oynuyorsa, o zaman kim kime güvenebilir?

Sonunda Aldrich arabasından iner. Seneschal'ı kısa boylu, geniş çerçeveli, bronz tenli bir Merlin. Parmak uçları saf elmas beyazı renginde parlıyor ve kenarları koyu mavi Aames'in belli belirsiz bir çizgisiyle çevrili. Ellerinden ağır, rahatsız edici bir koku yayılıyor ve gözleri en koyu turuncu renkte.

"Seneschal Serren, Yapıların Efendisi," diyor Erebus. "Kuzeybatı Pasifik'ten, burada, Amerika'dan güçlü bir eter ustası. Aames onun

Parmak uçları asla kararmaz. Aether yapılarının biçimini onları yeniden yazmadan değiştirebilir ve her zaman kırılmazlar."

Erebus aşağı iniyor ve Konsey'in altı üyesi meraklı ve beklentili bakışlarla bana bakıyor. Ne gördüklerini merak ediyorum. Arthur'un bir zamanlar doğmuş soyunu mu yoksa kılıcı taşından çekip çıkarmasını hiç beklemedikleri on altı yaşındaki Kara kızı mı? Ne görürlerse görsünler, bir şeyi anlamalarını istiyorum: Bu gecedен sonra onların kralı benim.

"Saygıdeğer Vekiller ve Seneschaller," diyorum, resmi selamlamayı okurken sesim net. "Kan bağıyla Kralların Ayini'ne uygun olduğumu beyan ediyor ve sizleri, Shadowborn Kutsal Savaşı'nda Soframızı ve Düzenimizi zafere götürmek üzere bir kez daha Uyandırılan Kralımız Arthur Pendragon'un dönüşüne tanıklık etmeye davet ediyorum."

OceanofPDF.com

12

Mageguard'lardan ikisi, Tarikat'ın tüm liderlerinin -şimdiki ve gelecekteki- yeraltı mağarasına girmesine izin vermeden önce kapalı Kapıları son bir kez taramak için tünellere giriyor. Biz beklerken, Konsey beklentiyle bana dönüyor.

"Veliaht Scion Matthews." Aldrich yanında Seneschal Tacitus ile omzumda belirdi. "Bugünkü ayinde yaptığım açıklamanın yarattığı şok için özür dilemeliyim. Sizi temin ederim, sözlerim sadece-"

"Bir strateji," diye araya giriyorum, sıkıca gülümseyerek. "Kamuoyunun dikkatini, Kapıları gerçekten açan kişi olan Lord Davis hakkındaki soruşturmadan uzaklaştırmak. Farkındayım."

Aldrich'in gözleri hafifçe genişler. "Hızlı kavrayışınızdan etkilendim. Duygusal tepkinize bakarak, bu hileye şaşırdığınızı, hatta acı çektiğinizi düşünmüştüm."

Yalanım hazır. "Hiç de değil. Sanırım Scion Davis'in yaver seçimi olarak, Scion'unun kendi Kral Büyücüsünün Tarikat'a ihanet edebileceğine inanmadığımı açıkça belirtmem gerekiyordu."

Tacitus onaylarcasına başını sallayarak, "Çok zeki," diyor. "Bir yalanı beslemenin pek çok yolu vardır, ancak bunlar en çok gerçek unsurlarla desteklenir. Brava, Crown Scion." Onu ilk kez konuşurken duyuyorum. İtalyan aksanı var ama

O kadar hafif ki Erebus'taki geçmişini bilmesem duymayabilirdim. Ne kadar zamandır Amerika'da yaşadığını merak ediyorum.

Yüzümü olabildiğince eşit tutuyorum. "Özellikle Nick'i kurtarmayı planladığımız sırada, yetenekli kurnazlıkların faydasını görüyorum."

"Ve Martin Davis'i adalete teslim ettiğimizde," diye ekliyor Cestra. Sesi sabahki törenin resmiyetini kaybetmiş, maskesi düşmüştü. "Suçlarının bedelini ödemeli, tabii ki Isaac Sorenson'la birlikte özel olarak."

Gabriel başını sallar. "Martin'in böyle şeyler yapabileceğine inanmak hâlâ çok zor."

Cestra'nın bakışları kararır. "Mageguard, Davis'in evinde kambion kanı ve hem Selwyn hem de Natasia Kane'e ait olan ve muhtemelen Kapıları açmak için kullanılan şişelerle dolu güvenli bir buzdolabı buldu. İhtiyacımız olan kanıta sahibiz." Sesindeki ton bana neredeyse umut veriyor, en azından bu şekilde Vekillerin gerçeğin ve adaletin peşinde olduğunu düşünüyorum. Henüz açığa çıkmamış olsa bile.

"Ama Yeminleri?" Gabriel kollarını iki yana açarak şöyle der. "Bu kadar bağlı biri için bu derece ihanet duyulmamış bir şey."

"Doğru değil," diyor Cestra zarif bir omuz silkmeye. "İhaneti daha önce de duyduk. Ama hainlerin Yeminleri biz onlara ulaşmadan canlarını aldı."

Aldrich boğazını temizleyerek havadaki gerginliği azalttı. Bana döndü. "Umarım diğer konuları görüşmeden ve geçişe başlamadan önce Ayin'i gerçekleştirme isteğimiz sizi gücendirmemiştir."

Omuz silkiyorum. "Anlıyorum. Ayin karşılıklı güvenle ilgilidir. Arthur'un Ruhu kılıcı ilk kez eline aldığı anda, bu genellikle çok daha halka açık bir Eşleşme olur. Scion Çağrılır ve sonra herkes onun Excalibur'u çekerek tamamen Uyanışını izlemek için toplanır."

Bunu duygusuzca söylüyorum, sanki bu gerçek beynime kazınmamış gibi, ilk olarak bir iblisin sesiyle söyledim. "*Arthur'un da diğerleri gibi Nick'i çağırması yeterli olsaydı işim kolay olurdu ama o kibirli kral bozuntusu, kılıcı ele geçirene kadar Scion'unu tam olarak uyandırmayacak.*" Rhaz'ın karanlıkta, durduğum yerden birkaç yüz metre ötede beni kovaladığını hatırlıyorum ve ürperiyorum.

"Arşivler öyle diyor," diye kabul ediyor Aldrich. "Ama biz iki yüz yıldır bu ritüeli gerçekleştiren ilk Vekilleriz. Asla yapmamayı umduğunuz ama hazırlıklı olmanız gereken bir şey. Savaşın kendisinden farklı değil."

Olsen geri dönüyor ve bizi tünele sokuyor. Vakit geldi.

Mağaranın ortasında, daha önce olduğu gibi, ortasında bir kaya adası ve yukarı doğru uzanan yükseltilmiş bir taş bulunan küçük bir göl var. Parlayan ve keskin Excalibur, ben içeri girerken bana göz kırptırıyor gibi görünüyor. Parmak uçlarım ona dokunma arzusuyla vızıldıyor.

Beş Mageguard mağaranın çevresinde nöbet tutmaktadır. Konsey'in altı üyesi, Naip ve Seneschal dönüşümlü olarak hendeğin kenarında bir sıra halinde yerlerini alır. Aldrich eliyle adayı işaret eder. "Siz hazır olduğunuzda biz de hazırız, Veliaht Scion."

Çenemi kaldırıp öne doğru bir adım atıyorum ve yeşil pelerinimi omuzlarımdan indirip arkamdaki kumlu kıyıda biriktiriyorum. Altında, Pendragon sikkesi göğüs kafesimin üzerinde parlıyor. Eğiliyorum, ayakkabılarımı ayağımdan çıkarıyorum ve soğuk, berrak suya giriyorum, suyun derime ve kemiklerime işlemesine izin veriyorum, dizlerime kadar üşüyorum. Adaya doğru ilerliyorum ve ilk ayak basamağına ulaşana kadar etrafında dönüyorum, taşın yanındaki platforma ulaşana kadar her seferinde bir adım atıyorum.

O gecedan beri Excalibur'u görmedim, sadece benzerini yapmaya çalıştığımında hayal ettim. Ama sanırım beni hatırlıyor; kabzanın ortasındaki kırmızı elmas ışığı yansıtmak yerine emiyor, dokunuşumun ne olduğunu hatırlatıyor

-Kana sanatımla kadim kılıcı kendime ait hale getirdim. Ona baktıkça, elmas bir kalp gibi atıyor.

"Crown Scion?" Erebus aşağıdan sesleniyor. Gözlerim ona ve cüppelerinin altında kollarını kavuşturmuş, yüzlerinde merak ve ciddiyet karışımı bir ifadeyle duran diğerlerine takılıyor.

"Ben hazırım."

Seneschal'lar, bu an için hazırlanırken elimden düşürmediğim Ayın kâğıtlarının birer kopyasını çıkardılar, böylece onlar söylemeden önce ne söyleyeceklerini biliyordum.

Erebus diz çökmüş, ellerini kıyıya açmış, bir aether dalgası etrafımızı sarana, karanlık duvarları maviler ve gümüşlerle aydınlatana ve fenerleri sessiz bir rüzgârla söndürene kadar bekliyor. İmzası sert ve hoş kokulu. İnsanın yüzüne çok yakın yakılan bir tütsünün kokusu gibi.

Kısa süre sonra, dönen bir büyü kasırgasının ortasındayız. Büyücü Aame her döndüğünde başka renkler alıyor, bazıları koyu mavi ve laciverte yakın - Merlin'in geçmişteki Aame'lerinin hâlâ toprağa gömülü olan hayaletleri. Vekiller, eski gücün akıntısına karşı ayaklarını dikerek kendilerini kıyıya dayarlar.

Aldrich bana sesleniyor. "Kabzayı al, lütfen."

Parmaklarım Excalibur'un üzerinde geziniyor. Eteri avucumda dalgalanıyor ve elimi bir mıknatıs gibi kendine doğru çekiyor. Derin ve hızlı bir nefes alarak kabzayı kavıyorum ve aether ile dövülmüş kılıçtan koluma ve dirseğime doğru fırlayan enerjiye karşı dişlerimi sıkıyorum. Buna karşılık, kılıç kafatasımda davul gibi alçak ve ritmik bir nabız atıyor ve giderek aç bir kükremente yükseliyor.

"Rhyfelgri," diye nefes alıyor Cestra. "Savaş çılgılığı."

"Gölgeler yükseldi," Aldrich'in sesi rüzgârın üzerinden bana ulaşıyor. "Kral olarak karşılığında yükselmeye yemin eder misin?"

Herhangi bir Yeminin beni bağlamasını engelleyebilirim, tıpkı büyüye karşı koyabildiğim gibi. Ama bütün ay boyunca bu yemini etmeye hazırlandım. Unvanımı tam olarak talep etmek için büyüün benim bir parçam olması gerekiyor.

"Yemin ederim ki" -ben konuşurken Yemin ayak bileklerimi sarıyor- "kral olarak gölgeleri yok etmeye hazır bir şekilde yükseleceğim."

"Kral olarak dünyanın kanının ağırlığını kendi kanın olarak kabul edeceğine yemin eder misin?" diye başlar Cestra.

"Yemin ederim ki" -Yemin belime dolanır ve beni sıkıca çeker- "bu yükü üzerime alacağıma..." Aether göğsümü sıkarken nefesim kesiliyor. "Dünyanın ağırlığını kendime almak için."

Yemin bedenimi, hücrelerimi kemiriyor, damarlarımdan aşağı akıyor. Kendime bunun ödemeye hazırlandığım bir bedel olduğunu hatırlatıyorum, ama şu anda buna bir son vermemek için tüm gücümü harcıyorum.

"Ve sen," diye söze girdi Gabriel, beni dikkatle izleyerek, "bir kral olarak, Tarikat'ın misyonuna ölene kadar her şeyin üstünde hizmet edeceğine yemin ediyor musun?"

Kadim Yemin'in soğuk kolları boğazımın etrafını sarıyor, çenemden saç çizgime doğru uzanıyor ve kafatasımın üzerinde birleşerek vaatler ağını tamamlıyor.

"Yemin ederim," diye yutkunuyorum, "ölene kadar Tarikat'ın misyonuna her şeyin üstünde hizmet edeceğime."

"Kanınızla, kalbinizle, Yuvarlak Masa'ya ettiğiniz yemini mühürleyin," diye emrediyor Erebus. "İlk önce Masa'yı ruhen birleştirin, böylece yakında onların Soyalarını Aesh'te birleştirebilirsiniz."

Ancak bu taahhütler yerine getirildikten sonra Arthur'un şövalyeleriyle ruhen buluşabilir ve hayatta onların Ruhlarına liderlik edip hizmet edeceğime söz verebilirim.

Edilen, alınan ve verilen yeminler. Ruhlara, Aesh'e, bağlamak için edilen yeminler.

Excalibur'u selamlamak için kaldırıyorum, kılıcı yüzümün önünde dik tutuyorum, böylece karanlık gözlerimin geri yansıdığını görebiliyorum ve avucumu dikkatlice ona koyuyorum.

"Benim kanımla..."

Dişlerimi sıkıyorum ve avucumu hızlı bir hareketle aşağı çekiyorum. Kesik çok hızlı, acı yok, yara yok ve sonra kan şişiyor.

"Kalbimde..."

Kan bileğimden aşağı, annemin nazarlık bileziğinin parlayan altınının üzerinden parlak kırmızı bir çizgi halinde akıyor. Kanlı avucumu göğsüme doğru kaldırıp Pendragon sikkesini sarıyorum.

"Masayı ruhta ve Aesh'te birleştirmek için."

Bu mağarada ikinci kez zaman yavaşlıyor, bükülüyor... ve bir görüntü beni bütünüyle yutuyor.

Hiçbir Arthur Soyu, Ayinleri sırasında gördüklerini yazmamış ya da kimseyle paylaşmamıştır. Ne Masa üyelerine, ne bağlı Dublörlerine, ne de Kral Büyücülerine. Kendi çocuklarına bile. Ayinin bu kısmı sadece krallar ve krallar içindir.

Tavanı o kadar yüksek olan büyük bir salondayım ki tek seçebildiğim gri ve siyah gölgelerden oluşan bir girdap. Aoor o kadar karanlık ki ışığı yutuyor. Ve bu devasa odanın ortasında bir masa var.

Şeklini bilmek için kıvrımlı kenarlarını takip etmeme gerek yok.

Masanın ortasında loş bir ışık büyüyor. Tek boş ahşap sandalyeye ulaşip arkasında durduğumda, mavi-beyaz ışık, yüzeyinin üzerinde duran bir düzine eldivenli eli ve eldivenle sarılmış ön kolları aydınlatacak kadar yayıldı.

Solumda, derin gölgelerle yıkanmış bir adam, göğsünü sabit bir ritimle kaldıran yavaş nefesler dışında taş gibi hareketsiz oturuyor. Zincir zırhının metalinden ışıık kırıntıları parlıyor. Nefes aldığıında, tuniğı ortasındaki mührü görebileceğim kadar yükseliyor: Sör Owain'in alaca sarı aslanı. Solundaki adam nefes alıp veriyor. Onun tuniğinde Sör Bors'un koyu turuncu üç şeritli çemberi var. Yanında bir adam daha var, sonra bir başkası daha ve ışıığın ulaşamadığı ötede göremediğim ama yine de hissettiğim adamlar var.

Dinliyorum. Bekliyorum.

Bu Yuvarlak Masa. Ruhları sonsuza dek yaşasın diye Merlin tarafından büyülenen Arthur'un ordusunun son on iki şövalyesinin bir yankısı. Ruhları beni burada bekliyordu. İçimden bir ses ben gelene kadar hareket etmeyeceklerini, konuşmayacaklarını söylüyor.

Yavaş, sakinleştirici bir nefes üflerim. *Masayı önce ruhen, sonra bedenlen birleştiriyorum.* Masanın kenarından çekmek için sandalyenin arkasını kavriyorum ve donup kalıyorum. Ahşap sandalyenin arkalığına dolanan eller sadece bana ait değil.

Kendi parmaklarımın arasında, benimkilerden daha geniş ve daha uzun parmakların soluk gümüş hatları titreşiyor. Geniş, parıldayan bir avuç benimkini sarıyor.

Hayır. Hayır.

Ben. Arthur. Benim vücudum. Onun.

Yine mi?

Kalbim göğsümde güm güm atıyor, alçak sesle fısıltılı bir iniltiyle bir adım geriye sendeliyorum. Ellerimi sallıyorum, onu fırlatmaya, *uzaklaştırmaya* çalışıyorum ama faydası yok. Vücudunun gümüş hatları benimkinin üzerinde geziniyor, uzun ön kolları zincir zırhla kaplı. Gövdemden daha uzun ve göğsümünden daha geniş olan kalın kumaştan bir tunik, saatler önce Pembray yerleşkesindeki odamda seçtiğim gömleğin üzerinde duruyor. Ben mi onun üzerindeyim yoksa o mu benim üzerimde anlayamıyorum. Diğer Ruhların da böyle bir şey yaşayıp yaşamadığını bilmiyorum. Başka hiçbir Arthur soyu medyum olmadı. Başka hiçbir Arthur soyu *ben olmadım.*

Arthur'u hissetmiyorum, kafamın içinde onu duymuyorum ama bu neredeyse daha kötü. I Beni yalnız bırakması için ona yalvaramam ya da gitmeme izin vermesini talep edemem çünkü o burada ayrı bir kişi değil. *Ölü* biri bile değil, bana bağlı *yaşayan* bir ruh.

Bekleme alanında nefesim gürültülü ama şövalyeler ne bana doğru döndüler ne de yerlerinden kıpırdadılar.

Buraya Ayini tamamlamak için geldim. Ayini tamamlamak zorundayım. *Zamanı geldiğinde, korkma.*

Tam mantra zihnimde yükselirken, göğsümden altın bir ışık parlıyor. Aşağıya baktığımda Arthur'un tuniğine dikilmiş ejderhayı görüyorum; kalp atışlarımla aynı anda atıyor.

Benim kalbim. Onun değil.

Ayine kendi irademle katıldım ve Masa *beni* bekliyor, Arthur'u değil.

Ellerim titriyor, ama yavaşça, yavaşça onları 1'e sıkıyorum ve onun elleri de beni takip ediyor.

Arthur Pendragon'un gümüşü yankısını arkamda sürükleyerek bir adım öne çıkıyorum. Sandalyeye uzandım, geri çektim ve oturdum. "Merhaba," diyorum kendi sesimle, onunkiyle değil.

Masanın uzak ucundaki gölgelerden alçak, grüP bir ses gürlüyor. "Fy nglew." Eski Galce kulaklarıma doğru kayıyor ve ardından İngilizceyi şekillendiriyor. *Lordum.*

Arthur'u görüyorlar, Arthur'u duyuyorlar.

Tamam.

Benimle-bizimle-konuşan şövalye hareket ediyor. Kollarını taşın üzerinde öne doğru kaydırırken metal masanın üzerinde şingırdıyor, eldivenlerinin üzerindeki gümüş zincir zırhı ortaya çıkıyor ama yüzü görünmüyor. "A yw'n amser?" Çeviri şimdi daha hızlı, neredeyse anında geliyor. *Vakit geldi mi?*

Diğerleri izlemek ve dinlemek için dönerken bir uğultu duyulur.

Provasını yaptığım selamlama hafızamda canlandı. "Vakit geldi. Camlann geldi." Sözler Arthur'un baritonunda benimkinden yarım vuruş sonra, Eski Galce olarak yankılanıyor. İnmelerini bekliyorum.

Sözlerim masanın etrafındaki enerjiyi keskinleştiriyor. Metal ve kumaşın yer değiştirmesi, keskin nefes alışlar, alçak homurtular.

"Gölgedoğanların sayısı ve gücü arttı. Sör Bors'un soyundan bir silahtarın yüzünü giyen daha büyük bir şeytanı öldürdüm. Kendime söz veriyorum.

Bu savaş ve sonrasındaki savaş için sizden aynı şekilde davranmanızı rica ediyorum ki Masa bir olsun ve ben de hayattayken Ruhlarınızı çağırabileyim."

"Masa her zaman bir olsun." Derin, gürleyen ses sağımdan geliyor ve özellikleri örtülmemiş bir yüze ait. Kalbim attığında göğsümdeki ejderhanın nabzı da atıyor.

Lancelot.

Arthur'un Yuvarlak Masa'sının en ünlü şövalyesi yanımda oturuyor. Soluk mavi bir tunik giymiş, geniş omuzlu bir adam; boynuzlarından bir taçla dışarıya meydan okurcasına bakan büyük bir altın geyik taşıyor. Nick'in rengine sahip ve birbirlerini destekliyorlar. Lancelot'a bakarken, Nick'le aramda hissettiğim bağ beni etkiliyor, tanıdık ve gerçek. Nick'in sakal bıraktığını hiç görmedim ama Nick'inkinin neye benzeyebileceğini hayal etmek için atalarınınkini inceliyorum. Acaba bu onun geleceğine dair bir imge mi, Nick benim tanıdığım çocuğun ötesinde mi? Lancelot'tan gözümü ayıramamamın yarım düzine nedeni var ve hiçbirinden nefret etmiyorum.

Bunun yerine daha yakına eğilip kaskın içindeki hatları inceliyorum, burada bile Nick'i anıyorum. Lacivert olabilecek kadar koyu mavi gözler gümüş burunluğun iki yanından bana bakıyor. Lancelot geri çekilmiyor ama başını soru sorarcasına eğiyor. "Lordum?"

Titriyorum. Sesi bile beni Nick'inki gibi etkiliyor.

"Arthur?" diye soruyor.

Ben de "Lancelot" diye cevap verdim.

Çağrı ve cevap. Nick'le aramızdaki ilişki böyle. *Hep* böyle oldu. Göğsümde onunkine cevap veren bir çan çalıyor. Eğer Masa'nın bu görüntüsü bekliyorsa, Lancelot'la olan bu an da geri dönüş demektir.

Elimde değil. Aramızdaki masanın üzerinde duran eldivenli ele uzandım. Parmaklarımız birbirine değdiği anda göğsümden koluma doğru bir elektrik akımı yayılıyor ve kıvılcımlar onunkine sıcıyor. Lancelot tıslıyor, geri çekiliyor ve yüzü Aicker'laşmaya başlıyor. Nefesim kesiliyor, metal miğferin parlayışını, şeffaflaşp incelmesini, sonra tekrar katılaşmasını izliyorum. Solmaya başlayana kadar ileri geri.

Sonra metal yavaşça akıp gider ve Lancelot'u da beraberinde götürür; ta ki geriye sadece dağınık sarı saçlar, güçlü bir kaş ve fırtına mavisini gözler kalana dek.

Her yerde tanıyabileceğim bir yüz.

O gittiğinden beri her gün hayal ettiğim yüz.

Boğuk bir hıçkırık kaçıyor içimden. Burada, sonsuza dek sürecek Yeminimin bekleme yerinde, dileğim şekillendi. Gerçek olmadığını bilsem de onu çağırıyorum.

"Nick?" Ben soruyorum.

O da "Bree" diye cevap veriyor.

OceanofPDF.com

İKİNCİ BÖLÜM

GÜÇ

OceanofPDF.com

13

Bileğime sarılan sıcak eli HİSSEDİYORUM ama yine de inanamıyorum. "Bree?"

Nick yine adımı söylüyor ama bu sefer bir soru soruyor.

Elim Aips'in bileğini tutup sıkıyor. Onun gibi hissediyorum. Sesim çatlıyor. "Nick. Bu gerçek mi?"

"Neredeyiz?" diye soruyor, gözlerini masanın üzerinde gezdirerek. Etrafımızdaki şövalyeler o kadar sessizleşti ki, artık tamamen karanlıkla yıkandıklarını fark etmem bir anımı alıyor.

"Biz... bu ayın-"

"Krallar. Bu yüzden olmalı... Bir şey hissettim." Göğsüne vuruyor. "Tam burada. *Sana* doğru bir çekim... sonra..." Nick önce Arthur'un dış hatlarına baktı, sonra kralın altında beni gördü. "Nasıl..."

"Bilmiyorum. Ama senin için geliyorum, tamam mı?"

"Hayır!" diye bağırır. "Peşimden gelme!"

Kelimeler yüzüme bir tokat gibi çarptı. "Ne?"

Başını iki yana sallar. "Bu çok tehlikeli. Babam-"

"Umurumda değil-"

"Beni arama, Bree. Aramayacağına söz ver." Kolumu acıtacak kadar sıkı kavırıyor. "Yemin et."

Kulaklarımda tiz bir kesik sesi. Nick'in saçları görünmez bir rüzgarla havalanıyor-

"Yemini tamamlamaya hazır mısın, Kraliyet Scion'u?"

Hiçbir uyarı olmadan Nick gitti. Onun yerine, Sör Lancelot ağır bir varlıktır. "Onu geri getirin!"

"Hazır mısın?" Nick'in atasının kaşlarının altından bana bakışında, yüzümü aç bir şekilde tarayışında şiddetli bir beklenti var.

Geriye doğru sarsılıyorum, elimi tuttuğu yerden çekmeye çalışıyorum ama parmakları sıkılıyor ve beni sabit tutuyor. "Nick nerede?"

Aşınmış metalin altından bana ulaşan alçak ses artık acil. "Eğer biz sana söz vereceksek.... sen de bize hizmet edeceğine söz vermelisin."

"Bırakın beni!" Bağırıyorum.

Beni serbest bırakıyor ve zor nefes alarak sandalyeden sendeleyerek kalkıyorum. Diğer şövalyelerin miğferleri beni takip etmek için döndüğünde, on iki adamın tüm ağırlığını hissediyorum. Artık beklemiyorlar, talep ediyorlar.

Lancelot'un gözleri sertleşir. "Bu yemini edecek misin, etmeyecek misin?" Kalbim göğsümde hızla çarpıyor. Kulaklarıma kan hücum ediyor.

"Yapacak mısın?" "I..."

Oda beni birinciymişim gibi sıkıştırıyor. Masaya bu yemini edecek miyim? Ağzımdan bir cevap dökülüyor. "Hayır."

Reddettiğimde, benim -hayır, Arthur'un- vücudumdan çıkan ışık parlak bir kırmızıya dönüşüyor ve odayı koyu siyah ve kızıla boyuyor. Lancelot gözlerini korumak için elini kaldırdı, tıpkı Nick'in beni Excalibur'la ilk gördüğünde yaptığı gibi. Şövalyeler yüksek bir sesle yerlerinden kalkıyor ve masa boşalıyor.

Ve yine de yalnız değilim. Bir sessizlik ritmi. Sonra-

"Estron wyt." *Sen bir yabancısın.*

Arthur'un sesi her köşeden bana ulaşıyor, derin gürültüsüyle tüm düşünceleri patlatıyor.

Ben onu göremesem de o beni görebiliyor.

Onun yakınlığından, zihnimdeki sesinden ürperiyorum. O şimdi burada, *gerçekten* burada. Benimkinden ayrı ama aynı anda benimde yaşayan bir varlık. Dağınık ve dolu, tıpkı büyükannem Charles beni ele geçirdiğinde hissettiğim gibi.

Altıncı yüzyıl kralı. Elbette bana bir bakış atıp yabancı diyecekti. Kızgınlık bana sertçe vurdu. Korkumu, titreyen ellerimi kesecek kadar keskin. "Sana benzemediğimi mi söylüyorsun? Sen de bana benzemiyorsun."

Uzun bir duraklama. Arthur tekrar konuştuğunda tercüme etmeme gerek kalmıyor. "Ve sen bir kadınsın." Sesindeki şaşkınlığı duyuyorum, sanki benim kadın olmam daha şok edici bir ifşaatmış gibi.

Gölgelere kaşlarımı çatıyorum. "Bunu şimdi mi anlıyorsun?"

"En son birlikte savaştığımızda seni bu kadar net göremiyordum, oğulların kızı."

Bu ifade bana Vera'nın "*kızların kızı* "nı hatırlatıyor. Bunu sevmedim. Bu kadar tanıdık olması, bu kadar tanıdık olması hoşuma gitmiyor. "Benim bir adım var. Bree." "Bri?" Kısık bir kahkaha. "Tabii ki senin adın *bu*. Sen Bri'nin ta kendisisin. Senin kendi ve benim."

"Ne-" Başımı sallıyorum ama cevabı yine Arthur'un Eski Galce'si veriyor. Ona göre "Bri" bir isim. Onur. Haysiyet. Otorite. Güç. Atıyorum. "Ben senin *Bri*'n değilim. Bana Bree ya da Briana de."

Sanki hiç konuşmamışım gibi ilerliyor. "Sen benim Scion'umsun. Senin gücün benimkinden geliyor ve benim kazandığım ve kaybettiğim savaşları bilmek ve kullanmak senin hakkın. Benim gücüm, senin kullanman için. Biz akraba ve soydaşız."

"Zorla," diye tükürdüm. "İsteyerek değil. Senin 'akrabalarından' biri bir *canavardı*."

Bir duraklama. "Yalnızca Soylarımdan birini çağırdığımda onların yaşamlarına tanıklık edebilirim ve Samuel Davis hiçbir zaman çağrılmadı. *Seni* çağırdığımda onun günahını öğrendim." Bir duraklama daha. "Keşke işlenmemiş olsaydı."

Şaşkınlığım öfkeye dönüşüyor. "Onu durduramadın mı?"

"Onunla birlikte Uyanmış olsaydım bile, beni senin kadar tanıyamaz, beni senin kadar *duyamazdı*. *Sen* iletişim kurabildiğim ilk Scion'sun, Briana. On beş yüzyıldır ilk. Ne benim ne de Merlin'in rüyalarında, seni aramama izin verdiği gece seninle birlikte yaşadığım, nefes aldığım ve savaştığım gibi, bir soydan gelenle birlikte yaşayabileceğimi ve nefes alabileceğimi asla hayal edemezdik."

Arthur'un sözleri insanı çileden çıkaracak kadar doğru. Ben bir medyumum. Elbette beni içine alma şekli daha önce hiçbir Scion'a benzemiyor. Elbette Sonsuzluk Büyüsü-ve

büyücüsü Merlin beni hesaba katmamıştı. "Sen eşsizsin kızım."

Çenem sıkıştı. "Ne pahasına?"

Karanlıkta üçüncü bir duraklama. "Muazzam bir tane."

İntikam için susuzluğum kaynıyor, kaynıyor ama Arthur'un sözleri istediğim şekilde taşmasını engelliyor. Vera adına hissettiğim öfkenin gideceği yeni bir yer yok ama yine de *büyüyor*. Tıpkı bir çiçeğin güneşe yönelmesi gibi, benim öfkem de onu besleyecek bir kaynak arıyor.

"Evet." Arthur mırıldanır. "İşte. Savaşma arzunu anlıyorum. Bir amaç uğruna kana susamışlık. Savaşlarımız bildiğinden çok daha benzer. İkimiz de canavarlarla savaşıyoruz, ister iblis ister insan olsunlar."

"Savaşlarımız aynı değil."

"Ama aynı dilekten geliyorlar. Ölümü fethetme arzusu. Düzinelerce arkadaşımın Gölge Doğanlar tarafından öldürüldüğünü gördüm. Bir keresinde kendime 'Artık yok,' demiştim. 'Artık ölüm yok.'"

Artık ölüm yok. Bu sözleri ben de söyledim.

"Birbirimize benzemiyoruz," diye fısıldadım.

"O zaman bu keder kimin?"

Birdenbire boğuluyorum. Cenazede hissettiklerim tekrar tekrar yüzüme çarpıyor, gözlerimi ve ağzımı *yokluğun* çığlık çığlığa acısıyla dolduruyor. Sevgilisiz bir aşkın boşluğu. Gece uyandığımda, her şeyin bir rüya olmasını dilediğim anı. Yuvarlak Masa görüntüsündeki bedenim gibi, Arthur'un acısını benimkinden ayıramıyorum. Onunki nereye giderse, benimki de onu takip ediyor ve ben hatırladığımda, o da hatırlıyor. Sonra kayboluyor ve ben nefes nefese, ılık için, kendi kalbimin kalıntılarını kovalıyorum.

"Bu..."

"Bizimki..." Sesi kesildi, benimki gibi düzensiz ve boğuk. Sanki keder onu yiyip bitirmiş ve onu da boş bırakmış gibi. "Bizi gerçekten birbirimize bağlayan şey kan değil, acıdır. Birini sevdiğimizde ve onu kaybettiğimizde, bu kayıp sevdiğimiz diğer herkeste de kendini gösterir. Bunu gözlerinde görüyorum, Briana. Sevdiklerinin ölümle gevşemiş yüzlerini hayal etmedin mi? Böyle bir sahneyi görmek istediğin için değil, aklın ve kalbin sana başka seçenek bırakmadığı için?"

Nick, Sel ve Alice'in hayalini hatırlıyorum. Annemi. Engelleyemediğim ölümler.

"Sanırım sen de benim yaptığımı yapıyorsun. Ölüm sizi bir daha asla şaşırtmasın diye şimdi kederinizi çağırıyorsunuz. Nasıl *olabileceğini* hayal ediyorsun, böylece nasıl olamayacağını da hayal edebiliyorsun. O seni yok etmeden önce sen onu yok etmek istiyorsun. Buna hakkın var mı?"

Nick'i hissetmiştim, bundan eminim. Elini tuttum, yüzünü gördüm. Onu gerçek hayatta bir daha asla görememe fikri üzüntüyü bir kenara bırakıp beni uyuşturan bir öfkeye sürüklüyor.

Evet, oyulmuş kalbim öyle diyor. *Evet, evet.*

"Masa'nın gücü, Briana, Gölge Doğanlar'ın insan hayatını yok etmesini engellemektir. Ama bir kralın gücü? *Biz* acımızdan yola çıkarız. Ölüm bizi bulmadan, bizden tekrar çalmadan önce onu yenmek için bir seçim yaparız. Yarım bir kalp bütün bir hayatı yaşamak için yeterli değildir, değil mi?"

O pençeleyen keder, ondan kaçtığımı sandığım halde bana yeniden ulaşıyor. Ölüm korkusu beni avlıyor, çoktan kırdığı kalbimin geri kalanını ve onu almak için benden kimi alacağını arıyor.

Alice. Nick. Sel. Mariah. Patricia.

Babam.

Krallar ölümü yenebilir. Kendi kalplerini

kurtarabilirler. Fısıldıyorum, "Nasıl?"

"Sana öğretebilirim."

"Öğretmenlerim *var*. William. Sel bile, pislik yapmadığı zamanlarda-"

"Elinizdeki şey, kökenlerinden yüzyıllarca uzaklaştırılmış sulandırılmış dersler. Gawain'in soyu. Merlin'in torunu. Onların yürümesi gereken yol daha yavaş, ama senin buna mecbur değilsin. Kaynağına sahipken neden bilgiyi ödünç alasın ki?"

Bu neredeyse boşlukta sıcaklık yok ama omurgamdan aşağı bir buz çizgisi kayıyor. "Kanamalar. Ses. O sendin. Cenazedeki anı..."

"Evet."

Ürperdim. "Bana ulaşmaya çalışıyordun." "Evet."

"Neden?"

"Çünkü kapıyı açık bıraktın ve çünkü neredeyse savaştayız. Ve gücü, kudreti ve kontrolü öğrenmene yardım edebileceğim için."

Onu uzaklaştırma, gitmesi için bağırma isteğime rağmen, göğsümde derin ve geniş bir özlem beliriyor. Onun her yerdeki sesine doğru eğilen bir özlem.

Güç. Güç. Kontrol. Geri çekilip kendimi savunmaya yetecek kadar. Düşmanlarımla yüzleşmek için. Nick'i eve getirmek, Sel'i kurtarmak, Rootcrafter'ları güvende tutmak için. Artık kaçmak yok, asla. *Okumuzun ucu. Mızrağımızın ucu.* Güç. Güç. Kontrol. Bu üç kelime içimde çınlıyor, ağzımı sulandırıyor. Sesim istekten boğuk çıkıyor. "Söyle bana."

Karanlıkta uzun bir duraklama.

"Beni çağırın, size *göstereyim*."

O açık özlem sıkıca kapanır. Hemen. Arthur toprak altında bin beş yüz yıl ölü kaldı ama o gece, Efsane Doğan ve ben bir iblis sürüsüyle karşı karşıya geldiğimizde, uzuvlarıma sanki kendininmiş gibi hükmetti. Sanki onun kuklasıydım. Beni tekrar kontrol etmesine izin vermeyi düşünmek bile midemi bulandırıyor, görüşümü bulandırıyor. "Bedenim bana ait. Beni tekrar kullanmana izin vermeyeceğim."

"Sana öğretmek için sana sahip olmama gerek yok. Güç bir şeydir; kontrol başka bir şeydir. Öğrenecek çok ama çok şey var. Bağlantımız bir mucize. Çağlar boyunca bir fırsat." Bir alçak kahkaha daha. "Ve yine de burada duruyorsun, inatçı."

Başımı sallıyorum. "Sırf çok eski diye bir hayalete itaat edecek değilim. Belki daha önce kapıyı kapatmamış olabilirim ama artık açık bıraktığımı bildiğime göre kapatacağım." Mariah'nın bana daha önce öğrettiği gibi zihnimde evi hayal ediyorum. Pencerelerin kapandığını, perdelerin kapandığını hayal edin. Kapılar kapanıyor, anahtarlar çevrilip atılıyor, çatlaklar kapatılıyor-

"Kendi büyüklüğünüzden korkuyor musunuz? Kendi *br'*nizden? Beni çağır Briana ve sana Pendragon olmanın ne demek olduğunu göstereyim...."

Zihnimde bir görüntü canlandı. Yanardöner pullar. Bir burnun etrafında kıvrılmış duman. Kendi bedenim kadar uzun dişler. Isı ve kükürt, sonra kayboldu. Onun ya da benim zihnimin bir yaratımı, bilmiyorum.

"Sen istediğın için gideceğım ama beni aradığın için buradayım. Senin kanınla, senin kalbinle."

"*Konuşmayı kes!*" Birden Arthur'a olan kızgınlığım öfkeye dönüştü, kızıl kökler dalga dalga içimden fıskırdı.

"Beni çağırdığın için tek vücut olarak savaştık. Beni tekrar çağıracaksın, çünkü biz birbirimizin bri'siyiz." Sesi kulaklarımda gürlüyor. "Sadece bir ejderha bir ejderhayla tanışabilir, Briana. Sadece bir kral bir krala öğretebilir...."

Birbirimize ne kadar benzersek benzeyelim, beni hiçbir şeye zorlamasına izin vermeyeceğim.

"Beni rahat bırak," diye bağırdım. "*Şimdi.*" Köklerim yükselirken Arthur'un varlığı etrafımda dağılıyor. Alevler onu yakıp yok etmek için odanın içine doğru kükrüyor, ama orada durmuyorlar. Duvarlar alev alıyor. Sonra ayaklarımla altındaki Aoor. Tüm *görüntü* yanıyor.

İrkilerek geriye doğru tökezledim ve düştüm. Yere çarpmak için kendimi destekliyorum ama büyük odanın sert taş zeminine çarpmak yerine bir... *sıçramayla* yere düşüyorum.

Ortaçağ odasının taş Aoor'u gitmiş. Onun yerine geniş bir toprak alan ve içinde oturduğum sığ su akıntısı var. Bir ormanın ortasında. Alacakaranlıkta.

Parlayan su ayak bileklerimin üzerinden ve kalçalarımla etraftan akıyor, ellerimin altındaki taşların üzerinde dalgalanıyor. Akıntı önce bana doğru, sonra da arkamdan akıyor ve sonunu göremiyorum. Kıyıları parlayan sis bulutlarıyla örtülü. Şekli pürüzlü, toprağın yüzeyinde çakan bir şimşek gibi.

'Oğulların kızı... benim bri...'

Arthur'un sesi kısık, uzakta ama beni ayağa kaldırıyor. Derenin içinde durduğumda, sudan yayılan ışık sönmeye başlıyor.

"Benim bri..."

Sesi bu sefer daha sessiz. Işıkla birlikte kayboluyor. Akıntıya karşı iki adım atıyorum ve üçüncü adımda su kararıyor ve bir şekilde onun gittiğini anlıyorum.

İleride, çimenli bir açıklıkta duran yükseltilmiş bir taş görüyorum ve hedefimin bu olduğuna karar veriyorum.

Ben yürürken, iki yanımdan başka sesler yükseliyor. Karanlıkta bedensiz fısıltılar.

"Okumuzun ucu."

"Mızrağımızın ucu."

"Yara silaha dönüştü."

Yosunlu taşa varıp yukarı çıktığımda, arkamdaki dere -Arthur'un deresi- küçülüp kuruyarak toprağın üzerindeki en cılız su damlasına dönüşüyor.

Bu yerin -her neresi olursa olsun- ogof y ddraig'in neredeyse tam tersi olmasına hayret ediyorum: Taş bir mağaranın ortasındaki bir göletin ortasındaki eski bir kayanın üzerinde durmak yerine, büyüyen bir ormanın ortasındaki yosun kaplı bir tümseğin üzerinde duruyorum. Ogof'un kutsal ve korunmuş hissettirdiği bu yer hem kadim hem de canlı hissettiriyor. Excalibur'un uyuduğu yerde ben duruyorum. Bu yerde kılıç benim.

Arthur'un deresiyle yüzleşmek için geri dönüyorum. Geriye kalan tek şey nemli bir toprak parçası.

Arkamdan gelen bir ses -kristal berraklığında, gururlu- sessizliği yarıyor. "Kızların kızı."

Göğsümde bir rahatlama hissettim. "Vera." Onu bulmam uzun sürmedi. Yosunlu taşın diğer tarafındaki derede duruyordu. Onu en son Loca'daki odamda gördüğüm gibiydi. Kan ve Aame ile yıkanmış, saçları kendi başına bir taç.

"Neredeyim ben?"

"Daha önce bulunduğun yer." Yardım için elini uzatıyor, ben de öne doğru eğilip yanımdaki taşın üzerine çıkmasına yardım ediyorum. Teni sıcacık, avuçları ve parmakları 1rm. Benim vücudumun alt kısmı sudan üşüyor ama o tamamen kuru görünüyor. Arkasında, içinde durduğu küçük su yolu sessizce şırıldıyor. "Yaşam ve ölüm arasındaki düzlem."

"Aynı görünmüyor." Kollarımı kendime doladım.

"Uçak pek çok şey olarak görünebilir," diyor Vera sırtarak. "Sen beni imgelemimde ziyaret etmeden önce. Şimdi ben seni seninkinde ziyaret ediyorum."

"Ama benim değil, gerçekten değil. Rite'ındı."

En ufak bir hoşnutsuzluk belirtisiyle dudaklarını bir çizgi halinde bastırıyor. "Bana şu Ayin'den bahset."

"Efsane Doğanlar için bir ritüel. Beni bir odaya, bir masaya ve Arthur'un şövalyelerine getirdi."

"Kralın adamları töreni sahiplenebilirler ama uçağı kendilerininmiş gibi sahiplenemezler." Güneyli aksanı kelimelerin etrafını bir battaniye gibi sarıyor, onları yumuşak bir tonda birbirine yaklaştırıyor. "Soylar arasındaki, atalar ve torunlar arasındaki boşluğa kimse sahip olamaz. Ölüler bile." Bir elini dizlerimizde dalgalanan sisin içinde gezdiriyor. "Kralın adamlarının düzlemi kendi suretlerinde yaratmak için kullandıkları büyü, doğuştan bir Medyum'un bu yerde başarabileceklerinin zavallı bir büyücünün uydurmasından başka bir şey değil. Gücünüz arttıkça yapabilecekleriniz."

Başımı salladım. "Anlamıyorum."

Mırıldanıyor ve omzumun üzerinden arkamdaki boş toprağa bakıyor, sonra içinden çıktığı ve hala akmakta olan dereyi işaret ediyor. "Akarsular geçitlerdir. Soyunuz ortaya çıktı."

Etrafımızdaki ormana bakıyorum ve orada beni bekleyen kaç dere olduğunu hayal ediyorum. Annemin, büyükannemin hayatından başlayıp Vera'nınkine kadar uzanan anne soyum. Babamın ailesini de hayal ediyorum. Vera beni daha yakına çağırıyor ve artık kurumuş olan dere yatağını işaret ediyor. "Bu Arthur'un soyu. Buradaki düzlemde onların vizyonuna erişmek için niyetini ve kralın kanını kullandın, ama sonra koptun" -Vera sıçradığım yeri işaret ediyor- "ve kendini merkeze geri getirdin." Kolunu genişçe açarak etrafımızdaki zemini işaret ediyor. "Eğer bu düzlemde niyet ve amaçla yürürsen, atalarından herhangi birine giden yolu açabilirsin. Ya da"- Arthur'un akıntısına tekrar bakıyor-"yolu kapatabilirsiniz."

"Onu kökle yaktım." Başımı sallıyorum, fikir zihnimde daha da keskinleşiyor ve netleşiyor. "Bunu daha önce hiç yapmamıştım. Gücünü hiç istediğim zaman çağıramadım. Sadece savunmada, zaten tehlikede olduğumda ortaya çıkıyor-" Bir Autter heyecanı beni böldü. Olasılık. "Ama *burada istediğim için* kullandım. Savunmada değil..." Ona doğru bir adım attım. "Gerçek dünyada nasıl böyle saldırabilirim?"

"Bilmiyorum." Gözleri omzumun üzerinden geçip genişliyor. "Ama savaşmayı öğrenmeden önce kendini koruman gerektiğini biliyorum."

Gözlerim fal taşı gibi açıldı.

Gerçek dünya beni çevreliyor, parlak. Ogof. Ayinin başladığı yer. Zaman geri geldi ve hızla ilerliyor.

Sağ omzumda keskin bir sızı ve *çınlama*! Excalibur elimden aşağıdaki taşa düştü.

"Ne-" Kolumun üst kısmından çıkan bir şırınga ve pistonu tutan Temsilci Theresa'nın görüntüsüyle durdum.

Whoosh! Göğsümden parlak kırmızı Aames fişkırıyor. Theresa çığlık atıyor ve büyük taşın üzerinde geriye doğru kayarak bir sıçramayla aşağıdaki suya düşüyor.

Aşağıdaki hareketlilik. Naipier, kök dalgam onlara ulaşmadan önce hendekten uzaklaşıyorlar.

Kıpkırmızı Aames'lerimi mavi-beyaz bir eter kalkanı karşılıyor: Mageguard, gücüne karşı bir bariyer oluşturuyor. Vekilleri koruyorlar. Kendilerini koruyorlar. Benden.

Şırınga *hâlâ orada*. Tırnaklarımla iğneyi çekip çıkarıyorum. Max solumda beliriyor, dişlerini göstermiş, sallıyor. Birincimi kolayca yakaladı. Yere yığılıyorum.

Gördüğüm son şey onun alaycı yüzünün benimkinin üzerinde gezinmesi. "İyi geceler, Crown Scion."

14

Kulaklarımdaki tanıdık bir basınç patlaması beni sarsarak uyandırıyor.

Bir aether bariyeri açılıyor ya da kapanıyor.

Kapana kısılmış olma düşüncesi beni deri kayışlara karşı yukarı doğru fırlatıyor. Sağ bileğimdeki kopuyor.

Bağrısmalar var. Gözlerim açıldı.

"Hey!"

"Yakalayın onu!"

Bir minibüsün arkasında metal bir sedyenin üzerindeyim, her iki yanımda da bir Mageguard var. Max ve Ramirez. Max bana doğru hamle yaptı ama çok geçti. Serbest bıraktığım 1. yumruk burnuna öyle sert çarptı ki kan yanaklarına sıçradı.

"Minibüsü durdur!" Max'in sesi genizden ve ıslak. Bizi süren her kimse frene basıp iki Merlin'in de kaymasına neden olurken, metal bir duvara cıvatalanmış olan sedyem olduğu yerde kalıyor. Sol elimle sertçe çekiyorum, diğer kayışı koparıyorum.

Ramirez ileri atıldı, ikinci yumruğumdan kurtuldu ve ağırlığını avucunun arkasına vererek göğsüme ağır bir darbe indirdi ve beni sedyeye doğru savurdu. Sertçe. Başım metale çarptı. Yıldızlar görüyorum. Minibüsün gri tavanı dönüyor, genişliyor, sıvıya dönüşmekle tehdit ediyor.

Ramirez, gümüş mavisi eterden oluşan parlak bir Aare boynunu ve yüzünü sararken boğazını tutarak çığlık atıyor.

Düşüncelerim birbirine karışıyor. Mantık, çözülen ve takip etmesi çok zor olan iplikler gibi gevşek geliyor. Belli belirsiz, eğer Ramirez yanıyorsa, sadece beni engellemek istemediğini düşünüyorum. Bana *zarar* vermek istedi. Efsane Doğanları korumak için ettiği Hizmet Yemini bana göre onu *cezalandırmak* mı? Göz kırıyorum, kafam karışıyor.

Arka kapılar çarparak açılır ve bir çığlık duyulur. Ramirez sahile fırlatılır. "Seni aptal!" Erebus, aether imzası kabinde bir ısı gibi yuvarlanıyor Dalga.

"Bize saldırdı!" Max ağlıyor. "Burnumu kırdı!"

Başım yana kayıyor ve onu generalinin önünde sinmiş halde görüyorum. Yanında, Ramirez karartılmış Aames'in altında inliyor.

Erebus her iki Mageguard'a doğru ilerler. "Ona bir daha dokunmayacaksın. Yemin etmen umurumda değil ama Arthur'un bilinen *tek* varisi o. Eğer onu öldürürseniz, kralın mirası soydan gelen bir sonraki uygun varise geçecek.

-Elimizde ne bir ipucu ne de onun yerine geçecek başka bir Scion var."

"Ne olmuş yani?" Max hırılıyor, yüzü kan içinde. "Bu küçük kızın beni dövmesine izin mi vermeliyim?"

"Tarikat için senden daha değerli, Zhao. Hesabı sen yap."

İpucu yok... başka varis yok... Onu takip edemiyorum, beynim yetişemiyor, ama bir şey-

Max homurdanıyor. Sedyeden üçüncü bir kayış çekerek sol kolumu kalçama bağladı. Denesem bile kaldıramazdım. Metal tavan dönerken ve karnım dönerken olmaz. İnliyorum ve Erebus'un gözleri önce bana, sonra da açık kapılara kayıyor.

Biri, "Dr. Reed daha güçlü bir dozla yolda!" diye bağırıyor. Erebus'a bakarak, "Hayır..." diye inliyorum. "Yemin..."

Sözleri bana çok uzaklardan, bir tünelin içinden fısıldayarak ulaşıyor. "Serumla amacımız seni güvende tutmak, Briana, sana zarar vermek değil. Bir ceza değil, kalıcı da değil. Aksi takdirde bunu uygulayamazdık. Ancak Muhafız Ramirez bunun bedelini ödüyor çünkü bilerek sana zarar verme niyetiyle hareket etti. Size zarar vermek *istedi*. Kritik bir ayrım." Erebus yanıma çömeliyor, elini kafatasımın arkasına daldırıyor, sonra da küfrediyor. Kan parmaklarını kaplıyor, parlak ve karanlık. "Sitterson'ı da getirin!" diye homurdandı.

William mı?

Minibüs tekrar yüzüyor.

Zaman geçiyor. Ne kadar, emin değilim. Tavan bulanıklaşıyor.

Koluma bir çimdik daha. Damarıma bir iğne giriyor. Hiç irkilmiyorum; kafatasımın arkasındaki yakıcı sıcaklığın yanında bu acı çok hafif kalıyor. Sersemletici, mide bulandırıcı bir his kolumdan başlayıp omuzlarımdan omurgama doğru yayılıyor ve sonra tükeniyorum. *Bir şey* beni terk ediyor. Enerji değil, tam olarak değil. Uzuvlarımda olan ve kalbimden gelen hayatıma ait bir şey. Arthur Uyandığından beri geçen o kısa sürede bile hissetmeye alıştığım bir şey. Artık yok. Titriyorum.

Burnumdaki parlak, narenciye kokulu eter izi, kafatasımın tekrar bir araya gelmesinin verdiği ağrılı, kaşıntılı hisse eşlik ediyor.

"Bree?" William'ın titreyen sesi ve yanağımda sıcak bir avuç. "Küçük bir kırığın var... bir beyin sarsıntısı... yakında iyileşirsin."

"Çene çalmak için burada değilsin, Sitterson." Ramirez, sesi öfkeyle titriyordu. "Formülde hata yaparlarsa ve kız aşırı doz alırsa, onu geri getireceksin. Bu kadar."

Gözlerimi açtığımda 1. William üzerimde geziniyordu. Sol gözüme bir ışık tutuyor, *acıyor*. Gözlerimi kısıyorum, inliyorum. Işık sağ gözümde parlıyor, William başımı çevirmemem için sabit tutuyor. Sonra Aashlight gitti. Omzunun üzerinden bir bakış fırlatıyor. "Ne bekleyeceğim ya da kötü tepki verse bile neyi iyileştireceğim hakkında hiçbir fikrim yok. Ben yaraları onarıyorum, bilim adamlarınız burada ne yaptıysa onu değil. Bu sorumsuzluğun da *ötesinde*! Ona ilaç vermene gerek yoktu."

"Benim kararım değil, senin de değil," diyerek Max onun sözünü keser.

"Sana yemin ederim, Maxwell..." William'ın sesi demire dönüşür. "Bunun bedelini ödeyeceksin."

"Bundan şüpheliyim." Max sniPs. "Durumu stabil mi, değil mi?"

"Durumu stabil." William'ın gözleri kapanıyor ve açmadan önce derin bir nefes alıyor. "Şimdilik."

"O zaman çık dışarı, Scion."

William'ın sesi kulağımda, nefesi yanağımda. "Çok üzgünüm, Bree." Sonra bir kez daha karanlık.

15

"GÜNAYDIN, BRIANA."

Küçük odayı göz kırparak var ediyorum.

Üzerimde bir eşofman altı ve tanımadığım bir tişört var. Kafatasımın arkası büyük bir çürük gibi hissediyorum.

Bir masada sandalyede oturuyorum.

Diğer tarafta gri takım elbiseli Naip Gabriel oturuyor ve ceketini benimkiyle aynı olan bir sandalyenin arkasına asmış. Yüzünde alıştırılmış, hoş bir ifade var. Etrafındaki insanların kendilerini rahat hissetmelerini isteyen birinin gülümsemesi bu. Şu anda ise tam tersini yapıyor.

"Nedir bu?" Mırıldanıyorum.

"Güvenli bir tesis," diyor başka bir ses. Gabriel'in arkasında, köşede, Seneschal'ı Tacitus duruyor. Mesmer Ustası gri bir takım elbise giymiş. Pantolon, düğmeli ceket. Onu incelediğimi fark ettiğinde, dikkati tenimdeki karıncalar gibi ilerliyor.

Tacitus'un başının üzerinden kırmızı bir ışık bana göz kırıyor. Duvara bir kamera monte edilmiş, siyah irisi bana dönük.

"Locadaydık.... The Rite-"

Gabriel parmaklarını şaklatır. "Bu doğru. Dün gece Lodge'daydık."

Hatıralar içime işledi, kaşlarımı ördü. Ogof. İğne. Minibüs. "Beni bir şeyle vurdun!" Ayağa fırlıyorum ve bu sırada neredeyse sandalyeden düşüyordum. Tacitus bir anda yanımda beliriyor ve beni dikkatlice sandalyeye geri oturtuktan sonra Naip'inin yanında tekrar beliriyor. Boğazımdaki safra yükseliyor, dışarı dökülmekle tehdit ediyor, sonra yatışıyor.

Gabriel alçak ve yatıştırıcı bir sesle, "Lütfen dikkatli ol, Briana," diyor.

"Neden sen-" Acı beni kısa kesiyor. İlk kez sağ ve sol üst kollarımdaki iğneleri hissediyorum. Kolumu çekiştirdiğimde küçük izlerden oluşan bir takımyıldızının etrafındaki koyu mor morlukları görüyorum. Enjeksiyon bölgeleri.

Gabriel ben daha soruyu oluşturmadan cevap veriyor. "Atalarınızdan gelen miraslarınızı bastırdık. Arthur'un fiziksel gücünü ve senin aether'i manipüle etme yeteneğini."

Sözleri somutlaştıkça kafatasımın içinde alarmlar çalıyor. Elim göğsüme gidiyor, gömleğimi kavırıyor. Minibüste hissettiğim o boşluk hissi hâlâ orada. Kök ocağımın olması gereken yerde, Arthur'un kalbinin bazen attığı yerde bir delik. Kendimi boşlukta hissediyorum.

"Bu senin ve bizim güvenliğimiz için." Göğüs kafesimi ovuşturmamı izlerken ağzı buruşuyor. "Rahatsızlığınız için özür dilerim; dozajı doğru ayarlamak için birkaç deneme yaptık. Serum hâlâ deneysel, anlıyor musunuz? Doğrudan DNA'nız üzerinde çalışıyor, bu yüzden fiziksel yan etkileri... önemsiz değil." Bir dizini diğerinin üzerine koyarak arkasına yaslanıyor.

"Neden?"

"İnkâr edilemez bir şekilde Arthur'un soyundan geliyorsunuz ama aynı zamanda yeni bir şeysiniz. Aether yetenekleriniz geçici olarak etkisiz hale getirildi çünkü sizinle sürprizler ya da tatsızlıklar olmadan konuşmak istiyoruz."

Bir kahkaha attım. "Sadece sorabilirdin."

Gabriel'in ağzı karışıyor. "Yüksek Vekiller Konseyi dünya çapında milyonlarca hayatı koruyan ya da riske atan kararlar almaktan sorumludur. Aldığımız önlemler için bizi bağışlayacağınıza eminim. Gizli düzenimiz ile Onceborn dünyası arasındaki sınırları denetleyen ve Gizlilik Yasası'nın olası ihlallerini yargılayan Vekil olarak, bu konularda size özel sorularım var." Önündeki tableti açıp bir kitapçık açtı.

bir klasör dolusu basılı belge. "Neden bana baban Edwin Matthews'tan ve ona Tarikatımız hakkında anlattıklarından bahsetmiyorsun?"

Kalbim göğsümde sertçe çarpıyor. "Ona ne yaptın?"

Gabriel göz kırpmıyor. "Ona bir şey mi yaptınız? Babana hiçbir şey 'yapmadık'. Kendisinin haberi olmadan, Liege'in gözetimi altında." Gabriel ellerini iki yana açıyor. "Ailene zarar vermek için hiçbir nedenimiz yok, Veliaht Scion. Sadece bilginin ne kadar yayıldığını anlamamız gerekiyor. Bu amaçla, lütfen bana babana Yuvarlak Masa Tarikatı hakkında neler anlattığını söyle."

"Babam hiçbir şey bilmiyor," diyorum çabucak. Patricia'nın yüzü gözlerimin arkasında beliriyor. Mariah'nın. Alice'in. İfademde hiçbir şey görünmesin diye varlıklarını aşağıya, aşağıya itiyorum. Naiplerin avlayacağı başka isimler, başka insanlar olmasın.

"Gözlemlediklerimizle tutarlı," diye mırıldanıyor Tacitus.

"Harika." Gabriel masanın üzerinde başka bir klasör gezdiriyor; içinde hemen tanıdığım belgeler var. "Annen, Faye Ayeola Matthews, kızlık soyadı Carter, yirmi on bir yıl önce tamamen bedensel Gölge Doğanların Unanedig'i öldürmesine tanık olmuş. Ve unutmak için büyülenmişti." Duraklıyor, bekliyor.

Göz kapaklarım kapanıyor. Sözleri basit ifadeler ama aynı zamanda yönlendirici. Gerçeği bildiğimi bilmiyor. Alice ve Sel dışında kimse annemin Tarikat'la olan ilişkisini ya da ortak geçmişimiz olan mesmer'a karşı koyma yeteneğimizi bilmiyor - açığa çıkarılamayacak kadar tehlikeli, duyulmamış bir yetenek. William bile annemin onlarca yıl boyunca sahte mesmer yaptığını ya da istersem onları kendim bozabileceğimi bilmiyor.

"Sen neden bahsediyorsun?" Yavaşça, nefesimi dengede tutmaya çalışarak söylüyorum. "Hayır, yapmadı."

"Kalbi hızla atıyor." Tacitus gözlerini kısar. "Yalan söylüyor olabilir."

"Ya da serumun yan etkileri." Gabriel'in ağzı hafifçe incilir. "Ona tekrar soracağız. Briana, bölüme katılmadan önce annenin Tarikat'la olan geçmişini bilmediğini mi söylüyorsun?"

Dikkatimi toplamak için ePort numarası yapmama gerek yok. "Özür dilerim, ben..."

Gabriel sorusunu tekrarlıyor. "Bölümün Sayfası olduğunuzda annenizin geçmişinden haberdar mıydınız?"

Başımı salladım. "Hayır... Hayır."

Gabriel'in politikacı gülümsemesinde bir şeyler canlanır. Memnun oldu. "Mükemmel."

Tacitus konuşana kadar aklandığımı düşünüyordum. "O zaman kızı neden ve nasıl yirmi beş yıl sonra bu bölüme geldi?"

Tacitus'un benimle değil, benim *hakkımda* konuştuğu gözümünden kaçmıyor. Sanki ben gerçek bir insan değilmişim gibi. Büyü gücünüz birinin hafızasından tüm insanları silecek kadar güçlüyse, belki de hiç kimse gerçek değildir. İlk kez, Nick'i annesinin zihninden silen Merlin'in o olup olmadığını merak ediyorum. Tacitus beni bakarken yakalıyor ve gülümsüyor, uzun dişleri şeytani bir sırtışla sarılmış.

Gabriel mırıldanır. "Cevap verin lütfen."

"Bir partide çocuklara saldıran bir iblis gördüm ve Selwyn ile Victoria onu öldürdü. Ertesi gece, kampüste Nick'le birlikte başka bir iblis gördüm. Başka kimse bu iblisleri göremiyordu. Neden benim görebildiğimi bilmek istedim. Cevapların Tarikat'ta olduğunu düşündüm."

Gabriel kısık gözlerle bana bakıyor. "Peki bu olaylardan önce iblisler görmüş müydün?"

"Hayır." Gerçek bu.

Gabriel arkasına yaslanır, gözleri düşünceli. "Başka soruların var mı Tacitus?"

Seneschal başını eğiyor ve kapüşonlu gözlerle beni süzüyor. "Her zaman UNC'ye gitmeyi mi planlıyordunuz?"

"Evet. Annem buraya gitti, ben de gideyim dedim." Yalan değil.

"Bunun sadece aile geleneğinin bir sonucu olması pek olası değil." Tacitus iç çekerek ağırlığını değiştirir. "Eğer arşivlere inanılacak olursa, Arthur'un soyundan gelen kişi Excalibur'un yattığı yere çekilir. Kız ve annesi aynı kanı paylaşıyor, bu yüzden annesi de Scion olabilir. Unanedig olduklarına inansalar bile, ikisinin de üniversiteye çekilmesi mantıklı. Bunu bir mezun sadakati, mirasa bağlılık, nostalji ve benzeri bir duygu olarak yazmış olabilirler."

"Anlaştık. Senin değerlendirmen, Tacitus?"

Seneschal omuz silkiyor. "Tanık gözlem listesindeki hiçbir şey onun ifadeleriyle çelişmiyor. Faye Ayeola Matthews, kızlık soyadı Carter, büyülenmişti ve Natasia Kane'in kampüsün kapılarını açtığı gece tanık olduklarına dair hiçbir anısını hatırlamıyordu. Onu büyüleyen kişi

seleğim Seneschal tarafından yönetildi. Özellikle hafıza değiştirme konusunda usta bir Merlin."

"Jenna, evet, hatırlıyorum." Gabriel düşünceli bir ifadeyle koltuğundan geriye doğru iter. "şimdilik duralım. Emin olmak için bu soruları bir sonraki seansta tekrarlayalım."

Tacitus göz açıp kapayıncaya kadar yanımda, eli sıcak ve yakıcı bir şekilde başımda, bilincime karşı bir patlama. "Uyu. Ve unut."

"Dur..." Onun büyüü beni hızla dönen bir kanalın içine çekiyor.

"İyi günler, Briana."

Küçük odayı göz kırparak var ediyorum.

Üzerimde bir eşofman altı ve tanımadığım bir tişört var. Kafatasımın arkası hassaslaştı.

Bir masada sandalyede oturuyorum.

Diğer tarafta siyah-gümüş bluzuyla Naip Cestra oturuyor, saçları kafatasına doğru sıkıca toplanmış.

"Tch. Başını zar zor dik tutabiliyor. Herhangi bir soruya cevap verebilecek mi?"

Tanıdığım bir ses cevap veriyor, "Zihni keskinleşecek, ancak vücudu hala yan etkiler yaşayacak. İsterseniz günün ilerleyen saatlerinde tekrar deneyebiliriz?"

"Yapmamayı tercih ederim." Cestra parmaklarını masaya vurur.

Başım sandalyeye yaslanıyor, çok ağır. Gözlerim az önce görüş alanıma giren Erebus'u takip ediyor. Arka duvara yaslanmış, yüzü okunmaz halde. Mageguard generali tipik siyah uzun ceketini giymiş. Siyah ve gümüş aether staP'ı yanındaki duvara yaslanmış. Onu görmek bir anıyı canlandırıyor. Ona bir şey olmuştu... kötü bir şey.

Beni sinirlendiren bir şey.

"Neredeyim ben?"

Mırıldanıyorum.

"Güvenli bir tesis," diye cevaplıyor Erebus. Bana bu kadar yakından baktığında, parlak kıvılcımlar yanaklarımı yakıyor. Bakışlarından kaçmak için arkamı döndüğümde, başının üzerindeki duvara monte edilmiş bir kamera ve irisin yanında yanıp sönen kırmızı bir ışık fark ediyorum.

"Tesis mi?" Başımı salladım. "Hayır... Locadaydık-"

"Evet," diyor Cestra sabırsızlıkla. "Dün gece Loca'daydık."

Dün gece mi? Anılar geri dönüyor, örümcek ağlarını kırıyor. Ogof. Bir iğne. Minibüs. Başım, William beni iyileştirdi. "Beni bir şeyle vurdun...."

Cestra Erebus'a gözlerini devirir. "Bu tekrarlar çok sıkıcı."

Tekrarı. Yüzündeki kızgınlık, derin bir sabırsızlıkla karışık. Sanki bu konuşmayı daha önce yapmışız gibi. Ama yapmadık. Burada uyandım, burası her neresiyse.

İç geçirdi. "Evet, dün gece Loca'daydın. Miraslarınızı kullanma yeteneğinizi engelleyen bir bastırıcı ile sizi uyuşturduk. Bu yüzden böylesin" -elini yüzünün yanında bir daire çizerek sallıyor- "böyle."

"Uyuşturulmuş mu?" Yavaşça göz kırpyorum ve göğsümdeki garip hissi fark ediyorum. Boşluk hissi. Sanki kök fırınının olması gereken yerde, Arthur'un kalbinin bazen attığı yerde bir delik varmış gibi. İçim boşalmış gibi hissediyorum. "Neden?"

"Böylece uslu duracaksın."

Erebus boğazını temizler. "Böylece hepimiz aklımızı başımıza toplayabiliriz, Veliaht Scion." "Dinleyin, bu konuşmaları basit tutacağız. Size sorular soracağım; cevap verirsiniz. Senden daha fazla bilgi istersem, detaylandırırsın. Anlaşıldı mı?" Ona göz kırpyorum. "Sorulardan biri de bu muydu?"

İnliyor. "Hayır."

Masanın ortasındaki bir kontrol panelini açıyor ve arkasındaki duvara bir ekran iniyor. O çalışırken, benim gözlerim yine Erebus'a takılıyor. Birbirimize bakıyoruz ve daha fazla anı geri geliyor. Benim de öfkem geri dönüyor.

"Sel'e ne oluyor?"

Cestra başını kaldırmıyor ve görüntüler ekranda belirmeye başlarken konuşuyor. "Selwyn Kane'in duruşması sizinle ilgili sorgulamamız bittikten sonra başlayacak." Bunu o kadar rahat söylüyor ki, sanki her halükarda onun için hiçbir önemi yokmuş gibi.

"Ben... Ben onun adına konuşmak istiyorum. Crown Scion olarak."

Cestra sırtıyor. Gözlerindeki parıltı hoşuma gitmiyor. Birdenbire, göremediğim bir ağa yakalanmış gibi hissediyorum. Ne zaman Vekillerle aramı düzelttiğimi düşünsem, her şey elimden alınıyor.

"O senin Kral Büyücün değil," diyor. "Onunla birlikte büyümediniz. Sen bağlı değilsin. Diğer Efsane Doğanlar'dan öğrendiğime göre, Selwyn Kane Loca'ya geldiğin ilk andan itibaren sana düşmanca davranmış,

Hem kamuoyu önünde hem de özel olarak birçok kez hayatınızı tehdit etti. Neden onun adına konuşuyorsun?"

Ağzımı açıyorum, kapatıyorum ve tekrar açıyorum. "O benim arkadaşım."

"Bir süredir görevinden ve Yemini'nin hizmetinden uzakta," diye mırıldanıyor Cestra, yüzümü incelemek için dirseklerinin üzerinde öne doğru eğilerek. Erebus sözsüz bir şekilde onun araştırmasını devralıyor ve arkamızdaki ekrandaki görüntülerin yanından geçip gidiyor. "Hissetmiş olabileceğin her türlü dostluk, onun... durumunun belirtileri altında gömülü kalacak."

Sandalyemde kayıyorum, rahatsızım. Sel değişse bile, o yine Sel olacak. Demonia onun bir parçası. "Yenileceğine inanmıyorum."

Arkasına yaslanır. "O zaman sen bir aptalsın. Süreç bir kez başladıktan sonra durdurmak imkânsızdır. Merlin ne kadar güçlüyse, düşüşü de o kadar büyük olur."

"Sel Nick'i tekrar koruyabilseydi, yemini yerine gelmiş olacaktı," diyorum. "Nick'i ve babasını arıyor musun yoksa bu da mı yalan?"

"Bu *doğru*." Cestra'nın ifadesi komplocu bir hal alır. "Sen ve Nick Davis yakınsınız. İstihbaratımıza göre, iki Scion için uygunsuz bir şekilde."

Erebus sadece Nick'le olan ilişkimin doğasını ima etti ama Cestra çok daha cesur. Hiçbir şey söylemiyorum.

"Soylarınız ortaya çıktığında, o da diğer Efsane Doğanlar gibi ilişkinizin devam edemeyeceğini anlamış olmalı." Kaşlarını sempatik bir şekilde çatıyor ama gözlerindeki zalim parıltı ePect'i mahvediyor. "Zor bir konuşma olmuş olmalı."

Sandalyemde tekrar kayıyorum.

"*Anlıyorum*." Bilmiş sırtışı geri döndü. "Siz ikiniz bunu tartışma fırsatı bulamadınız. O zaman bu onuru bana bırakın: Bu ilişki yasak. Eğer devam ederse, Konsey Nick'le ikinizin soyunuzu tehlikeye atmanızı engellemek için harekete geçecektir."

Göğsüm sıkışıyor ve kulaklarım ısınıyor. "'Soyu tehlikeye atmak' mı? Yani..."

"Ne demek istediğimi çok iyi anlıyorsunuz. Bu henüz on altı ve on yedi yaşlarınızda ikinizi de ilgilendirmeyebilir, ancak Tarikat gebe kalma potansiyeli olan Scionlar arasındaki ilişkileri yasakladı ve bunun iyi bir nedeni var. Bu riski göze alamayız."

İki Çizgiden doğan ilk çocuk, niyetiniz veya önlemleriniz ne olursa olsun, iki Çizgiyi *birbirine karıştırır*."

William ilk kez Scion-Scion ilişkileri hakkındaki kuralı açıkladığında, bu benim endişelerimden uzak görünüyordu. Korkunç bir tür "modern aşk" demişti. *Asla tamamlanamayacak bir saray aşkı*. O zamanlar bir Scion değildim ve Nick'le birbirimiz için kim olabileceğimizi henüz keşfetmemiştik. Ama şimdi, Cestra'nın sözleri daha bir şimdiki zamanımız bile olmadan geleceğimizi vururken, yasa çok gerçek geliyor ve onu hiç ilgilendirmiyor.

Tarikat'ın kimin, kimden ve nasıl çocuk sahibi olduğuna dair takıntısı mide bulandırıcı.

"Sendeki cesareti görüyorum, Bree," diye mırıldanıyor, "o yüzden bunu bir uyarı olarak kabul et, her ne kadar unutacak olsan da: Senin hakkında her şeyi biliyoruz. Kimi sevdiğini. Kimi özleyeceğini...."

Yeni bir korku sarsıntısı beni oturduğum yerde donduruyor. Böyle bir tehdidi asla unutamam.

"Çok basit." Arkasına yaslanıp manikürlü elini sallıyor. "Bu iş bittiğinde, eğlenmek için başka birini bul."

Erebus boğazını temizledi, rahatlamıştı. "Bölebilir miyim?"

Sonunda mağaradan bir görüntünün üzerine indi. Ben, kılıcı yüksekte tutuyorum, avuç içim bıçağa dönük, gözlerim kırmızı ve mavi. Sonra görüntü hareket ediyor ve mavi-beyaz büyücü Aame bileğimin ve ellerimin etrafında dönüyor.

"Ayini mi kaydettin?" Kendimi ifşa edilmiş hissederek videoyu soluk soluğa izliyorum. Cestra mırıldandı. "İzlemeye devam et."

Videoda ayakta duruyorum, görmüyorum, ritüelin içinde kaybolmuşum. Bir elimle Pendragon sikkesini tutuyorum. Diğer elimde Excalibur'u tutuyorum. Sonra bir kükreme sesi, bir Aash ve Aames maviden kızıla dönüşüyor. Mageguard ve Seneschaller birlikte çalışarak Naip'leri korumak için neredeyse anında bir kalkan oluşturuyor. Excalibur düşüyor ve ben etrafımdaki dünyaya göz kırptıyorum, gözle görülür bir şekilde sarsılmış, gözlerim kocaman. Theresa beliriyor ve koluma bir şırınga bastırıyor.

Tüm bölüm belki otuz saniye sürmüştü. Arthur ve Vera'yı Ayin sırasında gördüğümde bana uzun, kafa karıştırıcı dakikalar gibi gelmişti. Zaman yavaşlamış ve genişlemişti.

"Durdur," diye emrediyor Cestra. Erebus videoyu durduruyor, tam ben Max'in ayaklarının dibinde yere düşerken. "Aash'tan öncesine geri sar."

Video durur ve Cestra ekrana işaret eder. "Aames kırmızıya döndüğünde burada neler olduğunu tartışalım. Elçilerimizle yetenekleriniz hakkında konuştuğunuzda, kendinizi şu soydan gelen biri olarak tanımladınız..." Bir tabletin ekranına dokunuyor, transkriptler arasında geziniyor, sonra gülümsüyor. "'Vera Hattı.' İsimlendirmemizi zekice benimsemişler. Diğer Efsane Doğanlar tarafından bildirilen bu yetenekler etkileyici." Bir liste okuyor. "Aether üretme ve bir duvara dönüştürme, nefes alan kızıl büyücü Aame." Bana döndü. "Bu doğru mu?"

Başımı salladım. "Excalibur'u ilk çektiğim gece olan buydu." "Ve o geceden önce bu yetenekleri kullanmamıştın?"

"Hayır." Tam olarak değil.

"Sence neden ilk kez, o anda ve orada oldu?" "Bilmiyorum." Tam olarak değil.

"Arthur'un Çağrısı yüzünden olabilir mi?" Cestra dürtüyor.

Arthur'un bana sahip oluşunu hatırlayınca içimin merkezi, varlığımın çekirdeği sarsılıyor. Arthur, derimi geriyor. Uzuvarımı istediği gibi hareket ettiriyor, beni kontrol ediyor. Kaşlarımı çatıyorum.

Erebus kaşlarını kaldırıyor. "Arthur'un Çağrısı hakkında paylaşmak istediğin bir şey var mı, Kraliyet Scion'u?"

Ağzım ekşidi. "Keyifli değildi."

Erebus başını sallıyor. "Özellikle Arthur'un Çağrısı'nın oldukça şiddetli görünebileceği yazıyor."

"Elbette," diye mırıldandım.

"Bize bu Hattın diğer yeteneklerinden bahset," Cestra tabletinde bir not arıyor. "Kılıcı çektiğinizde, o sırada bir... Medyum muydunuz?"

Çok yorulmuş. "O gece hem Vera hem de Arthur içimdeydi." "Senin içinde mi?" Erebus soruyor. "Yani onlarla etkileşime geçebiliyor muydun?"

"Ben... ben onların seslerini duyabiliyordum ve onlar da bedenimi kontrol edebiliyordu."

Cestra ve Erebus kıpırdamadan durur ve bakışlırlar. Kadın boğazını temizler. "Diğer Legendborn savaş sırasında ve sonrasında sesinin değiştiğini rapor etti."

Ölülerin ruhlarının siz istemeden bedeninizi kullanabileceğini ve isterlerse sizin aracılığınızla konuşabileceğini mi söylüyorsunuz? Sahiplenme gibi mi?"

Zayıfça başımı salladım. "Evet."

Erebus keskin bir nefes alır. "Bu yeteneği daha fazla keşfetmek istiyorum, Naip. Belki de bastırıcı olmadan?" Cestra bir el

sallıyor. "Başka zaman."

Telaşla ikisinin arasına bakıyorum. Sel de bunun olabileceğini söylemişti. Seneschal'ların beni muayene etmek isteyeceklerini. Ama bu koşullarda olacağını hiç düşünmemiştim. Bu şekilde değil.

Yapmalıydım.

Cestra çoktan yoluna devam etti. "Peki ya Arthur'un aether yapıları ve zırhı? İstihbaratımız onları dövmeyeceğinizi söylüyor. Büyük miktarda aether kullanıyormuşsunuz ve döküm denemeleriniz yanıklarla sonuçlanıyormuş."

Yüzüm kızardı. "Evet."

Cestra kollarını kavuşturur ve sandalyesinde arkasına yaslanır. "Her nasılsa, bu görüşme hem büyüleyici *hem de* hayal kırıklığı yarattı." Erebus'a eliyle işaret ediyor. "Şimdilik işimiz bitti."

Erebus düşündüğümden daha hızlı hareket ederek yüzümü iki eliyle kavırıyor. "Şimdi dinlen, Briana. Ve unut." Onun büyüü beni rüyasız bir uykuya sürüklüyor.

"İyi akşamlar, Briana."

Sonra.

"Günaydın, Briana." Sonra.

"İyi günler, Briana." Sonra.

16

"NEDEN DUYARLI DEĞİL?"

İlk ses, soğuk ve uzak, kalbimin hızla çarpmasına neden olurdu - eğer normal atıyor olsaydı. Onun yerine, kaburgalarımın altında halsiz bir gümbürtü.

"Duyarlı. Sadece tam bir uyku döngüsü geçirmedi." İkinci ses piyano teli gibi ince ve öğretilmiş. William burada.

"Bugün alarmda olmasını istiyorlar. Çalışıp çalışmadığını kontrol edebilir misin?"

"O bir oyuncak *değil*." William'ın ses tonu sertleşerek keskin bir hal alıyor. "O bir insan varlık."

"Eh. Acele et."

Bir el alnıma değiyor. Gözlerimi açmadan önce oda aydınlıktı. Güçlü parmaklar sağ bileğimi sarıyor.

"Şimdilik durumu stabil. Ama onu bu *zehirle* uyuşturmaya devam edemezsiniz.

Üç gün oldu, bu yeterli değil mi?" "Senin kararın değil, Sitterson." *Üç gün.*

Üç.

"Will-" Nefes alıyorum, bulantı dalgaları arasında göz kırpyorum. Gözler açık, Avoresan ışığı, yanıyor.

William'ın kolu omuzlarıma dolanıyor ve beni oturmaya yönlendiriyor. Onun eterinin kokusu etrafımı sarıyor, sarsıcı bir varoluşta rahatlatıcı bir şey. Narenciye, sıcaklık, *William*.

Max kapı aralığından yüksek sesle iç geçiriyor. "Yürüyebiliyor mu?"

William bana bakıyor. Gözlerinin altında koyu halkalar var, boynunun çizgisinde garip bir gerginlik var. "Yürüyebilir misin?"

Gözlerimi kısıyorum, uzuvlarımı test ediyorum. "Evet...? Neredeyiz?"

Aoor'a çıkmama yardım ediyor ve diz çökerek ayakkabılarımı ayağıma geçiriyor. "Umarım bu son olur."

Yüzümü buruşturuyorum. Kuru, kalın dilimin etrafında kelimeleri yönetmeye çalışıyorum. "Geçen sefer...?"

Gözleri dökülmemiş yaşlarla parlıyor. "Evet."

"Onu hareket ettirin. Erebus'u kontrol etmem gerekiyor," diye sesleniyor Max koridordan. Sessizlik takip eder.

William, Max'in gidişiyle sersemlemiş görünüyor. Titreyen bir çenesini dudaklarına götürüyor. Sessiz olmamı istiyor. Max'in gittiğinden emin olmak istiyor.

Merlin'in ayakları hiç ses çıkarmaz.

O Max'in dönüp dönmeyeceğini görmek için beklerken ben de etrafımdaki odaya bakıyorum. Pencere yok, bana zamanı gösterecek güneş ışığı ya da ay ışığı yok, ama parlak Aurescents odayı sert bir beyaza boyuyor. Tamamen giyinik bir şekilde yorganın üzerindeyim. Yanımdaki tepside yenmiş bir sandviçin kabuğu ve bir elma çekirdeği olan bir tabak var. Yarısı boş bir bardak elma suyu. Yediğimi hatırlamadığım bir yemek, ama tatlar tanıdık geliyor ve karnım tok.

Max'in olmadığı bir sessizlikten sonra William onun gittiğine karar vermiş olmalı. Sırtımı ovuyormuş gibi kulağıma yaklaşıyor ve hızla fısıldıyor. "Bugün farklı bir şeyler var. Beni ilk kez yalnız bırakıyor. Konsey seni büyülemiş. Sorgulamalar arasında yalan söyleyemeyesin, ne yaptıklarını ve planladıklarını unutasın diye her güne dair anılarını siliyor."

Mesmers? Ben mi büyülendim? Konuşmaya devam ediyor, kelimeler o kadar hızlı geliyor ki zar zor yetişebiliyorum.

"Ayin bir tuzaktı. Seni bir serumla uyuşturdular - bunu Legendborn kanını inceleyerek yaratmış *olmalılar*, miraslarımızı hedef almak için-"

Efsanevi kan. Miraslar. Farkındalığının sınırında bir şey var. Odaklanılmamış bir düşünce... bir detay...

"Bana da doz veriyorlar. Senin kadar değil. Gawain'in gücünü engelleyecek kadar, Swyn'leri zorlaştıracak kadar. Nerede olduğumuzu bilmiyorum, bir çeşit enstitü. Laboratuvarlar, yatak odaları var. Bir çıkış yolu göremiyorum."

"Bekle." Onu durdurdum. Düşünceler *kelimelere* dönüşene kadar keskinleşiyor. "Ben sadece Legendborn değilim...."

"Ne?"

"Ben sadece Legendborn değilim. Daha fazlasını yapabilirim...." Geri çekiliyorum ve William'ın kollarını kavıyorum. "Acıya ihtiyacım var."

"Yaralandın mı?" William vücudumu tarıyor. "Nerede?"

"Hayır," diye mırıldanıyorum. "Acı... bana yardımcı oluyor... bir büyücüye direnmem." Gözleri açılıyor. "Büyücülere karşı koyabiliyor musun?"

Bir kahkaha attım. "Şu an için bilemiyorum ama evet."

William'ın bakışları keskinleşiyor. Kolumu iki eliyle tutmadan önce gözleri koridora gidip geliyor. "O zaman bunun için gerçekten üzgünüm."

"Ne-" Ağzım sessiz bir çığlıkla ardına kadar açılıyor. Sıcak bir aether dalgası kafatasımı sarıyor, duyularıma bir ateş gibi yayılıyor. Yaz güneşi altında parlak, yanan limonlar ve kavrulmuş portakallar... William gücünü derimden, damarlarımdan ve kaslarımdan geçirip kemiklerimin derinliklerine gömüyor. Sonra, tek bir şimşek çakmasıyla zihnim berraklaşıyor. Sesim nefes nefese, şok olmuş bir "Owww!" ile geri dönüyor.

William beni serbest bırakıyor. "Bu işe yarayacak mı?" Nefes nefese kaldım.

"Ne oluyor, William?"

Yüzünü buruşturuyor. "Özür dilerim! Aether çok fazla ve çok hızlı olduğunda yanar, hatırladın mı?"

"Ugh." Başımı salladım. "Evet."

William bizi kapıya doğru yönlendirirken Max yeniden ortaya çıkıyor. "Gidelim, Crown Scion."

Dışarıdaki beyaz koridorda, neyse ki normal insan hızında yürüyen Max'i takip ediyorum. Düşüncelerimi ve anılarıma sıraya koymak için zaman ayırıyorum. Max'in

Regents beni yakaladı. Bana ilaç verdiler. Üç gün boyunca beni tekrar tekrar sorguladılar. *Üç gün.* Burada olduğumuzu bilen başka biri var mı?

Bunların hiçbirinin böyle olmaması gerekiyordu.

Başka bir anı yüzeye çıkıyor, bu sefer serumla ilgili. *Biri* bana bundan daha önce bahsetmişti, bundan *eminim-Gabriel!* Sesi kulaklarımda yankılanıyor. *Atalarınızdan gelen miraslarınızı bastırdık. Arthur'un fiziksel gücü ve senin aether'ı manipüle etme yeteneğin.* Bu aether ve kırmızı kök yok demek, ama Vera'nın Soyundan gelen diğer miraslar, mesela... benim duyularım, mesmer direnci... Vekillerin bilim adamları Efsane Doğan kanında bu özellikleri bulamazlar. Onları aramayı bile bilmezler. Tanrım, umarım bu yetenekler de fark edilmez. Alabileceğim her savunmaya ihtiyacım var.

Sola dönüyoruz, kısa bir koridordan geçiyoruz ve büyük ahşap bir kapının önünde duruyoruz.

Max kapıyı kırıp içeri bakıyor. Diğer taraftaki birine başını sallayıp devam etmemi işaret ediyor.

Gün ışığının içeri girmesini sağlayan pencereleri olan büyük bir konferans odasına giriyorum.

Kapı tıkırdayarak kapanıyor ve beni Yüksek Vekiller Konseyi'nin önünde tek başıma bırakıyor. Odanın ortasında koyu renkli dikdörtgen bir masa var. Lord Regent Aldrich, Regent Gabriel ve Regent Cestra bir tarafta otururken, Seneschal'ları diğer tarafta onların karşısında oturuyor. Ama... bana bakmıyorlar bile. Bunun yerine Aldrich ve Gabriel birbirleriyle alçak sesle konuşuyorlar. Cestra bir tabletin üzerine eğilmiş oturuyor. Tacitus, Serren'le konuşurken sarı bir defteri karıştırıyor.

Dikkatlerini çekmek için boğazımı temizliyorum.

Aldrich bana el sallıyor. "İyi günler, Briana."

Kelimeler kulaklarımda yankılanıyor. *İyi günler, Briana. İyi akşamlar, Briana. Günaydın.* Diğer günlerin anıları, yavaş yavaş yerlerine oturuyor. Büyücüler yıkılıyor. William'a sessizce teşekkür ediyorum.

Aldrich masanın kapıya en yakın tarafındaki tek boş koltuğu işaret ediyor. "Oturur musunuz?"

Oturdum ve hemen déjà vu hissettim. Bu dansı daha önce de yapmıştık. Max, *bugün tetikte olmasını istediklerini* söylemişti. Ne için uyanık?

Aldrich gülümsüyor. "Briana, nasıl hissediyorsun?"

Cestra'nın parmaklarını masaya vururken çıkardığı sesin ötesini düşünmeye çalışıyorum. *Tadum-tadum-tadum*, cevabımı beklerken bir saat gibi ilerliyor.

Hâlâ büyülenmiş olduğumu düşünüyorlar. Beni hapsettiklerini, uyuşturduklarını ve sorguladıklarını bilmediğimi. Ne söyleyeceğimi çok iyi biliyorum. "Neredeyim ben?"

"Ugh," diye inliyor Cestra.

"Naip Cestra." Aldrich'in dudakları, Cestra tıklamayı kesene kadar ince bir çizgi halinde sıkılır. "Zamanınızı boşa mı harcıyoruz?"

Cestra derin bir iç çeker. "Bu törenden, bu tekrardan bıktım usandım. Bu noktada neden bu hileyi destekleyelim ki? O sadece tekrar büyülenecek."

Tekrarı.

William, Vekillerin sorgular arasında beni sıfırlamak istediklerini söyledi. Kafamın karışmasını ve plan yapamamamı sağlamak için her toplantıyı Ayin'den sonraki günmüş gibi gösterdiler.

Tacitus gözlerini devirir. "İşimi zorlaştırmaktan hoşlandığınızı biliyorum Naip Cestra, ama belki bugün değil?"

"Üstesinden geldiğimiz zorluklar değil de neyiz biz?" Cestra masaya doğru eğilirken mırıldanıyor. "Ben de seni Mesmer Ustası sanıyordum Tacitus. Hepiniz onu *tamamen* kırmadan gerekli olanı söylebilirsiniz."

Tacitus homurdanıyor. "*Saygısızlık* etmek istemem ama, Naip, ne kadar hassas büyü işi olabilir. Ne kadar çok anı biriktirirse, o kadar çok şeyi ortadan kaldırmam gerekecek," diyor Tacitus. "Hızlı bir tartışma tercih edilir."

Aldrich başını sallar. "Nasıl isterseniz."

Uzaktan kumandadaki bir düğmeye tıklıyor ve arkasındaki tavandan bir ekran düşüyor. Üzerinde bir resim koleksiyonu var. Early College'daki ilk gününden kalma okul kimliğim. Belki bir ya da iki hafta önce Greer'la birlikte Polk Place'de yürürken çekilmiş bulanık bir güvenlik kamerası görüntüsü. Ben ve Alice avluda. Ben ve Selwyn İletişim Çalışmaları binasının dışında konuşmak için duruyoruz. Lisans kütüphanesinde bir kitabın üzerine eğilmiş, yüzümde konsantrasyon ifadesiyle yakınlaştırılmış bir çekimim.

"Bunca zamandır..." Gözlerim yanıyor, aşağılanmışlıktan ısınıyor.

"Seni izliyorduk, evet," diyor Aldrich. "Victoria Morgan elçimize Excalibur'u taşından çıkardığınızı haber verdiği andan beri."

Tor'un Vekilleri önceden kimseye haber vermeden kendi başına aradığını biliyordum. Tor benim önümde asla diz çökmedi. Tor asla burada olmam gerektiğini düşünmedi, kılıç ya da

Hayır. Hissettiğim şeyin ihanet olup olmadığını bile bilmiyorum.

Ama Tor benim acil endişem değil.

"Bütün bunları sen mi planladın?"

Aldrich sanki sorumdan çok ruh halimi ölçüyormuş gibi ölçülü gözlerle bana bakıyor. "Tarikat yeterli strateji olmadan on beş yüzyıl dayanamazdı, Briana." Masanın geri kalanına döndü. "Naip Gabriel, raporunuz Tarikat'ın kamusal alanından."

Gabriel bir kâğıt parçasını okuyor. "Üç oturum boyunca, Büyücü Seneschal Tacitus ve ben, Briana'nın babasının Kuralları ihlal etmediği sonucuna vardık, ancak şu an için Liege gözetiminde kalması gerekiyor."

"Bunu duyduğuma sevindim," diyor Aldrich.

"Ayrıca Gizlilik Yasasının Briana Matthews tarafından ihlal edilmediği ve annesi tarafından da ihlal edilmediği sonucuna vardık. Ancak-"

Nefesimi tuttum, bekliyorum.

"Briana'nın yanıtları Scion Sitterson'ın Alice Marie Chen'i Vassal ağına eklemek için kayıtlarda tahrifat yaptığını gösteriyor. Bu kayıtlar onun Kod'a yemin ettiğini iddia ediyor, ancak bu yetkisiz bir davet olduğu için emin olamıyoruz."

Nefesim göğsümü aceleyle terk ediyor. *Alice. Onlara onun hakkında ne söyledim?*

Aldrich başını sallıyor. "Bayan Chen'in kaderi?"

Tacitus gözlerime bakıyor ve sırtıyor. "Meşgul. Dersleriyle ilgili anılarını saklamasına izin verdim ama Tarikat'la ve en yakın arkadaşının onunla olan bağlantısıyla ilgili her şeyi sildim."

"Hayır..." Ayağa kalkmak için elimi masaya bastırıyorum ama hemen çöküyorum. William'ın kemiklerime ve kaslarıma sapladığı *yara* omzumdan boynuma doğru soğuk, yakıcı bir acı gönderiyor. "Bunu yapamazsın."

"Yapabiliriz ve yaptık da," diye mırıldanıyor Tacitus.

Masanın karşısında, Aldrich'in Seneschal'ı Serren alçak bir ıslık çalar. "Bu hassas bir çalışma dostum. Herhangi bir Merlin kızın deneyimlerini senin gibi ayırt edemez."

Serren haklıydı. Lord Davis'in Kral Büyücüsü Isaac'in Alice'in zihnini umursamadan taradığını, bir kasırga gibi tüm günleri silip süpürdüğünü ve geride hiçbir şey bırakmadığını görmüştüm. Atalarımın şifasıyla onun anılarını geri getirmiştım.

Tacitus'un yaptıklarını geri alabilir miyim bilmiyorum. Alice'in nerede olduğunu bilmiyorum, onu bir daha ne zaman göreceğimi, görüp göremeyeceğimi bilmiyorum-

"Yavaşça nefes al, Briana." Erebus bana en yakın yere oturuyor ve gözlerime bakmak için başını eğiyor. "Aşırı nefes alıyorsun."

Cestra gözlerini devirir. "Sen tanıdığım en acımasız savaşçısın Erebus, ama yine de bu kıza karşı *yumuşak* davranıyorsun."

Erebus gözlerini Naibine dikti. "Bugün hangi sonuca varırsak varalım, o Arthur'un soyundan geliyor. Onun sağlığı ve refahı hepimizi ilgilendiriyor."

Aldrich boğazını temizler. "Devam edelim. Cestra?"

"Raporum iki aşamalı," diyor Cestra. "Briana ile yetenekleri hakkında konuştuk ve iki teklifim var."

"Devam edin."

Cestra herhangi bir nota bakmadan önerilerini sıralıyor. "Briana'nın Veliaht Scion olarak statüsü bu noktaya kadar bilinmesi gereken bir bilgi olarak kabul edildi. Bunu bu şekilde sürdürmeyi öneriyorum. Davis'ler hala serbestken, Camlann seçmenlerimizin yüzde doksan sekizine iki Scion uzakta gibi görünecek."

Aldrich başını sallıyor. "Peki Briana'nın durumunu *nasıl* gizli tutmayı planlıyorsunuz?" "İlk önerim, onun Efsane Doğanları'nı bölüp dikkatlerini dağıtmak.

Bölüm. Nicholas'ın avına katılmaları için Güney Bölümünden bağlı bir Scion ve Squire çifti gönderelim. Belki de Tristan, Morgan ve Griffiths'in Scion ve Squire'ları. Diğer üçüne, Taylor, Caldwell ve Hood'a, arama ekibini desteklemelerinin en iyi yolunun kampüste kalarak Shadowborn geçişleriyle mücadele etmeye devam etmeleri olduğunu söyleyeceğiz. Bir ya da iki muhafız bıraksak bile bu kapıları kapalı tutmak için üçünün de gece gündüz çalışması gerekecek."

"Peki ya Scion Sitterson?" Serren soruyor. "O nasıl idare edilecek?" Erebus,

"William Sitterson sorun olmaz," diye yanıtlıyor. "Briana olduğu sürece

Burada, Enstitü'de tutulduğunda, yeteneklerini kontrol edecek serum olmadan bile yerinde ve uyumlu kalacaktır. Onu geride ve bakımsız bırakmak onun -ve Gawain'in herhangi bir Scion'unun- doğasına aykırıdır."

"Kesinlikle." Cestra da aynı fikirde. "Birini kontrol etmenin en etkili yolu onun motivasyonlarını anlamaktır. İşte bu yüzden ikinci önerim

Bu bölümün göreve olan bağlılığı ve birbirlerine olan sadakati bizim avantajımıza olacaktır. Arthur'un Briana'ya yaptığı Çağrıya tanık olan tüm Efsane Doğanları, Briana'nın Tarikatın iyiliği için Büyüyü korumak üzere saklanmayı *seçtiği* konusunda bilgilendireceğiz. Ve bunu yaparken, Tarikat yeni yolunu bulurken Vekilliği yerinde bırakmayı kabul etti. Sorularınız olursa, güvenliğinin önemini yineleyebilir ve arkadaşlarının iyiliği için duyduğu endişeyi vurgulayabiliriz."

"Ben asla böyle pes etmem." Başımı salladım. "Diğerleri sana inanmaz."

"İnanmazlar mı?" Cestra diyor ki. "Liderleri olarak senin yanında kendilerini *güvende* hissettiklerini gerçekten düşünüyor musun? Hayatlarının en kötü gecesinde, arkadaşları gözlerinin önünde öldürüldüğünde, kendini onların arasına sızmış bir yalancı olarak gösterdin.

Bölüm. Onların travmalarının merkezinde siz varsınız."

Göğsümde tiksinti ve utanç birbirine karışıyor. "Arkadaşlarım beni Goruchel'i ve diğer iblisleri öldürürken gördü. Onlar *için* onlarla *birlikte* savaştım...."

"Aklını kaçırmışken bir goruchel öldürdün. Dediğin gibi ele geçirilmiştin. Sen tehlikelisin Briana... ve elimizde bunun kanıtı var."

Öne doğru uzanıp bir düğmeye basıyor ve ekranı benim Ayin sırasında oğof'taki görüntüme çeviriyor. Bu sefer yeni gözlerle bakıyorum. Orada olmayan, ne yaptığımı bilmeyen ve özel Ayine hiç tanık olmamış birine nasıl görüneceğini. Excalibur'u kaldırmış ve avucumdan kan damlarken taşın önünde duruyorum. Kök kılıcın ve kollarımın etrafında dans ediyor, dışarıya doğru yükseliyor. Vekilleri *benden* koruyan Mageguard'ı görüyorum, Aame'mi değil. Yarı saydam kubbeyi onlarla gücüm arasında duran tek şey olarak görüyorum, gözlerim ise uzak, odaklanmamış... ve kontrolden çıkmış durumdayım.

Gözyaşlarım gözlerimin kenarlarına batıyor.

"Teklifler kabul edildi," diyor Aldrich. "Çok zarifler, Cestra. İyi iş çıkarmışsın. Son ölçümüz elbette Briana ile nasıl bir yol izleyeceğiz."

Başımı kaldırdım. "Beni sonsuza kadar burada tutamazsın."

"İzin verirseniz," diye söze başladı Erebus ve Aldrich Aoor'u ona bıraktı. "Benim önerim Briana'yı burada, Enstitü'de tutmamız. Ekibim ve ben onun yetenekleri üzerinde daha fazla çalışacağız - tabii ki güvenli bir şekilde."

Cestra kollarını kavuşturur ve arkasına yaslanır. "Katılıyorum. Gücünü kontrol edemiyor. Aether'ı ısıtıyor ve dövülemiyor. Bu kızıl büyücü Aame sadece ölümcül bir tehlike altındayken ortaya çıkıyor, tıpkı Merlin'in eğitilmeden önceki çocukları gibi."

"Ya da Morgaines," diyor Gabriel, sesi kesilerek. "Hareket halinde olduklarını duyduk. Tam da bu bölüme bir Gölgedoğan gönderdiklerini duyduk."

Erebus kuru bir sesle, "O bir Morgaine değil," diyor.

"Nereden biliyorsun?" Gabriel parmaklarını masaya vurarak soruyor. "Bu Konsey yüzlerce yıldır bir Morgaine'e tanıklık etmedi."

Erebus uzun köpek dişlerini göstererek tıslıyor. "Çünkü büyücünün çocuklarını tespit edebiliyorum. Büyülerinin tadını alabiliyorum. Ve ben öyle dediğim için."

Ben ekrana bakıp kendimi başkalarının gözünden görmeye çalışırken onların sesleri arka plana kayıyor. Arthur'un arkadaşlarımdan önümde diz çökmelerini istediğini hatırlıyorum. Gerçek gücün neye benzediği hakkında benim bilmediğim bir şey bilip bilmediğini merak ediyorum.

"Gücünü kendi başına kontrol edebilmesi için eğitilebilir mi?" Aldrich soruyor.

"Kim tarafından?" Cestra homurdanarak karşı çıkıyor. "Onu bir Merlin gibi eğitebiliriz ama ne amaçla? Arthur'un soyundan gelen biri olarak Sonsuzluk Büyüsü'nün dayanağı o." Tersliyor. "Tek bir hata ve Efsane Doğanın gücü sonsuza dek yok olur."

"Peki onu eğitmek ister miyiz?" Erebus mırıldanıyor. "Aether yeteneklerinden *herhangi* birini kullanması için mi? Onu bıçağın yanına yaklaştırmamaya zaten karar verdik. Bu nedenle, bu noktada, *benim* gözetimim altında daha fazla çalışma ve test için onu güvence altına almak en iyisi-"

Aldrich odayı düzene sokuyor. Kaşlarını çattı ve bana döndü. "Briana, biz canavar değiliz. Kendi kaderin hakkında söz sahibi olmana izin vereceğiz. Tüm bunların kralı olmak istediğini hayal bile edemiyorum, değil mi? Gözlerinde bu yeteneklerden korktuğunu görebiliyorum. Eminim burada güvende tutulmanın sizin için en iyi sonuç olduğunu kabul ediyorsunuzdur?"

Görüntüler zihnimde tekrar tekrar dönüp duruyor. O kız orada öyle kendinden emin duruyordu ki unvanını almak için tek yapması gereken bir ritüeli tamamlamaktı. Tüm doğru kelimeleri, tüm doğru protokolü çalışmıştı, ama sonuçta talep edeceği unvan onun değildi - bir nefes çekiyorum.

İddia etmek benim unvanım değildi....

Anlayış, gerçek anlayış, yavaşça içime işliyor, sonra ağır bir şekilde karnıma iniyor. Gülüyorum, kuru ve acı.

"Briana?" Aldrich dürtüyor.

Başımı kaldırıp bakışlarımı Naip Lord'a yöneltiyorum. "*Hâlâ yalan söylüyorsun.*" Oda hareketsizleşir ve Aldrich gözlerini kırpar. "Bu suçlama, Briana-"

"Başımdan beri yalan söylüyorsun." Sesime keskin bir tonun karışmasına izin verdim. "Ayini tamamlamama asla izin vermeyecektin. Beni izole etmek ve ortadan kaldırmak için mükemmel bir fırsattı çünkü Arthur'un Soyu'nun yanında hiçbir Efsane Doğan olmadan, tek başına ayini tamamlaması gerekiyordu. Oğof y ddraig'e atalarının yeteneklerini bastırmak için tasarlanmış deneysel bir ilaçla dolu bir şırınga getirmedi. Ben sana saldırmadım... ama sen Aashy bir şey *olmasını umdun*... tehlikeli görünen bir şey. Kameraları bu yüzden getirdin."

Yüzleri yeterince cevap veriyor. Gabriel kaşlarını çatar. "Anlamalısınız, gelenek-"

"Excalibur'u taşından çıkardım! Gelenek böyle!" İnanamayarak bağıyorum. "Kendiniz gördünüz. Kılıcı ben çektim, Arthur'un varisiyim ama bu senin için asla yeterli olmayacaktı." Başımı içi boş bir kahkahayla geriye atıyorum, *haklı* olmanın, Naipleri burada özel olarak bile ifşa etmenin verdiği hisle sayıklıyorum. "Savaşı gömün. İhaneti gömün. Şimdi de Scion'u gömeceksin."

Sessizliğini koruyan Serren başını sallar ve parlayan ellerini masanın üzerinde iki yana açar. "Yaklaşan savaş karşısında krallığın istikrarına öncelik verdiğimiz için bizi suçlayamazsınız."

Ona bir yumruk salladım. "Zaten burada olan savaş *kazanmaya* öncelik vermelisin! İktidarda kalmak için entrikalar çevirmek değil!"

"Sen bizim savaşımız hakkında ne bilirsin ki?" Aldrich azarlar. "Sen Unanedig olarak yetiştirildin."

"Öyleydim." Başımı salladım. "Ben Unanedig olarak yetiştirildim, yani hepinizin dışarıdan nasıl görüldüğünü biliyorum. Bu savaşla ilgili değil. Bu, tacı tanımadığın birine vermeyi reddetmenle bile ilgili değil, çünkü sen de Nick'i tanıımıyordun. Pek sayılmaz. Nick, babasının ihanetine rağmen Veliaht Scion olsaydı," diye soruyorum, "çoktan taç giymiş olur muydu?"

"Evet!" Serren sanki çok açılmış gibi iddia ediyor. "Çünkü Nicholas yeteneklerini kontrol edebilecek! İhtiyaç duyulan silahları dövebilecek!"

"Arthur'un mirasına *uyum* sağlamak için zamana ihtiyacı olacaktı," diye karşılık veriyorum, "tıpkı diğer Uyanmış Soy lar gibi. Ve sen de ona bu zamanı tanırdın. Nick için sorun kontrol olsaydı, hemen yardım gönderirdin - ona öğretmesi için Üstat Merlin ya da bir Liege - ama benim için göndermedin. Bana yardım etmeye bile *çalışmadın*! Bunun nedeni kökünden korkman da değil; Cestra onun sadece ölümcül bir tehlike içinde olduğumda ortaya çıktığını söyledi ki bu da Arthur'un bir Soyu için *iyi* bir şey olmalı." Başımı sallıyorum. "Bu benim başkaları için tehlikeli olmamla ilgili değil. Mesele gücün, sahip olmaması gerektiğini düşündüğünüz birine gitmesini engellemeniz."

"Ne-"

"Çizgi Kanundur!" Dişlerimi göstererek alay ediyorum. "Y llinach yw'r ddeddf." Gabriel öfkelenir. "Bu o kadar basit değil-"

"Bu kadar basit. *Yüzyıllardır* bu kadar basitti," diyorum, 1. elim masanın üzerinde sıkıca dururken. "Sizin dünyanızda büyümedim ama kan bağına uymanın sahip olduğunuz en kutsal kural olduğunu biliyorum. Bin beş yüz yıldır tartışılmaz, kırılmaz tek bir gerçek var: Kılıcı çeken kral olur. Kanun budur." Hepsine teker teker bakıyorum. "Bana benzemediği sürece."

"Bu çok çirkin," diyor Aldrich, yüzü soluyor. "Sizin de söylediğiniz gibi, bizim dünyamızda yetişmediniz. Bizim geleneklerimiz olmadan yetiştirildiniz," diye ısrar ediyor Aldrich, ellerini masanın üzerine koyarak. "Bu *ırkla* ilgili değil."

Buz gibi gülüyorum. "Beyazlar bir şeyin 'ırkla ilgili olmadığını' söylediklerinde, bu genellikle öyle olduğu ve bu konuda konuşmak istemedikleri içindir."

"*Pardon?*" Cestra alay eder.

"Özür dilerim," diye alay ediyorum. "Lord Davis'le *yarışmakla* ilgiliydi, ama en azından bunu yüzüme karşı itiraf etme nezaketini gösterdi" -çenemi odaya, ekrana, kameraya doğru salladım- "tüm bunlar yerine!"

Aldrich'in yüzü gevşedi. "Neden bahsettiğini bilmiyorsun, çocuk."

Öfke ve utanç içimi yakıyor. Bilmem gerekirdi. Bilmeliydim. daha iyi biliyordum. Daha iyi biliyordum... Sadece... başka ne olduğunu unutmamı istediler.

burada tehlikede. Her zaman tehlikede olan şey. Titrek bir nefes alıyorum. Sesimin kırılmasını engellemeye çalışıyorum.

Belki kendimi unuttum ama ağladığımı görmelerine izin vermeyeceğim.

"Bunun ırkla ilgili olduğunu *nereden* bildiğimi biliyor musun?" Fısıldıyorum. "Çünkü tüm bu konuşma boyunca hiçbiriniz *neden* Arthur'un soyundan geldiğimi söylemediniz. *Neden* damarlarımda onun kanını taşıdığımdan."

Aldrich boğulacakmış gibi bakıyor. "Briana-" "Crown Scion," diye düzeltiyorum.

Yüzü kıpkırmızı oldu. Sonraki sözcükler göğsünden kopup gelmiş gibi, sanki ben zorlamasam asla söylemeyecekmiş gibi. "Raporları duyduk. Senin soyunun nasıl Arthur'un soyu olduğuna dair *iddiaları*. *Kanıtı* olmayan bir suçlama."

İçimdeki her şey öfkeyle yanıyor. Tadını alabileceğim kadar zengin bir öfkeyle kükrüyor içimden. Öfke o kadar soğuk ki, onunla birlikte tamamen hareketsiz kalıyorum - yoksa patlayabilirim.

"İşte orada..." Sesim, alçak ve acımasız, odadaki sessizliği yırtıyor. Vera'nın saçlarını, sesini görüyorum. Taşıdığı dava, onu takip eden ve bana yol açan dava - yarası silah yaptı. "Tarihin gerçek olduğuna inanmıyorsun. Bunun mümkün olduğunu bile kabul etmiyorsun. Arthur'un varisi olduğumu, seçimle ya da onurla değil, *şiddetle*."

Oda dondu. Argümanları kırılmanlaştı. Havanın kendisi çaresiz Beni geride tutun, çünkü onu kırabilirim, çünkü ben mızrağın ucuyum. Acıyla bilenmiş bıçağın.

"Sen yüksek sesle söylemeyeceksin ama ben söyleyeceğim," diyorum. "Ben tecavüz sonucu Arthur'un soyundan geldim. Ben senin kanıtınım."

Yüksek Vekiller Konseyi'nin altı üyesi de sessiz bir şekilde otururken kalbim uzun, çok uzun bir an boyunca çılgınca çarpıyor. Aldrich'in gözünün kenarında bir kas seğiriyor ama o an için Lord Vekil bile dilini tutuyor.

Gabriel aniden elini masaya vurur. "Bu Konsey, Arthur'un son *gerçek soyundan* gelen Samuel Davis'in bu kadar *sorumsuz* olabileceğine inanıyor mu?"

"'Doğru' mu? 'Sorumsuz' mu?" Dudaklarım dişlerim ortaya çıkana kadar geriye kıvrılıyor.
"Benim

Annem Arthur'un soyundan geliyordu. Ve büyükannem. *Sekiz* kuşak geriye!"

Cestra bildiği tek yolla kendini toparlıyor gibi görünüyor: Konsey üyesi arkadaşına bir tokat atarak. "Bir adamın bu kadar... *sorumsuz* olabileceğine inanmak bu kadar zor mu Vekil Gabriel?" Gözlerinde tehlikeli bir şey parlıyor. "Samuel Davis'in kendi malı olarak gördüğü bir kadını hiçe sayması, belki de bu Konsey'in şu ana kadar dinlediği hikâyeler arasında en inandırıcı olanı."

"*Saygıyla* konuşacaksın, Cestra!" Gabriel gözlerini kısar. "O adam bir Scion'du-"

"Ne zamandan beri bir adamın unvanı onun vahşiliğini *engellemek* yerine daha da cesaretlendiriyor?" Cestra tıslıyor.

Aldrich ayağa kalkar, ellerini takım elbisesinin üzerinde düzeltir. "Önümüzdeki sorun hakkında bir karar vermemiz gerekiyor, iki yüz yıl önceki bir sorun hakkında değil."

Erebus iç geçirir. "Briana'nın da az önce belirttiği gibi, bu iki 'sorun' tek ve aynı." Aldrich Erebus'a ters ters bakar ama Erebus sadece omuz silkmekle yetinir. "Haksız değilim."

Aldrich, "Karar hâlâ geçerli," diye yanıtlıyor.

"Karar falan yok," diyor Gabriel. "Tacitus, onun anılarını al, sonra da Erebus'un onu almasına izin ver."

Tacitus gibi bir Merlin Usta'nın yeni bir büyüsüne karşı doğal direncimin devam etmesi için sessizce dua ediyorum. Damarlarımdaki serumla... belli olmaz.

Tacitus sırtıyor. "Gerçeğe rastladıklarında hoşuma gidiyor."

"Gerçekten mi?" Serren gözlerini benden ayırmadan soruyor. "Nedenmiş o?"

Tacitus ayağa kalkıyor ve göz açıp kapayıncaya kadar yanımda oluyor. "Onu elimden aldığımda çok daha tatmin edici oluyor."

Kolumu sıkıca kavraması göğsümün içindeki haklı ateşin bir kısmını söndürüyor. Ona direnmek zorundayım. Eğer yapamazsam, o zaman kaybederim.

"Bize başka seçenek bırakmıyor." Gabriel uzun bir iç çekişle ayağa kalkıyor ve ceketinin düğmelerini ilikliyor. "Oldukça fazla büyü çalışması olacak Tacitus, ama bu kız çok fazla zamanımızı aldı. Ben de törenden sıkıldım ve akşam yemeği rezervasyonumuz var."

"Anlaştık," diyor Aldrich, parmak eklemlerini masaya vurarak. "Tacitus buradaki işleri temizleyecek ve ardından Briana, Cestra ve Erebus'un gözetimi altında Enstitü'de tutulacak. Toplantımız sona ermiştir."

Çenem düştü. "Bana söyleyeceğin tek şey bu mu?"

"Söyleyecek başka ne var, Briana?" Aldrich ağır bir iç çekişle soruyor. "Tarikat'ın menfaatleri doğrultusunda hareket etmeliyiz ve halihazırda olduğu gibi, eğer kararlarımıza katılmıyorsanız, sadece gereksiz çekişmelere yol açarsınız."

Hakaret ve öfke içimde şimşek gibi çakıyor ve öfkem yeniden canlanıyor. "Arthur'un soyundan gelen birine böyle mi davranıyorsunuz, Lord Naip?"

"Kralın kanını taşıyor olabilirsin" -Aldrich bakışlarımı yakaladı ve tuttu- "ama sen bir Scion değilsin. Sen... bir camgymeriad'sın. Bir hatasın."

Dudaklarım aralanıyor. Gözyaşlarım gözlerimin arkasına bastırıyor, ama düşmelerine izin vermeyeceğim. Bırakmayacağım. Kelimelere sarılıyorum ama gelmiyorlar. İntikam için, ama nasıl alacağımı bilmiyorum. Neredeyse Arthur'u diliyorum, savaş için yanıyorum. Ama onlarla savaşmak için kullanabileceğim her şeyi elimden aldılar.

Gözlerim diğerlerini takip ediyor. Teker teker odadan çıkmaya hazırlanıyorlar. Sanki her şeye çoktan karar verilmiş ve benim patlamam dikkate alınacak bir şey değilmiş gibi.

Tabii ki değildi.

Akşam yemeği rezervasyonları var.

Ben daha iyi düşünmeden kelimeler ağızımdan çıktı. "Naip Aldrich!" Sesleniyorum. Bana bakmak için kapıda duraklıyor. Yüzümdeki sırtışın yavaşça yayılmasına izin veriyorum. "Burada olmaz. Bugün değil. Ama bir yerde. Bir gün."

Lord Regent'ın yüzünde belirsizlik beliriyor. Çabuk, ama ben görüyorum ve o da benim gördüğümü biliyor. Aldrich, Mesmer Senyörüne sesleniyor. "Tacitus, rica etsem?"

Oda boşalır boşalmaz Tacitus ellerini yüzüme doluyor ve sıkıca kavıyor. "Bana bak." Parmaklarımın arasını açıyorum, William'ın yaktığı koluma bir acı gönderiyorum, ta ki zihnimi temizleyene kadar. Yine de altın gözlerine bakıyorum ve kuyusuna doğru derin bir çekim hissediyorum. Bugün, onun büyüğü sıcak hissettiriyor. Davetiye.

"Burada alınan kararları kendi kararlarınızmış gibi hatırlayacak ve muhalif görüşlerinizi açıklayacaksınız."

Sözleri ritmik bir dalga halinde üzerimden akıp gidiyor, tüm özen ve cömertliğiyle ve düşüncelerim onları takip etmeye başlıyor.... Muhaliplerimi serbest bırakmak kulağa hoş geliyor. Çok hoş.

-

Hayır. Tacitus'un sesi zihnimdeki ağır çapa bilincini kaldırıyor, ama ben onu geri çekiyorum.

"Tarikat'tan biri size burada ne olduğunu sorarsa, son üç gündür bizimle toplantı halinde olduğunuzu ve Tarikat'ın ve Efsane Doğan büyüsünün güvenliği için kendinizi halkın gözünden uzak tutmaya karar verdiğinizizi söyleyeceksiniz."

"Evet," diye fısıldadım. "Bugün burada söylenenleri hatırlayacağım."

Tacitus'un kaşları bir an için kalkıyor ve söylediklerim karşısında duraksıyor. "Yardımanız, arkadaşlarınızı ve binlerce kişinin hayatını kurtarmamıza yardımcı olacak bir iyilik eylemi. Başkalarına yardım etmek istiyorsun. Ve burada kalmak size verilen hediyelerle yapabileceğiniz en iyi şey."

"Benim... hediyelerim mi?" Sesimdeki şaşkınlığı zorlukla bastırabiliyorum. Başını salladı. "Arthur'un sana miras kalan güçleri."

"Evet, elbette," diye yanıtlıyorum. "Arthur'un kanı bir armağandır."

Midem sert ve acı verici bir şeye dönüşüyor. İçimde bir düğüm oluşuyor. Vera'ya olan şey bir hediye değildi. Saldırıydı. Hırsızlıktı. Şu anda dünyada bu Merlin'i yakmaktan başka bir şey istemiyorum. Onu *parçalara ayırmak*.

Tacitus'un gözlerinde bir tanıma beliriyor. Öfkemi bastırıyorum ama artık çok geç. O sakladığım şeyi gördü. Daha yakına eğildi. "Briana, kalbin hızla çarpıyor ve çarpmamalı."

Donup kaldım. "Bu kötü mü?"

"Sadece bu büyücünün almadığı anlamına geliyorsa." Başını eğiyor, sesi yumuşak. "Seni burada esir tutacağız. Ama şans eseri kaçarsan, seni dünyanın öbür ucuna kadar avlar ve gücünü kaynağından söküp alırım. Anladın mı?"

Kendi bakışlarımı sabit ve boş tutarak onun bakışlarını tutuyorum. "Kendi güvenliğim için buradayım. Neden kaçmayı tercih edeyim ki?"

17

EREBUS beni yeni lojmanıma götürüyor. Konferans salonunun yakınındaki bir asansöre biniyoruz ve cam tavanlı ve cam kenarlı uzun, kapalı bir asma köprüden aşağıya doğru yürüyoruz. İlk defa beni nerede tuttuklarını görüyorum.

Enstitü bir değil, iki binadan oluşuyor. Ayrıldığımız bina dışarıdan bir konferans merkezi gibi görünüyor. Şu anda yürüdüğümüz altı katlı bina ise konut görünümünde. Oda pencereleri dış duvar boyunca düzenli, neredeyse aynı şekillerde delinmiş, balkon yok.

Köprü birkaç kat yukarıda ama aşağıdaki araziye görebileceğim kadar yüksek. Bir bahçe labirenti, bir çeşme, elektrik direkleriyle aydınlatılmış bir avlu. Tam altımızda böbrek şeklinde bir havuz var; bir şelale sesi duyuyorum.

Enstitü inkar edilemez, inanılmaz derecede modern. Tarikat'ın bana gösterdiği diğer tüm binalardan daha fazla bu yüzyıla ait.

Arkaik dil, Locadaki restore edilmiş antikalar, cüppeler, ritüeller - bunların hepsini şimdi oldukları gibi görüyorum. Genç Scionları, Squireları ve Sayfaları kendi efsanelerinin içine çekmek için araçlar. Vekiller hikayeleri o kadar canlı tutuyorlar ki Efsane Doğanlar Tarikatın dönüştüğü gerçeği göremiyorlar.

Tepemde bir eter kubbesi gördüğümde, rahatlayarak ağlamamak için kendimi zor tutuyorum. Aether'in rengi soluk görünse bile, büyülü Görüşüme sahibim. İmzalardan bir vınlama yakaladım, birkaç tane. Serum, bir kişinin

Legendborn Scions, yani belki de Vera'nın mirasları tamamen bastırılmamış, sadece azaltılmıştır.

Kubbe, aşağıdaki binayı çevreleyen kaldırımın kenarından başlıyor, cam köprü'nün üzerinden yukarı doğru kavis çiziyor ve diğer tarafa doğru kıvrılarak her şeyi içine alıyor. Acaba Enstitü'nün etrafında böyle bir koğuş standart bir prosedür mü, yoksa Merlinler bunu sadece benim için mi yapıyor?

Erebus bakışlarımı fark etti. "Mageguard'lar sen uyandığından beri burada görev yapıyorlar ve ben onları serbest bırakana kadar bariyeri korumak ve seni güvende tutmak için vardiyalı olarak çalışacaklar."

Köprüden çıktığımızda, sanki on beş yıldızlı bir otele girmiş gibiyiz. Erebus beni başka bir asansöre götürüyor ve en üst kata çıkıyoruz. Bu katta uzun bir koridorun en sonunda sadece bir oda var. Ahşap kapısının üzerinde soluk gümüş bir eter tabakası asılı duruyor.

Erebus kapıda ceketinin cebinden bir kart çıkarır ve anahtar kartlı kilide geçirir. Kutunun yan tarafındaki ışık kırmızıdan yeşile dönüyor ama normal bir oteldeki gibi kapıyı açmak yerine diğer elini tahtanın ortasına doğru kaldırıyor. Avuç içi aether parlaklığına bastırıyor ve parmak uçlarından dışarıya doğru, tüm girişi kaplayana kadar yönsüz bir daire büyüyor. Ancak o zaman tokmağı kavrar. Kapı sessiz bir tıslamayla açılır.

Çifte kilitler: teknolojik ve büyülü.

İlk bakışta oda modern bir stüdyo daire gibi görünüyor. Sağda, lavabonun üzerinde iki dolap bulunan bir mutfak. Gri ve altın renginde döşenmiş bir oturma odası. Uzak duvarda bir yatak ve banyoya açılan bir kapı.

"Burada kalmaktan keyif alacağınızı düşünüyorum. Rezervasyonumuz için Konsey'in diğer üyelerine katılmam gerekiyor." Erebus ellerini belinde kavuşturarak bana cevap vermem için zaman tanıyor.

Kuru bir dilin etrafında yutkunuyorum. "Şimdi bana ne yapacaksın?"

İç çekişi bir hayal kırıklığı. "Bu gece bir şey yok." Bana bakıyor, kırmızı gözleri tenimde bir ısı lambası gibi. "Diğerleri gittikten sonra birkaç gün içinde senin için geri döneceğim, böylece sen ve ben bilim dışı zihinler tarafından kesintiye uğratılmadan birlikte çalışmaya başlayabiliriz."

Ouv movb. Bilimsel. Her ne planladıysa, bu kelimelerle istilacı olacağını biliyorum. İş değil, işkence. Boğazım düğümleniyor. Tek yapabildiğim başımı sallamak.

"Çok cesursun, Briana." Erebus bir Merlin gibi beni inceliyor, gözyaşlarımı tutmak için harcadığım ePort'u izliyor, kendimi zorlukla bir arada tuttuğum sesleri dinliyor. Diğerlerini burada kalmayı seçtiğime ikna etsem bile, yalnız kalmaktan korkmamamı bekleyemezler. "Bu sana ileride çok iyi hizmet edecektir." Başka bir şey söylemeden kapıyı arkamdan kapatıyor. Mekanizmanın kilitlendiğini duyuyorum ve aether bariyerinin de yükseldiğini varsayıyorum.

Merlin'in sessiz gidişlerine alıştım artık. Gerçekten gittiğini anlamak için asansörün sesini dinliyorum.

Sonra, bir anda, son bir saatin gerginliği ağzımdan alçak, uzun bir sızlanma olarak dökülüyor. Ellerim adrenalinden, gerginlikten ve korkudan titriyor.

Bir süre sonra kapının kendisini incelemek için dönüyorum. İçeride düğme yok ve masif ahşap yüzey kapı pervazına yaslanmış, bir kâğıdı geçirebileceğimden şüphelendiğim kadar dar bir çatlakla çevrili.

Kapının sağındaki duvarda metal çerçeveli ve plastik Aap'li küçük bir açıklık var. Aap'ı kaldırdığımda, bu sabah yatağımın yanında duran tepsinin aynısı olan kapalı bir yemek tepsisi görüyorum. Açıklığı incelemek için tepsiyi çekip çıkardığımda kapak kırılıyor ve sandviçle salata dökülüyor. Umut yok: geçit sadece bir tepsinin sığabileceği kadar uzun, daha fazlası değil ve diğer tarafa uzanamıyorum.

Yatağın yanındaki tek pencereye koşuyorum ve parmaklıkları görüyorum. Buradan da kaçış yok.

Yaldızlı bir kafes.

Beni uzun, çok uzun bir süre burada tutmayı planlıyorlar. Belki de sonsuza kadar. Ya da deneyler onları eğlendirdiği sürece.

Ellerimi birinciye sıkıştırıyorum ama Arthur'un gücü çok uzakta, o boşlukta kaybolmuş gibi geliyor. Onunla parmaklıkları geri çekebilirdim ama dışarıda Mageguard'lar var. Kaçabilsem bile beni duyarlardı ve o zaman daha kötü durumda olurdum.

Buvied.

Gezegendeki hiç kimse Excalibur'u kullanamazken ben kullanabilirim ve "Çizgi Kanun'dur." Bu yeterli olmalıydı.

Ama Vekiller on adım öndeydi. *Pomev bir şeydir; contvol başka bir şey.* Beni hemen esir alabilirlerdi, ama bunun yerine

O kadar dikkatli ve o kadar yavaş tuzak kurdular ki kimse onların Tarikat'ın misyonuna ve yasalarına ihanet ettiğini söyleyemedi. Daha başlamadan nasıl başarısız olabilirdim? Bunun olacağını nasıl göremedim? Tüm bu mücadele burada sona erdi. Pencereden geri çekilip iki elimi ağzıma götürüyorum. Eğer yapmazsam, göğsümün içinde tuttuğum çığlık bedenimden kopup gidecek.

Tüm atalarım ve annem, ben koşmak zorunda kalmayayım diye koştular... ve ben onları hayal kırıklığına uğrattım.

OceanofPDF.com

18

İKİ GÜN GEÇTİ.

Göremediğim biri tek kelime etmeden günde üç kez duvardaki küçük geçide yiyecek sokuyor. Onları çağırıyorum ama hiç cevap vermiyorlar. Yine de onlar insan, çünkü ayak seslerinin yaklaştığını ve geri çekildiğini duyabiliyorum.

William ve Sel için ve nerede hapsedildikleri konusunda endişeleniyorum. Diğer Efsane Doğanlar muhtemelen Cestra'nın göreviyle meşguller. Kendi iyiliğim için olmasa da onların iyiliği için Vekillerin onlara ayrılışım hakkında söylediklerine inanmış olmalarını umuyorum; eğer inanmazlarsa, muhtemelen benim ve William gibi uyuşturulup hapsedilecekler.

Alice için de endişeleniyorum, ama sonunda onun ve babamın cehaletleri içinde güvende olmalarına şükrediyorum, onunki yeni oluşmuş olsa bile. Genellikle babama mesaj atmadan bir ya da iki günden fazla geçirmiyorum. Liege'lerin ona ne söylediğini merak ediyorum. Belki de nerede olduğuma ve neden aramadığıma dair yalanlarını anlatması için beyni yıkanmış Alice'i kullandıklarını düşündüğümde midem bulanıyor. Ona inanacaktır, çünkü o Alice.

Kendim için daha çok endişelenmeliyim ama başkalarının kaderini düşünmek kendi kaderimi düşünmekten daha kolay. Ya da uyuyup her şeyi unutmak.

Güçlerimin geri gelmesini bekliyorum ama boşluk hâlâ duruyor.

İkinci günün sonuna kadar, yeteneklerim geri gelmeden serumun muhtemelen yiyeceklerde olduğu aklıma gelmedi.

Üçüncü gün, akşam yemeği geldiğinde duvara yaslanmış bekliyordum. Ayak sesleri çok önemli. Ayak sesleri bana yaklaşan kişinin Erebus olmadığını ya da en azından yalnız olmadığını söylüyor. Henüz benim için gelmedi ama yakında geleceğini biliyorum.

Adımlar kapının dışında duraklar ve Aap tıkırdayarak açılır. Metal tepsi içeri kayar.

Beni hala nasıl uyuşturduklarını anladığıma göre, burada sunulan sözde iyiliklerden herhangi birini yemeyi veya almayı hayal etmek zor. Kahvaltıyı ve öğle yemeğini atlardım. Tepsiyi penceresinden çekip masaya götürdüm.

Başlangıç yemeğini açtığımda buhar yükseliyor. Koyu kahverengi bir sosla kaplı bir biftek, mantarlar ve yumuşak, karamelize soğanlar var. Hain midem bunu görünce gurulduyor. Şimdiye kadar sandviçler ve meyveler, strafor kaselerde yulaf ezmesi, plastiğe sarılmış peynir vardı; hepsi sade ve tatsızdı.

Çok lezzetli görünüyor.

Sanırım *bu yemeği de* atlayabilirim. *Ama Erebus benim için geldiğinde, kaçmak için bir fırsat olabilir ve ben kaçamayacak kadar güçsüz olacağım.*

Sonunda, kapana kısılmış, güçsüz ve aç olmaktansa kapana kısılmış, güçsüz ve tok olmayı tercih edeceğime karar verdim.

Kapları beyaz bezlerinden çıkarıyorum ve bifteği oyuyorum, bıçak aniden durana kadar ileri geri kesiyorum.

Sanki bir şeye çarpmış gibi.

Sosun ve bifteğin altında başparmağım büyüklüğünde küçük siyah bir kılıf görene kadar bıçağı mezenin içine doğru itiyorum. Kutuyu çıkarana kadar parmaklarımla kazıyorum. Kenarında ince bir mühür var. Kalbim hızla çarpmaya başladı.

Kutuyu kaldırıp küçük mutfığa giderken tökezliyorum, dikkatlice durulayıp çalkalayarak kurutuyorum. Kutu sostan arandıktan sonra açıyorum ve içinde, kuru kadife iç kısma yerleştirilmiş, parlak siyah plastik bir cihaz var. Bu... bir kulaklık. Bir casus filminde görebileceğiniz bir şey gibi.

Burada sihir yok. Tamamen teknoloji.

Cihazı dikkatlice kulağıma yerleştiriyorum, tam oturana kadar bastırıyorum, ardından yan taraftaki düğmeye basıyorum.

Hatta sessizlik var ama canlı olduğunu duyabiliyorum. Diğer tarafta biri olabilir, dinliyor *olabilir*.

"Alo?" Fısıldıyorum.

Kulaklıktan gelen bir nefes. "Crown Scion Matthews." Tanımadığım bir ses.

Tezgâhın kenarını kavrayıp yutkunuyorum. "Evet."

Ses, ahizeden uzağa bakıyormuş gibi muAed'e döner. "Bu o." "Siz kimsiniz?"

Tekrar konuştuklarında sesleri nettir. Mahkum. "Senin için on beş dakikalık bir kaçış penceresi yaratabilecek biri. Bu gece tek seçeneğin; ikinci bir şansın olmayacak. Cihazı kulağında tut ve dediklerimi aynen yap."

Ağzım bir düzine olası kelimenin etrafında açılıp kapanıyor, hepsi de şokun ağırlığı altında parçalanıyor. Sonunda başarıyorum. "Bekle. Sen de *kimsin*?"

"Güvenebileceğin biri."

Homurdanıyorum. "Şu anda kimseye güvenmiyorum."

"Adil. Dinle, zamanlama her şeydir. Orada aylarca, hatta yıllarca kalmak isteyip istemediğine ya da kaçmaya hazır olup olmadığına karar vermen için sana yaklaşık... *üç* dakika verebilirim."

Şaşkın şaşkın bakıyorum, yetişmeye çalışıyorum.

"Şimdi karar vermek için iki dakika kırk saniyeniz var. Kırk on beş."

Kalbim göğsüme çarpıyor. "Ne yapmalıyım?"

"Tepsinin altında bir anahtar kartı var. Hemen al."

Onlar konuşurken hızlı hareket ediyorum, tepsinin altına uzanıyorum, bandın kenarını ve altında Aat ve sert bir şey hissedene kadar uğraşıyorum. Çekiyor ve kart elime düşüyor.

"İki dakika. Ayakkabıların ayağında

mı?" "Evet."

"Sinyali duyana kadar kapının yanında bekleyin."

"Güçlerim yok," diye kekeliyorum. "Bana bir tür baskılayıcı ilaç verdiler; hiçbir şey yapamıyorum."

"Talimatları takip edebilirsin."

Ses tonlarına sinirlenmemeliyim ama sinirleniyorum. Yaşadığım onca şeyden sonra, bu kişi kim oluyor da bana ne yapıp ne yapamayacağımı söylüyor? Uyuşturulan ve kilit altında tutulan benim ve-

"Öfke nöbeti için zaman yok." Aklımdan geçenleri açıkça okudular. "Bir dakika. Var mısın, yok musun?"

"Neye bir dakika kaldı? Ne arıyorum ben?!"

"Gerçek saatin başlamasına bir dakika kaldı. Ve sen bakmıyorsun. Dinliyorsun. Kapıdan uzak dur."

"Geri çekil?!" Fısıldayarak bağırdım. "Ne yapacaksın, patlatıp açacak mısın?"

"Pek sayılmaz. Kırk saniye."

Anahtar kartını elimde tutuyorum. Ne aradığımdan, hayır, ne dinlediğimden emin değilim. Kafamın içinde saniyeleri sayıyorum, kalbim küt küt atıyor ve kulaklarıma kan hücum ediyor.

Tek bir şans. Buradan çıkmak için tek bir şans.

Birden, vakum boşalıyormuş gibi bir tıslama duyuyorum. Ayaklarımin altındaki zemin titriyor ve tavandaki bir şey başımın üzerinde inliyor.

Ağır bir vınlama.

Kulaklarımin çınlatan bir patlama sesi.

Etrafımda bir alarm çalıyor, pencerenin dışında yankılanıyor, sanki kalenin kendisi çığlık atıyormuş gibi.

"Neydi-"

"Koğuşlar ve kubbe çöktü. Söz verdiğim o on beş dakikalık kaçış penceresi? Daha yeni başladı. Kartı okut." İleri koştum ve kartı okuyucuya soktum. Kapı bir santim kırıldı. İtip açabileceğim ve sessiz, koğuşsuz koridora girebileceğim kadar.

"Ben çıktım. Şimdi ne olacak?" "Asansör."

Asansöre doğru koşuyorum, kalbim küt küt atıyor, adrenalın kafa karışıklığımin yok ediyor. Kendimi tutmak için asansör kapısının kenarına tutunuyorum ve numaralandırılmış düğmelerden oluşan panele doğru dönüyorum. "Şimdi ne olacak?" Arkamdan kimse gelmese de, kimse orada olmasa da, hatta bu katta başka kimse olmasa da KAPI KAPATMA düğmesine basarak tiz alarmin üzerinden çığlık atıyorum.

"B2'yi vur."

Başparmağımla düğmeye basıyorum ve kapılar çınlayarak kapanıyor. Birinci parmağım anahtar kartını o kadar sıkıyor ki plastik bükülmeye başlıyor. *Gevşet,* diye düşünüyorum. *Kırmayın. Sadece katların inişini izle. Yakalanmayı düşünme.* "B2'de ne var?"

Ding. Kat 17. "Alt bodrum otoparkı." "Altıncı kattayım."

"Biliyorum."

Ding. Dört.

"Yedi Aors aşağıda. Beni yakalayacaklar."

"Önünüzde bir fırsat var, bina boş, panik yapmayın."

Ding. Üç.

"Önden başlamak mı? *Merlinlere* karşı mı? Benimle dalga mı geçiyorsun?" Duvarlara tırmanıyor, odamın pencerelerindeki parmaklıkları söküyor olabilirler.

Tacitus lobide beni bekliyor olabilir, tıpkı söylediği gibi. Ya da binanın dışında, beni avlamaya ve gücüme ulaşmak için beni parçalara ayırmaya hazır.

Bir ding daha ve asansör yavaşlamaya başlıyor. Bir Aoor daha, sonra lobi. "Asansörü çağırdılar!"

"Kahretsin. Uyum sağlama zamanı." "Ne?"

Ding. İki. "Yere yat!" Bırakıyorum.

"Acil durum aşırı hız regülatörü var-"

BOOM!

Tepede bir patlama olur, asansör sallanır, ağır bir şey kopar- Asansör serbest düşüşe geçer.

Bedenim yerden bir parça yükseliyor, atalet beni kavıyor, sonra yerçekimi devreye giriyor.

Çığlık atıyorum. Bir yerlerden gelen derin, kulak tırmalayıcı bir inilti de benimle birlikte çığlık atıyor. Aoor sarsılıyor. Yavaşlıyor. Bir sarsıntı daha. Durgunluk.

"Tamam, çık oradan."

Ayağa fırlıyorum, oksijeni ciğerlerime çekerken KAPI AÇMA düğmesine basıyorum. Kapılar 1. katımın genişliği kadar açılıyor.

"Tamamen açılmıyor!" "Çek.

Emniyet devreye girecek."

Sağ kolumu takozun içine sokuyorum ve asansörün bir tarafına doğru sallanıyorum, sol kolumla bileğimi destekliyorum ve çekiyorum. Kapılar bir santim daha hareket ediyor, sonra ray üzerinde serbest kalıyor ve bedenimi içeri kaydırıp aydınlık garaja girebileceğim kadar açılıyor.

"Ben yokum!"

"Doğruca uzak köşeye koş; orada bir kapı var."

Arabaların arasından olabildiğince hızlı koşuyorum.

"Mageguard-" "Dikkatin dağıldı. Anahtar kartını tekrar kullan."

Koşarken kartı çekiyorum, durduğum anda omzumun üzerinden bakarak kartı okutuyorum. Kapı vızıldıyor, sonra açılıyor, birkaç santim kırılıyor. Burnuma nemli, topraksı bir koku çarpıyor, ardından toz ve metal kokuları. Karanlık bir koridor görüyorum. Kapıyı tamamen açtığımda, tepemde bir ışık vızıldıyor.

"Tamam, bu zor kısmı."

"Tartışılabilir!" Nefes nefese kaldım. Sadece bir metre önümü görebiliyorum.

"Odaklan. Bunlar servis tünelleri. İçinden koşarak geçmen gerekecek, Bree. Sonuna kadar, ama ışıklar harekete duyarlı, yani hepsi birden yanmayacak. Koşmaya devam et."

Tereddüt ediyorum. Beton Aoor'un üzerindeki ışık halesinin ötesinde, tünel siyah bir hiçliğe uzanıyor. İçinden koştığım gereken bir uçurum.

"Binanın etrafından geliyorlar. Hangi bodrum katında olduğunuzu bilmiyorlar ama çabucak çıkacaklar. Doksan saniye içinde koğuğu geri alacaklar. Onlardan önce diğerk tarafa geçmelisin, yoksa kapana kısılırsın. *Kaçın!*"

Koşuyorum. Dört adımda ciğerklerim yanıyor. Denizden daha hızlı koşuyorum. Avoresanlar koridoru karanlığa gömüp arkamda iz bırakan ışıklar bırakarak bana ayak uydurabiliyor. *Hiçbir şey* göremiyorum.

"Koğuş yukarı geliyor! Daha hızlı!"

"Ben-"

"Daha hızlı gidebilirsin. Zifiri karanlığa doğru koşuyorsun ve göremiyorsun, bu yüzden beynin seninle savaşıyor. Karşı koy. Bu düz bir çizgi. *Söz veriyorum* duvara çarpmayacaksın. Daha hızlı koş. Güven bana!"

Dişlerimi sıkıyorum ve güveniyorum. Bacaklarım daha hızlı pompalıyor, kollarım ivme için sallanıyor. Arkamdaki Merlinler karanlıkta görebiliyor. Ben çıkmadan tünele girerlerse, saniyeler içinde peşime düşerler.

Gerçekten bir tuğla duvara çarpma düşüncesi -bu hızla duvara çarparsam tam olarak koğuşun nasıl hissedeceği- beni daha da hızlı itiyor, o kadar hızlı ki takılıp düşebilirim.

"Koğuşlar-" diye soluklanıyorum.

Havada hissedebiliyorum, aether üzerimde çatırdıyor. Kubbe yeniden şekilleniyor, yayılıyor.

"Git!"

Baskı artıyor, büyü üzerime çöküyor, sanki tavan alçalıyor.

"Neredeyse, neredeyse, devam et, her adım önemli-"

Haklılar.

Bir topuk darbesi ve koğuş omurgamdan aşağı dalgalanıyor. Bir sonraki, sadece bir adım gerimdeki Aoor'a çarpıyor.

Elimde olmadan arkama bakıyorum. Parlayan mavi bariyer koridorun geri kalanını aydınlatıyor ve kırmızı acil durum ışıklarıyla çarpışıyor. Tekrar ilerliyorum ve bir çıkış kapısı görüyorum.

Çarpma çubuğuna çarptım. Dışarıdaki alarm kulaklarımı tırmalıyor, servis yoluna bakan beton bir zemine tökezleyerek çıkarken tepemde bangır bangır çalıyor.

"Haydi!"

Tanıdık bir ses.

Kalbim durdu.

Sese doğru dönüyorum, sağımda rölantide çalışan siyah bir cipin kapısının yarısından dışarı sarkan küçük, siyah saçlı bir yüz. Burada görmeyi asla beklemediğim, asla görmek istemediğim bir yüz.

Kalbim yeniden atmaya başlıyor ve ona doğru sığıyor. Alice.

19

Cipe bindiğimi hatırlamıyorum.

Bir an, tepeden tırnağa siyah taktik teçhizat giymiş en iyi arkadaşına ağzım açık bakıyorum. Sonra, araç kulak tırmalayan bir gıcırtyla arka plandan çıkarken bir koltuğa bağlandım. Göğsümün içinde, kalbim hala o koşudan dolayı gümbür gümbür atıyor ve ciğerlerim yanıyor. Pencerelerin dışında, güvenlik ışıkları ve ağaçlar baş döndürücü bir çizgide bulanıklaşıyor.

"Bree, aman Tanrım, aman Tanrım." Alice önümde diz çöküyor, emniyet kemerimi iki kez kontrol ediyor, sonra kaçış aracımız karanlık servis yolunda ilerlerken beni kucaklıyor.

"Alice?!" Sesim omzuna çarpıyor, motorun altında kayboluyor. Kollarına yapıştım, kendimi toprakladım. Nefes alışımın yavaşlamasını istiyordum. "Nasıl? -Nasılsın?"

"Kemerini bağla, Chen. Sarsıntılı bir yolculuk olacak." Alice'e emir yağdıran şoför yirmili yaşlarının sonunda beyaz bir kadın. Koyu renk saçlı, her iki kulağının üzerinde kalın gümüş bir çizgi var. Alice yanıma geçip kendini bir sonraki koltuğa bağlıyor, kemerleri sıkarken bacakları hafifçe titriyor.

"Buraya nasıl geldin?" Nefes nefese kaldım. "Tacitus hafızanı sildiğini söyledi."

"Şey..." diye başlıyor sinsi bir gülümsemeyle. "Denedi."

Bunun ne anlama geldiğini soramadan sözümüz kesildi. "Crown Scion," diyor arkamdan alaycı, tanıdık bir ses. Başım hemen dönüyor.

"Gillian?"

Eski savaş eğitmenim aracın arkasındaki banktan bana sırtıyor. Baştan aşağı taktik giysiler içinde: siyah bir kazak, bir bacağı şık siyah bir protezin üzerine sarılmış siyah bir pantolon ve her iki ayağında da yıpranmış savaş botları var. Gillian, çoğu açık havada olmak üzere yıllarca sahada çalışmış bir Liege. Bu kıyafetle gölgelerin içinde ve dışında kolayca eriyebilir. Bana bir şişe su uzatmak için eğiliyor ve elleri bile siyah eldivenlerle sarılı. "Al, Samira'nın sana yaşattıklarından sonra susamış olmalısın."

Biri bağıyor. Gillian'ın solunda, tam arkamda oturan kısa, tuzlu ve biberli saçları olan Siyah bir kadın. "Bunu yapabileceğini biliyordum."

Kadının kıyafeti Gillian'inkine benziyor, ancak kargo pantolonu ayak bileklerinden kıvrılmış ve siyah atleti geniş omuzlarını ve etkileyici şekilde kıvrılmış pazularını gösteriyor. Kahverengi yüzünde belli belirsiz gülümseme çizgileri ve yükselen elmacık kemikleri var. Otuzlu yaşlarının başında, şoförden sadece birkaç yaş büyük olabilir ama saç rengi aksini gösteriyor. İki kez selam veriyor. "Bunu yapabileceğini biliyordum, Crown Scion," diye tekrarlıyor.

Sesini hemen tanıdım. "Beni dışarı çıkardın."

"Evet. Ve iyi iş çıkardın," diyor başını sallayarak. "Ben Samira Miller. Yukarıdaki şoförümüz Lyssa Burke."

Lyssa aynada beni selamlıyor. Ceketinin omzunda Geraint Soyu'nun gri kurt işaretini gösteren işlemeli bir yama var. Samira'nın ceketinde ise Bedivere'in tek kanatlı ametist şahinini görüyorum.

Anlayış üzerime çöktü. "Hepiniz Liege'siniz."

"Erken gelen griler mi ele verdi?" Samira sırtıyor. "Bir dakikanı aldı."

Kaşlarımı çatıyorum. "Az önce dünyanın en güçlü Merlinleri peşimdeyken zifiri karanlıkta hayatım için koştum. Sanırım bir dakikam var."

Samira kaşlarını kaldırıyor. "Gill sende kıvılcım olduğunu söyledi."

"Kıvılcımdan daha fazlası var onda," diye araya giriyor Alice, gözleri sert.

"Söylentiler de öyle diyor," diyor Samira, başını eğerek onaylıyor. Başını çevirip ön tarafa doğru sesleniyor. "Nasıl gidiyor, Lyssa?"

Lyssa parmaklarını direksiyona vuruyor ve gösterge panelinin ortasına yerleştirilmiş bir ekrana bakıyor. "Peşimizde henüz bir şey yok. Çıkarma noktası onların duyma menzilinin dışında gibi görünüyor."

"Dediğim gibi olacak."

Lyssa kuru bir ses tonuyla, "Dediğin gibi olacak," diye onaylıyor. "Onları etkisiz hale getirmemize yardımcı oldu."

Samira sırtıyor. "Onlar Merlin. İyileşeceklerdir."

Lyssa başını sallıyor, gözleriyle çıktığımız karanlık yolu tarıyor. "Sana hiç korkunç olduğunu söyleyen oldu mu Sam?"

"Pek çok insan, evet," diyor Samira.

"Bekle!" Bağırıyorum. Cip hareket etmeyi bırakmıyor ama Lyssa'nın gözleri dikiz aynasına bakıyor. "William hâlâ arkada!" Suçluluk duygusu göğsümde kabarıyor. Onu çoktan sormalıyım. "Ona da ilaç veriyorlar, yapmamız gerek-"

"İcabına bakıyoruz." Gill omzumu 1rm'lik bir tutuşla kavradı. "Derin nefes al, Matthews. Paniğin faydası olmaz."

"Ama-"

"Ophelia hazır ve çalışıyor." Samira eğilip Gillian'a küçük bir cihaz uzatıyor.

"Herkes güvende mi?" Gill sorar.

Samira okunamayan bir iç geçiriyor. "Elimizden geleni yaptık."

"Herkes" William mı? Yoksa...? "Onların da Sel'i var." Aralarına bakıyorum.

"Biliyoruz," diye yanıtlıyor Gill kaşlarını çatarak. "Bir Shadowhold'da. Bir 'hold'a girip çıkmak bizim için daha zor. Çok daha zor."

"Bu ne anlama geliyor?" Talep ediyorum. "Onu kurtarmak zorundayız!"

Gill bana uyarıcı bir bakış attı. "Elimizden geleni yapacağız, evlat. Sakin ol." "Ama-"

Bana bir enerji barı fırlattı. "Yakıta ihtiyacın var. Zamanı hızlanmak için kullan, Matthews." Ön tarafa tırmanıyor ve Lyssa'yla konuşmak için diz çöküp beni kovuyor. Birincim çubuğu sıkıca kavradı. Alice gözlerini deviriyor, çikolatayı elimden kapıyor ve ambalajını açmaya başlıyor.

"Alice," diye başlıyorum, başım

dönüyor. Bana çubuğu verdi.

"Ye."

Bir parça koparıyorum ve çiğnerken konuşuyorum. Bir çeşit kalın, kuru, çikolata aromalı bir şey ama ilk yudumdan sonra kendimi daha iyi hissediyorum. "Bana neler olduğunu anlat."

Derin bir nefes alıyor. "Ayin günü, William ve ben Loca'nın odasında senin ve Vekillerin yukarı çıkmasını bekliyorduk. Ama sonra bir patlama gibi büyük bir gürültü oldu ve tüm Aoor sarsıldı."

"Ayin," diye mırıldandım, "bir tuzaktı. Ben bir imgelemdeyken beni pusuya düşürdüler ve her şey cehenneme döndü."

Başını sallıyor. "Sanki bir bomba patlamış gibiydi. Will'in tüm aletlerini tepsilerinden salladı, cam pipetler havada paramparça oldu...."

Başımı salladım. "O... o bendim."

Liege'ler karşılıklı bakışırılar. Alice alçak sesle ıslık çalar. "Acaba Kök-" Aniden durur, dudaklarını birbirine bastırır. "Yeraltında olman iyi oldu."

Gillian'ın sorgulayan bakışlarından kaçınmak için gözlerimi Aoor'a çeviriyorum ve barı bitiriyorum. "Evet."

Alice'in ne söylemek üzere olduğunu biliyorum ve şimdi ben de Rootcrafter'ları merak ediyorum. Eğer atalarımın kapısı daha önce çatlamışsa, Ayin onu tekrar açtı. Akışta, tıpkı Excalibur'u çektiğim zamanki gibi hem Arthur'un Soyu'na hem de Vera'nın Soyu'na bağlanmışım. Bu sefer sadece bir eter dalgası saldım -Mageguard'ın bana karşı kalkan oluşturmaya yetecek kadar- ama bu uzun süreli bir savaş değildi; belki de dalga kampüsteki Rootcrafter'lara ulaşmamıştı.

Alice güncellemesine devam ediyor. "William bir şeylerin ters gittiğini hemen anladı. Zaman yoktu. Bir kâğıda bir numara karaladı, elime tutuşturdu ve beni arka kapıdan dışarı itti. Bana koşmamı söyledi. Çok uzağa gidemedim."

"Mageguard mı?"

"Evet." Alice'in sesi kısılıyor ve gözlüklerinin arkasından gözleri uzaklara dalıyor. "Onlar... Hiç kimsenin böyle hareket ettiğini, böyle göründüğünü görmemiştim."

Göğsüm sıkışıyor. Alice'in Görüsü yok, aether göremiyor, hiç savaşa girmemiş. Ve hiç bir Merlin'i iş başında görmedi, Sel'i bile. Bundan önce, Sel dışında tanıştığı tek Merlin, bana ulaşmak için ona işkence eden Isaac Sorenson'dı. Elini sıkıyorum. "Korkunç olmalı."

"Öyleydi." Kaşları çatıldı. "Ama seni kaçırdıklarını öğrenmek de öyle."

"Tacitus'a ne oldu?"

Omuz silkiyor, ama bu konuda bir şey oP görünüyor. Bekleniyor. "Beni Loca'ya geri götürdüler. Bütün gece kütüphanede olduğumu düşünmem için bana büyü yaptı, ama biter bitmez anılarım geri gelmeye başladı, sanki bir boşluğu doldurur gibi. Bunun olmaması gerektiğini anlayabiliyordum, bu yüzden beni eve gitme emriyle serbest bırakana kadar rol yaptım."

"Nasıl?" Haykırıyorum. "Tacitus dünyadaki en güçlü büyücüdür." "Ben de bunu sorup duruyorum," diyor Gill.

"Bilmiyorum." Alice'in sesindeki yalanı en yakın arkadaşından başka kimse duyamazdı. Gözlerimi yakaladığında bakışlarındaki küçük Aicker'ı görün.

Biliyor ama burada söylemeyecek. "Peki ya William'ın sana verdiği kağıt?"

Gill elini kaldırır. "İşte burada ben devreye giriyorum. Çılgın bir kızıdan telefon aldım-"

"Çıldırılmış değildim!" Alice burnunu hakaretle kırıştırarak araya giriyor.

Gill ona sakinleştirici bir bakış fırlatıyor ama kenarlarda bir sevgi var. "Geri çekil, Chen. Legendborn'la ilgili her şeyde ne kadar yeni olduğunu düşünürsek, düpedüz sakindin." Gill bana döndü. "Buradaki en iyi arkadaşın kendini iyi idare etti. Alice'ten haber alıp sana ya da William'a ulaşamadığımızda, 1. Sel'e ulaşmaya çalıştık. Olmadı. En son altı gün önce Lark seni Ayin'e götürdüğünde birileri tarafından görülmüşsün. Söylentilere göre sen ve William Nick'in peşindeki arama ekibine katılmaya hazırlanıyormuşsunuz ama bu doğru olsaydı Liege'lerin bundan haberi olurdu. Biz de biraz araştırma yaptık. Ağımız aracılığıyla Konsey'in tamamının Enstitü'de toplandığını duyduk ve ikiyle ikiyi bir araya getirdik, ekip oluşturduk ve bir plan yaptık."

"Beş dakika," diye sesleniyor Lyssa ön taraftan.

"Ama sen *Lieges*'sin," diyorum, kafam karışmış bir halde. "Sen Tarikat'ın bir parçasısın. Neden...?"

"Tarikat'tan olabiliriz," diyor Samira alçak bir sesle, "ama biz Tarikat *değiliz*. Biz Efsane Doğanlarız. Bizim bağlılığımız birbirimizdir."

"Yalanlar Vekilharçları şimdilik iktidarda tutacaktır," diye ekliyor Gill. "Camlann'ın geldiğini, Gölgedoğanların ayaklandığını başka kimse bilmezse, krala ya da Masa'ya toplanma çağrısı yapılmayacak. Diğer bölümler karanlıkta bırakıldı. Burada tek başımızayız."

Ön koltuktan gelen bir vızıltı sesi bizi böldü. Lyssa küfrederek cep telefonunu çıkardı ve "Evet?" diye bağırdı.

Samira ve Gill karşılıklı bakıştılar.

"Anladım," diyor Lyssa başını sallayarak. "Evet. Hazır olacağız. Dışarı." Başparmağıyla hafifçe vurarak aramayı sonlandırıyor ve dikiz aynasından bize bakıyor. "Muhafızlar Enstitü'deki çıkarma noktasını buldular, şu anda yoldalar. Gidebileceğimiz sadece birkaç yer olduğunu biliyorlar."

"Ne kadar zamanımız var?" "Ophelia en fazla on üç dakika dedi."

Samira sertçe başını sallar. "On yaşındaymışız gibi davranalım. Bahsettiğimiz kişi Mageguard. Kulakları muhtemelen iyi ve iyileşmiştir, bu yüzden *olağanüstü* kızgın olacaktırlar."

Göz kırpıyorum. "Kulakları mı?"

Alice sırtıyor. "Süpersonik bombalar. Samira bariyeri ayakta tutan altı Mageguard'ın yakınına bir tane yerleştirdi. Zaten dikkatleri dağılmıştı ve sonra onlar da dikkat dağıtıcı *oldular*."

"Altı tane çok yaralı, kulaklarından kan akan dikkat dağıtıcı," diyor Gill, arka cebinden bir kutu çıkarmak için koltuğunda kayarak. "O bariyeri ayakta tutmak için gereken Mageguard sayısı bu. O altısının iyileşmesi ve tekrar yükseltmek için iyileşmesi gerekiyordu. Bu kadar büyük bir yapıyı birleştirmek için tam odaklanma gerekir."

Yaltaklanıyorum. "Sen... kulak zarlarını mı patlattın?"

"İyileşecekler." Gill göz kırpıyor. "Artık şövalyelerimizin mirası yok, unuttun mu? Benim gibi bazıları da hiç alamadı." Gill'in Kay'ın bir Liege'i, bu yıldan önce onlarca yıldır çağrılmayan bir Soy'dan gelen bir Scion olduğunu neredeyse unutmuştum. "Bu güçler olmadan, doğaüstü bir varlıkla birkaç numara yapmadan başa çıkamazsınız. El ele tutuşmak bir seçenek değil, bu yüzden-"

"Merlinlere karşı tek silah etkisiz hale getirmektir," diye ekliyor Samira. "Duyularını bastırmak. İyileşirler ama bu biraz zaman alır."

"İhtiyacımız olan tek şey biraz zaman," diyor Gill. "İşte başlıyoruz."

Minibüs asfalt bir servis yoluna giriyor ve dönüşte kayıyor. Lyssa arabayı doğruca bir hangarın parlak ışıkları altında özel bir jet gördüğüm bir asfalta sürüyor.

"Biz Aying miyiz?"

"Merlinlerle aramıza mesafe koymanın en hızlı yolu. Ophelia elimizdeki en iyi pilot." Gill kendi telefonunu çıkarıyor ve birkaç mesaj atıyor gibi görünüyor. Bir saniye sonra uçağın motorları, pistin diğer tarafından duyabildiğim ve hissedebildiğim derin bir gürültüyle yükseliyor.

"Ama diğerleri," diye ısrar ediyorum. "Onları bırakamam.

William-" "Zaten öndesin, Kraliyet Scion," diyor Gill.

Ben daha fazla bir şey söyleyemeden duruyoruz. Alice gülümseyerek, "Her şey yoluna girecek," diyor. Emniyet kemerini çözmeden önce elimi sıkıyor.

"Üç deyince tekerlekler yukarı." Lyssa motoru durdurur ve ön koltuktan bir çanta alır. "Hepiniz acele edin. Söz konusu Merlinler olunca, her saniye fark yaratır."

Alice koltuğunun altına gizlenmiş bir duPel'i alıyor ve kapılar kayarak açılıyor. Uçağın motor sesi bizi patlatıyor. Uçağa bu kadar yakinken kulak koruması takmamız gerektiğinden eminim ama oyun planı olabildiğince hızlı koşmak gibi görünüyor. Tahta. Acele et.

Yeterince adil.

Ellerimiz kulaklarımızda uçağa doğru koşuyoruz. Ya da en azından diğerleri öyle yapıyor. Bacaklarım hala zayıf ve o bar yeterli değildi. Alice geride duruyor, biz koşarken kolunu benimkine dolamış, arkadan geliyor. Merdivenlerin dibine vardığımızda, kapıda kısa siyah saçlı, uzun boylu, beyaz bir kadın beliriyor, pilot kulaklığı takmış. Ophelia. Tek bir bakışta hepimizi değerlendiriyor. "Siz ikiniz arkaya geçin. Gill, Sam, Lyssa, size ön tarafta ihtiyacımız var." Biz merdivenleri hızla çıkarken Ophelia uçağın gövdesinde kayboluyor.

İçeri girdikten sonra Gill, Lyssa ve Samira kokpite doğru sola dönüyorlar ve Alice ile beni halı kaplı girişte bırakıyorlar. Alice ve ben hem şaşkın bir bakış hem de gergin bir kahkaha alışverişinde bulunduğumuzda rahatlama gibi bir şey hissediyorum.

"Şu anda burada ne işimiz var?" diye soruyor.

"Bilmiyorum," diye sessizce cevap veriyorum, adrenalin hala içimde hızla akıyor ve nefesimi titrek soluklarla vermeme neden oluyor. "Bilmiyorum."

Yanımızdaki perde geri çekiliyor ve tanıdık bir yüz daha ortaya çıkıyor. "William," diye nefes alıyorum. Kollarıma doğru ilerliyor.

"Bree," diye mırıldanıyor, yüzü boynuma gömülmüş. "Seni götürdüler ve geri gelmedin. Beni günlerce rezidans tarafındaki bir odada tuttular.

Bana ilaç vermeyi bıraktılar ama karşı koyarsam sana zarar vereceklerini söylediler. Sonra... korumalar düştü. Max hızla gitti. Al." Geri çekilip cebine uzanıyor. "Bunlar senin." Mücevherler avucuma dökölüyor. Kalbim tekliyor.

Annemin altın tıslımlı bileziği ve Pendragon kolyesi.

Para hâlâ kurumuş, pas rengi kanla lekeli. Benimki, Kralların Ayini gecesinden. Excalibur'un avucumda bıraktığı ince, iyileşmiş yara izini takip ediyorum. Annemin bileziği biraz boğumlu ve lekeli ama onun dışında iyi.

"Max'in gitmesi Will'i yakalamak için bir fırsattı." Gill yeniden ortaya çıkıyor ve elini bölmeye yaslıyor. "Bir araba daha geliyor."

"İşte oradalar!" Ophelia kokpitten bağırır. Kırmızı bir spor araba hızla otoparka girerken uzaktan bir gıcirtı duyulur. "Sonuncusu, gidelim."

Gill yanımdan geçip koşarak merdivenlerden indi. Geri kalanımız endişeli bakışlar atıyor. Dudağımı kemiriyorum, umutsuzluğa karşı umut ediyorum. "Bu-?"

Spor araba gıcırdayarak merdivenlerin yanında durur. Sürücü kapısı açılır ve bulanık bir cisim arkaya doğru hızlanır - insan olamayacak kadar hızlı.

"Mageguard," diye nefes nefese kaldım.

"Aman Tanrım." Alice kokpite geri dönüyor, gözleri kocaman. "Bizi buldular."

20

"YERE YATIN." SAMIRA kapıda belirir, elini uzatmıştır. "Bu bizden biri."

Merlin arabanın arkasından çıkıp hareketsiz bir bedeni omzuna alırken pencerelere geri dönüyoruz.

Gözlerimi kısıyorum ama takip edemeyeceğim kadar hızlılar. Merlin aniden merdivenlerden yukarı fırlayıp

"Sel!" William beni iterek geçti.

"Adamım, ne inatçı bir çocuk." Lark, Sel'in yere yığılmış bir cüssesini kabinin arka duvarındaki banklardan birine bıraktıktan sonra ayağa kalkıyor. Kral Büyücüsü'nün sol elmacık kemiğinde kızgın, morarmış bir çürük var. "Onu arabaya bindirmek için bayıltmak zorunda kaldım. Uyandığında çok *kızacak*." Lark kulübeye dönüyor, yüzünde alaycı bir gülümseme. Beni buldu, göz kırptı. "Hey, prens olmayan kral olmayan. Eldivenlerini attıklarını bildirdiğim için üzgünüm. Sana yenilerini getireceğim."

Göz kırpıyorum. "Ama sen-"

"Mageguardlar aslında krala hizmet etmek için yaratıldı," diyor elini rüzgârda savrulan saçlarında gezdirirken. "Bazılarımız hâlâ buna inanıyor." William tarafından hayati değerleri kontrol edilen Sel'e bakıyor. "Ayrıca, geçen gece için Kane'e borçluyum."

"Teşekkür ederim." William, Sel'in bileğini tutarken Lark'a bakıyor. "Onu kurtardığın için."

"Teşekküre gerek yok, Scion Sitterson."

William yorgun bir gülümsemeyle ayağa kalkar. "Bana William de. Lütfen."

Lark bir süre William'ın bakışlarını tutuyor, sonra başını eğiyor. "William." Bu sefer bakmasaydım, yanaklarındaki pembeliği tamamen kaçırırdım.

Gill kapıdan sesleniyor. "Buradan çıksan iyi olur, Larkin. Çok uzun süre ortalıkta görünmezsen şüphelenirler."

Lark beni selamladıktan sonra gözden kayboldu. Gill kapıyı çekip hepimize kemerlerimizi bağlamamızı söylediği sırada geldiği araba hızla uzaklaşıyor.

Motorun sesi değişiyor, sonra asfalttan aşağı yuvarlanıyoruz.

Tırmanırken başımı yastığa yaslamak zorunda kalıyorum. Aşağıdaki hareket gözüme çarpıyor.

Mageguard jiplerinden oluşan bir konvoy köşeyi dönüyor ve aşağıdaki asfaltta kayarak duruyor. Siyahlara bürünmüş yarım düzine 1gue arabalarından fırlayıp betonun üzerine çıkıyor ve parlayan gözlerle bize bakıyor.

"Uçağı yavaşlatacak bir yapı oluşturmak için çok uzaktalar," diyor Gill güven verici bir şekilde. Nedense bu beni hâlâ hiç rahatlatmıyor. "Söz veriyorum."

Samira da aynı şekilde rahatsız görünmüyor. Hatta bana sırtıyor. "Havada yaklaşık birkaç saatimiz var ve sorularınız var."

"Diğer herkes nerede?" William talep ediyor.

"Liege'lerin Nick'i aramasına yardım etmeleri için Tor ve Sar'ı 1. Bölge'ye göndereceklerini söylediler," diyorum.

Gill başını sallar. "Şu anda Kuzey'deler. Liege ağı aracılığıyla onlara göz kulak oluyoruz. Diğerleri de -Felicity, Pete ve Greer- bölüme bağlılar ve geçiş yapan iblisleri avlıyorlar."

William inanamayarak başını sallar. "Öylece... bizden vazgeçtiler mi?"

"Onlara yalan söylendi." Gill'in yüzü ekşidi. "Onlara ikinize gerçekten ne olduğu hakkında bir mesaj göndermeyi düşündük ama vazgeçtik. Greer ve Pete kurtarmaya katılmak için yalvarırlardı ama bir görevde çok fazla insan olunca birileri ölür."

Sandalyemde kayıyorum. "Ama neyle karşı karşıya olduklarına dair hiçbir fikirleri yok."

"Onlara Vekillerin yeteneklerimizi bastırmak için kullandıkları kalıtım engelleyici serumdan bahsetmeliyiz. Bree Kraliyet Soyu, yani kral," diyor William. "Eğer bunu ona yaparlarsa, kendilerine de yaparlar."

"İhtiyaç duymayacaklar," diyorum sessizce. "Vekiller onları benim Tarikat için çok tehlikeli olduğuma ikna ettiyse gerek yok." Bütün gözler bana çevrildi. "Tor'un beni asla kral olarak görmeyeceğini zaten biliyoruz. Hatta beni bir daha görürse tekrar Vekillere teslim edebilir."

"Yine mi?" William sorar.

Başımı salladım. "Onlara ne söylediğini bilmiyorum ama o gün araması... her şeyi başlattı. Onunla iletişime geçtiği andan beri plan yapıyorlar."

"Hiç şaşırmadım," diyor Alice, gözleri kısılmış bir halde. "O kaltaktan nefret ediyorum." Çenem düştü. Alice ellerini havaya kaldırdı. "Ne oldu? En başından beri sana kızgındı. *Gerçek anlamda en* başından beri, Bree."

William iç geçirdi. "Sırf yabancı olduğun için-" "Öyle değil ve bunu sen de biliyorsun," diye kestirip atıyorum.

"Bakın, Tor ırkçı. Bunu inkâr etmenin bize bir faydası yok," diye araya giriyor Alice, kollarını kavuşturarak. "Özellikle de şimdi."

"Chen'e katılıyorum," diyor Samira. "Ona karşı çalışan güçleri görmezden gelirsek Bree'yi koruyamayız. Ne kadar derine iniyorlar, ne kadar uzağa, ne kadar geniş."

Gill, "Tor kendine gelecektir," diyor.

Alice homurdanıyor. "Bu işler genelde böyle yürümez ama siz öyle diyorsanız öyledir." "Peki ya Felicity?" William fısıldar.

"Çırpınıyor." Gill'in sesi kabinin gürültüsü içinde o kadar kısık ki neredeyse duyulmuyor. "En azından Owen acı çekerken ona yardım etmek için yanında."

"Acı mı?" Alice sorar.

Gill yüzünü buruşturarak yavaşça nefes alır. "Savaşta bir Yemin bağının koptuğunu hissetmenin verdiği acı ve kedere biz ıstırap diyoruz. Geride kalan Scion ya da yaver için... hayal bile edemeyeceğiniz kadar acı verir."

Kulübede sessizlik. Gill'in ve benim gözlerimiz William'a gidiyor ama o çoktan bizden uzaklaşmış. Kalbime bir suçluluk duygusu saplandı. Whitty'nin öldüğünü o da hissetmişti ve hiçbir şey söylememişti. Fark etmemiştim bile, sormamıştım.

Daha fazla ölüm düşüncesi içime panik yayılmasına neden oluyor. "Gill, Vekiller babamın Liege gözetiminde olduğunu söyledi. Güvende mi?"

"Ona atanan Liege'ler size sadık, Vekillere değil. Bundan emin olduk."

Omuzlarım rahatlayarak yumuşuyor. "Oh, Tanrıya şükür."

Gill omzumu sıktı. "Cep telefonu numaranızı taklit edebilen kullan-at telefonlarımız var." Yumuşakça gülümsüyor. "Kontrol etmek istersin diye düşündüm. Ona bilmesi gerektiğini düşündüğün şeyleri söyle."

"Bunun ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok ama evet." Yavaş bir nefes alıyorum. "Ve teşekkür ederim." Bu fırsatı Patricia ya da Mariah'yı aramak için kullanmayı düşünüyorum ama vazgeçiyorum. Rootcraft topluluğunu Tarikat'tan mümkün olduğunca uzak tutmam gerekiyor. Kimlikleri ortaya çıkarsa, onlarla da Gizlilik Yasası'nı çiğnediğim anlaşılırsa... bu çok tehlikeli olur.

"Liege'ler de annemle babamı izliyor," diyor Alice sessizce. "Her ihtimale karşı. Onlara derslerle meşgul olduğumuzu ve aramamın biraz zaman alacağını söyledim." Ailesine yalan söylemekten nefret ettiğini biliyorum. Keşke söylemek zorunda kalmasaydı.

"Başka bir şey daha var," diyor Gill kısık bir sesle. O ve Samira, kanımı donduran endişeli bir bakış alışverişinde bulunuyorlar. "Vekiller Camlann'ı ellerinden geldiğince sessiz tutacaklar ama savaşın başladığı duyulduğunda, Tarikat'taki gelenekçiler -bütün Efsane Doğumlu aileler de dahil olmak üzere- bir kral talep edecekler. Vekiller Arthur'un soyunun 'tecrit edildiğini' iddia etmeye devam edeceklerse, güçlü bir B planına ihtiyaçları olacak."

"B Planı nedir?" Alice sorar.

"B Planı," Sel'in boğuk sesi herkesin dikkatini yavaşça oturma için kendini zorladığı sıraya çekiyor, "Vekillerin kendi çıkarlarına hizmet etmesi için uyumlu, yüksek rütbeli bir Scion sunmasıdır. Mükemmel bir asker." Bana bakıyor. "Hem görünüşünün hem de davranışlarının uygun olduğunu düşündükleri biri."

"Yani Bree değil," diyor Alice.

"Ve Nick değil," diye ekliyor William.

Samira William'dan bana bakıyor, kaşları gergin. "Naipier Lancelot soyunun bir sonraki uygun varisini izole ettiler. Kimse nerede olduğunu bilmiyor."

Kabin sessizleşiyor. Alice gözlerini kocaman açarak hepimize bakıyor. "Bu da ne demek oluyor?"

Gill başını sallar. "Emin değiliz-"

"Gerçeğin etrafında dans etme, Gill," diye tersledi Sel. "Vekillerin, Masa'yı tam olarak toplayamasa bile, ona liderlik edecek kadar güçlü birine ihtiyacı var. Arthur'un soyundan gelen kişi söz konusu değil, geriye en ünlü ve saygı duyulan ikinci şövalye kalıyor: Lancelot."

Kalbim donuyor. Zihnim Loca'daki bir anıyı hatırlıyor. Nick'in asırlar önceymiş gibi gelen sözleri aklıma geliyor. *Uzun bir süre boyunca erkekler Büyünün ne istediğini umursamadılar. Bir sonraki varisi zorlamak için kızlarını ortadan kaldırırlardı....*

"Naiplerin Lancelot Soyu'nun bir sonraki varisini tamamen kendi kontrolleri altına almaları için *tek bir* neden var. Bir tane." Sesi durgun ama öfke dolu. "Nicholas'ı kurtarmak için bir arama ekibi göndermiyorlar. Onu öldürmeleri için suikastçılar gönderiyorlar."

OceanofPDF.com

21

Benlik duygumu, zaman duygumu KAYBEDİYORUM. Kabin önce küçülüyor, sonra genişliyor. Ayaklarımın altındaki sıvı gibi oluyor.

Sesler etrafımı sarıyor. Sel'in ve Alice'in ağızları hareket ediyor. William koltuklardan birine yığılıyor, başı ellerinin arasında.

Samira alkışlıyor, ses kapalı metal alanda yankılanıyor. "Tartışmak için zaman yok, gözyaşları için zaman yok. Burada tam olarak çaresiz değiliz. Liege ağı çoktan harekete geçti, tanıdığımız herkesi dinlemeye başladı." Bize eliyle işaret ediyor. "İki Uyanmış Efsane Doğanımız, yetenekli bir Onceborn'umuz ve bir Kral Büyücümüz var-"

"Eski Kral Büyücüsü," diye araya giriyor Sel.

Samira onu görmezden gelir. "Bu kadar yeter. Tek ihtiyacımız olan bir emir." "Ne için bir emir?" diye soruyorum, sesim kuru bir törpü gibi.

Samira bana bir bakış atarak yaklaştı. "Siz dördünüz bizim kaynaklarımızla Nick'in peşinden gidebilirsiniz. Malzemeler ve topladığımız ipuçları. Bu kurtarma görevi kolay olmayacak. Vekiller onun peşinden Mageguard'ı gönderdi. Shadowborn ve Morgaine ittifakı hâlâ onun kral olduğunu düşünüyor olabilir, bu da onun ölmesini istedikleri anlamına geliyor." Duraksıyor, kulübenin etrafına ve başını sallayan Gill'e bakıyor. "Ya da..."

"'Veya' mı? Burada ikinci seçenek tam olarak nedir?" Sel sordu. "Nicholas'ı kurtarmak haftalardır planımızdı ve bu, Tarikat'ın onu öldürebileceğini düşünmeden *önceydi*. Onu diğerlerinden önce bulmamız gerekiyor, o kadar."

Başımı salladım. "Anlaştık."

"İkinci seçenek..." dedi Gill derin bir nefes alarak, "Bree'nin saklanması. Hepinizle birlikte."

"Sikeyim hayır!" Sel haykırıyor. "Ciddi misin sen?" Ağlıyorum.

"Hepiniz Yuvarlak Masa Tarikatı'nın kaçaklarısınız." Gill ellerini açıyor. "Bree, sen bir numaralı kaçaksın. Vekillerin sana Nick'ten daha çok ihtiyacı var. Sel'i hapsetmek, Nick'in tehlikede olup olmadığını Kral Büyücüsü bağı sayesinde öğrenebilecekleri anlamına geliyor. İşe yarayabilir. William çok şey biliyor. Ve Chen" -sırtarak Alice'e bakıyor- "daha önce değilse bile bu geceden sonra radarlarında olacak. Eğer izini kaybettirirsen, dördünüzün de Vekiller ve Mageguard tarafından yakalanmaktan ve bir şekilde kim olduğunu öğrenmiş olan Gölge Doğumlu lejyonlardan kaçma şansınız artar Bree. Eğer *gerçekten* karanlıkta kalırsan. Kaçışına karışmamız ihtimaline karşı bizden bile."

"Kaçmamı mı istiyorsun?" Öfke ve tiksinti göğsüme yayıldı. "Enstitü'den kaçtım. Artık dışarıdayız. Birlikteyiz. Serum yakında vücudumu terk edecek, değil mi William?"

Başını sallıyor. "Evet. Son dozunuzdan itibaren en fazla yirmi dört, otuz altı saat." "Harika. Bana bir ya da iki gün ver, planlarımızı birlikte yapalım... bak-istihbarat," diye kekeliyorum. "Kazanmalarına izin vermemin imkanı yok!"

Samira toplanmış 1'lerime bakıyor ve iç geçiriyor. "Her hareket kazanmak için değildir. Bunun gibi bir savaşta değil."

"Saçmalık!" Sel bir anda ayağa kalktı. "Bree ve Nicholas'ın *ikisinin* de peşinde Shadowborn var. Hâlâ Nicholas'ın kral olduğunu düşünen iblisler ve Bree'nin kral olduğunu *bilenler*. Fark şu ki Vekiller onu asla öldürmeyecek ama Nicholas'ı *öldürecekler*."

"Bunu nasıl yapabildiler ki?" Alice sorar. "Onlar da Yeminli değil mi? Merlinler değil mi?"

"Naipiler böyle bir yemin etmez," diye mırıldandı Sel, "ve Mageguard sadece Naipileri ve kralı korumak için yemin eder."

Çenem sıkıştı. "Ben korkak değilim. Nick'in yardımımıza ihtiyacı var."

"Nick'in sana canlı ihtiyacı var. Hepimizin sana canlı ihtiyacı var." William kısık bir sesle söylüyor ve başımı kaldırıyorum. William'ın bakışları benimkileri tutuyor, kaşları çatılmış. "Tarikat'ın içinde bir goruchel olabileceğini biliyoruz. Vekillerin Bree'yi öldürmeyeceği konusunda haklısın Selwyn, ama o taklitçi öldürebilir. Onu en az riske atacak kararı vermeliyiz."

"Destekliyorum." Alice arkasına yaslanır, kollarını kavuşturur.

Sel onu işaret ederek, "Bu bir oylama değil," diye tükürdü. "Öyle olsaydı bile oy alamazdın."

"Hey!" diye bağırdım ona. "Bırak onu."

Sel'in dudakları kıvrılır, köpek dişleri belli belirsiz görünür ama sessizce başka tarafa bakar. "Bir konuda haklısın Kane," diyor Gill. "Bu bir oylama değil."

Kabini yeni bir durgunluk kaplıyor. Onunla Samira'nın arasına bakıyorum, daha deneyimli Liege'in bize liderlik etmesini bekliyorum, ama Samira'nın ağzı karnıma kurşun damlatan alaycı bir gülümsemeye dönüşüyor. William'ın gözleri aşağı bakıyor. Alice elini dizime bırakıyor. Sel'e dönüyorum ama bana verdiği tek cevap kuru, neşesiz bir kıkırdamadan ibaret.

Samira'nın sesi alçak. "Hangi kararı verirsiniz verin, Liege'ler arkanızda." "I..."

Omurgamdan aşağı bir ürperti düşüyor. "Ben mi? Hayır, ben..."

Sel yine gülüyor. "Hâlâ anlamıyor." "Bu da ne demek oluyor?" Ben de karşılık veriyorum.

"*Anlamıyorsun* demek, gizemli kız." Dönüyor, gözleri parlıyor. "Bu bir Liege kararı değil. Efsane doğumluların kararı da değil. Bu *senin kararın*."

Samira hüznle gülümsüyor. "Sana söylediğimiz gibi, Bree. Tarikat'ı takip etmiyoruz. O, Vekiller tarafından tasarlanmış sahte bir krallık. Biz bir kral tarafından yönetilen Efsane Doğanlar'ı takip ediyoruz. Taç giymiş ya da giymemiş, o sensin."

Ellerimi kaldırıyorum. "Ben-"

"The Line is Law," diye mırıldanıyor Gill.

Yorgunlar. Yıpranmışlar. Kırılmış. Öfkeli. Ve sanki onlara yol gösterebilirmişim gibi bana bakıyorlar.

"Ne olacak, Crown Scion?" Sel gözleri parlayarak şöyle diyor. "Hayatını kurtarmak için saklanacak mısın yoksa Nicholas'ı kurtarmak için onun peşinden mi gideceksin?"

Kabin cevabımı bekliyor.

Sel'in ifadesi tehlikeli bir şekilde boşluğa dönüşür. William gözlerini Aoor'a diker. Gill ve Samira iki asker, bir emir bekliyorlar ve onu uygulamaya hazırlar. Alice'in bakışları cesaret verici ve yumuşak.

Kralların Ayini sırasında Nick'in yüzünü gördüm. Beni çağırmıştı ve ben de cevap vermişim. Çağrı ve cevap, tanıştığımız andan itibaren aramızda gergin bir bağ vardı. Bağlantımızın göğsümün içinde nasıl yankılandığını neredeyse unutmuştum. Ne kadar kaçınılmaz bir his olduğunu. Rüzgâra tepki olarak çalan çanlar gibi. Kumsalla buluşmak için yükselen gelgit gibi. Onsuz kral olamam. Olmak da istemiyorum.

Nick'in Efsane Doğanlar'a geri dönmesinin sebebi benim. Belki de her şey zaten olacaktı - hiç kimse kanından kaçamaz, tıpkı hiç kimsenin gerçeklerden kaçamayacağı gibi. Ama bizi bugün buraya getiren domino taşları, annemin ölümüyle yüzleşmek yerine ondan kaçmamla başladı. Ve şimdi, eğer tekrar kaçmayı seçersem, sevdiğim başka biri daha ölebilir.

Bunun olmasına izin veremem.

"Kaçmayacağım. Nick'in peşinden gidiyoruz."

Sel sırtıyor. William'ın gözleri sıkıca kapanıyor. Alice'in parmakları dizimde titriyor ama bir şey söylemiyor. Gill ve Samira birbirlerine bakıyorlar.

Yaşlı kadın başını sallayarak ayağa kalkıyor. "Veliaht Scion konuştu. Sizi bu gece için güvenli bir yere götüreceğiz. Hepinizin temiz bir kafaya, yemeğe ve tam sekiz dakikaya ihtiyacı var." Çenesini oturma alanının arkasındaki sürgülü kapıya doğru salladı. "Arkada iki bölme var, her birinde ranzalar var. Mini buzdolabında biraz sandviç ve şişe su var. Dinlenin. Gidip Lyssa ve Phelia'yı güncelleyeceğim." Kokpite doğru yürüdü ve bizi sessizlik içinde bıraktı.

William ayağa kalkıyor ve başka bir şey söylemeden ranzalara yönelip kapıyı arkasından kapatıyor. Ayak seslerinin uzaklaştığını duyuyorum, sonra ikinci bir kapı kayarak açılıp kapanıyor. Onu takip etmek için ayağa kalkıyorum ama Gill dirseğime yumuşak bir el koyuyor.

"Bırak gitsin," diyor. "Sen tutsakken ona yaptıkları, ona yaptırdıkları yakın zamanda geçmeyecek. Önce Whitty vardı, şimdi de bu. Ona biraz zaman ver."

Yutkunuyorum ve etrafımdan dolaşıp Samira'yı takip ederken başımı sallıyorum. William'ın gitmesine izin vereceğim, çünkü onun haklı olduğunu biliyorum. Enstitü'de olanlardan rahatsız olan tek kişi o değil. Burada, binlerce fit yükseklikte ve müttefiklerle çevrili bir yerde bile, bir parçam uyuyakalırsam kafam karışmış bir şekilde uyanabileceğimi hissediyor. Kafam karışmış. Penceresiz bir odaya bırakılmış bir oyuncak gibi uyutulduğumdan eminim.

Sel aniden Gill'i takip etmek için hareket edince
sırıyorum. "Sel-"

"Bizi nereye götürdüklerini öğrenmeye gidiyorum," diye mırıldandı bana dönüp bakmadan.

"Matty."

Aniden Alice'in bir kolunu omzuma doladığını ve beni kokpitten olabildiğince uzak bir köşeye çektiğini hissediyorum.

"Hediyelerle geldim," diye başlıyor Alice, duPel'ini açarak. Çantayı yana yatırarak içine bakıyor. "İç çamaşırı, çorap, birkaç çift kot pantolon, *Star Wars* tişörtleri, tamponlar, pedler, en sevdiğiniz pijamalar. Nereye gittiğimizi bilmediğim için şampuanın ve saç kremin, ama her neredeyse, beyaz insanların saç ürünleri dışında bir şey bulacaklarını sanmıyorum, o yüzden..." Haftalardır attığım en içten kahkahayı attım. Onun kendinden memnun sırtışı beni de güldürüyor ve sonra o da gülmeye başlıyor ve tıpkı çocukken yatıya kaldığımız zamanlarda birbirimizi uyuttuğumuz zamanlardaki gibi *oluyor*. Karanlıkta kıkır kıkır gülüyorduk.

Ama biz çocuk değiliz. Ve her şey korkunç, acı verici ve çiğ. Çok ama çok korkuyorum, sonra hıçkırığa hıçkırığa ağlıyorum, onun kolları bana sarılıyor, titriyorum ve ağlıyorum, ta ki sonunda kendimi tüketene kadar.

Elimde Nick'in Pendragon parasıyla dünyanın karanlığa gömülmesine izin verdim.

Uzaktan metalin metale çarpma sesi geliyor. Öfke homurtuları, acı iniltileri. Hatırladığım sesler. Hatırladığım. Hatırlıyorum.

Duyuyorum, zaten ve neredeyse.

Gözlerimi açtım. Bir savaşın zirvesinde duruyorum.

Tepenin aşıağısında, mızraklı bir düzineden fazla şövalye var. Adamlarım zincirli zırhlar, deriler ve miğferler içinde iki yanımda sıra halinde duruyorlar, ellerinde kendi işaretlerini taşıyan kalkanlar var. Burada, bazı isimleri, orijinal isimleri, Eski Galce bir telaş içinde bana geliyor:

Boras, Cai, Bedwyr, Llameryg, Medrawd.

Bu isimler, dünyanın dört bir yanında yüzlerce yıllık edebiyat ve şarkılar yazılmadan önce Arthur için neyseler oydular. Dünya onun kurgularını yazmadan ve Tarikat gerçeği saklamaya başlamadan önce.

Çatırdayan siyah bir perdenin etrafında dönüyoruz, yanıp sönerek var oluyoruz. Diğer tarafa açılan bir Shadowborn Kapısı.

"A wyt barawd?" Hazır mısınız? Bu soruyu yanımdaki ilk şövalyem, yani seçtiğim teğmenim sordu. Lancelod, Sör Lancelot, gözleri asık.

"Dyfod yr amser." Zamanı geldi.

Sözlerim fısıltıyla duyuluyor ama tepenin aşıağısında, yüz metre ötede, kukuletalı, cüppeli bir figür emrimle ilerliyor. Ayak sesleri arkasındaki toprakta dumanlı mavi şekiller bırakıyor.

Myrddin. Merlin.

Büyücü uzun parmaklı elini havaya kaldırır ve Kapı'yı parçalayarak aşıağı indirir. Boyutlar arasındaki perdeyi aralayacak ve Gölgedoğulları'yla olan savaşımızı sonsuza dek bitirecek bir kesik... Boş zamanlarında bizi yok etmelerine izin vermek yerine savaş kapılarına kadar getireceğiz.

Bu bir hata.

Anında, şövalyelerim parlayan, uçan impsler tarafından kuşatıldı. Üç ve dört ayaklı yaratıklar, sırtlarına sıçrayarak açıklıktan dışarı akıyor. Şövalyelerim, iblis derilerine karşı hiçbir işe yaramayan tahta ve metal mızraklarla karşılık veriyor. Merlin mavi bir ışıık gibi parlıyor ve sürüyü yok etmek için bir silah cephaneliği yaratıyor.

Lancelot yanımda küfrediyor. "Cachu...!" Birlikte hareket ediyoruz, ilerlerken kılıçlarımızı çekiyoruz, kazanacağımızı umduğumuz ama kazanamadığımız başka bir savaşa giriyoruz.

Daha sonra, ölümler eve gelip sarıldıktan sonra Lancelot beni ambarın kuzey duvarında buldu. "Arthur!" Yorgunca iç çektim.

Bana ulaştığında, Welsh'in öfkeli akışı zihnimde anlam kazanıyor. "Daha kaç kişinin ölmesi gerekiyor? Kaç kişi, Arthur? Bu gece kimi kaybettiğimizi biliyor musun, yoksa şimdiden bir sonraki stratejinin hayalini mi kuruyorsun?"

Geyik mührü kanla kaplanmış. Hiçbiri onun değil. Alnına yapışmış terli, keten saçlarını siliyor. "Arthur, dinliyor musun ki-"

"Boras'ın oğlu, Elyan." Sesim onu kısa sürede durduran alçak bir gök gürültüsü gibi. "Clawddyn. Brandylls. Morolld. Balan." Her bir isim, kaybettiğim diğerleriyle birlikte göğsümün derinliklerine gömülüyor. Eskiden elli ve yüz kişiydik. Gittikçe azalıyoruz.

Gözleri benimkileri buluyor, yalvaran ve çaresiz. "Altmış yedi gitti, şimdi."

Kızgın bir şekilde ona doğru ilerliyorum. "Bu sayıyı senden daha iyi biliyorum! Yüzlerini daha net gör. Kılıçlarının yanı sıra hayatlarını da benimkine adadılar." Ejderhanın parçalandığı göğsüme vuruyorum. "Bu yemin parçalandığında bunu hissediyorum! Bu acıya her gün katlanıyorum."

"I..." Lancelot'un gözleri kırışıyor. Başka tarafa bak. "Bilmiyordum, efendim. Affet beni." Arkasına baktığında, görüntü kekeleyor, kayıyor-

Ve Nick'in geniş omuzları tunik ve zırhı kaplıyor. Nick'in gözleri, 1erce ve gergin.

Sonra o gitti ve Lancelot geri döndü.

Ağzımı açıyorum, çünkü bu Arthur'un konuşacağı zaman. Ama bu sefer ben duraklıyorum ve o konuşmuyor.

Lancelot bekliyor ve ben tek kelime etmiyorum. Böyle bir şey olmadı. Çünkü bu gerçek değil.

Ben Arthur değilim.

Ben Bree.

Ve belki bunu kontrol edebilirim.

Bu donmuş neredeyse geçmişte, zihnim olasılıklara doğru çırpınıyor. Zamanda geriye yolculuk yapmadım. Arthur'un hafızasındayım ama Patricia'nın hafıza yürüyüşünde olduğu gibi bir gözlemci olarak yürümüyorum. Bu sadece görüntü değil.

Arthur'a kanal olduğumda, onun ruhu gerçek dünyada bedenimi ele geçiriyor ve benim kontrol edemediğim şeyleri yapabiliyor. Ama şu anda, onun ruhu bir şekilde beni yönlendirdi. Bir anının içinde onun bedenine sahip oluyorum. Bu Arthur'un dünyasında kontrolü ele alabileceğim anlamına mı geliyor, tıpkı Arthur'un benim dünyamda kontrolü ele alabildiği gibi?

Yüzyıllar önce doğmamış olan Nick'i iki kez gördüm. Zihnimi bu dünyanın bir şekilde değişebileceğine dair bir umuda kaptırdım. Onu tekrar etkileyebileceğimi. Oh lütfen. Lütfen, lütfen.

Lancelot'a doğru uzanıyorum - Arthur'un yapmadığı bir şey - ve Lancelot tepki vermiyor, çünkü Arthur geçmişte ona hiç uzanmamıştı. Çünkü ben *yeni* bir şey yapıyorum. Arthur'un hafıza boyutunda bir dal yaratıyor ve onu kendi isteğine göre büküyorum. Arthur'un aniden ağırlaşan postunun altında kalbim hızla çarpıyor ve omuzlarımı çökertiyor.

Parmak uçlarım Lancelot'un omzuna dokunuyor. Görüntü hızla tekrar canlanıyor. Kalbim tekliyor, *umuyorum ki...*

Lancelot parlıyor ve bir kez daha Nick'e dönüşüyor. Bana bakıyor, gözleri geniş ve araştırıyor. "Bree?"

OceanofPDF.com

22

"NICK!"

Kekeleyerek, "Neredey-" Avlunun üzerinden bozkıra ve dağlara bakıyor.

"Galler mi?" Nefes nefese kaldım.

Bana doğru sendeleyerek geliyor, omuzlarımı kavırıyor, gözleriyle yüzümü, giysilerimi inceliyor. Geri çekildiğinde, yüzümün kıvrımlarını ve eğimlerini yeniden öğreniyormuş gibi, nazik vuruşlarla yanaklarımı okşayarak yüz hatlarımı inceliyor. Benim yüzümü, Arthur'unkini değil. *O da beni görebiliyor.* "Bu gerçekten sen misin?"

Gülümseyerek başımı sallıyorum. "Gerçekten ben."

Sesinden bal gibi merak akıyor. "Bu gerçekten sen miydin... daha önce? Odadaki? Masada?" Başımı sallıyorum. "İyi misin?" diye soruyor, bir adım daha yaklaşarak.

Nefes nefese bir kahkaha atıyorum. "Ortaçağ atalarımızın kanlı zincir zırhlarını giydiğimiz bir... anı boyutundayız ve sen bana iyi olup olmadığımı mı soruyorsun?"

"Evet. Her zaman." Nick alnını benimkine yaslıyor. "Ama hafıza boyutuna, ortaçağ ataları kısmına geri dönmek istiyorum."

Titreyen bir nefes bırakıyorum ve biraz gülümsüyorum. "Ben iyiyim, *bunu* düşünürsek..." Arkasına yaslanıp benden öteye, kaleye, kulelere ve gökyüzüne bakıyor.

"Peki bu...?"

Dudaklarımı yalıyorum ve "nereden başlamalıyım" sorusuna vereceğim yanıtları bir kağıt yığını gibi gözden geçiriyorum. "O kadar çok şey oldu ki.... Ben bile..."

"Biliyorum." Sertçe yutkunuyor. "Benim için de öyle. Ama bizimle başla, hemen şimdi. Sen ve ben. Burada nasıl birlikteyiz, B?"

Sen ve ben. Yavaşça başımı sallıyorum. "Çünkü ben bir medyumum." Göz kırıyor. Bir duraksama. "Ölülerle konuşabiliyor musun?" "Evet."

"Bu..." Gözleri hızla hareket ediyor, bilgiyi her zamanki gibi hızla işliyor. "Arthur bu yüzden mi oğof'ta seninle birlikteydi?"

"Evet. Görünüşe göre doğuştan sahip olduğum güç, yani Kök Büyücülüğüm, ölüleri kanalize edebilmem ve onların da beni kanalize edebilmesi. Ama bu"-Elimi etrafımızda sallıyorum

"-Bu bambaşka bir seviye. Hafıza yürüyüşü gibi, ki bunu zaten yapamam... ama bu bir hafıza yürüyüşü değil çünkü kan atamın anısını *izlemek* yerine onu *yaşıyorum*, yani bu bir... kan yürüyüşü gibi mi?"

Bana bakıyor. "Mantıklı." "Hayır, öyle değil," diyorum. "Bu-"

"Tamamen çıldırmış mı?" diye soruyor, yarı gülümseyerek.

Bir şekilde, o gülümseme beni deviriyor. Gözlerimden yaşlar süzülürken içimden bir tür mırıltı kaçıyor.

Nick'in başparmakları gözyaşlarını düşmeden yakalıyor. "Ağlama, B," diye fısıldıyor. "Bu çılgınca, evet, ama ben buradayım. Sen de buradasın."

"Ama sen burada *değilsin!*" Nefes nefese kaldım. "Kayıpsın. Herkes onlara ne yapmaları gerektiğini söylememi istiyor ama ben zar zor dayanıyorum. Arthur'un güçlerini nasıl kontrol edeceğimi bilmiyorum ve onu çağırmamı istiyor-"

Göz kırıyor, odaklanıyor. "Bekle, bekle, yavaşla.... Onu çağırmak mı?"

"Evet. Onun ruhu. Ama bu onun beni ele geçirmesi anlamına gelebilir." Başımı hızla sallıyorum. "Bunu istemiyorum."

Nick'in gözleri Aash'a baktı. "Arthur'un senden istediği hiçbir şeyi yapmak zorunda değilsin." "Emin değilim..." Omuz silkiyorum. "Bunun doğru olduğundan emin değilim." Ellerimi

Bileklerine, sıcak derisine ve kemiğine bastırarak. "İyi misin?" Huh diyor. Tereddüt ediyor. "Gerçekten mi? Hayır. Hayır, değilim."

"Sana zarar veriyorlar mı?"

Kaşları aşağı doğru çekildi. "Ben değil. Ama başkaları var. Birkaç hafta önce iki Mageguard bizi buldu. Bir çatışma oldu."

Çenem düştü. "Seni buldular mı? Ama istihbarat topladıklarını söylediler."

Ekşi bir şekilde kıkırdıyor. "İkisi de doğru olabilir. O muhafızların kendilerini bize tanıtmak istediklerini sanmıyorum. Ama Isaac çok iyi. Brevard yakınlarındaki bir kasabanın ara sokaklarından bizi izlediklerini görmüş. Peşlerinden gitti. Kanlar içinde geri döndü." Sertçe yutkunuyor. "Hayatta kaldılar mı bilmiyorum."

Vekiller Nick'i bulduklarını hiç söylemediler. Sanırım planları onu öldürmek olsaydı, bunu yapmazlardı. "Nick, Vekiller seni arıyor ama kurtarmak için değil. Gillian, Lancelot'un bir sonraki sırasını garantiye aldıklarını söylüyor."

Bir şok bekliyorum ama hiç gelmiyor. "Biliyorum. Babamın içeride bağlantıları var. Ona Vekillerin çoktan sıradakini hazırlamaya başladığını söylemişler. Eğer izimizi bulurlarsa, Büyüyü ona zorla yaptırmak için beni öldürecekler, sonra da kuklalarını Masa'ya yerleştirecekler."

Onu inceliyorum, kabulleniş alnına yazılmış, omuzlarına yerleşmiş. "Seni tekrar öldürmelerine izin veremezsin."

"Yapacaklarını sanmıyorum. Isaac artık daha fazla önlem alıyor." Nick derin bir iç çekti. "O ve babam bizi arama ekiplerinden uzak tutuyorlar. Bir adım önde olmayı başarıyor gibiler. Ne planladıklarını bilmiyorum. Eğer bir planları varsa bile."

Birlikte geçirdiğimiz zamanın ne zaman biteceğinden emin olmadan ilerliyorum. "Şimdi neredesin?"

Kaşları geriliyor ve burayı değil, gerçek dünyayı kastettiğimi anladığını biliyorum. "Isaac bizi bir yerden bir yere taşıyor. Dün doğuya, sahile doğru giden bir arabada uyandım. Şimdi sahile yakın bir yerde bir oteldeyiz."

"Sahilde misin?" Çaresizce sordum. "Tamam, sana geliyoruz." Kaşları havaya kalktı. "Biz mi?"

"Ben Liege'lerle birlikteyim. Ve William, Alice, Sel var." "Sel mi?" Endişe kaşlarını çimdikliyor. "O... iyi mi?"

Tereddüt ediyorum. "William, Efsane Doğan'ın yeminine hizmet etmenin, Kral Büyücüsü Yemini'ne hizmet etmemenin etkilerini ortadan kaldırdığını söylüyor. "Sel'in sana hizmet etmesinin

beni de koruyordu."

Nick yaklaşıyor. "Ama *Sel* ne diyor?"

"Sel 1ne olduğunu söylüyor. Ama Vekiller onun yenik düşeceğini ya da çoktan yenik düşmeye başladığını söylüyor. Onu alenen Kapıları açmakla suçladılar, hain olduğunu söylediler, sonra da tamamen farklı suçlardan dolayı özel olarak tutukladılar."

"Babamın günahları için onu suçluyorlar, tıpkı annesine yaptıkları gibi." Nick'in bakışları sertleşerek zehirli bir hal alıyor. Gözlerini kırpana kadar yumuşamayan bir şey. "Dinle, Sel'in görevini ne kadar önemseydiğini herkesten çok ben biliyorum. Eğer senin için gerçekten bir tehlike olduğunu düşünseydi, kendisini bu durumdan uzaklaştırırdı. Bu kararı vermek için Vekillere ihtiyacın yok, Sel verecek."

Nick'in Kral Büyücüsüne olan güveni, birbirlerini şu anda bile ne kadar iyi tanıdıklarını görmek içimi ısıtıyor. Sel'in kendi davranış standartları son derece yüksek, bu doğru ve bunun korkunç bir bedeli var. Sel'in kendini suçlamasını düşünmeden edemiyorum. Erebus'un ihmalkârlık suçlamalarını kabul edişini.

"Ama peşimden gelemezsin." Nick başını sallar. "Bu çok tehlikeli."

"Umurumda değil!"

Dişlerini sıkıyor. "İstemediğini biliyorum, B. Ama ciddiylim. Babam ve Isaac birlikte... Neredeyse birbirlerini daha da kötüleştiriyorlar. Peşimden gelme. Sel'in de yapmasına izin verme. Isaac doğrudan ona saldırır ve o çok güçlü. Isaac onu parçalara ayırır."

"Ama sadece ben ya da Sel olmayacak. William'da Gawain'in gücü var, bizde Liege'ler var ve ben..." Duraksıyorum, açıklamakta zorlanıyorum. "Ben de güçlerimde daha iyiye gidiyorum."

Başını sallar. "Bunun bir önemi yok. Bu çok riskli, özellikle de senin için."

"Benim için mi?" Sesime bir parça öfke karışıyor. "Yapabileceğimi düşünmüyorsun kendim halledebilirim."

Bir elini saçlarının arasında gezdirir. "Tanrım, Bree. Senin her şeyi yapabileceğini, dünyadaki her şeyle ve herkesle başa çıkabileceğini düşündüğümü biliyorsun - ve bunu seni bir Aying imps sürüsüne *ateş* püskürtürken görmeden *önce* de düşünüyordum!" Şaşkınlık içinde nefesi kesilir. "Sana hala inanıyorum, sadece..." Çenesi bir sıkılıp bir açılıyor.

"Ne?"

Gözlerini açtığında, gözlerinin mavisi fırtına bulutu karasına dönmüştü.

"Babam... tamamen gitti. Dengesiz. Dengesiz. Ona ulaşamıyorum. O istiyor

Tarikat'ı kontrol etmek, eski yöntemlere geri dönmek istiyor ama onun gözünde senin yüzünden ikisini de yapamıyor."

"Ben mi?" diye nefes nefese kaldım. Kollarımı göğsümde kavuşturup eldivenlerimi postayla tokuşturuyorum.

Nick başını eğiyor. "Evet. Sen. Senin hakkında *öfkeleniyor*. Her şeyin suçlusunun sen olduğuna inanıyor. Onun ve benim hayatımızı mahvettiğine ve geleceğimizi bizden çaldığına."

Başım geriye gitti. "Ama ben çalmadım! Ben bir şey *çalmadım*."

"Bunun bir önemi yok. Onun için, sahip olamayacağı her şeyi temsil ediyorsun. Ona borçlu olduğu her şeyi."

"Şey"-gergince gülüyorum-"en azından beni öldüremez."

Nick'in ifadesi değişmiyor.

Göğsüm sıkışıyor. "Ama ölmemi isteyemez. Bir iblis yerine beni öldürürse, Büyü güvende olur elbette ama Arthur'un Soyu... yok olur. Benim çocuğum yok."

Ağzı bükülür. "Eğer ölürsen, birileri, bir yerlerde senin yerini alacak. Hepimiz için işler böyle yürür. Babam şimdiden ailenizdeki bir sonraki uygun soyu arıyor. Arthur'un son Uyanmış Soyu'ndan gelen doğrudan kan bağının izini sürmeye çalışıyor. Birinci isimden daha fazlasına ihtiyaç olduğunu söyleyip duruyorlar. Zorlanıyorlar ama pes etmiyorlar."

Damarlarım soğuk ve gergin. Sonra genişliyor, ısınıyor. "Sorun yaşıyorlar çünkü köleleştirenler atalarımın sadece ilk isimlerini *yazmaya* özen göstermişler. Ellerindeki tek şey bu olduğu için değil."

"Tanrım," diyor Nick, elini ağzına silerek.

"Bundan *nefret* ediyorum," diye tıslıyorum. "Babanın muhtemelen o kadar geriye gidebilecek kaynaklara sahip olmasından nefret ediyorum ve 1... ailem-" Sesimi kesiyorum, adaletsizliğin katmanları ve yoğunluğu göğsümü sıkıyor. "Bunu ben istemedim. Ailemdeki hiç kimse bunu istemedi!"

Nick'in yüzündeki öfkenin bir kısmı boşalıyor, yerini üzüntü ve endişe karışımı bir ifade alıyor. Gerçeği bilmiyor olabileceğini fark ettim.

"*Neden* ben olduğumu bilmelisin," diye ısrar ediyorum. "Mağarada bir imgelem gördüm. Nasıl olduğunu bilmelisin..."

"Arthur'un kanı damarlarında nasıl dolaşmaya başladı?" diye soruyor sessizce.

"Evet."

"Biliyorum," diye mırıldandı. "Babam ve Isaac bunu tartıştılar. İlk birkaç gün kafayı takmışlardı, 'Davis'lere ne olduğunu' anlamaya çalışıyorlardı. Gücü takip ettiler çünkü mirasın bu olduğunu düşünüyorlardı. Ama mesele de bu. Legendborn'un mirası güç değil; şiddettir."

Bunun aramızda kalmasına izin veriyoruz. O tek kelime ve içinde barındırdığı her şey, tüm zarar, acı ve hırsızlık. Efsaneleri tasarlayan ve yok eden insanların acımasızlığı. İkimizi de buraya getiren tarihin kesişmeleri... Ağzımda ekşi, metalik bir tat var.

İçimi çekiyorum, yapabildiğim kadarını bırakıyorum. "Belki de bu yüzden bu Arthur'un Soyu meselesinde pek iyi değilim."

"Ben de bu konuda pek iyi değildim." Elimi göğsüne bastırarak yaklaşıyor. "Dinle Bree, 'üzgünüm' demenin yeterli olmadığını biliyorum - atana olanlar için yeterince büyük ya da derin kelimeler yok." Gözleri yumuşak ama alnında tanıdığım kararlı bir ifade var. "Ama o Scion'un ona yaptıkları için üzgünüm. O zaman ona yaptığı şey şimdi seni tehlikeye attığı ve seçeneklerini elinden aldığı için üzgünüm. Hayatını sadece riske atmakla kalmayan, aynı zamanda kısaltan bir dünyaya zorlandın. Bu doğru değil. Ya da adil değil. Ya da adil değil."

Nick'in sözlerine omuz silkme isteği duyuyorum. O haklı; yeterli *değiller*. Asla da olamazlar. *Ama sanırım hiç kimse Vera'dan özür dilemedi*. Belki Nick'in özrü bir şeyleri değiştirmeyecek ama özrün kendisi *bile* bir değişiklik. Başımı kaldırıp gözlerini inceledim, gözlerindeki samimiyeti gördüm. Atalarım adına bir özrü kabul edemem ama kendi adıma kabul edebilirim.

"Teşekkür ederim. Bunu söylediğin için." Sesim beklenmedik bir şekilde kesiliyor. "Hiç kimse, başka hiç kimse bu konuda özür dilemedi. Tüm bu olanlardan beri." Titrek bir nefes aldım ve üzerimdeki yükün en azından bir kısmının kalktığını hissettim. Üzerimdeki baskı hafifledi. "Ya da Kısıtlamam hakkında bana bir şey söylemediler. Sanırım onlar için bu sadece bir veriydi."

Derin bir nefes alıyor, kaşları gergin. "Tarikat hepimizden bir şeyler alıyor. Arthur ePect'i çoğaltıyor, yoğunlaştırıyor. O ve Tarikat birlikte benden diğerlerinden daha çok şey aldılar. Ama sen..." Başını sallıyor, gözleri sertleşiyor. "Senden herkesten daha çok şey aldılar. Herkesin katlanması gerekenden fazlasını."

Boğazım o kadar sıkılıyor ki nefes almakta zorlanıyorum. Nick'in kalbimi nasıl kolayca bulup ellerinin arasında tuttuğunu unutmuşum. Karanlıkta beni nasıl da kolaylıkla görebildiğini.

Avucumu kaldırıp sessiz bir öpücükle ağzıyla buluşturuyor ve bir anı yeniden canlanıyor. Cestra masanın karşısında sırtıyor. Bir nefes çekiyorum.

Nick elimi tuttu. "Ne oldu?"

"Naip Cestra'nın söylediği bir şey." Ona bakıyorum. "İkimiz de Scion olduğumuz için ilişkimizin yasak olduğu hakkında."

Bakışları kararıyor. "Onlar gerçekten de sadece Çizgileri önemsiyorlar, insanları değil." "Geri döndüğünde bunun anlamı ne olacak?"

"Bilmiyorum ve umurumda da değil," diye fısıldıyor. Avucumu tekrar ağzına götürüyor, bu kez uzun uzun. "Tarikat'ın bunu da elimizden almasına izin vermeyeceğim."

Birden etrafımızdaki dünya sarsıldı. Nick kafasını kaldırdı. "O da neydi?"

Göğüs kafesimin arkasında derin bir çekiş var. İçgüdüsel olarak, bana uzananın kim olduğunu *biliyorum*. "Bu Arthur. Beni dışarı çekiyor...."

Nick'in yüzü bir hırıltıya dönüşür. "*Hayır!*"

"Yine kontrolü ele geçiriyor," diye nefes nefese kaldım. "Bunu hissedebiliyorum-"

Ben daha fazlasını söyleyemeden Nick'in dudakları benimkilere çarpıyor, sıcak ve sert. Cevap vermekte tereddüt etmiyorum ve sonra nefes ve ritim oluyoruz. Açlık ve tatmin. Çağrı ve cevap, burada bile. Belki *de özellikle* burada. Birimizin istediğini diğerimiz dudaklarıyla, diliyle, sıcaklığıyla veriyor.

Nefes nefese geriye yaslanıyor ve ikimizi de sersemletiyor. "Lütfen bana ölü bir kralı değil de *seni* öptüğümü söyle." Başımı salladığımda gözleri şok içinde açılıyor. "Aman Tanrım, sen Arth- mısın?"

"Hayır!" Sırtıyorum ve omuzları gevşiyor. "Beni öptün. Ölü bir kralı değil."

Bakışlarına sıcaklık geri dönüyor ve alnımız birleşene kadar bizi tekrar birbirine çekiyor. Ta ki onun özlemiyle benimki ortada buluşana kadar. "Güzel. Krallarımın canlı olmasını tercih ederim."

Sessiz bir nefes çekiyorum. "Nick..." *Keşke ben değil de sen olsaydım diyor musun?*

Yumuşak bir gülümseme ağzını çekiştiriyor. "Her zaman sendin, Bree." Sesi alçak ve kasvetli, duygu yüklü. "Her zaman sendin."

Bir çırpıda ayrılıyor.

Yaşam ve ölüm arasındaki düzleme geri döndüm, Arthur'a ait olan derenin kolunda ayak bileğimin derinliğinde duruyorum. Kıyıya adımımı attığımda, sis dizlerime kadar yükseliyor.

Hep ben. Önce Erebus, şimdi Nick. Yaşadığımı unuttuğum hayatın hatırlatıcıları.

Gece gibi karanlık ve sessiz, kayaların üzerinden gelen su sesi dışında, ama bu sefer yüzümün önünden geçen serin bir rüzgâr var. Bir adamın fısıldadığını duyuyorum. Başımın etrafında kıvılcımlar saçan ışıkların eşlik ettiği isimler.

"Scion."

"/eir."

"Bir zamanlar ve gelecek."

Uzakta büyüyen gümüş bir ışık görüyorum. Salkım yaklaşıyor. Benden daha uzun, daha geniş. Neredeyse bir adam şeklinde. Vera burada tamamen şekillenmişken Arthur'un hâlâ hayalet gibi olmasından memnuniyet duyuyorum. Bu beni cesur yapıyor.

"Oğulların kızı."

"Beni Nick'e geri götür," diye emrediyorum. "Nick de kim?"

"O Lancelot'un varisi."

Şaşkınlık, merak gibi hissettiren bir sessizlik. "Ve sen onu gördün? Caerleon'daki anımda mı?"

Sanırım Arthur'un Nick'i atasının bedenine çektiğimde ne yaptığımı ve ne söylediğimi görememesi *iyi* bir şey. Orada söylediklerim ve yaptıklarım bir şekilde hafızasından siliniyor. "Evet. Onu hafızama getirdim."

"Yine de onun görünüşü benim sahip olduğum bir anı değil. Güçlerin müthiş, Briana." Bir duraklama. "Benim zamanımda, ölüleri yönlendirebildiklerini iddia eden kadınlar vardı. Yaşam ve ölüm arasındaki düzlemde, biri ile diğeri arasındaki toprak yol gibi yürüyebildiklerini. Onlara inanmadım."

Sabırsızlıkla nefesimin altında homurdanıyorum. "Beni geri götüreceksin, götürmeyecek misin?"

Bir duraklama daha. "Bir pazarlık yapalım, Scion'um."
Yutkunuyorum. "Bu hiç hoşuma gitmedi."
Kısık bir kahkaha. "Temkinli davranmakla akıllılık ediyorsun."
Sonra sessizlik. Wisp havada asılı duruyor, bekliyor. Bu uçaktan tekrar ayrıldığımda nereye gideceğini merak ediyorum.
"Ben Uyanmadan önce neredeydin?"
"Camelot'ta dinleniyordum."
"Merlin seni Camelot'a mı gönderdi?" "Merlin beni rüyalarımın gönderdi."
Ben bunu düşünüyorum. İç çek. *Lanet olsun.* "Pazarlık nedir?"
"Beni çağır ki sana gücümü nasıl kontrol edeceğini göstereyim. Eğer bunu yaparsan, seni Lancelot'un anılarına götüreceğim, böylece varisini ziyaret edebilirsin."
Şaşırmamalıyım. Arthur kendi isteğimle ona gelmemi istediğini açıkça belirtti. Ben de ona bir daha asla izin vermeyeceğimi açıkça belirttim. Şimdi elinde istediğim bir şey var, Nick'e erişim. Bunu kullanacak. Başka seçeneğim var mı? Bana nerede olduğunu söylemesini sağlamak için Nick'i tekrar görmeliyim.
Ama bu oPer başka nedenlerden dolayı da cazip; Arthur gücünün ölümü durdurumama yardım edebileceğini iddia ediyor. Düşüncesi bile içimde ham bir *ihtiyaç uyandırıyor*. Öyle derin bir arzu ki utanç verici geliyor.
Çenemi kaldırıyorum. "Tamam. Seni çağıracağım ama bir şartla: Ben izin vermedikçe bana bir daha sahip olmayacaksın. Anladın mı?"
"Anlıyorum. Ve kararınızdan memnunum."
"Ben değilim." Kan yürüyüşünü, Arthur'un sözde ilk dersini düşünüyorum. "O anıdan ne öğrenmem gerekiyordu ki?"
Kıkırdıyor. "Ejderhalar son derece sadıktır ve bizden alınanları asla unutmazlar. Eninde sonunda, bizim olanı korumaya karar veririz... ve gerisini yakarız."
Ve sonra eski kral gitti.
Ama kendime döndüğümde bile Nick'i hissediyorum - hafızanın ötesinde, zamanın ve mekânın ötesinde, yaşamın ve ölümün ötesinde.

23

TENİM KARINCALANIYOR. Yanık güneş ışığı gibi. Sarsılarak uyandım. "Benim."

Sel'in alçak sesi kabinin öbür ucundan bana ulaşıyor ve his kayboluyor. Bana bakıyor olmalıydı.

"Oh." Sesim karanlıkta törpüleniyor. Uykudan dolayı o kadar sert ki, bir an için bana Arthur'un baritonunu hatırlatıyor. Titriyorum ve boğazımı temizlemek için öksürüyorum.

Güvenlik ışıkları yanıyor, orta koridor boyunca alanı sessiz sarı renkle yıkıyor. Motor altımızda mırıldanıyor, ayaklarımın tabanında hafifçe titreşiyor. Vücudum sanki hiç uyumamışım gibi bitkin ve halsiz hissediyor.

Ama bir düşünce zihnimde parlıyor: Az önce Nick'i gördüm. Onunla konuştum. Onu *öptüm*. Parmak uçlarım dudaklarımı sıyrıyor, onunkinin hissini ve baskısını hatırlıyorum. Bu küçük heyecan, hemen ardından gelen görüntünün anısıyla bastırılıyor.

Nick'i tekrar görmek istiyorsam Arthur'u çağırmalıyım.

Arthur'un benimle konuşma şekli, sanki ona kendi isteğimle gelmişim gibiydi. Nasıl... Elimden bir şey düştüğünde yere baktım. Uykudayken Pendragon sikkesini o kadar sıkı tutmuştum ki metal sıcak ve terden nemlenmiş, eski kan parmak uçlarımı boyamıştı.

Kanımla. Tıpkı Ayin'deki gibi.

Rootcraft'ta atalarımıza ait eşyalar getiriyoruz. Organik ya da yenilebilir, eskiden canlı olan ya da taze olan şeylerden oluşan bir koleksiyon. Mariah, yaşamın en sevdiğimiz parçalarını ölülerimize hediye ettiğimizi, çünkü bunların atalarımıza bizim düzlemimizde geçirdikleri zamanı hatırlattığını söylüyor. Ama kan ne tür bir hediye?

Tenim yine yanıyor. Sel'in gözleri karanlığın içinde iki altın fener gibi. Aramızdaki sessizlik, söylenecek çok şey ve bunları söylemek için dünya kadar zaman olduğunda ortaya çıkan garip bir sessizlik.

"Ne zamandır baygındım?"

"Bilemem. Daha birkaç dakika önce Liege Gillian Hanover ile mutfakta uzun bir konuşmadan döndüm."

Kaşlarımı çattım. "Yani geri geldin, oturdun ve beni uyurken izlemeye mi karar verdin?" Homurdanıyor. "Bu senin acil endişe alanın mı?"

"Pek sayılmaz."

Devam etmemi bekliyor.

"Uykumda bir şey oldu. Nick'i gördüm."

Sel'in sesi alaycı bir hal alır. "Briana, *rüya* denen olağanüstü şeyler *var*...."

"Bu bir rüya değildi," diye ısrar ediyorum. "Arthur'un bir anısıydı ama sonra başka bir şeye dönüştü."

"Günlerdir defalarca uyuşturuldunuz ve uyuşturuldunuz." İç çekişi bile küçümseyici. "Kendi zihninize güvenemezsiniz. Serum vücudunuzdan çıkana ve iyice dinlenene kadar olmaz."

Göz kapaklarım kapanıyor ve ağzım kuruyor. Adam haklı. Ama yine de... "Onun için geleceğimizi söyledim. Sanırım gerçektir, Sel."

Şimdi dinliyor, alay etmiyor. Gözlerini kısıyor. "Gerçek olduğunu mu *düşünüyorsun*, yoksa *biliyor* musun?"

"Biliyorum. Eminim." Ama küçük bir tereddüt hissediyorum. Burada, bir uçak kabininde otururken, hapishaneden kaçarak kazandığım ağrıyan kalçalarımın altında motorlar gürlerken, kan yürüyüşü dünyası elimden kayıp gidiyormuş gibi geliyor. Bir rüya gibi, şimdiden kenarları soluyor.

Sel öne doğru eğiliyor, iki elini dizlerinin üzerine koyuyor. Yüzü gölgelerin arasından belirip bana kaşlarını çatarak bakıyor. "Emin *değilsin*. Konuşmak istemiyorum

Belki bir vizyon, muhtemelen bir rüya hakkında. Gerçekler ve toplanan istihbarat üzerine harekete geçeceğiz."

Bu hareket gözlerimi ellerine çekiyor. Her iki bileğindeki üçer santim genişliğindeki siyah demir küpler o kadar koyu ki, kabindeki azıcık ışığı da emiyor gibiler. "O çukurlar. Nedir onlar?"

"Bu güzel eşyalara cyffion gwacter denir. 'Boşluk kelepçeleri'. Cyffion, tipik kelepçeleriniz işe yaramadığında Merlinleri sabitlemek için kullanılır," diyor acımasızca. "Bir büyücü tarafından efsunlandığında, aether'ı hissetme ya da çağırma veya form değiştirmek için kullanma yeteneğimi engelliyorlar."

Erebus'un onları taktığı zamanki kulak patlatma hissi. Sanki bir tür bariyerin yerine oturduğunu hissetmişti. "Anlamıyorum."

"Dedim ki," diyor, her heceyi yavaşça uzatarak, "hissetme veya arama yeteneğimi engelliyorlar-"

"Seni duydum," diye tükürdüm. Neden şimdi bile bu kadar sinir bozucu? "Demek istediğim, üzerinde bunlarla..."

"'Kısırlaştırılmış', Muhafız Ramirez'in hücre kapısının diğer tarafında beni dinlediğimi *kesinlikle* bildiğinde söylediği şeydi. Aether yapıları yapamıyorum, silah dövmüyorum, dövüşmek ve kendimi savunmak için kullanamıyorum. Bir çift cyffion'u çıkarabilecek tek kişi, onları ilk başta takan büyücüdür."

Erebus.

Bu ceza içimde bir sızıya neden oldu. Aether'i, onun elementini arayamamak mı? İşini yapmasına yardımcı olan o ek duyuyu, Sel'in kesin olarak sevdiğini bildiğim tek şeyi kaybetmek mi? "Sel, Vekillerin senin peşinde olduğunu neden bana söylemedin?"

Bana bakıyor. "Sen ne yapardın? Kralların Ayini'nden bir gece önce, tahta doğru ilk adımı attığında beni kurtarmaya mı çalışacaktın?"

Kaşlarımı çatıyorum. "Senin için geldiklerinde kaçtın ama sonra geri döndün. Neden?"

"Sıkıldım," diye söyleniyor. "Ne fark eder ki? Seni kurtardım. Sonra yakalandım. Şimdi de buradayım."

Verdiği yanıt yem gibi, ama bunu kaldıramayacak kadar yorgun ve kafam karışık. "Bu bir cevap değil."

"Bu bir cevap; sadece hoşuna gitmiyor." İç çekiyor. "Tıpkı seni avlarımıza katılmaktan men ettiğimde bundan hoşlanmadığın gibi."

O gece şimdi çok ama çok uzak geliyor. Ve aptalca. "Hoşlanmadığım şey benden bir şeyler saklıyor olman."

Kısa ve keskin bir sesle gülüyor ve başını iki elinin arasına gömüyor. Sesi bana ulaşıyor, avuçlarının içinde muAed. "Son dakika haberi: gizemli kız aniden sırlardan sıkıldı."

"Bir zamanlar birbirimize güvenmiştik Sel. Bu güveni sarstığımı biliyorum, kavga ettiğimizi de biliyorum ama bana tehlikede olduğunu söylemedin. Bana Vekillerin seni hedef aldığını söylemedin." Sesimdeki acıyı gizleme zahmetine girmiyorum. "Sevmediğin Lark'a bile söyledin ama bana söylemedin."

Sel cevap vermiyor. Sessizlik acı verici bir hal alır.

"Düşündüm de, yaşadığımız onca şeyden sonra, biz..." İzini sürüyorum, ama cevaplar içimde yükseliyor, yüksek sesle: *Sen hayatımı kurtardıktan sonra. Annelerimiz hakkında öğrendiklerimizden sonra. Mağaradan sonra. Balkondan ve 'cariad'dan sonra ve bana kralın olduğumu söylediğinde.* Senin kralın.

"Neyden sonra?" Başını kaldırıp bana parlak, keskin bir bakışla bakıyor. Yakın mesafedeki hayal kırıklığı beni tam gaz vuruyor. Omurgamdan aşağı istemsiz bir ürperti akıyor. Sel hafif hareketi takip ediyor, fiziksel tepkimi izlemek için daha yakına eğiliyor. Sonra gözleri tekrar benimkilerle buluşuyor ve nefes nefese kaldığım bir an boyunca sanki tekrar balkondaymışız ya da galada birlikte dans ediyormuşuz gibi hissediyorum. Erimiş altın görüşümü etkiliyor ve aramızdaki şey elektrik gibi tutuşuyor.

"Neyden sonra, Bree?" Bu sefer isminin kısaltılmış halini kullanıyor bir balta gibi, bağlantımızı kesiyor.

Gözlerimi sıkarak kapatıyorum. Açtığımda arkasına yaslanmıştı. Benden uzağa ve pencereden dışarı bakıyor, çoktan yoluna devam ediyor. "Erebus çoktan suçlamaları yöneltti. Dünyadaki her Merlin şimdiye kadar ne yaptığımı öğrenmiş olacak. Eğer yakalanırsam, beni doğrudan mahkemeye çıkaracaklar."

"Olmaması gereken bir duruşma, çünkü sen masumsun."

"Daha önce kimse bana masum dememişti." Sırıttıyor. "İlk olmak istediğine emin misin?"

Başka tarafa bakıyorum. Şimdi de benimle alay ediyor. "Evet, öylesiniz. En azından bu durumda..." Bir omzunu kaldırdı. "Suçumu kabul edecektim."

Başım dönüyor. "Neden?"

"Çünkü ben suçluyum." Birincisini toplar. "Sen asla... gerçeğin oturmasına ve sonuçların ortaya çıkmasına izin veremezsin." Sesi alçak, lanetleyici bir hırıltı. "Her bir suçlamayı kabul ediyorum, çünkü her bir suçlamadan suçluyum."

"Ama, Sel-"

Elini uzatıp sayıyor. "İhmal mi? Suçlu. Bölümü her türlü tehditten korumak için hayatım üzerine yemin ettim. Rhaz ve Davis gerçek yüzlerini göstermeden *haftalar* önce bir şeylerin yanlış gittiğini biliyordum. Bunu biliyordum ve hiçbir şey bildirmedim." Bir çene daha kalktı. "Tanıştığımız ilk gece Taş Ocağı'nda öldürdüğüm Isel mi? Rhaz'ın Kapısı'ndan girdi. Lord Davis'in Yemin gecesini içeri aldığı uchel? Davis'in Kapısı'ndan. Her iki iblisi de yakalamalı ve kökenleri hakkında sorgulamalıydım. Bunun yerine, ben-"

"Dur," diye yalvardım. "Bu hiç adil değil."

"Devam edebilecekken neden durayım? Beş muhakeme hatası daha yapacağım." Dişlerini gösteriyor. "Seni ve Nicholas'ı galada gözümün önünden ayırmaya ne dersin? İkinizi o odada yalnız bırakmak" -kaşlarını kaldırdı, gözlerinde bilmiş bir parıltı vardı- "savunmasız ve birbiriniz dışında etrafınızdaki hiçbir şeyin farkında olmadan..."

"Kes şunu." Söylemeden bıraktığı her şeyi hatırlayınca yanaklarım kızardı. Nick'in yaveri olmayı kabul ettikten sonra antredeki o yüklü havayı. Bana nasıl sarıldığını. Beni nasıl öptüğünü.

"O öpücük senin için kötü bir anı mı? Aman Tanrım." Sel başını eğip kaşlarını çatarak ePect'e bakıyor. "Bu çok *talihsiz* bir *durum*."

"Kapa çenenizi. Beni kızdırmaya çalışıyorsunuz. İşe yaramayacak."

"Seni kızdırmaya çalışmıyorum," diyor, sesi şakacı. "Anlamayı sağlamaya çalışıyorum."

"İhmalkâr değildiniz! Kandırıldık!" Kendimi tutamadım. "Yıllardır kimse Rhaz gibi bir goruchel görmemişti ve o herkesi kandırdı. Vekiller bile Davis'in oyununun sonunu göremedi çünkü on yıllardır şov yapıyordu. Eğer kendi Genel Vali'lerinin ihanetini gözden kaçırdılarsa, o zaman onlar da suçlu değil mi?"

"Nicholas onun Kral Büyücüsüydim ve onu Loca'da güvende tutmayı başaramadım." Bir elini yüzünde gezdiriyor. "Çünkü dikkatim dağınmıştı."

"Neye dikkatim dağıldı?"

"*Senin* tarafından, eğer bilmen gerekiyorsa." Gözleri tekrar bana dikildi, ateşi artık yenilmiş bir kaynamada. "Yaptığını gördüğüm her şeyle. Geleceğim için ne anlama geldiğini"

ve Nicholas'ın. Bir gecede, bir kılıç ve bir kız yüzünden değişen her şeyle."

"Oh," diye fısıldadım.

"Ama Kral Büyücülerine mazeret tanınmaz," diyor Sel. Arkasına yaslanıp bir bileğini dizinin üzerine koyuyor. "Ve benim pièce de résistance'ımı unutmayalım. Tazılarımı mezarlıkta peşinden gitmek..."

"Ne olduğumu bilmiyordun," diye tısladım, kendi 1. sıkıntıyla, "Kimse bilmiyordu. O zamanlar bir Page'dim, Arthur'un soyundan gelmiyordum."

"Sen *her zaman* Arthur'un soyundan geldin, Briana." Sel, Erebus ve Nick'in bana söylediklerini tekrarlıyor ama ses tonu onlarınkinden daha farklı olamazdı. Erebus'tan gelen hatırlatma nazık bir düzeltmeydi. Nick'ten ise güvence ve bağlılık. Sel'den ise tek duyduğum sert bir suçlama, bir itham - ve daha bitirmedi.

"Tanıştığımız andan itibaren ve çok daha öncesinde Arthur'un soyundan geliyordun. Doğduğun andan itibaren Arthur'un soyundan geliyorsun. Ve ikimiz de bunu unutmaya tahammül edemeyiz."

Nedense yanaklarım sıcaktan kavruluyor. Gözlerim dökülmemiş yaşlarla ısındı.

"Vekiller, Scionların kendilerine karşı saygısızlıklarını ortaya koymuş olsalar bile, Hatların görünürdeki kutsallığını korumak için ne gerekiyorsa yapacaklardır." Benim tepkimi görmezden gelerek konuşmaya devam ediyor. "Ordunun bir üyesi olarak, Arthur'un bir Scion'unu öldürmeye teşebbüs etmenin tartışılmaz cezası ölümdür."

Boşluk üzerime kapanıyor, zihnimdeki tüm düşünceleri sıkıştırıyor. Sonra korkum ve öfkem ona yöneliyor. "Ve sen *teslim* mi oldun? Aklından ne geçiyordu?"

Sel yavaşça ayağa kalkıyor, gözleri ciddi ve vahşi, bir eli cebinde. İki adımda bana yaklaşıyor ve çenemi parmaklarıyla yakalıyor, böylece arkamı dönemiyorum.

"Beni çok dikkatli dinle, Briana Matthews. Seni öldürmek *istedim*. Bunu hayal ettim. Hem de birden fazla kez. O mezarlıktan canlı çıkmanı asla istemedim. Şüpheye mahal vermemek için son derece açık konuşayım: O gece bize saldıran *cehennem* zebanileri senin hayatını kurtardı, çünkü onların müdahalesi olmasaydı, hayatını *alacaktım*."

Koltuğa bağılıyım, yerimde tutuluyorum. Sel bana bu şekilde bakmayalı uzun zaman olmuştu. Av gibi. Korkmamı istiyor ama eski numaraları artık işe yaramıyor. "Güzel. Beni öldürmek istedin ama yapmadın."

Beni serbest bırakıyor. "Denemediğim için değil. Nefes almaya devam etmeme izin vermelerinin tek nedeni hâlâ Nicholas'a bağlı olmam. Ölümcül bir tehlike içinde olup olmadığını hissedebiliyorum. Eğer beynimdeki kullanışlı alarm sistemi olmasaydı, çoktan bir Shadowhold'da, üç katmanlı demir bir hücrede çürüyor, acı dolu bir düşüşü ve ölümü bekliyor olurdu."

"Sen..." diye başlıyorum, nasıl soracağımı bilemeden. "Öyle mi?"

"Nicholas'ın hayatının tehlikede olduğunu hissettim mi?" İçindeki bir şeye odaklanırken bakışları donuklaşır. Derin ve her zaman orada olan bir şeye. "Hayır. Bir kez bile."

Göğsümdeki düğüm bir santim gevşiyor. "Güzel."

Olumlu mırıldanıyor. Sessizliğimizde motorların sesi daha da yükseliyor. "O gece yolda beni korudun. Ve Lark'ı kurtardı. Bu sayılır bir şey."

Gözlerini deviriyor. "Ben bir Merlin'im, Briana. Seni kurtarmak bir seçim değil; bir zorunluluk." Kafası bölme duvarına çarpıyor. "Ve ben aether kullanamayan bir Merlin'im. En iyi ihtimalle piyadeyim. Kas ve hız konusunda iyiyim ama bunlar bir iblisi öldürmek için yeterli değil."

"Kendi adına konuş," der bir ses. Gill içeri girer ve masaya oturur. "Liege'ler de görevlere gidiyor, biliyorsun. Yaşımız uygun değil ya da mirasımızı kaybettik diye iblislerle savaşmayı bırakmayız. Ben hiç çağırıldım, bu yüzden sizin 'kas ve hızınıza' hiç sahip olmadım ve sadece bir tane yapıyorum."

"Peki, bir şövalye tarafından çağırılan Liege'ler ne kadar süre daha dövüşmeye devam edecekler?" Sel çiziyor. "Azaltma onları almadan önce on üç yıl mı?"

Gill omuz silkiyor. "Hepimiz bir ara gitmeliyiz, Kane." Botuyla topuğuna tekme atıyor. "Götlük yapma."

Kız buzdolabını açmak için oturduğu yerden zıplarken adam gülüyor ama hiçbir şey söylemiyor. İkisinin arasına bakıyorum, hatırlamadan önce bu etkileşim karşısında biraz şok oluyorum: Sel on yaşında Nick'e bağlanmıştı ve Nick de bir ya da iki yıl önce Lieges tarafından eğitilmişti. Gill, Sel'i neredeyse Nick'i tanıdığı kadar uzun süredir tanıyor - iki çocuk küçüklüklerinden beri.

"Gill," diyorum doğrulup. "Nick'i bir tür imgelemde gördüm. Bir Orta, atalardan kalma... kan yürüyüşü... şey."

"Uh." Gill'in kafası, ağzı sandviçle dolu bir şekilde buzdolabının kapısının üzerinde belirir. "Tamam..."

"Doğu yakasında bir yerde olduklarını söyledi. Babasının dengesiz davrandığını söyledi. Peşlerinden gitmenin çok tehlikeli olduğunu söyledi. Isaac'ın iki Mageguard iz sürücüsünü öldürmüş olabileceğini düşünüyor."

Dik durur. "*Bu* bizim almadığımız bir istihbarat."

"Erebus ve Konsey böyle bir haberi hemen saklardı," diye mırıldandı Sel. "Saklamak istedikleri diğer her şey gibi."

"Ekibiniz bunu araştırabilir mi?" Ben sorarım. "Bakalım buna dayanarak bir şey bulabilecekler mi?"

Yavaşça başını sallıyor. "Elbette. Ama taktiksel olarak hiçbir yerde uzun süre kalamazlar. Ve Atlantik kıyısı kat edilecek çok yol var."

Arkama yaslanıyorum. O haklı. Pek bir şey yapmak için yeterli bilgi yok. Motorların uğultusu değişiyor ve kabindeki basınç değişiyor. Gill pencereden dışarı bakıyor. "İniş döngüsünü başlatıyorum. Diğerlerini de uyandırabilirim. Yere indikten sonra bir saatlik yolumuz var."

"Georgia'nın bilmem neresindeki bu güvenli eve mi?" Sel sıkılmış bir ses tonuyla soruyor.

"Evet," diyor bana göz kırparak. "Tarikat'ın şebekesine operasyon." "Görünüşe göre herkesin şebekesi açık," diye mırıldandı Sel.

"Devam et, Kane," diyor Gill alaycı bir gülümsemeyle. "Amaç da bu zaten."

24

Bir dağın tepesindeki تنها, uzak bir uçak pistinin etrafından dolaşıyoruz. İniş takımları yere değeri değmez, bir SUV'un farları karanlıkta rölantide durduğu yerden uyanıyor. Bir başka Liege varışımızı bekliyor.

Alice, Sel ve William merdivenlerden piste doğru kolayca koşuyorlar. Ancak benim hızım kabinde daha yavaş. Can sıkıcı bir şekilde.

"Hapse atıldınız ve uyuşturulduunuz, sonra da büyüü bir hapishaneden kaçtınız. Bir süredir oturduğun için muhtemelen bunu gerçekten hissediyorsundur. Vücudunun iyileşmek için biraz zamana ihtiyacı olacak, tıpkı güçlerin gibi," diyor Samira kabin kapısından. Yanıt olarak yüzümü buruşturuyorum.

Duraksadığımda onun yanındaki kapıya henüz ulaşmıştım. Uzun boylu, geniş omuzları ve kalçalarıyla yer kaplayan bir kadın. Pazularında yılların bilenmiş kasları, kalçalarını sarmış. Bana bir şekilde Sel'i hatırlatıyor. Kolay, rahat hareketler ve sarmal güç, korumak ya da saldırmak için kullanılmaya hazır. Rahatça ölümcül. Kıskançlıkla karışık bir merak duygusu adımlarımı hızlandırıyor ve elimde kaçıramayacağım ve belki de bir daha ele geçmeyecek bir fırsat olduğunu fark ediyorum.

Yüz hatlarında endişe beliriyor. "Ne oldu?"

"Kötü bir şey değil. Sadece gitmeden önce seninle konuşabilir miyim diye merak ettim?" "Kesinlikle." Aşağıdaki gruba bağırarak için kapıdan dışarı eğilir. motorların sesi. "Bize birkaç dakika ver, tamam mı?"

Gill pistten bir selam gönderir. Diğerlerini bekleyen cipe götürüyor ve bagajı açıp malzemeleri gösteriyor ama Alice geri çekiliyor. Gözüme takılıyor, sorgulayıcı bir başparmak işareti yapıyor. Gülümsedim. *Ben iyiyim*. Bir kez başını sallıyor ve aşırı hevesli Alice'e silahları göstermeye rahatsız edici derecede istekli görünen Gillian'a doğru koşuyor. Harika.

Samira omzumu sıkıyor ve açık kapıdan çıkıp kabinin görece sessizliğine doğru yürüyor. Onu takip ediyorum, koltuklardan birine yaslanıp kollarını ve bileklerini kavuşturduğunda duruyorum. "Nasıl yardımcı olabilirim?"

Omzumun üzerinden bakıyorum, sonra nasıl başlayacağımı düşünerek geri dönüyorum. Zor kısımdan başlamak en kolayı sanırım. "Neden Arthur'un soyundan geldiğimi biliyor musun?"

Yüz hatları geriliyor. "Eğer 'nasıl'ından bahsediyorsan, yani atana tecavüz edilmesinden, evet. Liege'ler arasında haber oldukça hızlı yayıldı." Sonra yavaşça, ağzının bir köşesinden başlayarak bir gülümseme oluşuyor. "Ama neden? 'Neden' farklı bir soru."

Kaşlarım havaya kalktı. "Bu sorunun cevabını biliyor musun?"

Gülüyor. "Hayır. Ama sanırım bir nedeni var. Neden sordun?"

"Çünkü," diye başlıyorum, "zaten zor olan bir duruma yeni bir katman ekliyor sanırım. Çünkü Siyah olan tek Efsane Doğumlu benim ve..."

Başıyla onaylıyor. "Benim için nasıl olduğunu sormak istemiştin."

"Evet," dedim.

Gülümsüyor, gözleri içe dönüyor. "Kuzey Bölümü'nde on yedi yaşındaydım. Ailem Vassal'dı. Kimsenin turnuvada bu kadar ilerlememi beklediğini sanmıyorum. Bazı zor anlar oldu. Tarikatın ilk Siyah Sayfası değildim, dolayısıyla bu engel mevcuttu ama engelleyici değildi. İster inanın ister inanmayın, 1. Siyah Yaver bile değildim. Ama Bedivere'in bir soyu için Dublörülüğü hedefleyen ve kazanan ilk Kara Sayfa bendim." Ağzı bir sırtıyla yukarı kalktı.

Gözlerim büyüyor. "Bedivere altıncı sırada. En yüksek-"

"Tarikat'ın on yıllardır gördüğü en yüksek rütbeli Çağrı, evet. Bu da Soyum John'un Çağrılacağının neredeyse kesin olduğu anlamına geliyordu. Bu da Yeminimiz aracılığıyla Bedivere'in mirasını kazanacağımın neredeyse kesin olduğu anlamına geliyordu. Tarikat'taki en yüksek rütbeli Uyanmış Scion'a bağlı Siyah bir kız." Gülümsüyor

başını sallayarak hatırladı. "Sana diğer Sayfaların bana kızgın olduğunu söyledüğimde, vay be."

Sırıyorum. "Eminim."

Bir süre sonra ayıldı. "En azından ilk başta." "Ne değişti?"

"John çağrıldı, biz de yemin ettik ve sonra, zorlu bir dönemde arazideyken" - yavaşça nefes alıyor - "bazı Sayfaları kaybettik. Bir yaver. Kıskanç olanlar, içimizden birinin cesedini taşıyarak Kaleye döndüğümüzü gördüklerinde kıskançlığı bıraktılar." Yutkunuyor, derin bir nefes alıyor. "Vassal ebeveynleri pislik olmaya devam etti ama Sayfalar bana bir daha asla pislik yapmadı."

"Bu korkunç bir şey."

"Hiç hoş değildi," diyor. "John ve ben, evlilik yaşına gelene kadar birlikte savaştık. Hala da öyleyiz ama birbirimizi istediğimiz kadar göremiyoruz."

"İyi eğitim almışsın o zaman," diyorum. "Bu kadar uzun süre dayanmak için."

Bana anlamlı bir bakış attı. "Sen de Arthur'un soyundan gelen birinin yaveri ve seçilmiş yaveriydin. Sen de eğitim almıştın. Şimdi durum farklı. Sıfır deneyimle giriş seviyesinde yeni bir işe başlayıp ertesi ay CEO'luğa terfi etmek gibi."

İç çekiyorum. "Evet, ama ben CEO oldum çünkü önceki CEO'lardan biri..." Bunun için başka kelime yok. "Lanet olası bir canavar."

Başını iki yana sallar. "Bu doğru değil, nasıl Veliaht Scion olduğun. 'Nasıl' asla doğru olmayacak. Ama 'neden' hala açık uçlu."

Derin bir nefes alıyorum. "Evet."

"Bree..." Samira'nın gözleri hayranlık ve gurur gibi bir şeyle büyüyor. "*On beş* yüz yıllık bir cam tavanı kırdın. Ve 'nasıl' olduğu doğru olmasa bile, bunu görmek için burada olduğum için mutluyum."

İçimde bir duygu karmaşası dönüyor. Onun ve benim için gelmekte olduğunu bildiğim Azaltma için endişe. Rolümün diğer Kara Sayfalar ve Squirelar için ne anlama gelebileceğini hiç düşünmediğim için utanç, eğer hala yaşayanlar varsa ve benden haberdar olurlarsa. Kendimi o kadar yalnız *hissettim* ki, öyle olduğumu varsaydım.

Çenesini uçağın yan tarafına, seslere ve insanlara doğru salladı. ötesinde. "Size inanıyorlar. Sadece yaptıklarından dolayı değil.

yapacaksın. O güçlerini nasıl kontrol edeceğini öğrendiğinde *neler* yapabileceğini."

Susuyorum, utanıyorum. "I-"

"Yargılamıyorum. Arthur'un oyuncu seçiminin sana kolay gelmediğini duydum. Alice'ten duyduğuma göre kırmızı Aames'lerin göstermek istemedikleri sürece göstermiyorlarmış. Ama gerçek krala hizmet ettiğimi söylediğimde ciddiye aldın; senin bir nedenden ötürü Veliaht Soyu olduğuna inanıyorum."

"Ben Taç Scion'um çünkü Excalibur'u çektim," diye cevap veriyorum, "kullanmam gereken kılıç yanımda bile değil. Ayin sırasında düşürdüm. Muhtemelen Vekillerin elinde, bir yerlerde kilitli duruyordur."

Samira'nın yüzünde bir sırıtiş beliriyor. "Ama bıçağı ne zaman ve nasıl çektin, çünkü bunu yapmak için kendini doğru yere koydun. Annen değil, büyükannen değil, *sen*. Hattına onur getirdin, Arthur'unkini kastetmiyorum. Kılıca ihtiyacın yok Bree. Kılıç *sensin*. Onların kılıcı. *Bizim kılıcımız*."

Görüşüm bulanıklaştı. Tüm bunları Samira'dan duymayı beklemiyordum. Bu, Hattımı, halkımı ve annemi onurlandırmanın tek yolunun 1ght'larımla doğrudan yüzleşmek olduğunu hatırlatıyor. Ben kılıcım. Biraz kıkırdıyorum, boğazımı temizliyorum. "Teşekkürler Samira. Sanırım... Sanırım buna ihtiyacım vardı."

"Sorun değil patron," diyor göz kırparak. Bir parmak kaldırıyor. "Bir şey daha var. Liege ağlarının Vekillerin fark ettiğinden biraz daha... dünyevi olduğunu bilmeniz gerekiyor. Yaptığımız işle ilgili olarak hep öyle olmuştur. Vekillerin ve Seneschal'ların radarında olmayan kendi bağlantılarımız var."

Göz kırpıyorum. "Herkesin ve her şeyin radarlarında olduğunu sanıyordum."

"Dünya farklıken bu doğrudu. Şimdi ise sadece doğru olmasını *istiyorlar*," diyor, ağzında eğlenceli bir gülümseme belirirken. "Bir şeyin gerçek olmasını istemek ve diğer insanları da buna ikna edebilecek güce sahip olmak... Güç bu şekilde yerinde kalır. Tarikat'ın yüzeydeki ağları belirli yollardan ilerleme eğilimindedir, ama Lieges? Biz dünyayla olduğu gibi ilgileniyoruz, bu yüzden bazı kanallarımız diğerlerine göre biraz daha *yeraltında*." Yeleğinin cebinden bir kalem ve kâğıt çıkarıp bir şeyler karalıyor. "Diğer yetenekleriniz hakkında duyduklarıma dayanarak, ülkenin bu kısmında *köklerin derinlere uzandığını* söylediğimde ne demek istediğimi anlayacağınızı düşünüyorum."

İrkiliyorum, bakışlarını inceliyorum. Göz kırıyor. "Sen-"

Katlanmış notu bana uzatırken kahverengi gözleri parıldıyor. "Ben değil ama birkaç teyze, birkaç kuzen. Eminim bunu Tarikat'tan kimseyle neden paylaşmadığımı anlamışsındır. Gill'le bile."

"Evet, tabii ki." Açmak için kâğıdın kenarından çekiyorum ama o olumsuz bir ses çıkarıyor ve elimi kâğıdın etrafına kapatıyor.

"Nereye giderseniz gidin, işler tehlikeli olacak. Hatlar dışında kaynaklara veya yardıma ihtiyacınız olursa, bu bilgiyi kullanmanızı istiyorum. Sadece kiminle paylaştığına dikkat et, anladın mı?"

Başımı salladım. "Tamamen." Kağıdı tutuyorum. "Teşekkür ederim."

Samira beni kucakladı. "Siyahların birbirlerine göz kulak olmak için Yeminlere ihtiyacı yok. Hiçbir zaman olmadı."

Samira rampadan inmeme yardım ediyor. Gillian inişimizi izliyor. Gözlerinin dikkatli hareketlerim üzerinde gezinmesi, Pages'ın dövüş denemesi için eğitimini denetlemesinden farklı değil.

Küçük havaalanında bizi bekleyen çavuş Jonas, sıcak, esmer tenli ve geniş omuzlu, uzun boylu bir adam. Yapısını tam olarak göremiyorum ama kalın, parlak gümüş rengi saçları olduğunu görebiliyorum. Karanlıkta parıldıyor. Bana bakıyor, kara gözleri değerlendirici ve kurnaz. "Başarabilecek mi?" Samira bundan bahsetme dercesine başını sallıyor ama Komiser onu duymazdan geliyor. "Yolda saldırıya uğrarsak kendi başına kaçıp kaçamayacağını bilmemiz gerek."

"Bree bir olacak," diye mırıldanıyor Gill, yorgun sesinde keskin bir kızgınlık var. "Yemeğe ve dinlenmeye ihtiyacı var. Bu serumu vücudundan atma zamanı geldi."

Samira gözlerini deviriyor. "Jonas kıdemli Liege'lerden biri, Bree. Bu bölgedeki güvenli evleri yönetir, ihtiyaç duymamız halinde erzaklarının olduğundan ve güvende olduklarından emin olur."

"Aktif görevden alındı ve meraya çıkarıldı demek istiyorsun." Jonas korkuyor ama Samira'ya bakarken gözleri sevgi dolu.

Samira sırtıyor. "O da var, ihtiyar."

Jonas hiç de yaşlı değil ama artık zamanın Liege'ler için farklı işlediğini biliyorum. Bu gece erken saatlerde saçlarının erken beyazladığını düşünmüştüm ama öyle değil.

hiç de erken değil. Her Legendborn'un ufkunda Azaltma varken değil. Benimkinde. Bu düşünceyi bir kenara itiyorum. Önümüzdeki yirmi yılı düşünemem. Önümüzdeki yirmi dört saat yeterince belirsiz.

"İster inanın ister inanmayın, Jonas bana hançer kullanmayı öğretti," diyor Gill gülümseyerek. "Sonra ben de Nick'e öğrettim."

"Başka bir zaman anımsayabilir miyiz?" Sel arabanın kaputuna vurarak kuru bir sesle sorar.

Jonas başıyla onaylıyor ve arkasına bakmadan arabaya binmek için dönüyor. "Anlaştık."

Samira binişimizi izliyor. Lyssa ve Ophelia vedalaşıp koşarak uçağa dönüyorlar. Adımları o kadar senkronize ki, merakla onların miraslarının dışında yaşlanmış ama hala Yeminli Scion ve Squire olup olmadıklarını merak ediyorum.

Gill bize bakıyor -ben, William, Sel ve Alice- ve sonra bakışlarını benimkilere çeviriyor. "Gece güvenli evde dinlenin. Jonas'a detayları göndereceğiz."

Bununla birlikte, o ve Samira uçağa doğru geri adım atıyorlar ve biz de arabaya binip geceye doğru yola çıkıyoruz.

Güvenli ev, büyük ve sık bir ormanla çevrili Aat arazisi üzerinde büyük bir evdir. Sel haklıydı. Burası Georgia'nın tam ortası.

Oraya vardığımızda ay tepemizdeydi, parlak beyaz bir hilal dünyayı gümüş ve gri renklere boyuyordu.

Ev biraz tozlu ama elektrik ve akan su var. Giriş soğuk ve Jonas ana oturma odasının köşesindeki küçük gazlı ocağa doğru yürüyor ve omzunun üzerinden sesleniyor, "İki oda. Biri solda, biri sağda. İstedğin yere yat. Ben kanepeyi alacağım."

Söze dökülmemiş bir anlaşmaya göre, Sel koridorun solundaki ilk odayı alıyor. Ya da en azından Sel eninde sonunda oraya yerleşecek gibi görünüyor. Kapıyı açıyor, bir göz atıyor, sonra kapatıp ormana doğru ilerliyor, çevreyle ilgili bir şeyler mırıldanıyor ve beni koridorda bırakıyor.

"Sanırım o tarafa gidiyoruz," diyor Alice, sağdaki loş koridora bakarak. "William soldaki odayı Sel'le alabilir, biz de diğerini birlikte alabiliriz, değil mi Bree?"

Eğer doğru tahmin ettiysem, bizim odamız ev sahibinin yatak odası. İçinde tam boy bir yatak ve en-suite banyo var. İçeri girmeden önce William omzunun üzerinden başparmağıyla işaret ediyor. "Ben koridorun sonunda olacağım. Duş alacağım."

Alice botlarını fırlatıyor ve hemen yatağa düşüyor. Hala zayıf olan bacaklarımın üzerinde dengede durmam bir dakikamı alıyor ama spor ayakkabılarımı çıkarıp yorganın üstünde ona katılıyorum. Elinin tersiyle esnemesini gizlemeye çalışıyor ama başaramıyor.

"Sana inanamıyorum," diye mırıldandım, başımı sallayarak. "Bütün bir kurtarma operasyonunun sahnelenmesine yardım ettin."

Tavana doğru sırtıyor. "Yaptım, değil mi?"

"Nasıl?"

"Çoğunlukla saf adrenalin." Kıkırdıyor ve yan dönerek bana bakıyor. "Şimdi bana bunu 'neden' yaptığımı sorarsan, seni yumruklarım. Boğazına."

Gülümsüyorum. "Nedenini sormayacağım. Sakatlıklar konusunda bir süreliğine iyiyim."

Yüzü ciddileşiyor. "Bastırıcı... William bunun bir çeşit gen bloke edici serum olduğunu söyledi?"

Başımı salladım. "Tüm güçlerimiz sihirli bir şekilde atalarımıza bağlı. Naipler bir şekilde kanımızdaki bu bağlantıyı engellemenin bir yolunu buldular."

Nefesini dışarı üflüyor. "Büyük, küresel bir ağ ve muhtemelen sınırsız fonla, kaynakları bunun gibi çok gizli tıbbi araştırmalara aktarabilirler. Gen terapisi, eminim. İğrenç ama dürüst olmak gerekirse? Bir grup büyülü genç savaşıyı kontrol etmek için bir şeyler bulmalarına şaşırmadım."

Ben huP. "Evet, öyleydik."

"Endoktrinasyondur," diyor nazıkçe. "Diğer Efsane Doğumlu çocukları senden daha çok etkilediğim açık ama sen bile Tarikat'ın tarihini bir paradigmayla büyüyen insanlardan öğrendin. Mitolojinin içine yerleştirilmiş yanlış bilgiler. Bu klasik bir strateji. Herkes kendini kahraman olarak görmeye kaptırıyor, işin romantizmi de cabası...."

Söylediği her şey mantıklı, ancak bana ürkütücü bir şekilde Cestra'nın hassas mantığını ve psikolojik entrikalarını hatırlatıyor. Olacağından değil ama Alice korkunç bir Naip olurdu.

Bir süre sessizce uzandık ve mutfakta birilerinin hışırtılarını dinledik.

"Lord Davis de manipüle edildi," diyorum sessizce. "Tüm planı, kral olmanın gerçekten önemli olduğu ve kendisinin ve oğlunun Arthur'un krallığının varisleri olduğu varsayımına dayanıyordu."

Alice başını yastığa doğru sallar. "Arthur'un onu aramasını sağlamak için onca katliam yapıldı. İnsanlar öldürüldü, annenin izi sürüldü, Sel'in annesine hain damgası vuruldu. Ve Arthur zaten onu asla çağırmayacaktı."

"Arthur da Nick'i asla aramayacaktı ama insanların onun Scion olduğuna inanması annesine mal oldu. Çocukluğuna." İçimi çektim. "Şu anda bu kadar... sinirli olmasına şaşmamalı."

"Şu anda mı?" Alice kaşlarını çatar. "Sanki onunla konuşmuşsun gibi söylüyorsun." "Şeylll." Başımı öne arkaya eğerek yüzümü buruşturuyorum. "Sanırım konuştum?" Alice gözlerini kocaman açarak doğruluyor. "Bana *her şeyi* anlat."

"Adamla henüz tanışmadım," diyor Alice, "ama duyduğuma göre Nick Davis ne olursa olsun insanlardan vazgeçmezmiş. Ve eğer Nick seni *biraz* olsun tanıyorsa, senin de aynı şekilde olduğunu biliyordur."

"Hmnh." Küf kokulu yastığa yığılıyorum. "Bana mutlu bir şeyler söyle."

Bir süre sonra gülümsüyor. "Artık nasıl yumruk atacağımı biliyorum."

Kaşlarım havaya kalktı. "Biliyor musun?"

Omuz silkiyor. "Destansı kurtarışınızı planlarken boş zamanımız vardı. Her ihtimale karşı Gill'den bana öğretmesini istedim."

"Ne olur ne olmaz diye?"

Alice gözlerini devirir. "Biriyle ya da bir şeyle dövüşmek zorunda kalırsam diye. Bana bu havalı demir muştaları verdi-"

Göz kırpıyorum. "*Ne?*"

Ön cebini karıştırıyor, kötü görünümlü bir dizi metal muşta çıkarıyor ve 1 parmaklarını ellerinin üzerinde duracak şekilde deliklere geçiriyor. "Demir. Sel'in cuP şeyi gibi aether'i yok mu ediyor? Tilkileri yaktığını söylediğine göre belki biraz senin Bloodcraft'ına benzeyebilir, ama bunlar yanmıyor, bu yüzden ePect çok daha farklı bir derecede, ama biraz hasar vermeme izin vermeliler. Sadece daha hızlı olmalıyım-"

"Legendborn dünyası hakkında sandığımdan çok daha fazla şey öğrenmişsin, değil mi?" Ona bakakaldım.

"Ve..." Sırıttıyor. "Samira *bu* bebeklerden birini alabileceğimi söyledi." Arka cebinden küçük, yuvarlak, siyah bir şey çıkarıyor. Üzerinde yanmayan bir LED ışığı olan, hokey diski şeklinde küçük bir kutuya benziyor.

Bir düğmeyi ortaya çıkarmak için çantayı başparmağıyla açıyor. "Çok yönlü, ultrasonik akustik bir cihaz. Bir 'Süper Sivrisinek.' Mageguard'da kullandıkları şey. Özellikle hassas işitme duyusuna sahip bazı iblis türlerini hedef alıyor ve kambionlar üzerinde de işe yarıyor. Bu kısa menzilli ve sadece on saniye sürüyor ama birkaç Merlin'i öldürmemiz gerekirse işimize yarayabilir."

"Evet, bir Merlin'le kaçıyoruz, unuttun mu?" Ben uyarıyorum. "*Sel*'i devre dışı bırakmak istemiyorum, bu yüzden onu nasıl kullandığımıza dikkat edelim." Düğmeye yanlışlıkla basmasından korkarak çantayı kapatıyorum. "Şu anda gerçekten korkutucusun, Alice."

"*Sel* korkutucu!" diye haykırıyor. "Ve o bir pislik!" "O..." Nasıl açıklayacağımı bilemiyorum.

Gözlerini deviriyor. "Onun berbat olduğunu kabul etmelisin. Çok değilse bile biraz. Cömertçe serpiştirilmiş küçük miktarlarda emiş."

İnledim. "Yani, evet. Özellikle de şu anda."

"Ayrıca, o görünüyor..." Alice titriyor.

Kıllandım. "Neye benziyor?" Birinin *Sel*'in görünüşüyle alay etmesi fikrinden nefret ediyorum. Merlin gözleri ya da uzun köpek dişleri - yabancıların dikkatini çektiğini unuttuğum özellikler. Zorlayabilen ya da korkutabilen Cambion özellikleri.

Ellerini savunmak için kaldırıyor. "Biraz korkutucu olabiliyor, Matty. Ayrımcılık yapmak gibi olmasın ama ona güvenmiyorum. İblis olduğun için seni öldürmeye çalışarak çok zaman harcadı."

Geriye doğru yığıldım. "*Son zamanlarda* değil..."

Yan bakışı çeliği bile kesebilirdi. "Onun adına yolumdan çekilmek için güçlü bir dürtü hissetmiyorum diyelim. Asla."

"Yine," diyorum, "şu anda çok kötüsün, bunu biliyor musun?"

Sırıttıyor. "Yeni şeylerde başarılı olmayı seviyorum."

Cihazı cebine geri koyuyor ve sesini alçaltarak koridora doğru bakıyor. "Tacitus'un büyüünün üzerimde neden işe yaramadığını biliyor musun?"

"Hiç de değil."

"İşleyen bir teorim var."

Elimi kaldırdım. "O zaman neden bana sordun?"

Alice gözlerini devirir. "Dramayı sevdiğimi biliyorsun. Sanırım bunun nedeni, o iyileştirici ata tarafından ele geçirildikten sonra anılarımı geri getirmek için her ne yaptıysan..." Duraklıyor, kaşlarını çatıyor. "Isaac bana saldırdıktan sonra. O gece her ne yaptıysan, yapışıp kaldı."

"Sıkışmak derken... bir daha vurulamamak mı? *Asla mı?*"

"Sanırım öyle." Başını sallıyor. "*Mega* Medium modundaydın. Atalarına tamamen açıldın ve şey tarafından ele geçirildin... adı neydi?"

"Jessie," diye mırıldandım. "Adı Jessie'ydi."

"Yani, William bana kimsenin bir büyücüye karşı koyamayacağını söyledi, ama *sen koyabilirsin*. Bu senin Kan Sanatının pasif bir bileşeni, sadece yapının bir parçası. Ama sen aynı zamanda bir Medyum'sun, yani belki de şifacı bir atan zaten büyüye dirençli olan bedenini *benim* büyümü bozmak için yakıt olarak kullandıysa, bunu kalıcı hale getirmiştir."

"Sanırım bu mümkün."

Alice, "En azından bu konuda konuşabileceğin Bloodcrafter ataların var," diyor. "Onlara her zaman sorabilir, böyle bir şey yapıp yapmadıklarını öğrenebilirsin."

Ayağa kalktım, zihnim dönüyordu. "Alice, sen bir dahisin."

Gözlüklerinin arkasından kaşlarını kaldırıyor. "Biliyorum. Ama neden tam şu anda ben bir dahiyim?"

"Çünkü savaşta Bloodcraft'ımı kontrol etmeyi öğrenmem gerekiyor. Onu bilerek kullanmalı, saldırmak için kullanmalıyım. Ve sanırım artık bunu nasıl yapacağımı biliyorum."

"Nasıl?"

Sırıyorum. "Ölümlere soracağım."

25

Alice'in, Ayin sırasında Vera'yla yaptığım atalar akışı konuşmasını ve Arthur'u benden uzaklaştırarak ona karşı kendimi nasıl savunduğumu anlaması birkaç dakika aldı.

"Yani, Vera ile aranızdaki atalardan birinin kökünü sadece savunma değil, saldırı silahı olarak da nasıl etkinleştireceğini bildiğini mi düşünüyorsun?"

"Evet. Sadece 1ght ya da Aight olamaz." Başımı sallıyorum. "Kendi iblislerimle savaşabilmeliyim-"

"Kelimenin tam anlamıyla," diye ekliyor.

"Evet, kelimenin tam anlamıyla." Odayı adımlıyorum. "Arthur'un eterini kontrol etmek için onunla, kökümü kontrol etmek için de Vera'nın Hattı ile çalışacağım."

Volta atmayı bırakıyorum. Aether demenin nasıl bir his olduğunu düşünüyorum: yanıklar, kontrol edilemeyecek kadar büyük bir gücün Aare'si. "Onu *görmeliyim*, orada olmalıyım. *Hissetmeliyim*. Onları *tersine* kanalize etmeliyim. Arthur'la Ayin sırasında ve uçakta yaptığım gibi kanla yürümeye." İçimde genellikle kökümü ya da Arthur'un gücünü bulabildiğim yeri kontrol ediyorum ama hâlâ yok. "Serum hâlâ aktif, yani kan yürüyüşü kesinlikle bir Orta seviye yeteneği, Efsane Doğumlu değil."

Alice, her zamanki mantığıyla, "Arthur'la nasıl başlattın?" diye soruyor. Kaşlarımı çatıyorum. "Kanımla, kalbimle."

Kaşlarını çattı. "Bu kulağa *hiç* doğru gelmiyor."

"Gerçekten değil," diye kabul ediyorum. Pendragon kolyesini çıkarıyorum. "Ama bu işler kanla yürüyor. Her şeyin nasıl işlediğini. Kendin söyledin, bedenim Jessie'ye bir çeşit hediye oldu. Belki benim kanım da bir bağış olabilir. Kelimenin tam anlamıyla hayat."

Tüm yüzü tiksintiyle buruşuyor. "Tamam, bu harika ama aynı zamanda iğrenç."

"Arthur'u Ayin sırasında Excalibur'dan taze bir kesikle çağırdım. Onu uçakta Pendragon sikkесinin üzerindeki kurumuş kanla çağırdım. Her iki eşya da onunla derinden bağlantılı ve bahse girerim kan, Kan Zanaatı için bir geçittir." Omuz silkiyorum. "Bu sıradan bir Medyum işi değil ama ben de sıradan bir Medyum olduğumu sanmıyorum. Sadece Vera'nın çizgisinden hiçbir şeye sahip değilim...."

"Evet, öyle," diyor Alice, gözleri kocaman. "Annenin bileziği!"

Çenem düştü. "Deha seviyesi, maksimum."

Bileğimi ışığa tutarak bana doğru yaklaşıyor. "Annenin mücevherlerine kan akıtmak zorunda kalacaksın, ki bu biraz..."

"Cadı mı?" Umutla bakıyorum.

"Ben 'ürkütücü' diyecektim ama tabii, 'cadı' diyelim." Burnunu kırıştırıyor. "Ayrıca bence bunu denemek için biraz dinlendikten ve dezenfekte edebileceğimiz bir çengelli iğne ya da benzeri bir şey bulana kadar beklemelisin." Aniden elini kaldırıp kolunun altına sokar. "Ugh, uçak egzozu ve ter gibi kokuyorum. Duş almalıyım. Tabii önce sen istemiyorsan?"

"Hayır."

"Yani," diyor, demir muştalarını cebine koyup duPel'e doğru ilerlerken sesi şüphe uyandıracak kadar yumuşak, "gidip onunla konuşacak mısın?"

"Ne-" Kimi kastettiğini sormaya başladım, sonra kimi kastettiğini fark ettim ve ona ters ters baktım. "Oh. Sel."

"Evet, Sel." Kaşlarını çatıyor. "Uçaktaki tartışmanızın her kelimesini duymadım ama yeterince duydum."

İç çekiyorum. "O sadece... kendinden aşırı derecede nefret ediyor ve yakın zamanda iyileşeceğini sanmıyorum. Biraz yalnız kalmaya ihtiyacı olabilir, sonra konuşabiliriz. Ya da konuşmaz mıyız? Bunu söylemek zor."

"Etrafta dolaştığından, her orman yarattığına ve gölgeye o kara kaşlarını çatarak baktığından eminim, ama tek başına gidemeyeceğini bilmeli." Bu makul uyarıdan sonra el salladı ve bağlantılı banyoya girdi.

Mutfakta karıştırılan tencere ve tavaların metalik sesi aralık kapıdan bana ulaşıyor ve midem gurulduyor. Yemek *fikri* bile ağzımı sulandırıyor; bir gündür gerçekten yemek yemedim.

Yatak odasının dışında, ev küçük, ev gibi seslerle dolu. Oturma odasındaki müzik setinde yumuşak bir müzik çalıyor, bir elimle dengemi sağlamak için duvarlara tutunarak ilerliyorum. Evin bir yerinde, su akmadan önce bir dizi boru daha protesto ediyor. William düşünu buldu.

Evin arka tarafındaki küçük mutfığa girdiğimde Jonas sırtı bana dönük bir şekilde dolaplardan birini karıştırıyor. Lavabonun üzerindeki pencere ağaçlık arka bahçeye bakıyor. Gündüzleri güzel olmalı. Şimdi, kulübenin dışında hiç ışık olmadığından, cam bana bakan siyah bir bölme.

Jonas büyük bir makarna sosu kavanozunu dönmeden tezgâhın üzerine bırakır. Yanında da birkaç kutu fasulye, iki enerji barı, bir paket rotini ve bir kavanoz badem ezmesi var.

"Çok az şey var," diyorum.

"Zayıflıktan da beter," diye mırıldanıyor. Arkasını dönüyor ve eliyle bozulmayacak şeylerin olduğu tezgâha işaret ediyor. "Burada birlikte satılan tek şey sos ve makarna, o yüzden-" Bir öksürük onu kısa keser. "Kusura bakmayın. Sanırım başka bir şey bulamazsam bunu yiyeceğiz."

Omuz silkiyorum. "Daha kötüsü de olabilirdi. Yardımcı olabilir miyim?"

Onaylarcasına homurdanıyor ve bir elini gümüş rengi saçlarında gezdiriyor. "Sen erişteyi hazırla. Ben son kullanma tarihi geçmemiş yiyecek aramaya devam edeceğim." Tekrar öksürüyor, bu sefer birincisini göğsüne vuruyor.

"İyi misin?"

Bir elini kaldırıyor, bir öksürüğün ardından başını sallıyor. "Sadece yaşılanıyorum, evlat." Yutkunuyorum ve yüzümdeki ifadeyi gizlemeyi umarak arkamı dönüyorum. Tahmin etmem gerekirse Jonas otuz-on beş yaşlarında.

Yüreğim burkuluyor ama Abatement konusunda bana acımak istediğini sanmıyorum. Ayrıca, burada kime acıyor olabilirim ki? Ona mı yoksa

Ben mi?

Birkaç dakika sessizlik içinde çalıştık. O daha fazla yiyecek arıyor, ben de lavabonun başında durup bulduğu tencerelerden birini suyla dolduruyor, sonra da ısıtmak için ocağa geri götürüyorum. Sessizliği örtbas etme ihtiyacı hissetmemesini takdir ediyorum.

Aramızda sıradan sohbetler oluyor. Yine de, en azından onun desteğini kabul etmemek garip geliyor.

"Bu arada teşekkürler," diye mırıldanıyorum. "Bize yardım ettiğin için."

"Bana teşekkür edecek bir şey yok." Yine homurdanıyor, bu sefer arka kapının yanındaki küçük kilerden. "Sen daha doğmadan önce ben bir yaverdim, Crown Scion. Bana kalırsa, ben bunun için katıldım." Gözlerimi yakalamak için arkasına yaslanıp bir süre beni izliyor. Eklemeden önce tereddüt ediyor, "Biliyorum... Bunların hiçbirisi için kaydolmadığını biliyorum. Bu şekilde getirildiğin için üzgünüm."

"Evet. Ben de." Mırıldanıyorum. "Gerçekten çok zor oldu."

"I-" Daha fazlasını söyleyecekmiş gibi görünüyor, kaşları okuyamadığım bir düşünceyle çatılmış, ama onun yerine zayıf bir gülümseme veriyor ve başını sallıyor. "Her neyse."

"Yine de," diyorum, havayı değiştirmeye çalışarak, "Shadowborn'u avlamak için kaydoldun. İnsanlığı kötülükten korumak. Bir grup çocuğu Vekillerden saklamak değil."

Kilerin akordeon kapısı, Jonas kapattığında Aoor'da menteşesi düz değilmiş gibi bir ses çıkarıyor. "Bu senaryoda Vekillerin kötü olmadığını kim söyledi?"

Dönüyorum. "Liege'ler böyle mi düşünüyor?"

Jonas kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. Bütün gece boyunca ilk kez bana tam olarak bakıyor. Sanki devam edip etmeyeceğine karar veriyormuş gibi yüzüme bakıyor. İfademdeki bir şey ikna edici olmalı.

"Büyü yapıldığından bu yana geçen bin beş yüz yıl içinde, bu da dahil olmak üzere sekiz Camlann oldu. Her iki ya da üç yüz yılda bir. Bazıları birkaç ay, bazıları ise yıllarca sürüyor. Bir zamanlar doğan kanlı savaşlar, devrimler, darbeler ve birbirini boğazlayan ülkeler arasında gizleniyorlar. Ama Camlannlar arasında biz Liege'lerin 'sessiz savaş' dediği bir savaş var ve bu Legendborn'ların her gün savaştığı bir savaş. Bu, yüz elli şövalyeden oluşan orijinal Gölge Doğanlar Tablosu'nun altıncı yüzyılda yaptığı savaşın aynısıdır ve hiç bitmemiştir. Aynı anda Naip unvanına sahip sadece üç kişi vardır: şu anda Aldrich, Cestra ve Gabriel ve yıllar boyunca Efsanedoğan aileleri tarafından seçilen yüzlercesi olmuştur. Öte yandan, Legendborn döngüsü *binlerce* Scion üretti. Binlerce genç insan her yıl aynı sessiz savaşın ön saflarında savaşıyor, ya savaşta ölüyor ya da

Şanslı, Azaltma ile. Tüm bu yüzyıllar boyunca onca ölüm yaşandı ve *bir kez bile* iktidardaki Vekiller her gün savaştığımız bu savaşı sona erdirmek için bir yol aramadılar." Jonas kuru bir şekilde kıkırdıyor. "Eski Uyanmış Yalanların Vekil olmasına ve kendi liderliğimiz üzerinde söz sahibi olmasına bile izin vermiyorlar."

Su arkanda köpürüyor, makarna için hazır. "Neden olmasın?"

"Çünkü biz savaş kahramanlarıyız," diyor Jonas küçümseyici bir Aourish ile. "Uygunluğumuzu kaybedecek kadar uzun süre dayanabildiysek, miraslarımız bizi terk ettiyse, yeni Scionlar ve Sincaplar için eğitmen olarak daha değerliyiz. Ya da sahada bize ihtiyaç var, hala savaşıyoruz. Ya da"- sos kavanozuna uzandı, avuçlarının içinde yuvarladı

- "Bağ arkadaşımızı savaşta kaybettik ve ikisini de yapamayacak kadar kırıldık." "Acı," diye fısıldıyorum.

Jonas bakışlarını bana diyor. Sonra gözleri odağını kaybediyor, bir anıya -ya da bir kişiye- dönüyor. Parmakları sos kavanozunun üzerindeki etiketi çekiyor ve yumuşak yırtılma sesi kulaklarımda, fokurdayan tencerenin, müziğin ve eski borulardan akan suyun üzerinde yankılanıyor. Sonunda cevap veriyor, sesi kısık bir törpü gibi. "Evet."

"Ben-" Sertçe yutkunuyorum. "I-"

Dönüyor, arkamdaki ocağa doğru ilerliyor, yol boyunca küçük bir sos kabı alıyor. Tezgâhın üzerinde çevirerek açtığı kavanoz patlıyor. Ocağın benim olduğum tarafına bakıp rotini torbasına göz atıyor. "Bundan daha fazla makarnaya ihtiyacım olacak. Kilerde bir torba daha gördüm."

"Ben bakarım." Yanından geçip gidiyorum, söylediklerinden sersemlemiş bir halde. Akordeon kapıyı çekiyorum ve Aoor'a takılıyor. Daha sert çekiyorum ve pençeli bir el karanlıktan uzanıp boğazıma sarılıyor.

26

Ben daha sesimi çıkaramadan, karşı koyamadan goruchel'in pençesi sıkışıyor.

Her yerde basınç oluşuyor; gözlerimin arkasında, boğazımda, kafatasımın tepesinde.

Ciğerlerimdeki tek oksijen zaten orada olan.

Aoor'dayım, havadayım.

Görüşümü temizlemek için gözlerimi kırptıştırıyorum ve saldırganı görüyorum. İblisin uzun kahverengi saçları, soluk bir teni var. Siyah tükürük damlatan beyaz dişleri var. Elbisesine uyan parlak kırmızı küpeler. Siyah uçlu pençeler. Kolları ve bacakları koyu damarlı.

Tırnaklarımla elini tırmalıyorum, derisini çiziyorum, kazıyorum.

Tekmeliyorum, tekmeliyorum-

Bir ayağı diz kapağına çarpıyor. Hırlıyor. Kaburgalarım bir yumrukla karşılık veriyor, yanımda bir ağrı patlıyor.

İblis beni döndürüyor. Eli ağzımı tekrar kapatmadan önce temiz havayı yutuyorum.

Sonra bileklerimi arkamdan büküp sıkıca kavıyor. Beni ileri doğru bastırıyor. Beni arka kapıdan dışarıdaki çimenliğe doğru iterken omuzlarım yanıyor, eklem yerlerinden çıgık atıyorum. Kulağıma tıslıyor, "*Hadi, Scion.*"

O benim kim olduğumu biliyor.

Ne zaman çığlık atsam, eli çenemin etrafında sıkılaşıyor. Tırnakları batıyor, keskin acı hançerleri yanaklarımı kesiyor ve göğsümdeki fırın nihayet, nihayet uyanıyor.

Kökler parmak uçlarımdan yukarı doğru fırlıyor, sıcak ve yakıcı bir şekilde akıyor; çığlık atıyor ve beni serbest bırakıyor.

Bir gözyaşı perdesinin ardından imenliği ve ötesindeki ormanı görüyorum. Selwyn dışarıda bir yerde, avlanıyor. *Sel!* Öne doğru yuvarlanıyorum, düşüyorum, sonra dört ayak üzerinde ağaçlara doğru tırmanıyorum.

Goruchel peşimden dalıyor, iki elini ayak bileklerime dolayarak beni geriye çekiyor ve Aip beni deviriyor. Göğsümün üzerine iniyor, belime sarılıyor, iki pençeli eliyle ön kollarımı kulaklarımdan yukarı, toprağa doğru bastırıyor. ırpınıyorum, Arthur'un gücünün de geri gelmesi için dua ediyorum ama kalçaları göğsümün yanlarını bir daha çığlık atamayacak ya da hareket edemeyecek hale gelene kadar sıkıyor.

Denemeden kaburgalarımı kırabilir, beni bir konserve kutusu gibi ezebilir. Verandanın ışığında, kökümün onun yüzüne ne yaptığını görüyorum.

Yanaklarında hâlâ tüten yanıklar var. Açık, iğ yaralar havaya yeşil damlalar sızdırıyor ve hırladığında açılıyor.

"Aether'ı olduğunu söylememiştin!" diyor, sesi sert ve alçak.

Jonas onun yanında, bana doğru nefes nefese bakıyor. "Yapmaması gerekiyordu! Ne fark eder ki?"

Jonas. Jonas ona yardım ediyor.

Tanrım, hayır.

Goruchel bana aç gözlerle bakıyor. "ünkü *böyle* bir güce sahip olan bu kızın canlısı ölüsünden çok daha değerli."

"Hayır!" Jonas tıslıyor. "Onu içeri geri götürün. Bitir şu işi!"

Goruchel gülümsüyor, dişleri yırtık pırtık bir yüze karşı beyaz ve keskin. "Hiç sanmıyorum."

"Bir anlaşma yapmıştık, Kizia!"

Kizia bana sırtarak bir elini parlayan avucuma götürüyor. "Anlaşma tamam, Efsane Doğan. Bu kızın geldiği yerde daha fazlası var, bunu hissedebiliyorum. Bir orduyu beslemeye yetecek kadar aether."

"Hayır..." diye mırıldanıyorum. "Dur..."

Jonas kolumu çekiyor ve Kizia bedenini öyle hızlı itiyor ki, on adım öteye sırt üstü sertçe düşüyor ve inliyor.

Goruchel yaklaşıyor, üzerimde geziniyor. "Bana o gücü göster, küçük kız. Yine nasıl gitti..." Eli boğazıma dolanıyor ve tıpkı daha önce olduğu gibi sıkıyor, bu sefer pençelerini boynumun derisine batırıyor ve l'lerimdeki kök parlıyor, yüzünü kırmızı ve turuncu renkte aydınlatıyor. "Yessss." Muzaffer bir edayla sırtıyor, beni yarıya kadar yukarı çekiyor ve sağ elimi doğrudan ağzına götürüyor. Ama dudakları köküme değdiği anda sanki onu yeniden yakmış gibi kolumu fırlatıp atıyor.

"Siktir!" diye bağıyor, gözleri kocaman. "Olmaz... hayır, hayır..."

Yere yığılıyorum, boğazımda hava ısıklık çalıyor, gözlerim sulanıyor. Bu sefer çırpınan o, çimenlerin üzerinde kırmızı bir çizgi, küfrediyor ve miyavlıyor. Bir goruchel'in aether'i cehennem tilkilerinin yaptığı gibi tükettiğini hiç görmemiştim, kasten içine almaya çalıştığını da. Ve bir *tanesisin* bana saldırıp, sonra da sanki ben *ona* saldırmışım gibi tepki vermesini hiç beklemiyordum.

"Lanet olsun, *hayır*." Kizia elinin tersiyle dudaklarını siler, sanki kökümü ağzından temizlemeye çalışıyordu.

Yakınlarda, Jonas ayağa kalkmaya çalışıyor. Yüzündeki şaşkın ifadede Kizia'ya ne olduğunu onun da bilmediği anlaşıyor.

"*SELWYN!*"

William.

William'ı kapıda görüyorum, sarı mutfak ışığıyla arkadan aydınlatılmış. Aether zırhı vücudunda dalgalanırken ürkmüş Kizia'yı yere seriyor.

Çarpma sesleri ormanda yankılanıyor.

Yaklaşın. Daha yakın.

İşte.

Kizia, William'dan uzaklaşıp araba yoluna doğru hızla ilerliyor ve Sel ona doğru hızla geliyor, vücudu tepesinde öfkeli siyah bir bulanıklık. Birbirlerinin üzerine yuvarlanıyorlar, hırlıyorlar ve dişlerini gösteriyorlar.

Yan dönüyorum. Dirseğimi toprakta yukarı itiyorum. Kizia'nın tuttuğu yerden omuzlarıma doğru yakıcı bir acı yayılıyor.

William'ın aether zırhı artık tamamen şekillenmiş durumda ve avluyu parlayan gümüş ve mavi renklerle aydınlatıyor.

Miğfer. Parlayan zırhlar. Eldivenler. Bacak zırhı. Altında ve arasında zincir zırh. Her iki elinde birer aether hançeriyle Jonas'ın etrafında dönüyor.

Jonas kendi metal bıçaklarını çıkarmış, yüzü yara bere içinde ve kanlı. "Jonas," diyor William uyararak. "Her ne yapıyorsan-"

Jonas saldırıyor, savuruyor. Silahı yüksek perdeli, metalik bir çığlıkla William'ın göğüs zırhını sıyrıyor. William geriye sıçradı, yüz hatlarında şaşkınlık ifadesi belirdi.

"Bunu senden çok daha uzun zamandır yapıyorum, evlat." Jonas sırtıyor. "O zırhı ne kadar süre yerinde tutabilirsin sence?"

William çenesini indirir. "Seni durduracak kadar uzun."

William Jonas'a doğru dalıyor, bıçakları parıldıyor. Jonas daha iri ve yaşlı bir rakip, ama hızından hiçbir şey kaybetmiş gibi görünmüyor. William'ın saldırılarını yılan gibi saldırarak savuşturuyor ve aynı hızla geri çekiliyor. Eldivene bir kesik. Dirseğindeki zincir zırha bir hamle.

William ayak uyduruyor, ama bunun gerektirdiği odaklanmayı görebiliyorum. Ayak hareketlerinin ne kadar dikkatli olduğunu.

Rakibi neredeyse yirmi yılını iblislerle savaşarak geçirmiş ve bu zamanın çoğunu miras almadan geçirmiş. Aether zırhı olmadan. William'ın zırhı ve yetenekleri müthiş ama bir uchel kadar hızlı ve güçlü değil ve Jonas yıllardır onlarla savaşıyor.

William'ı tanırım; mecbur kalmadıkça Jonas'ı incitmek istemez.

İblisin pençeleri boğazımın iki yanında acı veren yaralar açtı. Nefes nefese, iki elimle yukarı itiyorum. Tekrar itiyorum, bir dizimi altıma alıyorum. Bir kez daha, iki dizimi de. Sonra ayağa kalkıyorum, omuzlarımdaki, boğazımdaki ve sırtımdaki acıyla irkiliyorum ama ayaktayım.

Kulaklarımızı tırmalayacak kadar yüksek bir çığlık havayı yarıyor. Sel goruchel'in kolunu arkaya doğru bükte. Serbest kalan koluyla genişçe savuruyor. Pençelerinden kaçıyor ama bırakmıyor.

Bir kalp atışı sonra William, beni Jonas'la olan dövüşüne geri çekecek kadar yüksek bir sesle soluyor. Jonas onu etkisiz hale getirmiş olmalı, çünkü William'ın hançerlerinden biri yere saplanmış, dik duruyor.

Jonas'ın gözleri önce bana, sonra William'a döndü. Sel'e ve elinde tuttuğu goruchel'e. Tekrar bana.

Bir karar verir.

Hançeri avucunun içinde çevirerek ağırlığını ve tutuşunu ayarlıyor. "Hayır!" William bağırır.

Jonas geri çekilir ve zaman yavaşlar.

Bıçak bana doğru savruluyor, tam göğsüme nişan alıyor ve bir vücut görüş alanımdan geçerek onu engelliyor.

Zaman hızlanır.

Sel üç metre solumda yerde yatıyor, omzundan bir sap çıkıyor.

"Hayır!" Ona doğru hamle yaptım, ilk adımdan sonra düştüm. Kılıcın kabzasına kadar vücudunun içinde nasıl kaybolduğunu yakından gördüm. Bir iniltiyle sırt üstü yuvarlandı.

Bir el beni döndürüyor. Goruchel arkamda duruyor, dudağının kenarından siyah kan sızıyor. "Bu senin suçun!"

Yumruğu havada parlayan bir el tarafından durdurulduğunda 1. yumruğu harekete geçmişti bile.

İblisin gözleri fal taşı gibi açılmış, saldırısını durduran açık avuç karşısında afallamış.

Gözlerim parıldayan eter zırhı takip ederek onu sırtında tutan bileğe, dirseğe ve nihayet William'ın yüzüne ulaşıyor. Sıkılmış bir çene, gıcırdayan dişler, doğaüstü bir güçle rakibini zapt etmenin tüm bedene yayılmış ePort'unu görmeyi bekliyorum. Bunun yerine, sadece Gawain'in kararlı, istikrarlı gücü var.

William büyük iblislerin en güçlüsünü, *tam kanlı* bir goruchel'i elinde tutuyor.
-Zorlanmadan.

Çünkü her gün iki saat boyunca, Gawain'in Soyu'nun gücü ne iblis ne de Efsane Doğan dünyasında eşsizdir.

Ve sonra, William bu gücü 1. parmaklarını onun 1. parmaklarının etrafına kapatmak için kullanıyor... ve sıkıyor.

Kizia çığlık atıyor, yüksek sesle ve gırtlaktan. Tutuşuna karşı mücadele ediyor. Ama o durmuyor.

Kemikler derinin altında çatladığında derin, ıslak bir patlama sesi çıkarırlar. Bu mide bulandırıcı çığırta, kırılacak kemik kalmayana kadar bahçede etrafımızda yankılanır.

William'ın parmakları arasında, goruchel'in eli artık Aesh ve kırık eklemlerden oluşan bir top haline gelmiştir.

Hâlâ çığlık atıyor.

Tekrar geri çekilmeye çalışır ama bu bir hatadır; tahrip olmuş eli hâlâ William'ın 1. elindedir. Acı dayanılmaz olmalı. Ondan kaçmak için kendi elini bileğinden kırması gerekir.

William'ın tüm gücünü *kullandığını* hiç görmedim. Gücü varken onun yanıdaydım ama savaşta hiç görmedim. Bir şekilde Aashier gibi olacağını hayal etmişim. İnsanları Aying'e gönderen büyük yumruklar. Ama bu tür bir gücün Aash'a ihtiyacı yok.

Tek yapması gereken... sıkmak.

William bir şifacı ve bir savaşçı. William tanıdığım en nazik insanlardan biri ama karşımdaki çocuk bir fareyi ezen kızgın bir tanrı.

Lark'ı incittiğimde böyle mi görünüyordum? Gücümü birini incitmek için kullanmam konusunda, onların acılarından sorumlu olmam konusunda beni uyaran William'dı. Şimdi acaba nedeni bu mu diye merak ediyorum.

İblis hırlıyor, ağzından siyah tükürükler fişkırıyor. "Bırak beni Efsane Doğan!" William yerinden kımıldamıyor.

İblis gözün takip edebileceğinden daha hızlı dönüyor ve bu kez serbest eliyle William'ın kaburgalarına bir aparkat gönderiyor. Aether zırhı 1. bileğinin arkasına çöküyor, ama William Ingers'ını bileğine dolayarak onu da havaya kaldırıyor.

Sanki elleri çimentoya sıkışmış gibi. Yaptığı hiçbir şey onu kımıldatmıyor ya da tutuşunu gevşetmiyor. Sadece tek bir çıkış yolu var.

Goruchel bir ayağını yere koyar ve iki koluyla sertçe çeker; acı içinde ulur. Gürültüyle omuzları eklem yerlerinden fırlıyor. Safra tadı alıyorum.

"Dur," diyor William yüzünü buruşturarak. "Sadece kendine zarar veriyorsun." "Seni öldüreceğim!" diye bağırıyor, kırmızı gözleri alev alev yanıyor.

William tek kelime etmeden bir adım öne çıkıyor ve bir eliyle onu yavaşça boğazından tutup çekiyor. Ön kolu soluk borusuna bastırıyor, sert değil.

Onu ezecek kadar ama nefes alamayacağı kadar sert. İki kolu da işe yaramaz bir şekilde sallanırken yere tekmeler savuruyor; bir eli kanlı, boğumlu bir karmaşa halinde.

Birden Sel yanımda ayağa kalkıyor, yüz hatlarını öfke gölgeliyor. Sağ eli sol omzundaki yuvarlak ahşap sapı kavıyor. Nefes almak için bir an bekliyor, sonra dişlerini gıcırdatarak kükreyerek sekiz inçlik bıçağı çıkarıyor.

Ceketindeki büyük, parlak kırmızı delik mutfak penceresinden gelen ışığı yansıtıyor. Kan göğsünden aşağı akıyor ama o bunu fark etmemiş gibi görünüyor. Bunun yerine, Jonas'ın fırlattığı hançere kaşlarını çatarak bakıyor, hançer toprağa kırmızı kan damlatıyor, sanki silahın kendisi ona saldırıyormuş gibi. Hâlâ ıslak olan hançeri kemerine soktu. Başı çimenlerin üzerinde bir ileri bir geri sallanıyor. "Liege nereye gitti?"

"Ran," diye mırıldandı William, çenesini arka verandanın karşısındaki ormana doğru sallayarak. "Bu taraftan." Hâlâ goruchel'i rahatlıkla tutuyor ve onun yüzünü dikkatle izliyor. Şimdi mavimsi bir renge bürünmüş. Kıp kırmızı gözleri başının içinde geriye doğru dönüyor. "Neredeyse çıktı. Git getir onu."

Sel bir anda gitti. Onu gördüğümde daha yavaş ama koşabileceğimden daha hızlı, özellikle de şimdi. William ayaklarımın üzerinde sallandığımı fark ediyor ve parlayan gözleri benimkilere dikiliyor. "Seni oldukça iyi yakalamış. İşimiz bittiğinde seni iyileştireceğim."

"Vay anasını!"

Açık kapı aralığında Alice duruyor, saçları hala ıslak ve pembe puantiyeli uyku tişörtüne ve eşleşen şortuna damlıyor.

William baygın haldeki goruchel'i yere indirirken o da çimenlerin üzerinde yalınayak bize doğru koşuyor ama iblisi görünce birkaç adım ötede duruyor. "Bu bir..."

"İblis mi?" William goruchel'i serbest bırakırken başını sallıyor ve hareket belirtisi var mı diye ona bakıyor. "Evet. Goruchel, en güçlü ve en nadir olanı. Gerçi birkaç ay içinde iki tane gördük, bu yüzden 'nadir' artık kullanmayı kabul edemeyeceğimiz bir sıfat olabilir."

"İnsana benziyor."

William'ın çenesi sıkılır. "Buna benzeyen insanı öldürdü. Goruchel'ler kurbanlarını canlı bırakmazlar. Onların yerine geçmek için bir insanı öldürmeleri gerekir."

Alice'in gözleri dehşetle açılır. Sanki ilk önce nereye bakacağını bilemiyormuş gibi başı sahnenin bir yerinden diğerine savruluyor. Siyah kanlar akıtan, çimenlikte yarı kırık ve baygın yatan gerçek iblis mi, onun yanında diz çökmüş William mı, yoksa ayaklarımın üzerinde sallanan ben mi?

Sonunda, bana yerleşti.

"Bree, senin... senin..." Yaklaşıyor, geniş gözleri yüzümde geziniyor, boğazımda duruyor. Dikkatli duruşuma. Hayır, eğilme şeklim... Beni yakalamak için kolumun altına giriyor. Hareket sağ omzumu çekti ve ben haykırdım. "Özür dilerim, özür dilerim!"

"Ben iyiyim, sadece-" Konuşmak canımı acıtıyor, o yüzden konuşmuyorum.

"Onu yavaşça yere bırak. Hareketsiz kalması için bir elinle başını tut," diye emrediyor William, hâlâ iblisin yanında diz çökmüş, eli onun omzunda. Uyanırsa diye sanırım.

Alice tereddüt etmeden beni yere indiriyor. Hemen daha güvenli hissettim. Orman biraz dönmeye başlamıştı. "Ben iyiyim!" Israr ettim.

William bir eliyle goruchel'in vücudunu kaydırarak onu dikleştirir, böylece diğer elini onun beline sıkıca sarabilir. "Elini uzat. Her şeyi yapamam ama en kötüsünü iyileştirmeye başlayabilirim. En azından kesikleri kapatabilirim."

Parmak uçlarımız birbirine değene kadar elimi uzatıyorum. Kaşları birbirine giriyor, gözleri kapanıyor ve ePort yüzünden dişleri gıcırıyor ama zırhını korurken sol elinin etrafındaki havadan aether çekmeyi başarıyor. Her ikisini de yapmak için çok fazla ePort gerekiyor gibi görünüyor. Sonra William'ın iyileştirici aether'ının avucuma girip kolumdan ve dirseğimden yukarı çıktığını, omzuma girdiğini ve çenemin altına yerleşerek acımı dindirdiğini hissediyorum. Kizia'nın pençelerinin açtığı yaralar kapanmaya başlıyor.

Tüm bedenim iyileşerek ısınıyor ve William'ın parmakları geri çekiliyor. İblisi yerinde daha iyi tutmak için geri çekiliyor, alnında boncuk boncuk terle hafifçe nefes alıyor.

"Bu çok fazlaydı." Sesim hâlâ kısık ama konuşmak artık eskisi kadar acı verici değil. "Kendini fazla zorlayacaksın-"

"Ben *hâlâ bir şifacıyım*." Sesi sert ve emin, sanki sadece bana değil kendine de hatırlatması gerekiyormuş gibi.

Bir an için arkadaşına bakıyorum, söylediklerini tamamen kavıyorum. William özünde bir şifacı. Bu onun kim *olduğu*. Güç mü? Mücadele? Bu sadece onun yaptığı şey. Yapması gereken şey. Selwyn ya da Nick gibi savaştan zevk almıyor. Greer gibi, hatta Tor gibi. Bir elinde ölüm, diğerinde restorasyon tutmak nasıl bir duygu olmalı?

Arkamızdaki ormandan gürültüler ve öfkeli bağırışlar geliyor. "Kapa çeneni!" Sel çelikten ve öfkeden yapılmış bir sesle bağırıyor.

Ağaçların arasından sıyrılıyor, yerde debelenen Jonas'ı gömleğinin yakasından tutup arkasından sürüklüyor. Yaklaşırken kemerinde bir metal parıltısı görüyorum. Diğer hançer. Sel yaklaşık on adım ötede duruyor ve Jonas'ı önümüzde yere savuruyor.

Yaşlı adam elleri ve dizleri üzerinde öne doğru düşüyor, öksürükten kıvranıyor.

İlk başta bunun Sel'in onu gömleğiyle boğazına bastırarak sürüklemesinden kaynaklandığını düşünüyorum ama öyle değil çünkü Jonas arkasına yaslandığında öksürükler gelmeye devam ediyor. Göğsünde ıslak bir hal alıyor. Gözleri kan çanağına dönmüş, yüzü kızarmıştır. Sel kollarını kavuşturur. "Jonas'ın neden Bree'yi öldürmeye çalıştığını ve *evinde* neden bir goruchel-mimic olduğunu anlatacak kadar *ciğerlerini* parçalamayı bırakmasını umuyorum."

Kehribar rengi gözleri Aick'in yerdeki iblise ve

William. "Eğer hareket ederse-"

William, "Onu da sorgulamamız gerekiyor," diyor.

Sel boğazından hoşnutsuz bir ses çıkarır ama itiraz etmez. Oturduğu yerden Jonas'a hırlıyor. "Haydi, Liege. Yüksek sesle konuş."

Jonas nefes nefese kalır. Nefes aldığı anda tüm vücudu titriyor ve elleri toprağın içinde kıvrılıyor. Sel'e dik dik bakıyor. "Konuşmayacağım."

Sel gözlerini devirir. "Seni konuşturabiliriz."

Jonas'ın kahkahası boğuk. "Bana hiçbir şey yaptıramazsın, Kral Büyücüsü. Aether kullanmamaya ikna olmamış olsan bile bana zarar veremezsin. Yanında taşıdığın bir sürü Yeminle olmaz."

Sel'in gözleri kısıılır. "O haklı. Lanet olası bir hain olsa bile, Hizmet Yeminim söz konusu olduğunda o hâlâ Efsane Doğumlu."

"Yine de onu yerinde tutabilirsin, değil mi?" Alice soruyor. Dizlerinin üzerinde ağır ağır nefes alan yaşlı adamdan hemen arkasında duran Sel'e bakıyor. "Kaçmaya çalışırsa onu yakalayabilir misin?"

Sel ona bakıyor. "Belli ki."

Alice onun alaycılığını görmezden gelir ve ayağa kalkar. "Hemen döneceğim." Koşar adımlarla arka verandaya gider ve kapıyı açarak mutfığa girer.

Sel onun gidişini izliyor, alnına şaşkın bir sabırsızlık yerleşiyor. "Onceborn şimdi ne yapıyor?"

Olumsuz bir ses çıkarıyorum ve o da bana bakıyor. Bakışları yüzümde kalıyor, gece bittiğinden beri ilk kez beni inceliyor. Gözlerinden çıkan kıvılcımlar boğazımdan aşağıya, sadece goruchel'in ellerinin bıraktığı izler olduğunu hayal edebildiğim yerlere doğru ilerliyor. Yaralarımı kataloglamayı bitirdiğinde, gözlerine sessiz ve tehlikeli bir parıltı yerleşti.

"Ne kadar zamanın var Will?" diye soruyor yüzüme bakmadan.

William gökyüzüne bakarak Gawain'in güçlerinin onu ne zaman terk edeceğini ölçüyor. "En fazla otuz dakika."

Kapı açılır ve Alice elinde bir bardak suyla koşarak dışarı çıkar. Jonas'tan güvenli bir mesafede diz çöktü. "İşte."

"Ne oluyor be?" Sel haykırıyor. "Bu bir çay partisi değil!"

Alice onu görmezden geliyor. Onun yerine Jonas'la göz göze gelmek için başını eğiyor. "Öksürüğün için."

Jonas onun yüzünden William'inkine, oradan benimkine, sonra tekrar onunkine bakıyor, temkinli ve hesaplı.

"Sadece su. Ben buradaki yeni çocukların en yenisiyim." Alice gülümsüyor ve gözlüklerini yukarı itiyor. "Tüm bunları birkaç hafta önce öğrendim, bu yüzden yeni doğmuş bir şehirim." Garip bir şekilde omuz silkiyor. "Bunun içine ne koyacağımı bile bilmiyorum, eğer zehir ya da başka bir şeyden endişeleniyorsan."

Jonas yavaşça uzanıp kadının elinden bardağı alıyor. Önce sıvıyı koklar, sonra yudumlarken onu dikkatle izler. Rahatladığı yüzünden okunuyor. "Eğer o kadar yeniysen, yapabiliyorken hemen çıkmalısın."

Alice bağdaş kurup oturur. "Neden? Bree benim en iyi arkadaşım."

Jonas'ın başının üzerinden Sel'in gözleri kaşlarını kaldırarak William'inkilerle buluşur. William başını hafifçe sallar. Onun beklemesini istiyor. Bırak Alice çalışsın.

Jonas homurdanıyor. "En iyi arkadaşın, altmış nesle sefaletten başka bir şey vermeyen asırlık bir büyü'nün sihirli çapası."

Alice sakince, "Bu savaşın kazanılabilmesinin nedeni o," diye karşı çıkıyor. "Bree Camlann'ı durdurmaya yardım edecek."

Jonas birincisine öksürüyor. Sesi alaycı ve keskindir. "Bu belki. Ama hiçbir şey Camlann'ı gerçekten bitiremez, kızım."

Alice bir an oturup onu inceliyor. "Birini kaybettin, değil mi?"

Jonas başını kaldırıyor ve Alice'i gördüğünde ne görmesi gerektiğini düşünüyorum. Ciddi kaşları ve eğik ağzı? Sizden başka bir şey düşünmediğini hissettiren odaklanmış bakışları? Dikkatle tamamen hareketsiz kalabilen ve tüm vücuduyla insanları dinleyen on altı yaşında bir kız?

Rüzgâr arkamızda hızlanıyor. William'ın zırhı hafifçe sallanıyor ama dayanıyor. Biz Jonas'ın cevap vermesini beklerken bulutlar tepemizde yer değiştiriyor.

İlk tepkisi sessizlik oldu. Gözlerinden yaşlar akıyor. "Benim Scion'um."

Alice'in yüzü düşer. "Adı neydi?"

Jonas'ın omuzları yorgunluktan daha ağır bir şeyle çöküyor. İliklerine kadar işleyen bir yalnızlık yayılıyor. Kim bilir ne kadar zamandır buradaydı, diğer Liege'lerden uzakta, savaş alanından ve net bir amaçtan uzakta. Keder içinde ve sadece kederle yaşıyor. Tekrar konuştuğunda, sesi üç hecede çatlıyor. "Lydia."

"Özür dilerim," diye mırıldanıyor Alice ve Jonas'la aynı anda ben de geriliyorum. Söylenecek yanlış şeydi.

Kaşları çatıldı. "Sen Savaşçı Yemini hakkında ne bilirsin ki? Hiç hissetmediğin ya da görmediğin bir acı için üzülemezsin."

Alice dudaklarını büzüyor ve beyninin yaptığı hatadan sonra yeniden ayarlandığını görebiliyorum. "Tam önümde gördüğüm acı için üzülebilirim."

"İşte bu yüzden anlayamıyorsun. Benim hatamdı!" diyor ve bu kez sesi çatladığında öksürük geri geliyor. Bir süre çırpınıyor, sonra suyu duyulabilir bir yudumla içiyor ve yüzünü buruşturuyor. "Onu kurtarabilirdim. Kurtarmalıyım. Onun yerine ölümünü izledim, öfkesini ve korkusunu hissettim. İblisi durdurmak için orada olacağımı düşündü ve ben onu hayal kırıklığına uğrattım."

Alice'in kendi gözleri gecenin içinde parlıyor. "Sevdiğim biri gözümün önünde öldürülseydi ben de intikam almak isterdim. Ama neden Bree'yi öldürmeye çalıştın?"

Jonas'ın gözleri keskinleşir, ne yaptığını fark eder. Onu nasıl manipüle ettiğini. "Mahkemeye çıkacak kadar uzun yaşamayacağım, o yüzden itiraf almaya çalışmayın bile."

"Eğer mahkemeye çıkacak kadar uzun yaşamayacaksan, itiraf etsen ne olur, etmesen ne olur?" Bu onu durdurur ve Alice avantajını kullanarak devam eder. "Sonunda görevinizi açıklığa kavuşturmayacaksanız neden bu kadar zahmete giriyorsunuz? Ben burada yeniyim. Bree de öyle. Bize başkasından öğrenemeyeceğimiz bir şey söyle."

Jonas'ın gözleri Autter. "Legendborn döngüsü insan hayatını kurtarıken aynı zamanda onları yok ediyor. Ben Legendborn olmayı seçtim ama Lydia seçmedi. Ve on dokuzuncu doğum gününde bir cehennem köpeği sürüsü tarafından parçalandı. Bunun başkalarının başına gelmesini engellemenin tek yolu... döngüyü durdurmanın tek yolu Arthur'un Scion'unu Uyanmışken öldürmek ve Büyüyü sona erdirmektir."

"Bu sadece bir GölgeDoğan Bree'yi öldürürse işe yarar," diye tısladı Sel. "Goruchel bu yüzden burada."

"Ama Sel suikastçını etkisiz hale getirdikten sonra Bree'yi kendin öldürmeye kalkıştın," diyor William. "Neden? Senin kılıcın Büyüyü sona erdirmezdi."

Jonas bakışlarını kaçırarak mırıldandı: "Hayır. Ama onun ölümü Masa'yı zayıflatır. Sizi düzensizleştirir. Hepinizi bir süreliğine de olsa savaştan, ölmekten alıkoyar."

Sel gözlerini deviriyor. "Senin zamanında Scionlar nasıldı bilmiyorum hain ama *bu* masayı zayıflatmak onları savaştan alıkoymak için hiçbir işe yaramaz! Sadece savaştıklarında onları daha savunmasız hale getirir."

"Ve insanlığı savunmasız bırakma riskini alıyorsun," diyorum, konuşmanın verdiği acıyı bastırarak. Jonas'ın söylediği her şeyden, önerdiği şeyin daha iyi bir yol olmasından sessiz kalamayacak kadar etkilenmiş durumdayım.

"Eğer bu goruchel Bree'yi öldürseydi... Gölgedoğanların hükmetmesine izin mi verecektin?" William cevap veriyor, yüz hatlarını şaşkınlık kaplıyor. "Daha fazla Lydias ölsün diye mi, bu sefer kendilerini savunacak beceri ya da yetenekleri olmadan?"

"Zaten aynı anda her yerde olamayız!" Jonas bağılıyor. "İnsanlar çöllerin ortasında, adalarda, kutuplarda... konuşlanmadığımız ya da devriye gezmediğimiz yerlerde iblisler tarafından öldürülüyor!"

"Yani, eğer tüm kötülükleri durduramıyorsan, hiçbir kötülüğü durdurmanın anlamı yok, öyle mi?" Sel soruyor, sesi alçak ve soğuk.

Jonas kıkırdayarak, "Benim yaşıma gelince Merlin, küçük ve büyük kötülükler birbirine karışmaya başlıyor," diyor. "Bu, kendi şartlarımla sonlandırmak için elime geçen en iyi ve tek fırsattı."

Önce dizlerimin üstüne çöküyorum, sonra ayağa kalkıyorum. "Sel gidene kadar bekledin ve onun tutuklandığını biliyordun," diyorum, her şeyi bir araya getirerek. "William ve Alice duşa girene kadar bekledin. Beni yalnız istedin."

Sesi muAe etmek için müzik bile çalıyordu.

"Bir açıklık bulursan, onu kullan. Kafasına nişan al." Gülüşü şiddetli, kesik bir kahkahaya dönüşür. Öncekinden daha kötü. Daha uzun. Bir elinin üzerinde öne doğru yuvarlanıyor. Tekrar öksürdüğünde kan çimenlere ve çenesinden aşağı sıcıyor.

"Onun nesi var?" Alice geri çekilir.

William Jonas'a doğru ilerler ama Sel elini uzatır. "Bunu durduramayacağını biliyorsun."

William'ın yüzü buruşuyor. Jonas ikimizi de öldürmeye çalışmış olsa bile, birinin intihar etmesini izlemek içindeki her şeye aykırı.

Liege'in yüzü, boğulan biri gibi koyu kırmızı bir renk alıyor. Geriye yaslanıp kendi boğazını pençeleyerek derisini parçalıyor. Alice çığlık atıyor ve daha uzağa kaçıyor. Jonas'ın koyu renk gözlerinin iç ve dış köşelerinden gözyaşı gibi kan akıyor.

"Yeminlerini bilerek bozdu," diye açıklıyor Sel, yüz hatlarında küçümseme ve tiksinti karışımı bir ifadeyle. "Sadakat Yemini, Hizmet Yemini-"

"Yiğitlik Yemini de." Jonas titreyen elini ağzına sildi. Alnında ter birikmiştir ve nabızı boynuna doğru sıçramaktadır. Yeminini boğuk ve kesik bir sesle tekrarlıyor. "'Uyanmış hükümdarımın... bilerek zarar görmesine asla izin vermeyeceğime yemin ederim. Kizia'ya seni nerede bulacağımı söyler söylemez... bu vurdu."

Tekrar öksürüyor, bu sefer öne doğru düşerek çimlerin üzerine koyu bir kan gölü kusuyor.

Bu manzara ve Jonas'ın yüzündeki kabulleniş karşısında midem bulanıyor. Burada ne olacağını biliyordu. Ölümünün yaklaştığını biliyordu.

Sel sahnenin gelişimini izliyor, gözleri okunmuyor. "Bu yeminleri tutacağına yemin etti. Ve onları çiğnemenin sonuçlarını kabul etmeye yemin etti."

Tarikat'ın minibüsünde bana saldırdığında Ramirez'e ne olduğunu görmüştüm. Bir Yemin'in sahibi bilinçli olarak bana zarar verme niyetiyle harekete geçtiğinde ne yaptığını biliyorum.

İşte bu yüzden bundan sonra olacaklara hazırlıklıyım.

Gümüş ve mavi Aames Jonas'ın boğazının etrafında patlar. Yemin'in gücü onu gözle görülür bir şekilde yakmıyor ama göğsünden aşağı yayılırken ıııklık atıyor. Jonas sırt üstü dönerek Aames'in vücudunu kaplamasına izin veriyor. Titreyen bir eliyle boynundaki bir şeyi zorlukla çekip çıkarmayı başarıyor. Elini onun etrafına sarıyor. Büyücü Aame kükreyerek yükseliyor, çekirdeğı mavi ve gümüş rengi havada on metreye ulaşıyor. Alice onu göremiyor ama William, Sel ve ben Jonas'ın ölümünün eterinin avluyu aydınlatmasını izliyoruz.

Sonra, büyük bir iç çekişle, sönerler.

Aşağıya baktığımızda, gümüş ve gri küllerden oluşan büyük, vücut şeklindeki bir yığının üzerinde, üzerinde iki sikke bulunan parlak bir kolye duruyor.

27

ALICE onun eline sarıldı. Bizim gördüğümüz gibi büyücü Aames'i görmemişti ama kendi bedenine karşı mücadele eden, kanayan ve etrafındaki çimlere hayat kusan bir adam görmüştü. Bu yeterince kötü.

Jonas'ın saçının rengindeki kül yere saçılmış, rüzgârla dağılmaya başlamıştı bile.

"Biz... hiçbir şey yapmadık... sadece burada durduk...." Sesi düzensiz bir fısıltı.

William başını sallar, gözleri kasvetlidir. "Bir Yemini bozmanın sonucunu hiçbir şey engelleyemez. Yemin büyüsü kişinin DNA'sının bir parçası haline gelir. Yemin ne kadar güçlüyse, sonucu da o kadar ağır olur."

"Ama..." diye duraksar Alice.

"Ama *ne?*" Sel çenesini küle doğru salladı. "Bu adam *merhametimizi* hak etmedi. *En iyi arkadaşını soğukkanlılıkla öldürmek* için bir Gölge Doğanlıyla komplo kurdu. Bunun hangi kısmını kaçırıyorsun?"

"O..." diye fısıldıyorum ve William'a dönüyorum. "Az önce öksürüyordu."

William yavaşça başını sallar. "Yiğitlik Yemini'nin ilk önce onu vurmasını kastettiği buydu. Biz gelmeden önce seni öldürmeyi planlamıştı. Bizi uçak pistinden aldığı anda Yemin muhtemelen onun üzerinde çalışıyordu." Gözlerini goruchel'e dikti. "Ama kirli işleri Kizia yapıyordu, bu yüzden belirtileri hafifti."

"Hançerini Bree'ye fırlattığı anda hayatı sona erdi," diyor Sel. "Onun hayatına yönelik doğrudan girişim büyüü bozdu."

William sessizce, "Jonas onun yaşadayken Abatement'a çok yakındı," dedi. "Onu affetmiyorum ya da kararlarına saygı duymuyorum. Başka kimseye zarar veremediği için mutluyum. Efsane Doğanlar olarak bu hayattan nasıl ayrılabilceğimiz konusunda çok az seçeneğimiz var. Keşke o başka bir yol seçseydi."

William'ın yüzündeki kesinliği izliyorum ve tam tersini hissediyorum. İçimde, kalbim karmakarışık. Jonas başarısız olduğu için rahatladım. Beni kandırdığı, bizi kandırdığı için öfkeliyim. Sel'i yaraladığı için öfkeliyim. Dinlenmemiz ve iyileşmemiz için güvenli bir yer olması gereken yere bir goruchel'in girmesine izin verdiği için dehşet içindeyim. Ama Jonas'tan intikam almak ya da öldüğü için mutlu olmak gibi duygular aradığımda, hiçbir şey bulamıyorum.

Aniden, Kizia uyanır.

Kadın William'ın tutuşuna karşı koyar, ama William hazırdır ve Gawain'in gücü hâlâ ona doğru akmaktadır. Onu hızla döndürür ve iki elini de arkasından kavrar. Kadın acı içinde tıslıyor. "Bırakın beni! Bırak gideyim; Scion'una dokunmayacağım."

Sel, Jonas'ın hançerlerinden birini çıkarır ve goruchel'in üzerine diz çökerek boynuna dayar. "İyi uyudun mu?"

"Kanlı hain!" Kizia hırlıyor ama acı onu hareketsiz tutuyor. Omuzları yuvalarına tam oturmuyor; kemikler gömleğinin uçlarında tek başlarına çıkıntı yapıyor ve kol kasları olması gereken yerin bir santim altında gevşek duruyor.

"Siz Gölge Doğanlar bana böyle demeye bayılıyorsunuz, değil mi? Seni öldürmeden hemen önce hep bunu söylüyorsun." Sel'in ağzı yavaş bir gülümsemeyle kıvrılıyor. "Jonas'la nasıl tanıştın?"

"Sana hiçbir şey söylemiyorum, cambion." Sel'in yüzüne tükürüyor. Sel boğazından kısık bir sesle homurdanıyor ve tükürüğü silmek için tişörtünü kaldırıyor. Bıçağı daha derine bastırıyor ve kadının derisinden ince, mürekkep gibi bir çizgi halinde siyah kan çekiyor.

"Arkanızdaki adamın doktor olmak için çalıştığını biliyor muydunuz?" Kizia'nın ifadesi Sel'in ölçülü ve rahat tonu karşısında belirsizleşiyor. Gülümsemesi ve parlak gözleri. "Şu anda *korkunç derecede* güçlü. Senin ve benim toplamımızdan daha güçlü. Bunu hissettin, değil mi Kizia? İstese seni nasıl alabileceğini

"-bıçağın Aat'ını boynuna vuruyor- "parça parça... parça... parça. Muhtemelen her bir eklemi, bağı ve tendonu isimlendiriyordur."

Sel'e kibirli bir alaycı bakış fırlatıyor.

"Siz Efsane Doğumluların midesi bunu kaldırmaz." Her birimize bakıyor ve yüzünde bilmiş bir gülümseme beliriyor. "Değerli *kurallarınız* buna izin vermez. Gezegendeki en kendini beğenmiş şövalyelerin soyundan geliyorsunuz."

"Şimdi, son kısmı tartışmayacağım." Sel omuz silkerek William'a bakıyor. "Ama gerisi..."

Şak!

Kizia çığlık atarken sıçırıyorum, ağzım açık, gözlerim yanıyor. Kalbim göğsümde küt küt atarken, gözlerim William'ın ön parmağı ve başparmağının az önce... dirsek eklemine tamamen ayırdığı yere düşüyor. Uzvu hala Aesh tarafından bir arada tutuluyor. Ama şimdi iki parça halinde. Tek parça değil.

Feryat ediyor ama William onu sabit tutuyor. Mücadele eden iblisin arkasında, gözleri Aat'a dönmüştür.

Alice dizlerinin üzerine çöküyor, çimlere kusuyor. Ben de aynısını yapardım ama William'ın bunu yapmasının neye mal olduğunu biliyorum; birine, hatta bir iblise işkence etmek için ödediği bedel. Bu düşünce beni harekete geçmeye korkutuyor.

"Ben... uh..." diye başlıyorum, yutkunuyor ve yüzümü buruşturuyorum. Kizia'nın sulanan gözleri arkadaşlarımla gibi bana dikiliyor. "Onu hiç böyle görmemiştim. Sadece cevap ver. Daha fazlasını yapmak zorunda kalmadan önce."

Bir an pantolonunu indirdi ve bana kurnazca baktı, sonra Sel'e baktı. Kararını verdi. "Bu gecedan önce o yaşlı Legendborn'la hiç tanışmadım. Bir iş için bir iblise ihtiyacı olduğunu ve işverenimin bir günlük bir anlaşma yaptığını söyledi."

"İşvereniniz kim?" Sel soruyor.

"Tanışmak istemeyeceğin biri." Sırıttıyor.

Sel ona inanıp inanmamaya karar verir gibi gözlerini kısar. Taktik değiştirir. "Senin ve Jonas'ın bu geceki küçük cinayet planından başka kimin haberi var?"

Kizia başını sallıyor, gözlerini bana dikiyor. "Eğer sorduğun buysa, güzel Scion'un nerede olduğunu başka kimse bilmiyor. Ve eğer gitmeme izin verirsen başka kimse de bilmeyecek."

"Sonra ne olacak? Patronuna geri mi döneceksin? Arkanı dönüp onu tekrar öldürmeye mi çalışacaksın?" Sel soruyor. "Hiç sanmıyorum."

"Ona dokunmayacağım!" Kizia ağlıyor. "Söz veriyorum!" "Elbette dokunmayacaksın," diyor Sel.

"Bence doğruyu söylüyor," diyorum.

Sel'in gözleri benimkilere kayd. "Neden böyle söyledin?"

"O..." Jonas beni öldürmeye çalışmadan önceki o hızlı, umutsuz anları bir araya getirerek yutkunuyorum. "Aether'ımı tüketmeye çalıştı-"

"O ne?" Sel hırlıyor.

"Denedim," diye devam ediyorum doğrudan Kizia'yla konuşmaya. "Ve sonra durdun. Sanki köklerimi içine almaya çalışmak sana zarar vermiş gibi..." Kizia başka tarafa bakıyor. Az önceki korku boğazının gergin çizgisinde duruyor.

Sel hançerle kalçasına vuruyor. "Siz iblisler pazarlığı seversiniz. Eğer bize bilmek istediklerimizi söylersen, gitmene izin veririz. Buna ne dersin?"

Kizia ona bakar, yüzünde baştan çıkarıcı bir ifade vardır.

"Arthur'un Soyü Kizia'dan beslenmeni engelleyen şeyin ne olduğunu anlat bize."

Kizia beni tepeden tırnağa süzüyor ve sonunda yumuşuyor. Kalın kalın yutkunuyor. "Benim yaptığımı anlayacak. Bunun izinsiz olduğunu. Sen kuralsızsın. Bu yüzden gitmeme izin vermelisin."

İçimden soğuk bir korku geçiyor. "Düzenlenmemiş mi?" Sel soruyor. "Ne demek bu? Peki senin yaptığını kim bilecek? Patronun mu?"

Tekrar konuştuğunda sesi kısılmış, gözleri büyümüş. "Büyük Yok Edici. Güç için insan avlayan kişi."

Hunt. Güç. Tacitus'un son tehdidi ve kırmızı gözleri aklıma geliyor.

Ürperiyorum. "Saçmalık," diye mırıldandı Sel. "Bize gerçek bir cevap ver."

Kizia hırlıyor. "Bu tam bir iblis işi, *cambion*. Sana söyleyecek başka bir şeyim yok."

"Emin misin?" Sel gözlerinde karanlık bir pırıltıyla soruyor. "Siktir git!"

"Eğer durum buysa," diyor, "zaman ayırdığınız için teşekkür ederim, Kizia."

Sel William'a bakar ve başını sallar. Bir süre sonra William onu serbest bırakır. Kizia ayağa fırlıyor. Bana kısa bir bakış atıp dönüyor ve karanlık bir bulanıklık içinde ormana doğru hızla ilerliyor.

Sonra Sel tek kelime etmeden hançeri eline aldı, çenesini eğerek onun yolunu izledi ve bıçağı hızlı ve sert bir şekilde fırlattı.

Karanlığa karşı yeşil bir toz bulutu patlıyor ve Sel'in amacının doğru olduğunu anlıyorum.

Bir süre sessiz kaldıktan sonra Alice dizlerinin üzerine çöküyor ve ormanla Sel'in, Sel'le William'ın arasına bakıyor. "Sen... onu öldürdün mü?"

"Kizia ölümsüz bir iblisti. İlk etapta hiç yaşamadı." Sel omuz silkiyor. "Kizia'nın bedenini taklit etmek için öldürdüğü kadın mı? O öldü."

Alice sersemlemiş bir halde ayağa kalkar. "Ama insan gibi görünüyordu, bizimle konuştu. _."

Sel gözlerini deviriyor. "Kendini topla, Onceborn."

"Ben kendimi toparladım!" Alice ellerini önünde sallıyor. "Ama daha yeni bir iblis insanı öldürdün ve bu *normalmiş* gibi davranıyorsun. Sanki öldürmek normalmiş gibi!"

"Ben de bir iblis insanı öldürdüm," diye fısıldadım. "Rhaz."

Alice'in ağzı bir açılıp bir kapanıyor, sanki söyleyecek söz bulamıyormuş gibi.

Sel kollarını kavuşturur, çenesi sabittir. "Sen gerekeni yaptın. Ve tıpkı Rhaz gibi Kizia da senin kokunu aldı. Gitmelerine izin verseydin ikisi de seni avlamaktan vazgeçmezdi. Nasıl bir pazarlık yaptığımızın önemi yoktu. İntikam peşinde olacaktı."

Yutkunuyorum. "Benim için gelmeyeceğini söyledi."

Sel scoPs. "Shadowborn öcüleri yüzünden mi? Bir suikast komisyoncusu yüzünden mi? Hayır. Sen Arthur'un soyundansın; onun ellerinde ölmen döngüyü kırarak ve iblislerin sonsuza dek özgürce hüküm sürüp beslenmesine izin verecek. Yaşadığı korku çok geçmeden yok olur ve geri döner."

Safrayı yutuyorum ama başımı sallıyorum. "Haklısın."

"Haklısın Selwyn. Ama insan gibi görünmeleri farklı bir şey." William'ın yükselişini izliyorum. Sonunda zırhını serbest bırakıyor. Onu yaptığı aether parçalanıyor, sonra da toz oluyor. Hızla bana doğru yürüyor ve çenemi nazıkçe kaldırarak yüzümü değerlendiriyor. "Seni içeri götürelim."

"Bree'yi ben taşıyacağım," diyerek öne çıktı Sel oPers.

"Hayır, Selwyn." Sel'in eli birinciye dönüşene kadar onunla Sel arasında sessiz bir konuşma geçer. Sel'in gözleri derin, titreşen bir turuncu renkte parlıyor ve dudakları geri çekiliyor. Bakışları kararıyor, kolları iki yanında seğiriyor. William alçak sesle, "Biraz nefes al." der.

Sel başka tarafa bakarak pes ediyor. "Tamam. Ben evi arayacağım. Başka sürpriz olmadığından emin ol. Çabucak ayrılmamız gerekirse diye cipin anahtarlarını bul. İçeri girebileceğimiz zaman sana haber veririm, sonra da çevreyi bir kez daha tararım." Bununla birlikte, hızla içeri girer. Odalar ve dolaplar arasında hızla ilerlerken kapılar açılıp kapanıyor.

Birden dünya hareket ediyor ve ben William'ın kollarındayım, sanki hiçbir ağırlığım yokmuş gibi.

Boynumu ve omurgamı daha iyi desteklemek için beni hafifçe kaydırıyor. "O iyi mi?" diye soruyorum.

"İnatçılık ediyor." William dönüyor. "Alice, Sel toparlanırken lütfen bize boş bir alan sağlar mısınız? Kanepe muhtemelen en iyisi."

Alice yanaklarını boyayan gözyaşlarıyla bana bakıyor, sonra William'ın isteği üzerine başını sallıyor ve koşarak içeri giriyor.

"Bu onun için çok fazla," diye mırıldanıyorum William'ın göğsüne karşı. Onun imzasının tanıdık kokusunu, hızla atan nabzımı sakinleştirene kadar içime çekiyorum.

"Destegimize ihtiyacı olacak." Bana gülümsüyor. "Bizi ilk bulduğunda bir cehennem köpeği tarafından saldırıya uğramıştın ve köpeğin salyası iki kolunu da yakmıştı. Ve ertesi gün daha fazlası için geri geldin."

"Ama tüm o ölümler," diye fısıldıyorum, gözlerimi kapatarak. "Tam önünde görmek."

Elleri etrafımda sıkılaşıyor. "Engelleyebildiklerimizi engelliyoruz." "Onların olmasını engellemek istiyorum," diye cevap veriyorum.

Uzun bir süre yüzümü inceliyor. "Sevdiğini biliyorum."

Elimi göğsüne doğru kaldırıyorum. "William." Ağzım buruşuyor, gözlerim yaşıyor. "Sana Whitty'yi hiç sormadım. Sormalıydım. Özür dilerim."

Gözlerini kırıştırıyor, gözleri de aniden parlıyor. "Jonas'ın ya da hatta Felicity'nin çektiği acıyı hissedecek kadar uzun süre bağlı kalmadık..."

Elimi kalbine bastırıyorum. "Ama hissettin mi? Öldüğünü hissettin mi?"

William'ın ifadesi değişiyor. "Evet."

Gömleğini elimle kavırıyorum. "Ve hâlâ hissediyorsun. Ve bu önemli."

"Teşekkür ederim. O iyi bir adamdı."

"Öyleydi." Ona sulu bir gülümseme veriyorum. "Ve komikti."

William kıkırdar. "Çok komik. Hep o lanet kamuflaj ceketini giyiyorsun." "Temiz!"

Sel garaj yolundan sesleniyor.

William merdivenlere doğru ilerler. Kapıya doğru uzanırken, "Ben de üzgünüm, Bree," der.

"Ne için?"

"Vekillerin sana zarar vermesini engellemenin bir yolunu daha önce bulamadığım için." "Beni sen kurtardın. Tacitus'un büyüüne karşı koyabilmemin sebebi sensin."

Mutfağın karmaşasına doğru ilerlerken çenesi düşüyor ama affımı kabul ettiğini sanmıyorum. Bizi Jonas'ın yemeğinden arta kalanların ve Aoor'a saçılmış kiler malzemelerinin etrafından dolaştırırken, William için göğsümde bir şeyler kırılıyor. Bana işkence etmelerini izlemek zorunda kalan William. Rızaya öncelik veren. Ve tüm içgüdülerine rağmen, cevaplar için bu gece bir iblise işkence eden.

Vekillere bedelini ödeteceğim pek çok şey var ama William'ı kırmak, ona kendini sorgulatmak bunların başında gelecek.

Yemin ederim.

28

KOLTUK küflü ve yeni serbest kalmış toz zerrecikleri başımın üzerinde havada dönüp duruyor.

Ama minderler yumuşak ve bedenim sıcak. Bir ucuna ayaklarımı, diğer ucuna da başımı koyarak uzanıyorum. Alice, William'ın çalışmasını izlemek için dirseklerinin üzerinde kanepenin arkasına yaslanıyor. Ya da izleyebildiği kadarını izliyor.

Sel kolçağın üzerine tünemiş. Havayı yudumluyor. "İçi kanıyor." "İyy," diye mırıldandık Alice ve ben.

Kaşlarını kaldırıyor. "Sana koklayabildiğim ve duyabildiğim her şeyi söylesem, 'iğrenç'ten çok daha fazlasını söyledin."

Alice yüzünü buruşturur. "Yine iğrenç. *Hissederek*."

"Duyuru için teşekkür ederim, Selwyn." William gülümseyerek başını sallıyor. Eter kaplı elleri göğüs kafesimde ve yan tarafımda geziniyor.

"Konuşmalısın." Alice yüzünü Sel'e doğru buruşturur. "Hâlâ omzundan kan sızarak oturuyorsun."

Hala açık olan kesiğin etrafındaki kanın kurumuş ve derisine yapışmış olduğu gömleğine bakıyor. "Dürüst olmak gerekirse daha çok ceket için üzüldüm."

"Sırada onu iyileştirmek mi var?" William'a soruyorum.

Şaşkınlıkla başını sallıyor. "Merlinler benim swynlerim tarafından iyileştirilemez."

"Ne?" Alice ve ben haykırıyoruz.

Sel ekşi bir şey tatmış gibi bir bakış atıyor aramıza. "Siz ikiniz her zaman böyle misiniz?"

"Hayır," diyoruz ve sırtıyoruz.

Öfkeyle gözlerini deviriyor ama öfkesinin hafif olduğunu söyleyebilirim. Hepimiz aynı odada toplandığımızdan beri -ve mutfaktaki tüm bıçak ve silah benzeri eşyaları kucağına topladığından beri- daha az gergindi. Bir yığın keskin nesneyle teselli olmak Selwyn Kane'e kalmış.

"Neden peki?" diye soruyorum. William özellikle hassas bir noktaya vuruyor ve ben sessiz bir inilti çıkarmak için elimden geleni yapıyorum.

Sel'in başı ve kulağı hafifçe bana doğru dönüyor ve yanaklarına hafif bir Aush vuruyor.

O iniltiyi kesinlikle duydu.

"Merlin fizyolojisi o kadar farklı ki benim"-William kelimeleri ararken başını öne arkaya eğiyor-"aether çeşitliliği onların iyileşme sürecinde işe yaramıyor."

"Bu ne anlama geliyor?" Alice gözlerini kocaman açarak sorar.

Sel gömleğini karıştırırken, "İşine bak demek, Onceborn," diye araya giriyor. "Bundan sonra ne yapacağımıza karar verdikten sonra yarayı kendim temizleyip saracağım."

"Benim bir adım var," diyor Alice ters ters bakarak. "Aslında üç tane. İlk, orta ve son. Herhangi birini kullanabilirsin."

"Peki." Sel başını öne eğiyor. "Açıkçası hâlâ senden bahsetmek isteyip istemediğime karar veremedim. Seni o kadar da iyi tanımıyorum, değil mi? Bunun dışında sen Briana'nın Unanedig çocukluk arkadaşıydın."

"Galce bilmiyorum," diyor Alice kaşlarını çatarak.

"Farkındayım." Sel son on dakika içinde üçüncü kez odayı gözden geçiriyor. Daha fazla silah, daha fazla saklanma yeri, gizli tehditler için, eminim.

"Her zaman bu kadar kaba mıdır?" Alice bana soruyor. "Evet," diye yanıtlıyoruz William ve ben.

"Ona Alice de," diye emrediyorum. Sel'in gözleri benimkilere kayıyor, sonra uzaklaşıyor. Sanırım en azından diğerlerinin önünde ondan alabileceğim en yakın anlaşma bu olacak. Alice'e, "'Unanedig' Galcede 'Bir kez doğan' demek." diyorum.

"Aksanın gittikçe düzeliyor," diye mırıldanıyor William onaylayarak. "Diolch," diye cevap veriyorum ve o da sırtıyor.

"Da iawn, Bree!"

"Da" "iyi" demek. O kadarını biliyorum. Birkaç cümleyi öğrenmem uzun sürmedi. Başımı kaldırıyorum, kendimle gurur duyuyorum ve William'ın övgüsünden memnunum - ve 1. Sel'in delici bakışları zaten üzerimde. Isı boynuma tırmanıyor ve gülümsemem duraksıyor. Artık *biraz* Galce öğrendiğimi biliyor ama "*cariad*" hâlâ aramızda asılı, arafta bir kelime.

Uzaklara bakıyor, cebinden bir şey çıkarıyor. Bir cep telefonu.

"Arabada Jonas'ın telefonunu buldum. İçine baktım ama kullan-atmış. İşe yarar bir şey yok."

"Harika." Bir kaburga kemiği bir sinirin üzerinden kayıyor ve ben diken diken oluyorum. Ağrı göğsümde parlak, keskin bir çizgi halinde yayılıyor.

"Özür dilerim." William ellerini kaldırır, yüzü özür diler gibidir.

Sel iki elini kanepenin ucuna koyarak ayağa kalktı. "Bu 'komisyoncu' en azından bir suikast düzenlediklerini ve bu düzenlemenin planlandığı gibi gitmesini sağlamakta çıkarları olduğunu biliyormuş gibi hareket etmeliyiz. Her iki tarafın da öldüğünü öğrenirlerse ciddi bir sorunumuz olabilir. Jonas'ı, Kizia'yı ya da her ikisini de aramaya gelmeden önce yirmi dört saatlik sürenin sonuna kadar vaktimiz olduğunu söyleyebilirim. O da yarın gece. Daha erken olmasa da öğleden sonra yola çıkmalıyız."

"Terri1c," diye takılıyorum.

Sel bana bakıyor. "Bu bilgi aynı zamanda kaçınmamız gereken yeni bir bilinmeyen varlığımız olduğu anlamına geliyor. Eğer bu yeraltı büyü simsarı Legendborn'dan ve savaştan haberdarsa ve senin kim olduğunu öğrenirlerse, Bree, senin de peşine düşerler." Yüzü kararıyor. "Krallarla ilgili bir şey bu. Ölüler de dirileri kadar değerlidir."

Oda sessizleşiyor. "Şey," diyorum abartılı bir iç çekişle, "Ben bir Medyumum, yani kafasında ölü bir kral olan yaşayan bir kralım. Bana suikast düzenlediğin için çifte puan sanırım."

Alice omzuma vurdu. "Hiç komik değil, Matty." Sel uzun bir süre bana baktı. "Alice'e katılıyorum."

Kendini toparlamadan önce çenesi bir an için gevşiyor. "Gördün mü? Huysuz büyücü bile benimle aynı fikirde."

"Büyücü, eğer gerekiyorsa," diye karşılık veriyor Sel. Telefona bir eliyle dokunarak dikkatimizi tekrar işimize çekiyor. "Gill'e Jonas ve Kizia'dan bahsetmeliyiz. Hiç değilse arkasını kollaması gerektiğini bilsin."

Göğsümde bir Autter endişesi beliriyor. "Sence Jonas'ın başka Liege'lerle çalışıyor olma ihtimali var mı?"

"Bu ihtimali ciddi olarak düşünmemiz gerektiğini söyleyebilirim. Ne de olsa aynı hikayeyi yaşayan tek Liege o değil. Jonas'ı daha büyük bir sorunun potansiyel bir semptomu olarak ele almalıyız. Kaybedecek hiçbir şeyi olmayan kederli, öfkeli herhangi bir eski Scion yarın uyanıp Jonas'ın vardığı sonuca varabilir."

Bana sorarsanız, sahada herhangi bir Merlin'den daha tehlikeli Liege'ler var.

Sel'in dudağı öfkeyle geri kıvrılır. "Unutma, Jonas bu gece savunmasız olacağını biliyordu. Plan yapmak için zamanı vardı."

Karnımda hastalıklı bir his dolaşıyor. "Serum," diye fısıldıyorum. "Hâlâ güçsüz olduğumu düşündü."

"Tahmin ettiğinden daha çabuk yıprandı," diyor Alice. "*Tanrı*'ya şükür."

"Hayır." Başımı salladım. "Vekillerin Enstitü'deki yemeklerde bana ilaç verdiklerini anladım. Dün sabah yemeyi bıraktım."

William nefesini içine çekiyor, gözleri anlayışla açılıyor. "Arka arkaya üç doz kaçırdın. Eğer yapmasaydın-"

"Eğer yapmasaydın, kökün Kizia'yı durduramazdı," diyor Sel, sesi ölümcül. "Ve seni öldürürdü, tıpkı yapmak için kiralandığı gibi."

Alice başparmağını kemiriyor. "Jonas serumu biliyordu çünkü Gill ve Samira ona bundan bahsetmişti. Onlara güvenebileceğimizden emin miyiz?"

Sel parmaklarını bir hançerin kabzasına vuruyor. "Gill'e güveniyorum." Başımı sallıyorum. "Ben de Samira'ya güveniyorum."

"Emin misin?" Sel sorar.

Samira'nın hâlâ arka cebimde duran kâğıdı bana verişini düşünüyorum. Benimle gurur duymasını, umudunu. "Evet." Kabul etmek için bir kez başını sallıyor.

"Peki ya Liege'lerin ailemizi izlemesine ne demeli?" Alice endişeyle soruyor.

Babamı düşününce kalbim sıkışıyor, Jonas'ın ihanetinden sonra onun için duyduğum endişe tazeleniyor. "Gill ve Samira'dan ailemize kendilerinin bakmasını isteyebilir miyiz? Ya da Lyssa ve Ophelia'yı getirebilir miyiz? Bize yardım etmek için kendilerini zaten riske atmış insanlar."

Sel başını sallar. "İyi fikir. Sorarız." Telefonu tekrar çıkarır. "Bence ikiniz de yarın ailenizle temasa geçmelisiniz. Ben Gill'i arayacağım." Bir kolunu göğsünün üzerinde çaprazlıyor ve hepimizin duyabilmesi için diğer koluyla hoparlörün ucunu tutuyor.

Hattan tanımadığım bir ses geliyor. "Şifre?" "Ben Selwyn. Gill'le konuşmam gerek."

"Şifre."

Sel burnundan nefes alır. "Kane. Southpaw. Horizon."

"Teşekkür ederim. Bağlanıyorum."

Alice bana dönüp yüksek sesle fısıldıyor, "Şifrelerimiz var mı? Neden onun şifresi var?"

Başımı kaldırdığımda gözlerinin kenarları gergin, akmamış yaşlar ve endişeyle parlıyor ama gülümsemeye zorluyor. Tüm bunlarla elinden geleni yapıyor. Beni tanıdık olana geri çekmeye çalışıyor: şakalaşmalarımız, aramızdaki espriler. İblislerden ve suikast girişimlerinden önceki halimize. Ben de kendi abartılı fısıltıma doğru eğiliyorum. "Sanırım Merlinler birincil görevler için eğitildikleri için?"

Kendi kendine gülümsüyor. "Chen. Mickey.

Şnorkel." Zayıfça sırtıyorum. "Edebi bir şey değil mi?"

"Haklısın." Duraklıyor. "Chen. Faustus. Nevermore."

"Bunu sevdim." Çenesini başıma bastırıyor ve omzumu sıkıyor. Minnettarlıkla elini geri tutuyorum.

Jonas'ın telefonundan bir vızıltı sesi geldi: "Hanover."

"Gill, ben Sel." Hoparlörü kapatır ve koridorda dolaşmaya başlar.

"Şimdilik bitti," diye duyurur William. Bileklerini döndürerek aether'ı söndürüyor. Yorgunluğu gözlerinin altındaki halkalardan ve omuzlarındaki kamburluktan anlaşılıyor. Burada uzaktan temiz görünen tek kişi Alice. "Özür dilerim. Daha fazla enerjim olsaydı seni yüzde yüz iyileştirebilirdim ama..."

"Ben 1ne, William." Elimi onunkinin üzerine koydum. "Ben iyiyim."

Alice üzerimde geziniyor, gözleri yüzümden karnıma doğru gidiyor. "Keşke az önce olan şeyi görebilseydim."

Sel telefonu avucuna vurarak geri döndü. "Birine akıl hocasının Yeminlerini bozan ve bir iblisle işbirliği yapan bir hain olduğunu söylerken beklenebileceği kadar iyi gitti."

"Yani... korkunç mu?" Ben de öyle dedim.

"Evet." Çenesi sıkıştı. "Samira'yı bilgilendirmesi gerekiyor. Yarın bizi arayacak. Bu gece hepimiz biraz dinlenelim derim. Buna ihtiyacımız olacak." Bana baktı. "Dinlen ve yemek ye."

"Kızgın büyücüye katılıyorum. Dinlenmen gerek." Alice bana sertçe bakıyor ve mutfağa doğru ilerliyor. "Ben gidip bir şeyler hazırlayayım." William da onu takip ediyor.

Yatak odasına çekilirken Sel'in gözlerini sırtımda hissediyorum.

Komodinin üzerindeki küçük, toz kaplı lamba çok parlak. Ya da her şeyi çok gerçek kılıyor. Emin değilim. Odaya döner dönmez üzerine atlayıp kapatıyorum ve bu daha iyi hissettiriyor. Banyonun çatlak kapısından sızan ışıkla karanlıkta ilerliyorum.

Tuvaleti kullandıktan sonra ellerimi yıkamak için lavaboya gittiğimde, aynadaki görüntümü yakalıyorum ve şok olmuş bir nefes alıyorum.

William beni iyileştirmeden önceki halim korkunç olmalı; Kizia'nın pençelerinin bıraktığı izler ve kabuk bağlamış yaralar hâlâ acıyor ve yanıyor. Kahverengi tenime bastırılmış on bir santim uzunluğunda mor çürükler ve kırmızı yara izleri var. Sanki Kizia açık avuçlarını kırmızı boyaya batırmış ve yüzümü tutarak ölümcül bir sanat yapıyormuş gibi. Dudaklarım çatlamış ve yarılmış. Saçlarım vahşi olmanın ötesinde. Yıkayacak ya da şekil verecek kadar uzun süre uyanık kalmayalı günler oldu. Bukleler kuru hissediyor. Kavrulmuş. Sanki dokunduğumda kırılacaklarmış gibi. Enstitüde bana bir saç bağı bile vermediler ve kesinlikle düz pamuklu bir yastıkta uyuyorum. Enkaz gibi görünüyorum ve daha kötü hissediyorum.

Kendimi tuvaletin kapalı koltuğuna bırakıyorum, sonra eğilip buranın da ışığını açıyorum. Tüm bunlarla ışıkta yüzleşemem, şu anda olmaz. Kendimi, yaralarımı, bana yapılanların kanıtlarını görmek istemiyorum.

Küçük, eski banyonun sessizliğinde ve karanlığında tek başıma, gözyaşları ve durmayan titreme nihayet geliyor.

Canavar'a yapılan Shadowborn saldırısı beni bu kadar sarsmamıştı. Belki de diğer Shadowborn saldırıları gibi hissettirdiği içindir: iblisler ortaya çıkar, savaşırız.

Onlar. Lark oradaydı, sonra Sel. Yalnız değildim ve canavarlar bana dokunacak kadar yaklaşmamışlardı bile.

Hayatımın neredeyse ölmek üzere olan kısmının yeni ya da sarsıcı olmaması muhtemelen rahatsız edici olmalı.

Ama bu? Jonas gözlerimin içine bakmış ve adımı öğrenmişti. Onceborn'da, bu dünyanın dışında ve cahil olarak yetiştirildiğimi biliyordu. Daha yeni Veliaht Scion olduğumu ve boyumdan büyük işlere kalkıştığımı, herkese yetişmeye çalıştığımı biliyordu. Ve zaten güçsüz ve yalnız olduğumu düşünürken beni öldürmesi için bir iblisi davet etmişti.

Jonas ölmemi o kadar çok istiyordu ki, bu süreçte Yeminlerinin onu öldürmesine izin vermeye hazırdı.

Burada sabun ve havlu olduğunu hatırlıyorum. Alice sadece saçlarım için şampuan ve saç kremi paketlemişti. Işıkları tekrar açtığımda, banyodaki küçük bir kapının arkasında, temiz iç çamaşırı ve sütyen, temiz kot pantolon, tişört ve benim bedenimde fermuarlı bir sweatshirt bulunan bir raf olduğunu görüyorum. Alice, yine.

Tanrı onu korusun.

Duş almak için fayans duvarlara yaslanmak ve dengemi kaybetmemek için yavaş hareket etmek zorundayım. Serumun etkisi geçtiği için Arthur'un gücü yerine gelmiş olabilir ama ben çok yorgunum. Köpüklenirken, saç örgülerimi çıkarırken ve günlerdir ilk kez temizlenirken bile cildim endişeyle uğulduyor. Beynim bir endişeden diğerine durmaksızın koşarken ellerimi beyaz metro fayanslarına bastırıyorum.

Vekiller beni öldüremez ve gücü bedenimden çıkaramazlar. Tıpkı Nick'in babası gibi, yedek Scion'lar bulmak için soy ağacımı tarayacaklar. Annemin kardeşi yoktu, büyükannemin de öyle.

Şimdi bildiklerimle nedenini anlıyorum. Bir çocuk, sadece senin genç yaşta öldüğünü görmek için yaşayacak bir kız, fazlasıyla yeterli. Büyükannemden önce ne olduğunu bilmiyorum, ama eğer bu tek kız kuralı Vera'ya kadar uzanıyorsa... Vera'nın en yakın kan akrabasının soyundan gelen 1. kişi olmak zorundalar. Bir kardeş, bir kuzen. Bazı çiftlikler kayıt tutuyordu sanırım... ama ne kadar iyi? Vera, Samuel Davis'in çiftliğinde mi doğmuştu, yoksa ona başka bir çiftlikten mi satılmıştı?

Kurucu babalarının ellerinde köleliğin kanı bulunan, Asırlar Duvarı ve kalın aile kayıtları tomarları olan Tarikat'ın, Siyah Amerikalı aile soylarını araştırmak gibi çok yaygın bir zorlukla yüzleşmek zorunda kalması ironik. Belki de atalarımın izini sürebilecek kaynaklara sahiptirler, ama belki de sahip değillerdir. Köleleştirilenler, köleleştirilenlerin torunlarının geçmişe bakacak kadar özgür olmalarını asla beklemiyorlardı.

Umutsuzca kendi ailem hakkında daha fazla şey bilmek istiyorum elbette. Hatta belki onları uyarmak. Ancak edindiğim herhangi bir bilgi, eğer açıklamak zorunda kalırsam kendi uzak akrabalarımı tehlikeye atabilir. Kendi geçmişim hakkında *yeterince* bilgi sahibi olmamak daha önce tehlikeliydi. Şimdi, *çok* fazla şey bilmek daha kötü olabilir.

Suyun çürük sırtımdan aşağı süzülmesine izin veriyorum ve artık hangisini tercih edeceğimi bilemediğime karar veriyorum: bilgiyi mi yoksa cehaleti mi?

OceanofPDF.com

29

SONUNDA banyodan çıkıyorum. Kapıya doğru ilerlerken, nemli buklelerim tişörtün altından sırtımdan aşağı soğuk damlalar halinde su damlatıyor ve tenimi ürpertiyor. Alice'in duPel'inde yeni bir saç bağı buluyorum ve yemeğe gitmeden önce buklelerimi yukarı çekiyorum.

Yatak odasının kapısını açtığımda duruyorum, çünkü Sel yüzümden birkaç santim ötede duvara yaslanmış, başı geriye eğik, gözleri kapalı.

"Tanrım!" Haykırıyorum. "Neden buradasın?"

Başını kıpırdatmadan gözlerini açıyor ve benimkilere dikeyyor. Kalbim hâlâ küt küt atarken ona dik dik bakıyorum ve mini sinir krizim sırasında bir noktada kıyafetlerini değiştirdiğini görüyorum. Üzerinde hâlâ siyah pantolonu ve botları var ama kanlı ve yırtık ceket ve gömleği yerine sade siyah bir atlet giymiş.

Sesi çakıllı, yorgun. "İlk yardım çantasını arıyordum. Ev sahibinin banyosunda olabileceğini düşündüm."

Ah. Göğsündeki ve köprücük kemiğindeki derme çatma bandajı görüyorum. Katlanmış kâğıt havlulardan oluşan bir kare, atletinin askısı tarafından yerine sıkıştırılmış. İrkildim. "Bu hijyenik *olamaz*."

"Ben enfeksiyon kapmam," diyor ve yavaşça duvara dönüp bana bakıyor. "Ama temiz bir yara daha çabuk iyileşir ve kapalı bir yara da

giysilerim." Bir duraklama. "Sen iyi misin?"

Konunun aniden değiştiğini fark ederek gözlerini kırptırıyorum. "Evet. Sadece duşa ihtiyacım vardı." Bakışları sabit duruyor. "Peki ya ondan önce?"

"Ondan önce-" Kalem. "Banyoda ağlamamı mı dinliyordun?" "Evet," dedi basitçe.

"İyiyim." Avucumla yüzümü ovmaya başlıyorum ve bana tam boy, temiz bir kağıt havlu uzatıyor. Onu alıyorum ve yüzümü kaba kağıtle silmemi izliyor.

"Bu gece beni kurtardığın için teşekkür ederim." Odaya girmesine izin vermek için kenara çekildim.

Sel kendini duvardan kurtarır ve içeri girer. "Bunun için neden bana teşekkür ediyorsun?"

"Doğru. Bu bir seğıim değil. Hayatımı kurtarmak zorundasın." Sesime bir parça acının sızmasına izin vermek istemedim, ama işte orada.

Sel sadece bir kez duyuyor elbette. Adımlarının ortasında duraklıyor, başını omzunun üzerinden çevirip bir an beni inceliyor. Yürümeye devam ediyor ve ben de onu takip ediyorum. Banyoya yaklaştığında burnu kalkıyor ve kırıyor, havada hâlâ duran sentetik Aoral vücut yıkama kokusunu yakalıyor.

Kağıt havluyu cebime koyuyorum ve lavabonun altındaki dolapları açmak için diz çökmelerini izliyorum. "Nick ve benim aramda, sanırım bunu çok yaptın."

Çamaşır suyu ve cam temizleyici şişelerini bir kenara itiyor. "Evet. Bu benim işimdi."

Kapı pervazına yaslanıyorum ve bir kit aramasını izliyorum. Yatak odasının ışığında gözleri çökmüş görünüyor. "Kral Büyücüsü Yemininiz," diyorum. "Nasıl-"

"Ben tekim," diyor kayıtsızca. "Seni ve William'ı korumak Hizmet Yeminimi yerine getiriyor ve bu beni kanıma yenik düşmekten alıkoymaya yetiyor." Tezgâhın üzerine küçük beyaz bir ilk yardım çantası koymak için ayağa kalkıyor, ardından kapağı açarak malzemeleri çıkarıyor.

"Huh."

Köpek dişlerinin uçlarını gösteren alaycı bir gülümsemeye başını sallar. "'Huh,'" diyor. Damarlarında, keserse onu öldürecek ya da kesmeden bırakırsa insanlığını tüketecek canlı bir vaat taşımanın nasıl bir his olduğunun tamamen farkında değil."

"Hey," diye itiraz ediyorum. "Yemin etmemiş olmam onların nasıl işlediğini anlamadığımı anlamına gelmez."

Durdu. "Hâlâ yemin etmedin mi? Peki ya Kralların Ayini?"

Sıcaklık boynumu tırmalıyor. "Vekiller bana saldırınca yarıda kesildi." Neden yalan söylediğimi bilmiyorum ama gerçeği söylemek istemediğimi biliyorum. Onun yerine konuyu değiştiriyorum. "Lark'a Vekillerin senin için geldiğini söyledin. Sonra da kaçtın. Nereye gittin?"

Alaycı bir karşılık verme isteğinin aynadaki yüz hatlarından geçip kaybolmasını izliyorum. "Haw Nehri yakınlarında, annemin kulübesindeydim."

Dik duruyorum. "Onu buldun mu?"

İç çekiyor. "Hayır, gizemli kız. Sen arandıktan sonraki ilk gece, koğuş katmanlarını ilk kez ayarladıktan sonra, kontrol etmek için oraya bir araba götürdüm. Kilitliydi, her zamanki gibi tozluysa. Birkaç kemirgen içeri girmişti."

O gece atalarımın anılarına kapılmış, bir nehirde ya da derede gevşek bir taş gibi savrulmuştum. Aoor'daki çaresiz iniltilerimi neden duymadığımı merak etmiştim. Şimdi binada olmadığını biliyorum. Annesini arıyordu çünkü ona imgelemimden bahsetmiştim.

"Bir gün gerçeği öğreneceğimi ve onu aramaya geleceğimi biliyor olmalıydı." Gülüşü sessiz ve kuru. "Ama büyük Natasia Kane bulunmak istemiyorsa, bulunmayacaktır. Görünüşe göre" -gülümsemesi tamamen dişlerden ve kızgınlıktan ibaret- "sadece sen ve annen için özel olarak ortaya çıkıyor."

Bu acıttı. "Üzgünüm o..."

"Tek oğlunun onun öldüğüne inanmasına izin verdiği için mutlu muydu?" Gözleri kısıldı. "O kendi seçimini yaptı."

"Kulübede ne yaptınız?"

"Araştırmaları, kitapları, her zaman olduğu gibi. İblisin onu ele geçirmesini nasıl engellediğine dair ipuçları bulmak için hepsini baştan okudum ve hiçbirini bulamadım. Mageguard'ın beni tutuklamaya çalıştığı gece, bir şey kaçırıp kaçırmadığımı görmek için geri döndüm, onlar..." Bir omzunu kaldırıyor ama bitirmiyor. Bir yığın dezenfekte edici alkollü bez çıkarır ve birini yırtıp açar. "Hayatım boyunca bana bir Kral Büyücüsünün unvanını elinden almanın ve onu görevinden ayırmanın çok ağır bir ceza olduğu ve bunun yapılmadığı söylendi. Öğrendiklerini kendimi kurtarmak için kullanabileceğimi düşünmüştüm ama bulduğu bilgi ya da kazandığı yetenek her neyse

İnsanlığını, götürüldükten sonra edinmiş olmalı ya da keşfedilme korkusuyla hiç yazmadı. Ya da..." Ağzı buruşuyor.

"Yoksa?"

Konuştduğunda sesi alçak ve öfkeli. "Ya da bana hiçbir şey bırakmadı, çünkü kendi inişimi durdurmak için gerekenlerle başa çıkamayacağımı düşünüyor." Gözlerine bakmıyor. "Kulübeye gitmek sadece kaçınılmaz olanı ertelemekti sanırım."

Başımı sallıyorum, yontulmuş ahşap kapı pervazında görünmez bir desen çiziyorum. "Ve geri döndüğünde, Lark'ın beni Ayin'e götürmek için kullandığı aynı güzergâha mı geldin?"

Gözleri benimkilere kayıyor. "Naz mı yapıyorsun, Briana? Bunu umursadığımı sanmıyorum."

Ağzımın kenarından bir sırıtma geçiyor. "Sadece soruyorum." "Ne demek istediğinizi anlatın lütfen."

"Eğer hâlâ işini yapacak ve beni koruyacak kadar aklın varsa, o zaman Vekillerin söylediği gibi kanına yenik *düşmediğin*, beni incitmeye çalışmadığın, hatta incinmeme izin vermediğin açık." Gülümsemem zafer kazanmışçasına büyüyor. "Yanıldıklarını kanıtlıyor."

Gözleri Aat'a dönüyor ve birkaç sargı bezi çıkararak kitine geri dönüyor. "Demonia'nın bilincine sızmasının nasıl bir şey olduğunu bilmiyorsun. Tüm Merlinler yüzeyin altında kaynadığını hisseder, eğer ararsak oradadır."

Sel tankını bir omzundan aşağı çeker, yarasına ulaşmak için bir eliyle yakasını germeye çalışır. Kumaş yırtılmaya başlar. Küfrediyor ve vazgeçiyor, tişörtün arkasını başının üstünden kavırıyor ve yukarı çekip çıkarıyor.

İçgüdüsel olarak başka tarafa bakıp onu yalnız bırakmak istiyorum. Ama belli ki umurunda değil, çünkü biz konuşurken lanet gömleğini çıkardı, bu yüzden aynada gözlerimi aradığında, ben de ona bakıyorum. Sırıttıyor, sonra alkollü çubuğu bıçak yarasına bastırıldığında tıslıyor.

"Sonra görüşürüz Nick. Şimdilik ben, William ve Hizmet Yemini var."

Kıkırdarak bir paket gazlı bez açıyor.

Aares'e hakaret. "Neden gülüyorsun?"

"Yine, çünkü tüm varlığınızı kendinizden daha büyük birine ya da bir amaca adamadınız. Yerine getirilmiş ya da getirilmemiş Yeminlerin nasıl bir his olduğunu anlamıyorsunuz."

"Belki bilmiyorum ama"-William ya da Alice'in bizi dinlediğini düşünmesem de bir adım daha yaklaşıyorum-"Sana oğof'taki imgelemimde ne gördüğümü anlattım. Anılarda annen kanına yenik düşmedi. Yani, sen de yenilmeyeceksin. Yenilsen bile, yine sen olacaksın."

Gözleri aynada benimkilerle buluştu. "Şimdiden başlamadığımı nereden biliyorsun?"

"Çünkü inanıyorum. İnancım var." Bir an duraksıyorum, sonra ekliyorum, "Nick'in de öyle."

Gözleri büyür. "Sen ne-"

"Öyle dedi," diye mırıldandım, "kan yürüyüşünde. Bana zarar vermeden önce kendini durumdan uzaklaştırmanı söyledi."

Yüzünde yakalayamadığım bir duygu beliriyor. "Yani onu gerçekten gördün." Ağzını açtı, kapattı. Başka tarafa baktı. "O nasıl?"

"Tamam, düşündüm de. Seni de sordu," diyorum. Sel'in kaşları yarı şaşkınlık yarı kaş çatmayla birbirine yaklaşıyor. "Ve evet, gerçekten oydu. Ona bir şekilde dokunabildim bile."

Sel beni incelemek için geri dönüyor, kaşları yumuşuyor. Tekrar konuştuğunda sesi sessiz, neredeyse tereddütlü. "Vekilleri görevden alsak bile, ikinizin sahip olduğu şey..."

"Tarikat kalmamıza izin vermiyor," diye bitiriyorum. "Biliyorum."

Bir süre bakışlarımı tutuyor, sonra yarasına dönüp yarayı inceliyor ve üzerini kapatıyor. Bu kadar yakından yaranın şeklini görebiliyorum, yaklaşık bir inç genişliğinde derin bir kesik, kenarları temiz, ama köprücük kemiğinin hemen altında ve göğsündeki kas kabarıklığının üzerinde.

Bandajı yerine bastırıyor, sonra tıbbi bandı çıkarıyor. Selwyn Kane'in bir parçayı yırtıp, gergin kalması için tek eliyle uygulamak için cesurca mücadele etmesini izlemek, şimdiye kadar gördüğüm en garip şeylerden biri. O kadar garip ki ikinci el utanç duymadan izleyemiyorum. Hiç düşünmeden onunla lavabonun arasına giriyorum.

"Bırak ben yapayım." Ruloyu elinden alıyorum ve ikimizin de olduğumuz yerde donup kaldığımızı bir saniye geç fark ediyorum.

Bu kadar yakından, teninden yayılan ıslığı hissedebiliyorum. Yarasından yayılan bakır kokusunu alabiliyorum, taze bozuk para gibi. Soluk, sessiz şampuan kokusu. Ormandan gelen berrak sonbahar havası ve ağaclar arasında yaptığı devriye sırasında tenine bulaşan çam özü. Sel'in büyüsunün altında nasıl koktuğunu hiç bilemedim. Ya da göğüs kafesindeki dövmenin detaylarını görecekt kadar yakın olmamıştım. Kelt düğümünün ortası koyu, kıvrımlı kenarları griye dönüşüyor.

Aman Tanrım.

Bakışlarım omzunun üst kısmına sıcıyor. Sessizce gözlerime sabit kalmalarını emrediyorum. Sanki hayatım buna bağılıymış ve gezinmemeleri için onlara güvenemezmişim gibi.

"Kaseti *çalacak* ve kullanmayacaksan..." diye mırıldanıyor, sesi küçük odada alçak ve zengin bir yankı yapıyor, "o zaman sanırım onu geri istiyorum."

Ürperiyorum. Sel'in sesi her zaman sarmalayıcı, dokunabileceğim fiziksel bir şey gibi gelir. Şu anda, bu kadar yakın dururken, ikimizin de etrafına bir battaniye gibi yerleşiyor.

Bakışlarını başımın tepesinde, alnımda hissediyorum. İkimiz de hareket etmiyoruz.

Derin bir nefes aldıktan sonra bandı incelemek için gözlerimi indiriyorum. Bir parça kaldır, yırt. Çok basit. Kahretsin, madem bu kadar basit, o zaman neden sinirlerimin titremesine izin vermemeye odaklanmak zorundayım?

Kaseti arkama koymak için hareket ediyorum, ama ben uzaklaşmadan o alıyor. Küçük bir ses *beni yakınında tuttuğunu* söylüyor.

Cildinden gelen ıslığı görmezden gelerek, sargının üstündeki malzemeyi geriyorum. Bir tarafı bitti, üç tarafı kaldı.

Sel'in elindeki banda uzanıyorum, ama onu parmak uçlarıyla sıkıca kavıyor. Çekiyorum ama bırakmıyor. Tekrar çekiyorum, tepemdeki sırtışı duyuyorum. İç çekiyorum ve nihayet gözlerimi kaldırıyorum. Ağzının yumuşak kavisi bir uçtan yukarı doğru kıvrılıyor ve altın rengi gözleri -hatırladığımdan daha yanık turuncu-yaramazlıkla ve kalbimi tekleten bir şeyle kırışıyor.

Başını eğiyor, gözleri yüz hatlarımda geziniyor. "Briana Irene, sürekli bakmadan atlıyor. Sonra sıkışıp kalıyor ve ne yapacağını bilemiyor."

Sesim çok uzaklardan geliyor. "Ne demek istediğini anlamıyorum."

Boş boş aramızdaki boşluğu inceliyor, şimdiden hiçbir şey gibi hissettirmeyen birkaç santime bakıp sırtıyor. İki elini tezgâha dayayarak öne doğru eğiliyor, beni lavabonun içine doğru sıkıştırıyor, ta ki ben kollarının arasına hapsolana ve gözleri benimkilerle aynı hizaya gelene kadar. "Yalancı. Kalbin şu anda göğsünde *çarıyor*. Nefesin sığlaştı ve hızlandı."

Yüzüm yanıyor ve bunun onun bakışlarıyla hiçbir ilgisi yok. "Keşke tüm bunları duymasaydın."

"Sana bir sır verebilir miyim, Briana?" Sesi aramızdaki hava şeridinde kayıyor, ipek ve sıcaklık. "İnsanların bana nasıl tepki verdiğini duymayı *seviyorum*." Bir duraklama. "Özellikle de senin."

Titriyorum. "Bu istemsiz."

"Oh, biliyorum." Ağzı titriyor.

Bu kadar yakından, dişlerinin sivri uçlarını görebiliyorum. Birine dokunmak için açıklanamaz bir dürtü hissediyorum. Dişimde keskin mi yoksa kör mü olduğunu görmek için.

Sel'in neşesi yanaklarımdan süzülüyor. "Hoşuna giden bir şey mi gördün?"

Bakışlarımın ağzında gezindiğini gördü ve orada kalmasına izin verdi. Onu incelememe izin verdi. Sıcak utanç neredeyse Kizia'nın elleri kadar sıkı bir şekilde tüm boğazımı sarıyor.

"Sadece merak ettim. Köpek dişlerin... öyle..." *Kelimeler, Bree. Bul onları. Kullan onları.* "O kadar büyük değil-" Kaşları havaya kalktı. "Yani, o kadar uzun değil-" *Yüce İsa. O kelimeler olmaz.*

Sonunda bir cümle kurdum. "Dişlerin bugün farklı görünüyor."

Gözleri ikiz gün batımları gibi yüzümü ısıtıyor ve sesi ballı bir hırıltıyla aramızda yankılanıyor. "Öyle mi?"

"Evet," diye mırıldanıyorum, sesim soluk soluğa. "Yani, her zaman Erebus'unkinden farklı olmuşlardır. Ya da diğer Seneschal'lardan. Ya da... hatta Isaac'inkinden bile."

"Ah. Merlinler için yaşlanmak bizi iblis doğamıza ve daha fazla güce yaklaştırır. Bu yüzden onların dişleri benimkilerden daha belirgin görünüyor."

"Yani bir Merlin onların kanına, şeytana yenik düşmüşse, onlar da mı farklı görünüyor? Ve aynı zamanda daha mı güçlüler?"

"Farklı görünüyorsun, evet. Güce gelince?" Başını öne arkaya eğiyor. "Söylemesi zor çünkü biz de daha değişkeniz."

"Oh."

Bir kahkaha attı. "Şu anki yakın mesafeler ve *fevkalade* eğlenceli koşullar bir yana, bakmadan *atlıyorsun* dediğimde, Nicholas'ı avlayacağımıza karar verdiğin anda kendini önceliksizleştirdiğin gerçeğinden bahsediyorum. Ve bunu, etrafınızdaki bizlerin de aynı şeyi yapmaya razı olamayacağımızı kabul etmeden yaptınız. Greer'i seni ava götürmesi için zorladığında da aynı seçimi yapmıştın. Arenaya tek başınıza gittiğinizde William'ı düşürdüğünüz durumla aynı. Bir görev için risk aldığınızda, hepimiz alırız. Ama risklerimiz on beş kat daha fazla, çünkü hayatınız her ne pahasına olursa olsun korunmalı. Bu gece şanslıydık ama öyle bir an gelecek ki William ya da ben göreviniz ve hayatınız arasında bir seçim yapmak zorunda kalacağız."

Kekeleyerek yüzüne doğru geri çekildim. "1. Nick'e gitmemizi *istediğini* sanıyordum. Onu seçmemi istedi. Sen de onu seçmek istemiyor musun?"

Dudakları sessiz bir hırıltıyla geri çekiliyor. "Bu soru bir hakarettir. *Elbette* 1. Nicholas'ı istiyorum. Ayrıca etrafındaki insanlardan ne istediğini de anlamamı istiyorum. Sen artık birbiri ardına tehlikeli ve aptalca durumlara sürüklenen Page Matthews değilsin. Sen Arthur'un soyundan geliyorsun ve bir kralısın."

Azarlaması canımı acıtıyor, bu yüzden kelimeler ben onları durduramadan ağzımdan çıkıyor, yüzleştirici ve ısırtıcı. "Kralınız mı?"

Sel'in gözleri benimkilere dikilmiş, baş döndürücü. Uçaktaki o his geri geldi. Onun içine düşme hissi. Sanki bir an için tüm benliğimi kaybediyorum. İsteyerek. O kadar durgunlaşıyor ki, nefes almayı bırakıp bırakmadığını merak ediyorum. Sonra *ben* de durdum mu diye merak ediyorum. *Artık benim kralım sensin, Cariad.* Sözleri aramızda asılı kalıyor, kulaklarımda yankılanıyor. Konuştuğunda, sesinde uyarı damlıyor.

"Kendimi tekrar etmem için beni *yemlemeye* kalkışma." Arkasına yaslandığında etrafımdaki hava birkaç derece birden düşüyor ama sarıya çalan gözleri öfkeyle parlıyor. "Ve gerçekten cevaplamamı istemediğin sorular sorma."

Yüzü kapanıyor. Gözlerimi Aoor'a dikiyorum.

"Alice koridordan geliyor"-Sel başını eğiyor, derin nefes alıyor-"sana yiyecek getiriyor." Kaseti havaya fırlatır, sonra yakalar. "Bundan sonrasını ben hallederim."

Yatak odasından dışarı fırlıyorum, yüzüm 1re'ye dönük ve kapıyı arkamdan kapatıyorum. Alnımı ve ellerimi kapıya bastırmak için arkamı dönüyorum, serin yüzey sıcak avuç içlerimi rahatlatıyor. Gözlerimi sıkarak kapatıyorum, ahşap panellere doğru yüzümü buruşturuyorum. Suçluluk, kızgınlık ve utanç duygusu içimde birbirine çarpıyor, o kadar hızlı zıplıyor ki yetişemiyorum.

Neydi o? Hepsi mi?

Kralın mı? Alnımı kapıya vuruyorum. *Tanrım, Bree, bu da ne?* Sel beni ona yem atmamam konusunda uyarmıştı ve ben de tam olarak bunu yaptım. Onu kızdırmak istedim. Neden? Neden onu zorlamak zorundaydım?

Uzun zamandır Sel'e bu kadar *yakın* olmamıştım ama aynı zamanda uzun zamandır böyle *hissetmemiştim*. Sanki sonsuza dek sürecek bir savaşın karşı taraflarında değil de aynı takımdaymışız gibi. En son Lodge'daki balkonda böyle hissetmiştim... Sesi kulağımda, alçak ve ısrarcı.

Cariad.

Bugün erken saatlerde Nick kollarını bana dolamış ve bedenini bedenime bastırmıştı. Elbette, hafıza düzlemindeki bedenime bastırılmış bir hafıza düzlemi bedeniydi... ama gerçektir. Dudakları sıcaktı. Hatta onun gibi *kokuyordu*. Çamaşırhane, sedir ve *Nick* gibi. Sonra aynı gecenin ilerleyen saatlerinde, ben-

"İyi misin?" Alice'in yüksek ve telaşlı sesi beni şaşkınlığımdan kurtarıyor. Elinde bir kâse var ve bir saniye içinde yanıma geliyor. "Sorun nedir? Neden sen-"

"Şşşt!" Tıslıyorum.

"Neden?" diye sesleniyor. "Neden duvara yapıştın-" "Ben 1ne!"

Onu koridorun sonundaki pencereye sürükledim.

Gitmesine izin verdiğimde, bir elini kalçasına koydu. "Açıklar mısın?"

Ellerimi sallayarak, "Merlinler gerçekten çok iyi duyarlar," diyorum. "Sadece... o odanın hemen dışında olmamam gerekiyordu."

İç çekiyor. "Sel içeride."

Başım yarı sallanır, yarı sallanır bir şekilde hareket ediyor. "Evet."

Gözlerini deviriyor. "Kana susamış bir iblis tarafından öldürülmek üzere olduğun gece sadece sen erkek draması yaşarsın. Hatta yarı iblis çocuk draması." İnliyor ve kâseyi kaldırıyor. "Gecenin ikisinde makarna yerken bana anlatmak ister misin?"

Midem o kadar yüksek sesle gurulduyor ki, süper duyularım olsun ya da olmasın, tüm evin duyması gerektiğini düşünüyorum.

Homurdanıyor. "Yani bu evet demek."

Sıcak bir yatakta uyanıyorum, kalbim göğsümde çarpıyor. Kendimi dik tutup odada bir tehdit olup olmadığına bakıyorum ama boş. Eski, güve yeniği perdelerin arasından sabahın geç saatlerinin ışığı süzülüyor. Koridorun sonundan tabak çanak sesleri geliyor. Alice'in sesi. William'ın.

Ama bedenim güvende olduğuma inanmıyor. Ellerimde aynı uğultulu uyuşukluk oluşuyor. Onları sallayarak hissi hafifletmeye çalışıyorum. Boğazım sıkılıyor. Panik, omurgamın üzerinde bana *kaçmamı* söyleyen ağır, görünmez bir el. Başımı dizlerimin üzerine düşürüyorum. Bu sadece sistemimi harekete geçiren korku kalıntısı. Gözlerimi kapatıyorum ve Patricia'nın bana öğrettiği gibi nefes alıyorum. Tek bir derin nefes alıyorum, yavaşça veriyorum. Hızla çarpan kalbimin önce tırısı, sonra yürüyüşe geçmesi ve ellerimi hissetmeye başlamam uzun dakikalar alıyor.

Arthur'un Soyu. Bir Medyum. Vera'nın kızı. Ve sabahları uyanmayı bile beceremiyorum.

Sol birincim annemin bileziğini sıkıyor, bileğimde rahat etmesini istiyor. Topraklama için. Amaç için.

Komodinin üzerindeki bir bardak suya uzandığımda Alice'in iş başında olduğuna dair daha fazla kanıt buluyorum: çakmağın yanında duran parlak gümüş bir çengelli iğne, banyodaki ilk yardım çantasından küçük bir yara bandı yığını ve Jonas'ın babamı aramak için kullandığı cep telefonu ile giden aramalarda numara taklidi yapmak için bir talimat belgesi. Kan yürüyüşü ve ebeveyn kontrolü için malzemeler.

Kapıya bakıyorum ve biri gelmeden önce ne kadar zamanım olduğunu ölçüyorum. içinde.

Başparmağımı batırıyorum. Kanın küçük bir kırmızı noktadan küçük bir kırmızı noktaya damlacık, sonra başparmağımı annemin bileziğindeki tılsımlardan birine bastırıyorum ve bir atamı çağırıyorum.

Kanımla, kalbimle.

Ataların düzlemindeki yosun kaplı taşın üzerinde duruyorum ve topuğumun üzerinde yavaş bir daire çizerek dönüyorum. Yeryüzü her yerde beni bekliyor. Niyetle seslenmek için.

"Kılıcımız."

"Bri'm."

"En keskin ve en güçlü."

Fısıldıyorum, "İlk vuruşu yapmak için kökümüzü nasıl kullanacağımızı göster."

Bir kırılma, yırtılma sesi. Bir dere toprağı yarıyor ve önümde, solumda açılıyor. Suyuna giriyorum ve yürümeye başlıyorum. Her nefeste genişliyor....

Oturma odamın ortasında yerde bağdaş kurmuş oturuyorum, üzerimde bir etek ve kısa beyaz çoraplarım var, saçlarım bigudilerle toplanmış. Ev arkadaşım dışarıda ve bu iyi bir şey çünkü onun bunları görmesini istemiyorum.

Benim adım Jessie. Yirmi yaşındayım. Lafayette, Louisiana'da yaşıyorum. Ve annem bana bir gün onun gücüne sahip olacağımı söyledi.

Gücün böyle görüneceğini hiç düşünmemiştim. Elim göğsümün üzerinde, kendi kalp atışlarımın nabzını hissediyorum. Gülümseyerek gözlerimi kapatıyorum. Yakın zamanda keşfettim ki, elimi burada tutup onun anısına konsantre olursam, avucumun ıslısının arttığını hissedebiliyorum.

Birdenbire parmaklarımın arasından kırmızı ve turuncu alevler fışkırıyor. Ne kadar büyüyeceklerini görmek istiyorum.

Ertesi gün lokantadaydım.

Bir siparişi bırakmak için sallanan bir çift kapıdan mutfağa giriyorum. Izgaranın başında yaşlı bir aşçıyla bir müşteri hakkında görüşüyoruz. Hamburger kokusu ve cızırdayan yağ sesi. Biri ön taraftan adımı sesleniyor ve aşçı el sallayarak beni uzaklaştırıyor.

"Müşteri sizi özellikle istedi," diyor bir iş arkadaşı. Gülümsüyor.

Ben de onunla birlikte gülüyorum. Muhtemelen erkek arkadaşım, diye düşünüyorum ve ona da aynı şeyi söylüyorum. Gün neredeyse bitmek üzere ve beni almaya geliyor. Siparişini zaten biliyorum. Bu benim son masam olacak.

Ama yaklaştığımda, o değildi. Sokağın yukarısındaki üniversiteden bir öğrenci. Hani şu siyah çocukları daha yeni kabul etmeye başlayan. Saçları geriye doğru taranmış. Motosikletli tiplerden biri, kot pantolon ve ekose gömlek giyiyor.

Gözleri gece gibi siyah, gözbebekleri kırmızı. Öğleden sonra ışığını emiyorlar.

Gülümsemesi ayaklarımı yere sabitliyor. Dışlar ve memnuniyet ve bilmek.

Yan masadaki müşteriler ayağa kalkıyor, aramızdan geçerek bizi birbirimizden gizliyorlar. Kaçmak istiyorum ama nedenini bilmiyorum. Onlar gittiğinde, o da gitmişti. Göğsüm rahatlıyor.

Uzun bir süre alevleri denemedim.

Ama birkaç yıl sonra tekrar denedim. Yeni taşındığım ama köhne bodrum katındaki dairemde tek başıma oturuyorum. Ateşi göğsümden çekiyorum, annemi özlüyorum, onun bilgeliğini ve arkadaşlığını diliyorum. Gülümsemesini.

Ertesi gün, benim için de yeni olan şehrimde caddede yürüyorum. Kornalar çalıyor.

Bana doğru yürüyen bir adam. Uzun, kahverengi saçlı. Kırmızı gözbebekleri olan siyah gözler,

Bana bakıyordu.

Titriyorum. Titriyorum. Parmak uçlarım yanıyor.

Bana doğru geliyor, gözleri pençeleyen bıçaklar gibi tenimi tırmalıyor, arıyor. Kendimi soyulmuş hissediyorum. Maruz kalmış.

Şimdi daha yakın. Ellerim yumruk oluyor. Kalabalık çok yoğun, kaçacak yer yok. Dışlerimi sıkıyorum, hazırlanmak için göğsümün içindeki alevleri açıyorum, son ana kadar bekliyorum - adam yanımdan geçip gidiyor.

Gitti.

New York'ta kaldırımda donup kalmamak için içimde her şey vardı. Öyle yapsaydım, arkamdaki insanlar bağırarak dikkatlerini üzerime çekerdi. Bunun yerine, birkaç adım daha yürüyorum ve bir vitrine ulaşana kadar bedenlerin arasından geçiyorum, omurgamı ona yaslıyorum ve geriye bakıyorum. Kırmızı gözlü ve kahverengi saçlı siyah giysili adam yaya geçidinde duraklıyor. Sonra ellerini kaldırıp karşıya geçiyor.

ceplerinde. Beni görüp görmediğini bilmiyorum, ama görmüş olabileceği düşüncesinin korkutucu olduğunu biliyorum. Gördüyse kötü olur, biliyorum. Çok, çok kötü.

"Acı kaynaklı bıçak."

"Sen kılıcsın."

"Kılıcımız."

Atalarımdan kalma derenin en geniş yerinde ayak bileğime kadar durup başımı sallıyorum. "Anlamıyorum. Aames'i bilerek nasıl çağırdın?"

Jessie'nin alçak, boğuk sesi ormandan bana doğru geliyor. Sesi kan yürüyüşünde olduğundan daha yaşlı geliyor.

"Sana bilmen gereken şeyi gösterdim. Kökümüzü niyetle çağırmak için, sahip olduğunuz gücü ve onu size veren kadını düşünün."

Aklım yazı masasındaki anneme gidiyor. Annem mutfakta. Onun geniş gülümsemesi.

"Ama hafızanın geri kalanına kulak ver, Bree: Eğer çok fazla seslenirsen, ocağı çok fazla açarsan, Avcı seni bulur."

Nefes nefese uyandım, yatak odasına geri döndüm. *Avcı mı? Avcı kim?* Gördüğüm adam daha önce gördüğüm hiçbir Merlin'e benzemiyordu. Erebus'un gözleri bile koyu kırmızı, *siyah* değil. Kanına yenik düşen bir Merlin böyle mi görünür?

Kizia, izinsiz iblis beslemelerini cezalandıran ve "iblis işi" yapan bir simsar olan "Büyük Yok Edici"den korkuyordu. Jessie, gücünü kullandığında peşine düşen gezgin bir iblis olan "Avcı" konusunda uyardı. Vekillerden ne kadar nefret etsem de en azından kim olduklarını ve ne istediklerini biliyorum. Legendborn dünyasının sınırları dışında, tüm kurallar havada kalıyor. Büyü para birimi, cinayet iş ve Kökbörü av. Tüm bunların içinde Nick'i nasıl bulacağız?

Her cevaba sahip değilim ama en azından bir cevabım var. Bir başlangıç. Bir nasıl. Elimi göğsüme bastırıyorum ve fırının eskiden olduğu yerde olduğunu hissediyorum. İçimdeki ateş

Jessie'nin anısıyla ateşlenen, evim ve annem gibi hissettiren göğsüm.

Kucağımdaki bileziğe ve boynumdaki Pendragon kolyesine bakıyorum.

Mirasım, doğuştan gelen hakkım ve kararlarım, hepsi bu hediyelerde toplanmış. Annem güçlerinin nereden geldiğine dair hiçbir fikri olmamasına rağmen savaşmayı seçti. Vera'yı hiç bilmiyordu. Tek bildiği güçlü olduğuydu. Annesi de aynı güce sahipti, büyükannesi de, hatta daha da eskileri... ve bu yeterliydi. Çok ama çok cesurdu.

Düşünmeden Jonas'ın telefonuna uzanıp babamın cep telefonunu tuşluyorum. İlk çalışta açtı. "Hey, hey, işte orada."

Yüzü zihnimde öyle bir belirliyor ki kalbimi sızlatıyor. Grileşen gür kaşlar, tuz ve biber sakalı. Koyu kahverengi yüzünde geniş bir burun, gülümsemesini belirleyen çizgiler.

"Hey, baba." Arka planda oto tamirhanesinden gelen sesleri duyuyorum. "Bir haftadır senden haber alamadım ve tek aldığım 'hey, baba' oldu," diyor, Kıkırdama. Benden gelen her gecikmeli aramada olduğu gibi, öğüt ve biraz üzüntü var, ama aynı zamanda gurur gibi bir şey de var. Sanki kendi hayatımı yaşamak, meşgul ve mutlu olmak aramalar arasındaki uzun aralara değiyormuş gibi.

Keşke bilseydi.

"Özür dilerim." Sesime enerji katmaya çalışıyorum. "Okul, partiler ve diğer şeylerle meşguldüm."

"Sen iyi olduğun sürece, evlat," diye yanıtlıyor. "Güvende olduğun sürece." "Güvendeyim, merak etme." Yutkunuyorum. "Nasılsın?"

"Kendim meşguldüm," diyor. "Aslında dün dükkanda birkaç kişiyi kaybettim, sonra bu sabah iş isteyen iki yeni kişi geldi. Garip bir şey."

Daha uzun oturuyorum. Gill babama bakması için yedekleri gönderdi mi? "Bu Garip. İyi mi bunlar?"

"Mükemmel görünüyorlar," diye ekliyor ve sesindeki gülümsemeyi duyabiliyorum. "Kesinlikle motorlardan anlıyorlar. İki kadın. Lisa - hayır *Lyssa*, onun adı bu - ve Ophelia."

Göğsüm gevşiyor. *Lyssa*, cipin direksiyonunda. Ophelia, uçağın pilotu. Tabii ki. "Bayan dişli kafalar. Görmeyi çok isterim."

"Ve öğleden önce diğer çocuklara bir iki şey öğrettiklerinde? Daha da iyi." Arka plandaki bir ses dikkatini çeker. "Hey, gitmem gerek. Bir şeye ihtiyacın var mı?"

Tereddüt ediyorum. "Çok amaçlı moral konuşmalarından birini hazırladın mı?"

"Her zaman." Bir dakika boyunca düşünceli bir şekilde mırıldanıyor. "Nakavtlar olur. İnsanlar bunun tekrar ayağa kalkmakla ilgili olduğunu söylüyor ama bence bu ringe *nasıl* döndüğünüzle ilgili. *Nasıl* sayılacağını belirleyin ve bunu kendi şartlarınızla yapın. Önemli olan bu."

Islık çaldım. "*Bunu* hazırlamıştın."

"İşimiz bu, bebeğim." Gülüyor. "Meşgul olduğunu biliyorum ama müsait olduğunda ara."

"Ben..." diye boğazımı temizliyorum. "Önümüzdeki birkaç hafta boyunca ekstra meşgul olabilirim."

Sınavlar."

"Her şey yolunda, anladım," diyor. "Seni seviyorum." "Ben de seni seviyorum."

Telefonu uzun süre elimde tutuyorum, babamı şimdiden özlüyorum ama sözleri için minnettarım. Her zaman tam zamanında.

Mesele ringe geri dönmek değil, nasıl geri döndüğünüzdür. Strateji.

Morgainler, Gölge Doğanlar ya da Tarikat onu bulmadan önce Nick'i bulup sağ salım eve getirmeliyim. Sel seçimlerimin başkalarını tehlikeye atma riski konusunda haklıydı. Benim seçimim bizi buraya, Jonas ve Kizia'ya getirdi. Ama düşmanlarımız güvenli yolu seçmez, biz de seçemeyiz.

Ejderhalar kendilerine ait olanı korur ve gerisini yakarlar. Birden aklıma bir fikir geldi.

Oturma odasına girdiğimde, Alice kanepede otururken William ve Sel'in mutfak kapısında acil tonlarda konuştuklarını görüyorum. İçeri girdiğimde üçü de sanki bir şeylerin değiştiğini hissetmiş gibi başlarını kaldırıp bakıyorlar. Ve değişti de.

"Ya Vekiller beni hapse atmakta haklıysa?" Ağzımdan kaçırdım. Sel'in yüzü asıldı ve tartışmak üzere olduğunu anlıyorum ama onu durdurmak için elimi kaldırıyorum. "Dinle beni"

Dışarı. Ya korktukları için beni kilitledilerse ve iblisler iyi bir nedenden dolayı peşimdelerse ve Jonas benden kurtulmaya çalışmakta haklıysa?"

"Bree, ne diyorsun?" William bir adım öne çıktı. "Bunların hiçbiri doğru değildi."

"Biliyorum, ama-" Başımı sallıyorum, kelimeleri arıyorum. "Birini önemli *olmadığı* için kilit altına almaz ya da öldürmeye çalışmazsın. Jonas ve Kizia bana baktılar ve Sonsuzluk Büyüsü'nün çapasını gördüler. Hatları yok edebilecek ya da savaşın gidişatını tamamen değiştirebilecek kadar güçlü tek bir hayat. Vekiller bana baktı ve Siyah bir genç kız gördü. Geri alamayacakları bir *hata* ve kontrol edemeyecekleri bir bedende çok fazla güç." Düşüncelerim hız kazanırken odada volta atıyorum. "Kral unvanını kullanmaya o kadar odaklanmışım ki, ama *diğer* herkes benim ne kadar güçlü olduğum konusunda daha çok endişeliydi, sihirselsel olarak konuşursak-

ve ne kadar güçlü olabileceğimi. Kral olarak değil, *kendim* olarak. Bree."

Oda bir an için sessizleşir. Alice dizine vurur, gözleri derin düşüncelere dalmıştır. Sel'in bakışları benimkileri delip geçiyor ama şimdilik ondan kaçıyorum. Bunu söylemem gerek.

"Ben Arthur'un soyundanım." Bunu söylediğimde, bir beyan gibi geliyor. Sadece benim kontrolüm dışındaki bir dizi olayın sonucu değil, bir gerçeğin ve gücün ifadesi. "Ve ben Vera'nınım. Benden korkuyorlar çünkü onları yenebileceğimi biliyorlar. Yapmam gereken de bu. Her zamankinden daha sıkı çalışacağım, mümkün olan her anı, her 1ght'ı daha güçlü olmak için kullanacağım. Nick'e giden ipuçlarını takip ederken, yol boyunca dövebileceğim isel'i aramalıyız."

"Hayır." Alice ayağa fırlar. "Hayır, Bree."

Sert ses tonu beni şaşkın bir kahkahaya boğuyor. "Ne?"

Sertçe yutkunuyor ve çenesini kaldırıyor. "Konuşuyorduk ve... devam edemeyiz. Devam edemezsiniz."

Kaşlarımı çattım. "Alice, sen ne-"

William adım adım ilerliyor. "Sizi kiralık iblis suikastçılardan ya da Düzen'e sırtını dönmüş müttefiklerden koruyabilecek bir gecelik eğitim yok. Kökünüz tahmin edilemez ve Efsaneden doğan güçleriniz..."

Yanaklarım kızardı. "Çalışmak için zamana ihtiyacım var..."

"O kadar vaktin yok." William başını sallar. "Özür dilerim." "Ne demek istiyorsun?" William'a, sonra Alice'e ve Sel'e bakıyorum.

"Söylediğimiz şey..." Sel bana doğru adım atıyor, gözleri benimkileri deliyor. "Kaçman ve saklanman gerekiyor ve eğer OP araması yapıyorsan ikisini de yapamazsın."

Nick için."

Oda sanki eğilmiş gibi hissediyor. *Dünya* eğilmiş gibi hissediyor. Sözlerini tam olarak çözümleyemiyorum, çünkü buraya yapmaya geldiğimiz şeyin tam tersi.

"Benimle dalga geçiyor olmalısın!" Ağlıyorum. "Bu kararı öylece veremezsin-" Sel birkaç adım ötede durdu. "Kendi güvenliğin için saklanmalısın.

Hayalet ol."

Bunun bir tür şaka olmasını bekleyerek üçünün arasına bakıyorum.

Sel'in kendi sözleriyle yüzleşmesini bekliyordu. "Benden kaçmamı mı istiyorsun?"

"Sormuyoruz, Bree," diyor yavaşça. "Sana söylüyoruz. Kaçmalısın, yoksa öleceksin."

OceanofPDF.com

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

KONTROL

OceanofPDF.com

30

Zar zor konuşabiliyorum. Beynim az önce yaptıklarına yanıt olarak tek bir cümle bile kurmakta zorlanıyor.

Ağzımda tek bir kelime var: İhanet. Ve açıklanamaz bir şekilde, bu ihanet Jonas'inkinden daha kötü hissettiriyor. Onu tanı mıyordum ama arkadaşlarımı tanıyorum. Aynı takımda olduğumuzu sanıyordum ama birdenbire burada, üçe karşı bir durumdayız. Kendi evinizde, kimi göreceğinize dair tam bir inançla aynanın karşısına geçtiğinizde aynanın kırık, çarpık ve *yanlış* olduğunu görmek gibi.

"Kaçmak zorunda mıyım?" Dişlerimi sıkarak konuşuyorum. "Ben mi?"

"Evet," diye cevaplıyor Sel. "Sen."

"*Mecbur muyum?* Yani başka seçeneğim yok mu?" Gözyaşlarım ve aşağılanmışlığım yüzünden görüşüm bulanıklaştı. "Sen Nick'in peşinden giderken öylece oturmamı mı bekliyorsun?"

Sel'in dudakları kıvrılıyor. "Hâlâ sanki bu bir oyunmuş ve biz sana oynamamamı söylemişiz gibi konuşuyorsun."

Ellerimi iki yana açtım, çılgılığım patlamak üzereydi. "Bu o değil mi? Yaptığın şey bu değil mi?"

"Hayır, Bree, hayır." William ellerini iki yana açtı. "Beni dinle. Bütün senaryoları gözden geçirdik. Senin kimliğini gizli tutarken Nick'i nasıl arayacağız? Vekillerin zaten üzerinde olduğunu bildiğimiz bir izi nasıl takip edeceğiz?"

Sizin güvenliğinize öncelik verirken onun güvenliğine nasıl öncelik verebiliriz? Bu imkânsız."

"Öyle değil!" Bağırıyorum. "Gill ve Samira'yı duydunuz, sadece birini ya da diğerini seçmek zorundayız."

"Gill ve Samira bizi güvenliğin tam tersi olan bir güvenli eve gönderdi!" Sel bağırarak karşılık veriyor. "Aralarında bir Yemin haini vardı ve sizi öldürmek için Yeminlerinin onu diri diri yakmasına izin vermeye hazırды. İstihbaratları güncel değil ve sözde müttefiklerine güvenilmez. Sizi bir an önce buradan çıkarmalıyız."

"Dört kişiyiz," diyorum omuz silkerek. "Hadi oylayalım."

"Zaten oyladık," diye mırıldandı Alice.

Ağzım bir açılıp bir kapanıyor. "Ama... uçakta..."

"Otuz-on bin feet yükseklikteki bir uçakta alınan bir kararın hiçbir anlamı yok," diyor Sel, "yere indiğimizde ve yerde her şey cehenneme döndüğünde."

Veto ediyorum. "O zaman oyunuzu veto ediyorum!"

Sel bir kahkaha atıyor ve elleri başının üzerinde uzaklaşıyor. "Saçmalık."

Alice kaşlarını çatıyor. "Sen benim kralım değilsin, Matty."

Bir elimi uzattım. "Görünüşe göre, hepiniz arkamdan iş çevirebiliyorsanız, ben kimsenin kralı değilim!"

"Bree..." William başparmağını alnına sürüyor. "Sel ve ben senden daha uzun süredir bu sahadayız. Ne zaman yetersiz bilgilendirildiğimizi ve silahsız kaldığımızı biliyoruz. Ne zaman geri çekilmemiz gerektiğini biliriz."

Onunla Sel ve Alice'in arasına bakıyorum ama kimse kıpırdamıyor. Kimse konuşulacak bir şey varmış gibi bakmıyor bile, çünkü zaten konuşmuşlar. Bensiz.

Eninde sonunda Sel'in insanlığını korumak için Kral Büyücüsü Yemini'ni yerine getirmesi gerekecek ve mantıklı beynim Nick'i kurtarmak ve bu süreçte kendini kurtarmak için gitmesinin mantıklı olduğunu biliyor. Belki de benimle kalması hiç mantıklı değildi. Ama mantıksal aklım gitti, gitti, gitti.

Bu odaya mücadeleye devam etmeye hazır bir şekilde girmiştım ve aniden bir duvara çarptım. Herhangi bir tuğla duvara değil, *arkadaşlarıma*. Kral olduğumu ya da yeterince yakın olduğumu sanıyordum. Kararlarımızın "benim kararım" olduğunu sanıyordum. Kan yürüyüşümde neler öğrendiğimi, neler öğrenmeye devam edebileceğimi, ne kadar daha güçlü olabileceğimi bilmiyorlardı-

Bir hafta önce, boğazımda biriken öfke kükremesi Arthur'un ki gibi hissedebiliyordum, ama şimdi? Hepsi benim.

"Nick'in dışarıda avlandığını biliyorsun!" Sel'e bağıyorum. "Ölebilir! O kısmı unuttun mu?"

Bir hareket bulanıklığı içinde yüzüme bakıyor, gözleri yanaklarımda kor gibi. "Tekrar söyle."

Sertçe yutkunuyorum ve çenemi kaldırıyorum. "Ondan vazgeçmemi istiyorsun-" Dudakları bir hırıltıyla geriye kıvrıldı.

Onun gazabına kendi gazabımla karşılık veriyorum. "Onu kurtarabilirim. Ve sen bana denememi bile söylüyorsun."

Hoşnutsuzluk ağzını büküyor. "Eğer yaptığının bu olduğunu düşünüyorsan ve bunu neden yaptığımı, bunun *kolay* olduğunu düşünüyorsan... o zaman..."

"Sonra ne olacak?" Meydan okuyorum.

Başını sallayarak geri çekiliyor. "O zaman tacı giymeye gerçekten hazır değilsin."

"Selwyn!" William bağıyor.

Sel o kadar hızlı dışarı fırlıyor ki, paltosu arkasında havada şangırdıyor.

Sıcak gözyaşları yanaklarımdan aşağı süzülüyor; göğsüm kabarıyor. Bütün bunlar yanlış. Böyle olmaması gerekiyordu... *Karar verdiğim şey* bu değildi.

William yaklaşıyor, sırtımı daire şeklinde ovuyor. Bir süre sonra iç geçiriyor. "Biraz kahvaltı hazırlayayım, sonra peşinden giderim."

"Teşekkürler Will," diyor Alice. Başını sallayıp uzaklaşıyor ama sıcaklığı gider gitmez Alice'in kolları beni yandan sarıyor. "Özür dilerim...."

Konuşurken sesim çatlıyor. "Kaçamam."

"Kaçamazsın."

"Yapamam, Alice...."

Başını omzuma yaslıyor. "Biliyorum. Ama ölürsen hiçbir şey yapamazsın. Ve sen ölemezsin Matty...."

Keskin bir nefes alıyorum. Şüphe, onu uzaklaştırmak istesem de sert kenarlarımdan içeri süzülüyor. "Ben yapmadım-"

"Neredeyse başarıyordun, tamam mı?" diye fısıldıyor. "Neredeyse yapıyordun." İstesem de onunla tartışamıyorum. Gözyaşlarının omzumdaki kumaşı ıslattığını hissederken olmaz.

"Bu durumdan hoşnut değilim," diye mırıldandım.

"Ben seninle olacağım. Savaşman için başka bir yol bulacağız."

Ayna hâlâ kırık ama Alice burada, bizi tekrar bir araya getirmeye çalışıyor.

Fısıldıyorum, "Söz veriyor
musun?" Başını sallıyor.
"Söz veriyorum."

Yemekten sonra Sel, Gill'i arar. Saklanma planımızı duyunca, Sel'e gitmeden önce bizi bodruma götürmesini söyledi. Bir bodrum olduğunu bile bilmiyorduk.

Sel onun talimatlarına uyarak koridordaki sert ahşap Aoor'un üzerine diz çöküyor ve süpürgelik boyunca gizli bir mandal arıyor. Yeterince emin, mandalı çektiğinde, Aoor'un dörde üçlük bir bölümü bir inç yükseliyor. Sel'in onu yukarı kaldırmasına yetecek kadar yükselir ve tekrar kendi üzerine düşerek taş duvarlı bir merdivenden aşağı inen ahşap merdivenleri ortaya çıkarır.

"Vay canına," diye fısıldıyor Alice. "Bu James Bond seviyesinde bir havalı."

Sel daha merdivenlerin dibindeyken bir düğmeye basıyor ve bir dizi tepe lambası beton zeminli bir odayı aydınlatıyor. Onu evin ayak izi büyüklüğündeki bir alana kadar takip ediyoruz.

Bir duvarın karşısında maskeleme bandı üzerine karalanmış isimlerle etiketlenmiş dolaplar var. Arka duvarda ise Loca'nın bodrum katındakine benzer, tanıdık bir silah rafı yer alıyor.

Sel sol tarafımızdaki duvarda bulunan bir sıra giysi rafı boyunca yürüyor. "Gill ihtiyacınız olan her şeyi almanızı söyledi." Kıyafetleri, bot ve ceket raflarını ve daha küçük bir silah rafını işaret ediyor, hepsi de oldukça... katlanabilir ve küçük görünüyor. Kişinin üzerinde gizlemek için tasarlanmış.

Sel masayı ve köşedeki devasa gri-beyaz makineyi işaret ediyor. Bir yazıcıya benziyor ama kâğıdın nereye gideceğini göremiyorum. Onun yerine yakınlarda bir yığın plastik kart var. "Kimlik için fotoğraf gönderiyor. Şimdiden bir sahte koleksiyonları var. Çekmecelerde nakit olduğunu söyledi." Dönüyor ve başka bir şey söylemeden yukarı çıkıyor.

William ve Alice giysilere doğru ilerliyorlar ve ben de Sel gözden kaybolana kadar onun geri çekilen halini gözlerimle takip ediyorum. İlk gecedan beri benimle konuşmamıştı.

Kahvaltıdan önce, ve sanırım bu şekilde ayrıldığımıza göre, tek başına 1. Nick'e gidecek. Umarım yollarımızı ayırmadan önce konuşma fırsatımız olur, ama bunun için açık bir kapı bırakmıyor.

Alice yüzünde bir gülümsemeyle bana el sallıyor. "Hadi ama Bree, burası belalı mağazadan alışveriş yapmak gibi, tek farkı her şeyin bedava olması."

On dakika sonra küçük banyomuza geri dönmüş, Alice ailesiyle telefon görüşmesi yaparken aynada kendimi görmek için dönüp duruyordum. Liege'lerin ortak dolabında bulunan her şey rahatlık ve hareketlilik için yapılmıştı. Yanlardan yırtmaçlı uzun bir kömür rengi tunik, koyu kırmızı işlemeli V yakalı bir üst, ona uygun bir tayt ve kapüşonlu bir ceket bulmuştum. Alice ikimize de kullanılmış olduğu belli olan alçak topuklu, kaval kemiği yüksekliğinde botlar buldu. Boyutları tam olarak mükemmel değil ama derisi esnek ve ayak bileklerimi ve ayak parmaklarımı sarmaya hazır görünüyor.

Seçeneklerimi düşündükten sonra, başımızın belaya girmesi durumunda saçlarımın yüzümden uzak durması için buklelerimin ön kısmını örmeye karar verdim. On iki saat oldu ama saçımın arka orta kısmı hâlâ nemli. Onu da örmeyi düşünüyordum ki kapı çalındı.

"İçeri gel," diye sesleniyorum.

"Benim." William'ın sesi kapının içinden duyuluyor ve kapıyı açtığımda onu, üzerinde belirsiz bir ifade, koyu renk bir kot pantolon, siyah bir kazak ve siyah bir ceketle odada dikilirken görüyorum. Daha önce hiç görmediğim bir Sel out1t. "İyi görünüyor muyum?"

Gülümsüyorum. "William, harika görünüyorsun. Bunu tahmin edemezdim ama siyah kesinlikle senin rengin."

"Siyah herkesin rengidir." Ağzının bir tarafını minnettar bir gülümsemeyle kaldırıyor ve başını eğiyor.

"Bahse girerim Dylan seni siyahlar içinde seviyordur," diyorum sırtarak. William'ın erkek arkadaşıyla nihayet birkaç hafta önce tanışabildim. Dylan son sınıf öğrencisi. Uzun boylu, koyu kahverengi tenli ve geniş bir gülümsemesi var. Sevimli, kibar ve çevre adaleti bölümünde okuyor.

William'ın yüzü kararır. "Öyle. Yaptı."

"Yaptı mı?"

"Ayrıldık." Kapı pervazına yaslanıyor. "Daha doğrusu ben ondan ayrıldım."

"Ne?" Çenem açıldı. "Ne zaman?"

William yavaş ve ölçülü bir nefes alır. "Arthur aradıktan sonraki gün."

"Neden-"

"O gece mağarada bir şey hissettim," diyor William. "Bir tür *çekim*. Göğsümde. Bunu sana söylemiş miydin?"

Başımı salladım. "Hayır. Nick de Kralların Ayini hakkında benzer bir şey söylemişti." "O zaman ben de hissetmiştim." Başını sallıyor. "Acaba hepimiz yaptık mı? Tüm Scionlar, bizim

Şövalyelerin ruhları bir ipin ucundaki 1sh gibi ruhlarımızı çekiştiriyor. Bu bana nerede olursam olayım ya da ne yaparsam yapayım Gawain'in soyundan geldiğimi hatırlattı. Çok az seçeneğimiz var. Sürekli söylüyorum ama bu doğru," diyor sessizce. "Ve ben Dylan'ın gitmesine izin vermeyi seçtim."

"Arthur çağırdığı için mi? Yoksa Camlann mı?" Soruyorum, sonra yutkunuyorum. "Ya da ben?" William ayağa kalkmaya çalışıyor. "Bu noktada hepsi tek bir neden, sence de öyle değil mi?"

Acı yüzünde geziniyor, orada ve gitmiş. "Will..."

"Alice'in kimlik basımını hallettiğini haber vermeye geldim." Bana yeni bir isim ve adresin yanında eski Early College kimlik fotoğrafımın olduğu bir ehliyet verdi.

Tereddüt ediyorum ama Dylan hakkında daha fazla araştırma yapmaktansa onu takip ediyorum. "Ramona Pierce?" diye sordum.

"Evet." Çenesini omzunun üzerinden salladı. "Sen hazır olduğunda biz de hazırız Ramona."

Ramona Pierce'in dikkat çekip çekmeyeceğini değerlendirmek için aynada kendime bakıyorum. Boynumdaki izler neredeyse yok oldu, böylece biri beni öldürmeye çalışmış gibi görünmeyeceğim. Tekrar.

Odadan çıkmadan önce, seçtiğim silahları ekliyorum. Bir sonraki kan alma işlemim için çengelli iğne ve yara bantlarını tuniğin arkasındaki küçük iç cebe saklıyorum. Sonra, geri çekilebilir kılıçlardan birini botumun içine kaydırıyorum. Onu aldım çünkü bana Nick'inkini hatırlatıyordu ve artık ona doğru değil, uzağa doğru koşuyor olsam da onu yakın hissettiriyordu.

Diğer Efsane Doğanlar'ı ve Cestra'nın yalanlarının işe yarayıp yaramadığını merak ediyorum.

Her şeyden vazgeçip saklanacağıma inanıp inanmayacaklarını.

Sanırım şimdi tam olarak yaptığım şeyin bu olduğuna inandıkları için onları suçlayamam.

Oturma odasına girdiğimde tuniğimi sıkmak için kemerimi bağlıyordum. "Tamam, Ramona hazır. Alice, kim-"

"Alice ve William çoktan dışarıda, Jonas'ın arabasını yüklüyorlar."

Sel'in sesi beni durduruyor. Yepyeni kıyafetleriyle koltuğa yayılmıştı. Yakası yukarı kıvrılmış ve kolları cuP'larını örtecek kadar uzun siyah bir pardösü ceket. Siyah pantolon ve yepyeni gibi görünen botlar.

"Oh," diyorum ihtiyatla. Şimdiye kadar başka bir Liege'in Sel'i almaya ve Nick hakkındaki son bilgileri ona aktarmaya hazır bir şekilde yolda olmasını bekliyordum. "Gill senin için başka bir araba mı gönderiyor?"

"Hayır." Auid'in o tek hareketiyle koltuktan kalkıyor ve elleri cebinde bana doğru yürüyor.

Bu çok garip. "Neden olmasın?"

Bana garip bir bakış attı. "Çünkü ondan bunu hiç istemedim."

Göz kırpıyorum. "Düşündüm ki-"

"Kendimi bildim bileli hayatımı Nicholas'ı güvende tutmaya adadım." Yaklaşırken bakışlarımı tutuyor, beni sinir bozucu bir bulmacaymışım gibi inceliyor. Tam önümde duraklıyor ve yanaklarına küçük kıvılcımlar saçılıyor. Teninden yayılan sabun kokusunu alabiliyorum.

Başımı sallıyorum, kalbim küt küt atıyor. "Biliyorum. Anlıyorum."

"Hayır, *bilmiyorsun*." Yüz hatlarında sessiz bir öfke çiçek açıyor ve hepsini yakıyor. "Varlığının dokusunun, özünün bu kişiyi güvende tutmak için değiştirilmesinin nasıl bir his olduğunu bilmiyorsun. Öyle ki o tehlikedeyken nefes alamıyormuşum gibi hissediyorum. Kral Büyücüsü Yemini işte bu kadar istilacı. Öyle olmak zorunda, çünkü kralı güvende tutmak, Çizgileri güvende tutmak demektir."

Ne diyeceğimi bilemiyorum, çünkü o haklı. Bu duyguyu anlamıyorum. Anlamak istediğimi de bilmiyorum.

"Nicholas öldü çünkü diğer günahlarımın yanı sıra sorumluluğumu korumayı başaramadım." Kaşlarını çatıyor, suçluluk ve inanç yüzünde savaş halinde. Mahkûmiyet kazandı.

"Ama Şimdi seni korumak için yanında kalmazsam Tarikat'ın gerçek görevini, Yemin'in ruhunu, Nicholas'ı ve seni yüzüstü bırakmış olurum."

Gözlerimi kapattım. Başımı sallıyorum. Sesindeki tutkuyla başımı döndüren o his mideme hücum ediyor.

"Hayır," diye azarlıyor ve çenemi bir yumrukla kaldırıyor. "Saklanmak için gittiğın yerden geri dön. Bana bak." Gözlerimi açtığında onun bana baktığını görüyorum, ağızının kenarlarında belirsizlik var.

"Saklanmıyorum," diye ısrar ediyorum.

BaŐparmağı enemin üzerinden geçiyor. "Gitmemi istiyor musun?" Başka tarafa bakıyorum ama sesi beni geri çekiyor. Bu sefer daha ısrarcı. "Bree. Gitmemi istiyor musun?"

Sesim sessiz ama emin. "Yeminini yerine getirmediğın için intihar etmeni istemiyorum."

"Sana zaten söyledim," diyor, sesi alçak, "seni ve William'ı korumak beni bir arada tutmaya yetiyor. Ve sen soruya cevap vermedin."

İimi çektim, omuz silktim. "Hayır, gitmeni istemiyorum." Mırıldanıyor. "Dürüst olmak o kadar zor muydu?"

"Daha önce bana çok kızmıŐtın. Neden?" Cesur hissederek soruyorum.

"nk aptal Şey" - enesi düşmeden önce çenemi çiziyor

- "Gerçekten seni terk edeceğimi

düşündün." Ağızım açık kaldı. "Kavga ettik..." Glmsyor. "Her zaman kavga edeceğiz, sanırım."

"Ama... sırf kral olduğum için kimseyi beni takip etmeye zorlayamam. Senin kendi görevin var."

"Görüyorum ki dn geceki konuşmamı ciddiye almışsın." "Beni mecburiyetten koruduğunu sylemiŐtın." "yle söyledim."

"Beni neredeyse ldrdğın için hapse girmeye hazırydın."

"Hâlâ da yleyim." Başını sallıyor. "Eğer dürüst olursak."

"O zaman beni öldürmeye çalıŐmanı telafı etmek istediğın için mi Şimdi beni koruyorsun?"

Aramızda sessizlik.

Sonunda yüzü zgn, alaycı bir ifadeye bürünüyor. "Hileli soru."

"Neden?"

"Çünkü bu imkansız." Ağzı kendini küçümseyen bir gülümsemeye dönüşüyor. "Günahlarımın bağışlanmasını isteyebilirim ama bu kefareti asla ödeyemeyeceğim. Ne sana, ne kendime, ne de Nicholas'a."

Kaşlarımı çattım. "Neden bunu Nick'e telafi etmek zorundasın ki?"

Elimi sıktı. "Son kontrol. Az önce sana bağlılığımı bildirdim. Oldukça dramatik diyebilirim. Bunun yerine buna odaklanabilir miyiz?"

Kaşlarının arasındaki kıvrım, çenesinin ritmik sıkılığı dikkatimi dağıtıyor. Sonra bunların ne olduğunu anlıyorum; çaresizlik. Sorusu retorik değildi. Şu anda onu zorlasam, soruyu alay ya da hakaretle geçiştirmez; açıklardı. Bunu yapmak istemezdi ama sorarsam yapardı, *çünkü* ben sordum. Ben zorlamıyorum. Bunun yerine, "*İyi* bir konuşmaydı. Pratik yaptın mı?"

Gözlerini deviriyor ama yüzünde bir rahatlama ifadesi beliriyor. "Ben klasik bölümünden mezunum, biliyorsun. Bir bildirinin nasıl yapılacağını bilirim."

Sırıtiyorum. "Bir dahaki sefere bunu Latince yap, belki etkilenirim."

31

"TALBOT VE LONGFELLOW' MU?" Alice haykırır. "Bu bir adres değil."

"Hayır, değil," diyor Sel, dikiz aynasından bana bakarak. Arabayı o kullanmakta ısrar etti ve William'la birlikte Jonas'ın Escalade'inin ön tarafındaydılar, ben ve Alice de arkada. "O kısımdan bahsedecek miydin?"

"Yeraltına inmem gerektiğini söyleyen sizdiniz." Rootcrafter'larla ilgili ipucumun karalanmış bir ipucu değil de bir ipucu olduğunu iddia ettiğim için utanmaya başlıyorum. "Samira onu bana verdi ve yardıma ihtiyacım olursa kullanmamı söyledi. Bunu çözebileceğimi düşünmüş olmalı."

Sel inliyor ve bir dirseğini kapı paneline dayıyor. "Biz sürerken Google'a bak. Şimdilik bizi evden ve hava alanından uzaklaştırıyorum."

Bana biraz fazla aile gezisi gibi geliyor. Ölümcül, iblis avlayan, büyülü kanunlardan kaçan bir yolculuk.

Alice, Jonas'ın telefonuna bir şeyler yazmak için başını eğerek, "Google'da..." dedi. "Tamam, Talbot ve Longfellow, *Georgia'daki Clayton* kasabası yakınlarında iki yol. Dağların tepesinde. Yollar kesişiyor. Ama orada hiçbir şey yok. Ormanın ortasında rastgele bir kavşak."

Sel'in gözleri dikiz aynasında benimkilerle buluşuyor. Tekrar yola bakıyor, ağzı birinciye işaret ediyor. "Ne kadar uzakta?"

"Üç saatlik yol."

"Vardığımızda hava kararmış olacak, ya da kararmaya yakın." William yön bulmaya yardım etmek için telefonu Alice'ten alır. "Bir olduğuna eminim. Samira bir Liege. Güvenli olmasa Bree'yi bir yere göndermezdi."

Alice gözlüklerini yukarı itiyor ve kaşlarını çatıyor. "Jonas'ın da bir Liege olduğunu söyleyeceğim an bu mu?"

"Hayır," diye cevap verdim. "Şu an o an değil, Alice." "Anladım."

Bir buçuk saat sonra Sel'in başparmakları sabırsızca direksiyona vuruyor. "Benzine ihtiyacımız var."

Alice ön camdan dışarı bakmak için öne doğru eğiliyor. Önümüzde uzun, düz, iki şeritli, her iki yanında 1 kaynak bulunan eski bir otoyol var. "Bir istasyon göremiyorum."

"Biliyorum," diye mırıldanıyor Sel. Gözlerini kısıyor. "Birkaç mil ileride sağda." Alice guPaws. "O kadar uzağı görebiliyor musun?"

"Evet. Cyffion aether kullanımımı engelliyor, bedenimin doğal yeteneklerini değil." William'a bakar. "Parayı kullanacağız. Girin, çıkın."

"Anlaştık. Ödeyeceğim." William elini kaldırır. "Ama önce tuvaleti kullanmam gerek."

"Ben de," diyor Alice.

Sırıttıyorum. "Aynen."

Sel sırayla üçümüze de kaşlarını çatıyor ve tüm dünyaya hoşnutsuz bir ebeveyn gibi bakıyor. "Peki."

İki pompalı bir benzin istasyonunun çakıl taşlı otoparkına giriyoruz, içerideki ışıklar yanmasa kesinlikle terk edilmiş olduğunu düşüneceğim. Pompaların kendileri daha iyi günler görmüş gibi görünüyor ve yola bakan bir tanesine kontrplak bir tabela asılmış. Üzerine birisi rahatsız edici derecede agresif kırmızı spreyle boyanmış. SADECE KENDİNE SAHİP ÇIK kelimelerini yazmış.

Sel, vitrinden daha uzaktaki pompanın yanına yanaşıyor. "Çabuk olalım."

William cipten atlıyor ve sürücü tarafındaki arka kapıya doğru ilerliyor. Ona katılabilmemiz için kapıyı açar açmaz, William'ın muhtemelen grubumuzdaki en zararsız görünen kişi olduğunu fark ediyorum. Alice ve ben birbirimize

ve onun da aynı şeyi düşündüğünü hemen anlıyorum. Bir çeşit... hafif düşmanca sanat galerisi açılışı için giyinmiş görünüyoruz. Alice parmak eklemlerini arka cebine sokuyor ama askeri ceketini çıkarıyor.

Üçümüz çakıllı otoparktan geçip mağazaya giriyoruz.

William cam kapıyı açtığı anda içeride, tezgâhın arkasında konuşmakta olan iki beyaz adam vardır. Kırklı yaşların ortalarında görünüyorlar ve benzer özelliklere sahipler: siyah saçlar, sivilceli burunlar ve geniş yapılar. Sanırım kardeşler.

Ortam hemen ekşidi.

Arabayla geldiğimizi ve boş arsada yürüdüğümüzü açıkça gördüler ama bize doğru dönmekte acele etmediler. Uzun boylu kardeş başını salladı. "Nasılsınız?"

"Güzel, teşekkürler," diye yanıtlıyor William. Cüzdanını çıkarır. "Dışarıdaki pompadan otuz dolar istiyorum."

"Pekâlâ," diyor adam. William'ın banknotlarını alıp parasını öderken, diğer kardeş bana ve Alice'e öyle bir bakıyor ki, aklından geçen şeyin iltifat olmadığını anlıyorum. Ağzı parlak görünüyor, sanki az önce yağla kaplı bir şey yemiş gibi.

William en yumuşak, en makul tavrını takınır. "Tuvaletiniz var mı?"

"Bir. Dükkânın arkası." Ağabey, büyük sigara kutularının camın arkasında saklandığı tezgâhın üzerindeki rafın arkasına uzanıyor. Sonra William'a, ucunda iple bağlanmış bir anahtar olan uzun, rahatsız edici derecede lekeli bir tahta çubuk uzatır.

"Teşekkürler." William hiç düşünmeden çubuğu aldı. Sel'e el sallamak için dönüp pompanın hazır olduğunu işaret ediyor, ama geri döndüğünde Alice'le beni gözleriyle ve kaşlarını kaldırarak kontrol ediyor. *İyi misin?*

Başımı sallıyorum. "Atıştırmalık bir şeyler ararız," diyorum, hem erkeklerin hem de Sel'in duyabileceği kadar yüksek bir sesle.

Alice ve ben patates cipsi standına doğru ilerliyoruz. Birden keşke işemek zorunda olmasaydık diyorum. Bu garip bir durum ve ensemdeki tüyler diken diken oldu; izleniyoruz.

William mübarek birkaç dakika sonra tuvaletten çıkıyor ve biz de ona katılmak için mağazanın ortasına doğru ilerliyoruz. Birimizin alması için anahtar çubuğunu uzatıyor ve işte o zaman dükkândaki ekşi his keskinleşiyor.

"Onu geri alacağım," diyor ikinci kardeş, tezgâhın etrafından dolanarak. William'dan daha uzun ve daha geniş ve ikimiz de alamadan çubuğa uzanıyor.

"Bizim de gitmemiz gerekiyor," diye açıklıyor Alice gergin bir gülümsemeyle. Adam anahtarı bir kolunun altına sıkıştırır. "Kusura bakmayın. Tuvalet arızalı."

Alice'in çenesi düştü, ben de parmak bastım. "Ne?" Bir William'a, bir arkama bakarak soruyorum. "O sadece-"

"Kural dışı." Adamın ağzının köşesi ani bir kinle dolu bir sırıtışla kalktı, gözleri sanki tüm bu kini bana yapıştırmak istercesine benimkilere yapıştı. Yüzüme çiz ki yanlış anlamayayım.

Çok iyi anlıyorum. Ve ona bakmadan bile Alice'in de anladığını biliyorum. Yüzü parlak, öfkeli bir kırmızıya bürünüyor ama hiçbir şey söylemiyor. Georgia'da hiçbir yerin ortasındayız. Savaş var ve muharebeler var. İkimiz de bu savaşı seçmiyoruz.

William, ancak.

"Affedersiniz?" William başparmağını omzunun üzerinden sallayarak soruyor. "O banyoda bir sorun yok."

"Ama şimdi var." Adam omuz silkiyor ama sesinde, ağzının yapısında alçak bir tehdit kendini belli ediyor. "Bu kadar basit."

Korku boğazıma dolanıyor, kalbimi hızlı bir ritme sokuyor. William muhtemelen bu adamlarla teke tek dövüşebilirdi, ama ne olacağı belli olmazdı. Üzerlerinde ya da tezgâhın arkasında bir silah olabilir; bir bıçakları olabilir. Eğer isterse, bu adam o lekeli, pis tahta çubuğu bir silah gibi kullanabilir. Geri çekilebilir kılıcım var ama dar bir alandayız ve ne yapacağım, bu adamları doğrayıp açacak mıyım? Sel dışarıda ama yapabileceği herhangi bir şey onun insan olmadığını ortaya çıkarır. Çok fazla bilinmeyen var. "Bırak onu Will," diye ısrar ediyorum. Gömleğinin kolunu çekiştiriyorum. "Biz biriz."

Ama William'ın içinde bir şeyler koptu. Diğer adamla yüzleşmek için yaklaşırken gözleri Aash'a kaydı. "Arkadaşlarımın tuvaletinizi kullanmasına neden izin vermediğinizi bana açıklayacak mısınız?"

Alice'in gözleri büyür, kendini hazırlar. Ama yaşlı adam sadece başını sallar, geniş ve ıslak görünen ağzında o gülümseme yayılır. "Hayır."

Tezgâhın arkasındaki adam iki elini de yapışkan yüzeye dayıyor. "Burası bizim mağazamız," diyor omuz silkerek. "Size bir şey açıklamak zorunda değiliz."

Kapının üzerindeki zil çalıyor. "Bir sorun mu var?" Sel içeri girdi. İki adamı tartıyor, bizi kontrol ediyor, hepsi bir kalp atışı kadar kısa bir sürede.

"Sen ne oluyorsun be?" diye bağılıyor adam, Sel'i bir aşağı bir yukarı süzerek. "Cadılar Bayramı erken mi geldi? Gözlerinin nesi var evlat?"

"Hey!" dedim, öne doğru adım atarak.

Sel beni durdurmak için elini kaldırıyor. Yüzüne Aat, duygusuz bir gülümseme yerleştiriyor. "Bir sorun mu var?" diye tekrarlıyor.

"Siz bir tane olmasını istemediğiniz sürece hayır." Kardeşi kasanın etrafından dolanıyor ve çok rahat bir şekilde tezgâha yaslanıp kollarını kavuşturuyor. Selwyn'e de bakıyor, kaşları çatık. "Sen şu *gotik* çocuklardan mısın? Neyin var senin-"

"Yardımcı olabilir miyim?" Sel soruyor, sesi gergin. "Eğer değilse..."

Adam geri çekilip hepimize baktı. "Sanırım hepinizin gidip gitmesi gerekiyor. Rave'inize gidin ya da... her neyse."

Sel'in tedirgin olduğunu gösteren tek işaret boynundaki nabzın atması. Dişlerini sıkıp William'a bakıyor. "Gitmeliyiz, William."

"Katılıyorum," diye tükürüyorum, kalbim kaburgalarımın altında gümbür gümbür atıyor olsa da. "Hadi gidelim." Alice ve ben çoktan çıkışa doğru ilerliyoruz ama William yerinden kıpırdamıyor. Ellerinin yanlarına düştüğünü fark ettiğini bile sanmıyorum - Sel, Alice ve benim hemen tanıdığımız bir hareket. Aether çağırmak için avuç içi açık pozisyon.

Yapmazdı.

Sel iki adımda William'ın yanında, elini dirseğine dolamış, parmaklarıyla kazıyor. "William." Acı William'ın dikkatini çeker. Sel ve diğer adamların arasına bakar.

"Yola çıksan iyi olur *William*," diye alay ediyor anahtarı taşıyan adam. İstedığımız anahtarı yüzünde bir gülümsemeyle elimizin uzanamayacağı bir yere sallayarak bizi uzaklaştırıyor.

William, Sel'in onu dükkândan çıkarmasına izin veriyor.

Grup olarak Escalade'e geri dönüyoruz ve sessizce arabaya doluyoruz. Sel arabayı çalıştırıyor ve hızla dışarı çekiyor. Otoyola çıkar çıkmaz başını salladı. "Will-"

"Biliyorum," diye mırıldandı William. "Özür dilerim."

"Kasanın arkasında silahları vardı," diyor Sel açıkça.

Donup kaldım. "Sen... sen gördün mü?"

"Kokladım." Sel'in çenesi ileri geri hareket ediyor. "İkisinden biri ona doğru gitmiş olsaydı, onları durdururdum. Yeterince hızlıyım. Ama olay çıkarmaya razı olamayız. Polisin çağrılmasını bekleyemeyiz."

"Efsane Doğanlar'ın iblislerden kurtarması gereken insanlar bunlar mı? Uğruna kendinizi feda ettiğiniz insanlar mı?" Alice kaşlarını çatıyor ve başını pencereye yaslıyor. "O ikisi buna değmez."

Uzun bir süre sonra William iç geçirir. "Bizim seçimimiz değil. Biz bu savaşın içinde doğduk."

"Ha," diye homurdandım. "Evet, peki orada ne oldu? Ben ve Alice o savaşın içinde doğduk."

Alice inliyor. "Sadece *işemeye* çalışıyorum. Bu kadar. Ama sonra Irkçı Şey Bir ve Şey İki. Bu ne lan?"

"İçeri tek başınıza girmenize izin vermemeliydim," diyor Sel. Aynadan bana bakıyor. "Böyle olduğu için üzgünüm."

"Her iblisle savaşılamazsın," diyorum sessizce. Adrenalinin vücudumdan atılmasını isteyerek ağaçların geçişini izliyorum. Sistemimden çıkarmak için ellerimi 1'lere sıkıyorum. "Sadece unvanımın ne olduğunun, kimin büyüüne sahip olduğumun önemli olmadığını hatırlatmak için..."

"Ben Efsane Doğumlu değilim," diye devam ediyor Alice. "Ama öyle olsaydım ve bir GölgeDoğan o pisliklerden biri için geliyor olsaydı, başka tarafa bakmak zorunda kalabilirdim."

Araba sessizliğe gömülür. Kimsenin Alice'e cevap verme zahmetine girmemesi, ona karşı çıkmaması, muhtemelen hepimizi bir düzeyde rahatsız etmelidir. Alice'in ifadesi muhtemelen birilerini insan hayatını savunmak için şok etmeli, bu iki adam zar zor yeterli olsa bile. Ama kimse tek kelime etmiyor.

Crossroads Lounge'da ilk fark ettiğim şey, neon mavi tabelanın üzerine monte edilmiş ejderha şeklindeki kafatası.

Hemen ardından, ormanın içinde asfaltsız iki köy yolunun kesiştiği bir tepede yer aldığını fark ediyorum. Gerçekten bir adresi yok.

Yolun aşağısına, yarısı hendeğin içine park ediyoruz. Barın dışındaki çakıl park yeri çok küçük, en fazla altı araba alabilir. Diğer her yerde park etmek ilk gelene ilk hizmet ve yollar araçlarla dolu. Kamyonetler, külüstür sedanlar ve ara sıra lüks SUV'lar. Eklektik bir kalabalık.

Patikayı kaplayan birkaç büyük meşale var ki, kullanışlı olsalar bile muhtemelen büyük bir tehlike oluşturuyorlar. Onların ışığının ötesinde, hava kır karanlığına yaklaşıyor. Işık kirliliği yok, bu yüzden akşamın ilk yıldızları gökyüzünde lacivert kadife kumaş üzerine serpilmiş elmaslar gibi asılı duruyor.

"Her şeyden önce, bir de banyo." Alice tepenin zirvesinde yanımda duraklıyor ve çenesi düşmüş bir halde kafatasına bakıyor. "Bu gerçek bir...?"

"Ejderha mı?" William malzemeleri. "Öyle görünüyor."

"Ne?" Alice bana bakarak söylüyor. "Ejderhalar gerçek mi?!"

"Ejderhalar gerçek değildir," diyorum, sonra tereddüt ediyorum. William'a dönüyorum. "Ejderhalar gerçek mi?"

Omuz silkiyor, elleri ceplerinde. "Bir noktada Galler'de gerçektiler." "Yani, bu kod... Tarikat dostu bir bar ya da onun gibi bir şey mi?" Alice soruyor.

"Pendragon mu?"

Önümüzde hızla ilerleyen ve muhtemelen çoktan her girişi aramış olan Sel, sessiz bir vınlamayla önünde beliriyor. Gözleri karanlıkta parlıyordu. "O kapılardan içeri girdiğimizde bu kelimelerin hiçbirinden bahsetmeyeceksin. Ne bağlı olduğumuz örgütten ne de tacın sembolünden. Anladın mı?"

Alice Aushes, ama başını sallar.

"Güzel. Şimdi önerim-" Sel'in sesi boğucu bir solukla kesiliyor. Gözleri irileşir ve görmez olur; eli göğüs kafesine gider ve kumaş parçasını tırmalar.

"Sel?" William sorar.

Hava almak için yukarı çıkan bir dalgıç gibi nefes alıyor ve iki büküm oluyor, gözleri acıyla kısılıyor.

"Sel!" İleri doğru adım atarak bağıyorum. Boştaki eli beni durdurmak için havaya kalkıyor ve bir, iki adım geriye sendeliyor. "Ne oluyor?"

"Bu...?" William'ın yüzündeki ifade beni korkutuyor. Jonas yere yığıldığında, bir adamın swyn'lerinin iyileştiremeyeceği bir şekilde ölmesini izlediğinde takındığı ifadenin aynısı.

Hâlâ yere eğilmiş olan Sel başını sallıyor. "Nicholas."

Bir nefes çekiyorum. "O...?" Kendi cümlemi bile tamamlamak istemiyorum.

"Yaşıyor, ama..." Sel alçak, sinirli bir ses çıkarır, sanki kendi kendini dövecekmiş gibi

Yapabilseydi acı çekerdi. Parmakları gömleğinin kumaşını çekip 1. kolunda büküyor. "Tehlikede."

Paraya uzanıyorum, parmağımı metale sürtüyorum, ama kan akmış. Tuniğimin içindeki çengelli iğneyi bulmaya çalışıyorum. Açıyorum ve ucunu başparmağıma bastırıyorum. "Ne yapıyorsun?" William kolumu tutuyor ama artık çok geç.

Alice onu geri çekerek, "Kan oPering," diye açıklıyor.

"Kanım adına..." diye mırıldanıyorum ve dünya bir anda siyaha dönüyor, sanki etrafımda bir perde kapanmış gibi. *Haydi. Hadi, hadi.*

Yosunlu taşın tepesinde duruyorum.

"Arthur!" Sesleniyorum ve umarım cevap verir.

Bir dakika sonra Arthur'un sesini duyuyorum. Gıcık ve sinirli. "Yapmayacaksın *Seni şövalye torunuma götürmem için beni tasmalı bir hayvan gibi çağır.*

Gözlerimi açıyorum. Dünya etrafımda dönüyor. Alice beni dik tutuyor, bana neyin yanlış olduğunu soruyor.

"Onu gördün mü?" Sel pantolonunu indirdi, eli bir dizinin üzerinde.

"Arthur bana izin vermedi," diye fısıldadım. "O... o beni anılarına yönlendirmeyi reddetti."

Hiç bu kadar çaresiz hissetmemiştim. Nick'in ölümcül bir tehlikede olduğunu düşünmek yeterince zor; Sel'in bunu hissettiğini ve hiçbir şey yapamadığını görmek daha da kötü.

"Şey, onun... bir pislik olduğunu biliyorduk." Sel derin nefesler alır. "Hissiyat geçiyor, bu da Nick'in güvenli bir yere ulaştığı anlamına geliyor."

"Biz..." diye başladım. "Bir şeyler yapmalıyız, yapmalıyız-"

"Hayır," diye homurdanıyor Sel. "O yaşıyor. Güvende. Her ne olduysa geçti. Hiçbir yere gitmiyoruz. Karar verildi."

Kollarımı göbeğime doluyorum. "Hayır, Arthur'u tekrar arayacağım, birkaç dakika bekle. Sadece emin olmak için."

"Eminim, Briana!" Sel havlıyor. "Bu kan yürüyüşleri seni yürüyemez ya da koşamaz hale getirir. Şu anda bunu riske atamayız."

Sözleri aynı anda hem bir tokat hem de bir savunma gibi geliyor. "En azından Gill'i arayabilir miyiz?" "Arayamam." Başını sertçe sallıyor. "Telefonu ezdim ve etrafa fırlattım.

on mil geride."

"Ne? Neden?" Bağırıyorum.

Bana bakıyor, çenesi sabit. "Ya izlenemezsin, ya da değilsin." Sonunda ayağa kalktı. "Nick'in hayatının tehlikede olduğunu hissedebiliyorum ama seninkinin ne zaman tehlikede olduğunu *görebiliyorum*. *Karar verildi*. Eğer sana kaçmanı, gitmeni söylersem. Yap."

Ellerimi havaya kaldırdım. "Tamam."

Görebildiğim tek şey o olana kadar yaklaşıyor. "Yemin et."

Gözleri benimkilere dikilmiş, her zamanki tavrımı arıyor. Ağzım sert bir çizgi haline geliyor, çünkü yüzündeki ifadeyi tanıyorum. Tartışmak işe yaramayacak... ve haklı olduğunu biliyorum.

Yeraltına inmemi ve Nick'i aramayı bırakmamı istediler ve ben de her şeye rağmen bunu kabul ettim, ama yine de bu bir kabullenmeydi. Tehlikede olduğunu bilmek ve ona gidemeyeceğimizi, hatta bunu deneyemeyeceğimizi bilmek de bu kararın bir parçası.

"Kaç dersin kaçacağıma yemin ederim."

Tatmin olmuş bir şekilde başını salladı. Tekrar konuşmadan burnunu kaldırıyor, gözlerini başımın üzerinden geçirip otoparkın sağını solunu tarıyor. "Buranın kokusunu sevmiyorum."

Bunun ne anlama geldiğini sormadan, otoparkın diğer tarafından biri yaklaşıyor. Koyu renk ceketli bir adam içeri girmek için o kadar hızlı hareket ediyor ki bizi görmüyor. Kapıyı çalıyorlar -üç hızlı vuruş, sonra kısa bir vuruş- ve kapı çatlıyor. Uzak sesler. Sel başını eğip dinliyor. Sıcak bir büyü dalgası bana çarpıyor ve William'la ikimiz de soluk soluğa kalıyoruz. Sanki zorlanmış gibi sendeleyerek ilerliyorum, ama fazla uzaklaşmadan kapı kapanıyor ve yanağımda bir koğuş dalgalanması hissediyorum.

Sel büyüünün benim ve William'ın yüzündeki etkisini izliyor. "Ne hissediyorsun?"

"Güç," diyorum. "Çok fazla. Bir koğuşun arkasına hapsolmuş."

Sinirli ve sabırsız bir ses çıkarıyor. Büyüyü kendisi hissedemiyor ve bu onu hayal kırıklığının ötesine sürüklüyor olmalı. "Aether kullanıcısı mı? Yoksa Rootcrafter mi?"

Başımı salladım. "İkisi de değil."

"Katılıyorum," diyor William başını eğerek. "Hissettiğim şey Efsane Doğanlar'ın gücü kullanma şekli değildi ama Bree'ninki de değildi."

Sel, sanki binanın kendisi rakibiymiş gibi yapıya dişlerini gösteriyor. "William." Sesi zorlukla kontrol edilebilen bir hırıltı. "Arthur'un Scion'unu bir haydut inine mi getirdik?"

William etkilenmemiş bir şekilde başını öne eğiyor. "Bu haydut ininde uslu *durursak*, Bree'nin ihtiyacı olan şeyle, yani bilgiyle çıkarız."

Sel kimseye ve herkese öfke kusmuyor. "Bu yerler hakkında söylenenlerin *yarısı* doğruysa, birileri kim olduğumuzu öğrendiği anda etrafımız bir bar dolusu öfkeli haydut eter kullanıcısıyla çevrilmiş olacak. Hem Düzen'den hem de Merlinler'den saklanmak ve nefret etmek için her türlü nedeni olan eter kullanıcıları."

"Neden senden nefret ediyorlar?" Alice soruyor. "Ayrıca, az önce 'Düzen' dedin. _."

"Çünkü O-kelime, anlamadıkları ve kontrol edemedikleri büyüyü kullandıkları için 'haydut' aether kullanıcılarını avlar ve hapsederdi," diye cevap veriyorum kollarımı kavuşturarak. "Üzerlerinde deneyler yaparlardı. Onları kapılarında ve pencerelerinde koşuşlar olan güzel binalara kilitleyin. Nereden bildiğimi sor."

Ama sadece ben değilim. Patricia'yı ve onun kimliğini hala nasıl sakladığımı düşünüyorum. Mariah, tanıdığım diğer tek kök uygulayıcısı ve medyum. Annem, yeteneklerini saklıyor. Sonra, Loca'nın kütüphanesinde sergilenen Salem Cadı Mahkemeleri kelepçelerinin anısı gözlerimin önünde canlanıyor.

Alice'in burnu kırışır. "İğrenç."

"Bir olacak." Kendi kendime başımı salladım ve ilerledim. Alice de bana katılıyor. "Plana daha da sadık kalacağız. Efsane Doğan, Merlin ya da Tarikat konuşması yok."

Sel Aashes etrafımda dolanarak yolumu kesti. "Burası *tam da* seni uzak tutmamız gereken bir yer. Bunlar seni kaçırıp etrafa yayacak ve en yüksek ödül için teslim edecek insanlar."

Cebimdeki notu karıştırıyorum, üzerindeki "Talbot ve Longfellow "dan başka tek kelimeyi hatırlıyorum - bir isim. "1. Lucille'e ihtiyacım var."

"Hayır, hayatta kalmanız *gerekıyor*. Burada sayıca azız ve güçsüzüz." Sel öne doğru bir adım atar ve William ile kendi arasında bir işaret yapar. "Birimiz teması sağlamak için içeri girecek. Senin arabaya geri dönmen gerek."

Etrafından dolanıyorum. "Asla olmaz!" "KIMLIK?"

Hepimiz zıpladık, Sel bile. Teneke çatıyla kaplı giriş boştu. Şimdi değil. Onun yerine, koyu kırmızı-siyah deri giysiler içindeki iri yarı, kızıl-kahverengi tenli bir Siyah adamla tamamen doluydu. Göğsüne kadar inen sakalının örgülerine parlak tokalar yerleştirilmiş. Derin orman kokusu kalın dalgalar halinde üzerine yayılıyor. Çam. Balçık. Nemli ağaç kabuğu.

Sel küfrediyor ve Merlin hızıyla dönüyor, elleri içgüdüsel olarak yanlarındaki havayı pençeliyor. Tam da bizim yaptığımız gibi, ellerinin içinde aether olmadığını fark etmiş gibi görünüyor. Doğruldu, yüzü kızardı. "Kimsin sen?" diye çıkışıyor.

"Crossroads Lounge'a hoş geldiniz. Ben Louis, güvenlikten. Kimlik lütfen?" Adam tekrarlıyor.

Sel on sekiz, William on dokuz yaşında ve baro gerektirirse ikisi de yirmi bire geçebilir ama biz geçemeyiz. Alice ve ben endişeli bakışlar atıyoruz. Gillian'ın bize yazdırmamız için gönderdiği sahte kimliklerde on sekiz yaşında olduğumuz yazsa da, bu biraz zor. Özellikle de onun için.

Neyse ki -ya da ne yazık ki- adamın aradığı kimlik bu değil. Bize doğru sesleniyor. "Eğer üye kimliğiniz yoksa, misafir olarak işaretlenmeniz gerekecek. Bilekleriniz lütfen?"

William, Alice ve ben bakışıyoruz ve ön kapıya doğru son birkaç adımı atıyoruz. Sel beni durduramadan kolumu uzatıyorum. Ama Louis bileğime bir kâğıt bant sarmak yerine avucunu bileğimin üzerinde gezdiriyor. Tanımadığım bir sembol bir an için parlak sarı ve sıcak bir renkte parlıyor, titreşiyor, sonra kayboluyor. Dört oktan oluşan bir daire, hepsi birbirini izleyerek kapalı bir döngü oluşturuyor. Yanımda Sel'in bile gözleri büyüyor. Sonra Louis aynısını William'a, sonra da Alice'e yapıyor.

Sel'e döndüğünde hepimiz nefeslerimizi tuttuk. "Bilek mi?" "Hiç sanmıyorum," diyor Sel.

"Sel!" Tıslıyorum.

William başını avucunun içine bıraktı. Alice yanımda dikiliyor. Adam sadece başını eğiyor.

"Cevabınız buysa, dördünüzün de önümüzdeki on saniye içinde binadan çıkmanız gerekiyor. On, dokuz, sekiz..."

"Sel!" Tekrar ediyorum. "Sadece yap."

Sel çenesini öyle bir sıkıyor ki dişleri kırılacak sanıyorum. Sonra sol kolunu uzatıyor. Adam boşluğu fark ederse bir şey söylememeyi tercih ediyor. Onun yerine işareti Sel'in eline de koyuyor. "On iki saat içinde kaybolacak."

"Daha iyi." Elini ışıktan döndürüyor ve kaşlarını çatarak işarete bakıyor.

Adamın sesi sanki bir senaryoyu okuyormuş gibi sıkılarak gürlüyor. "Girişinizle birlikte Crossroads Lounge'un sahiplerini, çalışanlarını ve diğer misafirlerini -insan olsun ya da olmasın- ihmal, hata, anlaşmalar ya da tesislerde bulunmanızın bir sonucu olarak ortaya çıkabilecek varlıklar arasındaki anlaşmazlıklardan kaynaklanan sorumluluklar dahil ancak bunlarla sınırlı olmamak üzere her türlü sorumluluktan muaf tutmayı kabul ediyorsunuz. Ayrıca Crossroads Lounge sahibi veya çalışanları tarafından açıkça izin verilmeyen herhangi bir büyümlü anlaşmazlığı başlatmamayı, sürdürmemeyi veya araya girmemeyi de kabul ediyorsunuz." Louis bir nefes alır. "Bu sözlü ibranameyi ve bu davranış gerekliliklerini anlıyor, kabul ediyor ve yemin ediyor musunuz?"

Şaşırtıcı bir şekilde, Sel ilk cevabı veriyor. "İyi."

Adam geri kalanımıza bakıyor ve biz de mırıldanarak onaylıyoruz. Sorularla devam etmemek çok zor. William'ın ve Sel'in kaşları çatıldı, eminim benimkiler de öyle. Yeminli bir anlaşma Efsane Doğanlar için hafif bir şey değildir.

"Açıklanacak bir sihir var mı?" Louis'den.

"Hayır." William'ın cevabı önceden hazırlanmış gibi hızlı ve tekdüze.

Adam homurdanıyor ve dua ediyorum ki şeytan gibi keskin işiten bir tür doğaüstü yaratık değil, çünkü kalbim göğsümde yerinden fırlıyor. Gözlerini üzerimde *hissetmiyorum*, yani bir iblis ya da yarı iblis değil.

"Girebilirsiniz." Fedai bize son bir kez bakıyor ve arkasındaki kapıyı açmak için eğiliyor. Sonra ani bir patlama sesiyle Louis ortadan kayboluyor.

Hemen, kadeh tokuşturan kadehlerin ve klasik rock müziğin sesi, Sel'in ellerini hassas kulaklarına vurmasına neden olacak kadar yüksek bir sesle akşam havasına karıştı.

"O... o kadar hızlı mı?" Alice merak ediyor.

"Hayır." Sel kaşlarını çatıyor. "Bu hız onun değil. Bundan hoşlanmadım."

"Ah, *biliyoruz*," diye sızlanıyor Alice.

"Uslu durun çocuklar." William bir elini kaldırıyor. "Çizgilerin dışına çıkmaya başlayacaksak oyunun adı uyumluluktur."

Alice gergin bir şekilde kıkırdar. "Çizgiler. Anladın mı?" Bize dönüyor, gözleri eğlenceyle parlıyor. "Anladın mı?"

"Anladım." William göz kırpmıyor.

"Herkes anlıyor," diyor Sel derin bir iç çekerek.

Alice bana yaklaşıyor, böylece neredeyse omuz omuza yürüyoruz, serçe parmağı benimkine dolanıyor. Sahip olmadığım bir özgüvenle gruba başımı sallıyorum. "Lucille'i de alıp gidelim."

Alice'i ileri doğru çekiyorum, duyuşal girdilerin patlamasına karşı kendimi destekliyorum. Ağır basların derin gümbürtüsü, duman girdabı, yüzümde ve boynumda dans eden koğuş ve zengin, kalın aether kokusu beni bilinmeyene doğru çekiyor.

32

THE CROSSROADS LOUNGE, karmakarışık bir mimariye sahip geniş bir bina.

Ana oda büyük, kare şeklinde, iki katlı bir depo, ancak sol tarafta deponun duvarına tutturulmuş, her birinin üzerinde parlayan bir işaret bulunan üç adet açık uçlu nakliye konteyneri var. Sağ tarafta çatı alçalıyor, zemin kiremitten ahşaba dönüyor ve bir uçtan diğerine uzanan uzun, parlak bir bar var. Girişin tam karşısında, köhne görünümlü bir çatı katının altında bir sahne ve binanın daha da gerisine uzanan ikinci bir kat var.

Tüm bu yapısal tuhaflıklar normal bir Onceborn barında da görülebilirdi, ancak normal bir Onceborn barında duvarların tam olarak nerede bittiğini bilmeyi imkansız kılan, kayan ve dalgalanan gölgeli köşeler olmazdı. Gözlerimi kısarak baktığımda bile deponun çevresini tam olarak seçemiyorum. Bir köşeye benzeyen şey, sanki açık bir Aame'nin ısıısıyla bozulmuş gibi gözlerimin önünde eriyor.

Legendborn'un havadan yapılar yaratmak için büyü kullandığını görmüştüm ama uzayı manipüle edebilen bir büyü hiç görmemiştim. Bazı insanlar, ortalarında mumlar bulunan alçak, yapışkan ahşap masalardaki kararmış gümüş tankardların etrafında toplanmış. Diğer oturma alanları kasıtlı olarak karanlık bırakılmış gibi görünüyor; sanırım karanlık işler için daha elverişli. Oda bayat pipo dumanı, çaresizlik ve aether gibi kokuyor.

"Hadi oturacak bir yer bulalım," diye emrediyor Sel, sesi gürültüyü bastırarak.

William kulağına bağırmak için yakınına eğilir. "Bence Lucille'i sormadan önce biraz ortama uyum sağlamalıyız. Tabelada kendimizi oturtabileceğimiz yazıyor...."

Sel cevap veriyor ama ben onu duymuyorum çünkü mekânın büyüü duyularımı doymuş durumda. Buradaki *katmanlar*. Baharatlı. Tatlı. Topraksı. Ekşi. Parlak. Dilime oturan ve burnumu hızla dolduran baş döndürücü bir karışım. Nefesimi kesecek kadar dolu bir tat.

"Bree?" Alice bana sertçe bakıyor ve ben de göz kırparak arkadaş grubuma geri dönüyorum. "Bu..." Göz kapaklarım aralanıyor ve kelimelerim hafif bir sürçmeyle çıkıyor. "Çok fazla.

Ben Bir'im."

Sel uzun bir süre gözlerimi tutuyor. "Duvara dayalı, dört sandalyeli boş bir masa var. Hadi gidelim." Sel binanın sol arka köşesi olabilecek bir yeri işaret ediyor ve bizi takip etmemizi istiyor.

Biz geçerken birkaç müşteri bize bakıyor ama ilk bakışta kimse insandan başka bir şeymiş gibi görünmüyor. Ama en son bu kadar çok Siyah ve kahverengi insan gördüğümde yaşamla ölüm arasında bir ritüel düzlemindeydim ve kendi aile üyelerime bakıyordum. Rahatlamaya benzer bir nefes aldım. İlk kez, Efsane Doğanlar'dan daha çok evimde olduğum bir yerdeyim. Tamamen aynı olmasak bile bana benzeyen büyü kullanıcılarının dünyası.

Bunun mümkün olduğunu bile bilmiyordum.

Aether, kök ya da Tarikat'ın kendine mal ettiği büyüü kaynağın diğer adlarını bilen insanlar için ormanda bir bar. Nick kaçırılmamış ve ben de Vekillerden kaçmamış olsaydım, böyle bir yerin varlığından haberim olur muydu?

Sorunsuz bir şekilde masaya ulaşıyoruz ve itiraz edemedi duvara dayalı bir sandalyeye oturtuluyorum, Alice solumda, Sel sağımda ve William da karşımda.

Oda başlangıçta sıcaktı ama binanın derinlikleri yapış yapış ve sıcak. Alice siyah ceketini çıkarıyor ve ben de aynısını içeride giydiğim kapüşonlu dış ceketimle yapıyorum. Şimdi ikimiz de bir kat aşağıdayız, yardım edemem ama dış görüşlerimizi karşılaştırıyorum: Üzerinde püsküllü, üç çeyrek boyunda siyah bir bluz var ve bu bluz onu aynı anda hem belalı hem de şık gösteriyor. Pahalı görünen ama biraz daha fazla göğüs dekoltesi gösteren kendi üstüme bakıyorum.

Lanet olsun. 1T'leri koordine etmemiz gerektiğini biliyordum.

Gömleğimi yukarı çekiyorum, Aushing. Alice fark ediyor ve homurdanıyor. "Bunları saklamakta iyi şanslar," diyor.

"Gitmeden önce bir şeyler söyleyebilirdin," diye mırıldanıyorum, müziğin sesimi bastırmasını umarak.

"Birlikte giyinmedik, yoksa ben giyinirdim." Sırıttıyor. "Ayrıca, ne demem gerekiyor? 'Göğüslerini sakla, Crown Scion' mı?"

Koluna hafifçe vuruyorum. O da gülümseyip karşılık veriyor.

Gözümün ucuyla Sel'in başının kıpırdamadığını görüyorum ama parmaklarının masanın üzerinde bir anlık kayışından bizi duyduğunu anlıyorum.

"Oh, Bree'nin çıkışından mı bahsediyoruz?" William öne doğru eğildi, yüzünde geniş bir gülümseme vardı. "Daha önce söylememiştim ama hoşuma gitti. Bu renkler üzerinde inanılmaz duruyor."

"Değil mi? Bree kırmızı ve siyahın her çeşidiyle harika görünüyor. Ya da altın rengi," diyor Alice. Yüzünde muzip bir ifade beliriyor. "Harika görünüyor, değil mi Sel?"

Göğsümde bir utanç bombası patlamaya başlıyor. Tüm yüzüm patlayabilir. Patlayacak. Aynen böyle, yüzüm gitti. *Ona inanamıyorum.*

Sel'in gözleri üzerimde o kadar yavaş geziniyor ki kıpırdamamak için bacaklarımdaki kasları sıkmak zorunda kalıyorum. "Briana güzel görünüyor." Sonra gözlerini kaçırıyor.

Alice'in çenesi düşer.

Güzel mi? Şimdi kıpırdanıyorum, çünkü kıpırdanmazsam bir yere çarpabilirim. "Güzel", okul resim gününde öğretmenlerin kıyafetlerinizi tanımlama şeklidir. "Hoş", çok iyi tanımadığınız bir komşunuzu nasıl tanımladığınızdır. Sel ve ben en son Selection galasında birlikte giyindiğimizde, bana *çarpıcı* demişti. Bana yarı prenses, yarı tanrıçaymışım gibi bakmıştı. Nick orada olduğu için miydi bu? Yoksa sadece Page Matthews olduğum ve şu anda olduğum her şey olmadığım için mi? Başımı salladım. O yola giremem, başlama bile. Ben Sel'le birlikte değilim. Mümkün olan en sıkıcı şekilde iyi görüldüğümü söylemesi önemli değil.

"'Güzel' mi?" Ancak Alice çoktan o yolun yarısına gelmiş ve hız kazanmaya başlamıştır. "'Hoş' mu?!" Alice Sel'e kaşlarını çatıyor ve ben de benim adıma tuzlu davrandığı için onu ekstra seviyorum. En iyi arkadaşlar için Tanrı'ya şükürler olsun. "Kelime dağarcığın sadece basit sıfatları mı içeriyor?"

Sel onu görmezden geliyor, sabırsızlıkla etrafına bakınıyor. "Buradaki hizmet yetersiz. Telefonum olsaydı, bu işletmeye korkunç hizmetlerinden dolayı korkunç bir eleştiri bırakırdım."

"Üzgünüm tatlım," diyor bir ses. "Herhangi bir haritada yer almıyoruz, bu yüzden Crossroads Lounge'a yorum bırakamazsınız."

Altın-kahverengi tenli ve iri gözlü genç bir kadın bizi karşılıyor. William ya da Sel'in yaşlarında, parlak kırmızı bir önlük, siyah botlar ve kırmızı-siyah bir korse giyiyor - gerçek bir korse. Göğüs dekoltesini, giydiğim bu bluzdan çok daha etkileyici bir şekilde yukarı itiyor. Bu tür bir kıyafet yönetmeliği olan bir yere gideceğimizi bilseydim, dolaptan farklı bir şey seçebilirdim. Dış görünüşü bende korse isteği uyandırıyor.

"Merhaba," diyor Sel alçak bir sesle. Gözleri bir kalp atışı kadar kısa bir süre içinde Sel'in topluluğunu tarıyor, sonra yavaş bir sırtışıla Sel'in bakışlarını karşılıyor. "Bir içki sipariş etmek istiyorum."

Koltuğumda kıpırdanıyorum ve Sel'in sırtışını onunkilerle karşılaştırma dürtümü bastırıyorum. Sonra başımı sallıyorum. Bu hiç mantıklı değil. Şu anda Sel'in sırtışı neden umurumda olsun ki? Zaten rol yapıyor. Umarım öyledir.

Kız gülüyor. "Tahmin etmiştim." Sonra yıpranmış ahşap masanın ortasına bir kase zeytin bırakıyor, önlüğünden spiral ciltli bir defter çıkarıyor ve tutturulmuş buklelerinin arkasından bir kalem çıkarıyor. "Ben Emma ve bu gece hepinizle ben ilgileneceğim. Bu hafta yerel bir biramız var, 'Better Angels'. Baharatlı bir tür stout. 'Calamity' adında turuncgilli bir buğday."

"İkisinden de birer tane alacağız, Emma," diyor Alice, gülümsemesi çok büyük.

"Alice!" Tıslıyorum. İçki içecek yaşta olduğumuza inanmalarına *imkân yok*.

Ama Emma bana sadece gülümsüyor. "Farklı bir şey ister misin, tatlım?"

Göz kırpyorum. "Hayır. İkisinden de birer tane."

"Tamamdır. Birazdan dönerim." Emma defterini kapattı. Gömleğime bakıyor.

"Üstün çok güzelmiş bu arada."

Yanaklarım ısındı. "Teşekkürler."

Emma gittiğinde, Alice haykırır, "Gördün mü? İşte bu yüzden kızlarla çıkıyorum. Zevk!" Sel burnunu kırıştırarak, "Benim de zevkim var," diye mırıldanıyor.

Alice ona dehşetle yüzünü buruşturarak bakıyor. "Tanrım, şu anda senin adına çok utanıyorum."

William gömleğinin koluna doğru homurdanıyor, omuzları gülmekten titriyor. Sel dünyaya kaşlarını çatıyor.

Boğazımı temizleyerek ve Alice'i bacağından dürterek kendi kahkahamı bastırıyorum. "İkişer tane alacağız, Emma' mı?"

Alice ışınlanıyor. "Aralarına karışmak istiyoruz, değil mi?" "WaitstaP ile hava atarak mı?" Omuz silkiyor.

"Daha kötü fikirler de var," diyor Sel şaşkınlıkla. "Ama korkarım ben Bree'ye katılıyorum. Buraya eğlenmeye gelmedik. Görevi gözden geçirmeli ve ani, şüpheli ya da her ikisine birden karşı gözlerimizi dört açmalıyız."

"Tam olarak ne aramalıyız?" Ben soruyorum.

"Olağandışı davranışlar. Müşteriler arasında çatışma. Bize çok uzun süre bakan veya masanın yanından iki defadan fazla geçenler."

Alice son derece derin V yakalı siyah gömlekli bir adamı işaret eder. "Şey, *bu* adam üç kez geçti. Ama çoğunlukla daha fazla içki için geri dönüp durduğu için." Başparmağını çaprazlamasına sallıyor. "Ve şu kıskanılacak bodycon elbiseli ikisi de hesap için tartışıyor."

Baktım, gerçekten de köşede bir kişi ve partneri parmaklarını aralarındaki masanın üzerinde duran küçük kâğıda batırıp duruyorlar.

Sel'in kaşları yukarı doğru kalkıyor. Etkilendi. Ben de gurur duyuyorum. İşte benim Alice'im. "Aferin, Chen."

Emma elinde küçük, yuvarlak bir tepsikle döner. "Buyurun: iki pint Calamity ve iki Better Angels. Beşer tane." İçkileri masaya koyuyor ve bir eli kalçasında ayağa kalkıyor. Önümdeki bardak açık, köpüklü bir turuncu renkte ve narenciye gibi kokuyor. "İşiniz bittiğinde peşin ödeyin." Sel'e muzipçe bakıyor, sonra omzunun üzerinden, tepsisinden fark etmediğim 1nal, çift shot bardağı kaldırmadan önce. Başka bir masa için olduğunu düşünmüştüm; ilk bakışta, daha fazla *drama* için alkolün 1re'de yakıldığı Aaming shot'larından birine benziyor. "Biraz canlanmaya ihtiyacın var gibi görünüyor, cambion. Müesseseden." Ve sonra bir sonraki masaya geçiyor, odanın ortasındaki yüksek bir masada üç kişilik bir parti.

Sel, William ve ben içkiyi incelemek için öne doğru eğiliyoruz ve hemen hareketsiz kalıyoruz. Küçük, gümüş bir girdap bağımsız olarak üstte dönüyor ve hafifçe iz bırakıyor

uzun, dar bardağın kenarlarından masanın üzerine dökülüyor. Ama bu normal 1re değil. *Büyücü alevi.*

Sel tıslıyor, dudakları geri çekiliyor.

"Hepiniz neye bakıyorsunuz?" Alice bardağa bakmak için bana doğru eğiliyor, sonra başını sallayarak yukarı bakıyor. "Bu sadece bedava bir atış."

Göz kırpıyorum, sonra Alice'in aether'ı göremediğini fark ediyorum. "Pek sayılmaz." İki çocuğa da bakıyorum. "Bana yardım eder misin?"

"O ya da bir başkası, görünmez aether elementini görünür hale getirdi," diye açıklıyor Sel, gözlerini bardağa dikmiş ve alçak sesle. "Ve bu eter denen şeyle likörün üzerine küçük, kendi kendine yeten, dönen bir küre fırlattı."

William'ın bakışları bilimselleşti. "Senin içmeni mi bekliyor?"

"Öyle görünüyor," diye mırıldanıyor Sel. Aether'ın ışığı kendi altın gözlerine yansıyarak onları masanın üzerinde parlatıyor.

"Yapabilir misin?" Ben soruyorum.

Camın üzerinden bana bakıyor. "Teknik olarak mı? Biyolojik olarak mı? Evet. KUP'lar bedenimin ortamdaki aether'a erişme ve onu kullanma yeteneğini engelliyor. Onu yutmak mümkün olmalı." Salonda etrafına bakınıyor, yüzünde hayal kırıklığına uğramış bir ifade var. "Ne olduğumu bu kadar kolay tespit edebilmesi beni biraz daha endişelendiriyor."

Bakışlarını takip ediyorum ve hemen ardından en az üç kişinin daha içecek tükettiğini görüyorum; içeceklerin kenarlarından gümüş eter damlaları dökülüyor. İnsan mı yoksa iblis mi olduklarını anlayamıyorum.

"Canlandırıcı olacağını söyledi." William'ın dikkati keskinleşir. "Bu içecek seni güçlendirmeye yardımcı olabilir mi? Bu bir eter, ama yerine getiremediğin yeminleri telafi edebilir mi?"

"Muhtemelen." Sel kıpırdamadan duruyor ve sanki herhangi bir aether görüntüsü yardım edemiyormuş da kendisinininkini çağırmak için bir reAex'i tetikliyormuş gibi kolları iki yanında seğiriyor. "Muhtemelen."

"Nasıl?" Onlara soruyorum.

William duraksıyor, izin almak için Sel'e bakıyor. Gözlerini deviriyor, "*Devam et,*" der gibi bir el sallıyor.

"Tüm iblislerin cehennem boyutunda ortaya çıktığını ve orada geliştiklerini biliyoruz. Ancak"-William öne doğru eğilir, dirseklerini masaya dayar, gözleri zorlukla dizginlenen bir coşkuyla parlar-"Kapılar aracılığıyla yaşayan insan düzlemine geçtiklerinde, bir tür ölümsüz olurlar ve *iki* metafiziksel

hayatta kalmak için." İşaret parmağını kaldırıyor. "Birincisi, insan enerjisi. İblisler kaotik, spontane, hayvani yaratıklardır, bu yüzden insanlık bir şekilde zihinsel berraklık yoluyla düzen sağlar. Eğer bir iblis herhangi bir süre hayatta kalmak istiyorsa, içgüdülerinin ötesinde düşünebilmelidir." Birincisine katılmak için ikinci bir istek. "Öte yandan eter yiyecek gibidir. Bedeni etkiler ve fiziksel besin sağlar ve tüm safkan iblisler bu düzlemde formlarını koruyabilmek için bir şekilde ona ihtiyaç duyar."

"Bir dakika geri çekil. 'İnsan enerjisi' derken insanları yemeyi mi kastediyorsun?" Alice gözlerini kocaman açarak soruyor. "Kizia'nın istediği bu muydu?"

"Hayır. Kizia Bree'nin aether'ını istedi. Onun kökünü. İnsan enerjisi öncelikle insan *uyguları* anlamına gelir. Özellikle de öfke ve korku."

Söylediğimiz tek bir kelimeyi bile dinlemiyormuş gibi görünen Sel'i izliyorum. Gözleri odanın geri kalanında, sahnede ve masamızın dışındaki dünyada. "Peki, Sel'in insan enerjisine ve aether'a da ihtiyacı var mı?"

"Yine mi hayır?" William'ın gözleri parlıyor. "Merlinler hakkında büyüleyici olan da bu. Onlar cambionlar. Bu onlar hakkında büyüleyici olan şeylerden *biri*. Uzun bir liste var açıkçası...."

"Ben buradayım." Sel yüksek sesle inliyor ve William'a dik dik bakıyor. "Lütfen acele et de benimle bir bilim deneyiymişim gibi tartışmayı bırak, William."

William Aushes. "Doğru. Özür dilerim. Kambionlar yarı insan ve bu düzlemde doğdular, bu yüzden hayatta kalmak için insan enerjisine *veya* aether'e ihtiyaçları yok. Ama iblisler kaos yaratıklarıdır ve kaos dengesizliği tercih eder. Kambiyonlar yaşlandıkça iblis kanları güçlenir ve yapılarının çok küçük bir parçası olsa da, iblis doğaları üzerindeki kontrollerini sürdürmek istiyorlarsa, bunu dengelemek için insan enerjisi tüketmeleri gerekir."

"Yeminler," diye fısıldıyor Alice. "Onlar bir denge unsuru..." Sel ona bir bakış attığında duraksıyor ve cümlesinin son kelimesini sessizlik içinde söylüyor. "Merlinler."

"Evet." William başını sallar. "Yeminler inanç ve niyetin birleşimidir. Başkalarını zarardan korumak bir insanın yapabileceği en insani şeylerden biridir, iblisliğin tam karşıtıdır."

Hâlâ ışıldayan shot bardağını gösteriyorum. "Ama bir Yemine hizmet etmenin yokluğunda, aether yardımcı olabilir mi?"

William çenesini elinin içine düşürür. "Cambion fizyolojisi aether *gerektirmedüğinden*, daha çok metafiziksel bir ilaç gibi davranır. Fiziksel acılarını dindirir, stresi azaltır, çekingenliği düşürür. Bizi bu atışa geri getiriyor. Benim hipotezim, sınırlı miktarda aether'in insanlık-demoni dengesizliğinin etkilerini geçici olarak yumuşatmaya yardımcı olacağı, hatta belki de teğetsel olarak canlılığı geri kazandıracağı yönünde. Selwyn de bu hipoteze katılıyor gibi görünüyor."

Sel parmaklarını masaya vuruyor. "Hipotez bilinçli bir tahmindir, kanıtlanmış bir sonuç değildir."

"Selwyn, bu utanç verici değil." William'ın iç çekişi çileden çıkarıcı ve hiç beklemediğim bir şekilde uzun süre acı verici. "Bunu deneysel bir takviye gibi düşünün. Doktorunuz olarak, küçük bir deneme yapmanızı şiddetle tavsiye ederim."

"Bildiğimiz kadarıyla, bu değişimi hızlandırabilir." Selwyn'in parmakları masanın üzerinde kenetlenir.

"Eğer bu dozajda olsaydı," diyor William, salonu işaret ederek, "tıka basa dolu bir barda *içecek* olarak servis etme riskini almazlardı."

"İşte bu yüzden aether sarhoşu oluyorsun!"

Ağzımdan kaçırdım. "Ne?" Sel'in öfkesi yüzüme elektrik gibi yayılıyor.

Biraz geri çekildim. "Yeminleri yönetirken sarhoş oluyorsun. Çünkü sen bir cambion'sun."

"Ben aether sarhoşu 'olmam'. Yeminleri uygulamanın bir yan ürünü olarak sarhoş oluyorum, bilerek yaptığım bir şey değil."

Shot'ı başımla işaret ediyorum. "Ama şimdi sana yardımcı oluyorsa, o zaman içmelisin. Bilerek."

Yüz ifadesindeki ani alay bana yanlış bir şey söylediğimi söylüyor. "İstediğim bir görevi yerine getirirken aldığım aether infüzyonundan kaynaklanan kaçınılmaz sarhoşluk bir şeydir. Bu"-bardakta başını sallıyor-"eğlence amaçlı olurdu. Olmaz-" Duraklıyor, nefes alıyor ve masadan kalkıp arkasına yaslanıyor. "Bu iyi bir fikir değil."

Kaşlarımı çattım. "Neden olmasın? Eğer geçiciyse-" "Çünkü," diyor sertçe, "*ona ihtiyacım yok*."

"Oh, bu bir hataydı." Alice aniden, yarısı bitmiş içkisine bakarak konuştu. Yerinden fırladı ve ben sendeleyerek dışarı çıkana kadar kolumu çekti.

sandalyemde onun yanında oturuyordum. "Hâlâ kadınlar tuvaletini kullanmamız gerekiyor. İki saattir bekletiyoruz."

Sel ayağa kalkar. "Yalnız gidemezsin."

"Neden?" diye soruyorum.

"Bence bu çok açık. İkinize de eşlik edeceğim."

Sel de bizi duvar boyunca uzanan bir insan kalabalığının arasından geçirerek nakliye konteynırlarından yapılmış üç salonun önünde durmamızı sağlıyor.

"Mola. Arzular. Zevk." Alice tepedeki tabelalara göz kırpmıyor. "Burada çok şey oluyor." Diğer konuklar etrafımızda dolanıyor, koridorlarda dikkatle yürüyorlar. "Bunlardan biri 'banyo' anlamına mı geliyor?" diye soruyor.

Parmak uçlarında ayağa kalkarak, kırmızı ampullerle aydınlatılmış bir koridor boyunca uzanan gölgeli kapıları seçebiliyorum. "Mola yeri, sanırım?"

Sel bizi Soluklanma salonuna götürüyor. Ana odanın gürültüsü uzaklaştıkça, geçidin aşağısından gelen konuşmaları duyuyoruz. Biraz daha ilerleyince, siyah çerçeveli kapıların her birinin ortasında buzlu gizlilik camı olduğunu görüyoruz. Konteynerin sonunda, dış yüzeyinde wc yazılı düz siyah bir kapı var.

Kapıyı çaldıktan sonra ilk Alice içeri giriyor. Dış duvara yaslanıp bir an için gözlerimi kapatıyorum, ana odanın kakofonisine bir ara veriyorum. Müzik o kadar yüksek ki bas sesler nakliye konteynerinin metal duvarlarını sarsıyor ama en azından düzgün düşünebiliyorum.

Uzun bir süre sonra Sel'in yanıma doğru kaydığını ve vücudunun çizgisinin benimkine baskı yaptığını hissediyorum. Bu temas beni o kadar ürkütüyor ki gözlerim fal taşı gibi açılıyor ve dengemi kaybederek sarsılıyorum. "Teşekkürler," diye mırıldanıyorum. Avuç içi gömleğimi yakıyor, en son dokunduğumuzda hatırladığımdan daha sıcak.

"Tabii ki." Başımı kaldırdığımda gözleri yüz hatlarımı inceliyor, saç çizgimde, omuzlarımda geziniyor. Hâlâ belime bastırıldığı parmakları seğiriyor, sonra omurgamın üzerinde genişçe yayılıyor.

"Ne?"

"Kelime dağarcığım 'hoş' kelimesinden daha fazla sıfat içeriyor," diye mırıldanıyor.

Ben Aush. Sesim nefes nefese ve kısık çıkıyor. "Beni kandırabilirdin."

Sel'in yüz ifadesinde verdiğim tepkinin ePect'ini gördüğümde böyle konuştuğum için kendimden nefret etme noktasına gelmiştim. şaşkınlık, hayal kırıklığı ve sıcaklık, hepsi bir arada. Bakışlarımı kendi bakışları gibi tutuyor. Başka tarafa bakmak istemiyorum ama denesem de yapamam. Altımdaki Aoor alçalıyor ve etrafımızdaki sesler daha da artıyor. Kalbim hızlanıyor ve gümbürdeyen baslar ve uzak seslerle sarsılan bir koridorda bile kulağı eğilip nabzımı dinliyor. Her nasılsa, şu anda, Sel'in duyularını onun benimkileri dinlediğı gibi dinliyorum.

"Sanırım gerçekten önemli değil," diye fısıldıyorum. "Fark eder mi?"

Gözleri dudaklarıma kayıyor ve nefesim kesiliyor. Kendi ağızını ayırıyor, alt dudaklarının üzerinde azı dişlerinin uçları görünüyor. Hiçbir uyarıda bulunmadan başını eğiyor ve aynı anda beni kendine doğru çekiyor ve nefesini boğazıma yaklaştırıyor. Sesi  enemin altında boğuk bir törpü gibi, hem alaycı hem de uyarıcı. "Hâlâ gerçekten cevaplamamı istemediğin sorular soruyorsun."

"Ya cevap vermeni istiyorsam?" Cevap veriyorum, cesurca.

"O halde... kötü g r nd ğ n z  söyleyebilirim," diye mırıldandı. "Ve bu, benim için, karışık bir toplulukta paylaşmak istemediğim bir şey. Pek çok nedenden ötürü."

Yutkunuyorum. "Birçok sebep mi?"

Bir nefes alış. " ok fazla."

Aniden elini çekti ve yokluğunda sırtımı soğuk bıraktı. Dik duruyor ve bana bir daha bakmıyor. İçim kapı girişlerindeki o lanet neon tabelalar gibi. Yanıp sönen arzu, zevk yarı aydınlık, uğultulu, parlak. Ve hepsini e şitmeye çalışan ve başarısız olan bir suçluluk katmanı.

Alice banyodan çıkıp büyüyü bozuyor ve ben de hevesle onunla yer değiştiriyorum.

şaşırtıcı bir şekilde, mekan temiz. Benzin istasyonunun tuvaletinden çok daha temiz olduğuna eminim. Kokulu sabunlar ve aralarından seçim yapabileceğim bir yığın AuPy el havlusu bile var. Yüzüme su çarpıyorum ve denge hissimi yeniden kazanmaya çalışıyorum, ama tek düşünebildiğim Sel'in "birçok nedeni"... ve içimdeki ses onun her bir nedeni tek tek sıralamasından başka bir şey istemiyor.

 ıktığımda Sel ve Alice birkaç metre ötedeki buzlu camlı kapılardan birine bakarak sert tonlarda hızlı hızlı konuşuyorlar. G z açıp kapayınca kadar yanıma geliyor, yürümeye başlarken yüzü öfkeyle kararmış. "Masaya geri dönmemiz gerekiyor."

Yetişmek için koşmak zorundayım. "Neden ikiniz de yılan balığı yutmuş gibi görünüyorsunuz?"

"Daha da kötüsü," diye yanıtlıyor Alice, gözleri omuzlarımızın üzerinden bakarken. Sel dişlerini sıkarak cevap veriyor. "Kapıların yanındaki işaretlere bak." "Hangi işaretler...?" Peşinden gidiyorum, sonra bir kapının yanındaki levhayı fark edince gözlerim büyüyor.

Sağımızdaki kapalı kapı. Midem bulandı. "Aman *Tanrım*."

PAZARLIK İÇİN BROKER/SAHİBİ İLE GÖRÜŞÜN. DÜZENLENMEMİŞ BORSALAR YOK
TESİSLERDE.

Gözleri benimkilere kayıyor ve tekrar uzaklaşıyor. "Sana bunun kötü bir fikir olduğunu söylemiştim." "Düzenlenmemiş..." diye fısıldadım. "Bu Kizia'nın..." "Evet." Alice dudağını kemiriyor.

Sel bir eliyle dirseğıme sarılıyor. "Gitmemiz gerek. Hemen." "Peki ya Lucille?" Tıslıyorum. "Onun yardımına ihtiyacım var-"

"Bu kuruluş, suikastınızın koordinasyonuna yardım eden kişi tarafından işletiliyor. Sana başka bir şekilde yardım edeceğiz, Briana!"

Kulübeye döndüğümüzde William su dolu bir bardağı ellerinin arasında tutuyor ve biz yaklaştığımızda el sallıyor. Sel'in yüz ifadesini hemen fark ediyor.

"Sorun nedir?"

Sel yaklaşıyor. "Burada ne tür işler döndüğünü öğrendik. Ve burayı kimin işlettiğini."

"Kim?"

"Komisyoncu," diye cevap veriyorum.

William ayağa kalkar. "Kahretsin." Omzunun üzerinden bakar, çıkıştaki fedaiyi görür. "Bu içkilerin parasını ödemek zorundayız...."

Sel kaşlarını çatıyor. "Hayır, yok."

"Sihirli bar hapishanesine girmek ister misin?" Alice onun omzuna tıslıyor. İkimizin de paltolarını kapıyor. "Çünkü içki çalarsan sihirli bar hapishanesine girersin!"

"Yoldaşlar ve kibar insanlar, büyücüler ve büyücüler, cadılar ve şarapçılar," diye sesleniyor bir ses karanlığın içinde, kelimelerin sonunda çatırdayan ve bozulan bir ses sistemi kullanarak. "Üç kız kardeş Morrigna için ellerimizi birleştirelim!"

"Dikkatimizi dağıtamayız," diyor Sel. "Gerekirse hesabı ben ödeyeceğim." Bana dikkatle bakıyor. "Burada kal."

Masamızın sahne için mükemmel bir açısı yok, bu yüzden Alice göremediğini fısıldadığında William geri çekilmek zorunda kalıyor. Yine de ben mükemmel bir şekilde görebiliyorum, bu yüzden William'la aynı anda aether'in havada kendi kendine izzing yaptığını görüyorum. Ben soluk soluğa kalırken onun kaşları çatılıyor. Koyu sarı kıvılcımlar sahnenin üzerinde havada dönerek öyle parlak bir kor halinde patlıyor ki, salondaki herkes gözlerini korumak zorunda kalıyor.

Sonra, tıpkı Louis'de olduğu gibi, üç kadın birden ortaya çıkar.

"Ne oldu?" Alice sahneyi daha iyi görebilmek için sandalyesinde dizlerinin üzerine çöker.

"Kıvılcımlar vardı," diye açıklıyorum alçak sesle, sanatçıların şarkısının girişindeki yavaş davul seslerinin altında. "Ireworks gibi, ama küçük. Yükseldiler ve yok olduklarında-"

William dönmeden, "O üçü sanki havadan geldiler," diye mırıldanıyor. "Tıpkı fedai gibi. Eğer bu güç onların değilse bunu nasıl yapıyorlar?"

Bardan yükselen öfkeli sesler dikkatimi çekiyor ve anında tüylerimi diken diken ediyor.

"Sen kim olduğunu sanıyorsun, çocuk?!" Bir erkek sesi yarı eğlenmiş yarı eğlenmemiş bir şekilde tükürüyor.

Hayır. Hayır, *yapmaz*.

Evet. Yapar.

Sel barın ucunda duruyor, iki elini yapışkan tahtaya bastırmış. "Bu acil bir durum. Faturamı ödemem gerekiyor."

"Hey, bu çocuk çizgiyi atlıyor mu, Alonzo?" Başka bir ses, bu ses uzun boylu, kahverengi tenli, yüksek gümüş topuzlu bir kadına ait. Ayağa fırladım.

"Bree!" Alice diyor. "Burada kalmanı söyledi!"

Onu görmezden geliyorum ve Sel'e ulaşmak için kalabalığı itiyorum.

"Deniyor," diye bağırıyor barmen Alonzo kadına. Sel'den daha kısa ama çok daha geniş. Elindeki kürdanla konuşuyor. "Burada kiminle birliktesin?"

Sel'in yanına ulaşp dirseğini çeğiştiriyorum. "Ne halt ediyorsun sen?"

Bana bir bakış attı, sonra öne doğru eğildi. "Ben bir müşteriyim. Kaliteli hizmet istiyorum. Buradaki personelin ötesinde bir şey gibi görünüyor."

"Ne dedin sen?" Adamın gözleri bir an için parlıyor gibi oldu. Gümüş saçlı kadın arkadaşını geri çekiyor ve barın diğer müşterileri de uzaklaşarak bizi tezgâhın yanında yalnız bırakıyor.

"Sel!" Kolunu tekrar çekiştirerek ısrar ediyorum. Faydası yok.

Sel burnunu kaldırıp havayı kokluyor. "Büyücü kokusu aldığımı sanmıştım." Dudakları tehlikeli bir sırıtışla geriye kıvrılıyor. "Bunun sadece bir abartı olduğunu ummuştum ama söylentiler doğru gibi görünüyor. Pakt büyüğü *berbat* bir koku bırakıyor."

Alonzo burnundan nefes alıyor ve boyu uzuyor, genişliyor ve gözlerindeki parıltı artıyor. Sel'in daha önce ne anlama geldiğini bilmiyordum, ama şimdi kokusunu alabiliyorum- çürük meyve, ekşi ve kokuşmuş. Bozulmuş eter gibi.

Alonzo bardan atladı ve derin, dünyayı sarsan bir gümbürtüyle ahşap Aoor'a indi, etrafındaki gruptan nefesler yükseldi. İkimizin de üzerinde yükseliyor, kaya gibi bir adam.

"Tekrar söyle."

33

"DUR!"

Düşünmeye vakit bulamadan harekete geçiyorum, büyücü ile Sel'in arasına giriyorum, ellerimi Alonzo'nun göğsüne bastırıyorum.

WHOOSH!

Bir anda ellerim ve kollarım Aames'e dönüştü. Alonzo'nun tehdidiyle harekete geçen köküm kükreyerek yanmaya başladı. Büyücüden daha uzun, ikimizden de daha geniş, bizi 1re sütunuyla çevreliyor.

Alonzo iki kolumu da tutup sıkıyor ve ağzımdan ve gözlerimden güç fışkırarak büyücünün yüzünde parlıyor. Beni bırakıyor ama kırmızı Aames'im onunla kalıyor, boğazının ve yüzünün etrafında dönerek onu bağırarak dizlerinin üzerine çöktürüyor.

Büyücünün derisinden siyah duman yükselir, havada dönerek dans eder. Kalabalık nefes nefese kalır ve işaret eder.

Duman görünür görünmez bir kasırgaya dönüşüyor, dönüyor, dönüyor ve sonra hiçbir şeye dönüşmeden dağılıyor. Tüm bina sessizliğe bürünmüş, bizi izliyor.

Aames parmak uçlarımdan ve kollarımdan ön kollarıma, oradan da göğsüme doğru geri çekiliyor. Sel tökezleyerek yanıma geldi.

Birbirimize şok içinde bakarken geriye kalan tek ses benim ve büyücünün nefes alış verişleriydi.

Daha önce devasa olan adam şimdi normal insan boyutuna kadar küçülmüştü. Sanki güçlendirilmiş şekli elinden alınmış ve dumana dönüşmüştü.

Zaten bilmiyor olsaydım, yanımdaki dehşete düşmüş yüzler bana çok yanlış bir şey yaptığımı söylerdi. Alonzo göğsüne bakıyor, öfke şokla savaşıyor. Dudakları geriye kıvrılıyor ve nefesi yanağıma sıcak bir şekilde çarpıyor, sonra aniden küfredip ayağa kalkıyor.

"Ve bu"-alçak, eğlenen bir ses gerilimi kesiyor-"tedarik zinciri sorunları çözülrse önümüzdeki aylarda kullanıma sunulabileceğini umduğum yeni bir güç setinin gösterimi." Kalabalık daha da dağılır ve uzun kırmızı bir ceket giyen genç bir Siyah çocuk öne çıkar. "Bu geceki sanatçılarımız için alkışlar!"

Çocuk, Alonzo'yu kısmen engelleyecek kadar uzun boylu, aramıza giriyor ve ellerini büyük, ikna edici tokatlar atarak alkışlamaya başlıyor. Seyirciler önce tereddütle, sonra giderek artan alkışlarla karşılık veriyor.

İkimizle de dişlerini sıkarak konuşuyor, hiçbir tartışmaya yer vermeyen keskin bir tonda emirler yağdırıyor. "*Gülümseyin.*"

Alonzo inandırıcı olmayan bir şekilde dişlerini gıcırdatıyor ama itaat ediyor. Yüzüme titrek bir gülümseme yayılıyor ve titreyen ellerimi arkamda birleştiriyorum. Sel'in yüz hatlarında öfke ve korku dolaşıyor.

Çocuk "performansımızı" alkışlayacakmış gibi bize dönüyor ama kalabalık arkasına geçer geçmez memnun sırtışı kayboluyor. "Kalk. Kalk."

Alonzo ayağa kalktığında, tüm salonu yöneten yeni gelen kişiye daha yakından bakıyorum.

Onu uzaktan görmüş olsaydım, görür görmez Merlin derdim. Genç biri, belki Sel'in yaşında. Altın ve kırmızı ışık, salonun loş ışığında onun sıcak kahverengi yüzüne yansıyor. Adımlarında ve hareketlerinde doğal olmayan bir güzellik, insanlık dışı bir zarafet var. Saçları yanlardan kısacık kesilmiş ama tepesinden kalın, sıkı bukleler halinde yükseliyor. Diğerleri koyu renk kot, deri ve kot pantolon giyerken, o koyu kömür rengi ince çizgili takım elbise pantolonu, gri bir düğme ve kan kırmızısı ceketinin altına özel dikim bordo yelek giyiyor. Yeleğinin cebine altın bir saat sıkıştırılmış, narin örgülü bir zincir saklandığı yerden yeleğin üzerine ilmeklenmiş

Düğme. Yeni gelen Alonzo'ya yaklaşır yaklaşmaz, gözlerinin kara kaşlarının altında şarap kırmızısı mücevherler gibi parladığını görüyorum.

Goruchel iblisi. Rhaz gibi. Kizia gibi.

Korku ve öfke bedenimde zirve yapıyor, kalp atışlarımı gök gürültüsüne çeviriyor. Yeni gelen adamın kafası bana doğru savruluyor ve gözleri koyu kahverengi. Kırmızı değil. Gözlerimi kırıştırıyorum. Rhaz, tıpkı mağaradaki o geceden kalan diğer tüm dehşetler gibi rüyalarımın girmişti. Hayal mi etmiştim? Onay için Sel'e bakıyorum ama yüzünde hiçbir şey yok. Çocuğun gözlerinin değiştiğini görüp görmediğini ya da çocuğun gözlerinin değişip değişmediğini bile söyleyemiyorum.

Çocuk Sel'e bakıyor, sonra başını Alonzo'ya doğru eğiyor ve ona bir emir daha veriyor. "El salla ve alkışla." Sözler neşeli ama ses tonunda karanlık bir uyarı notası var. Bu yeni gelenle ilgili her şey cazibe ve tehdit arasında bir jiletin kenarında dengelenmiştir. Büyücü ağzından yavaşça hava üflüyor ve sahneye yeni çıkmış bir oyuncu gibi el sallıyor.

"*Normal* programımıza geri dönelim," diyor çocuk, bir kez daha tüm karizmasıyla. "Bu yetenekler için başvurular barda başlatılabilir, tabii ki her zamanki depozitoyla birlikte." Yeni gelen, parmak eklemine tezgâha bir kez vuruyor ve sahnede gösteri devam ederken nispeten sessiz bir baloncuk olan küçük kalabalığa dönüyor. "Burada göreceğiniz bir şey yok dostlar, ama aval aval bakmakta ısrar ediyorsanız, bir içki de alabilirsiniz. Bir sonraki tur benden!"

Bir grup bara hücum eder ve Alonzo'ya hevesli emirlerle saldırır.

"Siz ikiniz." Gözlerimi kaçırdığım anda yeni gelen kişi dönmeye başladı. "Siz kimsiniz?"

Sel gözlerini kısar. "Kimsin *sen*?"

Genç adamın ağzının köşesi kıvrılıyor. "Benim adım Valechaz. Siz bana Valec diyebilirsiniz. Bu barın sahibiyim."

"Komisyoncu sen misin?" diye

sordum. Valec gülümsüyor.

"Öyleyim."

İçime bir şok dalgası yayılıyor ama Sel'in yüzü pürüzsüz kalıyor.

"Bu barda yapılan her sihir benim iznimle yapılıyor," diye devam ediyor Valec, "ve eğer istersem seni göz açıp kapayıncaya kadar arka taraftaki oubliette'ime attırabilirim. Senin bile hareket edebileceğinden daha hızlı, Merlin."

"Neden bahsettiğinizi anlamıyorum," diyor Sel.

Valec'in yüzü bir parça sertleşir.

"Sahne gösterisi Morrigna'nın anonsunu yapmıştınız," dedim. "Sesinizi tanıdım."

Valec'in gülümsemesi memnuniyet vericidir. "Bu gecenin en sevdiğim kısımlarından biri." Hafifçe bana doğru eğiliyor ve koyu, baharatlı ve yakıcı bir şeyin kokusunu alıyorum. "Hoşuna gitmesine çok sevindim."

"Geri çekil," diyor Sel.

"Son kez söylüyorum. Siz kimsiniz? Tam isimleriniz lütfen. İlk ve son. Sadece gerçek ya da yukarıda bahsedilen oubliette."

"Selwyn Kane."

Valec'in gözleri parlıyor, sonra kararıyor.

Yakışıklı, tuhaf çocuk bana döndü. "Ya sen, güzelim?"

"Ben...," diye başlıyorum ve ağzım 1sh gibi açık bir şekilde duraklıyorum. Gerçek adı mı söyleyeyim? Yoksa Ramona'ninkini mi? İkna edici olmak için kimliğimi çıkarmalı mıyım, yoksa bu durumu daha da kötüleştirir mi?

Valec içimdeki tartışmayı hissediyor. "Sadece gerçek..." diye mırıldanıyor şaşkınlıkla. Sel homurdanıyor. "Sana iyi şanslar."

Valec'e dönmeden önce ona ters ters baktım. "Briana Matthews."

Valec ismimi biraz düşünerek aldı ve mırıldandı. "Evet, Briana Matthews ve Selwyn Kane, bu kuruluşun kurallarını ihlal ettiniz ve bu yüzden benimle gelmelisiniz. İkiniz de."

Parmaklarını şıklatıyor ve Louis aramızda beliriyor, iri elleri ikimizin de bileklerine dolanmış. Sel'in diğer elinin Louis'in bileklerini kavradığını, çektiğini görüyorum ve sonra bar kararıyor.

Dünyaya aynı pozisyonlarda geri dönüyoruz, ancak alt katta barın yanında olmak yerine, bir masa, bir fiçı dolabı ve iki köhne sandalyesi olan büyük bir ofise benzeyen üst kattayız.

Müziğin bas sesi Aoor'dan ve kapalı bir kapıdan duyuluyor. Sel'in parmakları hâlâ Louis'in iri elinin etrafında kıvrılmış, ama ikimiz de etrafımıza bakarken yüzündeki hırıltı kayboluyor. Sonra Louis gözden kayboluyor ve beni Sel'le yalnız bırakıyor.

Derin bir iç çekerek dizlerimin üzerine çöküyorum, hala o kadar büyük bir güç patlamasının etkisinden kurtulmaya çalışıyorum. Ayinden beri Aames'i böyle kullandığımı sanmıyorum. Pratik yapamıyorum. Tükendim.

Sel kapıya doğru koşar ve gücünün altında açılacağını düşünerek kapı koluna asılır ama tıslayarak elini hemen bırakır. "Kahretsin!"

"İyi misin?" Aoor'dan soruyorum.

"Evet, tabii ki iyiyim!" Kendini tutamayıp elini kaldırıyor, avuç içi dışarıda. Avuç içinde derin bir yanık var, kapı kolu gibi kırmızı ve yuvarlak. "Tamamen 1ne, Briana. Kesinlikle."

"İyileşeceksin. Her neyse," diye mırıldandım, "hak ettiğini buldun." Gözleri kısıldı. "Pardon?"

"Gitmemiz gerekirken kavga başlattın!" Ayağa kalkıyorum. "Şey"-yanmış avucunu inceliyor, ham deriyi hafifçe dürtüyor, sonra "Duyduğuma göre büyücüler oldukça iğrençmiş ve öyle oldukları ortaya çıktı. İtiraf etmeliyim ki dikkatim dağıldı-" Aanches, bana dik dik bakıyor. "Ya da belki koku dikkatimi dağıttı, bu daha mı iyi? Ne olursa olsun onunla bir kavga başlatabilirdim. Prensip olarak."

"Ne *prensibi*?"

"Büyücüler güçleri için pazarlık yapan insanlardır." Sel normal adımlarla pencereye doğru yürüyor ve pervaza dayanıyor. "Şeytanla bir anlaşma yaparlar. Hayatlarının birkaç yılını, ilk çocuklarını, ruhlarını, vesaire satarlar. Karşılığında da iblisin bazı yeteneklerini kazanıyorlar." Eşik çenesini yakıyor, ama bu sefer fazla zarar vermeden geri çekiliyor ve nefesinin altında küfrediyor. "Tatsız bir şey. İğrenç."

"Ödünç al, pazarlık et ya da çal," diye mırıldanıyorum, Patricia'nın sözleri aklıma geliyor. "Aether bir kaynaktır," diye mırıldanıyor. "Yaşayanlar ona erişemez ve onu kullanamaz. özgür."

Valechaz hiçbir uyarıda bulunmadan ofise giriyor ve beni neredeyse geriye, Aoor'a doğru yuvarlıyor. Vücudunun kenarlarındaki hava bir ısı dalgası gibi bulanıklaşıyor.

"Siz ikiniz!" Kapıyı arkasından çarptı. Yanından geçerken sıcak hava dalgasını da beraberinde götürür. "Gerçekten her şeyi berbat ettin, değil mi? Eğer

Eğer koğuşlar olmasaydı, o güç dalgası bir mil yarıçapındaki her iblisin lanet olası kapıları yumruklamasına neden olurdu!"

Valec masaya oturduğunda, karşısındaki iki kırık deri sandalyeye bir çengel atıyor. Belli ki oturmamız gerekiyor.

"Bu gece size eşlik eden iki konuğa nezaket göstererek adetlerimizi ihlal ettiğinizi bildirdim. Biz cezalarınızı belirlerken huzur içinde beklemeyi kabul ettiler."

William ve özellikle Alice'in "huzur içinde beklediklerini" düşünemiyorum ama Valec ve onun kulüp üzerindeki kontrolüyle ilgili bir şey bana gerçekten başka seçenekleri olmadığını düşündürüyor.

Ölümüne izin verdiğini hayal etmeye çalışıyorum. Ayrıntıları bilmeden mi imzaladı? Parayı Jonas ve Kizia arasında toplayıp dağıttı mı? Etrafındaki hava her an büyücü Aame'ye dönüşmeye hazır, dünyayı omuzlarında, dirseklerinde, kalın buklelerinin etrafında başladığı yerde yakmaya aç. Benden sadece birkaç yaş büyük olan bu çocuk, insanların hayatı sona erdirmek için pazarlık yapmasına yardım edecek kadar hayatı önemsemez mi?

Sanki onu izlediğimi hissetmiş gibi başını kaldırıyor, gözleri kahverengiden kırmızıya dönüyor ve tekrar bakıyor.

"Otur. Otur."

Oturmak için hamle yapıyorum ama Sel beni durduruyor. "Bırak diğerlerinin yanına gitsin. Kurallarınızı çiğneyen benim. Cezasını ben çekeceğim."

"Hayır, bu gece ikiniz de günah işlediniz." Valec Sel'e bir silah doğrultuyor. "Çatımın altında, girişte kabul ettiğiniz Salon politikalarını doğrudan ihlal ederek bir saldırganlık eylemi başlattınız." Silahı bana yöneliyor. "Ama *sen* bundan çok ama çok daha fazlasını yaptın. Bu küçük güç gösterisinin işime nasıl bir etkisi olduğu hakkında bir fikrin var mı? Talep üzerine bir büyücünün güçlerini elinden almak mı? İster geçici ister kalıcı olsun, bu çok güçlü bir salon numarası ve Alonzo'nun tazminat borcu var. Dışarıda bir sürü aç ve öfkeli iblis, değişiklik isteyen yarım düzine ürkmüş büyücü ve onlardan bir şeyler sakladığımı düşünen bir düzine insan müşterim var."

Valec masasının yanından bir çekmece çekerek bir dosya dolusu kağıt ve bir kalem çıkardı. Aash iblisin gözlerini görmeden, onun sadece sinirli bir işadamı olduğunu varsayabilirdim.

Sel kendi yakasını çekiştiriyor. O bile sıcaklığı hissediyor ve kendisi de her zaman sıcaktan bunalıyor.

Valec *nedir?*

Valec, sanki biz de onun kadar aşınaymışız gibi belgeleri belli belirsiz işaret ediyor. "Toplamda, Lounge politikalarını ihlal ettiniz, birinin haklı olarak sahip olduğu ve parasını ödediği yeteneklerini elinden aldınız *ve* bu süreçte mülk sahibi olarak otoritemi baltaladınız." Omuz silkerek başını kaldırıyor. "Ödeşene kadar *ikiniz* de *bana* borçlusunuz."

Ter boncukları omurgamdan aşağı damlamaya başlıyor. Sa diplerimdeki nem kafa derimi çok sıcak ve rahatsız edici hale getiriyor. "Bizden ne istiyorsun?"

"Öncelikle, Briana, nasıl bir anlaşma yaptın ve hangi iblisle yaptın?"

Sel ve ben bakışlarımızı değiştirdik. "Bir iblisle anlaşma yapmadı."

"Elbette yaptı." Valec scoPs. "Ve itiraf etmeliyim ki bu Aame'den çok etkilendim. O kadar etkilendim ki, eğer bana bu güç hakkında bildiği her şeyi anlatırsa Briana'nın her konuda gitmesine izin verebilirim." Zihninde bazı hesaplar yaparak aramıza bakıyor. "Evet. O son derece değerli bilgi karşılığında özgürlüğü. Denge budur." Ağzında bir gülümseme yayılıyor. "Peki, aracınız kimdi? Eğer sözleşmede aether aşılı bir gizlilik anlaşması varsa, sorun değil; seninle olan bağını koparabilirim."

Birdenbire, odadaki gergin hava azalıyor. Sel ve ben birbirimize bakıyoruz, her ikimiz de aynı şeyi düşünüyoruz. Benden önce o konuştu. "Başka bir komisyoncu mu var?"

Valec göz kırpıyor. "Evet, elbette." Başını öne eğiyor. "Başka hangi komisyoncunun sizi endişelendirdiğini ve nedenini paylaşmak ister misiniz?"

Sel ve ben bir kez daha bakiştık. Bölgede başka bir komisyoncunun olması işleri değiştirebilir. Ama içinde yaşadığım bu yeni dünya hakkında bildiğim bir şey varsa, o da birinin en çok korktuğunuz kişi olmasa bile, bu onun güvende olduğu anlamına gelmeyeceğidir.

"Hayır, teşekkür ederim," diye mırıldanıyorum, tam o sırada Sel, "Biz iyiyiz," diyor.

Valec elini göğsüne doğru kaldırarak sahte bir selam veriyor. "İnsanlar ve iblisler arasındaki anlaşmaları kolaylaştıran tek yerel komisyoncuyum."

"Ne tür insanlar?" Sel soruyor.

Valec kaşlarını kaldırıyor. "Normal, büyülmeyen insan türü insanlar. Neden, başka hangi insanları tanıyorsun?"

Sel hala devam ediyor. Efsane doğan teknik olarak insandır, ancak miraslarını aldıklarında büyülmeyen *hale gelirler*. "Sadece bir soru."

Valec buna bir an bile inanmıyor. "Dediğim gibi, türümün tek simsarı benim. Bu yüzden *birilerinin* sizinki gibi bir anlaşmadan çok iyi komisyon aldığını biliyorum. Kalıcı aether üretimi, iblis gücü yıkımı, böyle güzel bir paketin içine sıkıştırılmış." Isık çalıyor.

Çenem düştü. "Sen... şu anda bana asılıyor musun?"

"Birazcık. Karşılığında ne verdiniz? Böyle bir şeyin muazzam bir bedeli olmalı ama sen yine de iyi görünüyorsun..." Bakışlarının yüzümde, saçlarımda, omuzlarımda ve ağzımda kasıtlı olarak gezinmesine izin veriyor. "Benim için mükemmel. Ruh hala bağlı ve her şey."

Sel gözlerini deviriyor. Bir adım öne çıkıyorum. "Sana söylüyorum, ben bir anlaşma yapmadım."

Bir elini kaldırıyor ve sandalyesine geri oturuyor, ayaklarını masanın üzerine koyuyor. "Sözleşmeyi hangi rakiplerim yazdı ve hangi iblis güçlerini seninle paylaştı?"

"Kimse yapmadı. Ben bir sözleşme imzalamadım."

Kıpırdamadan duruyor. "Umarım senin iyiliğin için yalan söylüyorsundur." Başımı sallıyorum. "Yalan söylemiyorum. Ben hiçbir şey imzalamadım!"

Odanın sıcaklığı bir derece daha artıyor, az önceki soluklanma yok oluyor. Sesi alçak, kontrollü bir mırıltı. "Düzenlenmemiş bir pazarlık mı, Briana? Bu gün ve bu çağda mı?"

Baş dönmesi görüş alanımı tehdit ediyor. Burası çok sıcak. Sel'in eli dirseğimde sabit duruyor; benim yerime cevap veriyor. "Pazarlık falan yok."

Yutkunuyorum. "Bir iblis bana hiçbir şey vermedi."

Valec kollarını kavuşturur. "O zaman gücün nereden geliyor?" Havayı kokluyor. "İnsansın ama güçlendirilmiş gibi kokuyorsun. *Katmanlı*."

Dudaklarımı bir çizgi halinde bastırıyorum. Onunla tartışmak işe yarıyor gibi görünmüyor.

Valec sessizliğimi reddetmek olarak algılıyor ve sabrı yok denecek kadar azalıyor. Kızgınlık ve kafa karışıklığı bir anda buharlaşıyor. Göz açıp kapayınca kadar ayağa kalkıyor ve iki elini masasına dayıyor. Nefesim kesildi ve geri çekildim.

"Nazik davranıyorum." Gözleri önce yakuta, sonra kahverengiye döndü. "Size doğrudan sormadan gücünüz hakkında daha fazla bilgi edinmenin yolları *var*. Eğer bu güçler için bir sözleşme imzalamadıysanız, o zaman size herhangi bir saygıyla davranmak zorunda değilim." Gözleri hafif bir kırmızıyla parlıyor ve bu kez öyle kalıyorlar.

"Lucille ile konuşmak için buradayız!" Pat diye söyledim.

Valec hareketsiz kaldı. Gözleri ikimizin arasında geziniyor, kuşkusu saf saldırganlık sınırında.

"Yeminli giriş kurallarına uymadığınız halde Lucille neden sizinle görüşmeyi kabul etsin ki? Kendisi benim müessesemin de bir parçası olduğu bu bölgenin Büyük Hanımefendisi ve izlediğim tüm prosedürler onun tarafından onaylanıyor. Gördüğünüz gibi, Lucille vereceğim her cezayı onaylamış sayılır." Bana baktı. "Ama meşe gibi değil, söğüt gibi yaşamayı öğrenecek kadar uzun yaşadım. Belki de oPer'imı düşünmek için daha fazla teşvike ihtiyacın vardır. Sıra sende, Selwyn Kane."

"Hayır!" Meydan okuyorum ama Sel'in kolu çoktan çelik bir çubuk gibi karnıma dayanmış, beni çıkışa doğru geriye doğru itiyor.

"Ben bir olacağım. Git," diyor ve yüzüm kapıya dönük olacak şekilde bizi döndürmeye başlıyor.

"Aht, aht!" Valec ayağa kalkar, bir çenesini kaldırır. "Bu anlaşmanın doğası böyle değil." Sel'in kafası öfkeyle geriye savrulur.

Çocuk gülümsüyor. "Birlikte geçirdiğimiz kısa zamanda bile Kane, seni cezalandırmanın en iyi yolunun" -bana dönüyor, gözleri parlıyor- "ona zarar vermek olduğunu görebiliyorum."

Sel'in hırıltısı odanın içinde yankılanıyor. Masanın üzerinden Valec'e doğru hamle yapıyor, yüzeyde kayıyor ve boş bir sandalyeye çarpıyor. Komisyoncu gitmişti. Sel ayağa kalkıyor, Aips etrafına bakınıyor, gözleri çıldırmış.

"Çok yavaş." Arkamdan bir ses.

Sel masanın üstüne sığıyor ama ben daha beni kavradığını fark edemedim Valec'in eli belime dolanıyor. Mücadele ediyorum ama demirle boğuşmak gibi bir şey bu. Kıpırdamıyor, benim için bile inanılmaz derecede güçlü.

"Bırak onu." Sel'in gözleri Valec'in tutuşuna doğru kayıyor. "Şimdi."

"Ya da ne?" Valec mırıldanıyor. Kulağıma doğru eğiliyor. "Ne yapacağını düşünüyorsun, Briana? Kızgın gözleri ve Aamin 'ls ile tepemden aşağı mı atlayacak? Boş değil

"Böyle bir şey yapmaz."

Sel'in cuP'ları uzun gömleğin altından görünmüyor ama Valec bir şekilde onları fark etti ve Sel ne olduklarını tam olarak bildiği için mutlu değil.

"Zavallı küçük cambion," diyor Valec kulağıma. Tıpkı garson kızın yaptığı gibi Sel'in ne olduğunu tam olarak bilmesi beni ürpertmeye yetiyor. Ama sonra söylediği şey hem benim bedenimde hem de Sel'in gözlerinde paniğe yol açıyor. "Küçük Kral Büyücüsü. Tüm zavallı varlığı boyunca Tarikat tarafından tutsak edildi ve şimdi de onlar tarafından mı kelepçelendi?"

"Benim kim olduğumu nereden biliyorsun?" Sel'in gözleri Valec'in ortama doladığı fazla güçlü eline kayıyor.

"Uzun zamandır buralardayım." Valec düşünceli bir ses çıkarıyor. "Ve Yemininizin sizden ne talep ettiğini biliyorum. Bu yüzden Briana'mızın" - duraklıyor, başparmağını boynumdaki kaslara sürtmek için bir elini kaldırıyor- "koruyucu ilginizi bu kadar tüketmesini çok merak ediyorum. Zeki, cesur ve muhteşem bir kız olduğu açık ama bir Kral Büyücüsü'nün tek odak noktasını ele geçirmek? Sadece Arthur'un soyunu korumaya yemin etmiş birinin?"

Kalemi Valec'in avucuna bırakıyorum. Valec benim kim olduğumu bilmiyor ve kendi iyiliğim için de bilmemeli ama gerçeğe benim rahat edemeyeceğim kadar yaklaştı.

"Çok özel biri olmalı. Özel şeyleri severim, Selwyn. Ben de özel bir şeyim."

Sel'in burun delikleri açıldı. "Uzuvlarını bedeninden ayıracağım."

"Mm," diye düşünüyor Valec. "Void cuPs olmadan eğlenceli bir gece olabilir, ama bu haliyle sıkılırım."

"Sonunda paramparça olursan dövüş eğlenceli olmaz," diye hırlıyor Sel.

Valec güler. "Sakin olsan iyi olur, Kral Büyücüsü. Her neredeyse, Arthur'un Soyu seni şu anda hissedebilir, değil mi? Beni öldürme arzunuz. Nicholas Davis hakkında duyduğum fısıltılara bakılırsa, bundan pek de hoşlanmayacak-" Valec kısa bir süre durup aramıza bakıyor. Çok iyi bildiğim o dinleme hareketiyle başını eğdi. "Az önce ikinizin de kalbi hızlandı ve Scion'un adını söylediğimde nefes alışınız değişti. İkinizden birinin bana bir zamanların ve geleceğin kralı hakkında söylemek istediği bir şey var mı?"

Sel geri çekiliyor, Nick'i panikletmeme arzusuyla gözleri irileşiyor, beni güvende tutma arzusuyla savaşıyor. "Onun adını ağzından uzak tut."

"Scion'un konusunda hassas mısın?" Valec homurdanıyor. "Kral büyücüleri çok... tek fikirlidir. Uslu durursan herkesin uzuvlarının bağlı kalmasını sağlarım ve kıymetli Nick'in de bulduğu bela hakkında endişelenmek zorunda kalmaz." Başını bana doğru eğiyor, sesi alçak ve komplocu. "Eminim can sıkıcıdır, değil mi? Kralını korumaya o kadar odaklanmış ki başka herkesi unutuyor."

Sıcaklık omurgamda dönüyor ve yanaklarımı yakıyor. Valec fark ediyor ve kıkırdıyor. "Oh, burada bir *hikaye* seziyorum."

"Hiçbir fikrin yok," diye homurdanıyor Sel ve tekrar saldırıyor.

Valec onunla buluşmam için beni kenara itti. Bir hamlede Sel'i boğazından kavırıyor ve havaya kaldırıyor. Sel, Valec'in parmaklarını pençeliyor, ayakkabıları halıyı kazıyor. "Beni yenmek için çok genç ve çok zayıfsın, bu yüzden *denemeyi bırak*." Sel'i arka duvara doğru fırlatıyor; kafası tuğlaya çarpacak kadar sert. Eski çerçevelerdeki solmuş fotoğraflar çarpmanın etkisiyle takırdıyor.

"Hayır!" Beni durdurmaya zahmet etmeyen Valec'in yanından koşarak geçiyorum. Homurdanarak oturma pozisyonuna geçtiği anda Sel'e ulaşıyorum. Elim saçlarına gidiyor, kalın dalgaları geçip kafatasının arkasına uzanıyor. Parmak uçlarım kıpkırmızı oldu. "Sel-"

Elimi savuşturdu. Sırtını duvara dayıyor ve bacaklarını her şeyden çok kullanarak yarı ayakta durur pozisyona geçiyor. "Ben 1ne'yim!"

"Hayır, değilsin." Valec öne çıkıyor, yolu açmak için masasını rahatça kaldırıyor ve hiçbir ağırlığı yokmuş gibi kenara itiyor. Elleri ceplerinde yanımda duruyor, önce Sel'e sonra da bana bakıyor. "Kimi kandırdığını sanıyorsun, yavrum? Sen bir *enkazsın*."

"Kapa çenenin." Sel kafasını kaldırdı. Öfke ve okuyamadığım başka bir duygu yüzüne karıştı.

"Neden?" Valec kafasını şaşkınlıkla yana yatırır.

Sel dişlerini göstererek Valec'e bakıyor. Sessiz bir uyarı. Valec bunu görmezden geliyor.

Bunun yerine Valec bir, iki kez aramıza, sonra da yalnızca bana bakıyor. "Bekle-" Dar, araştıran gözlerle bana yaklaşıyor. O kadar yakın ki neredeyse koyu kahverenginin üzerindeki yanardöner kırmızıyı görebiliyorum. Bir an sonra Valec geri çekiliyor, yüzünde şeytani bir eğlence dans ediyor. "Oh, sana gerçekten haddini bildirmek için Briana'ya zarar vermem gerekeceğini düşünmüştüm Kane, ama sen bunu tek başına yaptın...."

"Sen neden bahsediyorsun?" Talep ediyorum.

Valec sağ elini yüzüme doğru kaldırıyor ve ben kaçmaya çalışıyorum ama kaçamıyorum. Bir eli dirseğimi mengene gibi sarmıştı bile. Hareket ettiğini bile hissetmemiştim.

"Ona dokunmayın!" Sel homurdanıyor.

"Önce," diye mırıldanıyor Valec, neredeyse nazikçe, şakağıma üç parmak bastırırken, "bana bak."

Eğer Merlin'in gözleri hem yaşlı hem de genç görünüyorsa, Valec'in gözleri *kadim* görünüyor. Gözleri aramızdaki boşluğu çalkalıyor, daha önce hiç hissetmediğim bir bağ yaratıyor. Büyü gibi, ama... daha çok 1rm elin zihnimi sarması, sıkması ve *sonra* bırakması gibi. Karşı koymayı düşündüğümde, her şey bitmişti.

"Şimdi," diye fısıldıyor Valec, beni serbest bırakarak, "ona bak."

Kafam karıştı, Sel'e baktım. "Neden?" İki elini dizlerinin üzerine koymuş ve başını eğmiş, sanki nefesini tutmaya ya da kontrol etmeye çalışıyor.

Valec'in sesi kulağıma yaklaşıyor. "Çünkü bunu yapmanı istemiyor."

Dehşet karnımda ağır, baş döndürücü bir kokteyl yapıyor. Kalbim kaburgalarımaya çarpıyor, öne çıkıyorum. Elimi omzuna doğru kaldırdım. "Sel?"

"Yapma-" Sarsılarak

uzaklaşıyor. "Sel, sen-"

"Bree..." Sesi alçak bir uyarı hırıltısı. Korkutmak ve meydan okumak için. Bende işe yaramayı yıllar önce bıraktı.

Valec iç çeker. "Eğer kendi şartlarınla geri dönmezsen, Kane, benim şartlarımla döneceksin."

Sel'in omurgası Valec'in tehdidi karşısında kaskatı kesiliyor. Valec'in onu zorlamasına izin verebileceğini ya da kaçabileceğini düşündüğüm uzun bir an var. Ama ikisini de yapmıyor.

Bunun yerine, Sel yavaşça ayağa kalkıyor, ilerlerken dönüyor.

Pro1le'i görünür hale geldiğinde, ağzım tıkanmış bir nefesle açılıyor. "Aman Tanrım."

34

Sadece on beş dakika önce gördüğüm Selwyn artık burada değil. Bu Selwyn tanımadığım biri, hatta resmen.

Sel'in cildi genellikle düz ve solukken, bu Sel'in cildi her elmacık kemiği boyunca parlak kırmızı çizgilerle kızarmış. Dudakları daha önce hiç görmediğim kadar koyu bir renkte. Şakağına ve alnına yapışmış nemli siyah saç tellerini katalogluyorum. Boğazının derisine çarpan hızlı Autter nabzı, kalpleri tamamen insan olan insanlardan daha yavaş atan bir Merlin için çarpıcı bir şekilde *yanlış*. Yanlarında, koyu renkli damarlar bileklerine kadar uzanan bileklerini ve ellerini çiziyor.

"Sel..." diye fısıldıyorum.

Gözleri kapalı, ağzı büzülmüş, dönüyor.

"Bana bak...." Nefesim boğazımda düğümleniyor. "Lütfen."

Sonra bakıyor ve gördüğüm şey kalbimi parçalıyor.

Sel'in gözleri güneşte parlak, alaca bir sarıydı. Geceleri parıldayan kehribar mücevherler. Hatta zengin, sıvı bal. Ama hiçbir zaman yanan bir sienna olmadılar. Bu altın, kızıla özlem duyuyor. Güneş, kan arıyor.

Yine de elim engel olamadan yüzüne uzanıyor, sanki parmaklarım gözlerimi yakalayan aynı özelliklere dokunmaya zorlanmış gibi. Tehlikeli şeyler sizi böyle içine çeker ve o da tehlikeli bir şey. Zehirli Aora,

Bir sebepten dolayı muhteşem. Dans eden Aames, sizi ileri çağırıyor. Ölümünü hızlı değil, yavaş isteyen bir yaratık tarafından karanlıkta bir yem.

Sonra, farkındalık kalbimin etrafına çöküyor ve elim düşüyor.

Sesim çıplak bir fısıltıya dönüştü. "Beni ve William'ı korumanın yeterli olacağını söylemiştin." Sel Aanches ve dudakları geriye kıvrılıyor. Genellikle alt dudağına değecek kadar uzun olan köpek dişleri şimdi iki keskin noktaya kadar uzanıyor. "Senin..."

Dişleriniz bugün farklı görünüyor.

Sesi, yatıştırmak ve yönlendirmek içindi. *Öyle mi?*

Anılar şimdi geri geliyor, orada olduklarını fark etmediğim kadar küçük çatlaklardan içeri akıyor. Biz konuşurken uçaktaki gözleri. Güvenli evdeki banyoda havaya bakışı, ne kadar yaklaştığı ve bakışlarımı ne *kadar uzun süre* tuttuğu. Aşağıda koridorda paylaştığımız bakış. Elinin omurgama yaptığı sıcak baskı.... Tüm o anlar. Ona yakın olduğum için duyduğum suçluluk, bir şekilde Nick'e ihanet ettiğimi düşünmem. Sel'in bana yakın olmak istediğini, bana dokunmak *istediğini* düşünmek. Bir yanım onun da bana dokunmasını istediğimi haykırıyordu... ama hayır.

Bunların hiçbirisi gerçek değildi.

Ona, hatta belki de onun *için* düştüğümü sandığım şey, Sel'in illüzyonuna düşen bendim. Duyularımın etrafına sarılmış bir yalan, tamamen onun tasarımı. Nefesim ciğerlerimi yumrukluyor. Acı, derin ve geniş bir şekilde içeri giriyor ve mide bulantısı onu takip ediyor.

"Sen, sen beni büyüledin." Gözyaşları, sonunda bir telaşla döküldü. "Sen beni büyülüyordu. Öyle değil mi?"

Gözleri kapanıyor. İhtiyacım olan tek cevap.

Valec topukları üzerinde geriye doğru sallanıyor. "Yeminlerinden uzak bir Merlin çok çirkin bir şeydir, Briana. Dengesiz cambionlar, hepsi. Benim aksime."

Sel'in gözleri şak diye açılır. "Sen bir cambion olamazsın."

"Neden? Tarikat'ın tasmaında olmadığım için mi?" Valec alay ediyor. "Orijinal Merlin dengeliydi, bir iblis-insan birleşmesinden doğmuştu. Ama siz Merlin soyundan gelenlerin sahip olduğu o küçük iblis kanı, bir bardak sakın suyun içindeki bir damla kuduz boyası gibidir. Boya her yere yayılır, belki suyu bir iki ton renklendirir, ama suyu asla tam olarak istediği renge çeviremez. İblis kanının özelliği de budur: *ister*."

"Kapa çeneni," diye bağıyor Sel. Gözlerini benden ayırmıyor. "Lütfen Bree, açıklamama izin ver...."

Valec onun üzerine konuşuyor, Sel karşılık veriyor; sözleri tepemde erimiş bir ses bulamacına dönüşüyor. Ellerim iki yanımda titriyor. Kalbim aynı acıya tekrar tekrar çarpıyor, ihanetin sabit bir davulu.

"Bu *dengesizlik* bir Merlin'i bu kadar değişken yapan şeydir," diye devam ediyor Valec. "Düzen dengeden yanadır, bu yüzden cambion kanı yarı iblis yarı insanda eşit olarak bölündüğünde" -kendini işaret ediyor- "kontrol etmek çok daha kolaydır. Yine de Selwyn'imiz kanına yenik düşmemek için cesur bir ePort yapıyor, hakkını vermeliyim. Temassız büyü *çok* etkileyici bir iş, Kane."

O kadar başım dönüyor ki kusabilirim. O kadar başım dönüyor ki kusmak, tüm bu *yanlışları* içimden atmak *istiyorum*, hepsini. Gözlerimi kapattım ve tekrar mağaradaydım.

Arthur, bir kukla gibi iplerimi çekiyor.

Arthur, cenazede zihnimi işgal etti.

Arthur, kendime bile güvenip güvenemeyeceğimi merak ettiriyor. Ve şimdi... Sel. Aynı şeyleri yapıyor.

Göğsümdeki her şey alçak sesle, titreyerek fısıldıyor. "Vekillerin Enstitü'de bana ne yaptığını biliyorsun. Bana ne yaptığını." Suçluluk ve dehşet Sel'in yüzüne sığıyor, ardından tanıma geliyor.

Valec kaşlarını kaldırıyor. "Vekiller şehirde mi? Kim bu 'o'?"

Onu görmezden geliyorum. "Bana ilaç verdiklerini *biliyordun*. Zihnimi, anılarımı manipüle etti... böylece kullanacakları ya da bir kenara atacakları oyuncakları olabildim. Kafamın içinde nasıl hissettiğini biliyorsun, bazen kendime nasıl güvenemediğimi, o mu ben mi bilmiyorum..."

"Kim bu 'o'?" Valec ellerini havaya kaldırır. "Bree, lütfen-" Sel elini uzatır.

"*Dokunma* bana!" diye bağırarak geri çekildim.

Gözleri yakut rengine dönüyor ama kıpırdamıyor.

"Ben de mi senin için bir oynucağım?"

Sel'in 1. parmakları bir sıkılıp bir açılıyor. "Hayır."

"Düşündüm de..." Boğazımdan bir hıçkırık kopuyor. Kalbim sanki kendi üzerine çökecek, nefesi ve neşeyi de beraberinde götürecekmiş gibi hissediyorum. Kendimi tekrar tecavüze uğramış hissediyorum. "Sen de *tıpkı onlar* gibisin..."

Vekiller. Arthur.

"Hayır, ben onlar gibi *değilim*," diye hırlıyor Sel, sesi vahşi ve çatlak bir şeye dönüşüyor.

Aç bir şey.

"Ben onlar gibi değilim. Eğer beni dinlersen-" Duvarı itiyor, kıpkırmızı gözleri beyazı kapatıyor. Damarlı parmak uçları elimin arkasına uzanıyor ve Valec aramızda bulanıklaşıyor. Sel'i benden öyle sert itiyor ki, tekrar duvara çarpıyor. Bu kez Sel yerde kalır, nefes nefese kalmıştır, yüzünde şok ifadesi vardır. "I..." Sel başını sallıyor, gözleri görmüyor. "Ben... Ben..."

"Kendine gel Kane," diye tersliyor Valec. "Bunun için bana şimdi teşekkür edemeyecek kadar gururlusun ama daha sonra minnettar olmanı bekliyorum."

Çenem bir açılıyor, bir kapanıyor. "Az önce ne oldu-"

"Senin ıstırabın, onun açlığı." Valec yanıma dönüp bir kolunu omzuma atarken gözleri parlıyor. "Sana dokunmadan önce biraz dinlense iyi olur, güç merkezi. Şu anda sen öfke ve dava peşindesin, o da öyle. Kötü bir kombinasyon."

"Ben-"

"Mutsuzluğun *hissediliyor*, Bree." Kulağıma doğru eğiliyor, nefesi yanağıma değişiyor. "Havada, dilimin arkasında tadını alabiliyorum. Kane'in iblisi seni ele geçirecek kadar güçlü değil, ama eğer olsaydı, acını bir şarap gibi yutardı, tatlım."

William az önce aşağıda söyledi. Tam iblisler aether ve insan duygularını tüketmelidir. Cambionların hayatta kalmak için ikisine de ihtiyacı yok ama Sel şu anda Yeminlerinden her zamankinden daha fazla uzaklaşmış durumda. Fark etmeme izin verdiğinden daha fazla iblis. Daha çok... Kizia gibi.

Boğazımda yine safra yükseliyor; midem çalkalanıyor. Sel'in benim mutsuzluğumdan *beslendiği* fikri. Erebus, Cestra... Sel'in neye dönüşeceği konusunda beni uyarmışlardı. Erebus bana kanına yenik düşen bir Merlin'in ne istediğini söyledi. Tüm iblislerin istediği şeyi istiyorlar: korku, öfke ve çekişme. Sırf kendileri için başkalarına acı çektirmek. "*Bence sen... yıpratıcı görünüyorsun.*"

Sesim kırık bir fısıltıya dönüştü. "Bunu bana sen mi yaptın... beni kandırdın, bana yalan söyledin, beslenebileceğin bir acı yaratmak için mi?"

Sel sanki ona vurmuşum gibi sarsıldı. "Hayır!"

Valec'in elleri omuzlarıma iniyor ve onları sıktıktan sonra kenara çekilip Sel'i artan bir hayal kırıklığıyla inceliyor.

"Muhtemelen görevinize sadece birkaç hafta kaldı ama küçük yeminler bir Merlin'i bu şekilde alaşağı etmez. Asıl vurucu olan o lanet olası Kral Büyücü Yemini. Ölene kadar mı?" Yüzü ekşiyor, sanki kelimeler ağzında çürümüş gibi. "Tarikat bu yemin ve hizmet numarasıyla Merlinler'e gerçekten bir numara yapıyor. Ve insanlar *benim* sözleşmelerimden mi şikayet ediyor? Benim şartlarım onlarınkine kıyasla çocuk oyuncuğu." Alay ederken gözleri kıpkırmızı oluyor, "'Çizgi Kanundur'. Çürümeye yüz tutmuş arkaik bir çöp yığını ve bunu o kendini beğenmiş piç Erebus Varelian'a benim söylediğimi söyleyebilirsiniz."

"Erebus'u tanıyor musun?" Fısıldıyorum.

Gözleri kırmızı yarıklara doğru daralıyor. "Tanışmıştık."

Valec aniden uzun ve ağır bir iç çeker. Gözlerindeki kırmızı kahverengiye dönüyor ve parmaklarını şıklatıyor. Louis Sel'in yanında beliriyor, yüzünde bekleyen bir ifade. Valec Sel'i değerlendiriyor, sonra bir karar veriyor. "Borcu ödendi. Onu götürün, güçlü bir ilaç verin ve personele bunun son çağrı olduğunu söyleyin. Çatıya çıkıyoruz."

Louis Sel'in kolunu tutuyor. Onlar gitmeden önce Sel'in bana bakabileceği bir an var. Bir şey söyleyebilir, bir şey yapabilirdi. Ama bakmadı, konuşmadı ve sonra gittiler.

Sel'in az önce bulunduğu noktaya bakıyorum. Orada olduğuna dair tek kanıt, Valec onu fırlattığında kafasını çarptığı yerden, duvarın altı metre yukarısındaki çatlak tuğlalardır.

Ellerimle yüzümü ovuyorum, gözyaşlarımı yanaklarıma bulaştırıyorum. Sesim kalın ve uzak çıkıyor. "Onu nereye gönderdin?"

Bir çift bardak masanın üzerine düştü. Başım diz çökmüş, gözden uzak bir dolabı açmakta olan kambiyona kayıyor. Bir süre sonra Valec ayağa kalkıyor ve sanki sıvı Aow'un yükselişini izliyor gibi. Olağanüstü pürüzsüz. Bir elinde küçük, parlayan bir şişe, diğerinde ise bir buz kovanı var. "Buzlu Aether ruhları mı?"

Gözlerimi kırıştırıyorum, sahneyi algılıyorum. Düşüncelerim kamçılanıyor. "Onu nereye gönderdin?"

Bardaklarda buz şingirdiyor. Bir bardak dolduruyor, sonra bir tane daha. Masasına oturdu ve bana bir içecek uzattı. "İçkiye ihtiyacın varmış gibi görünüyorsun."

Burbon gibi görünen bir şeyle dolu bardağa ve üstünde dönen gümüş buğuya bakıyorum. "Lütfen soruma cevap verir misiniz?"

Kadehini yudumluyor, gözleri dans ediyor. "Neden umursuyorsun ki? Sana yalan söyledi. Kim bilir ne kadar süre boyunca senin rızan olmadan bir illüzyon yarattı."

"Ona zarar verecek misin?"

Gülüyor. "Kendine zarar veriyordu. Ben sadece anlaşmanın imzalanmasına yardım ettim. StaP'ım ona zarar vermeyecek, ama şimdilik onu biraz dengelemek için yoğun bir aether iğnesi ile saklanacak. İçki demişken?"

Bu haber beni rahatlatıyor ama hemen ardından taze gözyaşları görüşümü bulandırıyor. "Yaşım tutmuyor." Söylemeyi düşünebildiğim tek itiraz bu.

Yüksek sesle gülerek başını arkaya atıyor. "Bir gence elma suyu ve sihir ikram ettiğim için beni kim tutuklayacak?"

Kaşlarımı çattım. "Elma suyu mu?"

Omuz silkiyor. "Keskinliği azaltıyor sanırım." "Neden bana iyi davranıyorsun?"

"Bu iyilik değil, küçük güç merkezi." Gülümsüyor. "Bu Güney misafirperverliği."

Bardağı kapıyorum ve o da beni sessizce onaylayarak izliyor. "Aether insanlara ne yapar?"

"İnsanlara mı? Konsantre edilir ve özel olarak hazırlanırsa, Tarikat mensuplarının 'Görüş' dediği şeye sahip olurlar. Geçici olarak." Elimdeki bardağa başıyla işaret ediyor. "Bunun gibi birazcıkla mı? En fazla vücut vızıltısı." Göz açıp kapayınca kadar yanıma geldi, sessiz ve heybetli. "Ama sen tipik bir insan değilsin, değil mi?"

Cesaretle ona bakıyorum. Son bir saat içinde duygularım düğümlendi ve sıvı bir karmaşaya dönüştü. Şu anda Valec'ten korkacak kapasitem olup olmadığını bile bilmiyorum. Varsa da görmezden geliyorum. "Hayır. Bu yüzden senin yerinde olsam beni tehdit etmesinden endişe ederdim."

Sırıttıyor. "Oh, senden *gerçekten* hoşlanıyorum."

Ona dişlerimi gösteriyorum. Gülümseme değil, bir uyarı. En azından öyle umuyorum.

Önce elime, sonra ağızıma ve yüz hatlarıma bakıyor. "Senin gibi biriyle ya da bir şeyle hiç tanışmadım, bu yüzden nasıl tepki vereceğini söyleyemem. Bir cambion için aether içmek, mutlu düşüncelerin kısa bir turunu içmek gibidir. Bütün düşünceler." Bardağını geri fırlatıyor. "Benim için Kane'den daha az endişe verici ama yine de güzel hissettiriyor. Ve karaciğerini mahvetmez." Bir an beni düşündü, yüzü yumuşaktı - ta ki öyle olmayana kadar. "Selwyn'in cezası tamamlandığına göre, artık ikimizin bitmemiş bir işi var, Briana Matthews. Sadece bir kez daha soracağım. Kırmızı aether'ınız. Anlaşmanı kim yaptı?"

Sarsılarak uzaklaşıyorum. İçki parmaklarımin ve onun halısının üzerine dökülüyor. "Hiç kimse."

Bardağımı hafifçe aldı ve arkasındaki masanın üzerine koydu. "İlk başta misafirperver olmadığımı asla söylemeyin."

Valec sorularıma daha fazla cevap vermeyi reddederek bizi koridorun sonundaki asansöre götürüyor. Koluma girmeye ya da beni kendisiyle birlikte yürümeye zorlamaya zahmet etmiyor; benden çok daha hızlı ve güçlü olduğunu biliyorum. Valec'in yürüyüşü doğal olmayan bir şekilde Auid ve kasıtlı. Artık onun gücüne tanık olduğum için, her adımında şiddeti görüyor ve Güneyli ağızındaki her uzun sesli harfin altında onu duyuyorum. Eski asansöre ulaştığımızda Valec paslanmış akordeon tarzı kapıyı sarsıcı bir çınlamayla açıyor. İlk benim girmemi işaret ediyor.

İçeri girdikten sonra asansör inanılmaz bir yavaşlıkla bir üst kata çıkmadan önce titriyor. Yolun yarısında Valec kolu çekerek bizi titrek bir tıkırtıyla durdurdu. "Bir sorum var."

Kollarım iki yanımda, Arthur'un gücünden bir kez daha sessiz bir heyecan duyuyorum. Kendimi Valec'in gülümseyen ağızına yumruk atarken hayal ediyorum. Ama ne işe yarayacaktı ki? Valec, Sel'den daha hızlı; ne kadar güçlü olduğum önemli değil, ben bir vuruş bile yapamadan iki kemiğimi kırar.

"Ne oldu?"

Dönerek karşıdaki kapıya yaslanıyor, gözleri parlıyor. "İsteğe bağlı."

"Peki," diyorum.

Elleri ceplerinde, benim alanıma girdi. Pekmez damlayan, alçak ve tatlı bir sesle, "Sen ve Kral Büyücüsü. Belli ki

kimya, ama gerisini tam olarak okuyamıyorum. Bu özel bir şey mi, yoksa...?"

Gözlerim Aoor'da geziniyor, sanki sözleri -ya da durum- onları yeniden düzenleyip düz görebilseydim bir anlam kazanabilirmiş gibi. Ona ters ters bakıyorum. "Bunun birine sormak için kaba bir soru olduğunu biliyorsun, Onceborn dünyasında bile?"

"'Onceborn' mu?" Valec başını geriye atarak bir kahkaha atıyor. "Oh, seni *iyi* kandırmışlar, değil mi? Tüm onurları ve hiyerarşileriyle Efsane Doğanlar, kimin güç sahibi olup kimin olmadığı, kimin değerli olup kimin olmadığı. Bunların hepsinin birkaç düzine kat pislik olduğunu bilecek kadar uzun süredir buralardayım. Eşiğimizin üzerinde bir ejderhanın kafatasının durmasının bir nedeni var." Valec'in sesi alçalır. "Pendragon ve onun gibiler burada hoş karşılanmıyor. Kral Büyücüsü burada görevlisi olmadan dava açtığı için *şanslı*, çünkü Arthur'un Soyusu bu gece burada olsaydı, bu kalabalık onu paramparça ederdi. Aslında, sırf ikisinin birden intihar edişini izleyebilmek için onu Kane'in gözleri önünde öldürürdüm. Sevinçle."

Sertçe yutkunuyorum. "Öyle mi?"

Valec uzun ve sinirli bir nefes veriyor. "Eğer onların yalanlarına ve tarihi saptırmalarına kanan tek kişi sizseniz, o zaman belki de tahmin ettiğimden daha aptalsınız demektir."

"O kadar insan arasından ben mi?"

Başını öne eğiyor. "Köleleştirilmişlerin kızı. Atalarınız bir zamanlar sömürgeciler ve onların torunları tarafından mal olarak görülüyordu. Bedeniniz bir amaç için araç olarak görülüyordu. Tarikat hâlâ binlerce yıllık gelenekleri dün yazılmış gibi sürdürüyor, öyleyse neden dört yüz yıllık bir geleneği serbest bıraksınlar ki?" Gözleri Aash. "Bu beyazların size vermeye tenezzül ettiği bilgi ya da güç ne olursa olsun, etmenize izin verdikleri küçük yeminler ne olursa olsun, hepsi bir jest. Vekillerin gerçek yüzlerini gördün. Değerli Scion'larından birinin şövalye armağanlarını sizinle paylaşmasına izin verebilirler, ancak fedakârlığınızı onurlandırmak yerine, minnettarlığınızı talep edeceklerdir. Tarikat'a hizmet ederken öldüğünüzde, hayatınızı kutlamak yerine, ölümünüzü hayırsever kapsayıcılıklarının kanıtı olarak göstereceklerdir."

Söylediği her şey doğru. Ben gördüm. Bunu biliyorum. Söylediklerinin hiçbirisi doğru değil. Belki de açıklığa kavuşturabileceğim tek şey, bu binlerce yıllık geleneklerin özünü temsil etmemin bile önemli olmadığıdır. Yine de gücümü kendilerininmiş gibi göstermenin bir yolunu bulacaklardır. Kökenlerini görmezden gelin, çünkü

Bu kökenler onları rahatsız ediyor. Ve inşa edilmesine, sürdürülmesine yardım ettikleri ve faydalandıkları bir sistemin şiddetinden kurtulduğum için alçakgönüllülüğümü bekleyin.

"Hatırlattığın için teşekkürler," diye fısıldadım, başımı sallayarak. "Ve uyarı için."

Düğmeye basarak asansörü harekete geçirir. "Çok geç olmadan dinlemeniz gereken bir uyarı."

Çatıya çıkıyorum ve hemen gözlerimi sahne ışıklarının parlak parıltısından koruyorum. Crossroads Lounge'un çatısı, kilometrelerce uzanan çam ormanından uçsuz bucaksız bir gece gökyüzüne bakabilecek kadar yüksek.

Bir tarafta seyirciler, diğer tarafta da eski kanla lekelenmiş bir sahne olmasaydı manzara çok güzel olurdu.

Dışarıda bile hava boğazımı tıkayan yoğun bir eter kokusuyla kaplı. Büyücünün kokusu gibi biraz hastalıklı ama Valec'inki gibi burnuma ağır ve zengin geliyor. Bunlar Shadowborn dünyasına Tarikat'tan daha yakın yaşayanların aether imzaları mı?

"Bree!" Sel'in sesi sol tarafımda bir yerden bana ulaşıyor. Onu fark etmem bir saniye sürüyor ama fark ettiğimde kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor. Sahnenin sağında büyük, dikdörtgen bir kafesin içinde. Her tarafta birkaç santim aralıklı metal parmaklıklar, ayakta duran bir yetişkine yetecek kadar uzun. Sanki bir yanığı soğutmaya çalışıyormuş gibi avuçlarını iki yana sallıyor.

-Parmaklıklar Valec'in ofisindeki kapı koluyla aynı şekilde büyülenmiş olmalı. Eminim onu oraya atarlar atmaz kırmaya çalışmıştır. Buradan bile gözlerinin yanık turuncuya döndüğünü görebiliyorum. Valec'in aether tedavisi işe yaramış olmalı. Bana yaptıklarını düşünmeden daha fazla bakamayarak arkamı dönüyorum. Bize yaptıklarını.

"Bree!" Alice'in sesi dikkatimi seyircilerin üzerine çekiyor. O ve William kalabalığın ortasında oturuyor, etrafları Valec'in koyu kırmızı ve altın renklerinde giyinmiş insanlarla çevrili. Garsonlar ve barmenler, sanatçılar ve fedailer. Vücutlarının etrafında dönen farklı yoğunluktaki eterlere bakılırsa bazıları iblislerle anlaşma yapmış.

Alice'in l'leri kucağında toplanmış durumda ve şu anda onun kendi güçleri olmadığı için minnettarım; bana ve Sel'e ne olursa olsun, Valec kendisini terk etmemiş sıradan bir insana tutunacak bir tipe benzemiyor.

William'a baktığımda bileğini göz hizasında tutuyor ve saati hatırlatırcasına ön parmağıyla hafifçe vuruyor. Gece yarısına yakın mı? Öyle olsa bile, Gawain'in gücünü kullanarak riske girmesini ister miydin?

"OPender'ımız burada. Sevgili Briana'ya merhaba deyin." Valec öne doğru ilerleyerek sol elini bana uzattı.

Kalabalık renkli hakaretler ve yuhalamalardan oluşan bir karışım çıkarıyor, ki bunu sadece daha önce Alonzo ile yaptığım "gösterinin" planlanmış bir gösteri olmadığını bildikleri şeklinde yorumlayabilirim. O yalan müşteriler içindi, salon görevlileri için değil.

Alonzo karşı tarafa geçtiğinde sahne sallanır, çoktan karpuz büyüklüğünde pazularıyla iki metreye ulaşmıştır. Elinde bir silah yok; onun yerine bir avucuna defalarca 1.'yi vuruyor. Her darbe derisinin üzerinde taştan bir dalgalanma yaratıyor ve onu insanla kaya arasında bir melez gibi gösteriyor. Aklıma bana ve Lark'a saldıran iblis geliyor. Demek Alonzo'nun pazarlık ettiği şey buydu: Bir uchel'in güçleri.

Uzun gümüş saçlı barmen dirseğimde beliriyor ve beni bir dizi merdivenden yukarı çekerek sıcak ışıkların altında, Alonzo'nun karşısına getiriyor.

Valec sahne ile kalabalığın arasına giriyor ve bir Aourish ile dönüyor.

"Dostlar, burada sözünü tutmayı reddeden biri var. pazarlık!"

Yükselen bir "Yuh!" sesi çatıda dalgalanır ve bir taraftan diğerine stereo olarak yankılanır.

"Evet, evet. Peki şartlar ihlal edildiğinde ne diyeceğiz?" "Ölüm ya da anlaşma!" diye bağırıyor arkadan biri.

"Evet, kesinlikle," diye bağırıyor Valec. Sinsi gözlerini kafesin bir ucundan diğerine sinsice ilerleyen Sel'e çeviriyor. "Ölüm ya da anlaşma."

"Bu da ne demek oluyor?" Bağırıyorum.

Valec elleri kalçalarında bana bakıyor. "Alonzo'ya ve işime karşı işlediğin suçların bedelini bir ölüme -senin, onun, arkadaşlarından birinin, umurumda değil- ya da bir anlaşmaya razı olarak ödeyebilirsin." Geniş geniş sırtıyor, dişleri parlıyor. "İblisler pazarlığı sever."

"Olay nedir?"

"Bu size bağlı. Elinizde değerli bir bilgi var mı?" Göz açıp kapayınca kadar sahnenin en ucundaki tabureye tünemiş, yüzünde yavaş bir sırıtış. Bakıyor

Sel'e. "Son çağrı."

"Dur!"

Dağınık takım elbiseli, yakası açık, uzun boylu beyaz bir adam kalabalığın arasından yaklaşıyor, yanında da aşağıda gördüğümüz garson Emma var. "Valec, seninle konuşmam gerek."

"Aşağıda beklemezdi," diyor Emma sniP ile. Adamı sahneye doğru iter.

Valec homurdanarak ayağa kalkar ve sahnenin kenarına doğru ilerleyerek yeni gelen kişiye bakar. "Merhaba, Senatör Anderson. Başka bir ölümsüzlük talebi için mi geri döndün? Size söyledim, ben sonsuza kadar yaşamam-"

"Hayır, hayır." Adam elini saçlarında gezdiriyor, gözleri bana, sahneye, Alonzo'ya, etrafındaki kalabalığa kayıyor. "Lütfen ofisinize gidebilir miyiz?"

"Hayır, yapamayız," diye tersledi Valec. "İşinizi belirtin."

Adam ellerini önünde kavuşturmuş, konuşmak için kendini cesaretlendirmek istercesine başını sallıyor. "Başım belada Valec."

Valec'in dikkati keskinleşir. "Göster bana."

Adam göğüs cebini karıştırır ve uzunlamasına katlanmış buruşuk bir kâğıt çıkarır.

Valec kâğıdı alıp göz gezdiriyor, yüzü kararıyor. "Size yardımcı olamam."

Adam kurbağa yutmuş gibi görünüyor. "Ama... ama yeniden pazarlık yapmak için yardıma ihtiyacım var, o... pazarlığın kendi tarafını terk etti-sen bir komisyoncusun-"

Valec iç çeker. "Bu pazarlık kuralsızdı ve kanla imzalandı. Tamamlanmış bir anlaşmayı yeniden müzakere etmek mümkün değildir. Eğer benim rehberliğimi istiyorsanız, önce bana gelmeli ve sizin için anlaşmaya aracılık etmem için ücretimi ödemeliydiniz." Kâğıdı geri uzatıyor, yüz hatlarını tiksinti kaplıyor. "Olan oldu."

"Hayır, hayır," diye yalvarır Anderson. "Sadece hayatımın son on beş yılını gerektireceğini söyledim, bunu değil... bunu değil!"

Komisyoncu başını sallar. "Orada yaşamın son on beş yılıyla ilgili hiçbir şey yok, Senatör. Sadece 'Yaşayanlar düzleminde on beş yıllık biyolojik zaman' yazıyor. Dur tahmin edeyim, senin uykundan mı alıyor?"

Anderson'ın ağzı açılıp kapanıyor ve gözlerinin altındaki belirgin torbaları ilk kez net bir şekilde görüyorum. "Uyuyamıyorum. Bir saatten fazla

belki iki saat. Her gece deniyorum... *haftalar* oldu Valechaz... doktorum dinlenmezsem öleceğimi söylüyor...."

"Ömür boyu sürececek bir zenginlik istediniz ve karşılığında bilmeden sizi hayatta tutan şeyden vazgeçtiniz. Zaman kadar eski bir hikaye. Davetiniz karşı tarafı yıllarca besleyecek." Valec, Emma'ya geri dönmesi için seslenir ve başka bir fedai görünümlü kişi de ona katılır. "Dil kesin olmadığında, yaratıcı lisans alınacaktır. Bir iblisle anlaşma yaptığında ne bekliyordun ki?"

Anderson, götürülmeden önce Valec'in ayaklarının dibine düşer. "Sana yalvarıyorum! Benim bir ailem var!"

Valec'in dudaklarında bir alay ifadesi beliriyor ve gözleri kıpkırmızı oluyor. "Seni uyarmıştım. Kurlsız pazarlıklar asla daha zayıf olana hizmet etmez ve şimdi evime gelip bana hakaret mi ediyorsun?" Valec tek çizme ayağını kaldırarak senatörü omzundan itti. "Git buradan. Yoksa seni bu çatıdan aşağı ben atarım."

"Valec!" diye bağıyor adam ama Emma ve diğer fedai Senatörü birer kolundan tutup geri çekerek çıkışa doğru sürüklediklerinde ve arkalarında kalabalığın şaşkın sessizliğini bıraktıklarında çığlıkları silikleşiyor.

Valec kollarını kavuşturur ve susar. "Yaşlı beyaz adam avukatlar her zaman en iyisini bildiklerini düşünürler." Topukları üzerinde dönüyor, tüm öfkesi ve kızgınlığı sanki hiç olmamış gibi yok oluyor ve ellerini iki yana açıyor. "Devam edelim mi?"

Kalabalık alkışlarla karşılık verir.

"Bekle! Pazarlık yapıyorum!" Alice'in sesi kalabalığın arasında çınlıyor ve midemi bulandırıyor.

Valec tekrar dönüyor, bu sefer ilgiyle. "Başka bir kesinti, bu kez söz konusu konuklarımızdan biri tarafından mı?" Güvenlik ekibinin yaklaşmasını engelleyerek onu öne doğru çağırıyor. "Merhaba, küçük insan. Buraya gel ve konuş."

"Alice, dur!" Bağıyorum ve o beni tamamen görmezden geliyor.

"Yapmam gereken bir şey var." Yürürken çenesini kaldırıyor ama sesindeki hafif titremeyi duyabiliyorum. Sığ nefeslerindeki korkuyu görebiliyorum. Ne yapmaya çalışıyor? "İş hayatında dürüstlüğe ve şeffaflığa değer veriyorsunuz, öyle değil mi?"

Valec ona takdir dolu bir bakış atar. "Bu doğru. Karanlıkta yapılmaya değer her şey aydınlıkta da yapılmaya değerdir."

Alice gözlüklerini burnunun üzerine itti ve avukat sesini açtı. "Bree, Sel ve hepimizin gitmesine izin verir ve Lucille'le buluşmamıza yardım ederseniz, size *şu anda* işinizde olan ve giriş anlaşmamızın şartlarından çok daha fazlasını ihlal eden bir şey söyleyeceğim. Size müşterilere mal olan bir şey. Ve para, muhtemelen binlerce. Belki de daha fazlasına."

Kalabalık alçak sesle mırıldanıyor. Valec uzun bir süre ona bakar. "Seni dinleyeceğime yemin ederim ve eğer verdiğin bilgi söylediğin kadar değerliyse, seni ve arkadaşlarını serbest bırakacağım." Başını iki yana sallar. "Ama bunu iyi yapsan iyi edersin."

Onu daha yakına çağırır. Alice öne doğru yürür ve elini Valec'in kulağına götürür. "Yapabildiğin kadar sessiz ol," diye mırıldanıyor ve Alice başını sallıyor. O konuşurken Valec'in gözleri şokla büyüyor, sonra öfkeyle kısılıyor. "Ve bunu kendin mi gördün?" Alice tekrar başını sallar. Alice konuşmasını bitirdiğinde, adamın gözleri Alice'in yüz hatlarında gezinerek bir hile olup olmadığına bakar. Sonra başka bir şey söylemeden sahnenin kenarına doğru ilerliyor ve gümüş saçlı barmeni kolundan tutup dışarı sürüklüyor.

"Bu doğru mu, Miranda?"

Miranda'nın yüzü şaşkınlık ve korku karışımı bir ifadeyle boyanmıştır. "Bu doğru mu, V?"

"Aether şişelerini çalıyormuşsun." Çatıda sessizlik ve şaşkınlık hakim oldu. Valechaz'dan çalacak kadar aptal birini hayal bile edemiyorum.

Başını çılgınca sallıyor ve Valec susuyor. "Onları şimdi teslim edersen sağlığın ve güvenliğin için daha iyi olur."

Miranda sesli bir şekilde yutkunur, sonra parmaklarını korsesinin ön kısmına daldırarak üç parlak şişe çıkarır.

Valec, bakışlarını ayırmadan onları Valec'in elinden alıyor. Ağır ağır iç geçiriyor. "Bu gece çok farklı bir hal aldı."

35

ÇATI temizlendikten ve Miranda Alonzo tarafından çıkarıldıktan sonra Alice ve William koşarak yanıma gelirken Valec de Sel'i serbest bırakıyor.

Alice ilk bana ulaştı. "İyi misin?" Göz kırpıyorum. "Sayılır."

Valec çatının diğer tarafından homurdanıyor. "Sen 1ne'sin."

William öne çıkıyor ve daha iyi görebilmek için yüzümü eğiyor. "Ağlıyorsun." Suçlayıcı bir tavırla Valec'e dönüyor. "Ona ne yaptın?"

Valec ellerini kaldırır. "Şüpheli bir grupsunuz, değil mi?" Kafesten sendeleyerek çıkan Sel'i işaret ediyor. "Onu ben ağlatmadım, *o ağlattı!*"

"Bu ne anlama geliyor?" William sorar.

"Bu, Valec'in Sel'in üzerimdeki büyüünü kaldırdığı anlamına geliyor," diyorum. "Onun büyüünü mü?"

William kaşlarını çatıyor. "Senin üzerindeki mi?"

Alice ters ters bakıyor. "Ne büyücüsü?"

"Beni kandırıyordu. Değiştiğini göremeyeyim diye inişini bir illüzyonun içinde saklıyordu."

William'ın yüzü soluyor. "Göremedin mi?"

Başımı salladım. Tabii ki sadece bendim. William ve Sel'in anlamadığım bir hayal kırıklığı yüzünden didiştikleri onca zaman.

"Sert göründüğünü söyledim..." diyor Alice, yüzü ağararak. "Senin de gördüğünü sanmıştım."

"Yapmadım," diye mırıldanıyorum.

William Sel'e doğru dönüyor, gözleri öfkeyle parlıyor. "Ne kadar sürecek, Selwyn?"

"Uçaktan beri," diye ısırđım, Sel'e ters ters bakarak. "Siz uyurken uçakta bana vurdu."

"Bree." Sel bana doğru yavaş bir adım atıyor, sonra yüzümdeki ifadeyi görünce duruyor. "Çok üzgünüm...."

Ona sırtımı döndüm. "Bunu duymak istemiyorum."

"Ben de öyle." Alice'in elleri l'e toplanır. "Sen gerçek bir pislisin, bunu biliyor musun, Kingsmage? Ne cüretle-" Sel Aitches.

"Sadece... dur." Elimi salladım. "Yapamam. Şu anda olmaz."

Alice önce bana, sonra Sel'e, sonra bir kez daha bana bakıyor. "Bu iş daha bitmedi." William alçak sesle, "Bu konudaki konuşmamız bitmedi, Selwyn," diyor. "Bunu konuşmayı bitirmedik, Selwyn," diyor William alçak sesle. Ondaki hayal kırıklığı ve öfke benim bile geri çekilmem için yeterli. Sel ise bir kez başını sallıyor.

"Evet, evet, sonra hepiniz Kane'e bağıracaksınız. Benim bu işe karışmama gerek yok," diyor Valec sinirli bir şekilde. "Burada, Crossroads Lounge'da kirli çamaşırları ortaya çıkarmayı severiz, temizlemeyi değil."

"Kavşak," diye tekrarlıyor Alice yavaşça. "Sonunda anladım. Barın adı. Şimdi anladım. Babam blues sever."

Valec gözlerini devirir. "Tebrikler, sen ve baban iyi bir zevke sahipsiniz." "Biri neden müzik hakkında konuştuğumuzu açıklayabilir mi?" diye soruyor William.

"Blues folkloruna göre bir müzisyen gece yarısı yol ayrımına gidip siyahlı adamlarla buluşabilir," diye açıklıyor Sel boğuk bir sesle. "Şeytanla."

Valec'in gülümsemesi rahatsız edici derecede memnun. "Devam et, güzel hikâyeleri severim. Özellikle de senin o asık suratlı, mutsuz sesinle anlatılanları, Kral Büyücüsü. Hiç gülümsediğiniz oluyor mu?" Valec bana döndü. "O hiç gülümser mi?"

"Nadiren," diye mırıldandı Alice.

"Senden hoşlandım," diyor Valec. "Senin adım ne?" "Ben Alice."

"Bu hikâyeyi ben de biliyorum," diye ekliyorum. "Babam anlatırdı. Eğer bluescu ruhunu şeytana satarsa, daha önce hiç kimsenin yapamadığı gibi gitar çalma yeteneğine sahip olurmuş."

sonra. Robert Johnson'ın yaptığı gibi."

"Valec başını arkaya eğerek, "Tam olarak 'insanın hayal edebileceğinin ötesinde bir müzik yeteneği' diyordu. "İlk anlaşmalarımdan biri."

"Sen şeytan mısın?!" Alice çılgık atıyor.

"Hayır, tatlım. Ama güzel bir hikaye olur." Valec öne doğru eğildi. "Ben sadece anlaşmalara yardım ediyorum. Daha büyük iblislerin fiziksel form için aether'a ihtiyaçları yoktur ama yine de beslenmeleri gerekir. Ham, negatif insan duyguları ve enerjileri lezzetlidir ama bu bir balinanın plankton yemesi gibidir. İblisler tüm enerjilerini beslenmek için harcarlar, tüm gün, sadece tam bir öğün almak için."

"Demek iblis yemeği için insanları kandırıyorsunuz," diyor Sel. "Gerçekten pisliksiniz."

Valec sırtıyor. "Ben pisliğim ama inanın bana daha kötüler de var. Örneğin, ben cinayet sözleşmeleri yapmam, rakiplerim ise yapar. Üçüncü bir şahsı öldürmenin değerini değerlendirmekte zorlanıyorum, özellikle de üçüncü şahsın kim olduğunu bilmiyorsa." Kaşlarını çatıyor. "Bu pazarlığı nasıl hesaplamaya başlarsınız? Matematik imkansız."

Alice gergin bir şekilde güler. "Hiç de korkutucu değil. Hiç de değil." Benimle bakış alışverişinde bulunuyor. "Anladığım kadarıyla çok çirkin simsarlar var. Bu seni ne yapar, Valec?"

Valec yeleşini çekiştiriyor. "Oh, müzik dehası, donmuş gençlik, anlatılmamış zenginlik, sanatsal deha takaslarını kolaylaştırıyorum. Becerinin, yeteneğin ya da büyümlü gücün adını siz koyun, insanlar da onu istesin. Doğru türden bir iblis adil bir ödeme karşılığında bu şeylerden herhangi birine sahip olabilir. İki taraf arasındaki sözleşmeleri hazırlar, herkesin rızasını alır ve şartlar üzerinde mutabık kalmalarını sağlar ve sözleşmenin uygulanmasına yardımcı olurum."

"Sanırım bir ücret karşılığında," diyorum.

Valec, "Herkesin anlaşmanın kendisine düşen kısmını yerine getirmesini sağlıyorum," diyor. "Söz açılmışken

-Lucille?"

"Evet, lütfen," diyorum, işime geri dönmüştüm ve bir an önce gitmeye hazırdım. "Beni takip edin." Valec asansöre doğru yürüyor, giderken ıslık çalıyor.

Alt kata çıktığımızda Aoor'un tamamı değişmiş oluyor. Sandalyeler ve masalar bir tarafa süpürülmüş, Aoor açık ve sadece birkaç yüz karanlıkta sıkışmış

kabinlerin köşeleri. Sıcak bir endişe hissi omurgamda geziniyor, kafatasımı karıncalandırıyor. Geldiğimizde, buradaki insanların çoğunun insan olduğunu düşünmüştüm, ama sonra başka bir şeye dönüşen büyücü vardı... başka. Şimdi, yaşlı sarışın bir kadının, içinde sarı aether dönen gümüş bir pipo içtiğini görüyorum. Her nefes alışında gözleri altın renginde parlıyor. Her nefes verişinde, tekrar kahverengiye dönüyorlar. Valec bizi ana sahnenin etrafında dönen bir koridora götürürken onu izliyor.

On beşimiz koridorda yürüyoruz ve Valec sondaki kapıyı çalıyor. Bir kadın sesi duyuldu. "Müşterilerimle birlikteyken rahatsız edilmemeliyim." "Bunu müşteriye telafi edeceğim. Bir sorunumuz var," diye karşılık verir Valec.

Kapı açılır ve uzun yeşil bir elbise giymiş, gri saçları örgülü Siyah bir kadın dışarı çıkar. "Rahatsız edilmekten hoşlanmıyorum Valechaz."

"Merhaba, yeğenim." Valec sıcak bir şekilde gülümsüyor. Kaşlarını çatıyor, sonra geri kalanımızı gözden geçiriyor ve yüzümde duraksıyor. "Millet, Büyük Hanımefendi Lucille."

"Yeğen mi?" İkisinin arasına bakarak yankılıyorum.

Lucille huPs. "O benim yedi kere büyük amcam."

Gözlerimi kırptştırıyorum, başım dönüyor.

"Kaç yaşındasın?" Valec'e sordum.

Ağır bir iç çeker. "İki yüz on bir."

Hepimiz aval aval ona bakıyoruz. Alice'in gözleri şoktan kafatasını terk edecekmiş gibi bakıyor. "Sen... ama sen..." Hoşnutsuzluk karşıya geçtiğinde konuşmayı bırakıyorum

Valec'in özellikleri. Hassas bir konu sanırım.

"Dengeli kambionlar nadirdir." Valec'in dudakları acımasız bir çizgiye dönüşüyor ve gözlerini kaçırıyor.

"Ve kibirli," diye homurdanıyor Selwyn.

Valec ona sıcak bir bakış fırlatır. "Kibirli olmayı kabul edebilirim. Bunu hak ettim. Sen ve ben, Kane?" Aralarını işaret ediyor. "Biz aynı *değiliz*. Yoksa seni yukarıda ne kadar kolay harcadığımı fark etmedin mi?"

Lucille inliyor. "Bu çocukları bana neden getirdin Valechaz?" "Çünkü," diyor Valec, Lucille'in avucunu avucunun içine alarak, "benim birçok kez büyük-" "Yeğenim, amcasının karşısına çıkan her Rootcrafter'ı kendisine getirmesini istiyor." Donup kaldım. Valec'e kökçülük yaptığımı hiç söylemedim.

Lucille'in gözleri yeni bir ilgiyle tekrar bana baktı. "Az önce hissettiğim *senin* gücün müydü? Beni bir okumanın dışına çıkardı."

"Özür dilerim. Ama Rootcraft'ı tanıdığımı nereden biliyorsun?" Valec'e sordum. Bir omzunu kaldırdı. "Şu ana kadar bilmiyordum."

"Bu seansımın bittiği anlamına mı geliyor?" Lucille'in arkasındaki odada yuvarlak, örme bir sedirin üzerinde oturan beyaz bir adam elini çekingen bir şekilde kaldırıyor. Georgia şeftalisi renginde düğmeli bir gömlek giymiş ve en azından saat sekiz yönünde gölgesi var.

"Bunu telafi edeceğiz, efendim!" Valec adama ilerlemesini işaret ediyor ve onu koridorun sonuna yönlendirerek bizi kapının önünde bırakıyor.

"Eee? Geliyor musun, gelmiyor musun?" Lucille huPs ve odaya geri döner.

Omuz silkerek takip ediyoruz ve kapının kenarının ötesinde başka bir sedirin üzerinde oturmuş, çay dolduran, burada göreceğimi hiç düşünmediğim biri.

"Mariah?"

Mariah elinde çaydanlıkla donmuş bir halde bana göz kırpmıyor. "Bu gece gittikçe daha da güzelleşiyor," diyor Valec.

36

MARIAH beni kucaklamak için ileri atıldı. "Aman Tanrım. Daha önce kökünü hissettiğimi sandım ama sonra 'Hayır, Bree olamaz, Carolina'ya döndü' dedim. *Burada* ne işin var senin?"

"Aynı soru." Gülüyorum.

"Hafta sonları Lu teyzeme yardım ediyorum."

Lucille Mariah'ya dönüyor ve o anda aradaki hafif benzerliği görebiliyorum. Burnunun eğimi, dolgun üst dudağının şekli ve gölgesi. "Mariah, bu insanları tanıyor musun?"

Mariah kekeliyor. "Hayır, teyze. Bree'yi tanıyorum. Benim okuluma gidiyor." Mariah duraksıyor, sanki daha fazlasını ekleyip eklememeyi dikkatle düşünüyormuş gibi odanın geri kalanına bakıyor.

"Ve yine de size Tarikat üyeleri eşlik ediyor." Lucille geri çekilip Sel ve William'a bakıyor. "Bahse girerim burada bir Kral Büyücüsü ve bir Scion'la birliktesiniz. Merlinler birinci sırada büyücü, ikinci sırada hapsedici. Yüzyıllardır kök kullanıcılarını avlıyorlar ve bu noktada onları doğal düşmanım olarak görüyorum. Neden bu ikisini Valec ve ekibine korumaları için teslim etmeyeyim?"

Açıklıyorum, "Sadece ben değilim. Hepimiz Tarikat'ın kaçaklarıyız."

"Kaçaklar mı?" Valec sırtıyor. "Briana, her saniye daha da eğlenceli oluyorsun." Lucille'e bakıyor. "Bu en iyi kısmı bile değil Lu. Daha önce hissettiğin o güç var ya?"

Bir volkan gibi parladı. Spontane kök üretimi."

"*Hmnh.*" Lucille oturmak için hamle yapar. "Neden biri atalarından bunu istesin ki? Valec'in küçük kulübü için çok fazla güç, özellikle de sadece biraz gösteri yapmak için."

Mariah gözlerini kocaman açarak bana iki kez göz kırpmıyor. Bunun nasıl çok fazla güç olduğunu ve nedenini çok iyi biliyor ama benim iznim olmadan Lucille'e Kan Sanatımdan bahsetmeyecek.

Yeğeniyle benim aramdaki bakışmayı görünce Lucille'in yüzünde bir parça anlayış belirdi. "Söyleyecek bir şeyin mi var Mariah?"

"Hayır, hanımefendi. Bize biraz daha çay getireyim." Mariah odadan çıkmak için acele ediyor. "Anlıyorum." Lucille önce bana, sonra Valec'e baktı.

"Adımı nereden buldun?" "Samira," diyorum.

Kaşları kalkıyor. "Samira Miller mı?" William ve Sel'e tekrar bakıyor, bu sefer şüpheyle. "Ofisime bir Merlin getirdiğine hâlâ inanamıyorum Valechaz."

"Pekala," diyor Valec, Sel'i göstererek. "Bunun değeri yaklaşık iki sent. Onu boşa çıkardılar, sürgüne gönderdiler, Yeminlerinden uzaklaştırdılar ve genel olarak ve başka türlü sefil bir sonofagun." Sel gözlerini tavana doğru yuvarlıyor.

"Başkaları için tehlike arz ediyor mu?" Lucille Sel'in yüz hatlarına bakar.

Valec bir iPy sesi çıkarır. "Olduğundan daha kötü görünüyor. O kadar da kötü değil." William'ı işaret ediyor. "Bunun biraz gücü var gibi görünüyor ama mecbur kalmadıkça kullanmayacak kadar akıllı. Ve şuradaki de bir insan. Zeki ve gözlemci."

Mariah elinde çay tepsisiyle ofise döner ve tepsiyi yan taraftaki alçak masaya koyar. Valec masanın etrafında hızla ilerleyerek sandalyeleri daire şeklinde diziyor ve Lucille'in sandalyesini özellikle dışarıda tutmak için duraklıyor. Lucille ona alaycı bir gülümsemeyle bakıyor, o da ona göz kırpmıyor.

"Bree, değil mi?"

Bütün gözler bana çevrildi. "Evet, hanımefendi."

Elini kaldırıyor. "Lucille bir. Sanırım siz ve arkadaşlarınız bilgi, yardım ya da her ikisi için buradasınız."

"Evet," diyorum Mariah'ya bakarak. "Mariah bu işte hâlâ yeni olduğumu biliyor. Yaptığım kök? Bu benim atalarımın gücü. Ben bunu sadece

ele geçirildim ya da hayatım için korkuyorum. Onu nasıl kontrol edeceğimi öğrenmeliyim."

"Bu şekilde patlamaya devam edersen, kapındaki tüm iblisleri ve yakınındaki tüm Rootcrafter'ları kendi atalarının hizasından çıkardığında saçlarını yolmaya hazır hale getireceksin."

"Biliyorum," diye itiraf ediyorum.

"Bu yüzden mi Tarikat'tan kaçıyorsun?" diye soruyor.

"Kısmen. Nasıl dikkat çekmeyeceğimizi biliyoruz. En çok ihtiyaç duyduğum şey yeteneklerimle ilgili yardım."

Lucille çayından bir yudum alır ve bunu düşünür. Bir süre sonra bana değil Valec'e bakıyor. "Onun gibi bir zanaatkâr için ideal olan onu bir istasyona, oradan da İrade'ye yönlendirmektir."

Valec kollarını kavuşturur. "Tüm o suyu tutmak için en iyi yer sanırım. Özellikle de saldırılar artarken."

"Saldırıları mı?" Sel soruyor.

"İrade nedir?" William söylüyor. Mariah'nın ikram ettiği çayı çoktan içtiğini fark ediyorum.

"Göreceksin," diye cevaplıyor Mariah. Ona bir bakış atıyorum ama o sadece sırtıyor.

Valec Sel'e cevap verir. "Daha küçük iblisler son zamanlarda daha sık geçiş yapıyor. Aether kullanıcılarını, güçlü olanları avlıyorlar. Güç kazanmak için onları tüketiyorlar." Valec'in gözleri kısılr. "Söylentilere göre onlar piyade askerleriymiş. Diğer taraftan gelecek büyük bir şeyin önündeki gözcüler."

Sel'in dikkati keskinleşir. "Camlann."

Valec'in gözleri onunkilere kayıyor. "Dünyalarımızın paylaştığı birkaç kadim kelimedenden biri ama evet. Camlann hakkında söylentiler var. Aslında Camlann'ların Camlann'ı. İnsanlar bunun sonuncusu olabileceğinden bahsediyor."

"Son gibi, son, ve sonra başka Camlann yok mu?" Ben soruyorum. "Ya da son gibi... büyük bir patlama ve iblisler olabilir, insanlar olabilir, ama sonunda bir grup dünyayı kontrol ediyor?"

Valec omuz silkiyor. "Tahmin edebileceğiniz gibi her iki senaryo da iş için kötü." "Bu senaryolardan biri insanların ibislere boyun eğmesiyle mi sonuçlanıyor?"

Mariah'nın yüzünde tiksinti okunuyordu.

"Oh, elbette. Bu kesinlikle en kötüsü," diye onaylıyor Valec. Sırtışı hiç de güven telkin etmiyor. "Bunda Gölge Mahkemesi devreye giriyor."

"Affedersiniz?" Ben soruyorum.

Sırıtır. "Camlann'ın sonu ve diğer tarafta sıkışıp kalmış, sayı ve güç bakımından Masa ile boy ölçüşebilecek bir iblis sarayı hakkında eski söylentiler. Sözde ortadan kaldırılmadan önce, kendi kaos ve terör arayışlarından başka hiçbir yasaya, hiçbir inanca bağlı değillerdi."

"Uyku masalları," diye tükürüyor Sel. "Savaşı tek başlarına kazanabileceklerini düşünen küçük Merlinlere anlattıkları şeyler."

Valec gülümsüyor. "Bahse girerim o sendin, değil mi?"

"Sessiz olun!" Lucille elini sallıyor. "Randevularım var ve iki cambion'un birbiriyle atışmasını izleyecek vaktim yok."

"Ben de öyle," diye mırıldandım.

Lucille sertçe başını sallar. "Beni dinleyin. İstasyonlar, güçleri Merlinlerin dikkatini çekecek kadar büyük olan Rootcrafter'ları nasıl taşıyacağımızı gösteriyor," diyor Lucille dikkatle. Lucille ona sert bir bakış atarken Sel koltuğunda kıpırdanıyor. "Seni, arkadaşını ve bu ikisini saklamak için ağımızı kullanmamız çok zor. Kontrol edemediğin güçlere sahip olmandan ve Tarikat'ın seni aramasından daha iyi bir nedene ihtiyacım var. Ve Camlann hakkındaki dedikodulardan daha fazlası var. Avcı'nın tekrar harekete geçtiği söyleniyor."

Valec küfür ediyor. "Tanrım."

Donup kaldım. "Avcı mı?"

"Mm-hmm," diyor Lucille. "Vekilleri ve onların Seneschal'larını kandırılacak ve kaçınılacak haşereler gibi gösteren kendi öcülerimiz var. Bu seferki, yiyebildiği kadar çok güç yemekten başka bir şey istemeyen bir iblis."

Valec iç geçirir. "Kimsenin geldiğini göremediği ya da durduramadığı kadim bir orospu çocuğu. Aether istiyor, onu alıyor ve özellikle de Rootcrafter'ları istiyor."

"Neden?" Ben soruyorum.

"Bir Rootcrafter, atalarıyla doğrudan bir bağ kuruyor - bu tüketmek için çok fazla ham güç demek. Goruchel bile Avcı'dan korkuyor çünkü onların da peşine düştüğü biliniyor." Valec kaşlarını oynatıyor. "Ona 'Büyük Yok Edici' diyorlar."

Sel tıslıyor. Sertçe yutkunuyorum ve Lucille'in gözleri keskinleşiyor. "Hepiniz onu zaten tanıyorsunuz." Bir açıklama.

"Ben..." Oda bana bakıyor. Kim olduğumu açıklamadan Kizia'yı nasıl açıklayacağız? Jessie ile son kan yürüyüşümde gördüklerimi herkese anlatmadan Avcı'yı nasıl açıklayacağım? Neyse ki Sel ilk cevabı veriyor.

"Bu iblis yüzünden aklını kaçırarak kadar korkmuş bir goruchel'e rastladık. O da Bree'nin gücünden korkuyordu."

Valec'in gözleri parlıyor. "Elbette öyleydi. O kökün sadece bir kısmını gördüm ve içimden bir ses tüm silindirleri çalıştırmadığını söylüyor, değil mi güç merkezi?"

"Ben... Ben ne kadar güçlü olduğumu bilmiyorum. Bunu bilerek nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum." Yutkunuyorum. "Ama istiyorum. Bu yüzden yardımınıza ihtiyacımız var."

"Bree kökten yetişmedi," diye araya giriyor Mariah. "Ama o iyi bir insan teyze. Sadece atipik."

Başımı salladım. "Bu doğru. Ailemdeki kadınlar bir topluluk içinde çalışmazlardı." "Peki bu neden olabilir?" Lucille başını yana eğerek soruyor.

Mariah ve ben bakışıyoruz, o da başını eğerek beni cesaretlendiriyor. Eğer onun tanıdık yüzü olmasaydı, bu sözleri asla yüksek sesle söyleyemezdim. Ama söylemek zorundayım.

"Atam bir Kan İşleyicisiydi," diyorum ve hemen ekliyorum, "zorunluluktan." Lucille durgunlaşıyor ve Valec onun yanında düşünceli bir ses çıkarıyor.

"Kan ticareti günahtır," diyor yaşlı kadın.

"Biliyorum."

"Bedeline degecek hiçbir gereklilik yoktur."

Öfkem kabardı. "Sen orada değildin. Onu yargılayamazsın."

"Peki ya sen?" Valec soruyor.

Başımı salladım. "Bunun olduğunu gördüm. Bir hafıza yürüyüşünde."

O ve Lucille karşılıklı bakışır. Omuz silkiyor, ellerini kaldırıyor. "Hiçbir şeyim yok. Yürürken gördüyse, yürürken de görmüştür."

"Atanı yargılamak bana düşmez, haklısın." Lucille çayını bıraktı. "Ama *seni* istediğim gibi yargılayabilirim. Gücünün bedelini ödemeye değer olduğunu düşünüyor musun? Bu bedel her neyse, şimdiye kadar öğrenmiş olmalısın."

Göz kırpıyorum, şaşıyorum. Güçlerimin bu bedele degeceğini düşünüyor muyum? Annemi kaybetmenin verdiği kederin yarası göğsümde açık duruyor. Varlığını ne kadar kabul edersem edeyim, asla gerçekten iyileşmeyecekmiş gibi geliyor. Sonra yaralar var

Atalarım bir nesilden diğerine taşıdı. Tüm kayıplar, katlanarak, birleşerek ve birikerek. Tüm o kaşılar.

Korkmayın. Dövüş.

"Risklerden ya da sıkı çalışmaktan korkmuyorum. Atalarımın mücadele etmek isteyip de edemediği şeylerle mücadele edeceğim. Gücümü nasıl kullandığıma göre maliyetine değmesini *sağlayacağım*."

Kaşları kalkıyor. "Cesur iddialar. Uzun bir emir."

Sel'e bakıyorum, onun ekonomik dilini ödünç alıyorum. "Farkındayım."

"Lu," diye başlıyor Valec yavaşça. "Eğer Bree'yi komutla o kökü çağırması için eğitebilirsen, Avcı'yı kendi başına alt edebilir. Yıllar boyunca tükettiği onca şey arasında onunkine rakip olabilecek tek güç onunki." Omuz silkiyor. "Bu her yerde bir avantaj olabilir."

Sel ayağa kalkıyor. "Hayır, Bree'yi kendi amaçlarınız için kullanabilmeniz için yardım istemiyoruz."

"Kötü bir fikir değil," diye araya giriyorum. Daha ileri gitmesini engellemek için elimi tutuyorum. "Topluluğumun dikkatini çekmeye ve onları çaresiz bırakmaya devam edemem. Eğer Avcı yine ayaktaysa, onu nasıl durduracağımı öğrenmem gerek. Sadece Rootcrafter'lar için değil, kendim için de. Beni bulması an meselesi," diyorum sessizce, "tıpkı aynı güce sahip olan atalarımı bulduğu gibi."

"Eğer halkınız bu kök üretme yeteneğine sahipse, eminim Avcı bulduğu her fırsatta onların peşindeydi." Lu bana değerlendirici bir şekilde baktı. "Hırsına hayranım. Valechaz da bir şeyin ya da birinin topluluk için ne zaman yararlı olabileceğini bilecek kadar uzun yaşadı. Güçlerini kontrol etmene yardım edersek, sen de bir gün hazır olduğunda Avcı'yla yüzleşerek hepimize yardım edeceksin. Buna bir pazarlık diyebiliriz. Bir takas."

Başımı salladım. "Anlaştık."

Sırıttırıyor. "Mükemmel. Bir saat içinde karakolda olmanız gerekiyor."

Mariah bizi Lounge'un arkasındaki park alanına götürüyor ve bir sonraki istasyonun yolun yukarısındaki bir ev olduğunu söylüyor. Arayı kapatmak için benim de onunla gelmemi istedi, ben de kabul ettim. Alice sormadan arka koltuğa tırmanıyor, William ve Sel'i Jonas'ın arabasında birlikte yolculuk etmek üzere bırakıyor.

Şu anda Sel'in yanında oturmak konusunda hâlâ kendimi iyi hissetmiyorum. Ya da en azından konuştuğumuz zaman bunu başkalarının önünde yapmaya hazır değilim.

Ama Valec'in de Mariah'nın cipinin arka koltuğuna atlamasını beklemiyorum.

"Sizi bir sonraki durakta görmek isterim," diyor. Mariah dikiz aynasından ona bakar ve gözlerini devirir.

"Sen kondüktör değilsin; sadece meraklısın." Motoru çalıştırdı ve Sel ile William'ın arkamızdan gelmeleri için duraklayarak arabayı hareket ettirdi.

Bana baktı. "Bir sorunuz var gibi görünüyor." Valec'e bakıyorum, sonra tekrar ona. "Akraba mısınız?"

"Kan bağıyla değil. Onun ve Lu teyzemin olduğu gibi değil," diyor Mariah. "Teşekkürler Tanrım."

"Mariah," diye azarlıyor Valec. "Bebekken çok tatlıydın; şimdi ise sadece huysuzsun." "Ama ben Rootcrafter'ların kambyonlardan uzak duracağını sanıyordum," diyorum omuz silkerek. Mariah sniPs. "Biz yekpare değiliz. Bazılarımız öyle. Bazılarımız değil."

Valec koltuğun arkasına oturup kolunu Alice'in arkasına doladı. "Bazılarımız yarı iblis bebeklerini geceleri donarak ölmeleri için dışarı atıyor."

Alice dehşete düşmüş görünüyor. "Bu sana da mı oldu?" "Evet."

"Neden?"

Valec başını öne arkaya eğiyor. "Annem bir karabasan tarafından baştan çıkarıldı, zaman kadar eski bir hikaye. İblisler kaosu sever, sorun çıkarmayı sever. Onu suçlamıyorum. Köleleştirilmiş bir kavşak çocuğunun bir çiftlikte başıboş dolaşması mı? Bir tane olabilirdi. Hayatı bin kat daha kötü hale getirebilirdi." Gözleri dikiz aynasında kıpkırmızı oldu. "Hayatı zaten senin hayal edebileceğinden bin kat daha kötüyken."

Ona bakmak için koltuğumda dönüyorum.

"Ne?" diye sorar. Bir an için, üç kızla gezintiye çıkmış üniversite çağında bir çocuk gibi görünüyor. Yaramaz, yakışıklı ve her ikisi de olduğunun fazlasıyla farkında. Ama değil. O iki yüz on beş yaşında bir yarı iblis.

"Bu çılgınca, rastgele bir düşünce," diyorum. Gülümsüyor. "Onları seviyorum."

"Öyleydi..." Gözlerimi kısıyorum, kendi hafızama dönüyorum. "Annenin adı Pearl müydü?"

Valec'in gözleri genişler. "Evet, öyleydi. Peki bunu tam olarak nereden biliyorsun, Briana Matthews?"

Koltuğu ellerimin arasında sıkıyorum. "Bir anı yürüyüşü."

"Doktor Hartwood ile mi?" Mariah soruyor.

Başımı salladım. "Evet. 1815. Atası Louisa beni Pearl'ün bir kulübede doğum yapmasını izlemeye götürmüştü. Diğer atası Cecilia da oradaydı. Betty adında bir kadın ve Katherine adında başka bir kadın. Pearl'ün parlayan sarı gözleri olan bir bebeği vardı."

Valec çok ama çok hareketsiz büyüyor.

"I..." Sessizlik içinde, çoktan haddimi aşmış olabileceğimi fark ediyorum. Rotayı tersine çevirmek için de açık bir yol yok. "Başına gelenler için üzgünüm."

Valec bir süre sessizce at sürer. Sonra şöyle der: "Dediğim gibi, onu suçlamıyorum. Esaret yaşamak için bir yol değil." Dönüp pencereden dışarı bakıyor. "Ya da ölmek, bu konuda."

Bir daha konuşmaz.

37

"BU KONDÜKTÖR, BAYAN Hazel, çok tatlı," diye yorum yapıyor Mariah. Cipten atlıyor ve beni karşılamak için ön tarafa doğru yürüyor. "Bayan Hazel Lu Teyze'nin... Tanrım, otuz-on beş yıllık ortağı. Bu ev bazen kullandığımız bir istasyon. Hazel muhtemelen size dört çeşit yemek hazırlayacaktır, böylece bir sonraki durağa kadar karnınız tok olur."

"Bu kod da neyin nesi?" Alice soruyor. "İstasyonlar, kondüktörler, duraklar."

Mariah'dan önce ben cevap veriyorum. "Yeraltı Demiryolu'nu mu takip ediyoruz?"

"Pek sayılmaz," diyor Valec. Yanıma geliyor, kollarını kavuşturmuş, park ettiğimiz yerden biraz ötedeki eski bir eve bakıyor. "Zaten tek bir güzergâh yoktu ve güvenlik nedeniyle kimse hepsini, hatta herhangi bir güzergâhın tam kapsamını bile bilmiyordu. Ama geride kalan teknoloji ve bilgiyi kullanıyoruz, evet.

Halkımızı güvende tutmak hâlâ bize zarar vermek isteyenlerden saklanmaya benziyor." Arkamızdan gelen Sel'e bakıyor

Konuşuyoruz.

"Teknoloji mi?" Alice sorar.

Valec bana sırtıyor, sanki bir sırrı paylaşıyormuşuz gibi. "Yaratıcılık baytlardan ve LED'lerden daha fazlasıdır. Her zaman öyleydi ve her zaman öyle olacak."

Kondüktörümüz Bayan Hazel kısa boylu, yuvarlak hatlı, çoğunlukla önlüklü ve gülümseyen bir kadın. Mariah'yı kapıda dolgun bir kucaklamayla karşılıyor, karşınızdaki kişinin içine girdiğiniz türden bir kucaklamayla. O da aynısını bana yaptığında, içim onun dokunuşuyla parlıyor ve titreşiyor. Lavanta, nane ve adaçayından oluşan cennet gibi bir bulutu içime çekiyorum. Minik buklelerinden gelen kakao yağı ve shea burnumda ve ağzımda sihir gibi dönüyor.

"İçeri gel tatlım." Bayan Hazel, yaşlılığa bağlı bir ses tonuyla Güneyli bir hoş geldin diyor ama parlak, koyu kahverengi teni pürüzsüz ve yumuşak. Şaşırtıcı derecede güçlü bir kolla etrafımı sarıyor ve beni ön kapıdan geçiriyor. Onun evine girmek başka bir dünyaya girmek gibi.

Bütün gün pişen yemeklerin sıcak, zengin kokuları doğrudan mideme gidiyor. Onları hemen tanıyorum: pişmiş makarna ve peynirin keskin, ağız sulandıran kokusu, soğumaya bırakılmış taze pişmiş mısır ekmeği ve hepsinin altında, kızartılmış bir şeyden havada ağır ağır asılı duran kızgın yağ. Her köşede, yeşil eğrelti otları ve inci dizisi bitkileri pişmiş toprak ve safir sepetlerden sarkıyor. Saksı bitkileri her eşikte koruyucu gibi duruyor, bizi bir çalışma odasına ve plastik kaplı kanepeli bir oturma odasına götürüyor. Evin arka tarafında küçük, iyi kullanılmış bir mutfak ve masanın üzerinde kareli örtüler var.

Açlık yüzümden okunuyor olmalı, çünkü Bayan Hazel'ın yüzünde minnettar ve gururlu bir gülümseme yayılıyor. "Görünüşe göre bir tabağa ihtiyacın var."

Valec ve Mariah bize katılıyor ve William ile Sel'i Bayan Hazel ile tanıştırtıyorlar. Gözleri hemen William'ın boşluğuna kayıyor ve Valec'e kaşlarını kaldırıyor.

"Bir Merlin," diyor Bayan Hazel, boğazında olumsuz bir uğultuyla. Ellerini kaldırıyor. "Lucille tarafından onaylandı."

Sel başını eğiyor, yanakları pembeleşiyor. "Beni kabul ettiğiniz için teşekkür ederim ama ben dışarıda kalacağım. Çevreyi taramak ve devriye gezmek için. İzninizle."

Onaylama olabilecek bir "hımm" sesi çıkarıyor ve Sel gidiyor. Müdahale edebilirdim sanırım ama burası benim evim değil ve Sel kendi kararını kendi verdi. Bayan Hazel'ı onu kabul etmesi için zorlamak geri adım atmak olur ve buradaki geçmiş, gecenin bir yarısı birinin evinde misafir olarak başa çıkamayacağım kadar fazla.

Yemekten sonra Bayan Hazel, William'ı yerleşmesi için evin arka tarafına gönderiyor. William memnuniyetle, "Teşekkür ederim, hanımefendi." diyerek gidiyor. Valec, Mariah'nın arabasını salona geri götürüyor ve yarın döneceğini söylüyor.

Mariah beni ve Alice'i Bayan Hazel'in verandasında ona katılmaya çağırıyor.

Bayan Hazel seslendi, "Hepiniz oturun kızlar. Bize çay getireyim."

Verandanın tavanından aralıklarla sarkan bağlı otların altına eğildim. Sığırkuyruğu, tatlı nane ve yaprak demetleri halinde tanımadığım diğerleri ve buğday rengi sicimle sıkıca sarılmış toplanmış kökler.

Sundurma evin arka tarafında kare şeklinde uzanıyor, arka bahçenin yeşil genişliğinde bir yarımada. Bahçenin ötesinde, gün ışığının dinlenmek için gittiği derin bir ağaçlık alan var. Böyle ormanlar sizi içine çeker çünkü macera hissi verirler. Ama aynı maceracı ormanın sizi kimsenin istemediği hatıralarla geri göndereceğini de bilirsiniz: zehirli sarmaşık yağı, ardından isilik; yakanızda keneler; çoraplarınızda tatarcıklar.

"Ne düşünüyorsun?" Mariah hasır bir koltuğun üzerinde bacaklarını altına katlıyor.

Tozlu, gıcırdayan bir Adirondack sandalyeye çöküp bacaklarımı uzatıyorum. "O kadar sersemledim ki şu anda düşünebildiğimden emin değilim. Bu tam bir Şükran Günü yemeği idi."

Bayan Hazel lavabosunun üzerindeki pencereden bize sesleniyor. "Eskiden her pazar böyle yemek yerdik."

Mariah gülümseyerek başını sallar. "Bazılarımız hâlâ yapıyor. Annem Fountain, Kuzey Carolina'da yaşıyor ve sanırım haftada bir kez kızarmış tavuk yapıyor. Ve hush puppies."

Bayan Hazel ıslık çalar. "Evet, Tanrım." Çaydanlık gaz ocağının üzerinde şingirdiyor. Bize katılmak için paravan kapıyı itiyor. "Pitt County Fountain?"

"İşte o," diyor Mariah. "Şu tarafta birkaç
nine kadın var." "Evet."

Başımı sandalyeye yaslıyorum. "Büyükanne kadın nedir?" Mariah
gülümsüyor. "Kök doktoru. Herbalist."

Bayan Hazel sallanan sandalyesini hareket ettirmek için ayağına vuruyor.
"Bugünlerde etrafta pek kalmadık ama yine de birkaç tane görüyorum."

Çayını yudumluyor ve uzun bir bakışla beni süzüyor. "Şu Merlin denen
çocuk. Ona güveniyor musun?"

Alice ve Mariah cevabımı bekliyorlar. "Ona hayatım pahasına güveniyorum...." Tüm yapabildiğim bu, ama doğru.

Bayan Hazel mırıldanarak sandalyesinden kalktı. "O zaman ben de Merlin'e bir tabak getireyim."

Ertesi gün hepimiz uyuyacağız.

Her adımda esneye esneye mutfığa vardığımda Alice ve William tezgâhta Mariah'yla birlikte preslenmiş bitkilerden oluşan bir kitap üzerine sohbet ediyorlardı.

Dışarıdaki ağaçlar yapraklarını çoktan dökmüş, sadece birkaç tanesi tembel bir esinti ormanda dolaşırken yere düşüyor.

William'ın yanındaki sandalyeye kayıyorum. "Sel-"

"Dışarıda zaten," diyor William, kahvesini yudumlarken. "Biraz uyumak için geldi ama uzun sürmedi. Günü ormanda devriye gezerek ve yaralarını sararak geçirirse hiç şaşırmam."

"Ah."

"Mariah," diye sesleniyor Alice. "Eğer hemen müdahale etmezsek, Bree ormana gidip Selwyn'le yüzleşmek yerine, ne bileyim, son günü atlatmaya çalışacak. Yardım edin."

"Bir fikrim var." Önce Alice'e, sonra bana gülümsüyor. "Kahvaltını yap ve benimle verandada buluş."

Mariah'nın dizleri sırtımda, elleri saçlarımda, hasır koltuğun önünde bir minder üzerinde otururken buluyorum kendimi. "Bu saçlar!" diye haykırıyor dişlerinin arasında bir iğneyle. "Ellerimi içine sokmak için uzun zamandır bekliyordum."

"Bunu bir hakaret olarak algılamayın." Daha birkaç gün önce yıkadığım için sessiz bir teşekkür ediyorum, yani Mariah orada ne yapıyorsa nispeten taze bukleler üzerinde yapmış olacak. Önce saç tellerini kaplamak için nemlendirici bir durulama spreyi sıkıyor.

"Yapmamalısın," diyor gülerек. Elini kalçasındaki kavanoza daldırıyor. "Muhteşem bir şey. Ama kaçarken onu zapt etmek için bir tarza ihtiyacın olacak."

"İblisler tarafından saldırıya uğramak kesinlikle bir topuz gerektirir," diye ekliyor Alice. "Özellikle de partinizde sizi koruması gereken yarı iblis gerçek bir pislikse."

Mariah sorgulayıcı bir ses çıkarıyor. "Merlin hakkında konuşmamamız gerektiğini biliyorum ama bazı endişelerimiz var gibi görünüyor."

Alice yüzünü buruşturur. "Endişe listesi *son derece kabarık*. Onunla çıkmasından bahsetmiyorum bile."

Mariah bana bakmak için eğildi. "Kızım! Dökül. Dök."

Susuyorum ve başımı eğiyorum. "Onun *eski* sorumlusu ile görüşüyorum; hala bağlı olduğu çocuk bu. Nick. Gerçek hayatta kayıp ama bazen Arthur'u kanalize ettiğimde onu görüyorum. Çünkü onun ve benim atalarımız birbirlerini tanıyorlardı...? Ama Sel ve ben... Annem onun annesini tanıyordu. Kök büyüsünü Merlinlerden sakladığında, Sel'in Merlin annesi onu korumuş. Onlar arkadaştı. Sel ve benim bir bağlantımız var ama o beni kandırdı ve gerçek yüzünü sakladı...." Kafamı kaldırdığımda Mariah'nın çenesinin neredeyse verandanın demirine kadar düştüğünü görüyorum. "Ne?"

Mariah, "Şunu bir daha söyle," diye

kekeliyor. "Hangi kısmı?" Ben

soruyorum.

"Hepsi."

"Tamam, yani..."

Konuşmayı ve stilleri tartışmayı bitirdiğimizde, saçlarımın çoğu bir düzine Aat twist ve ön tarafta birkaç bukle gevşek bir topuzla tutturulmuştu ve öğleden sonra erken saatlerdeydi.

Sel'den hâlâ bir iz yok ama henüz onunla konuşmaya hazır değilim.

Valec akşam yemeği için Mariah'nın arabasıyla dönüyor ve yarın Volition'a gitmeye hazır olmamız gerektiğini bildiriyor. Yemekten sonra ışıklandırılmamış ön verandaya çıktığımda Valec'i metal bir sandalyede oturmuş, uzun bacaklarını uzatmış ve çizmeli ayaklarını ahşap parmaklığın üzerine çaprazlamış halde buluyorum. "Ne yapıyorsun, güç merkezi?"

Ona bakıyorum. Gümüş bir Aask'ı dudaklarına götürüşünü, boğazının gölgeler içinde çalışmasını izliyorum. Elini çektiğinde nefesini veriyor ve burnundan parlak gümüş bir buhar çıkıyor. Başını geriye atıp dudaklarını birbirine bastırıyor, ardından dudaklarını açarak havaya yükselen üç parlak duman halkası çıkarıyor. "Mutlu düşüncelere mi ihtiyacın var?"

"Asla acıtmazlar," diyor sessizce. Bir yudum daha almaya başlar. Duraklar. OPers bana onun yerine Aask'ını verdi.

Bir süre bakıyorum, sonra alıyorum, tereddüt edemeden geri deviriyorum. Sıvı ve eter boğazımdan aşağı kayarken geri veriyorum. Önce soğuk, sonra sıcak. Sıcak, sanki

Kaburgalarımın arkasındaki ocağı karıştıran bir demir çubuk. Kıvılcım çıkaracak kadar değil ama orada olduğunu hatırlatacak kadar.

Valec'in kaşlarını kaldırarak beni izlediğini fark ettim. "Ne?" Mırıldanıyorum. Boğazımı temizlemek için öksürmek zorunda kaldım.

Aask'ı, yansıtıcı yüzeyi yukarı bakacak şekilde her iki tarafından birer parmak dışarıda tutuyor. Bir çift parlak nokta bana bakıyor, sonra kararıyor. Gözlerim, ateşlenmiş iki kömür gibi kırmızı ve siyah yanıyor.

"İlginç," diye mırıldanıyor ve sandalyesinde arkasına yaslanıyor. Aask'ı göğüs cebine koyuyor ve ellerini karnının üzerine koyuyor, kıpkırmızı gözleri geceye bakıyor. "Orada Kane'i takip ediyordum. O çocuk çevreyi tarayın ve devriye gezin dediğinde ciddiydi." Çenesini araba yoluna ve onun ötesindeki bir araziye doğru salladı. "Oradan başladım, yarım mil ötesini taradım. Gerçekten metodik. Şu anda ormanda, hızlı hareket ediyor. Ölüm kadar sessiz. Eğer dinlemeyi bilmeseydim, orada olduğunu ben bile anlamazdım."

Sütuna yaslanıp karanlıkta Sel'i görmeye çalışıyorum. Onu göremiyorum elbette. Ama kimse bana orada olduğunu söylemese bile, sanırım hissederdim.

"Bazen," diyor Valec arkamdan, alçak sesle. "Avlanmak ve koşmak birbirine karışır. Kötü şeyi kovalamak gibi bir hedefle yola çıkarsın, her şey yolundadır. Ama onu yakalayamazsan, açlığını bastırırın, içgüdülerinin seni ele geçirmesine izin verirsın... sonra birdenbire ormandaki en ölümcül şeye dönüşürsün."

Başımı duvara yaslıyorum. Bırak ağustos böceği şarkısı, gökyüzü ve Güneyli aksanları iliklerime kadar işliyor. "Bana bir şey söylemeye çalışıyorsun."

"Hayır," diye mırıldanıyor. "Yine de bir sorum var: İnsanlar önemsedikleri insanlardan neden bir şeyler saklarlar biliyor musun?"

Ses tonundaki değişimden irkildim.

"Ben-evet?" "Örnek mi?"

Karanlığa doğru iç çekiyorum ve arkamı dönüyorum. "Sel'i tanımadan önce ondan bir şeyler saklıyordum. Diğer insanlardan da. Kendimi güvende hissetmiyordum ya da başkalarının zarar görebileceğini düşünüyordum."

"Ah." Bir çenesini kaldırır. "Tanımadığınız kişilerden gerçeği saklamak için pek çok neden vardır. Ancak iki kişi arasında ilgi ve güven oluştuğunda, yalanların devam etmesinin tek bir nedeni vardır: güvenlik korkusu değil, yargılanma korkusu. Utanç ve suçluluk güçlü motivasyon kaynaklarıdır. Kolay kolay üstesinden gelinemez."

O haklı. Öyle olduğunu biliyorum. Sel onun hakkında ne düşüneceğimden korktu, ama... asla-

Valec bir anda yanımda beliriyor ve göğüs cebinden oniks bir mendil çıkarıyor. Sessizce bana uzatıyor. "Yöntemlerini onaylamıyor olabilirim -bildiğiniz gibi işimde çok açığımdır- ama sempati duyduğumu itiraf etmeliyim. İçimde beni pençeleyen şeyin fark edilmemesinden başka bir şey istemediğim zamanlar oldu. Elbette rıza ve güven ihlalleri ön planda ama sizin onu bu şekilde görmenizi istemediği açık."

Valec'in mendili yumuşak ve anasonla karıştırılmış eski deri gibi kokuyor. Bir gözümün kenarına sürüyorum. "Buna o karar veremez."

"Hayır. Öyle değil."

İkimiz de bunu bir dakika beklettik. Sessizlik için minnettarım. Ve bakış açısı için.

Valec paravan kapıyı açar ama gitmeden önce geri döner, çenesini evin soluna doğru sallar. "Şu tarafa doğru yaklaşık bir buçuk metre yürü. Geldiğini duyacak."

Kapı yayı kapanırken gıcırıyor. Derin bir nefes alıyorum, sonra ormandaki en ölümcül şeyi avlamak için karanlığa doğru yürüyorum.

Ağaçların derinliklerine doğru yürürken rüzgâr biraz hızlanıyor.

Fazla yürümem. Gerek de yok.

"Konuşabilir miyiz?" Sallanan ağaçlara "Konuşabilir miyiz?" diyorum, sonra bekliyorum.

Bir kedi gibi hafifçe önüme düşmeden bir saniye önce gözlerini tenimde hissediyorum. O zaman gerçek görünüşünü artık saklamadığını fark ediyorum. Gözleri parlıyor, Valec'inkiler gibi yakut değil ama benim bildiğimle onun dönüştüğü renk arasında bir renk. Ellerindeki damarlar kaybolmuştu.

Oturacak bir yer bulmak için etrafıma bakıyorum. Düşmüş bir kütük arkamda yarı yosun kaplı ve sadece biraz nemli duruyor. İşimi görür. Kapüşonumun kollarını ellerimin üzerine çekerek oturuyorum.

Önümde duruyor, yüzü kararlı.

"Sana asla bulaşmamalıydım ve özür dilerim," diyor. "Güveninizi ihlal ettim. Ve dostluğumuzu."

Uzun bir süre ona bakıyorum, resmiyet kalkanının arkasındaki kişiyi görmeye çalışıyorum. Ama tek görebildiğim, beni sadece yalan söylemek için kendine çektiği zamanlar. Bu beni yeniden öfkeliyor. "Neden?"

"Ben...?" Kütüğü işaret ediyor.

Midemdeki düğüm sıkılıyor. "Evet."

"Açıklamak için sanırım en baştan başlamam gerekiyor." Kütüğün üzerine yanıma yerleşti, ellerini ceplerine soktu.

Uzun bir nefes alıyor ve başını gökyüzüne kaldırıyor. "Nicholas kaçırıldığında inşimin başladığını iddia etmek kolay olurdu. Ama bunun doğru olduğunu sanmıyorum. Bence çok daha önce başladı."

İkiyle ikiyi bir araya getirdim. "Beni öldürmeye çalıştığın zaman mı?"

Yavaşça başını sallıyor. "Yeminler kişisel inanç ve niyetle mühürlenir. İnanç, Lord Davis'in yaptığı tüm kötülükleri yapabilmesinin ve kendi Yeminleri tarafından yakılmamasının nedenidir; yaptığı şeyin doğru olduğuna inanıyordu. Siz kampüse ilk geldiğinizde işimi iyi yaptığıma inanıyordum. Senin peşinden gitmek yapılacak en doğru şeydi."

"Seni mazur görmüyorum," diyorum. "Ama o zamanlar görevinizi yapıyordunuz. Bildiklerinize dayanarak doğru olduğunu düşündüğünüz şeyi yapıyordunuz. Ben de ne olduğumu bilmiyordum."

Gülüyor, ama göğsünden boş, çatırtılı bir ses çıkıyor. "Zalim olmak benim görevim değil."

Konuşurken gözlerini ormana diyor. "Yemin bağları olağanüstü güçlü büyülerdir. Bağlanan taraflarda neredeyse düşünmeden önce tepkiler ortaya çıkarmak için tasarlanmıştır. Bağlanmış Yeminler altında kararlar içgüdüye dönüşür. Düşünceler dürtülere dönüşür. Yaşam ve ölümün saniyeler içinde belirlendiği savaşlarda faydalıdır. Kral Büyücüsü Yemini Nicholas ve beni çok derinden bağlıyor. Onunla şimdiye kadar yüksek sesle konuştuğumuzu düşündüğümde daha derinden...." Başını sallıyor, kendini bir ömür boyu yaşadığı anılardan uzaklaştırıyor. "Bağın nüanslarını anlayacak ve tahmin edecek kadar uzun süredir birbirimize Yeminliyiz. Tehlikede olduğunu hissettiğimde, sadece onun telaşını ya da korkusunu algılamıyorum, sanki hayatım tehlikedeymiş gibi *kendim* de hissediyorum. Tehdidin yakınlığı, yaşamak için duyulan çaresizlik. Bu onun olduğu kadar benim de korkum, bu yüzden harekete geçmeye zorlanıyorum. Ve... yaşamı yok etme niyetimi hissettiğinde, bana bu niyetin kendisinininki gibi hissettirdiğini söyledi. Bu yüzden

Dürüstçe söyle bana; *bunu* onun içinde, gözlerinde *görebiliyorum*. Kana susamışlığı. Birkaç dakikalığına, benim yok etmek istediğim şeyi o yok etmek istiyor."

Midemde hastalıklı bir his dönüp duruyordu. "Yani, ikinci duruşma gecesi..."

"O zamana kadar herkes Nicholas'ın senin hakkında ne hissettiğini anlamıştı. Sanırım herkesten çok ben. Uyarılarımı dinlemediği için kızgındım, bir şeylerin yanlış gittiğini hissettiğim ama kanıtım olmadığı için kızgındım." Gözleri benimkilerle buluştuğunda alev alev yanıyor. "Duruşma sırasında ortaklığımızı planladığımı hatırlıyorsun. Seni kandırmayı, köşeye sıkıştırmayı ve öldürmeyi planladım. Nicholas'ın o gece birini öldürme arzusu duyacağını biliyordum, çünkü bu arzu bağ aracılığıyla benden ona geçecekti. Eninde sonunda öldürmek istediği kişinin... kendisinin olduğunu keşfetmesini planladım-" Başını iki yana sallıyor, gözleri sertleşiyor. "O kişinin sen olduğunu."

Bir an için nefes almak imkansız gibi geliyor. Tek yapabildiğim o geceyi hatırlamak. Nick'in yüzündeki öfke, benim için duyduğu korku ve... acıyla iç içe geçmişti.

"Nicholas ve ben birbirimizi nasıl inciteceğimizi çok iyi biliyoruz. Çocukken Lord Davis'in saygısını manipüle etmek. Rütbeyi ve unvanı kaprislerimize uydurmak. Ve bu antrenman arenasının dışında. İçinde, onun Kral Büyücüsü olarak, asla ona zarar verme niyetiyle saldırmadım, ama kendi payıma çürükler, morarmış gözler ve hatta kırılmış kemikler verdim. Onunla her zaman onu daha iyi bir savaşçı, daha iyi bir kral, daha iyi bir rakip yapmak adına dövüştüm. Yemin söz konusu olduğunda bunların hepsi değerli niyetlerdir."

Dudaklarının köşesinde küçük, karanlık bir gülümseme belirliyor; uzun rekabetleri gözlerinde parlıyor. Kazanılan ve kaybedilen kavgalar.

"İkimiz de bağdan ve boşluklardan nasıl yararlanacağımızı biliyoruz. O gece bana yumruk atması onun için korkunç bir şeydi, çünkü bunu ona vurmak için kullanabileceğim tek niyetin değersiz bir niyet olacağını bilerek yaptı: misilleme. Yaptığı şeyi savunmayacağım." Nefes alıyor, kendini toparlıyor. "Ama kasıtlı olarak zalim olduğumu da savunamam. Birinci Yemin'in ertesi sabahı bana geldi. Seni öldürme arzumı hissettiğini söyledi ve bunun ona yaptıklarından dolayı seni yalnız bırakmam için bana *yalvardı*" -göğsüne dokunuyor- "burada. Seni incitmek istemenin yanlış olduğunu söyledi.

"Bu yüzden, bağ aracılığıyla gönderdiğim şeyin onun seni sevmeye başlayan parçasını zehirleyeceğini biliyordum. Eğer başarısız olursam, kız arkadaşının ölmesini dilediği anıyla yaşamak zorunda kalacağını biliyordum. Sadece anıyla değil, seni kendi elleriyle öldürmek isteme hissiyle de. Böyle katilce bir niyet dünyadaki en kötü duygulardan biridir. Unutulmaz. Yıkıcı. Ve Nick gibi biri için... bu onu asla unutamayacağı ve asla iyileşemeyeceği bir şekilde parçalara ayırırdı. Ve ben umursamadım. *Görevim* adına haklı olduğuma inandım."

Sel'in suçunu yatıştırarak ya da itirafını kabul edecek hiçbir kelime yok. Ben o değilim. olsa bile ikisini de yapacak kimse yoktur. Zulüm ve zarar ikinci elden hissedilebilir, ancak uzlaşma üçüncü bir tarafça sağlanamaz. Ve yüzündeki çaresiz ifadeye bakılırsa, zaten herhangi bir kabullenme sözü duymak istemeyeceğini söyleyebilirim.

"Nick'le asla barışamayacağını söylerken bunu mu kastediyordun?"

"Kendime karşı dürüst olursam... Yeminimizi kötüye kullandım çünkü ben mutlu değilken onun mutlu olması adil görünmüyordu." Bir duraklama. "Ve yapabildiğim için."

O gecenin Nick'in Sel'e bakışını değiştirdiğini düşündüğümü hatırlıyorum; Loca'ya döndükten sonra, Kral Büyücüsü'ne duyduğu öfke affetmez bir noktaya kadar keskinleşmişti.

Şimdi anlıyorum ki aralarında gerçekten ne olduğunu sadece Nick ve Sel anlamış. Her iki tarafın da istismarını. Bir yanım hikayenin tamamını benimle paylaşmadığı için Nick'e kızmak istiyor... ama sizi incitmek için özel olarak hazırlanmış bir zalimliği başka birine nasıl açıklarsınız? Özelleştirilmiş kötülüğü anlatmak için yeterli kelime yok ve bu kelimeleri bulmaya çalışmanın verdiği acı da bazen bir o kadar zarar veriyor.

"O gece bu yüzden mi kanına yenik düşmeye başladığını düşünüyorsun?" diye sordum.

"Evet," diye itiraf ediyor, "ama sadece geriye dönüp baktığımda. İtiraf etmekten nefret ediyorum ama o zamanlar insanlığımı kaybettiğimden endişe etmiyordum." Sesi o kadar kısık ki duymak için eğilmem gerekiyor. "Bu daha sonra oldu."

Kaşlarını çattım. "Ne zaman endişelendin?"

Kütüğün üzerinde kayarak bana bakıyor, gözleri yüzümde o kadar hızlı geziniyor ki neredeyse kıvılcımları hissetmiyorum.

"Cesaretini gördüğümde. Öfkeni. Kalbin. Görmeye başladığımda..." Yutkunuyor, kaşları birbirine çarpıyor. "Nicholas'ın sana baktığında gördüğüne inandığım şeyi görmeye başladığımda. Sadece bir canavar sana bakıp seni yok etmek isteyebilir, Bree."

Göğsümdeki düğüm bir parça gevşiyor. "Ama o sırada hâlâ Nick'e verdiği yemine hizmet ediyordun. Yani endişelenmiş olsan da o gece teknik olarak yenik düşmüş olamazsın... değil mi?"

"Belki de. Ama o zamanki davranışım Nicholas kaçırıldıktan sonra nasıl davrandığımı gösteriyordu." Nefes alıyor. "Vekiller geldiğinde, birkaç gündür Yeminimi yerine getirmemenin etkilerini hissediyordum."

Ona baktım, telaşlanmışım. "Bu kadar erken mi? Sel..."

"Daha fazla zamanım olduğunu sanıyordum." Bir omzunu kaldırdı. "Kaçtıktan sonra, sana söylediğim gibi kulübeye gittim. Annemin tedavisini bulmaya çalıştım.... Bulamayınca tek düşünebildiğim biraz daha saklanmanın bir yolunu bulmak oldu. Herkesten. Fiziksel değişimler başladığında, doğamın da bunu takip edeceğini biliyordum."

"Ama herkesten saklanmadın, değil mi?" Sesimdeki titremeyi bastırarak ayağa kalkıyorum. "William, Jonas ve Kizia'dan sonra beni içeri taşımana izin vermedi. William seni dengelemek için o aether shot'ı içmeni söyledi. Alice senin sert görüldüğünü söyledi ve ben de göremediğim için onu ektim. Ve sadece onlar değildi. Erebus, Cestra ve Valec de vardı. Barda hava attığın şu rastgele *garson* kız-" Dişlerimi gıcırdatıyorum. "Hepsi biliyordu ama ben bilmiyordum. Çünkü bana güvenmiyordun."

Sel başını eğiyor, parmaklarını saçlarının arasından geçiriyor. "Güvenmemek üzere yetiştirildim *kendim!* Ama sana güveniyorum-"

"O zaman neden?" Ağlıyorum. "Sana her iyi olup olmadığını sorduğumda *neden* bana bu konuda yalan söyledin? Bununla başa çıkacak kadar güçlü olmadığımı mı düşündün?"

Gülüyor. "Sen tanıdığım en güçlü insansın, Bree."

"Nick'in sana olan güveni ne olacak?" Haykırıyorum. "Beni incitmeden gideceğini söylemişti!"

"Ve daha önce haklı olabilirdi! Onun haklı olmasını *istedim*. Değiştiğimi gördüğüm anda yapmam gereken şey seni terk etmektir." Başka tarafa bakıyor. "Bu bile tek başına yeterli bir sebepti."

"Neden yapmadın?"

"Çünkü..." Boğazı çalışıyor. Dilini alt dudağının üzerinde gezdiriyor. Derin bir nefes alır. "Çünkü muhakemem senin yanında olması gerektiği gibi değil, Bree. Hiçbir zaman da olmadı."

İtirafı ciğerlerimdeki tüm havayı emiyor ve onun yerine kafa karışıklığı soluyorum, acı içinde nefes alıyorum, öfke soluyorum. Birlikte boğazımı daha sıkı kapatıyorlar. Konuşmayı başardığımda, sesim ince bir fısıltıyla çıkıyor.

"Yakın olduğumuz o zamanlar. Uçak. Güvenli ev. Dün gece Lounge'da bana dokunduğunda, o şeyleri söylediğinde..." Başımı salladım. "Neyin gerçek olduğunu ve neyin senin *korkunun* yarattığı bir yanılsama olduğunu bilmiyorum."

Sel yavaşça ayağa kalkıyor, dikkatli adımlarla bana yaklaşıyor. Ona bakıyorum, umuyorum ki onun karanlık, delici gözlerinde tutunacak bir şey bulmaya çalışıyordu. "Bu gece söylediklerimden başka bir şey duymazsan, şunu dinle. Benim büyücülerim sadece görsel bir illüzyondur." Sesi alçak ve kararlı. "Lütfen senin üzerinde başka bir etkim olmadığını bil."

Göğsümdeki düğüm çözülüyor. Gözlerimden, burnumdan yaşlar akıyor. "Yani, hissettiklerim için senin büyücünü bile suçlayamam."

Sel yavaş ve titrek bir nefes alıp bırakıyor. "Hayır."

Kollarımı kendime sararak hıçkırıyorum. "Ama sen bu duygulardan *faydalandın* Sel. Aramızdaki bağ kötüye kullandın, tıpkı senin gibi-" Kendimi kısa kesiyorum, yankılar içimde dalgalanıyor.

"Tıpkı Nicholas'la olan bağlantımı kötüye kullandığım gibi," diye devam ediyor Sel. "Biliyorum. Ama seninle bunu yapmak istemedim. Kendimi insanlık dışı hisseden yanımı görmeni istemedim. Fark etmedim-" Bir adım öne çıkıyor. Geri çekiliyorum. "Bree, aramızdaki o anlar... *gerçekti*. Yemin ederim."

"Yalanlardan daha iyisini hak ediyorum," diyorum dişlerimi sıkarak. "Bana yalan söylüyordun, Kendine yalan söylemek.... Neyin gerçek olduğunu nasıl bilebilirim?"

Yüzü acıyla buruşuyor, gözleri sıkıca kapanıyor. "Sanırım yapamazsın," diye fısıldıyor.

Haftalardır aramızda açılan sıcak şey kapandı. Tekrar nasıl açacağımı bilmiyorum. İstesem bile.

İçimi çektim ve etraftan dolaştım. "Ben eve dönüyorum."

"Bree." Sesi beni durduruyor. Göremesem de yüzündeki sert ve sevecen ifadeyi hissedebiliyorum. Arkamı döndüğümde onu orada dururken görüyorum, tanıdığım düşmüş melek, her zamankinden daha iblis. Görünüşünden değil, yaptıklarından. "Bilmen gereken bir şey daha var."

Sanki kalbim daha fazla kırılabilirmiş gibi. Ağır bir nefes bırakıyorum. "Ne oldu?"

"Valec'in bana verdiği aether'dan sonra kendimi daha iyi hissediyorum. Sanırım bir süre daha iyi olacağım.

bir süre daha. Bana yanıma almam için birkaç şişe verdi...." Sesi kayboluyor. "Bu iyi, Sel," diye mırıldanıyorum, arkamı dönmeye hazırım.

Daha bitirmedi. "Ama birlikte seyahat etmeye devam etmeden önce şunu bilmelisin ki, bir Merlin Arthur'un Uyanmış Soyu'nu öldürürse ne olacağını kimse tam olarak bilmiyor."

Nefesim kesildi. "Sen ne-"

"Asıl yarı iblis Merlin'den ve tam iblis atamızdan nesiller boyu uzağız, hepimiz. Ama Gölge Doğumlu kanı *güçlüdür*. 'Eğer tamamen Uyanmış bir Arthur Gölgedoğan kanı tarafından vurulursa, Efsanedoğan Çizgileri sonsuza dek kırılır. Bu uyarının bizim için de geçerli olabileceğinin tarihteki hiçbir Kral Büyücüsünün aklına geldiğini sanmıyorum. Hiç kimse bunu düşünmedi. İblis istese bile Nicholas'ı öldüremezdim. Kendimi öldürmeden olmaz. Ama *sen...* biz..." Gözleri yalvarıyor, çaresiz ve gecenin içinde vahşi.

Bir an onu izliyorum, cevap veremeyecek kadar savunmasızım. "Beni öldüreceğini mi söylüyorsun?"

Başını hızla sallar. "Hayır. *Bunu* yapabilecek olmamın beni öldürdüğünü söylüyorum. Ve bu beni hala korkutuyor."

Çenemi kaldırıyorum. "Seni gönderebilirim. Sana 1. Nick'i söylerim." Ellerini ceplerine soktu. "Yapabilirsin."

Bu olasılık aramızda asılı duruyor, çünkü ben onun beklediği bıçağım. Onu benden ve bizden koparabilecek olan. Zihnimde Vekillerin yaptıklarından dolayı hala iyileşmekte olan yeri düşünüyorum. Tacitus'tan, anılarımı silip beni uykuya göndermelerinden. Serum, damarlarımdaki sihri benden aldı. Arthur, bilgisini başımın üzerinde tutarak beni sadece Nick'ten değil, sahip olduğum bilgi ve güçten de alıkoydu.

Sertçe yutkunur. "Senden af dilemeyeceğim."

Bir ay önce, ona tam olarak bunu teklif etmişim. Belki daha fazlasını. Bu gece, ona hiçbir şey vermeyeceğim.
Bunun yerine, topuklarımın üzerinde döndüm ve uzaklaştım.

Eve döndüğümde her yer sessizdi. Boş bir ev değil ama dinlenen bir ev. Valec'ten hiç iz yok. Benim için sorun değil. Burada kimseyle konuşmak istemiyorum.

Alice ile bana tahsis edilen odada, bir pencerenin altında aralarında büyük bir sandık bulunan iki adet ikiz yatak var. Alice kapıya daha uzak olan yatakta buruşuk bir şekilde yatıyor, yumuşak horlaması odada sabit bir ritim oluşturuyor. Onu uyandırmamak için kapıyı arkamdan yavaşça kapatıyorum.

Aoor'daki yerimi tam olarak alamadan başparmağım delindi. Bacak bacak üstüne attığımda, bozuk para elime bulaşmış ve fısıldayarak konuşuyorum.

"Benim kanımla..."

38

'ÖFKELİSİN, Scion'um. Acı çekiyorsun.'

"Evet."

"Güzel. O zaman sana ejderhaların neden asla ölmediğini göstereceğim."

Clang!

Rüzgâr buzdan bir pençe gibi tenimi yırtıyor. Cadair Idris'in gölgesinde bize doğru akıyor, Llyn Cau gölünün üzerinden atlıyor ve aşağıdaki ayın alanındaki küçük grubumuza kış soğuşunu getiriyor.

Clang!

Pages tarafından havada tutulan meşalelerle çevrili, toprağa gömülü taş çemberin kenarında duruyor ve büyücünün işini yapmasını izliyoruz.

Clang!

"Geriye kalan tek şey biziz." Lancelot sağımda, her zaman yaptığı gibi düşüncelerimi yüksek sesle dile getiriyor. "Sayımızı sıfıra indirdiler Arthur."

"Biz hiçbir şey değiliz," diye karşılık veriyorum, gözlerim hâlâ Merlin'in kolunun hareketinde, ağır vuruşunda. Dövme sözleri her vuruşa rehberlik ediyor, gücü ritüel cerrig'in ortasındaki kayaya itiyor. "On üç yaşındayız."

Clang!

Bir gümüş eter dalgası zeminde titreşiyor, ayaklarımızın altındaki yükseltilmiş taşlarda duruyor, çoğu geri sekip toprağa, kayaya geri dönüyor. Merlin tekrar tekrar taşla güç veriyor ama çarpıp geri dönen her dalga çemberin dışına da bir yankı gönderiyor. Omurgamda şimşekler çaktıran bir yankı.

"Senin ve Merlin'in tasarladığı bu plan." Meşalelerin ışığında saçları altın gibi parlıyor. "Başarılı olup olmadığını nasıl anlayacağız?"

"Başardığımızı öldüğümüzde ve geri döndüğümüzde anlayacağız," diye yanıtlıyorum. "Ruhen, ama bedenlen değil."

"Bedenlen değil, yaşamlarımız boyunca değil. Ama her Cysgodanedig toz olduğunda, savaş kazanılmış olacak."

Çın! Beyaz kıvılcımlar havada yükselerek Merlin'in pelerininin üzerine düşer. "Kaç kuşaktır?" Lancelot sorar.

"Ne kadar gerekiyorsa."

Profiline dönüp izliyorum. "Hepimiz inanmazsak büyü tutmaz.

Yeminlerimiz bizi buna bağlar. Şüphen mi var şövalyem?"

Kaşları çatıldı. Çın! Aether kıvılcımları uçuşuyor; bu sefer gözlerine yansıyorlar. Gümüş ve mavi parlayan güç kolları, sonra soluyor, sonra tekrar yükseliyor. Sonra bana dönüyor ve bakışları savaş alanından tanıdığım gibi: fırtına ve çelik, öfke ve odaklanma. "Şüphem yok. Masa, sonsuza dek."

Kolunu kendiminkiyle kavıyorum, parmaklarımız dirseklerden sarılıyor. "Masa, sonsuza dek." Dokunuşumla Lancelot titriyor, inceliyor, sonra tanıdığım çocuk olarak yeniden ortaya çıkıyor.

Nick dirseğimi sıkıyor, gözleri endişeyle beni tarıyor. "Neyin var?"

Çaresizce omuz silkiyorum, sesim kısık. "Her şeyden biraz ama sanırım bunu sana sormam gerekiyor. Geçen gece tehlikedeydin."

Beni serbest bırakıyor. "Mageguard. Her şey bitti ama babam yaralandı. Güvenli bir yerdeyiz. Uyuyorum, uyuyordum, aslında-" Kısa kesiyor. "Sel hissetti, değil mi?"

"Evet," diye fısıldıyorum.

Yüzümden bir şeyler okunuyor olmalı -acı, öfke, tiksinti- çünkü kaşları geriliyor ve sesi alçalıyor. "Bir şey oldu."

Ona bakıyorum, ne kadarını söyleyeceğimi, ne kadarını bilmesini istediğimi ölçüyorum. Duygusal yorgunluk ve suçluluk duygusunun gölgesi beni ne yapacağımı bilemez halde bırakıyor.

Titrek bir nefes alıyorum. "Sel kötü bir karar verdi. Berbat, saçma bir karar verdi" -gözlerimi sıkarak kapatıyorum- "beni gerçekten incitti."

Nick'in eli yüzümü kavıyor. Gözlerimi açtığımda yüzünde sempatik ama sert bir ifade beliriyor. "Bunu o yapıyor."

"Tavsiye mi?"

"Sel hakkında mı? Elimde bir şey olsaydı, uzun zaman önce kendime verirdim." Kaşlarını çatıyor. "Onun Yemini, o-"

"Harika değil," diyorum ve kaşlarımı çatıyorum. "Ama şimdilik istikrarlı. Bir iblis barında bir tür iksir bulduk...."

Gözleri büyüyor. "Bir iblis... bar mı?"

Başımı salladım. "Uzun hikâye. Ama Sel iyi. İblis olmaktan çok pislik olmaya geri döndüm." Yavaşça içime çekiyorum, "Sel'in Dönüşü"nün başlangıcı olan sahneye bakıyorum.

Efsane doğumlu. Kökenimiz. Benim bile. "Burası her şeyin başladığı yer. Ve sekiz Camlann sonra, hala devam ediyor."

Nick bakışlarımı takip ederek etrafımızı saran şövalyelere bakıyor, Arthur'un anısına yaptığım şaşırtmacanın etkisiyle kıpırdamadan duruyorlar. "Neredeyiz biz?"

"Arthur anlatmaktan çok gösteriyor."

Arthur'un adını söylediğimde Nick'in yüzü her zaman olduğu gibi kaşlarını çatıyor. Garip bir şekilde doğrulayıcı buldum. "Seni buraya bu yeri ve zamanı göstermek için mi getirdi? Neden?"

Dağa, göle bakıyorum. Ayin çemberine, içinde tutulan güce. Başları çıplak, tunikli, soyunmuş şövalyeler ve cevap su yüzüne çıkıyor.

"Çünkü... bu gece Büyü'nün yapıldığı gece. Bu, orijinal Masa'nın aether yeteneklerini aldığı ilk zaman. Bana gücünü nasıl kontrol edeceğimi göstereceğini söylemişti ve bu da onu ilk kez kullanacağı zaman."

"O zaman seni bu anıya bu yüzden getirdi. Kontrolü nasıl ele geçirdiğini kendin hissedebilesin diye." Kaşlarını çatıyor. "Donmuş olmaları çok kötü."

"Onun hafızasından koptuğumda, akışta bir çeşit... bölünme yaratıyor. Bu yüzden başlangıçta orada olmadığın halde seni buraya getirebiliyorum." Tekrar anıya odaklanıyorum, ilerlemesini istiyorum. İlk başta hiçbir şey olmuyor. Sonra...

Çın! *Merlin'in aether çekici taşı çarpıyor.*

Nick yanımda diz çöktü, sonra dondu kaldı. "Kutsal... Az önce gördüm-"

"Evet," diye fısıldıyorum. "Bu-" Nefesim kesiliyor, çünkü içimde bir şey göğsümün tamamını kaplayacak kadar genişledi. Nick'e baktığımda onun da bunu hissettiğini anlıyorum. "Sonra ne olacağını hatırlıyorum."

Başını sallıyor. "Ben de öyle. Nereye gideceğimi, ne söyleyeceğimi, ne yaptığını biliyorum." Ayağa kalkıyor, dünyaya yeni gözlerle bakıyor, etrafımızda hareket eden, yer değiştiren, canlı olan diğer on bir şövalyeyi fark ediyor. "Sence bizi ya da Arthur ve Lancelot'u görüyorlar mıdır?"

Onunla buluşmak için ayağa kalktım. "Onlar zaten olmuş olanın 1 segmenti. Sanırım bizi değil, onları görüyorlar."

"Arthur!" Bir ses dikkatimi çemberin ortasına çekiyor. Merlin, göğsü kabarıyor. "Vakit geldi."

Nick'e bakıyorum. Omuzumu itiyor. "Git."

Başına gelmemiş bir şeyi hatırlamak garip ama geri arama dürtüsünün beni ele geçirmesine izin verdim. *"Pekâlâ." Arthur'un adımladığı gibi adımladım, taşı geçtim, çimenlere, büyücüsüne doğru.*

Merlin kapüşonunu geriye atarak, yukarı kaldırılmadığı takdirde omuzlarına değecek kadar uzun, büyücü aleviyle dalgalanan siyah saçlarını ortaya çıkarıyor. Yakışıklı bir adam - yarı karabasan, yani bu mantıklı. Güçlü bir çene, hem yaşlı hem de genç bir yüz. Dolgun bir ağız ve dar bir burun. Ama gözleri daha önce gördüğüm hiçbir şeye benzemiyor: Erebus'un ki gibi kırmızı ama kenarları sarı.

Ben yaklaşırken hafifçe eğiliyor. "Bu son vuruş kayayı çatlatacak. Açıldığında, bıçağı al."

Arthur başını salladı, ben de salladım. Merlin'in çekici güçlü, son bir darbeyele devasa taşı ikiye ayırdı ve Excalibur'un ilk hali ortaya çıktı. Uzun, neredeyse şeffaf ve ortadaki elmas eksik. Daha küçük çapraz koruma, daha sert kenar, ama yine de bildiğim kılıç. Ellerim onu tutmak için kaşınıyor.

Kabzayı kavrayabilmek için parmaklarımın kabzaya yapışmış, ufalanan taş parçalarının etrafını kazması gerekiyor ama kabzayı kaldırdığımda Excalibur elimde şarkı söylüyor, her yerde tanıyabileceğim ilkel bir çılgılık.

"Rhyfelgri," diye fısıldar Merlin.

Kılıcı yukarı kaldırıyorum ve şövalyelerim kükreyerek karşılık veriyor. Aether elimden göğsüme doğru akıyor.

Merlin diğerlerine tünelerinden inmelerini işaret eder. "Çemberin içine. Diz çökün. Kendinizi bir kez daha şövalye olarak adayın, gücünüz katlanacak ve tüm zamanlar boyunca soyunuzda dokunacak."

Nick aşığı iniyor, beni gurur, hayranlık, şiddetli bir sevinç gibi bir şeyle izliyor. İlk diz çöken o oldu. Excalibur'un düz tarafını omzuna ilk götüren ve nefes nefese, vücuduna gönderdiği aether sarsıntısını alan ilk kişi. Parlayan gümüş gözleriyle bana bakan ilk kişi.

"Masa," diyor. Çünkü Lancelot öyle demişti. "Sonsuza dek," diyoruz birlikte.

Sonsuzluk Büyüsü on üç soyun tamamını canlı bir şimşek gibi sarıyor, herkesi büyüyle sarhoş ediyor, büyüyle kaplıyor, büyüyle yaratıyor. Nick ve ben de dahil. İş bittikten sonra Merlin hepimize veda ediyor, tek başına dağın eteklerine doğru yürüyor ve gözden kayboluyor.

Parti tepede ikiye ayrılır. Bazıları çemberin etrafında hikâyeler anlatıyor, bazıları kampın yanında atlarımızın yanında bal likörü içiyor, bazıları da geceyi geçirmek için çekiliyor. Diğer on bir şövalyeyi tanımak kolay, çünkü gözleri hâlâ aether ile gümüş gibi parlıyor. Çimenlerin üzerinde kahkahalar atıyoruz ve ben de kendimi tutamayıp gülüyorum. Kaçmak istiyordum ve bu isteyebileceğimden çok daha fazlası.

Bu gece kendimi bıçak gibi hissediyorum. Aether, hayata dövülmüş.

Nick gülümseyerek yanımda duruyor, gözleri gümüş mavisi ikiz küreler gibi. "Bu..." İç çektiğinde, dudaklarından bir duman bulutu halinde aether sızar.

"İnanılmaz," diye fısıldıyorum. Ve öyle: vücudumdaki her sinir canlı, elektrikli hissediyor. Rahatlıyorum, kıkırdıyorum, dönüyorum, her yerdeki ortam eterinin içinde dönerken tenimin hassasiyetinin tadını çıkarıyorum. Durduğumda, hâlâ başım dönüyor ve kolumu uzattığımda, büyücü Aame'nin dalları kendilerini bir mıknaş gibi tenime çekiyor. "Hiçbir şey yapmıyorum bile."

Nick sırtarak kolunu uzatır ve aether bileğini ve çıplak elini pürüzsüz gümüş bir tabakayla sarar. Lancelot'un gücü Nick'in derisinin üzerinden avuçlarına doğru yayılır ve bir çift ikiz kılıca dönüşür. Lancelot'un kılıçları.

"Arthur için kolaydı. Benim için kolay değil. Çok fazla, çok sıcak çekiyorum." Kolumu indiriyorum.

"Bizi hayal ediyorum, Bree. Yan yana savaştığımızı. Birlikte. Ama son zamanlarda, bir gün hiç savaşmak zorunda kalmayacağımızı hayal ediyorum." Kılıçları tekrar havaya bırakıyor.

Aramızdaki mesafeyi kapatıyor, avucunu benimkinin üzerinde gezdiriyor. "Ben...?"

Nick kollarımı kavırıyor ve aramızdaki gücün çemberdeki bir kaya gibi yayıldığını hissediyorum. Bir dalga halinde beni terk ediyor, ona çarpıyor ve geri dönüyor. "Oh," diye nefes alıyorum.

Parlayan gözleri genişliyor, bir de benimkiler. "Gözlerin hala..."

"Seninki de."

Omzunun üzerinden bakıyor. Kamp yakınlardadır. "Bu kısmı hatırlamıyorum."

"Ben de öyle." Bakışlarını takip ediyorum ve anı tekrar donuyor. "Bu da demek oluyor ki-"

"Artık sadece biz varız." Gözleri karanlık bir memnuniyetle parlıyor ve kalbim yerinden fırlıyor. Beni kendine çekiyor ve kıvılcımlar göğsümle onun göğsü arasında sıçırıyor, boğazıma dolanıyor ve omuzlarını sarıyor. Gözleri kapanır. "Tanrım, B..."

"Tüm bu güç," diye mırıldanıyorum, sesim titriyor. "Neden böyle?"

Elleri kollarımda aşağı yukarı kayıyor ve 1re'yi peşlerinden sürüklüyor. "Bilmiyorum. Rütbelere, belki... Arthur birinci, Lancelot ikinci. Taze olduğu ve gerçek dünyada hissettiklerimiz nesiller sonra sulandığı için mi?" Gülüyor, sesinde soluksuz bir neşe var. Uzun, çok uzun zamandır ilk kez duyuyorum. "Ya da belki de *sen ve ben* olduğumuz için böyle hissettiriyordur."

Burada Tarikat'ın talepleri olmadan Bree ve Nick olabiliriz. Onların kuralları ve kanunları. Burada insanların bizden çok şey istediğini unutabilir ve bunun yerine birbirimizden isteyebiliriz.

"Nick..." diye yalvarıyorum, yüzünü aşağı doğru çekerek.

Gözleri hızla açılıp benimkilere kilitleniyor, gözbebekleri gümüşe gömülüyor. "Evet." Başını sallıyor, sıcak avucunu boynumun dibine doluyor, saçlarımın arasına doğru kaydırıyor. "Evet."

Ve sonra ağzı benimkinin üzerinde ve şimdiye kadar hissettiğimiz her çağrı ve yanıt bunun yanında sönük kalıyor. Güç onun bedeninden benimkine, onun teni ve benimki arasında yavaş bir döngü halinde geçiyor. Dokunduğumuz her yer, kimin nefesinin kimin nefesi olduğunu, kimin Aame'sinin daha yükseğe yaylandığını, hangi kıvılcımın bizi çevreleyen 1re'yi başlattığını anlayamayana kadar dönüşü hızlandırıyor. Bizi yere çekerek inliyor. Gözlerimi açıyorum ve omzunun üstündeki yıldızların da bizim ritmimizde parladığını görüyorum.

"Ya Vekiller bizi bulursa?" Nefes nefese fısıldıyorum. "Ve bunu tekrar yapamaz mıyız?"

"Bizi burada bulamazlar," diye cevap veriyor ve ağzını boğazıma bastırıyor. Titriyorum. Geri çekiliyor, üzerimdeki ePect'ine bakıp sırtıyor. "Bree, ben-" Kısa bir süre durur, gözleri mavi irislerle, siyah göz bebeklerine kararır.

"Nick?"

Nefes nefese kalıyor, gözleri orada olmayan bir şeyi görüyor - ya da burada, anılarda olmayan bir şeyi. "Aman Tanrım. Hayır." Koluma yapıştı. "Kulübe, kulübedeyiz!"

Ve sonra ortadan kayboluyor.

"Nick!" Oturmak için doğruldum ama o gitmişti. Yıldızlar söndü. Cadair Idris'in gölgesi kayboluyor. Yer bile soluyor, ta ki ben geriye düşene kadar....

"Bree!" Alice omzumu sarsıp yüzüme doğru bağırırken gözlerim birden açılıyor. "Uyan!"

"Ben... Ben uyandım," diye mırıldanıyorum, gözlerimi kırpıştırarak. Oda mavi-gri loş, sabahtan önceki son gece parçası. "Ben..." Göğsüm sıkışıyor. "Hayır, hayır, Nick..." Başını sallıyor. "Biliyorum. Sel koşarak geldi; William onu yakaladı ama durumu iyi değil." Gözleri yüzümü tarıyor ve saç çizgimde duruyor. "Sana ne oldu? saç?"

Bir çengelimi buklelerin arasından geçiriyorum. "Bir şey yok." Ayağa kalkmaya çalışıyorum. "Dinle, Nick'in nerede olduğunu biliyorum."

"Öyle mi?" Ayağa fırlıyor. "O zaman gitmeliyiz. Şimdi!"

Zor oldu ama hem Alice'i hem de William'ı geride kalmaya ikna etmeyi başardım. Alice, çünkü onun zarar görmesini göze alamam ve William, Mageguard'dan birinin -ya da bir iblisin- Bayan Hazel'ın evine kadar izimizi sürmesi ihtimaline karşı.

Sel de neredeyse bensiz gidecekti ama ona metali eritecek kadar sıcak bir bakış fırlatıyorum ve 1. elimi anahtarların etrafında sıkıyorum. "Sakın buna cüret etme."

İki dakika sonra arabadaydık.

Sel kulübenin tam olarak nerede olduğunu biliyor ve araba yolunda geri geri giderken bir dizi küfür savuruyor, fayanslar çakılların üzerinde gıcırıyor. "Lanet olası kulübe," diye mırıldanıyor. Ayağını gaza ağır ağır basarak ana yola çıktı.

"Kulübe nedir?" Ben soruyorum. Arka koltuktayım, güvenli evden getirdiğimiz silah koleksiyonuna bakıyorum.

"Tam olarak kulağa geldiği gibi, Briana," diye tersliyor. "Ormanda bir ev."

Yemin ederim hiç büyü yapmadan kırmızı görüyorum. "Şu anda bana kaba davranmadığını *biliyorum* Selwyn Kane. Çünkü sana karşı bir *sürü* kabalığım var."

Çenesini sıkıyor ama gözünü yoldan ayırmıyor.

Derin bir nefes alıyorum. "Sorunlarımızı şimdilik bir kenara bırakalım. Nick'i kurtaracağız; önceliğimiz bu."

Başını salladı. "Anlaştık."

Baştan başlıyorum. "Kulübe nerede? Ve neden oradalar?"

"Sapphire Vadisi, Gorges Eyalet Parkı yakınında." Pedala tekrar basıyor. En az seksenle gidiyor olmalıyız. "Ve tahminimce oradalar çünkü Vekillerin aramayı bilmediği tek Davis mülkü orası. Diğer yedi tanesi haftalar önce basıldı."

"Yedi mi?"

Nefesim kesildi.

"Odaklan."

Dikiz aynasından ona kaşlarımı çatıyorum. "Vekillerin neden bundan haberi yok?" "Çünkü teknik olarak Nick on sekiz yaşına gelene kadar Davis'in malı olmayacak.

doğum günü. Anna ona bıraktı." Gülümsemesi acımasız. "Vekiller, Rheon'a ait bir eve sığınacaklarından asla şüphelenmezler. Akıllıca."

Sel'in yüzündeki sert ifadeyi görünce tüylerim diken diken oluyor. "Anna onun annesi." "Evet."

"Annesi kafayı yemişti," diyorum. "Nick onun hafızasından tamamen silinmişti, neden-"

"Anna'nın ailesi, Rheon'lar, Nick'le ara sıra görüşüyorlardı." Sel bir elini yüzüne götürdü. "Aradılar. Kartlar gönderdi."

"Nasıl?"

"Onu evlatlıktan reddettiler ama yine de Nick'e bağlı kalmak istediler çünkü o bir Davis'ti."

"Ne?" Ağlıyorum. "Ama hafızasını kaybetmişti. Oğlu ve kocası gitmişti. Nasıl yapabildiler-"

"Anna Emir kanununu çiğnedi." Sel iç çekiyor. "Ama Rheon'lar eski bir Vassal ailesi. En eskilerinden biri." Şerit değiştiriyor, arabaya yerleştirilmiş GPS'i takip ederek bizi bir rampaya sokuyor. "Tarikat'ın tarafını tuttular çünkü bu Vekillerin gözüne girmek anlamına geliyordu. Hiçbir Rheon Tarikat'tan kaçan birini barındırmaz, bu yüzden iyi bir seçenek gibi görünmüyor ama öyle. Ev o zamandan beri boş duruyor..."

"Anna mesmerlendiğinden beri." Parmaklarım dizlerimin üzerinde 1'e kıvrıldı. Nick'in annesine bağlı hissedeceğimi hiç düşünmemiştim. Onun için üzıldüm, evet, ama şimdi... şimdi sadece onun için *kızgınlım*. "Kim yaptı bunu?"

Sel'in çenesi ileri geri hareket ediyor. "Tacitus."

"Elbette," diye mırıldandım. Bıçak yığınınla birlikte ön koltuğa tırmanıyorum ve emniyet kemerimi takıyorum.

"Saçına ne oldu?" Sel aniden sordu. Alice de aynı şeyi sormuştu ve benim bakmaya vaktim olmamıştı. O tekrar şerit değiştirirken ben de ön koltuğun vizörünü indirdim. Orada, sağ gözümün üzerinde, parlak gümüş buklelerden oluşan bir çizgi vardı.

"Bilmiyorum...." Buklelerimi çeğiştiriyorum, parmaklarımın etrafında döndürüyorum. "Dün gece bu renkte değillerdi."

"Hayır, değillerdi." Gözlerini yola dikti. "Bu Liege saçına benziyor. Ne kadar güç kullanıyorsunuz?"

Liege saçı. Yutkunuyorum. Gill, Samira, Lyssa ve Ophelia'nın saçları nasıl kazanılıyor bilmiyorum. Hiç sormadım. Gri saçların güç kullanımından değil, bir tür hızlandırılmış yaşlanmadan kaynaklandığını varsaydı. "Sence..."

"Sadece o değil...." Burnunu kaldırır, içine çeker. "Kokun farklı." "Pardon?"

Burnu kırııyor. "Nicholas gibi kokuyorsun."

Koltuğumda kayıyorum, tenim deriye karşı aniden ısıyor.

Sel bana, başparmağımdaki bandaja bakıyor. "Arthur'u çağırın."

Ne zaman?"

"Seni terk ettikten sonra."

Uzun bir duraklama. "Anlıyorum. Peki ya Nicholas?"

"Arthur'un anısına Lancelot olarak oradaydı."

"Ve...?" Kafası karışmış bir şekilde başını sallıyor. "Tam olarak ne yapıyordun?" Başparmağımı kemiriyorum, koltukta büzülüyorum. "Sihrin nasıl çalıştığını bilmiyorum."

Sel'in altın rengi gözleri benimkilere dikildi, kaşları kalktı, sonra tekrar yola döndü. Bir duraklama, bir düşünme. Sonra başını bana doğru çeviriyor. "*Ciddi misin?*"

Kıvraniyorum, sıcaklık yanaklarımı yakıyor. "Sana kendimi açıklamak zorunda değilim."

Dişlerini sıkıyor. Başparmakları direksiyona vuruyor. "Hayır, yapmayacaksın. Senden de bunu istemedim."

"Ne kadar sürecek?" Ben soruyorum.

İnliyor. "En az bir saat daha." Burnu tekrar kırılıyor ve her iki camı da açmak için düğmeye basıyor.

OceanofPDF.com

39

Kulübeye altmış yerine kırk-on beş dakikada varıyoruz, çünkü Sel yol boyunca hız yapıyor. Çıkışa geldiğimizde gökyüzü kırmızılar, şeftaliler ve altınlarla kaplanmıştı. Güneş doğmak üzereydi.

"İşte tabela." Sağdaki reklam panosunda, bir göl evinin önünde, ellili yaşlarda görünen bir aile görülüyor. "Sapphire Siteleri ve Villaları."

Sel otoparka girer girmez donup kalır. "Merlinler." "Ne, nerede?"

Koltuğumda iki büklüm oldum.

Sel sniPs. "Yakınlarda değiller ama yakın zamanda buradaydılar. Son bir saat içinde."

Nick'i onların elinde hayal ederken nabzım hızlanıyor. Ya da çırpınışını. Çoktan gitmiş. "Çok geç kaldık."

Sel'in sesi taş gibi. "Olabilir. Bakın." Ana karşılama binasının önündeki açık hava garajında duran üç karanlık aracı işaret ediyor. "Nicholas'ı çoktan almış olsalardı, neden hâlâ burada olsunlar ki?"

"Acaba...?" Peşinden gidiyorum.

"Ben olsam çoktan hissederdim," diye mırıldanıyor, boynunu hafifçe bükerek arabaların ötesine bakıyor. "Arabaların içinde hâlâ Merlinler var. Motorlardan ısı dalgaları yayılıyor."

"Az önce bizi yendiler. Nick geldiklerini nereden biliyordu?"

"Lord Davis'in içeride casusları olduğunu söylemiştiniz, değil mi? Muhtemelen saklanmak için yeterince uyarı almışlardır. Bu dağın yukarısında ve aşağısında kırktan fazla özel kulübe var, aralarında kayalıklar, orman ve özel yollar var. Arabaları hâlâ buradaysa, yer hakkında sadece bir ipucu almışlar demektir. Hangi kulübede olduklarını bilmiyorlar. Henüz."

"yle mi?" Bariz olanı söyleyerek soruyorum.

"Elbette, ama oraya ilk biz varsak bile, Isaac var."

Bir kapı çarpıyor ve iğdsel olarak eğiliyoruz. Kot pantolon ve koyu renk kot ceket giymiş uzun boylu bir adam  arabadan birinden iniyor, uzun bacakları onu n girişe doğru taşıyor. Normal bir insan gibi yürümeye çalışıyor ama ben Merlin yürüyüşünü gördüğümde tanıyorum. Yumuşak, uzun adımlar, gümüş halkalı parmakları yanlarında gevşek.

"Ya oraya ilk onlar varırsa?" Ben sorarım.

"Aslında iyi bir şey olabilir. Onu yakalamanın bir yolunu bulamazlarsa Isaac'le uğraşmak zorunda kalacaklar. Nick'i yakalamamız için dikkatlerini dağıtmamız yeterli olur, eğer serbest kalır ve dvşebilirse-"

"Ya değilse?"

"Tam olarak o kadar ilerisini düşünmemiştim."

Merlin arabalardan birine doğru yürüyor ve onlar sola doğru hızlanarak önümüze çıkıyorlar, Sel de onları takip ediyor.

Cipi sola doğru dar bir dönüşe sokuyor, sonra acı dolu bir kkremeyle başını tutuyor ve direksiyonun bir avucunun içinde dönmesine izin veriyor. İleri atılıp direksiyonu sıkıca tutuyorum ve arabanın devrilmesini zar zor engelliyorum. Takla atmak yerine, yüz seksen derece dönerek ve geldiğimiz yöne bakarak sarsıcı bir şekilde duruyoruz. Sel'in iki eli de saçlarını tutmuş, bağırırken çekiştiriyor.

"Sel!" Elimi bileğine doğru uzatarak bağırıyorum.

"Dokunma bana!" diye bağırıyor, sesi boğuk. "Yapma-"

Geri ekiliyorum. "Ne oluyor, ne-"

Başını bırakıyor ve direksiyonu tekrar kavırıyor, kavrarken nefes nefese kalıyor. Gözleri koyu turuncudur.

"Nick."

"Ne-"

Sel arabayı geri vitesle takarak tekrar yola çıkarır ve topuğunu pedala vurur.
"O-"

"Ölümcül tehlikede mi?" Sel, sesi gergin bir şekilde homurdanıyor. "Evet."

Dağ yolunun son dönemecini ancak üzerinde kalabilecek kadar yavaş bir şekilde alıyoruz ve bir tepenin üzerindeki bir kulübeye giden bir yolun tabanından dönüyoruz.

Savaş büyücüsü Aame Aares pencerelerde parlıyor, kulübenin duvarlarının içinde şimşek gibi çakıyor.

Zaten buradalar.

Ben daha kemerimi çözmeden Sel arabadan çıktı. Ona durması için bağıryorum, kendini öldürteceğini söylüyorum ama faydasız ve ikiyüzlüce. Kendi güvenliğimi düşünmeden peşinden koşuyorum. Sel ve ben aynı düşünceyi paylaşıyoruz, bunu biliyorum: Nick.

Nick. Nick. Nick. Nick. Nick.

Sel yolun ortasında durur, dinler. "Bir şeyler oluyor. Yola çıkmamız gerek."

Ön tarafıma doğru ilerliyor, eli beni omurgasına doğru yönlendirmek için garip bir şekilde dönüyor.

O çömelince kafam karıştı, göz kırptım.

Arkasını döner ve gözlerini devirir. "Atla!" der.

Sırtına tırmanıyorum -ancak zar zor yerleşiyorum- ve sonra bizi sessiz ve hızlı bir şekilde ormana doğru koşturuyor.

Ağaçlar seyreltiğinde yavaşlıyor, bir an dinliyor ve sonraki birkaç adımı insan hızında atıyor. Beni yere bırakmıyor ve bunun nedeni çok açık; ayak seslerim her dalı ve çam iğnesini kıracak. Onunkiler tek bir ses bile çıkarmıyor. Omzunun üzerinden bakıyorum, bölgeyi değerlendirirken bakışlarını takip ediyorum.

Düz bir araba yolu. Önde üç siyah Mageguard jipi. İçeriden bağıryorlar.

Her şey çok hızlı oluyor.

Bir saniye, kabin A-çerçeve çatısı altında büyük resim pencereleri olan rustik, iki katlı bir kaçamak.

Sonra... patlar.

Resimli pencerelerin her biri bir cam ve parlak Aames yağmuru halinde dışarı doğru patlar. A-çerçeveli çatı, parçalanmış ahşap ve kırık kiremitlerden oluşan bir fiskiyeeye dönüşür.

Sel kalçalarını morartacak kadar sıkı kavıyor. "Aman Tanrım. Sel-"

Başını sertçe sallıyor, "Bekle" diye tıslıyor.

Tam o sırada kapı içeriden menteşelerinden itilir. Dört Merlin, parlak beyaz Aames'e bürünmüş ve çığlık atarak onunla birlikte yuvarlanarak dışarı çıkar.

Sel beni kendine daha sıkı çekiyor ve çömeliyor.

Nefesim kesildi. Beni susturma zahmetine girmiyor. Merlinlerin yüzleri ve giysileri paramparça; çenelerinden ve gömleklerinden kan akıyor. Bir Merlin'in kolları ve elleri kan içinde, sanki kendini korumak için yüzüne atmış gibi. İşe yaramamıştı. Kendi ayağına takılıyor ve düşüyor. Ayağa kalkamıyor.

Diğer üçünün durumu da pek iyi değil. Zar zor görebildikleri arabalara doğru tökezleyerek ilerliyorlar. İkisi dizlerinin üzerine düşüyor; acı dolu inlemeleri tepelerindeki ağaçlarda yankılanıyor.

Sel'in elinin bacağımdan aşağı inip tekrar yukarı çıktığını hissedene kadar ne kadar kötü titrediğimi fark etmiyorum. Bu yardımcı olmuyor. Ses çıkarmamak, kaçmamak, hareket etmemek için her şeyimi harcıyorum.

Ayakta kalan tek Merlin bize doğru dönüyor; gömleğinde bir kan gölü, göğüs kafesinde derin bir yara var. Ve sonra tünellere geri döndüm.

Fitz mağaradaki dikitin üzerinde. Fitz'in göğsü yarılmış, kaburgaları kırılmış ve dağılmıştı. Başımı Sel'in omzuna yasladım.

Altımda Sel'in sessiz nefes alışını hissediyorum ve tam zamanında gözlerimi açtığımda Isaac Sorenson'ın patlamış kapı aralığında tamamen yara almadan durduğunu görüyorum. Isaac'in gözleri kıpkırmızı parlıyor. Kollarını saran büyücü Aame gümüş renginde ve 1'lerinin etrafında ikiz duman bulutları besliyor. Dışarıdaki parçalanmış Merlinleri incelerken ağzı sessiz bir hırıltıyla açılıyor.

En son bir şehir kulübünde smokin içinde gördüğüm Merlin Usta'ya hiç benzemiyor.

Daha az yaralı Merlinlerden biri ellerini iki yana açarak kendini Isaac'in yoluna atıyor. Onu Olsen olarak tanıyorum, William'a Loca'ya kadar eşlik eden muhafız.

Birinci gece. Gümüş eter Olsen'in avuçlarında toplanırken, o da Kralkötü'yle dövüşmeye hazırlanıyor.

Bu Isaac'in öfkesine karşı bir şey değil: Kral Büyücü dişlerini gösteriyor ve ellerinden çıkan büyülü Aame Olsen'e doğru yoğun bir şekilde yayılıyor, parlayan bir bant haline gelene kadar göğsünün etrafında dönüyor. Isaac bir elini uzatmış, parmaklarını yavaşça içeri çekiyor. Merlin kanlı elleriyle kaburgalarını tırmalıyor ve bir kez daha dizlerinin üzerine çöküyor.

Isaac'in dişleri sıkıca çekiliyor. Olsen'in hayatını boğuyor ve bundan zevk alıyor. o.

Yine titriyorum. Olsen gurulduyor, ağzından takırdayan bir ses çıkıyor -Ve sonra her şey Fitz'in başına gelir. Sırtında pençeleri olan şeytan, neler olduğunu anladığında attığı son çığlıklar. Sel'in elleri sabit bir ritimle bacaklarımda aşağı yukarı hareket ediyor.

Ama bunu yatıştırmanın bir yolu yok. Bir kadının öldürülmesini izliyoruz ve hiçbir şey yapmıyoruz. Bizler tanıyoruz.

Solumuzda bir araba kapısı açılıyor. Kapandı. Sonra bir başkası. Ağaçlar görüş alanımızı kapatıyor. İkimiz de hareket etmeye cesaret edemiyoruz.

Isaac baygın Olsen'ı bırakır, Olsen öne doğru eğilir. Yüzü ve kafası kaldırıma çarptığında donuk bir gümbürtü duyulur. Isaac fark etmemiş ya da umursamamış gibi görünüyor. Gözleri sadece yeni gelenlerdedir. "Bore da, eski dostum."

Geniş bir sandığın arkasından uzun paltolu, uzun boylu bir lgure çıkıyor. Sel'in parmakları inanılmaz derecede sıkılaşıyor ve ben de pençe gibi parmaklarımı gömleğine geçirerek ona karşılık veriyorum.

Olamaz.

Bu Erebus Varelian.

Yanında da Max Zhao duruyor, onun yardımcısı ve Vekillerin elinde bana işkence edilmesinin temsilcisi. Nefeslerimi sessiz tutmaya çalışıyorum ama kalbim göğsümde bir yük treni gibi.

Erebus duraksıyor ve garaj yolundaki katliamı inceliyor. "Dört muhafızımı yaralamak için kullandığın bu sabaha 'iyi' diyemem Isaac."

Isaac tembelce omuz silkiyor. "Daha kötüsü de olabilirdi. Diğer ikisini öldürdüm. En azından bu dördü iyileşecek."

Erebus iç çeker, ellerini önünde kavuşturur. "Davis'ler nerede? Onları içerideki patlamadan korudun mu?"

Lord Davis sanki bir işaretmiş gibi Isaac'in yanındaki basamağa çıktı. Onu oğof'tan kaçarken son gördüğünden daha çelimsizdi ama gururu her hareketinde daha da artmış, vahşileşmiş ve büyümüştü. Gözlerini dolduruyor, alaycılığında yaşıyor. Bu yılmayan bir adam.

"Konsey bunca hafta sonra derin gölgelerin generalini göndermeye tenezzül mü etti? Kendimi aşağılanmış hissetmeye başlamıştım."

"Scion nerede?" Erebus soruyor. Sel
ve ben nefesimizi tutuyoruz.

Onu aynı anda görüyoruz. İçgüdülerine rağmen, Sel neredeyse ayağa kalkıyor.
-İkimizi de geri çekilmeye zorlamadan önce.

Bu Nick. Sonunda. Yıkılmış kulübeden yavaş adımlarla çıkıyor.

Onu anılarımda gördüğüm gibi. Belki daha ince. Ama yine de geniş omuzlu ve heybetli ve yerdeki yaralı Merlinlere bakarken öfkeli. O daha konuşmadan gümüş bir eter kalkanı merdivenlerdeki grubun etrafını sarıyor.

Isaac'in bir anda Nick'in, babasının ve kendisinin etrafında topladığı bir oyuncu kadrosu. Lord Davis oğlunun kolunu sıkıca kavrar.

Erebus başını eğiyor. "Bir bariyer mi, Isaac?" Onun yanından Davis ve Nick'e bakar, sonra kasıtlı olarak sağa sola döner. "Gidecek hiçbir yeriniz yok."

Isaac sırtıyor, bir avucunu önüne doğru çekerken diğer kolu kalkanı tutmaya devam ediyor. Hem saldırı hem savunma.

Erebus'un bakışları keskinleşir. "Hem benimle dövüşüp hem de o bariyeri aynı anda tutamazsın."

Isaac, Erebus tarafından hızla engellenen bir gümüş Aames patlamasıyla karşılık verir. Max ikisinin arasına bakıyor, gözleri kocaman.

Erebus iç çeker. "Nasıl istersen öyle olsun." Kendi avucunu Isaac'in bariyerine doğru uzatarak dönüyor. Bir an için kendi patlamasını geri gönderebileceğini düşünüyorum ama hiç de öyle olmuyor.

Onun yerine, Isaac'in kubbesi titriyor. Çatlıyor. Isaac homurdanarak iki eliyle kubbeyi sağlamlaştırmaya çalışıyor ama kubbe o ne kadar hızlı onarırsa o kadar hızlı yarıyor. Sonra katmanlar halinde sıyrılıyor, araba yolundan geçerek Erebus'un açık avucuna doğru koşuyor.

Isaac kükrer, bir hareket bulanıklığı içinde Seneschal'a doğru hücum eder, hareket ettikçe bıçakları ellerinde şekillenir. İki Usta Merlin kapışıyor, aether silahları tekrar tekrar buluşuyor, Aames kükrüyor ve kaldırımında dönüyor.

Sonra, aynı anda birkaç şey olur:

Merdivenlerde Nick babasının elinden kurtulur ve merdivenlerden aşağı atlayarak kaçmaya çalışır.

Lord Davis arkasından bağıyor, koşuyor.

Erebus Max'e bir emir verir, o da anında bir aether mızrağı çağırır ve göz açıp kapayıncaya kadar Nick'in sırtına fırlatır. Sel ileri atılır, ama başka biri önce davranır-

Ve mızrak Lord Davis'in göğsünü ıslak, gürültülü bir sesle deler.
thunk.

Nick'in babası ağır çekimde düşerek yan tarafını yere çarptı. Mızrağın ucu sırtından kanlı bir şekilde parlıyor ve shaft kaldırımın üzerinde son nefesiyle birlikte titreyerek duruyor.

Isaac'in gırtlaktan gelen çılgılığı havayı yarıyor. Nick babasının yanına daldı.

Sel beni tamamen yere bırakıyor, çenesi gevşek ve açık. Sadece bakıyorum.

Lord Davis'in bedeni ürkütücü bir maviye bürünmüş, aether mızrağı tarafından aydınlatılarak yokluğa karışmıştır.

Arkasında Davis'in kırmızı ekoseli Aannel'inde kanlı bir delik ve altındaki kaldırımı ıslatan büyüyen bir havuz bırakır.

Isaac göz açıp kapayıncaya kadar Lord Davis'in cesedinin yanındaydı. "Martin... *Martin...*"

"Baba?" Nick'in sesi beni ve Sel'i de kırıyor. Yanımda, 1'inci elini iki yana açmış.

Erebus öne çıkar. "İşler bu noktaya geldiği için üzgünüm Nicholas."

Nick başını kaldırdı, gözleri hem keder hem de öfkeyle kızarmış ve parlıyordu. "Hayır, değilsin."

Bir anda tam zırhı vücudunun etrafındaki yerini alır ve ellerinde ikiz kılıçlar belirir.

Max lunges.

Bir Merlin'den daha hızlı olan Nick'in çapraz bıçakları rakibinin boğazıyla buluşur ve ardından Max'in kafasını gövdesinden ayırır.

40

Ceset Nick'in ayaklarının dibine düşer. Nefes nefese, gözleri faltaşı gibi açılmış bir halde cesede bakar. Yüzü kırmızı spreyle kaplıdır.

Nefes almayı unutuyorum. Yanımda Sel'in eli bileğimi kavıyor. İkimiz de hareket edemiyoruz.

Erebus uzun bir nefes verir. "Nicholas, kılıçları bırak."

Nick başını sallıyor, ama Erebus'a mı, Max'in başının altındaki toprağı görmesine mi, yoksa yaptıklarına mı bilmiyorum.

Erebus tekrar sormadan, Isaac yavaşça Lord Davis'in bedeninden kalkar. Dönüyor, göğsü kabarıyor. Bir an için yüzünü tanıdım, çünkü bu benim de takındığım bir yüzdü. Bu acıyı biliyorum. Hatırlıyorum.

Bu öfke, o kadar hızlı ve sıcak bir şekilde genişler ki, derinizin altında kendini besler. Keder o kadar derindir ki sadece açık bir yara, sadece acı olursunuz. Acı o kadar taze ki dünyanın kendisi yanıyormuş gibi hissediyor.

Bir Aash'ta, o ve Erebus birbirine kilitlenmiş, bir eter bulanıklığı içinde yuvarlanıyor, yumruklar dişlerimi takırdatıyor.

Sel çoktan ağaçların dibine varmış, gözlerini iki Merlin ve onun hücumu arasında gezdiriyor. Bu hareket Nick'in dikkatini çekiyor ve bizi garaj yolunda takip ediyor. Önce Sel'i, sonra beni görünce gözleri büyüdü. Sanki onlara inanabileceğinden emin değilmiş gibi çırpınıyor.

Bu anı pek çok kez hayal ettim. Onu tekrar görmenin nasıl bir his olacağını. Nick'in ölümcül bir darbe aldığı için kanlar içinde önümüzde duracağını hiç hayal etmemiştim.

Sel başını sallayarak tekrar öne çıkar. Bir süre sonra Nick de başını sallıyor. Bizi görüyor. Güzel. Kendimizi ifşa etmeden ona gidemeyiz; şu anda burada olduğumuzu başka kimse bilmiyor. Biz onun kaçı, kurtarıcısıyız.

Sel ve Nick'in kafaları birlikte dönüyor, ikisi de taktiksel açıklığı kontrol ediyor. Merlinler hâlâ savaşıyor, Isaac geri çekilemeyecek kadar kaybolmuş durumda ve Erebus onu yenmek için sahip olduğu tüm yetenekleri kullanıyor. Açılış burada, şimdi. Sel ve Nick birbirlerine dönüyor, gözleri tekrar buluşuyor.

Sonra, söze dökülmeyen, sessiz bir anlayış hücumdan Kral Büyücüsü'ne geçer ve Sel nefesini içine çeker. "Hayır..."

Nick bir adım geri atar. Sonra bir adım daha. Ve sonra ben de söylüyorum.

"Hayır." Başını sallıyor ve anlamı açık.

Gidiyor. Biz

olmadan. *Bizi*

birakıyor.

İki adım daha attıktan sonra kulübenin diğer tarafındaki ormana doğru ilerliyor, ağaçların arasında kaybolana kadar hareket ettikçe zırlı yanıp sönüyor.

Garaj yolunun sonundan gürültülü bir çatırtı geliyor. Isaac yerde hareketsiz yatıyor, ölü mü diri mi olduğunu anlayamayacağımız kadar uzakta. Erebus zafer kazanmış gibi duruyor.

Sel küfrediyor. Sonra beni tekrar sırtına aldı ve hareket ettik. Hızlıca. Orman etrafımda bir bulanıklık, yüzümde ve açık ağzımda rüzgar. Başımı eğiyorum, göğsümde ilkel bir şeye dönüşen hıçkırığa karşı dişlerimi sıkıyorum.

Sel ormanın derinliklerinde, gölgelerin yanağında çizgiler oluşturduğu ve güneş ışığının saçlarının siyahında bir ışık şeridi oluşturduğu bir yerde durur.

"Nick...", diye soluk soluğa omzuna

sarıldım. "Biliyorum."

"Sel, bizi terk etti...."

"Ben... biliyorum. I-" Nefes alıyor. Tüm vücudu altımda titriyor. Kollarımın arasında, göğsüme karşı. Nefesini içine çekiyor, vücudunun hareketsiz kalmasını istiyor. Bir nefes daha. Sonra: "Nicholas seçimini yaptı, Bree."

"Ama bu şekilde olmaması gerekiyor...." Sesim gömleğini ıslatan gözyaşlarımın arasından, genizden ve ıslak bir şekilde çıkıyor. "Onun... *bizimle...* gelmesi gerekiyordu," diye boğuluyorum, 1. elimi ağzıma götürerek. "Nick, Max'i öldürdü. Oh Tanrım..."

"Zhao onu öldürecekti," diye fısıldıyor Sel, kendini mi yoksa beni mi rahatlatıyor bilmiyorum. "Zhao babasını öldürdü."

"Ama bu-" Pençeli ellerimle kollarını kavriyorum. "Bu kendini savunma değildi-"

"Hayır." Sel başını çeviriyor ve omzunun üzerinden göz göze geliyoruz. "Bu bir intikamdı."

Benim de içimde çarpıştığını hissettiğim her duyguyla kaşları çatıldı: Üzüntü. Kafa karışıklığı. Korku.

Boğuk bir sesle, "Bu öldürme niyetiydi," diye fısıldıyor. Nick'in gözleri hafızamda yanıyor, mavileri sıcak ve acımasız bir hal almış. "Kana susamıştı. Bilmem gerekirdi."

"O şoktaydı. Sanmıyorum... Sanırım... Onu geri getirebiliriz-"

"Geri dönmek istemiyor. Bunu yüzünde gördün, biliyorum. *Bizi* terk etti, Bree, yaptığımız onca şeyden sonra-" Kısa bir süre durdu ve başını geldiğimiz yöne doğru çevirdi. "Kahretsin. Erebus arabamızı bulmuş."

Ve sonra tekrar ormanın içinde koşmaya başladık. Derelerin üzerinden, kütüklerin üzerinden iki kat geri giderek, derin balçıkta zikzaklar çizerek, tek ses onun nefesi ve benimki, kulaklarımızda yüksek sesle.

Sel bizi bir kilometre daha götürüp bir çeşit ip parkurunun parçası gibi görünen bir açıklığa getiriyor. Yakınlarda tahta bir tabela var: ATKINSON KAMPI. Turistlere yönelik macera merkezlerinden birinin arazisinde olmalıyız.

Açıklığın ortasında, gövdesine aralıklarla metal ayak ve tutamaklar yerleştirilmiş devasa bir meşe ağacı var. En tepede, yaklaşık otuz metre yükseklikte, her tarafında çürüyen ahşap korkuluklar bulunan ahşap bir platform ve aşağıdan bir kişinin geçebileceği büyüklükte kare bir açıklık var. Takım kurma egzersizleri için inşa edilmiş bir yapı.

Sel birkaç adım geri çekilir. "Bekle. Ben ağaca atlayacağım. İzimizi temizlemeye çalışacağım."

Gövdeye bir buçuk metre daha var. Bunu kendi başına yapabileceğinden eminim ama daha önce ben sırtındayken hiç bu kadar uzağa atlamamıştı. İleriye doğru hızlanıp ikimizi de uzun bir yay çizerek zıplatmadan önce ciyaklamak, bacaklarımı ve kollarımı onun etrafında kenetlemek için yeterli zamanım var. Yere indiğimizde geniş gövde titriyor, Sel'in parmakları ağaç kabuğuna batıyor ama ağaç dayanıyor. Ve sonra tırmanmaya başlıyor. Zirvede duraklıyor, bir tarafa tırmanıyor ve tutamaklar onun yerine benim önümde olacak şekilde dönüyor.

"Git."

Yolun geri kalanını tırmanıp platforma çıkıyorum. Belki 10'a 10'dur. Dört bir yanda kırık, yıpranmış halatlar eski kancalardan sarkıyor.

Sel peşimden tırmanıyor ve ben platformun yüzeyine Aat oluncaya kadar beni aşağı bastırıyor. Kenara doğru ilerliyor ve çömeliyor, benimkinden çok daha fazlasını görebilen gözleriyle gölgelikten bakıyor. Hafif adımlarla bana doğru ilerliyor, dudaklarında bir çene var.

Rüzgar ağaçların arasında ısıklık çalıyor. Solumuzda bir dal gıcırıyor. Bu kadar uzakta, dağın gölgesinde, gündüz olmasına rağmen orman alacakaranlıkta loş.

Hiçbir şey duymuyorum. Hiçbir şey duymuyorum.

Kuşlar ya da böcekler yok, sanki evlerinde yırtıcı bir hayvan varmış gibi.

Bu da ormanın boş olmadığı anlamına geliyor.

"Briana." Erebus'un baritonu ağaçların arasından bize ulaşıyor ve sese tepki vermediğim için varlığımın her zerresine şükrediyorum. Beni dinlediğini biliyorum. Sel de böyle yapardı. Merlinler böyle avlanır.

Yavaş, sessiz bir nefes alıyorum ve Sel StiPens'i bırakıyorum.

Parlak gümüş ışık geniş bir daire şeklinde etrafımızı sarıyor. Erebus, bizi tuzağa düşürüyor.

Karşımda, platformun diğer tarafında Sel'in sinirleri geriliyor ve gevşiyor, içgüdüsel olarak kendi aether'ına uzanıyor ve onu bulamıyor.

Kendi köküm henüz kendini göstermedi - belki de Erebus tam olarak bana zarar vermek için burada olmadığı içindir? Hayatım tehdit altında olmadığı için mi?

Sanırım *bu, kendi yeteneklerimi kontrol etmem gereken an. Şu an.* Arthur'un eteriyle kendimi yakma riskini göze alamam ama şu anda ihtiyacım olan şey zırh değil.

Her neyse.

Bana kök lazım.

Jessie'nin imgelemine hatırlıyorum ve elimi göğsüme götürüyorum. *Sahip olduğum gücü ve onu bana veren kadını. Sahip olduğum güç ve onu bana veren kadın.*

Annemin yüzünü, gülümsemesini hayal ediyorum. Ve hiçbir şey olmuyor.

Sesi, yanağıma dokunan serin elleri. Hiçbir şey.

Sel'in gözleri Erebus'un bize yaklaşan aether'inin titrek ışığında benimkilerden sonra geliyor. Yüzündeki empati beni neredeyse parçalıyor. İkimiz de burada güçlerimizi kullanamayız.

Jessie bana yolu gösterdi ama işe yaramıyor.

"Briana, eğer vazgeçersen her şey çok daha kolay olacak. Seni ve Selwyn'i bileklerinizden tutup sürüklemek istemiyorum ama yapacağım." Erebus'un sesi Aat, duygusuz. Sanki bunun bir son olduğundan eminmiş gibi.

Daha derine iniyorum, parmaklarımı içe doğru kıvrıyorum, kendi göğüs kafesimi tırmalıyorum- *Sahip olduğum güç.*

Onu bana veren kadın. Sahip olduğum güç-

Aniden Erebus'un sesi kaybolur. Zaman yavaşlar.

Burnumdan derin bir nefes alıyorum ve nefesimi verdiğimde, ellerimde kırmızı ve yeşil Aames kökleri canlanıyor. Kendimi bundan vazgeçiremeden ellerimi uzatıyorum.

Sel'in gözleri benimkilere dikiliyor, yanan parmak uçlarıma düşüyor, sonra tekrar bana bakıyor. Anlamasını istiyorum, çünkü ondan ne yapmasını istediğimi nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum. Bunu nasıl isteyeceğimi bilmiyorum, işe yarayıp yaramayacağını bile bilmiyorum.

Ama denemek zorundayız. Bu şekilde bitemez.

Sel elini uzatıyor, parmakları benimkilerin hemen altında duruyor. Bir an için hiçbir şey olmuyor.

Sonra gözlerini kapatıyor, kaşları çatılıyor ve göğüs kafesimin arkasında küçük bir çekiştirme hissediyorum. Hayal kırıklığı yüzünü karartıyor. O bir şey olduğunu düşünmüyor ama ben düşünüyorum. Bunu hissedebiliyorum.

Kökü dışarı itiyorum, fırını biraz daha açıyorum, daha sıcak yanmasına izin veriyorum ve ellerimdeki Aames onun parmak uçlarına doğru yaylanıyor, her birinin etrafını sarıyor ve bileklerine doğru yükseliyor. Kökümün kırmızı bir ısı tabakası gibi cuP'ları çevrelediğini hayal ediyorum.

Sel nefesini tutar.

Sanırım *daha sıcak yanıyor. Kır onları.*

Aames boşluğun etrafında sıkışıyor, metalin içine yerleşiyor. Küçük bir çizgi beliriyor, kökümün sahiplendiği bir güvence ve sonra bir tane daha. Bir tane daha... Ta ki çatlaklar demirin üzerine kıpkırmızı örümcek ağları gibi yayılana kadar.

Küpler kırılır ve ahşap kalasların üzerine düşer.

"Briana, bana kızma," diye sesleniyor Erebus ve sesi tam ayaklarımızın altından geliyor. "Orada her ne planlıyorsan-"

Aether'ım ön kollarına tırmanıp dirseklerinin etrafında dolanırken Sel nefes nefese kalıyor, başı geriye düşüyor. Bir an için sanki onu sarmışım gibi hissediyor. Gözlerini açıyor ve sonra ayağa kalkıyor, Aames'in daha hızlı yayılması için ellerini birleştiriyor.

FWOOOM!

Birlikte patlayacağız.

41

SEL'İN GÖZLERİ kökümün renginde parlıyor. Şeytani koyu irisler değil, siyahla çizgili kırmızı, ama taze kanın gölgesi, nabız gibi atan ve canlı. Birlikte tek bir nefes alıyoruz ve tek bir nefes veriyoruz. Tekrar nefes alıyoruz, daha derin. Nefes veriyoruz ve bu sefer iki duman çıkarıyor. Gecenin içinde bir ejderha.

Birlikte platformun kenarına doğru yürüyoruz, Aames aramızda bir bağ gibi geriliyor.

Erebus aşağıda, gözlerini kocaman açmış ve ellerini uzatmış, mavi-beyaz aether etrafında bir bulut halinde dönüyor. Bizim Aame'yi gördüğünde hırlıyor. "Siz ikiniz ne yaptınız?"

"Bizi yalnız bırakın!" Bağırıyorum.

"Bunu yapamam," diyor Erebus, gözleri tekrar bana kayarak. "Senin gibi bir güç... özgürce dolaşamaz. Bu büyüklükte bir eter üretebilen bir Sonsuzluk Büyüsü çapası mı? Gölge Doğanlar seni yok etmekten başka bir şey istemez. Morgaineler seni rehin alır. Biz-"

"Beni esir aldın!"

"Bizimle olmak diğerleriyle olmaktan daha iyi." Erebus avuçlarını açarak üzerimize çatırdayan bir eter ağı fırlatıyor ve onu aşağı çekiyor. Parmakları havayı pençeleyerek tuzağını büküyor. Etrafımızda katlanıyor, bir küre bizi içine alıyor.

Buna karşılık Sel bir avucunu dışarı fırlatarak kendi küremizi yaratıyor. Her tarafı kırmızı bir koruma çemberi, Erebus'unkine karşı baskı yapıyor ve onun yapısını yapabildiği kadar hızlı yakıyor.

"Benim yanımda ondan daha güvendesin, Bree." Erebus'un sesi öncekinden daha yakın. Başımı ona doğru çeviriyorum. Savaşan yapıların hemen dışında, otuz metre havada, ayaklarının altına dökülmüş parlak mavi bir sütunun üzerinde. "Selwyn çoktan kanına yenik düştü; bunu şimdi görüyorum." Sel dişlerini sıkıyor, Erebus'u geride tutmaya odaklanmış ama her kelimeyi duyuyor.

"Şu anda yaptığın şey, ona gücünü vermek... bu onu sadece daha hızlı itecektir. Tüm o aether?" Erebus kristalin üzerinde bir adım öne çıkar. "Tüm aether'ın mı?" Bir adım daha. "Hiçbir cambion onu sonsuza dek arzulamadan içine alamaz." Erebus savaşan mavi ve kırmızı kürelerin dışında duruyor, gözlerini benimkilere dikeyyor. "Eğer onunla kaçarsan, tek başına olduğundan daha güvende olmayacaksın."

"Kapa çeneni!" Çığlık atıyorum ve kollarımdaki Aames daha da yükseliyor.

Sel'in elini tutuyorum, ama gücümünden çekmesine izin vermek yerine, onunkini itiyorum, büyüüp güçlenene kadar yapısını besliyorum.

Erebus küresini bir arada tutmak için zorlanıyor, gözleri ışığa karşı kısılıyor.

Sel'le bakışlarımızı kilitliyorum ve o da başını sallıyor, ne demek istediğimi kelimeler olmadan anlıyor.

Yapımız büyük bir çatlama sesiyle dışarı doğru genişleyerek Erebus'unkini paramparça ediyor. Güç Erebus'u geriye savurup Aying'e gönderiyor.

İş bittiğinde ve o gittiğinde, nihayet çökmeme izin verdim.

Sel ben uçurumdan düşmeden önce beni yakalıyor ve son gördüğüm şey gücümün ışığının onun gözlerinden kaybolması oluyor.

Kendime geldiğimde yine Sel'in sırtına sarılmıştım. Orman hâlâ loş, ama bu yükseklikteki Aoor ormanının koyu toprağı erken yağın karla benek benek beyaza dönüyor. Sessiz Aakes yapışmıyor, kalmıyor. İnsan hızında ilerliyoruz ve elleri kalçalarımın altında kenetlenmiş durumda. İnlediğimde duraklıyor.

"Bree." Nefes nefese kalmış.

Sel'in nefessiz kaldığını daha önce hiç duymamıştım. Bu beni şok etti.

"Beni yere bırak."

Yüzünü göremiyorum ama başını salladığını görüyorum. Saçlarının siyah telleri başına ve boynuna yapışmış. "Henüz değil. Yürüyene kadar olmaz. Burada hava... daha ince." Sesi son kelimedede çatlıyor ve içime bir korku yayılıyor.

"Neyin var? Bu yüzden mi nefes nefese kaldın?"

Başını iki yana sallar. "Hayır, nedeni bu değil." Yürümeye başlıyor ve işte o zaman yürüyüşünü fark ediyorum. Her adımı bir amaca yönelik. Dikkatli.

"Sel, dur." Göğsüne vuruyorum. "Bir sorun var." "M

İne," diye pantolonunu indirdi. "Devam etmeliyiz."

Tutuşuna karşı kıpırdanıyorum. Ona karşı hareket edebildiğim ve kollarının gevşediği gerçeği bana onun tek olmadığını söylüyor. Durmak zorunda kalana kadar ağırlığımı kaydırıyorum ve bırakmaya zorlanana kadar geri bastırıyorum.

Hemen omuzları öne doğru düşer ve elleri dizlerine gider. Bir sağa, bir sola döner, gözlerini kısar.

"Kayıp mı olduk?"

Çenesi sıkıştı. "Sadece bir dakikaya ihtiyacım var." "Erebus-"

"Bizim yapımız," diyor, elini saçlarına götürerek ayağa kalkarken. "Onu oldukça kötü yaktı. Kan ve kas kokusu alabiliyorum. İyileşmesi biraz zaman alacak."

Hatıralarım canlandı. Bizi nasıl kurtardığımı ama zar zor kurtardığımı. Jessie'nin çözümü onun için bu kadar kolay işe yararken benim için nasıl işe yaramamıştı. "Kökümü kullandım. Hem de çok." Fısıldıyorum. "Avcı-"

"Kimse bizi bulamadı. Henüz. Bu yüzden hareket etmeye devam etmeliyiz-" "Dinlenmen gerek."

İç i boş bir kahkaha atıyor. "Yorgun değilim." "O zaman ne-"

Bana dönüyor ve yüzündeki ifade nefesimi kesiyor. Gözlerindeki kırmızı gitmiş, geriye sıvı altının zengin, parlak rengi kalmış. Ağır göz kapakları. Ağzı sessiz bir nefesle açık. "Sen aether sarhoşusun."

Başını iki yana sallar. "Aether sarhoşluğunun nasıl bir his olduğunu biliyorum. Bu... bu o değil." Bir adım yana çekilip bir ağaca yaslanıyor, başını ağacın kabuğuna yaslıyor. Onu takip ediyorum, ağaca yaslansa bile düşeceğinden yarı korkuyorum.

Omurga. "Aether sarhoşluğu donuk bir mutluluktur. Geçici denge. Rahatlama. Bu... hem daha iyi hem daha kötü."

Birden kalbim çarpmaya başladı, çünkü her ne hissediyorsa, etrafımızdaki havadaki eterden ya da bir Yeminden kaynaklanmıyor. Benden geliyor. *Benimle* sarhoş oldu.

Başını bana doğru çeviriyor. "Bana sihrimin kokusunu alabildiğini söylemiştin. Galada."

"Yaptım. Yapabilirim."

Yüzünü bana dönmek için bagaja yaslanıyor. O kadar yakınız ki viski ve duman kokusu alıyorum. Onun aether imzası, tekrar geri döndü. "Bunun nasıl bir şey olduğunu bilmek istedim. Tarif etmeni istedim. Nasıl soracağımı bilemedim."

"Oh," diye fısıldadım.

"Bilmek istiyor musun?" diye soruyor beni ürperten alçak bir sesle. Elime uzanıyor ve parmakları avucuma sıcak bir şekilde değiyor. "Büyün nasıl kokuyor?"

Yutkunuyorum. "I..."

"Bal şarabı. Amber. Yeşil şeyler büyüyor. Ufacık bir bakır izi, taze kan gibi. Başka bir şey..." Derin bir nefes aldı ve ürperdiğini hissettim. "*Güç.*"

"Sel..." Gün serinledi ama teni yanıyor. "Mmm?"

"Aether içmek istemediğini söylemiştin. Onu eğlence amaçlı kullanmak istememiştin."

Kıkırdıyor ve elini benimkinden çekerek arkasına yaslanıyor. İrislerinin parlayan ışığı, boğulan siyah gözbebeklerinin etrafındaki ince bantlar. "Bu, salon hilesi gücüne sahip bir büyücü tarafından yapılmış ucuz bir büyü. Valec'in suyu en iyi ihtimalle geçici bir sönümleyicidir. Karşılaştırılmaz. Bu Aavor... senin aether'ın, senin kökün..." Başını sallar, sesi şaşkınlıktan kısıktır. Dilini alt dudağının üzerinde gezdiriyor. "Hâlâ tadını alabiliyorum."

"*Aman Tanrım.*" Boğuk bir ses çıkardım ve ellerimi yüzüme kapatıp ölüm korkusu yaşadım. "Böyle şeyler *söyleyemezsin*, Sel."

"Özür dilerim." Başımı kaldırdığımda yüzünün karardığını ve ani bir utançla buruştuğunu görüyorum. "*Çok* üzgünüm, Bree. Sana benden saklanmamamı söyleyip durdum ama sonra ben..." Gözleri

sıkıca kapat. "O zaman senden saklanmak için elimden gelen her şeyi yaptım.
Asla... *Asla yapmamalıydım-*"

"Eğlenceli görünüyor," diyor karanlıktan bir ses.

OceanofPDF.com

42

YENİ SES bizi zıplatıyor. "Umarım bir şeyi bölmüyorumdur." Sel ağaçların arasından göremediğim bir şeye doğru tıslıyor. "Sen."

"Ben." Iğure gölgelerin arasından eriyip şekil değiştiriyor, elleri barış için havada ama gözleri savaş için parlıyor.

"Valec." İnledim.

"Bree." Sırıttıyor.

"Burada ne yapıyorsun?" Sel önüme geçiyor ve Valec'le ikimiz de gözlerimizi deviriyoruz.

Öğleden sonra ışığı Valec'in yüzündeki tüm gölgeleri ve düzlemleri, gülümserken dişlerinin hatlarını, kravatının ve yeleğinin koyu kırmızısını ortaya çıkarıyor. "Seni görmek de güzel Selwyn."

"Bizi nasıl buldun?" Sel tersledi.

"Mariah beni Hazel'dan aradı. Aceleyle gittiğini söyledi." İki elini de ceplerine soktu. "Barı yeniden doldurmanın ortasındayken *senin* gücünün dalgası" - göğsümü işaret ediyor- "bir nükleer bombanın patlama yarıçapı gibi salona çarptığında şaşkınlığımı hayal et. Her ne yaptıysan iki garsonumu Aoor'a yatırdın ve hala uyanmadılar."

"Benim-" diye başlıyorum, sonra ağzımı kapatıyorum. Sel bana bakıp küfrediyor ve eliyle ağzını siliyor.

Valec ikimizi izliyor. "Burada bir şey mi oldu?" Başımı salladım. "Erebus bize saldırdı."

Valec'in kaşları havaya kalktı. "Şu yaşlı keçi. Umarım patlamasına izin verdiğin patlamaya çok ama çok yakındı. Lütfen bana öldüğünü söyle."

Başımı salladım. "Ölmemiş. Görünüşe göre yanmış."

"Evet," diyor Sel, keskinleşerek. Elimi tutuyor. "Yola devam etmeliyiz. Mageguard'la aramıza mümkün olduğunca çok mesafe koymalıyız."

"Onlar ve diğer herkes," diye mırıldanıyor

Valec. Sel duraksıyor. "Bu da ne demek şimdi?"

Valec küfreder. "Biliyordum. İkinizin de ne yaptığının farkına varmayacağınızı *biliyordum*. Hades, haklı olmaktan nefret ediyorum."

"Açık konuş, düzenbaz," diye homurdanıyor Sel.

Valec beni işaret ediyor. "Sen, canım, tepelerdeki barıma kadar ulaşan bir aether bombası yerleştirdin. Eğer ben bunu hissettiysem, Güneydoğu'daki tüm Gölge Doğumlular ve Gölge Doğumlulara komşu yaratıklar da hissetmiştir. Seni ilk ben bulduğum için şanslısın. O kadar güç mü? Değeri olan her aç iblis bu gücün kaynağını arayacaktır. Erebus'u unut, bir jipin içinde bedenselleşmeyi uman bir İsel sürüsü tarafından köşeye sıkıştırılmadan önce buradan gitmelisin."

Sel yanımda hareketsiz duruyor. "Bu kadar güç düzinelerce iblisin ölmesine yardımcı olabilir."

"Yüzlerce," diye ekliyor Valec. "Ve tamamen bedensel bir iblis bile bu dalganın nereden geldiğini bilmek isteyecektir." Titriyor. "Sanki... öfke, acı ve kaos gibiydi. İyi bir şey."

"Gitmemiz gerek." Sel beni sırtına çekti.

Valec iç geçirir. "Ben de bunu söylüyordum. Ve sadece şu anda değil." Beni işaret ediyor. "O kök bombalarından birini daha patlatmadan önce Volition'a gitmelisin."

Sel koşmaya başlar. "Şu tarafta bir yol duydum. Bir araç bulabiliriz, belki-"

Valec başını sallar. "Birkaç mil batıda park etmiş bir Porsche'um var. Beni takip edin." Kambyon, arkasındaki boşluğu kapatan rüzgârın çatırtısıyla ağaçların arasında kayboluyor. Sel onu takip ediyor, gözleri benim görebildiğimden daha fazlasını görüyor. Başımı sırtına yaslayıp ona ayak uydurabilmesi için dua ediyorum.

Uzun dakikalar boyunca bu şekilde koştuktan sonra Sel deparını bıraktı ve aniden durdu.

"Ne oldu?" Fısıldıyorum.

Beni susturuyor. Başını ileri geri çeviriyor, arıyor.

Valec, durakladığımız açıklığa doğru kayarak geliyor ve kayarak duruyor.

"Onların kokusunu ben de alıyorum."

Kalbim göğüs kafesime doğru çarpıyor. Shadowborn.

"Kaç tane?" Sel beni nazikçe karla kaplı zemine bırakıyor ve Valec'le onun arasına girecek şekilde dönüyor.

Valec nefes alır. "Bilmiyorum. Dört olabilir mi? Beş mi?

Sadece iseller değil." "Belli ki."

"Şey, emin değildim-"

"Aradaki farkı söyleyebilirim," diye alay ediyor Sel.

Aralarına giriyorum ve Sel beni omuzlarıyla geri itiyor. "Arkamızda

kal." "Savaşabilirim," diye ısrar ediyorum. "Dövüşebiliriz. Daha önce-

"

"Şu anda burada olmalarının sebebi sensin." Sel başını sallar. "Aether'ınızdan daha fazlası-"

"Suda kan var." Valec ceketini silkeler ve fırlatır.

Etrafımızdaki ormanda bir sürü isel ve uchel ortaya çıkıyor. Tazılar ve tilkiler, çenelerini şaklatıyorlar. Taştan yapılmış en az iki uchel görüyorum, biri yosun ve çürümüş.

Mavi büyücü Aame, Sel'in elleri ve kolları etrafında tıslayarak canlanıyor, hızla toplanıyor ve tırpan uçlu iki devasa mızrağa uzanıyor. Şaşırtıcı bir şekilde Valec ellerini iki yana açıyor ve avuçlarının arasında altın köklerden oluşan uzun bir çizgi beliriyor. İki elini birbirine vurarak ışığı parlak bir kütle halinde birleştiriyor ve elleri ayrıldığında, iki hınzır görünümlü kristal Kuyruk parmaklarından düşüyor.

İseller kükrüyor, pençeleriyle toprağı tırmalıyor ve kendilerini aynı anda iki kambiyonun üzerine fırlatıyor. Valec ve Sel konuşmadan ayrılıyor, küçük iblislerin rotasını değiştirebileceğinden daha hızlı bir şekilde sürünün arkasında daire çiziyor, hareket ederken kesiyor ve vuruyorlar. Bu Nick'in daha önce de uyguladığı bir teknik: Geçerken yandan saldır, yaratıkların kendi momentumunu kullanarak silahını Aesh'lerine doğru çek.

Sel görüşümü engelleyen siyah-gümüş bir bulanıklık. "Koş, Bree!"

Tereddüt ediyorum. Kendime kök çağırabilir ve Alonzo'nun ödünç aldığı güçle yaptığım gibi iblisleri yakıp yok edebilirim. Erebus'a yaptığım gibi... ama bu lght'a daha fazla canavar getirirse, Sel ve Valec bunalabilir.

İlk kez, Arthur'a kanımı akıtmadan ulaşıyorum. *Ben senin Scion'unum! Ölmeme izin veremezsin!*

Ne yapacağıma karar veremeden önümde bir uchel beliriyor. İki ayaklı, uzun cılız bacakları ve damlayan dişleriyle geniş bir gülümsemesi olan devasa bir yaratık. Geri çekiliyor, pençelerini açıyor ve Arthur sözle olmasa da eylemle karşılık veriyor.

Tam hayal ettiğim gibi, gümüş büyücü Aame göğsümde patlıyor ve uchel'in saldırısını engellemek için sağlam bir göğüs zırhına dönüşüyor.

Gözleri kocaman açılıyor. *"Efsane doğan!"* Bir Aash ile tekrar saldırıyor. Ve tekrar, pençeleri zırhı kazırken bile her darbeye beni geri püskürtüyor. Her vuruşta zırh çatlamaya başlıyor. Özellikle iki güçlü darbenin altında titriyor, sonra geri dönüyor ve dayanıyor. Bir köke takılıp yere düşüyorum.

Yirmi adım öteden, Sel'in tırpanı başının üzerinde sallanarak gelir ve uchel'in başını tek darbeye düzgünce keser.

Açıklığın öbür ucunda Valec düşünceli bir ifadeyle toz yığınlarından birine bakıyor. "Biliyor musun," diyor Valec, avuçlarını silmek için bir mendil çıkararak, "sanırım o iblislerden biri benim müşterimdi."

Aniden ayakta duramayarak bir ağaca yaslanıyorum. Dünya bulanıklaşıyor. Neden bilmiyorum. "Sel..."

Sel yanımda, gözleri arıyor, burun delikleri açılıyor. "Hayır..."

Kaymaya başladım. Beni yakalıyor ve temas edince tıslıyorum. "Sakin ol..." Valec'in sesi yanımda. İkisi de beni yere indiriyor, Sel'in avuç içi başımın altında.

Arthur'un parıldayan zırhı ikisinin de yüzünü soluk bir mavilikle aydınlatıyor. Valec'in gözleri şaşkınlıkla aramızda dolaşıyor. "Bu zırh... onu sen kullanmıyorsun."

"Hayır." Sel yaklaşıyor, burnunu göğsüme dayıyor. Yarayı arıyor. "Öyle." Valec başını sallıyor. "Nasıl?"

"Zırh yaralarını kapatıyor. Bir iblis sana ulaşmış olmalı, sen yeniden büyü yapamadan onu kesip açmış. Ne olduğunu göremiyorum." Sel'in gözleri benimkilerle birleşti. "Bree, rahatla. Zırhı bırak."

Arthur'un zırhını çıkarmaya çalışıyorum ama nasıl yapacağımı bilmiyorum. Valec bön bön bakıyor. "O senin kralının yaveri, öyle mi?"

"Onun yaveri değil," diye mırıldandı Sel. "Benim kralım."

"Kralınız mı?!" Valec ağlıyor. "Eğer bu doğruysa, o zaman-" Gözleri büyür.

"Sel-"

"Derin bir nefes al," diyor Sel bana. Şakağımdaki eli nazik ama sesi ve vücudu bir piyano teli kadar gergin. "Zırhın solduğunu hayal et."

Derin bir nefes alıyorum. Tekrar deniyorum. Ne zaman gittiğini biliyorum, çünkü o ve Valec hareketsiz kalıyor.

"Yüce Tanrım." Valec topuklarının üzerinde geriye doğru sallanarak ayağa kalkar. Titreyen elleriyle telefonunu çıkarır.

"Bu... kötü mü?" Mırıldanıyorum.

Sel bana cevap vermiyor. "Kimi arıyorsun?" diye bağırıyor Valec'e.

"Ambulans, sence kimi?"

"Hayır!" Sel başını sallar. "Onu hastaneye götüremeyiz. Çok fazla soru sorarlar. Kimliği bile yok."

Valec bir elini bana doğru itti. "Pençeyle açılmış, dostum!" "Sel-"

"İyi olacaksın. Sakin ol," diyor titreyerek. Kıpırdanıyorum, göğsüme bakmaya çalışıyorum ve o başımı geriye itiyor, eli çenemde nazikçe. "Valec, Hazel'ın evini ara, William'ı sor, ona yardım edebilir."

Valec zaten arıyor, telefonu kulağında. "Çok uzakta, ne yapabilir ki?" Sel başını sallar, yutkunur. "Gawain'in soyu."

Valec sabırsızlıkla, "Bu harika ama hâlâ çok uzak..." diyor. "O kadar uzun süre dayanamaz-"

"Kapa çeneni!"

Valec ikimizin arasına, sonra da ağaçların arasından dışarı bakıyor. "Onu kendim alacağım. Onu ormanın içinden geçireceğim." Valec bir rüzgarda kayboldu.

Onun gidişiyle ilgili bir şey ya da dikkatimin dağılmaması, Aooding hissini bana geri getiriyor. Boğazımda bir çığlık oluşuyor, ama ben onu serbest bırakmadan acı göğsümü yakalıyor. Midemde, kaburgalarımda şimşekler çakıyor. Acı o kadar derin ki beynim zar zor işliyor.

"Ne kadar kötü?" İdare ediyorum.

"William yolda," diye fısıldıyor Sel. Ellerini yan tarafıma bastırıyor.

Başımı eğiyorum ve görüyorum... Yeter. Sağ kaburgalarım ve yan tarafım şeritler halinde açılmış. Kas, ıslak parlıyor. Sürekli bir kırmızı akıntı toprağa doğru akıyor.

"Yapmayacağım..."

"Evet, öylesin!" Çenesindeki kaslar çalışır. Gözleri parlıyor, gözlerini kırıştırıyor. "Öylesin. Sadece biraz daha dayanmalısın, Bree. Benim için-"

Cevap vermeye başlıyorum ama ağzım açıldığında kısık bir inilti ve birkaç damla tuzlu, metalik tatta kandan başka bir şey çıkmıyor. Bileğini tutmak istiyorum. Bana bakmasını sağlamak. Bir şeyler söylemek. Çok uzakta hissediyor. Bedenim de uzakta hissediyor. Ve ağır. Adımı çağıran sesini duyuyorum ama sanki suyun altında konuşuyormuş gibi karmakarışık. Sesler var ama harfler yok, tek bir kelime yok.

O ağır boşlukta sürükleniyorum ve her şey-anılar, düşünceler, hisler
-Kenarları yumuşar.

Donuk. Gitti.

Sel'in sesi hâlâ seslerden oluşuyor ama değişiyor. Auid'i büyüt. Ve onun aether imzasının tarçın ve baharat kokusu beni o donuk yerden kaldırıyor. Gözlerimi açıyorum. Gözleri benim tarafıma dikilmiş, yüzünde gergin bir ifade var. Elleri Aesh'immin bir santim üzerinde geziniyor. Aether, bedenim ve avuçları arasındaki boşlukta ince bir tabaka halinde parlıyor.

"Kımıldama," diye

homurdanıyor. "Sen ne..."

"Tuttum seni. Benimle kal."

Aoating donukluğu beni tekrar ele geçiriyor, ama Sel'in büyüsü kenarlarda duruyor ve karanlığı uzakta tutuyor.

"Benimle kal, Bree."

43

GÖZ KAPAKLARIM FIŞKIRARAK AÇILIYOR -yakında bir lamba var, çok parlak- ve hemen kapıyorum.

"Sana tapmıyor olsaydım ve bu var olan tüm şifacı kurallarına aykırı olmasaydı, beni böyle korkuttuğun için seni ölesiye sarsardım."

William.

Gözlerimi tekrar açtığımda onu başımda dikilirken görüyorum. Akşam oldu. Bayan Hazel'ın evine döndüm, ikiz yataklardan birinde yatıyorum ve yatağın üzerinde biraz sallanıyorum.

-Göbeğimi örten ince battaniyenin altında sadece sütyenim ve iç çamaşırım vardı.

"Tekrar hoş geldin."

Anılar sarsıcı bir akışla geri dönüyor. Sel. Orman. Bakır kokusu, büyüyle karışan çok fazla kan. "Yaşıyorum."

William'ın ağzı titriyor. "Evet."

"Valec," diye mırıldandım. "Senin için geldim."

"Valec ve benim ikinize ulaşmamız üç saat sürdü. Bu üç gün önceydi."

Göz kırpıyorum. İlk önce hangi numarayı ele alacağımı bilmiyorum.

"Gawain'in bir Scion'u olarak şanslıydım," diye fısıldıyor William. "Ölmek üzere olan iki arkadaşım arasında hiç öncelik sıralaması yapmak zorunda kalmamıştım ve bunu bir daha asla yapmak istemiyorum."

Kaşlarımı çatıyorum ve iki cambionun rakiplerinin etrafından dolanırkenki hızlarını hatırlıyorum. Sel kendi elementindeydi ve hâlâ benim aether'ımdan güç alıyordu. Üzerinde bir iz gördüğümü hatırlamıyorum. "Ölen iki arkadaş mı?"

William kısa bir iç çeker ve kenara çekilir.

Arkasında, odanın öbür ucunda Alice'in yatağında Sel yatıyor. Onu hiç görmediğim kadar solgun, teni gölgelere çarpıyor. Yine de, taştan oyulmuş ve bir kot pantolon ve siyah bir tişört giymiş uzanmış bir heykel gibi.

"O yaşıyor. Gerçi ikiniz de olmamalısınız."

"Ne oldu?" Gözlerim sadece Sel için. Göz kapakları sımsıkı kapalı, sanki uykuda bile rahatlayamıyor. Benden farklı olarak, yorganın üzerinde yatıyor - sanırım *çok sıcak koşuyor*.

William battaniyeyi işaret ederek gözlerindeki soruyla dikkatimi çekiyor. "Alabilir miyim? Sana göstermek daha kolay."

"Elbette, ama-"

William battaniyeyi kaldırıp çıplak göbeğimi ve sağ göğsümün altından kalça kemiğime kadar uzanan dört uzun, sivri kırmızı şeridi kapatan birkaç düzine yağlı bandajı ortaya çıkarıyor. Yeni iyileşmiş yaralar, taze yara izleri.

Koyu çizgilerden birini işaret ediyor. "Hepsi kötüydü, yoğun kanama vardı ama bu en kötüsüydü. Derin doku yırtılmaları, yağ tabakası ve kas boyunca. Pençeler kaburgalarınızın iliğine kadar kesmiş. Göğüs boşluğuna, sağ akciğerinle göğüs duvarının arasına hava girmiş, bu da pnömotoraksa, yani akciğer çökmesine neden olmuş."

O zaman göğsümdeki ağrıyı hissettim. Sanki bundan bahsetmek bile bedenime iyileşmiş yaralarını hatırlatmak için yeterliydi.

William beni dikkatle izliyor, devam etmeden önce duraklıyor. Çenesi yara izinin üzerinde geziniyor ve göğüs kafesimin altına kadar takip ediyor. "İblis diyaframını yardı ve aşağı inerken karaciğerini açtı. Neyse ki midenizi sıyırdı ve kalın bağırsağınızı ıskaladı, yoksa sepsis bir sorun olurdu ve..." Başını sallıyor.

Gözlerim yaşıyor. Devam etmesini isteyip istemediğimi bilmiyorum. Ne olduğunu anlamak istediğimi biliyorum. Ama söylediği her kelime, bahsettiği her organ tepki olarak uyanıyor. Sonunda içim yanıyor.

William battaniyeyi değiştirir. "Büyü olmayan bir dünyada olsaydın şoka girer ve birkaç dakika içinde ölürdün."

Sonraki kelimeleri bulmak birkaç deneme gerektiriyor. "Sel beni iyileştirdi mi?"

Başını bir kez sallıyor, gözleri yumuşak. "Hayır. Sel seni yapılarıyla *bir arada* tuttu. Organlarını sağlam tuttu, kasları yerine çekti, damarları ve sinirleri yeniden bağladı ve nekrozu önlemek için kanın hareket etmesini sağladı. Oksijen ihtiyacını karşıladı."

Bir görünüp bir kaybolduğumu biliyorum. Sel'in benimkinin üstündeki yüzünü hatırlıyorum, yüzünü buruşturmuştu. Sesini, ilahisini.

"Ortalama bir Merlin sert ve keskin, ne kadar sert ve keskin olursa o kadar iyi olan büyük silahlar yapmayı bilir. Ama Sel'in yaptığı daha önce görülmemiş bir şeydi. Binlerce Aexible mikroskobik aether yapısı yaptı ve seni hayatta tutmak için onları manipüle etti. Bandajdan daha fazlasıydılar."-William başını sallıyor, sesi yarı huşu içinde-"yaşam desteği. Üç saat boyunca. Başka bir Merlin bunu bu kadar çabuk bulabilseydi, bunu başarabilseydi bile, ePort onları öldürürdü." William kaşlarını çatıyor. "Sel beni görür görmez yere yığıldı. Dayanabildiği kadar dayandı."

Hava, hırpalanmış göğsümü aceleyle terk ediyor. "Ben... Ne diyeceğimi bilmiyorum."

William'ın gülümsemesi sempatiktir. "Ne söylersen söyle, Sel'e söylemelisin. Bana değil. Seni hayatta tutmak için neredeyse ölüyordu."

Sözlerine odaklanmak çok zor. O zamanki parçalanmış anılarımla şimdiki parçalanmış bedenim arasında sıkışıp kaldım. Neler olabileceği ve neler olduğu beni dehşete düşürüyor. Baş dönmesi beni ele geçiriyor ve göz kapaklarım düşmeye başlıyor.

"Dinlen," diyor William, ben tekrar bilincimi kaybederken.

Tekrar uyandığımda ışık değişmişti. Sel'in yatağı boştu. İnanılmaz bir şekilde, göğsümün üzerinde yapışkan bir not var.

Erken uyandı. Yatmayı reddetti. İkiniz de bir gün beni stresten öldüreceksiniz. Dinlenmeni isterdim ama dinlenmeyeceğini biliyorum. En azından,

Lütfen masadaki suyu için. Çok sıvı kaybettiniz.

"Su?" Alice yatağımın ayak ucunda, William'ın bıraktığı bir bardak suyu sessizce tutuyor. Onu fark etmemiştim.

Yastığımdan başımı salladım.

Gözlerinde yaşlarla öne doğru eğiliyor. "Matty..."

"Ben iyiyim." Yüzümü buruşturup oturmaya çalışıyorum ve bardağı iki elime alıyorum. Ortamım gergin hissediyor ama en son uyanık olduğumdan beri biraz iyileştiğimi söyleyebilirim. "Ben iyiyim." Su çok lezzetli.

"Matty, sen inanılmazsın. Tanıdığım en güçlü insansın, tüm bunlardan önce bile. Ama neredeyse ölmeyi bırakmalısın. Bu hiç hoş değil."

Elimi onunkinin üzerine bırakıyorum. "Küçük şeyler olunca çok daha havalı oluyor, orası kesin."

Dudakları titriyor. "Küçük ya da büyük çubukları sevmiyorum, sanmıyorum. Stüpsüz olanı tercih ederim."

Kıkırdıyorum, sonra nefesimi tutuyorum. "Aynen."

Bir elini saç çizgime doğru kaldırıyor, işaret parmağını henüz kaybolmamış gümüş buklelerin üzerinden hafifçe geçiriyor. "Hâlâ buradayım."

Bulduğu bukleleri çekiştirerek gözlerimin üzerine indiriyorum. Alice onları inceliyor. "Gücünü kullandığın için mi?"

"Bilmiyorum. Öyle görünüyor." Bukleleri bırakıyorum ve Sel'in uyuduğu yere doğru bakıyorum. "Uyandı. Bu iyi olduğu anlamına mı geliyor?"

William başını sallayarak odaya girer. "Fiziksel olarak, tabii. Zihinsel olarak... belirsiz. Bize Nick'le olanları anlattı. Ve ondan hemen sonra saldırıya uğradın. Valec'in yaralarını tarif edişine bakılırsa, biz gelene kadar ölmüş olacağından emindim. Selwyn her an ölebileceğini düşünerek her zaman yanındaydı, tam da onun önünde. Böyle bir dehşeti kimsenin yaşamasını istemezdim." Yatağımın diğer tarafına tünüyor ve gözlerimin içine bakmak için çenemi nazıkçe ileri geri eğiyor.

Başımı sallıyorum, arkadaşımın yüzündeki gerginlik beni suçluluk duygusuna sürüklüyor. "Biliyorum... Çizgiler-"

"Çizgiler mi?!" William beni şaşırtarak haykırıyor. Yüzü uzun süredir kaynayan bir hayal kırıklığı ve korkuyla çarpılmıştı. İçi boş, ekşi bir kahkaha atıyor. "Çizgiler mi, Bree? Neredeyse ölüyordun."

"Evet," diye başlıyorum, ellerim battaniyenin üzerinde endişeleniyor. "Düşersen bunun ne anlama geleceğini biliyorum. Biliyorum. Özür dilerim. Ben sadece... şımartılmış ve işe yaramaz hissetmekten hoşlanmıyorum. Ben bir genç kız değilim-"

"Dur." William elini kaldırdı. "Sadece dur." Kaşlarının arasındaki o çizgiyi sadece en kritik hastaları tedavi ederken gördüm. "Sen Çizgiler'den daha fazlasısın, Bree. Ve bunun düşündüğümüz ilk şey olduğunu düşünmen? İçimizden herhangi birini tanıyıp tanımadığını merak ediyorum."

Bakışlarını tutmakta zorlanıyorum ve utancım boynumu ve göğsümü ısıtıyor.

"Arkadaşlarımı kurtarmayı düşünüyordum. *Lanet Çizgileri* değil." Bir elini ağzına götürüyor ve çenesindeki kahverengi kirli sakal, parmaklarının soluk teninde göze çarpıyor.

"Seni endişelendirdiğim için özür dilerim," diye mırıldanıyorum. Artık her şeye karşı hissizleşip hissizleşmediğimi merak ediyorum. Nefes alıp veriyor. "İyi niyetli olduğunu biliyorum."

Bu bana doğru gelmiyor, ama bunu nasıl 1 katına çıkaracağımı bilmiyorum.

Yanımdaki sandalyede duran bir yığın giysiye başıyla işaret ediyor. "Taburcu oldun. Hazır olduğunda giyinebilirsin." Ayağa kalktı ve ben daha tek kelime edemeden kapıdan çıkıp gitti.

Alice onun gidişini izliyor ama hiçbir şey söylemiyor. Onun yerine düşüncelerimle ve Hazel'ın evinin etrafındaki ormanlık araziden gelen ürkütücü bir sessizlikle baş başa kalıyorum. Alice bana dönüyor, tam o sırada bilincime küçük bir panik ipliği girmeye başlıyor.

"Sel günün büyük bölümünde sınırdan yürüyordu. Senin uyanık olduğunu biliyor." Yutkunuyorum, ne demek istediğini anlıyorum.

Sonsuza kadar burada saklanma. Onunla konuşmalısın.

Giyinip evin ana odasına doğru ilerliyorum ve perdeli verandaya açılan koridora dönüyorum. Kapıyı açmadan önce duraksıyorum, Sel her neredeyse dışarı çıktığını duyacağını biliyorum.

Sizin hayatınızı kurtarmak için neredeyse kendi hayatını feda eden birine ne söylersiniz? O gece Beast'te Lark'ın yüzündeki ifadeyi hatırlıyorum ve ürperiyorum: güvende olduğum anlamına geldiği sürece bize saldıran her neyse onunla yüzleşmeye anında ve tamamen istekli. Sadece isteklilik değil, boyun eğmiş bir kabulleniş. Sanki bugünü öngörmüş, hatta hayal etmiş gibiydi. Bir ölüm arzusu değil, ama itiraf etmek istediğimden daha yakın. Hizmet ederken ölmenin nasıl bir şey olduğunu birçok kez hayal etmiş birinin gözleri.

Bunun nedenini gerçekten anlayamayabilirim ama minnettarlığımı ifade edebilirim. Ölmek istemiyorum ve onun sayesinde ölmedim. Kapıyı iterek açıyorum ve yanımdaki bankın üzerindeki gölge tanıdık bir şekle dönüştüğünde hemen duruyorum.

"Valec?"

Yarı iblis her zamanki gibi şık giyinmiş. Kolları dirseklerine kadar kıvrılmış siyah düğmeli bir gömleğin üzerine mor ve kırmızı brokar bir yelek. Siyah pantolon ve parlak botlar. "Selam, güç merkezi. Seni içeride görmek güzel."

"Bu iğrenç, Valec."

Göz kırıyor. "Seni toprakta kanlar içinde görmek de öyle, tatlım."

Ona karşılık vermek için ağzımı açtım ama durdum. O gece oradaydı ve ben de ona minnet borçluyum. "Teşekkür ederim," diyorum sessizce, "William'ı almaya gittiğin için. Ve bizimle birlikte savaştığın için."

Valec bir an beni inceledikten sonra başını salladı. "Efsane Doğanlar'a yardım ettiğimin duyulmasını istemem. Düşmanlarınızı öldürmekten mutluluk duyarım ama iyi ismimi her zamanki gibi kirli tutmam gerekiyor."

Bir kahkaha attım. "Doğru ya. Lafı açılmışken, neden Lounge'a dönmedin?"

Ekрана doğru kayıyor ve ötesindeki ormana bakıyor. "Sen stabilize olduktan sonra döndüm. Doktor bugün muhtemelen uyanacağını söylemek için aradığında geri geldim." Dönüp ahşap bir direğe yaslanıyor. "Seni Aesh'te tekrar görmek istedim. Gerçek olduğundan emin olmak istedim."

Bana bakışında merak, kıskançlık ve azımsanmayacak miktarda açlık karışımı bir his var. Geri çekilme içgüdüsüne direniyorum.

"Gerçek olduğumdan emin olmak için bütün gün bana bakacak mısın, çünkü buna gerçekten gerek yok."

Valec sırtıyor. Dişlerini göstererek. "Bu kadar hazırcevap ve esprili olman hoşuma gidiyor." "Şu anda kendimi o kadar da esprili hissetmiyorum." Başımı sallıyorum. "Kendimi... sanki bir şeylerden bıkmış gibi hissediyorum. neredeyse ölüyordum."

Yavaşça başını sallıyor. "Yapabileceğin en iyi şey kendini savunacak kadar güçlenmek ve yaşamaya devam etmek. Sürekli omzunun üzerinden bakarak yaşamak yok. Erebus ve Davis'e olanları duydum. Kendini ölümcül bir şey haline getirmekle ilgili söylediklerimi hatırlıyor musun?"

Ahşap korkulukları karıştırıyorum. "Evet. Hatırlıyorum." Nick ölümcül bir şeye dönüştü. Bir katil. Bunun aramızdaki ilişkiyi nasıl değiştirdiğini henüz bilmiyorum.

Gözleri tekrar ormana kayıyor ve başını Sel'in yaptığını gördüğüm şekilde bir yöne doğru eğiyor. Dinliyor.

"Bir cambion olduğunuzda, iki dünya arasında kalırsınız. Her zaman. Sadece iki kültür ya da iki topluluk değil, kelimenin tam anlamıyla iki varoluş hali. Yaşam. Ölüm. Bu uçak ve gecenin bir yarısı bizi eve geri çağıran uçak." Gözleri bana döndü. "Çoğumuz kendimizi hiçbir yere ait hissetmeden çok uzun zaman geçiririz."

Omzunun üzerinden bakıyorum, sadece kendisinden bahsetmediğini biliyorum.

"Sel Tarikat'a ait. Kendi bölümüne."

Valec başını sallayarak iç geçiriyor. "Bir fikre ait olamazsın, Bree." "Bu ne anlama geliyor?"

"Sen akıllı bir kızsın." Elini omzuma vuruyor ve içeri girmek için arka kapıyı açıp arkasından sesleniyor. "Bir yolunu bul."

Hala sabah. Serin ama bulutların ardındaki tembel güneşin altında ısınıyor. Birisi evin etrafına bir koruma yerleştirmiş. İçinden geçip Sel'in gücünün tarçınlı viskisini tadana kadar Valec mi yoksa Sel mi olduğundan emin değilim ama yanık hoşuma gidiyor; Sel'in aether yeteneklerinin geri geldiği anlamına geliyor.

Geri döndüler çünkü cyffionlar gitti ve cyffionlar gitti çünkü onları yaktım.

Çoğunlukla iyileşmiş olabilirim ama bedenim yüzde yüz iyileşmediğimi biliyor ve daha on adım bile atmadan ormana doğru adımlarımı yavaşlatıyor. Onu dinliyorum ve duruyorum.

"Sel?" Fısıldıyorum. Otuz saniye, neredeyse bir dakika bekliyorum ve çok uzakta olup olmadığını merak ediyorum.

Endişelenmemeliydim.

Şaşırdım; William'ın dediği gibi, beni kurtarmak için neredeyse ölüyor olmasına rağmen, benden çok daha iyi görünüyor. Saçları bile güneş ışığında gür ve parlak görünüyor.

Birkaç adım ötede durdu, elleri iki yanında, onu incelememe izin verdi.

"Sen benim hayatımı kurtardın."

"Ben yaptım."

Ağlayacağımı düşünmemiştim ama yine de gözlerim yanmaya başladı. "Tanrım, Sel. Ya *ikimiz* de ölseydik?"

Bakışları sertleşir. "Ölmene izin vermem gerektiğini mi söylüyorsun?"

"Hayır, ben sadece-" Bir nefes çekiyorum. "Tabii ki hayır. Lines'ı biliyorum-"

Öfke yüzünü örtmeden önce yüzünde bir acı belirir. "Çok, *çok* Bundan sonra ne söyleyeceğine dikkat et, Briana," diyor Sel, sesi alçak.

İç çekiyorum. "Arthur'un Scion'unun ölmesinin ne anlama geldiğini biliyorum. Bunu öylece unutmayacağım, tamam mı?" William'ın öfkesinden duyduğum utanç hâlâ yüzeye yakın ama bildiklerimden kurtulamıyorum. Gördüklerimin Tarikat ve Efsane Doğanlar için ne kadar önemli olduğunu. "Çizgiler bunun bir parçası değilmiş gibi davranmayacağım."

Sıkılmış dişlerinin arasından konuşuyor. "Yaptığım şeyi Çizgiler yüzünden yaptığımı düşünüyorsun."

"Söylediğim bu değil."

"Ama yine de söylüyorsun." Mizahsızca gülüyor.

"Hayır, hayatımı kurtardığın için teşekkür ediyorum." Birincilerimi sıkıyorum. "Ama beni kurtarmanın bir seçim değil, bir zorunluluk olduğunu söyleyen sendin. Yani, evet, beni Çizgiler yüzünden, Yeminleriniz yüzünden kurtardığınızı düşünüyorum-"

Bana doğru bir adım atıyor, gözleri parlıyor. "Kral Büyücülüğü Yeminim Nicholas'a! Senin de geçmişte yardımsever bir şekilde belirttiğin gibi. Bazı günler bu içgüdüye karşı koymak benim için neredeyse *imkânsız*, ama seninle-" Bana bakarken kaşları geriliyor. Başını sallıyor, bir karar vermiş. "Başka hiçbir Merlin seni benim kadar koruyamaz, çünkü başka hiçbir Merlin senin için benim gibi hissetmiyor. Yaşamayı istiyorum, çünkü mutlu olmanı istiyorum. Bir Merlin yüzünden değil.

Büyü, ama çünkü sen dünyada olmasaydın pek çok şey kırılır ve karanlığa gömülürdü. Buna ben de dahilim."

Sesi göğsümde sıcak bir baskı oluşturuyor. Titrek bir nefes ve onun nazikçe yakaladığı bir gözyaşı olarak dökülene kadar daha da büyüyen ve parlaklaşan bir baskı. Neden ağladığımı bile bilmiyorum.

Boğuk bir sesle, "Çünkü aramızdaki o anlar gerçektir ve sen de bunu biliyorsun," diyor.

"Nick..."

Sel'in gözleri okunmuyor, sesi de eşit. "Nicholas'ın bunu bizden esirgeyeceğini gerçekten düşünüyor musun? Her şeyden sonra?"

Sel asla kesin değildir.

"Bu mu?" Fısıldıyorum.

Sel beni dikkatle izliyor. Rüzgar saçlarını yakalayacak kadar uzun. Serbest bırakıyor. Tekrar kaldır.

"Bu" aramızdaki his olabilir, neredeyse dokunmaya devam ettiğimiz tüm sıcaklık ve keskin kenarlar. "Bu" ne kadar yakın durduğumuz ve aramızda paylaştığımız nefes anlamına gelebilir. "Bu" her ikimizin de kulaklarında gümbürdeyen kalp atışları olabilir. Sel "bu" muzu birçok şekilde tanımlayabilir, ama şu anda bir tanesini seçiyor.

"Evet, bu," diye mırıldanıyor sonunda, gözleri temkinli. "Bir Kral Büyücüsü ve korunmaya ihtiyacı olan bir kral."

Boğazım çalışıyor, verebileceği diğer tüm cevapları yutuyorum. "Doğru."

"Doğru."

Eve doğru geri çekildim. "Benim... 1. Alice'e gitmem gerek."

Ellerini cebine soktu. "Bunu sen yap."

"Tamam," diye kekeliyorum.

Ağzı bir gülümsemenin başlangıcında seğiriyor. "Bunu zaten söylemiştin."

O daha fazla bir şey söyleyemeden topuklarımın üzerinde dönüyorum. Aramızdaki hava hafıflemiş olarak ayrılısam da, hiçbir şeyin eskisi gibi olmadığını biliyorum.

Eve kadar beni izlediğini anlamak için arkama dönmeme gerek yok. Dikkati sıcak ve sabit bir şekilde benimde.

Bir Kral Büyücüsü'nün bakışları tereddütsüzdür.

44

ERTESİ SABAH, Bayan Hazel gelen bir sonraki "yolcu" grubunu görmek için yola çıkar. Korunmaya ihtiyacı olan daha fazla aether kullanıcısı etrafta dolaşıyor. Gitmeden önce bana yanağımdan bir öpücük ve son bir parça cevizli turta veriyor.

Ben eşyalarımızı toplarken Valec, Alice'le paylaştığımız odanın kapısını çaldı.

Bir yerlerden bulduğu kıyafetleri giyerek içeri girdi. "Birazdan çıkacağım." Kapıyı yavaşça kapattı, koyu renk gözleri odayı bir çırpıda taradı.

Bir tahminde bulundum. "Yalnız olup olmadığımı merak ediyorsan Alice dışarıda verandada Mariah ile konuşuyor."

"Alice için Kane'den daha az endişeliyim." Duraksıyor. "Gerçi belki de endişelenmemeliyim. Arkadaşının zihni çok keskin."

"Hiçbir fikrin yok."

Valec'in sesi bir kez daha kurnaz. "Sakıncası yoksa size bir şey göndermek istiyorum."

Ona şüpheli bir bakış attım. "Ne tür bir şey? Ve eğer alırsam, sana borçlu mu olacağım?"

Gülüyor. "Bu hediye bedava. Anlaşma yok, sözleşme yok."

Başımı sallayıp elimi uzatıyorum, ama o başını sallıyor ve parmaklarım tekrar kendi içine kıvrılıyor. "Sana yeteneklerin hakkında daha fazla bilgi edinmek için doğrudan bir yolum olduğunu söylemişim."

"Evet."

Deri ve yıldız-anason kokusu havada yoğun bir şekilde dönene kadar yaklaşıyor ve yanaklarım karıncalanıyor. Valec'in bakışlarının tenimde daha önce hiç böyle bir his yaratmadığını fark ediyorum. Başımı kaldırıp ona bakıyorum, gözleri kıpkırmızı olmuş. Nefesim kesiliyor ama geri adım atmıyorum. Bunun yerine, irislerinin ışıktaki nasıl görüldüğünü tam olarak görmek için daha yakına çekildiğimi hissediyorum. Pürüzsüz kahverengi teninin dokunulmaya ne kadar ihtiyacı olduğunu. Ve dokunabilirim, dokunabilirim -kıkırdıyor, kaldırdığımı bilmediğim dişlerimi yakalıyor. Konuştuğunda, köpek dişleri hatırladığımdan daha uzun. Ayak parmaklarımın ucundayım ve ağzı benimkinden bir fısıltı genişliğinde. "Ve şimdi müşterilerle çalışırken şeytanı dışarı çıkarmanın neden etik olmadığını anlıyorsun."

Başımı sallayarak geri çekiliyorum. İnce, dünyadaki en çekici insandan daha çekici değil... ama yine de güçlü. "Ben... Ben özür dilerim."

"Seni uyarabilirdim," diye söyleniyor. "Ama uyarmadım."

Ugh. "Kontratları bu yüzden mi yapıyorsun? Yarı insan yarı iblis olduğun için mi?"

Dudakları titriyor. "Bölgede her iki tarafın da güvenilebileceği tek dengeli cambion. Eğer anlaşmalar yapılacaksa, ki yapılacak, zamanın başlangıcından beri olduğu gibi, o zaman en azından insanlardan faydalanılmamasını sağlayabilirim."

Gözlerim açıldı. "Sen... sen *iyisin*!"

Gözlerini deviriyor, ama ağzının kenarında küçük bir çekilme var. "Bu püriten yargılamaların hiçbiri. Ben 'iyi' değilim, ben adil biriyim."

"Bu sana biraz daha güvenmemi sağlıyor."

"Buna izin vereceğim," diyor sırtarak. "En azından bunu yapmak konusunda kendimi biraz daha iyi hissediyorum."

"Ne yapıyorsun?"

"Metafiziksel olanı tartmak özel bir beceri gerektirir. Hayatta bir kez karşılaşılabilecek doğaüstü bir güce karşı sunulan bir ruhun kalitesi nasıl belirlenir? Sonsuz gençlik gerçekten ne kadar değerlidir? Güzelliğin ağırlığı nedir? Tek bir cevap yok. Bu duruma göre değişir ve hassas bir iştir." Avucunu benimkine bastırıyor

göğüs kafesi, köprücük kemiklerimdeki sıcak dişler ve bakışlarımı tutuyor. "Bir anlaşma yapmadan önce, tabiri caizse malları değerlendirmeyi severim. İzin verirsiniz etrafa bir göz atabilirim. Bir iyilik olarak." Ağzı bir tarafa doğru çekiliyor. "Mesele şu ki, burası... pek iyi hissettirmeyecek."

Dişlerimi sıkıyorum ve başımı sallıyorum. "Yap şunu."

Eli tenimde ısınıyor ve gözleri ben düşene kadar parlıyor, yumuşak ve sert, yavaş ve hızlı. Dünya kırmızıya boyanana kadar, daha koyu ve daha koyu ve daha koyu bir gölge, artık kırmızı değil, siyah olana kadar. Gözleri bana çok uzaklardan ulaşıyor ve göğsümde alçak ve cesaret verici bir sıcaklık yayılıyor. Güçlü bir büyü gibi, ama çok, çok daha derin.

Eğer Sel'in mesmer'ı gelgitin beni altına çekmesi ve Isaac'ın bir dalga olması gibi hissettiriyorsa, Valec'in zihni bir duvar halinde yükselen ve bir anda üzerime çöken okyanus gibi.

Damarlarımdan yakıcı, kavurucu bir sıcaklık geçiyor. Göğsümdeki, Bloodcraft'ın doğuştan hakkı olan fırın, onun gücünü geri yakmak için açılıyor ve içimden sesler yükseliyor, benimkiler de onlara katılıyor:

'Tehlikeyi vurmadan önce görmeme yardım et. Onların tuzaklarına direnmeme yardım et. Bize saklanmak ve savaşmak için güç ver. Koru bizi. Koru beni. Onu koru. Lütfen.'

Valec'in gücü çok yakın, onlarınkine çok benziyor.

Yanık. Onu. Dışarı.

İçimde bir patlama oldu. Aung bedenime geri döndüm ve bir kök topu Valec Aying'i odanın diğer ucuna gönderdi.

Kambiyon havada dönerek duvara çarpmak yerine büyük bir gürültüyle onu tekmeliyor. Hedefi olmayan kök bir duman bulutu içinde dağılıyor. Valec çömelerek yere iniyor, kırmızı gözleri kocaman ve parlıyor, dişlerini sanki tekrar üzerine gelebilecekmiş gibi dumana dikeyliyor.

Kapı çarparak açılıyor ve Sel aramızda duruyor, hırlıyor, sırtı dövüş için gergin. Onu görünce göğsüm sıkışıyor. Yüzü öfke ve dişlerle kaplı, saçlarının uçları havaya kalkmış ve tütüyor. Parmak uçları kararmış. William, Alice ve Mariah bağırarak peşinden geliyorlar. Aoor altımda eğiliyor ve göğsüm kaşınıyor. Hayır, acıyor-

Sel ilerliyor ve Valec ellerini kaldırıyor. "Benden bu kadar, benden bu kadar!"

"Sel...", diye fısıldıyorum ve geri dönüyor, beni görünce gözleri büyüyor.

Kıyafetlerimin arasından göremesem de izin göğsümde, Valec'in avucunun dayandığı yerde başladığını biliyorum. Biz izlerken, iz boğazıma ve kollarımdan dirseklerime doğru tırmanan koyu kırmızı sarmaşıklara dönüşüyor ve ellerimde küçük tomurcuklar halinde kıvrılıyor. Nefesim kesiliyor, vücuduma bakıyorum.

"Ona ne yaptın?" Sel talep ediyor, sesi alçak bir gümbürtüye dönüşüyor. Başımı kaldırdığımda gözlerinin daha koyu bir sarıya döndüğünü görüyorum. Saçları başına doğru düşüyor ve gözleri normal soluk rengine dönüyor.

Alice bana doğru hamle yapıyor ama William onu tutuyor.

"Bunu ben yapmadım," diyor Valec, iki avucu hâlâ havadayken daha iyi görebilmek için etrafından dolaşarak. "O zaten oradaydı."

Vücudumda yavaş yavaş bir farkındalık oluşuyor. O işareti bana Valec koymadı.

Bunu *açıkladı*.

Biz izlerken, sarmaşıklar kahverengi tenimde tamamen kaybolana kadar renkleri soluyor. Sanki hiç orada olmamışlar gibi. Ya da hep oradaymışlar gibi. Emin değilim. Titreyen ellerimle kazağımı omuzlarıma kadar çekiyorum, hem Valec'in hem de Sel'in bakışları altında rahatsız oluyorum.

Valec ani bir anlayışla başını geriye doğru eğiyor. "Bloodcraft. Tabii ki!" Bana yeni bir ilgiyle ve azımsanmayacak bir huşu ile bakıyor. "Atan güç için çağrıda bulundu. Ve eğer sonuç *sen* isen, *çok fazla* güç istediğini söyleyebilirim."

"Evet. Bunu kaçmak için yaptı. Doğmamış kızını korumak için."

Valec küfür ediyor. "İki yüz yıl önce, Siyah bir kadının koşması, beyaz bir adamın malının peşinden koşması anlamına geliyordu. Senin atanın durumunda, kadın onun kanını taşıyordu - Efsane Doğanlar'ın dünyada en çok değer verdiği şeyi."

Başımı salladım. "Evet."

Valec tersler. "Bu gizemin bir kısmı çözüldü. Atanız bir pazarlık yapmış. Bunu biliyordum!"

"Valechaz," diye uyarıyor Mariah. "Oyun değil." William ve Alice hemen sorular sormaya başlar.

"Bekle!" Başımı sallıyorum. "Hayır, Vera ve Efsane Doğanlar Kan İşleyicileri. Gücü soylarına bağladılar. Vera yapmadı-"

Valec araya giriyor. "Bloodcraft ve Rootcraft uygulayıcı ideolojilerdir. Aether'in en iyi nasıl *kullanılacağına* dair inanç sistemleri. Bazı insanlar büyüde nasıl yetiştirildikleri konusunda çok"-kısaltıyor-"*titiz* davranıyorlar." Mariah'ya sivri bir bakış atıyor.

"Yani, Patricia... yanlış mıydı?" Mariah'ya sordum.

Başını sallar. "Hayır. Doktor Hartwood haksız değil. Sadece gelenekleri konusunda *titiz*. Onun gibi ve Lu Teyze gibi olmayan pek çok uygulayıcı tanıyorum." Gülümsüyor ve başını sallıyor. "Hepimiz biraz farklı inançlarla yetiştirildik."

Valec gözlerini deviriyor. "Metafiziksel olsun ya da olmasın, güce sahip olduktan sonra onu kullanmanın 'doğru yolu' hakkında *binlerce* farklı felsefe var." Bana dönüyor, gözleri parlıyor. "Ama büyü söz konusu olduğunda, yaşayanların ona erişmek için kullanabileceği yalnızca üç yöntem vardır."

"Ödünç al, pazarlık et ya da çal..." diye mırıldanıyorum.

"Aynen öyle. Seçtiğiniz inanç sistemi edinme yönteminizi belirler. Rootcrafter'lar dengeye inanırlar, büyü'nün kendilerine ait olmadığına inanırlar, bu yüzden ödünç almayı öğütlerler. Güzel, onların yolu bu. Kan işçileri ise büyü'yü kendi soylarına kalıcı olarak bağlamanın bir değeri olduğuna inanır - ilk etapta ahlaki açıdan sorgulanabilir bir felsefe olduğundan, uygulayıcıları *genellikle* güce hırsızlık yoluyla erişen tiplerdir. Bakınız: Efsane Doğan ve bu hırsızlığı düzelten evren olan ilgili Azaltma. Ancak Kan İşleyicilerinin güç çalması *gerekmez*. Bir Kan İşleyicisinin bunun yerine gücü için kalıcı bir pazarlık yapmasını hiçbir şey engelleyemez." Sırıttıyor. "Öyleyse gözden geçirelim, olur mu? Vera Kan Zanaatını uygulamak için büyü kullandı, ama ilk etapta bu büyü'yü nasıl elde etti...?"

Geçmişini düşünüyorum. İstek. *Lütfen bizi koruyun*. Sonra binlerce ses Cevap veriyorum. *Bir fiyat*. "Aman Tanrım. Bir pazarlık."

Açık bir eliyle bana işaret ediyor. "Peki Vera kiminle pazarlık yaptı?"

"*Onun* ataları.

Benimkiler." "Kaç tane?"

"Hepsi... hepsi mi?"

"Vay canına." Mariah, uzun ve alçak sesle ısıklık çalan Valec'e bakıyor.

"Bunun gibi yüksek bir ödül, yüksek bir bedel gerektirir."

Dudağımı ısırdım. "'Her seferinde bir kız, tüm zamanlar için.' Ve anneler, benim annem... hepsi erken ölür."

Gözleri acıyla parlıyordu. "Bu işe yarar. Ama sana o işareti veren ataların değildi. Olamaz da."

Göz kırpıyorum. "Kim yaptı?"

"Peki neymiş o?" Sel talep ediyor.

Valec bir an için hepimize bakıyor ve memnuniyet yerini endişeye bırakıyor. "Hiçbiriniz bilmiyor musunuz?"

Sel inliyor. "Cehaletimizin tadını çıkarıyorsun."

"Çoğunlukla sizin."

"*Valec.*" Mariah azarlar. "Ben bile bilmiyorum. Çıkar ağzındaki baklayı."

Valec burnundan derin bir nefes çekiyor. Onunla tanıştığımdan beri ilk kez yüzünde sempati gibi bir şey beliriyor ve bana döndüğünde kaşları ortadan kalkıyor.

"Çoğu iblis için insanlar yalan söyleyen, kısa ömürlü şeylerdir. Hem de çok."

"İblisler yalan söylemez mi?" İtiraz ediyorum.

"Elbette," diyor. "Ama sözler hakkında değil. İblisler bir pazarlığa karşı koyamaz ve bir kez söz verdiklerinde sözlerinden dönemezler. Ancak insanlar... diyelim ki genç bir insan pazarlığın yarısı olarak *kendisinden* bir şey vaat ediyor, büyük bir şey -ruhu, doğacak çocuğı, sadece *kendisinin* sahip olduğı güçlü bir yetenek- takas zamanı geldiğinde o insanın korkup kaçma ihtimali çok yüksek. Bir insanı o iblise bağlayan ya da vaat ettiğı ödölü daha iyi bir oPer'a sahip başka bir iblise vermesini engelleyen tek şey bağlayıcı bir büyölü sözleşmedir. Dolayısıyla ben."

Mariah, "Devam et Valec..." diye ısrar eder.

Valec yüzünü ona çeviriyor. "Ama eskiden, simsarlardan ve evrak işlerinden önce, bir iblisin bir insan ödölünü kendisi için talep etmesinin başka bir yolu vardı. Özellikle de bu ödöl beklemek zorunda oldukları bir şeyse ve bu arada başka bir varlığın onu almaya çalışmasını istemiyorlarsa."

Göğsüm sıkışıyor, parlayan işaretin tenime yayıldığı yer yanıyor. Valec'in gözleri yumuşuyor.

"Üzgünüm, güç merkezi, ama kan damgası yemişsin."

Bir elimi göğsüme bastırıyorum. "Dışarıda bir pazarlığı tamamlamamı bekleyen bir iblis mi var?"

Başını sallıyor. "Evet. Ve hiçbir şey ve hiç kimse -her iki boyutta da- onları gelip almalarını engelleyemez."

OceanofPDF.com

45

ODA Valec'e boş boş bakar ve devam etmesini bekler.

"Keşke sana daha fazlasını anlatabilseydim." Boynunun arkasını kaşıyor. "Gerçekten isterdim."

Sel başını sallar. "Onu dinleme, Briana. Burada işine yarayacağına seni ikna etmeye çalışıyor. Sana bilgi vermek için bir neden uydurmuş ve bunun ona borçlu olmanı sağlayacak bir şeye dönüşmesini umuyor."

Valec'in canına tak etti. "Yine sınıra mı yaklaşıyorsun, Kral Büyücüsü? İlk olarak en kötü senaryoya atlıyorsun. Bree'yi bu konuşmanın sınırlarının ötesinde kendime bağlamak istediğimi varsayıyorum. Onu kendime mi saklayayım?"

"Değil mi?"

"Şey," diye düşünüyor Valec, azımsanmayacak miktarda dişlerini göstererek gülümseyerek. "Evet." Sel'in çenesi bir an için eğildi. "Kendine dikkat et."

Valec'in sırtı genişliyor. "Seninle *benim* aramdaki fark, Kane, benim arzuladığım her şeyi yüksek sesle söylemekten mutluluk duyan şeffaf bir tür olmam." Kahverengi gözler kırmızıya dönüyor. "Sen de aynısını istiyorsun ama bunu açıkça söyleyemiyorsun. Pek sayılmaz."

Sel'in cevabı şaşkın bir sessizliktir. William pembeleşir ve Alice düpedüz iğrenmiş görünür. Sel'in yüzüne bir yumruk indiriyor. "*Kendine* dikkat et, Kingsmage. O benim en iyi arkadaşım ve senden ne yeterince hoşlanıyorum *ne* de sana güveniyorum.

."

"Dur. *Dur.*" Ellerimi sallarken bir yandan da yakamın etrafında oluşan ısıyla mücadele ediyorum. Bir nefes veriyorum ve Valec'e dönüyorum. "Bir iblis, vermeyi asla kabul etmediğim bir şeyi onlara vermemi nasıl bekleyebilir?"

"Bunu sen kabul etmedin. Vera kabul etti. İlk onu işaretledi ve bu sana miras kaldı. Ve pazarlık kuralsız olduğu için, bu iblis istediği her şeyi talep edebilirdi." Valec yeleğini düzeltiyor. "Tek bildiğim bu işaretin çok güçlü olduğu, bu da onu uygulayan iblisin çok eski olduğu anlamına geliyor. Nesilden nesile aktarılanını hiç görmedim."

"Kizia'yı yakan şey bu," diye fısıldıyorum.

"Kizia?" Valec diyor ki. "Şu her zaman bir skor peşinde olan çöp goruchel mi? Onu nereden tanıyorsun?"

"Onu tanıyordum," diye mırıldandım. "O... öldü."

Valec keskin bir nefes alır. "Tek kelime daha etme. İnandırıcı bir inkâra ihtiyacım var. Ama bana işaretinin onu nasıl yaktığını anlatır mısın?" "Seni yaktığı gibi," diyorum.

"Büyük Yok Edici'den korkuyordu," diyor Sel, gözlerini bana dikerek. "İzinsiz beslendiği için onu öldüreceğini söyledi."

Valec ısıklık çalar. "Büyük Yok Edici. Avcı'yı mı kastediyorsun? Bunu söylediğine emin misin?"

"Yüzde yüz eminim," diye fısıldıyorum. Göğsüm ağrıyor ve yanıyor, sanki onun adını söylemek iblisin işaretini yüzeye çıkarmak için yeterliymiş gibi.

"Avcı'nın kendisi tarafından kanla işaretlenmiş.... Lanet olsun." Valec çenesini ovuşturur. "Salon'a geri dönmem gerek. Kulağımı yere dayayıp Avcı'nın son görüldüğü yer hakkında neler öğrenebileceğimi öğrenmeliyim." Kapıya doğru ilerlerken beni işaret ediyor. "Ve senin de İrade'nin korumasına gitmen gerekiyor. En kısa zamanda, güç merkezi."

"Bekle!" Kapıya doğru bir adım attım. "Vera'nın pazarlığını gördüm. İblis falan yoktu. Eminim şimdiye kadar bir şeyler söylerdi."

"Eğer dikkatli olmazsan, bazı fırsatçı iblisler sözlü bir pazarlığa sırtını dayayabilir," diye omzunun üzerinden sesleniyor. "Sen bir medyumsun. Birini ara ve sor."

"O kadar basit değil!" İtiraz ediyorum ama bunu söylerken bile Jessie'nin uyarısını düşünüyorum. Jessie'yi takip eden adamı... Jessie'nin Kanbağı'nı niyetle çekmesinden sonraki günlerde onu takip eden adamı.

"Elbette değil. Yakınlardaki herhangi bir iblisin seni öldürebileceği açık bir yerde değil. Bu yüzden İrade'ye gitmen gerekiyor." Ve bununla birlikte, arkasına bakmadan ön kapıya ve verandaya doğru yürüyor.

Mariah, Valec'in "lanet bir baş belası" olduğu hakkında bir şeyler mırıldanır ve peşinden koşar.

Bir anlık sessizlikten sonra Alice Chen şimdi ortalığı karıştırmanın tam zamanı olduğuna karar verir. "Sanırım Valec senden hoşlanıyor, Bree."

"Katılıyorum," diyor William, sesi eğlenerek.

"Valec oyun oynamayı seviyor." Ben scoP. "Ben onun oynayabileceği parlak yeni bir şeyim."

Sel bunun üzerine döner. "Tam olarak *nasıl* oynayacaksın?" Ben Aush. "Lafın gelişi."

Sel dudak büker. "O bir iblis. Söylediği hiçbir şeye güvenemeyiz." "O bir cambion," diye cevap veriyorum. "Tıpkı senin gibi."

Göz açıp kapayıncaya kadar Sel önümdeydi, gözleri parlıyordu. "Valec bana hiç benzemiyor." "Bu tek atımlık bir kural mı?" Kaşlarımı kaldırarak sordum. "Çünkü, ew."

"Aynı şey değil." İki elini saçlarında gezdiriyor, volta atıyor. "Bu... beyazların üstünlüğü *saçmalığı*. Ben birinin kanındaki *gerçek, aktif* kötülükten bahsediyorum."

Alice çenesine vuruyor. "Peki, yüzde kaç gerçek, aktif kötüsün o zaman?"

Sel ona ters ters bakıyor. "Zeki olmaya çalışma."

Gülüyor. "Denememe gerek yok, dişlek çocuk."

Ellerimi öfkeyle havaya kaldırıyorum. Arkamda William inliyor. "Şimdi araya girip hepinize kötülüklerin hemoglobinde yazılı olmadığını hatırlatmam için harika bir an olurdu. Onları mikroskop altında göremezsiniz."

"Hayır, ama onları iş başında görebilirsiniz," diye tükürüyor Sel. "Valec insanların yiyecek olmasını ayarlıyor."

"İnsanlar ona geliyor aslında," diye makul bir şekilde cevap veriyorum. "Bunu kendisi söyledi. Anlaşmanın her iki tarafındaki müşteriler ona yaklaşıyor. Bunun benim yapacağım bir şey olduğunu ya da nesnel olarak 'doğru' olduğunu söylemiyorum, sadece eğer rızası olan yetişkinlerse, sorunun ne olduğundan tam olarak emin değilim. İblislerin insan nüfusunu mahvetmesine izin vermekten iyidir. Ve Legendborn'un yönetmesi için daha az iş. Hatta sizin işinizi bile kolaylaştırıyor olabilir."

"Ya da bizim için daha fazla iş yaratıyor, çünkü goruchel'ler ve uchel'ler sürekli bir yiyecek kaynağına ve birbirleriyle komplo kurmak ya da Morgain'lerle güçlerini birleştirmek için dünya kadar zamana sahipler!" Sel elini uzattı. "İblislerin hayatta kalmasını kolaylaştırmanın iyi bir şey olduğu bir gerçeklik yok, Bree. Düzen-"

"Gerçekten şu anda bana Emir'den alıntı mı yapacaksın?" Ben de karşılık verdim. "Herkesin içinde sen mi? Tarikat sana hayatın boyunca yalan söyledi. Seni kilitledi. Neden sadece kendine hizmet etmek için var olan bir örgütün uydurma kurallarına tutunuyorsun?"

"Çünkü o uydurma kurallar beni uzaktan da olsa insan olarak tutabilir!" Sel kükrüyor. "Ve Tarikat, hatta Davis, hatta Isaac, hatta Erebus bile beni yanına aldı, hayatta tuttu ve ailem beni geride bıraktığında beni eğitti! Çünkü Vekiller ne kadar kötü olursa olsun, Yeminlerimizin bir anlamı var. Sen bunu anlayamazsın çünkü hayatında hiçbir şeye ya da hiç kimseye yemin etmedin." Sel küfrediyor, sonra da bir anda yok oluyor.

Gözlerimden yaşlar akıyor ve ben onları uzaklaştırıyorum. Göğsüm kabarıyor. Ne zaman zor nefes almaya başladım? Bu ne zaman bir kavgaya dönüştü? Neden hep onunla olmak zorunda?

William yavaş bir nefes veriyor ve kolunu omuzlarıma doluyor. "Valec hassas bir noktasına vurdu ve Sel de acısını senden çıkardı. Bunu atlatacaktır."

Nefes veriyorum. "O... o bu konuda bu kadar aptal olmak zorunda mı?" "Evet," diye cevap veriyor William ve Alice birlikte.

Üç saat sonra, on beşimiz de yüklüyen, Mariah bir kapının önünden geçerek uzun, çok uzun bir toprak yola giriyor ve yolun aşağısında, üzerinde VOLITION yazan boyalı ahşap bir tabelaya ulaştığımızda duruyor.

Bizi arabadan dışarı çağırıyor. Havadaki soğukluk kapüşonlu ceketimi ve taytımı delip geçiyor. Kaputun etrafında döndüğünde, ağzının köşesi kalkıyor. "Buraya eskiden Guthrie Plantasyonu denirdi. Yirmili yıllarda diğer zanaatkârlar bir araya gelip burayı devletten satın alana kadar Guthrie Plantasyonu'ydu. İyi de oldu, çünkü beyazların düğünler için kiraladığı 'plantasyon mekânlarından' birine dönüşmesini engellediler." Alaycı bir tavırla burnunu kırıstırıyor. "Tam da katledildiğimiz, saldırıya uğradığımız, tecavüze uğradığımız, kırbaçlandığımız yerde evlenmek,

ve açlıktan  lm  , aileler parçalanmış. Yüzyıllardır akan kan ve ölümün üzerine aile fotoğrafları  ektirmek. Bu *iğrenç* bir şey."

 rperiyorum, başımı sallayarak onaylıyorum. Yola bakıyorum, tabelayı geçiyorum ama yol ufka doğru yükseliyor gibi görünüyor.

Mariah bakışlarını takip ediyor. "Bir sürü arazi var. Büyük, tarihi ev hala orada. Özel kullanımımız için korunmuş çok sayıda k  k ev ve devlet mirasçılarının asla izin vermeyeceği birkaç yeni konut yapısı inşa ettiler."

Bize ilerlememizi işaret etti, sonra bir kolunu uzattı. "Burada durun." Sel'in kaşları çatıldı.

"Ne?" William sorar.

Başını iki yana sallıyor. "Hayal görüyor olabilirim ama az önce aether hissettiğime yemin edebilirim."

Mariah gülümsüyor. "Sadece bekle."

Bir adım  ne çıkıp duraklıyor, bir paket kuru yemi  ve meyve ile k  k bir su kavanozu çıkarıp kapağını açıyor. Sonra ikisini de yere bırakıyor.

Altın büyücü Aame ellerinin altında canlanıyor. Sel, William ve ben irkilerek geri adım attık. Bir Aash içinde, Mariah'nın iki yanından ince, sıcak bir çizgi halinde 1re gibi yayılıyor, geni  e kıvrılıyor ve çalıların ve ağaçların arasından geçerek gözden kayboluyor.

"Mariah..." diye fısıldıyorum. Karnımda hafif bir cızırtı duyuyorum. Büyücü Aame 1re'de normal 1re'de olduğu gibi bir şeyler yakalayamıyor ama kuru toprağın üzerindeki duman ve ışık Aickering'i görmek yine de sinir bozucu.

Mariah omzunun üzerinden bir sırtı  fırlatıyor, ışık gözlüklerine yansıyarak onu takip ediyor. "Bekle onu."

BOOM!

Ku luk vakti gökyüzü bir anda çatırdayan, parıldıyan bir altın rengine bürünüyor. "Bir bariyer," diyor Sel, yüzünde saf bir hayranlık ifadesi.

Mariah yüzeye hafifçe dokunuyor. Altın renginin parmaklarının üzerinde dalgalanı ını izliyorum. "  te bu," diyor Alice. "Bana yemin ettirecek *birini* bulacağım."

Ona ters ters bakıyorum.

"Buna dayanamıyorum, hepiniz benim göremediğim şeyleri görebiliyorsunuz ve bu artık eskidi." Baktığımı hissediyor ve tartışırken bana dönüp bakmıyor bile. Zihninde karar verdiğini söyleyebilirim.

"Olabilir," diye mırıldanıyor William, gözleri geride. "Bu..."

Sel başını sallıyor, yapının muazzamlığını, gökyüzüne yayılan şeffaf kalkanın erişimini düşünüyor. "Bunu kim yapıyor?" Benimki gibi onun da gözleri ormanda geziniyor, eter kullanıcılarını arıyor ama hiç kimse yok.

Mariah memnun bir gülümsemeyle geri çekiliyor. "Öncelikle, bu bariyer her zaman açıktır. Ben sadece burada olduğumuzu bilmesini sağladım ki kendini gösterebilsin. İkincisi, burada kimse onu kullanmıyor."

"Peki, kim o zaman?" William soruyor.

Mariah bana bakıyor ve kalkanın yanında yan yana durana kadar beni yaklaşıyor. "Onları hissedebiliyor musun, Bree?"

O bir şey söyler söylemez ve ben duyularımla dışa doğru uzanır uzanmaz, ensemdeki tüyler diken diken oluyor.

"Oh..."

Dizlerimin üzerine çöküyorum, ellerimi toprağa bastırıyorum ve dinliyorum. Altın büyücü Aame kollarımı çevreliyor, beni arayan, üzerimde gezinen eller gibi omuzlarıma doğru hızla yükseliyor. Işık göğsüme doğru yayılıyor. Sel yanımda, aşağı uzanıyor.

"Dur!" Mariah dedi. "Ona dokunmayın."

"Affedersiniz-"

"Yapma Sel," diye fısıldıyorum. Işık boynuma, boğazıma, ağzıma, kulaklarıma doluyor ve beni kaplıyor. "Bana uzanıyorlar. Bu... bu acı verici değil. Sadece kim olduğumu bilmek istiyorlar. Neden burada olduğumu."

Gözleri etrafımdaki zemini tarıyor. "Kim?"

"Ölüler. Burada ölen atalarımız." Öne doğru adım attım, onların gücünden etkilendim. "*Tanrım*, çok fazla var. Ölüm ve yaşam. Onlardan düzinelerce var. Bana soruyorlar..." Başımı eğiyorum. İçgüdüsel olarak, kulağımı toprağa bastırıyorum. Yukarı bakıyorum. "Seni içeri alıp almamaları gerektiğini bilmek istiyorlar."

Sel irkildi. "Ben mi?"

Dizlerimin üzerine çöküyorum. "Hepiniz."

Mariah yanıma geliyor ve kendini beğenmiş bir ifadeyle dönüyor. "Bu alan zalimlerimizden geri alındı. Rootcrafters yüz yıldır burayla ilgileniyor ve bunun ilk yarısını travmalarını geride bırakmak isteyen ataların dinlenmesine yardımcı olarak geçirdi. Geride kalan ruhlar burayı ölüyken kontrol ediyor, çünkü hayattayken asla yapamadılar. Bu yüzden bariyerin içine girmek için hepinizin iznine ihtiyacınız var."

Sel başını sallıyor, yere yeni gözlerle bakıyor. "Saygısızlık etmek istemem ama Bree'yi tanımıyorlar... değil mi?"

"Çoğu hayattayken zanaatkârdı, bu yüzden yeterince şey biliyorlar." Mariah bana döndü. "Yani Bree, *onlara* haber vermelisin."

Başımı sallıyorum, çünkü *evet*. Evet, tabii ki. Bedenimin altındaki topraklar Sesler, yüzeye çok yakın, topraktaki kan, doğumdan ölüme kadar burada bütün olarak geçirilen hayatlar. Işık benden yayıldığında sarkıyorum, beni yanıt vermeye davet ediyor.

"Evet, lütfen," diye fısıldıyorum, elimi bariyere koyarak. Omzumun üzerinden Alice, William ve Sel'e bakıyorum. "Onlar benimle birlikte. Bana yardım etmek için buradalar."

Bariyer titriyor ve omuzlarımdan dışarıya doğru bir açıklık yayılıyor, içinden geçebilecekleri kadar geniş bir daireye dönüşüyor. İçeri giriyorum ve Mariah'nın yanında bekliyorum.

Çember yeterince genişlediğinde, William ve Sel birlikte yürüyorlar. Yüzlerinden hissiyata dikkat ettiklerini, farklılıkları aradıklarını görebiliyorum. Neyin benzer olduğunu bulmaya çalışıyorlar.

"Bu şimdiye kadar gördüğüm en büyük yapı. Ben... Aether'ın bu şekilde kullanılabileceğini bilmiyordum. Ölüler tarafından kullanılıyor." William'ın şaşkınlığı bulaşıcı.

"Çünkü o aether değil," diyor Mariah gülümseyerek. "Bu kök."

Alice, William ve Sel'in ardından tökezleyerek kollarıma düşüyor. "Bree..." diye fısıldıyor, gözlüklerinin arkasındaki gözleri kocaman. "Bunu görebiliyorum."

"Yapabilir misin?"

"Sen de hisset." Şaşkınca gülüyor. "Acıttı ve sonra acıtmadı."

Bariyer arkamızda kapanırken Mariah dönüyor. Ellerini iki yana açmış, arkasında ıslah edilmiş plantasyonun inişli çıkışlı tepesi, gülümsüyor.

"Volition'a hoş geldiniz. İsteğimizin yerine getirildiği yere."

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

HACİM

OceanofPDF.com

46

"BARIYER İNECEK Mİ?" diye sordum. Yolun geri kalanını yaya olarak yürüyoruz. Arkamızda, gün ortasında gökyüzünde parıldayan bariyer yüksekte duruyor.

Mariah başını sallar. "Hayır, asla. Sadece daha görünür oluyor ya da daha az. Atalarımız artık uyandı. Sen arazide yeni bir Medyum'sun. Muhtemelen birkaç saat boyunca böyle aydınlık kalacaktır."

Sel tepeden bakıyor, bariyer en az yarım mil yukarıda olmasına rağmen elini gökyüzüne kaldırıyor. Parmakları havayla oynuyor. "Bu... *güçlü*."

"Yapma, Kingsmage," diye uyarıyor Mariah. "Burada izinsiz kök kullanamazsınız."

Sel'in tartışmasını bekliyorum, özellikle de cyffion tarafından bu kadar kısıtlandıktan sonra, ama beni şaşırtmıyor. Elini indiriyor. "Anlaşıldı."

"Sınır burada ve şurada şişe ağaçlarıyla işaretlenmiş." Biraz gerimizde, altın kök bariyerinin diğer tarafında, yaklaşık altı metre boyunda bir ağacı işaret ediyor. Her dalın ucunu rengârenk cam şişeler kaplıyor. Bariyerin ışığı maviler ve yeşiller üzerinde oynuyor, sarıları ve kırmızıları aydınlatıyor. "Bariyer görünmez olduğunda ve etrafta dolaşırken, 'sağa sola bakın, iki şişe ağacını görüş alanınızda tutun'. İki tane görürseniz, aralarına bir çizgi çekebilir ve Volition'ın korumasının nerede bittiğini anlayabilirsiniz. Hepinizin

ama ne olur ne olmaz diye. Ve eğer çıkarsan, bizden biri olmadan geri dönemezsin."

"Bir koğuşa benziyor," diye mırıldanıyor Sel. "Belirli katılımcılar için tasarlanmış ve diğerleri için kısıtlanmış."

Mariah biz yürürken Volition'ın arazisini işaret ediyor. "Tamam, ana yolun sağında ve solunda bazı modern binalar var. Bir ofis. Bir arşiv odası. Misafirler için üç tane güncellenmiş konut binası."

"Misafirler mi?" Sel soruyor.

"Evet, *misafirler*. Senin gibi, sen de bir misafirsin." İleride, bir ucunda bir çift büyük kapı bulunan pas kırmızısı devasa bir ahır işaret ediyor. "Artık burada hayvan beslemiyoruz, bu yüzden ahırın içi tamamlandı ve topluluk toplantıları için yeniden düzenlendi. Volition bir boyun eğdirme alanıydı ve şimdi yaşayan bir mezarlık ve biz de bu mezarlığın bekçileriyiz. Burada gömülü olan atalarımız Guthrie Plantasyonuna kendi istekleri dışında getirilmiş olsalar da, köleleştirilenlerin torunları Volition'u aramayı seçiyorlar. Öğrenmeyi, dinlenmeyi, gelmeyi, gitmeyi seçin."

Etrafımızdaki enerjiden bunalmış bir halde, göz kapaklarım yarı kapalı yürürken geride kalıyorum. Her adımda ayakkabılarımı çıkarma ya da çıplak ellerimi toprakta gezdirme dürtüsüne direnmek zorunda kalıyorum. Yanından geçtiğimiz her yapı ve çimenlikte, Orta görüşüm bana neyin ne olduğunu gösteriyor: şimdi yok olan ama bir zamanlar orada olan, iç toprak kapılara açılan çamur eşikli kabin kapıları olan hayalet ek binalar. Bol gömlekli ve etekli siyah kadınlar, uzaktan sesini duyduğum, o zamanlar gürül gürül akan ama bugün kurumuş bir nehirden kovalarla su taşıyarak bana doğru ilerlerken bir var olup bir yok oluyorlar. İleride küçük bir mutfak binası şimdi sessizce oturuyor, ancak sızıntıları bana bacasından kıvrılan dumanı gösteriyor. İki yüz yıl öncesinin pişen et kokusu ağzımı sulandırıyor. Arkadaşlarım yanlarında olmadığımı fark edip geri döndüklerinde, beni çimenlerin üzerinde diz çökmüş, ellerimle sivri uçlarını okşarken buluyorlar ama geçmişten gelen çamurlu toynak izlerinin hayalinde kayboluyorum.

Mariah gülüyor. "Dükkânı kapatma konusunda gerçekten daha iyi olmalısın kızım, yoksa araba yolunu asla geçemezsin. Dikkatli olmazsan bütün bu çiftliği kan gölüne çevirirsin."

"Çok geç." Ayağa kalkıyorum.

Gülümsüyor. "Her Kök bilimci atalarla iletişim kurar, ancak İrade Medyumlar için diğer tüm uygulayıcılardan daha yoğundur, sadece özel yeteneklerimizin doğası gereği. Bu yüzden rahatsız edilmeden sormanız gereken sorular olduğunda, yapmanız gereken ata çalışmaları olduğunda gidilecek en iyi yerdir. Ama *senin* için, Bree-Bree?" Bana gülüyor. "Buralarda dolaşırken bile muhtemelen yarı yarıya akıntıya kapılmışsındır."

Sel başını sallar. "Ama bu onun gücü mü yoksa onların mı?"

Mariah yine güler. "Bir sömürgeci gibi düşünüyorsun, Kral Büyücüsü. Atalarımızın güce erişimi var. Biz onu *ödünç* alıyoruz, bizim aracılığıyla yayılmasına izin veriyoruz ama nihayetinde o bizim değil. Çoğu Rootcrafter için burada anahtar kelime 'geçici'." Mariah bana bakıyor ve kollarını benimkilerle birleştiriyor. "Ama Vera'nın Bloodcraft pazarlığı yüzünden, Bree burada açılmayan bir musluk gibi."

"Yangın hortumu desek daha doğru olur," diye mırıldandım.

"Evet, Valechaz'ın sana 'güç merkezi' demesinin bir nedeni var."

Duraksıyorum. "Valec buraya gelebilir mi, yoksa misafir mi olacak?"

Mariah garip bir yüz ifadesi takınır. "Valec bir plantasyonda, doktorluk yapan bir annenin çocuğu olarak dünyaya geldi. Annesinin halkı onu kovdu ama o başka bir yerde köleleştirildi. Volition'da hoş karşılanıyor ve hep öyle oldu. Yine de çok fazla gelmiyor." Etrafına bakınıyor. "Sen ve ben ölüleri hissedebiliriz, onları görebiliriz ama bu yerlerin gerçekte neye benzediğine dair anılar taşımıyoruz. O taşıyor. O yaşadı. Hayatta kaldı."

"Bu kadar genç görünürken bazen bunu hatırlamak zor oluyor," diyor Alice.

Önümüzde yükselen, heybetli ve görkemli, taze beyaz ve grilere boyanmış ana ev.

"Çoğunlukla orijinal büyük ev bu. Yaklaşık yüz elli ya da altmış yıl önce bazı eklemeler yapıldı ve tabii ki içerisi farklı. Bir kere cehenneme kadar temizlenmiş."

"Mariah?" Yan bahçedeki büyük, alçak duvarlı bahçeden bir ses sesleniyor. "Lu Teyze!" Mariah diyor ki. "Hazel uğramamız için seni aradı mı?"

"Evet." Grand Dame köşede belirdi ve bana gülümsedi. "Tekrar merhaba."

Lu'ya bakakaldım. "Burada olacağını bilmiyordum."

Lu Mariah'yı kucakladıktan sonra alaycı bir gülümsemeyle grubun geri kalanına bakıyor. "Tipik yolcularımız değilsiniz. Bazı şeyleri kendim halledebilirim diye düşündüm. Yeteneklerim burada da daha güçlü." Bana yaklaşıyor ve elini uzatıyor. "Öyleyse, hadi giriş yapalım, Bloodcrafter."

Elimi uzatıyorum, basit bir tokalaşmaya hazırlanıyorum. Onun yerine parmakları benimkilere değiyor. Lu hafif bir gülümsemeyle yüzünü buruşturuyor, diğer elini ışığı engellemek istercesine kaldırıyor. "O kadar gücü kiminle konuşuyordun?"

Mariah yüzünü buruşturur. "İşte bu kadar Lu. Bree şu anda kimseyi kanalize etmiyor. Bu sadece onun içinde."

Lu geri adım atıp beni düzeltiyor. "Her zaman açık, ha?" "Her zaman kontrolümde değil," diye düzeltiyorum.

Mırıldanıyor ve bir elini örgülerinin üzerinde gezdiriyor, düşünceli bir sesle uçlarını parmaklarının etrafında döndürüyor. "Koruyucu niyetin olmasaydı atalar seni içeri almazdı. Auran da bana iyi görünüyor ama renkler..." William'a bakıyor, sonra tekrar bana. "Sen de onun gibi Efsane Doğumlu'sun. Bir Scion. Arthur'un, bahse girerim."

Selwyn küfrediyor.

"Bundan bahsedecek miydin?" Lu kaba olmayan bir şekilde sorar.

Yutkunuyorum. "Lounge'da bunu söylemek pek güvenli değil. Valec de pek sevmez."

Lu kollarını kavuşturur. "Ben de büyük bir hayranı değilim ama içimizden birinin onlardan birine nasıl karıştığını merak ediyorum."

Diğerleri bana döndü, çünkü bu benim anlatmam gereken bir hikâye. "Seni içeri alabilirim. Sonra, eğer sorun olmazsa."

Başını sallıyor ama gözleri düşünceli bir şekilde kısılıyor. "Anlaştık." Mariah'ya doğru ilerliyor ve evi işaret ediyor. "Hazel yemeğe yardım etmek için daha sonra gelecek. Diğer üçünü konuk evine yerleştir Mariah. Ben Bree'yi odasına götüreceğim. Hepiniz uzun birkaç gün geçirdiniz. Herkes dinlensin, biraz kestirsin, akşam yemeğinde görüşürüz."

"Hep birlikte seyahat ediyoruz. Ben de misafirhanede kalabilirim," diyorum.

"Misafirhanede kalamazsın." Lu başını sallar. "Sen buradaysan kalamazsın. ata işi yapmak için." Sanki daha fazla tartışmaya gerek yokmuş gibi diğerlerine Mariah'yı takip etmelerini işaret ediyor. "Geri kalanınız da çalışacak. Yardım edin

ya da sınıra göz kulak olmaya yardım edin. Kendinizi işe yarar hale getirin. Yine de birbirinizi bol bol göreceksiniz, merak etmeyin."

Sel ağırlığını değiştiriyor, itiraz etmekle dilini ısırarak arasında gidip geliyor. Lu'nun ötesine, eve doğru bakıyor. "Bree'nin odalarını ziyaret edebilir miyiz? Nerede kaldığını görebilir miyiz?"

"Hayır." Lu beni eve doğru yönlendirirken başını sallıyor. "Atalarımız eve kimin gireceğini söylüyor ve uzun zaman önce köleleştirilenlerin torunları olduğuna karar verdiler." Bir omzunu kaldırıyor. "Köleleştirilenlerin hayaletleri ile tartışmam. Bunu istemezdim, tavsiye de etmem." Lu, Volition'ın arazisine doğru başını sallıyor. "Burası onların son dinlenme yeri. Burada ölenler, burada kan dökenler, burada intihar edenler. Kuralları onlar koyar, biz değil."

Sel onun bakışlarını takip ediyor, yorum yapmadan bir kez başını sallıyor. William'ın yüzü ciddi ve düşünceli. "Legendborn geleneğinde, şövalyelerimiz bizi çağırdığında kendimize Uyanmış deriz. Ama onlar hakkında hâlâ hayattaymışlar gibi konuşmayız. Konuşmalı mıyız diye merak etmeye başladım."

"Şey," diyor Lu. "Uyanık olmak yaşamakla aynı şey değil."

Bu geçici bir ayrılıktan daha fazlası gibi geliyor. Dördümüz çok uzun zamandır birlikteyiz ve burada onların paylaşamayacağı bir şey yaşıyorum.

Alice öne çıkıp bana sıkıca sarılıyor. "Yakında görüşürüz." Ben de ona sarılıyorum.

William beni diğer taraftan sıkıyor ve yanağıma bir öpücük konduruyor. "Hâlâ yakın olacağız."

Mariah gözlerini devirir. "Hepiniz. Sonsuza dek gidecek değil ya. Tanrım."

Sel oyalanırken onlar Mariah'nın arkasından uzaklaşıyor. Lu'ya bakıyorum, o da gözlerini devirip "gençler" ve "drama" hakkında bir şeyler mırıldanarak patikadan yukarı çıkmaya başlıyor.

Sel kaşlarını çatarak benim alanıma giriyor. Gözleri bakışlarıma düşmeden önce hoşnutsuz bir ifadeyle alnımdaki gümüş bukleleri takip ediyor. Hoşnutsuzluk hâlâ mevcut. "Bu mülkte ne kadar korunuyor olursan ol, gözümün önünde olmandan rahatsız olduğumu sana söylememe gerek yok."

"Hayır," diye yanıtlıyorum, alçak ses tonunu taklit ederek. "*Yapmıyorsun.*"

Sahte bir kızgınlıkla gözlerini deviriyor. "Ama bir şey söylemem gerekiyor." "Elbette var."

Elime uzanıyor, beni kendine çekiyor ve kulağıma eğiliyor. "Ben... bu sabah için üzgünüm."

Göğsümdeki gerginlik azalıyor ama hâlâ dikenli hissediyorum. "Kaba davrandın," diye fısıldıyorum.

Başını sallıyor, siyah saçları yanağımı yumuşak bir şekilde okşuyor. "Çünkü ben kötü bir insanım." Bir duraklama. "Ama diğer herkes bunu hak ediyor. *Sen hak etmiyorsun.*"

Kalbim sıcacık bir balla doluyor ve Sel bunu görebiliyormuş gibi sırtıyor. Sanki bunu yaptığını biliyor ve benim de bilmemi umursamıyor. Beni büyülediği için onu tamamen affetmiş değilim. Bu çatlağı nasıl onaracağımızı bilmiyorum ama belki koruma ve huzurun olduğu bir yerde bu mümkün olabilir. En azından boğulmaktan, saldırıya uğramaktan ya da karnımın deşilmesinden endişe etmem.

Haftalardır bu üç tehditle birlikte yaşıyor olmam beni şok etmeli ama etmiyor. Bu tehditlerin olmayacağını garanti olduğu bir yerde olmak beni daha çok şaşırtıyor. Omuzlarımızın üzerinden bakmak zorunda olmadığımız bir yerdeyim -bir yerdeyiz-. Kim olduğumuz hakkında yalan söylemek zorunda olmadığımız. Erebus'un, Kizia'nın ya da Jonas'ın her köşe başında olabileceğinden endişelenmemize gerek yok. Yüzümde garip bir duygu olmalı çünkü Sel başını eğiyor.

"Sadece düşünüyordum," diyorum. "Bu gece uyurken öldürülebileceğimden endişe etmemeyi. Ya da benimle birlikte olduğun için senin, Alice'in ya da William'ın saldırıya uğrayabileceğinden. Belki beynimin bir kısmı rahatlayabilir, en azından biraz."

Kıkırdıyor, başını sallıyor. "Buna sevindim. Travmadan travmaya koşmamız gerekmiyor."

Etrafa bakıyorum. "Sanırım burası bunu anlıyor."

"Birilerinin bunu yapmasından memnunum," diye ekliyor. "Kimse sonsuza dek kaçamaz." Gözleri uzaklara daldı. Kaşlarının arasındaki kıvrımdan kimi düşündüğünü anlayabiliyorum.

"Arthur'a, 1. Nick'e tekrar ulaşmaya çalışmadım," diyorum. "Belki ben-"

"Hayır. Arthur'a ulaşacaksan bunu kendin için yap, Nick için değil."

Mırıldanıyor ve

Lu'ya ve birkaç metre ötedeki eve doğru ilerledi. "Sen git. Biz burada olacağız." Ben merdivenlere ulaşana kadar bekliyor, sonra diğerlerini takip ederek yolun yukarısındaki tuğla evlerden birine gidiyor.

"Daha önce hiç bir ruhun evinde bulundun mu?" Lu ön kapıda ona yetiştiğinde soruyor. Valec ile aralarındaki aile benzerliğini biraz daha net görüyorum. Paylaşmak istediğinden fazlasını gören bir ifade.

"Hayır." İçgüdüsel olarak elimi uzattım ve evin etrafındaki bir bariyer parmak uçlarımdan boynuma kadar bir enerji fermuarı gönderdi.

"Başka bir kök bariyeri mi?" Hâlâ tepemde duran bariyere bakıyorum. "Neden evin etrafında ikinci bir tane istediler?"

Lu kollarını kavuşturur. "Ben de senin yaşındayken büyükbabama aynı şeyi sormuştum. O da kökün temelini koruma olduğunu ve bunun ne kadarını bize vermek istediklerine ve ne kadarına ihtiyacımız olduğuna atalarımızın karar vereceğini söyledi." Diğerlerinin alçak misafirhaneye girdiğini görmek için omzunun üzerinden geriye bakıyor. "Kimseyi telaşlandırmak istemedim ama arkadaşlarınızdan biri içeri girmeye çalışırsa ev buna izin vermez."

"Araba yolundaki gibi soramaz mıyım?" Ben sorarım.

"Ev pazarlık konusu olamaz." Başını sallıyor. "Volition hem bir mezarlık hem de bir sığınak. Bir yas ve umut mekânı. Ülkede ölülerin ruhlarının kendilerine ve kendi insanlarına bir yer edinebilecekleri bir yer varsa, o da böyle bir evdir, sence de öyle değil mi?"

Yavaşça başımı sallıyorum, Vera'nın plantasyonundan kaçışını, Güç Hattı'nın kökenini düşünüyorum. Kendimi Vekillerle yüzleşmeye ve onları -ve Tarikatı-gerçekle yüzleşmeye zorlamaya hazırlamışken bile kaçtım. Saklandım. Defalarca kaçmak zorunda kaldım. Hayatta kaldım, ama bunu göstermek için yaralarım var - içimde ve dışımda.

"Kendimize ait bir yer," diyorum. "Dinlenmek için."

Lu bir kolunu benimkine bağlıyor. "Neyi nasıl koruyacağımıza karar vereceğimiz yer."

47

Beni davet ettiği oda, modern unsurların bir karışımı - prizler ve sahip olmadığım bir telefon için şarj kablosu - ve tarihe selam veriyor. Ağır, yaldızlı bir aynanın önünde bir çamaşır leğeni. Üç tarafta ahşap paneller ve kırmızı, sarı ve yeşil renklerde bir çeşit brokardan oluşan bir vurgu duvarı. Koridorun sonunda bir banyo ve ikinci katta dört oda daha var. Bavulumu açacak bir şeyim yok ama dört çekmeceli, antika bir şifonyerin üzerinde bana uyacak gibi görünen giysiler ve beni sıcak tutacak aksesuarlar var: tozluklar, geniş kollu uzun bir elbise, bir atkı, kapüşonlu büyük boy bir ceket. Taze çamaşırlara şükrederek tüm giysileri değiştiriyorum ve yatağa oturuyorum, gözlerim birkaç dakika içinde kapanıyor.

Öğleden sonra geç saatlerde yatak örtüsünün üzerinde uyandım, yüzüm Aoral yorganın içine gömülmüştü. Aslında uyumaya niyetim bile yoktu ama bedenimin başka planları vardı.

Lu beni evin dışında karşılıyor, daha doğrusu ben onu karşılıyorum. Ben vardığımda verandaya yerleşmiş görünüyordu. Eski geniş paçalı bir kot pantolon ve bol siyah bir gömlek giymiş, bir sepetin üzerine eğilmiş, eşyaları karıştırıyor. Gri saç örgülerini kafasında bir yığın haline getirmiş.

Giriş yapmadan şöyle diyor: "Buraya çalışmak için gelenler niyetlerini doğrudan atalarına bildirmek zorundalar."

"Mantıklı." Başımı salladım. "Niyetimi biliyorum: Güçlenmek istiyorum."

Lu homurdanır, sepeti karıştırmaya devam eder. Birkaç taş, sarılmış bir parça bitki ve beyaz bir bez çıkarır. "Belki."

Hakaret gibi bir şey göğsümü delip geçiyor ve hem Lu'yu hem de kendimi şaşırtıyor. "Ne demek 'belki'? Buraya gelmek için çok şey atlattım, Volition'ın ne olduğunu bilmeden önce bile böyle bir yere ihtiyacım olduğunu biliyordum. Ne istediğimi biliyorum."

"Niyet, istek değildir. Niyet ihtiyaç bile değildir." Başını kaldırıp bahçeye bakıyor, işaret parmağını göğsüne vuruyor, sonra dışarı doğru uzatıyor. "Niyet, arzunun çıplak kemikleridir, ama yakıt gerektirir. Bu yakıt sizin iradenizdir." Etrafına bakınır. "'İrade' kelimesi, kendinizi arzunuzla bağlama ve hizalama seçiminizdir. Çalışmalarımızın en güçlüsü bu hizalanma yerinden gelir."

Patricia'nın söyleyeceği bir şeye benziyor ama daha kibarca. "Benim zaten bir terapistim var," diye mırıldandım.

"Aferin sana," diyor Lu gülerek. "Ben senin terapistin değilim. Sadece burada çalışıyorum."

Çok daha güzel.

Yine de, onun sözlerini düşündüğümde, Efsane Doğanların Yeminlerini düşünmeden edemiyorum. En azından benim için örtüşen bazı ilkeler var. Aynı fikirler için farklı kelimeler, benzer hedefler için farklı uygulamalar. "Huh."

"Ha' ne?"

Omuz silkiyorum. "Efsane Doğanlar, Tarikat, onlar da niyet büyüsüyle çalışıyorlar. Yeminleri buna dayanmaktadır."

Lu burnunu kırıstırıyor. "Yeminleri niyet yoluyla bedenlerine bağlanır ve verilen sözden sapmaları cezalandırmak için içlerinde yaşar. İrade bir cezalandırma yeri değildir. Öğretme yeridir."

Omuzlarımdaki gerginlik azaldı. "Şu anda bunun kulağa ne kadar hoş geldiğini bilemezsin. Ne kadar çok koşuyorum, koşuyoruz. Atalarımı çağırabildiğim zamanlarda bile bu beni tüketiyor. Ben..." Dışarıya bakıyorum, bariyerin altın parlaklığı bu alanın güvenliğini işaret ediyor. "Burada olduğum için minnettarım. Rahatladım."

"Güzel." Lu bir el çantasına sıkıştırdığı eşyalarla ayağa kalkıyor ve sepeti masanın üzerine koyuyor. "Yarın sabah ilk iş işe koyulacağız. Aç mısın? Hazırlamamız gereken bir akşam yemeği var. Diğerleri çoktan başladı."

On dakika sonra, elimde bir avuç tabakla ahırdaki yemek odasında manevralar yapıyor, yedi kişilik masayı hazırlıyordum.

Lu elinde bir sürahi çayla odaya giriyor, sonra onu bırakıp geldiği yöne doğru dönüyor. Mutfak bölümünün kapısı arkasından açılıp kapanıyor ve Mariah ile Alice'in salata hazırlarken gülüşüklerini görüyorum. Hazel elinde bir başka folyo servis tabağı ve bir çift maşayla yan kapıdan geçerek açık mutfağa doğru ilerliyor.

Lu bizi arazide gezdirirken eskiden kulübelerin olduğu yerleri işaret etti. "Plantasyon mutfaklarında açık havada hazırlık yapmak oldukça yaygındı. Biz bunu ahırda merkezileştirdik, mekanları güncelledik, gaz ve elektrik ekledik ama hala eski pişirme yöntemlerinden bazılarını kullanıyoruz. Atalarımızı tanımak için onların izinde yaşamak zorunda değiliz ama plantasyon aşçılarının yaptığı şekilde yemek pişirmek... Bu da kendine has bir sihir."

William ve Sel, arazinin düzenini tanımak için Volition sınırını içeriden dolaşmak istediler. Alice geride kaldı ama aşçılara çok fazla soru sordu, bu da Mariah ile birlikte yemek hazırlama işine verildiği anlamına geliyordu.

Ahırın yemek odası beklediğimden daha çok bir kamp binasına benziyor. Bir sürü uzun piknik masası, bir uçta bir mutfak, ötedeki araziye açılan büyük pencereler. Oda yüz Rootcrafter'ı rahatlıkla ağırlayabilecek kadar büyük.

Hazel içeri giriyor ve büyük bir kâseyi masaya bırakıyor, uzanıp daha küçük bir plastik kâse çıkarıyor ve onu da masaya bırakıyor. Sonra birincisinden bir yeşil fasulye çıkarıp ucunu koparıyor.

Fasulyeleri ayıklarkenki görüntüsü bana babamı hatırlatıyor. Bu ses bana çocukluğumu ve altı yaşındayken yardım etmeye hevesli olduğumda ailemin bana verdiği tek yemek hazırlama görevini hatırlatıyor. Masadan kayarak ona katılıyorum ve büyük kaseye uzanıp kendi uzun yeşil fasulyemi çıkarıyorum.

Bir ritme kapılıyoruz, fasulyeleri yakalıyoruz ve konuşurken sivri uçlarını ayırıyoruz. Bu meditatif bir iş. Her bir kasayı teker teker kırılma noktasına kadar hissetmekle ilgili bir şey. Otuz dakika sonra, fasulyeler Hazel'in gözetiminde Mariah'nın tavaşında cızırdıyor ve Alice karşımdaki masanın etrafında dolaşıyor, ben çay koyarken bardakları yerleştiriyor.

Sel ve William tam da yemek kokusu sabit, ağız sulandırıcı dalgalar halinde üzerimize vurmaya başladığında içeri giriyorlar ve o da yardıma koşuyor. William peçeteleri, Sel de kapları alıp arkamdan geliyor. Sessizliği bana aklında bir şey olduğunu söylüyor ama zorlamıyorum.

Yemek muhteşemdi. Sıcak, samimi ve canlı.

Oturup hazmederken yerimde kıpırdanıyorum, beklenti şu anda beni uykuya çeken karnımdaki ateşin üzerine çıkıyor. "Yarın sabah tam olarak ne olacak?"

Lu duraksıyor ve bana bakıyor. "Duruma göre değişir. Mariah komünyonlarınız için malzeme kullanmadığınızı söylüyor...?"

"Kan dökmek en doğrudan yaklaşım gibi görünüyor. Neden bilmiyorum ama kanla yürümemi sağlayan şey bu. Bana göstermeyi seçtikleri anıları yaşıyorum."

Hazel çayını karıştırıyor. "Açılışlar ataları yaşam hediyeleriyle onurlandırır. Bu yüzden bir zamanlar canlı, taze ya da orijinal haline yakın veya doğa tarafından yaratılmış bir şey sunmak daha iyidir. Ancak Bloodcraft, sizin için, sizi ölümlere iki şekilde bağlar: bir soyda binlerce atanın gücüne, diğerinde ise bin yıldan fazla bir süre önce yaşamış birinin gücüne. Bu kadar geriye uzanmak, bu kadar çok yaşamı ve yılı kapsayan sorular sormak... meyve ve tatlı keklerden daha zengin bir şeye ihtiyacınız olabileceği mantıklı. Özellikle de sizi anılarına davet ediyorlarsa."

"Kandan daha fazlasını kullanıyorum." Sol elimle Pendragon sikkesi kolyesini kaldırıp sallayarak sikkenin ve bileziğin aynı ışıktaki parlamasını sağlıyorum. "Bunları da kullanıyorum."

Lu iki eşyaya da bakıyor. "Her bir kan hattına bağlı odak eşyaları. Bazen aura çalışması için fokalleri kullanıyorum. Müşterinin onları tutmasını sağlıyorum, böylece onlar ve hedefleri ya da ilişkileri arasındaki dinamiği okumaya yardımcı olabiliyorum."

"Ama Arthur'u çağırdığında Nicholas'ı da görüyorsun," diyor Sel, sesi alçak. Yüzünde kin, öfke ya da hayal kırıklığı yok, sadece sessiz bir tefekkür var. "Atası olmayan birini."

"Evet." Lu'ya açıklıyorum. "Onun atası Lancelot. Arthur'un bedeninde Arthur'un anısndayken Lancelot'a dokunduğumda, Nick'e odaklanırsam Nick atasının yerini alıyor."

Lu göz kırpyor. "Ortam sahiplenmesi -bir ruhu yaşıyanlara yönlendirmek-nadirdir. Ters yönde kanalizet etmek daha da nadirdir. Ama *başka bir* canlıyı akıntıda atasının bedenine getirmek? Bunu hiç duymadım."

"Belki de kolyeyi bana Nick verdiği içindir?" Ben oPer.

Hazel ve Lu bakışlarını değış tokuş ediyor, artık bizden çok kendi aralarında konuşuyorlar. "Bu tek yönlü bir hediyeydi, değış tokuş değil." Lu geniş ve heyecanlı gözlerle karısına soruyor. "Haze, onun genetik hafızasına mı giriyor?"

"Bu epigenetik olabilir," diye düşünüyor Hazel. "Ve evet, olabilir. Medyumlar bir tür ruh DNA'sı olan atalarının akışında seyahat ederler. Bree tipik bir Medyumdan daha güçlüdür, görünüşe göre sonsuz bir kök kaynağı ona güç verir...."

"Bekle. *Epigenetik mi?*" William öne doğru eğilir, gözleri faltaşı gibi açılır. "Bayan Hazel, sizce Bree DNA hafızasında gezinebilir mi?"

"Bu bir hipotez. Ama evet, biliyorum." Bayan Hazel, William'ın gevşeyen çenesine gülümsüyor. "Hepiniz bana 'Bayan' diyorsunuz ama öğrencilerim bana 'Doktor' der."

William sırtıyor. "Dr. Hazel, sizden çok hoşlandım."

Gülüyor. "Biz hem biyoloji hem de büyüyüz, Scion." Kendine bir bardak daha dolduruyor. "Atalarla iletişim kurmak her iki yönde de çalışan bir bağlantı gerektirir. Ruhsal ve fiziksel. Her iki tarafta da açık bir kanal, her bir tarafı diğerine bağlar. Kan gibi."

"Ya da bir Yemin gibi," diye mırıldanıyor Sel. "Yeminlerimiz DNA'mıza bağlanır ve insanları ya tek tek bireyler olarak ya da bir grup olarak birbirine bağlar."

"Aslında mantıklı," diyor Alice. "Onun soyundan geliyorsun." "Hepinize teşekkürler," diye mırıldandım sessiz bir andan sonra. "Burada olduğunuz için."

Alice gözlerini devirir. "Şaka mı yapıyorsun? Hayatımız için koşmamak yeni tatil."

Sel'in ağzı seğiriyor. "Haksız değil." William inliyor. "*Gerçek* tatillere ihtiyacımız var." "Neydi onlar?" Ben soruyorum. Masadakiler gülüyor.

"Ben de burada olmana sevindim, Bree Matthews." Lu masaya geri oturdu, gözleri düşünceli. "Umarım, hepimizin iyiliğı için, aradığın cevapları bulursun."

48

Ertesi gün arazinin arka tarafındaki geniş, tıka basa toprak cemaat çemberine adım attığımda aklıma gelen ilk şey, buranın bana Legendborn eğitim odalarını hatırlattığı oluyor. Müsabakalar ve dövüş becerilerini uygulamak için çemberler. Rakipler için sınırlar çizen, mücadeleyi içeride tutan çemberler.

Umarım atalarımınla ilgili çalışmalarım bir savaşa dönüşmez.

"Hepsinin adını biliyor musun?" Hazel soruyor. O ve Lu, canlanma için "çemberi kurmak" üzere sınırın etrafında zıt yönlerde yürüyorlar. Lu, cemaat çemberinin yıllardır arazide olduğunu ama onu bir şekilde uyandırmaları gerektiğini söylüyor. Sanırım büyük bir şeyin gerçekleşmek üzere olduğunu ataların dikkatine sunacaklar.

İki kadının yolları ne zaman kesişse, biri diğerine elle sarılmış küçük bir sigara uzatıyor, o da dönerek sigarayı tütürüyor ve sonra geri veriyor. Bana hiç de nikotin kokusu gibi gelmiyor ama bu beni ilgilendirmez.

Alice tüm süreci geniş gözlerle izliyor. O, William ve Sel arkamda, geçmişteki gözlemcilerin aşındırdığı kayaların üzerine tünemiş durumdalar.

"Evet," diyorum. "Baştan başlarsak, Vera var, sonra-"

Hazel elini sallar. "Sakın bana söyleme. Canlandırma başlayana kadar bekle, sonra hepsini ters sırayla oku ki yerdekiler duysun ve kimin

ulaşmaya çalışıyorsunuz."

"Mm-hmm," diyor Lu, karısıyla yollarını kesiştirerek ve elindeki esrarı kaydırarak. "Neredeyse bitti. O zaman orada dur, isimlerini göğsünü gere gere söyle, biz de başlayalım."

"Bıçak getirdin mi?" Hazel sorar.

Cebimden güvenilir çengelli iğnemi çıkarıp dizime dayıyorum, keskin, yeni dezenfekte edilmiş ucu kapalı. "Evet."

Küçük gümüş iğneye bakıyor ve bir kahkaha atıyor. "Sanırım bu da işe yarıyor." "Kan kandır." Omuz silkiyorum.

O ve Lu, etrafımda mükemmele yakın bir daire oluşturacak şekilde toprakta derin bir çukur oluşana kadar bir kez daha daire çiziyorlar. Ayakkabılarının altını fıralıyorlar ve çemberin karşı taraflarına oturuyorlar. Hazel yerleştikten sonra yeniden canlanma ritüelini bir kez daha açıklıyor. "Burayı ve töreni atalarımızın akıntısını genişleten bir yer gibi düşünün. İrade ve komünyon çemberi ağrınızı güçlendirecek, böylece teker teker konuşmak yerine hepsiyle aynı anda konuşabilecek ve ihtiyacınız olanı tahmin yürütmeden doğrudan isteyebileceksiniz."

Başımı sallıyorum. Bunu daha önce de konuşmuştuk ama iyi bir hatırlatma oldu. En son Vera Hattı'ndaki tüm kadınları aynı anda gördüğümde, Loca'nın parke zemininde ter döküyor ve bir Aaming emberinin içinde yanıyordum. En son parmak uçlarımda bu kadar çok ata suyu olduğunda, ogof y ddraig'de imps'e Aames üflüyordum. Bu ember başıma gelen ya da yaptığım her şeyi kontrol altında tutacak ve İrade'nin üzerindeki bariyer de ikinci bir koruma katmanı olacak. "Tamam, ben hazırım."

Parmağımı iğnenin ucuna bastırıyorum, sonra da annemin bileziğinin halkalarına sürüyorum. "Benim kanımla..."

Anında, altın kök Aames'ten oluşan bir bonlre dairenin ortasında patlayarak var olur.

"Kutsal..." diye fısıldıyor Alice, arkamda bir yerde. Alice bile Rootcrafter büyüünü görebiliyorsa, gerçekten de ampliler.

Annemin adını söyleyeceğimi biliyordum ama bilmekle, uzun bir aradan sonra ilk kez yüksek sesle söylemek aynı şey değil.

"Faye."

Bir an için hiçbir şey olmuyor. Sonra, merkezdeki sarı ve turuncu bonfire büyür, daha parlak yanar, ta ki koyu Bloodcraft kırmızısına dönüşene kadar.

Sonra, Aame'nin içinden annem öne çıktı.

Tıpkı hatırladığım gibi, ama ışıktandırılmış. Altın ve beyazlar içinde parlıyor ve kıpkırmızı bir elbise giyiyor. Kumlu toprağın üzerinde yalınayak bana doğru yürürken gülümsemesi geniş ve sıcak.

Ona doğru koşuyorum, umuyorum, dua ediyorum ki şu anda hangi maddeden yapılmışsa ona dokunabilirim. *Lütfen. Lütfen, sadece bir sarılma.*

Kollarını bana doladığında hissettiğim tek şey sıcaklık. Kahverengi teninin serin, pürüzsüz dokusu değil, sanki kollarımı kökün etrafına sarabilirmişim gibi, dışa doğru bastıran büyüyen bir Aame.

Ölürken anneme sarılmak, hayattaki sihime benziyor. Yüzeyin altında sıcak ve parlak bir yanma, neredeyse bir patlama. Silah yaraya dönüştü, açık ve çiğ.

"Hey, tatlım," diye mırıldanıyor ve geri çekiliyor. Aame-tinged eli yanağımda duruyor.

"Anne," diye fısıldıyorum.

Bana bakarak gülümsüyor. *'Bana böyle seslenmek için çok büyük olduğunu asla söylemeyeceğim, ama büyüyorsun. Yakında on yedi olacaksın.*

Gözyaşlarımla gülüyorum. Tamamen unutmuşum. "Diğer taraftaki doğum günümü takip ediyor musun?"

"Nerede olursam olayım asla unutmayacağım bir an. Beni kendine çekiyor ve başımı çenesinin altına bastırıyor. *"Cesur Bree'miz. Omzumun üzerinden, Aame çemberinin ötesine bakıyor. Bakışlarını takip ediyorum-Alice ayağa fırlamış, gözyaşları yüzünden akıyor.*

Annem çenesini eğdi. *"Onun yanında olacağını biliyordum, Alice. Önce William'a, sonra Selwyn'e bakıyor. Ağzının köşesinde bir gülümseme beliriyor. "Görünüşe göre Bree'yle ilgilendiğiniz için hepinize teşekkür etmem gerekiyor.*

Arkamdaki hareket ve sesler. Alice öyle ağlıyordu ki, ben de ağlamaya başlayabilirdim. "Sana sormak istediğim çok şey var. Bilmem gereken şeyler var. Yardımına ihtiyacım var-"

Avucumun içinde bileziğini görüyor. *"Gizli anıyı buldun mu?"*

"Yaptım," diye fısıldadım. "Ne kadar kalabilirsin?"

Arkasına yaslanıyor, elini şakağındaki buklelere bastırıyor, kaşlarının arasında bir çizgi var. Kaşlarını çatarak beyaz saç tellerini çekiştiriyor. *"Uzun değil. Sorularınızı sorun."*

Sormam gereken soruyu biliyorum. Şimdi, burada, her zamankinden daha net biliyorum. "Kökümüzü hiç kendi isteğinizle aradınız mı?"

Kaşları ortadan ikiye ayrılır. *"Hayır."*

Hayal kırıklığını gizlemeye çalışıyorum ama anneler her şeyi fark ediyor.

Gülümsüyor ve bana sıkıca sarılıyor. *'Hiçbir atanız size şu anki hayatınızı nasıl yaşayacağınızı gösteremez. Ama onlar sana kendi hayatlarını gösterecek ve ihtiyacın olanı bulmanı umacaklardır. Aramaya devam et. Bir süre sonra fısıldıyor: 'Ölümü durdurmak istediğini biliyorum Bree, ama dikkatli ol. Keder birçok şekil alabilir. Hâlâ onun sancılarını çekmediğinden emin ol, ama ona başka bir şey diyorsun.'*

Uyarısı Arthur'a ve onun vaatlerine ilgi duyan yanıma çarpıyor ama gideceğini hissettiğimde bunu bir kenara bırakıyorum. "Bekle."

Duraksıyor ama içindeki ışığın giderek söndüğünü görüyorum.

Omzumun üzerinden bakıyorum ama Sel arkasını dönmedi ve beni dinlediğini biliyorum. "Anıyı saklamana yardım eden kadın. Sel'in annesi miydi?"

Annem gülümsüyor, aynı anda hem sevecen hem de üzgün. *"Evet. Natasia."*

Sormak zorundayım. "Nerede olduğunu biliyor musun?"

Sel'e bakıyor ve cevabının hem onun hem de benim kulağıma gittiğini biliyorum. *"Hayır. Şu anda onunla konuşabilsem bile bana söylemez."*

Annem beni son bir kez sıkıyor ve kaşlarını çatıyor. *'Seni seviyorum, Bree. Babana onu sevdiğimi söyle.'*

Gözyaşlarımın arasından gülüyorum. "Güleceğim. Söz veriyorum." Ona kalması için yalvaramadan dönüp uzaklaşıyor. "Ben de seni seviyorum." Gülümsemesinin yükseldiğini görüyorum, sonra Aame ve hafif oluyor ve yüz hatlarını zar zor seçebiliyorum.

"Devam et," diye fısıldıyor Hazel.

Avucumu gözlerimin üzerinde gezdiriyorum, başımı sallıyorum. Derin bir nefes alıyorum, asla unutmayacağım sese odaklanıyorum. Bir medyum olarak hayatımda ilk kez kanallık yaptığım ruha. "Büyükanne Charles, Leanne."

Leanne 1re'den öne çıkıyor, geniş, kısa boylu bir kadın, tam bir eteğin üzerine önlük giyiyor. Gülümsüyor. *"Tekrar karşılaştık."*

"Evet, hanımefendi," diye fısıldadım.

Kaşlarını çatıyor. *'Yeterince yemek yiyor musun? Yüzün zayıf görünüyor.'*

Arkamdan biri kıs kıs gülüyor. Onları ve büyükannemin hayal kırıklığını görmezden geliyorum. "Size bir soru sormam gerekiyor. Gücümüzü sadece savunmak için değil, saldırmak için de kullandınız mı?"

Başını sallıyor, yüzü üzgün. *"Annem beni tehlikeden uzak durmam için o kadar eğitmişti ki, hayatımın çoğunu bu güç hiç ortaya çıkmadan yaşadım. Hiç kullanmamış olmamın bir önemi yoktu. Ne olursa olsun onu alacaktı."*

Sesindeki keder benimkini daha da derine indiriyor, bir matkap gibi oyuyor. "Anlıyorum..." diye fısıldıyorum.

"Üzgünüm, bebeğim." El sallıyor ve geri adım atıyor.

Jessie'yle zaten konuşmuştum ama o yine de öne çıktı, soluna baktı, az önce kızının görüldüğü yere, yüz hatlarında keder vardı. *'Sana bildiklerimi gösterdim. Gücümüzü kullanırsan, zarar verecek kadar büyütürsen Avcı'nın geleceğini.'*

Arkadaşlarımın gözlerini üzerimde hissediyorum, Hazel'in ve Lu'nun da. "Kim o?"

Başını iki yana sallar. *'Hiç öğrenemedim. Sadece kaçabildim. Öne doğru adım atıyor, gözleri sert. "Ben bir şifacıyım ama bir şeyi biliyorum: Annem bir kahraman olmak istiyordu. Ve savaşmak onun hayatını aldı. Ama güç zaten onun canını alacaktı."*

Sırada kahraman Emmeline var. Orada daha fazla umut var. *"Gece gördüğüm yaratıklarla savaştım."*

Jessie'nin anısında gördüğüm gibi elini göğsüne götürdü. Bir Aame kırbağı çıkarmak için öne doğru çekiyor. Onu yankılıyorum, daha fazlasını nasıl yapacağımı öğrenmek için heyecanlanıyorum- sonra aniden elini bırakıyor. *"Ta ki bir gece tilkiler beni köşeye sıkıştırana kadar. Daha sonra Avcı beni sokakta ölmek üzereyken buldu. Hayatın beni terk edişini izledi ve tek kelime etmedi."*

Kalbim kulaklarımda bir davul. Bon1re uyumlu bir ritimle yükseliyor. Çemberin kenarında Lu ve Hazel birbirlerine bakıyorlar. Bana kısmen yardım ediyorlar çünkü bu iblisle yüzleşebilecek kadar güçlü olabilirim. Nesillerdir soyuma musallat olan ve Köknarcıların peşini bırakmayan bu varlıkla. "Avcı... bizi kanla işaretleyen iblis mi?"

Emmeline ürperir. *"Bu kelimeyi bilmiyorum ama onu hatırlıyorum,"* diye fısıldıyor. *"Gözleri gece kadar siyah, yıldızların arasındaki boşluk kadar karanlık, gözlerinde kırmızı korlar"*

Ortada. O gözler gördüğüm son şeydi.' Geri adım attı. *"Dikkatli ol, Bree.*

Tedbirli olmak için zamanım yok. Zaten yeterince koştum.

Vera'nın kendisi de dahil olmak üzere gidecek on beş kişi var. Çenemi kaldırıyorum ve tekrar arıyorum. "Corinne."

Kökümüzü kullanmayı sorduğumda Corinne başını sallıyor. *"Emmeline'i dünyaya getirirken öldüm. Aradığınız şey konusunda size yardım edemem. Kızıma bile yardım edemedim. Ona gücümüzün nereden geldiğini söyleyemeden öldüm.*

Sırada Regina var. *"İhtiyacım olduğunda güç bana geldi. Ve ben istediğimde.'*

Kalbim göğsümde sıcıyor.

Umudumu soğuk bir şekilde durdurdu. *"Ama sonra onu görmeye başladım. Birdenbire beni buluyordu.*

"Ama nasıl-"

Kadın başını sallar. *'Sana göstermeyeceğim, yoksa seni de bulur. Hepimiz yeterince kaybettik.* Gitmeden önce Volition'ı incelemek için duraklıyor, yüzünde meraklı bir ifade var. Hızlı bir zihinsel hesaplamayla, onun Özgürleşme'yi yaşadığını anlıyorum. Hazel ve Lu'ya bakıyor. *"Burası bizim, değil mi?"*

Lu çenesini eğiyor. "Evet, hanımefendi."

Regina gülümser, yumuşak ve umutlu, sonra kaybolur. *"Güzel.*

Sonra, Mary. *"O zamanlar iblisler her yerdeydi. Ama diğer canavarlar da öyleydi. O Avcı'yı bir kez gördüm ve beni bir daha asla bulamayacağından emin oldum. Beni öldürmek istediğini biliyordum ve bunun olmasına izin veremezdim. Annemi kaybettikten sonra olmaz. Bu yüzden kaçtım. Sana yardım edemem, bebeğim.'*

Vera'nın kızı Selah sorumu dinliyor ve başını sallıyor. *'Annem öldükten sonra kaçtım ve hayatta kaldım. Size de aynısını yapmanızı öneririm.*

Selah gözden kaybolduğunda ben ayağa kalkmış, volta atıyordum. "Kimse kökün nasıl silah olarak kullanılacağını bilmiyor muydu? Kimse mi? Eğer bilselerdi, Avcı onları bulmaya gelirdi!"

Son 1gure'u aramak için dönüyorum, sesim artık bir rica değil, bir talep. "Vera!"

Uzun bir süre Aame'ye bakarak duruyorum. Vera bir adım öne çıkıyor, gözleri hepimizin taşıdığı, yetiştirdiği, annelerini kaybettiği fırın gibi yanıyor.

Çenesini eğiyor. *"Kızların kızı.*

Sesim alçak ve öfkeli çıkıyor ve bunu saklamaya çalışmıyorum. "Seni neden aradığımı biliyorsun."

"Biliyorum.

Beklemem bitene kadar detaylandırmasını bekliyorum. "Benim mızrak olduğumu söylüyorsun, acı kaynaklı bıçak." Elimi uzattım. "Yaranın silaha dönüştüğünü söylüyorsun ama o silah *olmama* yardım etmiyorsun! Ya kimse nasıl yapılacağını bilmiyor ya da biliyorlar ve bana söylemeyi reddediyorlar. Hayatım için kaçıyorum, neredeyse *ölüyordum* çünkü kendimi savunabilmem için neredeyse ölmem gerekiyor! Bu ne tür bir güç?"

'Hiçbirimiz sana bir şey olman için yardım edemeyiz. Size sadece kendi seçimlerinizi yapmanıza yetecek kadar bildiklerimizi gösterebiliriz.

ScoP. "Benimle dalga geçiyor olmalısın. Kendi seçimlerimizi *yapamıyoruz*; bunu sen sağladın!"

Vera'nın Aames'i daha sıcak yanıyor. Bana doğru süzülüyor ve ben onun hoşnutsuzluğunu buradan hissedebiliyorum.

Oh iyi. Ben de memnun değilim.

"Hayatta kalmamız için pazarlık yaptım.

"Bizi tuzağa düşürdün," diye tıslıyorum. "Ve umurunda bile değilmiş gibi görünüyorsun. Peki ya Avcı?"

Onu tanıyor musun? Kan damgasını biliyor musun?"

"Bu Hunter'ı tanımıyorum, itiraf etmeliyim. Vera kıllanır, çenesini kaldırır. "Ama Kapana kısılmış bir hayat hakkında hiçbir şey bilmiyorsun. Bağlı bir hayat."

"Hayır, bilmiyorum. Senin yaşadığın gibi değil," diye itiraf ediyorum. "Bunu görmezden gelmeyeceğim ya da küçümsemeyeceğim."

"Güzel. Başını salları, arkasını dönmeye başlar.

"Ama 'her seferinde bir kız, her zaman için'. Bize bilerek dayattığın anlaşma buydu. Bu *senin* Bloodcraft büyüdü," diye sesleniyorum. "Ve Bloodcraft, onu taşıyan torunlar için bir tuzaktır. Doğuştan gelen bir bağdır. Bu yüzden diğer zanaatkârlar buna günah diyor," diye savunuyorum. Bir zamanlar atalarımın durduğu boş çemberin etrafına bakıyorum. "Hayatta kalmamız için pazarlık yaptınız ama sonuçlarına asla katlanmak zorunda kalmadınız. Yüzlerindeki ıstırabı hâlâ *görüyorum*. Seslerine işlemiş. Bunu duyabiliyorum, çünkü *benim de acım* var." Ona doğru bir adım attım, dişlerimi gösterdim.

"Bree..." Hazel'ın sesi acil bir yalvarış gibi.

"Dileğini elde ettin, ama bunu asla mirasını kaybetme pahasına elde etmedin. anne, sen sadece bizi tekrar tekrar kaybetmeye mahkum ettin...."

Vera'nın sesi üzerimde kükrüyor, sıcak bir dalga. *'Benim gücümü kullanmak istiyorsun ama kendi dilini yönetemiyorsun. Ben soyumuzu kurtardım.'*

"Bu doğru olabilir ama hikâyenin tamamı bu değil." Aames'inin yanına gidiyorum, öfke beni cesur yapıyor. "Ailemizin benim kaçmam gerekmesin diye kaçtığını söyledin ve ben de Tarikat'tan kaçtığımızı kastettiğini sandım. Kaçırdığın şey, bazılarımızın Avcı'dan kaçtığı ve *hepimizin acı ve kederden kaçtığı. Sen sadece soyumuzu kurtarmadın, onu lanetledin.*"

Görüntüsü titrer, sonra toparlanır. *"Bu doğru değil.*

"Bu doğru, sadece bununla yaşamak zorunda kalmadın." Başımı sallıyorum. "En azından bana annemin ölümünü nasıl değerlendirebileceğimi söyleyebilirsin. Kendimi hayatta tutmak için gücü nasıl kullanacağımı!"

"Hattımızı nasıl hayatta tutacağımıza artık sen karar vereceksin, Briana Matthews. Vera gözlerini kısar. *"Ben üzerime düşeni yaptım.*

Topuklarının üzerinde döner ve bir ışık hüzmесinin içinde kaybolur. Çember karanlığa gömülüyor. Kenarları sadece dış çimenlikte metal tepsiler içinde duran küçük mumlar tarafından aydınlatılıyor.

Avuçlarımı toprağa sürterek dizlerimin üzerine çöküyorum. "Geri dön," diyorum. "Buraya geri dön!"

"Bree, kes şunu," diye sesleniyor Lu. Komünyon sınırının kenarında duruyor. "Şu anda çembere giremem. Dışarı çıkman gerekiyor."

Göğsüm kabarıyor, büyük, öfkeli hava yudumları alıyorum. Ciğerlerim ve göğsüm körük gibi inip kalkıyor, bu çağrının göğsümde hâlâ yanan ateşini besliyor. "Hayır." Dişlerimi pençe gibi geçiriyorum. *"Gel. Geri dön!"*

Fwoom!

Etrafımdaki çemberden yukarı doğru bir Aames sütunu patlıyor. *Çılgılık* atıyorum. İçine gir, yanında kükre. *"Seninle işim bitmedi, Vera!"*

Kökümün ve öfkemin dönen sütunu daha da ısınıyor, daha da parlıyor ve güçlü bir hızla yukarı doğru patlıyor - İrade'nin koruyucu altın kubbesinde yuvarlak bir delik açıyor.

49

UTANÇ BENİ AYAKLARIMA KADAR SÜRÜKLÜYOR.

Korku, Aames'in büyük sütununu söndürüyor. Dehşet beni koşturuyor.

Gözyaşları yolu bulanıklaştırıyor ama yönü biliyorum. Bariyerin vızıltısını hissediyorum- ve sonra diğer taraftayım, Volition'ı çevreleyen ormana çarpıyorum, 1. ve ağızımdan kırmızı Aames akıyor.

"Dur!"

Koşmaya devam ediyorum - ta ki bir kütüğe takılıp diğer tarafa yuvarlanana, dizlerim acı içinde sert toprağa çarpana kadar.

"Bree, dur!"

Homurdanıyorum, tahtaya sırtımı dayamak için çabalıyorum ve dizlerimi sıkıca çekiyorum. "Özür dilerim," diye fısıldıyorum. Başımı niyetimden daha sert bir şekilde kütüğe yaslıyorum ama acı iyi geliyor. Kafatasımın içinde elektrik gibi dolaşıyor. Yaptığım şey için bunu hak ediyorum. "Özür dilerim, özür dilerim...."

Sel kütüğün üzerinden atlıyor ve dönerek çömelmiş bir halde önüme düşüyor. "İyi misin?"

Köküm avucumun etrafında dönerek ormanı aydınlatıyor, koyu renk giysilerine ışık şeritleri çiziyor.

"Bariyer... Çok özür dilerim, öyle demek istemedim-"

"Sorun yok, Bree," diye güvence veriyor Sel. "Tekrar ayağa kaldırıyorlar. Atalarımız onu yerleştiriyor."

"Ama bu kadar kök." Başımı yanan avuçlarıma gömüyorum. "Bakacak herhangi bir iblis bunu görebilirdi, 1. İrade olacaklar."

Biraz daha ileri gidiyor. "Valechaz'ı arıyorlar. Ondan ağını dinlemesini ve fark eden olup olmadığına bakmasını istiyorlar. Çabuk oldu, Bree."

"Bana kan damgası vuran iblis.... ya gördüyse? Gelebilir," diyorum zayıfça.

"Henüz senin için gelmedi," diyor Sel. "Bugün de gelmeyebilir. Eğer gelirse, onunla buluşacağız."

Ellerim göz çukurlarıma bastırarak 1'e toplanıyor. "Çok ama çok sinirlendim." "Biliyorum," diye fısıldıyor. "Bana bak." Gözlerimin Aames'inden ona bakıyorum.

"Kimse sana kızgın değil. Hiç kimse. Hepimiz ne olduğunu gördük, biliyoruz. Bunun senin için ne kadar hayal kırıklığı olduğunu."

Başımı salladım. "Berbat ettim. Bu bariyeri, bu yeri mahvettim."

Uzun süre ellerime kapanarak hıçkırdım, keşke başka bir yanıt seçseydim diye düşündüm. Keşke İrade'ye hiç gelmeseydim. Keşke... Tanrım... keşke umudum yüzüme geri fırlatılmasaydı.

Sonunda yoruldum ve başımı ağaç kabuğuna yasladım. "Vera'nın bir daha bana gelip gelmeyeceğini bile bilmiyorum."

Sel'in sesi sessiz. Sabırlı. "Etrafındaki herkesten daha çok kendine yükleniyorsun Bree. Pek çok şeyde çok başarılısın, kendini cezalandırmak da buna harika bir örnek."

Bunun üzerine başımı kaldırıp kökümü temkinli gözlerle izlediğini gördüm, sanki uzanmak istiyor ama onu yakacağından endişeleniyor gibiydi.

"Seni incitmek istemiyorum," diye mırıldandım ve elimin topuğunu burnuma sürttüm, "bu yüzden Aames'in de inciteceğini sanmıyorum. Geçen seferki gibi."

"Ben de öyle olmasını umuyordum." Sesindeki hüznü bir şey gözlerimi onunkilere çeviriyor. "Son kez'e gelince, işte bundan korkuyorum."

"Korkuyor musun?"

"Evet." Bağdaş kurmuş bir pozisyona geçiyor, dizlerimiz birbirinden birkaç santim uzakta. "Sen böyleyken sana dokunmak..." Sessizce gülüyor. "Birden fazla açıdan tehlikeli. Yanmak endişelerimin en küçüğü."

"Oh," diye fısıldadım.

"'Oh' doğru." İç çekiyor. "Belki tam olarak ne kendim ne de iblis olduğum için, belki de kökün şimdiye kadar karşılaştığım hiçbir aether formuna benzemediği içindir, ama kokunun beni terk etmesi Hazel'da iyileştiğin süre boyunca sürdü. O üç gün ve daha fazlası."

Gözlerim açıldı. "Oh."

Kıkırdıyor. "Yine mi?"

"Bana söylemedin," diye fısıldadım.

Altın rengi gözleri ellerimin arkasında dans eden Aames'i takip ediyor. "Nasıl yapacağımı bilmiyordum. Utanıyordum, gerçekten."

"Neden?" Başımı sallıyorum. "William'ın dediği gibi, eter ya da kök sizi farklı algılıyor, ama bu utanılacak bir şey değil."

Öne doğru eğiliyor, avuçlarını benimkilerin üzerinde tutuyor, Aames'in uçlarının ellerinin altını öpmesine izin veriyor. Bir süre sonra bakışlarımı yakalıyor ve öylece tutuyor. "Gücün sarhoş edici, tıpkı senin gibi. Utanıyordum çünkü sistemimden çıkar çıkmaz onu geri istiyordum. Onu ve seni arzuladım. Bu... doğru değildi." Bakışlarımızı kesiyor, aşağı bakıyor. "Sen...?"

"Evet, tabii." Dik oturuyorum ve parmaklarımı içeri kısıyorum. "En azından.... onları tekrar içeri çekebilirim."

Geri çekildiğimi, Aames'in göğsüme geri döndüğünü hayal ediyorum. Sönükleşmelerini izliyoruz, sonra kahverengi tenimin altına geri kayıyorlar.

Onlar gittikten sonra Sel yüzüme baktı. "Gözler hala kırmızı parlıyor."

İnledim. "Eminim. Çemberden gelen gücü hâlâ hissedebiliyorum. Damarlarım *sıcak* hissediyor." Başparmağını yanağıma uzatıyor. "Ve sen hâlâ ağlıyorsun."

"Ugh." Yanağıma ovuyorum. "Özür dilerim, ben

sadece-" "Şu anda ne hissediyorsun?" diye fısıldıyor.

Başımı kaldırıp ona bakıyorum, altın rengi gözleri her zamanki gibi endişeli ve yoğun. "Ne?" "Ne hissediyorsun?"

Bir, iki kez göz kırpyorum. "Korkunç mu hissediyorum? Utanmış. Utanıyorum, sanki oraya geri dönmeye ve herkesle yüzleşmeye hazır değilmişim gibi. Korkunç hissediyorum ve sadece... sadece hissetmek istiyorum-"

"Güvenli mi?" diye soruyor.

Yutkunuyorum ama inkar etmiyorum. "Evet. Güvende hissetmek istiyorum."

Hüzünlü bir gülümseme ağzının kenarını kaldırıyor. "Ben de öyle düşünmüştüm." Elini arka cebine atıyor ve benim iğnemi çıkarıyor.

Avucunun içinde kapalı duran kâğıda bakıyorum ve ne önerdiğini anlıyorum. Ne istediğini. Utanç içinde içime çekiliyorum. Sel'in eli diz kapağını kavırıyor ve beni yerimde tutuyor. "Sorun yok, Bree. Sana zaten söyledim. Kendini güvende hissetmeni istiyorum." Gözyaşlarıyla lekelenmiş elimi nazikçe öne doğru çekiyor ve kapalı iğneyi avucuma bastırarak ters çeviriyor. "Eğer bu şu anda onunla birlikte olmak anlamına geliyorsa" -kaşları alçalıyor ve birbirine kenetleniyor, sesli bir şekilde yutkunuyor- "o zaman öyle olsun."

Ne diyeceğimi bilemiyorum. Nick'i son gördüğümüzde birini öldürmüştü. Onu tekrar gördüğümde ne diyeceğimi bilmiyorum ama kalbimin onu yanımda istediğini biliyorum. Gömleğimin altından Pendragon sikkelerini çıkardım.

Sonra gümüş yüzeyindeki yansımamı yakalıyorum. Tıpkı Sel'in dediği gibi parlayan kırmızı süsenler. Tıpkı Valec'in o gece Bayan Hazel'in verandasında gördüğü gibi. Yutkunuyorum, şu anda mümkün olup da bir daha mümkün olmayacak ne olabilir diye merak ediyorum. Genetiği ve epigenetiği, kök gücünü ve akarsuları merak ediyorum.

"Sen de onunla kendini daha güvende hissediyor musun?" Sessizce soruyorum.

Sel soruya şaşırmış bir halde beni inceliyor. "I..." Ağır bir iç çekiş ve bir itirafta bulunuyor. "Bazen. Daha güvenli. Daha bütün."

"Bana güveniyor musun?"

Başını kaldırır. "İstediğimi biliyorsun."

İğnenin ucunu avucumun içine bastırıyorum ve madeni parayı 1. avucumun içinde tutuyorum. "Bunun işe yarayıp yaramayacağını bilmiyorum ama..."

"Eğer ne-"

Boştaki elimle bileğini kavırıyorum ve fısıldıyorum.

"Benim kanımla..."

50

Arthur'un bana göstermeyi seçtiği anı diğerleri gibi değil. Şiddet yok, kan yok, bedenimi parçalayan bir büyü yok.

Şato konuklarla, kahkahalarla, neşeyle doludur. İçyağı mumlarıyla aydınlatılmış uzun ahşap yemek masaları kürsüden uzanıyor. Demir avizenin tepesinde, kutlamanın geç saatlerine kadar dayanması için balmumundan yapılmış daha ince mumlar duruyor ve yeni bir Camelot'a giden yolumuzu aydınlatıyor.

On bir şövalyemle birlikte uzun bir masada oturuyorum. Aileleri ve komşularıyla bağırışıyorlar, birbirleriyle gülüşüyorlar.

"Gölge Kral öldü!" Kükredim, çünkü Arthur kükredi. Ama bu beni şaşırttı.

-Gölge Kral mı? Tebaam tabaklarının yanındaki masalara vuruyor, deri tankardlarını kaldırıyor.

"Ve Saray onun ardından düşecek!" Yanımdaki ses salonun öbür ucuna taşınıyor ve kalabalıktan bir alkış daha yükseliyor.

İlk şövalyem. Lancelot'um.

Masanın sonunda Bors, miğferini tahtaya vurarak dikkatleri üzerine çekiyor. Ayağa kalkıyor, zaferimize kadeh kaldırıyor, Arthur'a ve bana boş bir an veriyor.

Kuralları hatırlıyorum. Umarım Nick de hatırlıyordur. Parmaklarım sağıma kayıyor ve ön koluna bastırıyor. Sahne titriyor, Lancelot titriyor.

Nick de yanımda, gözleri kederle dolu. Anılara bakıyor ve atasının bu anda ne yaptığını, neden burada olduğumuzu, bundan sonra ne olacağını yeniden anımsarken zihnine dolan görüntüleri görebiliyorum. Yemek salonunu inceledikten sonra bana dönüyor.

"Neden?"

"Çünkü seni özledim."

Ağzı yarı hüzünlü yarı sevecen bir şekilde kalkıyor. "Ben de seni özledim."

Nick'in parmakları endişeyle tahtaya vuruyor. "Arthur ve Lancelot olarak değil, Nick ve Bree olarak konuşmalıyız. Konuşabilir miyiz...?"

"Bekle," diye ısrar ediyorum.

Kaşlarını çatar, gözleri Lancelot'un bundan sonra ne olduğunu hatırlamak için ileri geri gidip gelir. "Ne için? Daha çok kadeh kaldıracağız ve sonra..." Gözleri kısılıyor, yeniden yaşayabileceğimiz anlardan daha güçlü bir anı yakalıyor. "Peki ya taç?"

Yutkunuyorum. "Evet. İşe yarayıp yaramadığını görmek için bekleyelim. Oynayalım." Salonun girişine doğru eğiliyor ve deneyimin boşa gitmemesi için dua ediyorum. Anıyı ileriye taşıyacağım.

"Neyin işe yarayıp yaramadığını görmek için mi?" Nick soruyor. "Sen ne yaptın?"

Kapılar gürültüyle açılır ve uzun pelerinli, kukuletalı bir figür içeri girer, kırlardan gelen yağmurla iliklerine kadar ıslanmış, büyü ve sıcaklıkla buharlaşmıştır. Salonda gergin bir heyecan hakimdir. Şövalyeler Merlin'e alışıktır ama tebaa hem büyülenmiş hem de temkinlidir.

Büyücü koridorda sessiz adımlarla ilerliyor, ancak arkasındaki taşta ıslak izler bırakıyor. Bir elinde büyük siyah bir bohça tutuyor. Şövalyelerin yanından geçerek kürsüye çıkıyor, onları selamlıyor ve durup önümde duruyor.

"Efendimiz." Merlin kapüşonunu geriye atarak, kulak uçlarını gizleyecek kadar uzun, gümüşle çizgili kalın, mürekkep siyahı saçlarını ortaya çıkarıyor. Alev alev yanan, doğaüstü olduğu şüphe götürmez altın rengi gözleri yüksek elmacık kemiklerinin üstünden beni inceliyor.

Nick ve ben neredeyse bir sonraki anı kaçırıyorduk çünkü Sel'in atasına bakmaktan kendimizi alamıyorduk. Her yerdeki tüm Merlinlerin yaratıcısı. Sonsuzluk Büyüsü'nün arkasındaki mimar. Tüm bunları görüyoruz ama aynı zamanda bir şeyi, birini arıyoruz. Sel'in bu kambion olan parçasını arıyoruz, burada bile. Merlin fark etmiyor. Bunun yerine, ağır çantayı metalik bir gümbürtüyle masanın üzerine fırlatıyor.

"Sende mi?" Arthur sormuştu ve ben de sordum.

Merlin başını sallar. "Onsuz hayatta kalamazdı. Ve bir daha kimse onu takamayacak. Divanı bozuldu."

Arthur, kumaşı Gölge Kral'ın tacından ayırmak için titreyen elleriyle ayağa kalktı ve ben de öyle yaptım.

Yüksek, tehditkâr ve obsidyen siyahı. O kadar karanlık ki, şu anda bile ışığı emiyor ve tepesindeki avizenin sunduğu küçük aydınlatmayı karartıyor. Eğer güneş taşlarında ısıldayan kulelerden oluşan bir çember varsa, Gölge Kral'ın tacı bunun tam tersidir. Kuleleri gecenin bıçaklarıdır, bir insanın eli kadar uzun, neredeyse hançer gibidirler.

Endişe midemde kıvrılıyor. Valec Gölge Divanı'nı anlattığında Sel sanki bir halk masalından daha azmış gibi davrandı. Bir Zamanlar Doğan dünyasının Arthur hakkında anlattığı hikâyeler kadar inanılmaz, uydurma bir hikâye. Belki Sel'e ve diğer Merlirlere Gölge Divanı'nın bir efsane olduğu öğretilmişti ama ben efsanelerin gerçeklerden sadece yarım ton uzak olduğunu herkesten iyi biliyorum. Ve bu anı Gölge Divanı'nın sadece gerçek olmadığını, Yuvarlak Masa'nın da onunla savaştığını kanıtlıyor.

Ve o sarayın bir zamanlar Arthur'un yendiği bir kralı vardı. Ne Valec'in ne de Sel'in bildiği bir kral. Sonunda tacı avuçlarımin arasında tutup havaya kaldırıyorum. "Gölge Kral düştü ve Divanı dağıldı, liderleri olmadan zayıfladı. Yuvarlak Masa onları büyücümüzün yaptığı Geçit'in ardına, sonsuza dek dünyamızdan men edilmeye zorlayacak!"

Oda patlar. Kutlama gecenin ilerleyen saatlerine kadar sürecektir.

"Onu senden alacağım kardeşim." Koyu renk saçları ve koyu yeşil gözleri olan solgun bir genç kadın masada belirdi, yaklaşımı neredeyse Merlin'inki kadar sessizdi. Arthur onu hemen tanıdı, ben de öyle.

"Teşekkür ederim, Morgaine." Tacı, avuçlarını açmış bekleyen Morgaine'e uzatmaya başlıyorum ki Merlin elime engel oluyor ve o tacı alamadan ağır başlığı kaldırıyor.

"Şimdilik bende kalsın." Merlin'in sesi alçak, öğüt ve endişe arası bir şeyle karışık. "Teşekkür ederim."

Morgaine'in yüzü kızarır ve başını eğerek akıl hocasına küçük bir selam verir. "Özür dilerim. Haddimi aşmak istememiştim." Morgaine önce benim, sonra Lancelot'un gözlerini yakaladı ve bir veda mırıldanıp muhtemelen Merlin'le ortak laboratuvarlarına geri çekilmeden önce daha da kızardı.

"Çırağın senin onayını bekliyor büyücü." Gözlerim açılıyor ama Nick sırtarak karşılık veriyor. Lancelot böyle demişti. Senaryoyu takip ediyor. "Belki bundan daha fazlasını da arzuluyordur."

Merlin, Morgaine'in mum ışığının ötesindeki gölgeler arasında kayboluşunu izler. "Farkındayım."

Nick de ben de donup kalıyoruz; ifadeler o kadar Sel'e ait, neredeyse aynı tonda söylenmiş ki Arthur'un bir sonraki cümlesini neredeyse kaçırıyorum. "Lütfen kız kardeşim söz konusu olduğunda 'özlem' hakkında konuşmayı sessiz tonlarda tut ve benden uzak dur."

Lancelot birasını yudumlamadan önce cevap verir. "Üvey kardeşim, bu yüzden yarı sessiz kalacağım."

Merlin, Lancelot'un alaylarına aldırmadan tacı kapalı çantasına geri koyar. "Onu güvende tutacak kişi ben olacağım kralım." Önce bize, sonra odaya bakıp tekrar geri döndü. "Hepsi bu kadarsa...?"

Yutuyorum. Ya şimdi ya da asla. Ben Arthur'un anısındaki Bree'yim. Bu geçmiş değil; bu bir rüya değil. Yeniden yaratılmış bir deneyim. Yönlendirebileceğim bir deneyim. Nick yanımda soluk soluğa kalıyor; ne yaptığımı biliyor. Merlin'in Gölge Kral'ın tacının üzerinde duran gümüş halkalı parmaklarına doğru uzanıyorum. Tenimiz birbirine değdiğinde nefesimi tutuyorum. Oda titriyor. Hafıza titreşiyor.

Sahnenin geri kalanı donuyor... ve bu kanın yürüdüğü dünya bizim. Sel elime bakıyor.

Sel'in gözleri parmaklarımdan bileğime, bileğimden dirseğime, dirseğimden omzuma ve yüzüme doğru ilerliyor. Görüş alanı genişliyor. Gözleri Nick'i görüyor. Keskin bir nefes alıyor, sonra iki kelime söylüyor.

"Lanet olsun."

Nick ayağa kalkıyor, gözleri kocaman ve parlıyor. "Sel?" "Nicholas?" Sel nefes alır.

Nick ilk önce uzanıyor, sağ eliyle Sel'in omzunu kavriyor, onu masanın üzerine doğru çekiyor ve Sel'in ensesini kavrayacak şekilde kayıyor. Sel'in sağ eli de Nick'in sağ elinin aynası oluyor ve sonra alın altına geliyorlar, gözleri kapalı, aylardır ilk kez birbirlerinin havasını soluyorlar.

Birbirlerine bağlanmalarını izlerken, Sel'in bana sunduğu, istediğimi bildiği duygunun burada olduğunu fark ediyorum. Bu ikisinin arasında ve hepimizin arasında. Güvenlik

göğsümde ısınıyor, başka bir duyguya doğru genişliyor, aynı anda hem acı verici hem de güzel bir şeye dönüşüyor.

OceanofPDF.com

51

Yemek salonunun üzerinde kalenin içine oyulmuş kaba yontma taştan bir balkon var. Kutlamanın geri kalanı donmuşken, söze dökülmemiş bir anlaşmayla, üçümüz orada kalamayacağımıza karar verdik. Bir kalabalığın varlığını görmek ya da hissetmek istemedik. Kıvrımlı taş merdivenleri üçer üçer çıktık, her adımda sessizlikte bir düşünce ya da soru daha oluşuyordu.

Tepeye ulaştığımızda grup olarak geniş duvara doğru ilerliyoruz. Gökyüzündeki bulutlar kalın ve muazzam, arkalarındaki dolunay tarafından aydınlatılmışlar. Hendeğin ve duvarın karşısında, bir su kütlesi gökyüzünü yansıtarak ışığı yansıtıyor.

"Bir anı gibi," diye mırıldanıyorum.

Sel ve Nick bakışlarımı takip ediyor. Sel, Nick'ten daha uzağı görüyor ve gölün diğer tarafındaki kıyıyı tarıyor. "Anı gibi olan nedir?"

"Gölün üzerindeki yansıma," diye açıklıyorum. "Yukarıdaki gökyüzüne benziyor ama küçük farklılıklar var. Sudaki hareket. Biri korunurken diğeri değişiyor."

"Anlıyorum." Sel sudan uzaklaşıp duvara yaslanarak bize bakıyor. "Arthur'un anısının içindeyiz ama şimdilik ondan uzaklaştık."

Nick iki dirseğini de taşa dayayarak balkonun üzerine eğiliyor. İkimiz de bir sonraki adımın ne olacağını bekliyoruz.

"Senden kendini açıklamanı istemeyeceğim," diye başlar Sel. "İstesen de yapabileceğimi sanmıyorum," diye yanıtlıyor Nick. "Sana şimdi nerede olduğunu soracağım. Eğer güvendeysen." Nick cevap verir. "Güvendeyim."

Sel, Nick'in diğerlerine cevap vermesini bekler. Gözlerini kısar, taş Aoor'a dik dik bakar. Çenesini sıkar. Cevabın gelmeyeceği belli olunca küfreder. "Lanet olsun sana, Nicholas."

"Zamana ihtiyacım var," dedi Nick sakın bir sesle. "Hiç kendime ayıracak zamanım olmadı Sel." "Ne kadar zaman?" Sel talep ediyor. "Ne yapmak için?"

Nick ellerini birleştirir. "Bunu nasıl durduracağımızı bulmak için." "Savaş mı?" Ben soruyorum.

Başını sallıyor. "Döngüyü durdurmak için."

Nefesimi içime çekiyorum. Sel'in sesi alçak ve tehlikeli. "Bu döngüyü durdurmanın tek bir yolu var Nicholas ve bunu düşünmesen iyi edersin."

Nick'in başı dönüyor. "Tanrı aşkına, Selwyn. *Sence gerçekten* Bree'yi öldürebilir miyim?"

"*Gerçekten* kendini açıklaman gerektiğini *düşünüyorum!*" Sel karşılık verir.

İşler kızışmadan aralarına giriyorum. "Hayır, öyle düşünmüyor!" Nefesimi bırakıyorum. "Ama etrafta böyle çok şey var."

Nick Aips ikimizle de yüzleşti. "İşte bu yüzden başka bir yol bulmak istiyorum." "Ne yolu?" Sel soruyor.

Nick yemek salonunu işaret ediyor. "Burası Tarikat'ın başlangıcı. Bunun farkındasınız, değil mi? İlk başta yüz elli şövalye vardı, sonra Merlin tarafından geliştirilmiş ve soylarına güç bağlayan on üç kişi oldu -Ama şuradaki? Bu toplumun başlangıcı. Halkın övgüsü. Övünme. Güç gösterisi, düşmanımızın tacı. Kibir, organize."

Sel kollarını kavuşturur. "Ne demek istiyorsun?"

"Bu, yüzyıllardır çocuklardan ve ailelerinden bir şeyler almanın başlangıcı." Fury Nick'in yüzünü buruşturur, dudaklarını geri çeker. "Tarikat üçümüzün de annesini öyle ya da böyle aldı. Babam eylemleri yaptı, onun sadık bir piyadesiydi, ama o bile yolsuzluk olduğunu gördü. Politik oyunlar. Küçük, şeytani bir bozuk saat bile günde iki kez doğruyu gösterir."

"Yine de onun için öldürdün," diye düşünüyor Sel.

"Zhao'yu babam için öldürmedim." Nick'in gözleri yanıyor. "Onu kendim için öldürdüm." Sel'in gözleri giderek büyür. "Bu konuya... geri dönmeliyiz."

Nick bir elini saçlarında gezdiriyor. "Tarikat bizden çocukluğumuzu aldı, Sel." Bana bakıyor. "Eğer geri dönersem, Vekiller birlikte olmamıza asla izin vermezler, B, tabii yaşamama izin verirlerse."

Sel gözlerini deviriyor. "Bree'yle birlikte yatmanıza asla izin vermezler, demek istiyorsun." Çenem düştü. Kolunu tokatlama isteğine karşı koyuyorum.

Nick ona ters ters bakar. "Kaba olma. Bundan daha fazlası var ve sen de bunu biliyorsun. Birbirimize sağ salım ve bir bütün olarak geri dönsek ve Vekiller ortadan kaldırılsa bile Tarikat'ın mantığı hâlâ geçerli olacak. Bu döngü devam ettiği sürece kimse Lancelot Soyu ile Arthur Soyu'nun iç içe geçmesi riskini almayacaktır."

"Sorum hâlâ geçerli. Bree'ye zarar vermeden döngüyü nasıl durdurabileceğinizi düşünüyorsunuz?"

"Ben... Bilmiyorum." Arkasını dönüp tekrar balkona doğru eğiliyor. "Ama bir yolu olduğuna inanıyorum."

"*İnanabiliyor* musun? Şu çizgi filmdeki böcek gibi konuştuğunun farkındasın, değil mi? Hayallerinin gerçekleşmesi için bir yıldıza dilek diliyorsun?" Sel alay ediyor.

"Bence başka bir yol da olabilir," diye mırıldandım. "Ve o Jiminy Cricket'ti." Sel kaşlarını çatı. "Affedersiniz?"

Nick avucunun içine doğru homurdanıyor. "*Pinokyo*'dan."

Sel ikimizin arasına bakıyor. "İkinizle birlikte sıkışıp kaldığıma *inanamıyorum*." Gerginlik azalıyor ve ben gülümsüyorum. "Öylesin, biliyorsun. Bizimle sıkışıp kaldın."

Nick aynı fikirde değilmiş gibi bir ses çıkarır. "Hayır. Sanırım *bize* takılıp kaldın, Bree."

"Aynı fikirde olmadığımızı kabul ediyoruz." Balkonun kenarına doğru sürükleniyorum, gözlerim tepede. Bir yıldız arıyorum belki de. Zaman olmayan bu zaman diliminde, gerçek olan bir yerde ve olmayan bir mekânda birlikte olduğumuz için mutluyum.

Sesini duymadan önce Sel'in bakışlarını ensemden, yanağımda hissediyorum. "Mae hi'n brydferth."

"Ne?" diye sordum. Ben dönünce Nick de döndü, o da aynı şaşkınlıkla. Arthur'un hafızası modern Galceyi tanımıyor ve ben de çok az biliyorum. Kelimeleri tanıyorum

"o" ve "güzel" için.

Ya da belki Nick'in kafası benim kadar karışık *değildir*, çünkü Sel'in oyununu çoktan anlamış gibi yüzüne yavaşça, gülerek bir gülümseme yayılıyor. Kalçasını duvara yaslayıp beni Kral Büyücüsü'nün yanında izliyor, gözleri alay ediyor. "Ydi, mae hi. Yn *dragwyddol*."

Belki de son kelime "sonsuz dek" idi. "Sonsuza kadar güzel" mi? Hayır, "her zaman"? Susuyorum, sonra surat asıyorum.

"Arthur yüzünden sadece Eski Galce konuşabiliyorum, modern değil. Bunun adil olmadığını biliyorsun."

"Biliyoruz," diye birlikte cevap veriyorlar ve gülüyorlar. Aralarında paylaşılan nadir mizahı izlerken kızmak çok zor. Onları en son ne zaman birbirleriyle şakalaşırken görmüştüm? En son ne zaman gülümsemeleri birbirlerininkini yankıladı? Buna şahit olunca kalbimde bir şeyler gevşiyor: uzun süre birlikte yaşamamanın verdiği aşinalık, Yeminlerin dışında ve onlara rağmen kurulan bağlar, Sel ve Nick'in frekansına göre ayarlanmış anlayışın dalga boyu.

Sel iç çeker, duraklar. Boğazını temizler. "Mae hi'n gweld dy eisiau di." Tek kelime anlamıyorum ama yüzündeki ifadeden ruh halinin biraz değiştiğini anlıyorum. Nick, Sel'den bana bakıyor ve yüzümdeki uzun, ciddi bakışları bunu gösteriyor.

Nick yumuşak bir sesle, "Mae hi'n gweld dy eisiau di hefyd," diye cevap verir. Sel başını sallar. "Mae gen i ofn *amdani*, Nicholas...." "Korktum" mu dedi? "Onu" mu? Sel korkuyor mu... benim *için* mi?

Nick Sel'e bakıyor, gözleri ciddi. "Dwi'n hyderus y medri di gadw hi'n ddiogel."

Sanırım yeterince duydum: Güven, sen, onu güvende tut.

Sel'in kahkahası içi boş, boş bir havlama. "Yapmamalısın, yaptığım onca şeyden sonra olmaz. Son birkaç haftadan sonra olmaz. Sonra-" Kısa kesiyor. "İblisim şimdilik uzakta ama onunla bana güvenmemelisin."

Nick başını öne eğerek Sel'in sözlerini ve yüz ifadesini değerlendirir.

Göz göze geliyorlar ve ikisini de daha fazla sorgulamamak için kendimi zor tutuyorum. Çünkü İngilizce konuşuyor olsalar da bir şeyleri kaçırıyorum.

Sonra anladım: Sel, Nick'i beni *koruması* için ona güvenmesi konusunda uyarmadı. Nick'i benimle ona güvenmesi konusunda uyardı. Çünkü Sel de bana karşı kendine güvenmiyor.

Nick'in Sel'in büyücüsünden haberi yok. Yalanları. Ama biliyormuş gibi cevap veriyor. "Dwi yn," diye mırıldanıyor, sonra da tercüme ediyor. "Sana güveniyorum."

Bu bana Sel'e kendi adıma cevap vermem için bir itici güç veriyor, çünkü o birçok şey ama aynı zamanda benim arkadaşım. Ve şu anda, sadece bize ait olan bu dünyada, tehlikeden uzak, zamanın içinde kendimize ait bir tür koruyucu kubbede, bunu ikimizden de duymaya ihtiyacı var. "Ben de istiyorum."

Başlarını bana çevirdiler. Nick'in bakışları yumuşak ve sevecen. Sel Aushes, ama tek kelime etmiyor.

Ve bu sorun değil.

Etrafımızdaki sahne çatırdıyor, bulanıklaşıyor, sonra netleşiyor.

"O da ne?" Sel sorar. Gözleri tetikte, değerlendiriyor. "Neler oluyor?" Titreyerek nefes alıyorum, belirsizlik göğsümün derinliklerine işliyor. "Bilmiyorum...."

Nick, "İkimizi de buraya sen getirdin," diye cevap verir. "Bu Arthur'un hafızasında büyük bir kesinti demek."

Ayaklarımızın altındaki tuğlalar titriyor ve şeffaflaşmaya başlıyor. Tepede, gece gökyüzü doğaüstü bir şekilde kararıyor. "Bu dünya dengesiz..." Sel'in dudağı kıvrılıyor. Aramıza bakıyor. "Burada yaralanabilir miyiz? Ölebilir miyiz?"

"Bilmiyorum," diyorum. Ama henüz gidemem. Nick'e bakıyorum. "Nick, lütfen sana gelmemize izin ver-"

Dudağını kemiriyor. "Yaşamak için Tarikat'ın bize gösterdiğinden başka yollar da var." Başını sallıyor. "Ben... Ben gördüm."

"Neyi gördün?" Sel haykırır.

Ama Nick cevap veremedi kan yürüyüşü bir ayna gibi kırıldı. Üçümüzün arasında uzay ve zaman boyunca uzanan pürüzlü çizgiler belirdi ve bizi kendi soylarımıza, gerçek dünyaya geri böldü.

"Nick!" Nick'e uzanmak için hamle yapıyorum ama elim görünmez bir duvara çarpıyor. "Dikkatli ol, B," diyor Nick. Gözleri Sel'inkilere kayıyor. "İkiniz de güvende olun."

Gözler

kapalı.

Gözler

açık.

Ve Sel ve ben bir kez daha ormandayız.

Gözleri karanlıkta sarı sarı parlıyor, çenesi bir sıkılıp bir açılıyor. Gecenin sesleri aramızdaki sessizlikte kayboluyor.

52

Volition'da sonraki birkaç gün sessiz geçti. Lu ve Hazel etrafta dolaşıp bana kızgın olmadıklarını ve ataların biraz sarsılmış ama iyi olduklarını söyleyerek güvence veriyorlar. Valec kök dalgalanması söylentilerini duymadığını bildirdiğinde hepimiz daha rahat nefes alıyoruz.

Bir gün bahçede arkadaşlarımla yanındayken Lu'ya annemin bileziğini gösterdim ve aslında onun hakkında konuştum. Yakın ailem, annem, babam hakkında sorular soruyor. Her nasılsa burada, kayıp, ölüm ve kederin ağır varlığı arasında ondan bahsetmek daha kolay oluyor. Belki de onu gördükten sonra, yaşarken ama burada değilken, daha kolay oldu.

Bir haftadan uzun süredir köke dokunmamıştım ama bir sabah Lu'ya Arthur'u çağırmadan aether kullanma pratiği yapıp yapamayacağımı sordum. O da bunun iyi bir fikir olduğunu kabul etti. Eğer İrade'nin ataları bundan hoşlanmazsa, bize hemen haber vereceklerini söylüyor.

Sel ve ben öğle yemeğinden sonra açık bir alana gitmek için gruptan ayrıldık, ancak fazla uzaklaşmadan bizi durdurdum ve geldiğimiz yoldan geri döndük.

"Sel bizim iznimizle gücünü buraya çağırabilir mi?" Ben soruyorum. Lu ve Hazel ön verandadaki sallanan sandalyelere yerleşiyorlar. "Yoksa sadece bariyerin dışında mı?"

Lu başını sallar. "İzin verirseniz, elbette. Bazıları burada bir Merlin'in pratik yapmasına izin vermememiz gerektiğini söyleyebilir, ancak bu insanlar bir Kanbiçinin burada pratik yapmasından da endişe duyabilirler. Sonuçta, hiçbiriniz bu bariyerin içinde başka birine zarar veremeyeceksiniz. Eğer deneseydiniz, atalarınız geri dönerdi. O yüzden." Omuz silkiyor ve yüksek sesle sesleniyor, "Devam et, Merlin. Bana tüm bu yaygaranın nedenini göster."

Sel aramıza bakıyor, gözlerinde beklemediğim parlak bir ışık var. Daha önce hiç öylesine bir şey yaptığını görmemiştim. Yüzündeki ifadeye bakılırsa, hiç görüp görmediğini de bilmiyorum. "Teşekkür ederim Lu," diyor Sel. Ona acele et işareti yapıyor.

Yavaşça, sanki emin değilmiş gibi, Sel avuçlarını yukarı doğru bükerek parmaklarını nazik bir çekme hareketiyle hareket ettiriyor. Aether avuçlarına akar ve kısa, rahatlamış bir kıkırdama çıkarır.

Gülüyorum. "Aradığında orada olmayacağından mı endişelendin?" "Biraz."

Derin bir nefes alır, gözleri kapanır. Gümüş-mavi aether avuçlarına doluyor, bileklerini ve kollarını sarıyor, dövmeleri boyunca dönüyor. Rüzgâr ayaklarından yukarıya doğru dönerek, uzuvları tamamen Aame, güç ve ışık olana kadar mavi ve gümüşten tutamlar getiriyor.

Sel'in gözleri nihayet açıldığında, ağzı boyunca kıvrılan pervasız sırıtış tek uyarımızdır.

Bir Aash'ta bilekleri önce yukarı, sonra aşağı uzanıyor ve aether yer boyunca sabit bir ritimle ondan dışarı yayılıyor. Bileklerini döndürdüğünde, ışık etrafımızda yükseliyor, bir bulut gibi genişliyor ve sonra patlıyor, mavi korlar gibi yağıyor. Minik 1rework'ler kıvılcımlanıyor ve yere çarpmadan önce patlayarak yok oluyorlar.

Lu alkışlıyor. "Etkileyici bir ışık gösterisi. Ben de Merlinlerin sadece silah yapımında iyi olduğunu sanırdım."

Sel'in başı geriye eğik, eter etrafına düşerken yüzünde yavaş bir gülümseme var. "Ben de öyle."

Ertesi gün William karşımda bir tabureye oturdu, ben de onun önünde çimlerin üzerinde durdum.

"Aether biz istediğimiz için dökülür ve şekillenir, tıpkı Yeminlerin yalnızca onlara uymaya tam olarak niyetlendiğinizde işe yaraması gibi." İki kolunu da avuç içleri yukarı bakacak şekilde uzatır. Solunda hiçlikten kristal bir eldiven oluşturuyor, sonra daralmış gözlerle onu serbest bırakıyor, sadece sağında bir eldiven haline getirmek için.

"Nasıl bu kadar çabuk yapabiliyorsun?" Ben soruyorum.

"Çünkü Scion yapıları her zaman aynıdır," diyor Sel. "Merlinler teknik olarak istediğimiz yapıları yaratabilir." Sel sırtıyor ve iki elini de 1'likler halinde sıkıyor. Aether zırhı yerine oturuyor, William'ın daha öğretici gösterisinden daha hızlı ve herhangi bir Scion'unkinden daha eksiksiz. Bir kaskı bile var.

William alkışlıyor. "Show-oP," diye mırıldandım.

"Belki Bree de istediğini yapabilir," diyor Alice yerde oturduğu yerden. Çalışmalarımızı göremiyor ama mekaniği duymak hoşuna gidiyor.

Omuz silkiyorum. "Belki."

"Belki değil." Sel bana doğru yaklaşıyor. "Aames'inin ellerinin ve kollarının etrafında ham ve gevşek olduğunu gördüm. Bir kalkan bile oluşturduğunu gördüm. Sen ve ben o gece Erebus'la ormanda büyücü Aame'sinden daha kontrollü bir şey yaptık. Odaklanmıştı, bir bomba gibiydi."

"Yine de o sendin," diye belirttim. "Ben sadece sana hammaddeleri verdim."

Başını sallar. "Hayır. Bunu birlikte yapmıştık. Tekrar dene."

Arthur'un zırhını aramaya çalışıyorum. Bir saatlik çalışmadan sonra en fazla bileklerime gevşekçe geçirilmiş bir çift bilezik bulabiliyorum. Dokunulduğunda sert ama deri gibi yumuşak ve o kadar sıcak yakıyorlar ki neredeyse hemen bırakmak zorunda kalıyorum.

Yaptığım hiçbir şey beni bir Shadowborn saldırısından koruyamaz.

"Döküm hem inanç hem de niyettir," diye tekrarlıyor William. Aether'i yavaşça büyüyen gümüş bir sis halinde üzerine çekmek için parmaklarını Aexes'lemektedir. "Aether'in etrafımdaki havada olduğunu *biliorum*, her ne kadar onu aktif olmayan haliyle göremesem de. Ama niyetim onu görmeden önce kullanmaya kararlı. Orada olduğunu bilerek onu kendime çağırıyorum."

"Sana da böyle mi hissettiriyor Sel?" Alice soruyor. Sel bana bakıyor. "Hayır."

"Çok yardımcı oldu." Alice gözlerini devirir.

"Valec'le ormanda zırh yapıyorsun," diyor Sel bir gün, hayal kırıklığı yüzünden okunuyor.

"Bunun için Arthur'a yalvardım."

"Yine de rol verildiğinde hâlâ kendindeydin. Bu yüzden biraz dürtülmeye ihtiyacın olup olmadığını göreceğiz."

"İght mı demek istiyorsun?" "Aynen öyle."

Bazı şeylerin İrade sahasında gerçekleşmeyeceğine dair konuşulmayan bir anlaşma var. Bu yüzden, bu seans için dördümüz bariyerden geçerek ağaçların yakınındaki Aat alanına gidiyoruz.

Kuşlar tepemizde ısıklık çalıyor. Buradaki ağaçlar yakında yapraklarını dökcek. Bu hafta değil ama muhtemelen bir sonraki hafta.

Sel, tercih ettiği silah olan quarterstaP'ı bir araya getiriyor ve bana doğrultuyor. "Gidelim, Crown Scion. Merlin hızı yok ve şimdilik güç konusunda kendimi tutacağım." Ellerim için daha küçük, parlak bir staP 1t olan başka bir silah yapıyor ve onu bana uzatıyor. "Senin için silahını bile yaparım."

William ve Alice'ten birkaç vuu.

Ben cevap vermeyince William kenardan seslendi. "Kendini iyi hissediyor musun?"

"Evet," diyorum. "Sadece-"

"Niyet."

Elimde aether staP'ın ağırlığını hissederek seçtiğimiz açıklığa doğru yürüyorum. Bileğimi döndürüyorum. Haftalardır bir silah tutmadığım için garip hissetmeyi bekliyorum... ama hissetmiyorum. Sol elime geçiyorum -Arthur'un tercih ettiği tutuş- ve orada da kendimi evimde gibi hissediyorum. *Hah*.

Dövüş başlıyor. Ağır sopayla ileri atıldım ve Sel vurdu.

Yoldan çekiliyor. Onu etkisiz hale getiriyorum, ama elindeki çubuğun düşmesine izin veriyor ve havada yeni bir tane çekiyor. Çok yavaş. İleri itiyorum ve momentumumu onu devirmek için kullanıyorum ve çimlerin üzerine saçılmış yaprakların üzerinde dönmeye başlıyoruz.

Sel beni bir, iki kez yuvarlıyor. Sol dizimi geriye çekecek kadar dönmeyi başarıyorum. -Ve göğsünü tekmele.

Arthur'un gücü onu *uçurur*. Aat'ı bir gümbürtüyle omurgasının üzerine düşürüyor. Çarpan kalbim göğsümde tekliyor. "Sel!"

Kahkahası ilk bana ulaştı. Bir hamlede iki bacağını da içeri çekiyor ve ellerini kullanmadan mükemmel bir sıçrayış gerçekleştiriyor - bir hamlede öne doğru sıçrayıp çömeliyor. Sırıttıyor, dişleri alt dudağında. "Oh, bu çok eğlenceli."

StaP'ını kaldırdığında, ışık etere çarpıyor ve yakıcı kırmızı bir ısı atımı zihnimden geçerek sağ gözümün arkasındaki boşluğu deliyor. Silahımı çimlerin üzerine bıraktım ve bir iniltiyle öne doğru eğildim.

Ağaçların üzerini bir kat kırmızıya boyayan bir sahne gözümün önünden geçiyor.

Daha önce gördüğüm hatıralarım, ansızın yükseliyor.

Fransız Mahallesi'nde yürüyorum. Yakınlarda bir trompet uluyor ve altında bir piyano dans ediyor. Havada caz var.

Siyah bir adam bana doğru yürüyordu. Kan kırmızısı gözbebekleri,

araştırıyor. Titriyorum. Parmak uçlarım yanıyor.

Gözleri pençeleyen, arayan bıçaklar gibi tenimi tırmalıyor. Kendimi soyulmuş hissediyorum. İfşa oldum.

Şimdi daha yakın. Ellerim yumruk oluyor - kalabalık çok yoğun, kaçacak yer yok. Dişlerimi sıkıyorum, hazırlanmak için göğsümün içindeki alevleri açıyorum, son ana kadar bekliyorum - adam yanımdan geçip gidiyor.

Gitti.

"Bree!"

Nefes alıyorum, manzarayı ciğerlerime çekiyorum ve görüş alanımdan uzaklaştırıyorum. Duman gibi, vücuduma geri çekiliyor.

Sel ve William önümde diz çöktüler. "Ne oldu?"

Topuklarımın üzerinde geriye doğru sallandığımda Sel çoktan ayağa kalkmıştı. Gözlerinde sorularla bana bakıyor. Ayağa kalkıyorum, terli avuçlarımı kot pantolonuma sürtüyorum. "Bilmiyorum."

"Ne gördün?"

"Sanırım Emmeline'den kalan bir kanama."

"Hangi kızdı o?" Alice sorar.

"Avcı'nın bulduğu ve ölürken izlediği kız."

Jessie iki farklı şehirde iki beyaz adam gördü, Emmeline New Orleans'ta bir Siyah adam gördü ve hepsini gören tek kişi benim. İlk kez,

Acaba Avcı tek bir iblis değil de birkaç tane mi? Ya da tek bir görev için birlikte çalışan gezici bir iblis mahkemesi. *Gölge Mahkemesi*.

Gördüklerimden sonra her şey mümkün gibi geliyor.

Ürperiyorum. Emmeline'in anısından kalan adrenalın ve korku hâlâ derimin altında. Ama o başka bir zamandı ve Avcı burada değil. "Tekrar gidelim mi?" Sel'e soruyorum.

"Hayır. Bugünlük bu kadar eğitim yeter." Sel'in gözleri etrafımızdaki ağaçlara kaydı. "Seni uyarıyor olabilir. Hadi bariyerin içine geri dönelim."

Ertesi gün, ana evin merdivenlerinden çıktığımda ahırın önündeki çimenlikte iki uzun piknik masasının birleştirildiğini ve her iki ucunda da balonlar olduğunu görünce duraksıyorum. "Bu da ne-"

"Sürpriz!" Arkadaşlarım tezahürat yapıyor ve alkışlıyorlar, sonra Hazel bir tepsi dolusu kek getiriyor ve bu ilgiden başım dönüyor.

"Ne-"

"Küçük bir kuştan doğum günün olduğunu duydum," diyor Mariah, masanın ucundaki bir sandalyeye bağlanmış tek bir balonun olduğu yere doğru süzülerek.

"Benden duymuş," diye düzeltiyor Alice. "Annen bize hatırlattıktan sonra."

"Alice," diye fısıldıyorum, duygulanarak.

Beni kollarıyla sarıyor. "O da bunu isterdi, ben de bunu istiyorum. Bu yüzden inat etme, sadece gülümse ve pastayı ye."

Ben de ona sarılıyorum. "En iyi emirleri sen verirsin." "Ve bunu asla unutma."

Gözlerim yaşıyor. "Tüm bunlar olurken sen burada olmasaydın ne yapardım gerçekten bilmiyorum."

Bırakmadan önce beni sıkıyor. "Üzgün ol, kek yememe, su içmeyi unutma-"

"Tamam, tamam!" Gülüyorum.

"Burada dekorasyon adına pek bir şey yok." Mariah geniş bir gülümsemeyle balonlara bakıyor. "Ama yine de doğum günün kutlanacak bir şey."

Beni koltuğa oturtup bastırmasına izin veriyorum ve "Mutlu Yıllar" şarkısını gürültülü bir şekilde söylüyorlar. Sel yakındaki bir ağaca yaslanıyor. Şarkı söylemiyor ama

biraz mırıldanmış gibi görünüyor. William tek bir mumla bir keki bana doğru iterken Alice hızlı bir kucaklaşma için yanıma kayıyor.

Etrafımda toplanan arkadaş grubuna bakıyorum ve onlar beni kutlamak için bir an ayırabiliyorsa, belki ben de yapabilirim diye karar veriyorum. Mumu söndürüyorum ve savaşı bir geceliğine bırakıyorum.

Gece yarısından sonra bahçede tek başıma oturduğumda, bırakın kendimi, herhangi bir şeyi kutlamayalı ne kadar uzun zaman olduğunu fark ediyorum.

"Hey, doğum günü kıızı."

Sol tarafımda bir yerden Sel'in gözlerini yüzümde hissediyorum. Gülümsüyorum. Bahçe duvarından aşağı atlıyorum ve onun dikkatini çektiğim yöne doğru ilerliyorum. "O benim."

Sel, elleri ceplerinde, gölgelerin arasından çıkıyor. "Doğum gününün Kasım'da olduğunu bilmiyordum."

"Doğum gününün ne zaman olduğunu bildiğimden değil." Küçümsüyor. "Haziran."

"Ah," diyorum gülümseyerek. Tanışmamızdan sadece birkaç ay önce.

Omzumun üzerinden bakıyor. "Yakında içeri mi gireceksin?"

Ahıra dönüp bakıyorum, her yerde ışıklar yanıyor. Sesler, hala konuşuyorlar. "Hayır. Sadece sessizlik istedim."

Başını sallıyor ve boğazından bir düşünme sesi çıkarıyor. "Sana bir hediyem var," diyor. "Eğer istersen."

Kaşları havaya kalktı. "Bana hediye mi aldın?"

Yaklaşıyor. "Bu bir..." Omuz silkererek etrafına bakınıyor. "Bu bir hediye, hediye değil."

"Tamam." Bir kahkaha attım. "Şimdi gizemli çocuk kim?"

Sırıttırıyor. "Ben hep böyleydim." Elini uzatarak omzunun üzerinden geriye doğru işaret ediyor. "Bariyerin diğer tarafında. Çok uzak değil. Bölgeyi daha önce keşfetmiştim."

Parmaklarını kavıyorum, tenimdeki elektrik fermuarını tamamen bekliyorum. Hayal kırıklığına uğratmadı.

Birlikte altın bariyere doğru yürüyoruz ve kenarlarında duruyoruz. Bir elini kaldırıyor, parmak uçları yüzeyin üzerinde geziniyor. "Ana evin etrafında bir tane var,

Fark ettim."

Gözlerim büyüdü. "Bunu hissettin, değil mi?"

Bir omzunu kaldırıyor. "Ben de kendiminkini korumak isterdim. Herkesin her yerde olması gerekmez."

Volition'ın etrafındaki bariyeri itiyorum ve Sel de beni takip ediyor. "Yapabilseydin etrafıma bir bariyer koyardın, değil mi?"

Gülümsüyor ve beni kendine çekiyor. "Beni kışkırtma." Kolumu omzuna atıyor ve başını eğiyor. Sessiz bir rica. Başımı sallıyorum ve beni yukarı çekiyor, sonra tamamız.

Sık ağaçların olduğu bir yerde durdu. Etrafına bakıyorum ama birkaç metreden fazlasını seçemiyorum. "Burayı göremiyorum, biliyorsun."

Kahkahasını duyuyorum. "Biliyorum. Sadece durdum çünkü yolun geri kalanını yürümemiz gerekiyor."

Başımı omzuna yaslayıp gözlerimi kapatıyorum. Yüzüme doğru gelen şeyi göremeyeceksem yukarı bakmamın bir anlamı yok - gerçi biz ilerlerken Sel'in kolu arada bir uzanıp bir dalı yolumuzdan çekiyor. Kendimi onun eterinin kokusunu içime çekmeye bırakıyorum, tanıdık tarçın ve dumanın burnumu yaktığını ve içimi ısıttığını hissediyorum. "Aether imzan geri geldi," diye boynuna doğru mırıldanıyorum. Cevabı alçak, memnun bir mırıltı oluyor. Neredeyse duymaktan çok hissettiğim bir mırıltı.

Sonunda su sesi

duyuyorum. "Bu-"

"Şşt," diyor. "Sürprizi bozacaksın." "Mmn," diye cevap veriyorum.

Beni serbest bırakıyor ve ben de ormanın zeminine düşüyorum. Beni ağaçların son parçasına doğru çekerek, nemli zeminin üzerinde alçaktan sislerin yükseldiği, yıldızların aydınlattığı bir açıklığa götürüyor. Ve orada, en az iki kat yükseklikte, küçük arabalar büyüklüğünde ıslak kayalarla çevrili bir havuza dökülen bir şelale var. "Oha..." Ondan uzaklaşıyorum ve sisin içinden dikkatlice geçiyorum. Dizlerimin etrafında kayıyor ve kırılıyor ama arkamda kalın bir tabaka halinde toplanıyor. Tepkisini görmek için Sel'e dönüyorum ama o suya bakmıyor. Beni izliyor.

"Bu benim hediyem mi?"

Benimle buluşmak için sisin içinden ilerliyor, ayakları yerde sessiz. "Hayır."

Yüzündeki bir şey hızlıca karşılık vermeme engelledi. Sinirden bir titreme. Selwyn Kane'de nadiren görülür. "Ne oldu?"

Kaşları gergin bir şekilde açıklığa bakıyor. "Bu kısmı düşünmemiştim. İşe yaraması için gözlerini kapatmalısın." Bana gülümsüyor. "Ama dürüst olmalıyım, bu noktada talimatları takip etme yeteneğine hiç güvenim yok."

Ona ters ters baktım. "Gözlerimi kapatabilirim." Yanıldığını kanıtlamaktan büyük mutluluk duyarak iki elimi de havaya kaldırdım.

Sözlü olarak karşılık vermek yerine, ellerinin arkamdan üzerime kaydığını hissediyorum. Ellerimi bırakıyorum. "Bana *gerçekten* güvenmiyorsun," diye hayıflanıyorum.

"Bunun için değil." Nefesini kulağımda hissedene kadar küçük bir adım atıyor. "Beni dinlemiyorsun. Sen tanıdığım en inatçı yaratıksın."

Titriyorum. "Ve?"

Bir duraklama. "Ve... sen aynı zamanda şimdiye kadar karşılaştığım ve karşılaşacağım en harika varlıksın. Ve bu dünyada senin yapamayacağın hiçbir şey olmadığına inanıyorum."

Yutkunuyorum. "Ah." Bir süre düşündükten sonra herkesten çok onun anlayacağını düşündüğüm bir gerçeği dile getiriyorum. "Nick gerçekten Arthur'un Scion'u olsaydı ne yapardı diye düşünüp duruyorum."

Sel scoPs. Ben tekrar yürümeye başlayana kadar yavaş adımlarla beni ileri itiyor. "Ne?"

"O daha gençken yanında değildin. Onun tökezlediğini, sonra da kabullenme yolunda mücadele ettiğini görmedin. Seninle tanışmadan sadece iki yıl önce Nick senin yaptıklarının hiçbirini yapmazdı. Lisede asi bir dönem geçirdi."

"Gerçekten mi?" Gülüyorum.

"Korkunçtu." Tiksintiyle homurdanıyor. "Tribünlerin arkasında Onceborn'larla plastik şişe votka içmek."

"Ders çalışmıyor musun?" Nick'in bu görüntüsü karşısında biraz şaşırarak sordum. Tanıştığımızda yıldız bir öğrenciydi.

"Hayır, ders çalıştım," diye yanıtlıyor Sel. "Sarhoşken, bazen."

Ben kıs kıs gülüyorum, o da kıkırdıyor, nefesi kulağımı ısıtıyor. Sessiz şeyleri söylemenin, sessiz soruları sormanın zamanı gelmiş gibi görünüyor, ben de öyle yapıyorum. "Onu özleyor musun?"

İki, üç adım sessizlik. "Bayan'... doğru kelime değil. Bundan daha derin." Bir duraklama. "Sanırım onu özlemiyorsun çünkü onu kanlı yürüyüşlerde görüyorsun ya da görmeye alışkınsın."

Nefes alıyorum. "Kıskanıyor musun?" Bir duraklama. "Tam olarak neyi?"

"Sel, eskiden ona karşı bir şeyler hissettiğini biliyorum. Şimdi hissediyor musun?"

Sel ellerini indiriyor, bana doğru dönüyor. Derin bir nefes alıyor ve başını sallıyor. "Aşık olduğum Nicholas artık yok sanırım, tabii eğer var olduysa. Yani, hayır. Ona karşı hislerim derin ama o yönde değil. Artık değil."

"Hâlâ öyle olmalarını ister miydin?"

Sessizce gülüyor. "Daha önce Nicholas'a karşı hissettiklerim sağlıklı değildi, Bree. Karşılıklı kinle zehirlenmiş bir hayranlıktı. Onun nasıl koruması olacağımı anladım ama nasıl arkadaşı olacağımı anlamadım. Ya da ondan nasıl benim olmasını isteyeceğimi. Bunu istemiyorum."

"O zaman başka bir şey mi diliyorsun?" Cesur hissederek bastırıyorum. "Sağlıklı bir şey mi?"

"Bunun benim için uygun olup olmadığını bilmiyorum." İtiraz edecek gibi oluyor, sonra durup beni inceliyor. "Eğer kendime bu dileği dileme izni verseydim, bu gerçekten bir şey olurdu. Ama dilekler kendimizle oynadığımız tehlikeli akıl oyunlarıdır. Kazanmanın tek yolu oynamamaktır."

Tekrar gözlerime uzanıyor, bir ricada bulunuyor. Başımı sallıyorum ve orman bir kez daha gözden kaybolana kadar ellerini nazikçe yüzüme doluyor. Yürümeye devam ediyoruz. Bir süre sonra, "Mesele şu ki, sen Nick'ten fersah fersah ileridesin, hepimizden ileridesin, sanırım...." diyor. Yutkunuyor. "En büyük umutlarımdan biri bir gün buna senin de inanman, ama ne yazık ki..." Dilini şaklatıyor, sesi sahte bir iyimserlikle çıkıyor. "Çok inatçısın."

Ben huP. "Belki de sırf senin yanıldığını kanıtlamak için kendi aldatmacalarıma inanmaya başlayacağım." Gülüyor. "Lütfen yap."

Bir an için tüm bu alışverişi merak ediyorum. Selwyn karanlıkta kulağımın dibinde, bende neyi sevdiğini söylüyor. Birkaç hafta önce iltifatlarını sorgulayabilirdim. Sebeplerini sorgulayabilirdim. Her bir kelimesinde ciddi olduğuna inanmak istiyorum ama kalbimin küçük bir parçası buna izin vermiyor. Bu düşünceden kurtulamıyorum.

Sesi yalanlarda olduğu gibi gerçeklerde de aynı bal gibi. Boğazımı temizliyorum.
"Daha varmadık mı?"

"Neredeyse."

Bekliyorum, dinliyorum. Burada cırcır böcekleri var. Akan suyun altında bir trıl. Buğu ve serpinti ara sıra burnuma çarparak birbirine karışıyor. Ve Sel'in elleri alnımda sıcak, gözlerimin üzerinde nazık.

"Tamam," diye fısıldıyor ve hediemi göstermek için ellerini indiriyor.

Açıklık öncekinden çok ama çok daha parlak - çünkü yanıp sönen ışıklarla dolu. Etrafımızda dolanıyorlar, ışıklar tembelce yanıp sönüyor. Orada, sonra tekrar görünmez oluyorlar. O kadar çoklar ki tek bir böceğı bile takip edemiyorum, bunun yerine nazık, yavaş ışık patlamalarıyla evrelendiğimi hissediyorum. Durduğumuz yerde dönüyorum, aynı anda hem başım dönüyor hem de keyifleniyorum. "Çok fazla var...!"

Sel başını sallıyor. "Onlar için sezonun sonları. Hâlâ burada olacaklarını sanmıyordum ama bu açıklığı seviyor olmalılar." Merakla beni izliyor. "Sen beğendin mi?"

Sırıttıyorum. "Bayıldım."

Gülümsemesi pervasızlaşana kadar büyür. "Yapacağımı biliyordum."

Kollarımı boynuna doladım ve sormadan sarılmak için onu aşağı çektim. Bir süre sonra kolları belimi sarıyor. Bu kez yüzünü boynuma ve omzuma yaslayan o oluyor ve "Mutlu yıllar Bree" diye mırıldanıyor.

Hafifçe geri çekiliyorum. Beni bırakıyor, yüzü şüpheli bir hal alıyor.

"Bu senin soru yüzün," diye mırıldanıyor.

Başımı salladım. "Evet."

"Devam et."

Dudağımı kemiriyorum, kendimle savaşıyorum. Hiçbir şey söylememek daha kolay olurdu. Sel'in gözleri düşünceli. Sabırlı.

Kelimeleri sessiz bir telaşla serbest bırakıyorum. "Bana Cariad dedin." Kaşlarını kaldırdı. "Dedim."

"O zamanlar bunun ne anlama geldiğini bilmiyordum."

Kendini toparlamadan önce göz kapakları titrer. "Ben... farkındaydım.

Ne olmuş yani?" "Yani, bunun hakkında konuşmak istiyorum," diye ısrar ediyorum. "Ne demek istediğini."

Onun kuru kahkahasının sesini beklemiyordum, eğlence ile kenarlı. Ya da hayal kırıklığı ve şaşkınlıkla karışık bir ifade. "Gerçekten mi? Aylar önce söylediğim bir şey üzerine Galce dersi almak istediğın zaman şimdi mi?"

"Kibar ol, bugün benim doğum günüm," diye karşılık veriyorum.

Bir an bana baktı. "Pekâlâ." Sesi alçak ve dikkatli. "Bu bir ifadeydi, soru değil. Ve eğer bunu tartışacaksak, bundan saklanmadığınızı hissetmeyi tercih ederim. Bu yüzden, bunu tekrar söylemeni istiyorum, lütfen."

Sesindeki üst ton bir meydan okumanın tonu, ancak bunun altında Sel'den nadiren duyduğum bir şey var: kırılğanlık.

Çenemi kaldırıyorum ve her kelimedede bakışlarını tutarak kendimi tekrar ediyorum. "Bana Cariad dedin."

"Ben yaptım." Bir adım daha yaklaşıyor, tekrar konuşmadan önce gözleri benimkileri arıyor. "Sorunuz bu mu? İngilizce çevirisini söylememi mi istiyorsun?"

Başımı sallıyorum ve kaşları kalkıyor. "Hayır. Geçen gün William'a sordum."

"Ah," diyor şaşırarak. "Anlıyorum."

Bakışları altında irkildim. Utanç duygumu gizlemek için gözlerimi deviriyorum. "Bu arada, ben oradayken o kan yürüyüşünde benim hakkımda Galce konuştuğunuz için sana ve Nick'e hâlâ kızgınım."

Buna kanmaz. "Hayır, değilsin."

Ona bakıyorum, kalbim göğsümde gümbür gümbür atıyor. "Birazcık."

Alnında keskin bir şey belirdi. "*Bu* yüzden mi şimdi bunu gündeme getiriyorsun? Ne demek istediğimi mi soruyorsun? Seni terk ettiği için Nicholas'a kızgın olduğun için mi?"

Çenem düştü. "Hayır! Öyle değil. Ona kızgın değilim. Hiç de olmadım. Daha fazla... acı."

"Ah." Burun delikleri açılıyor ve sesi Aat'laşıyor. "Yani Nicholas seni incittiği için söylediklerimi neden söylediğimi mi soruyorsun?"

Neredeyse şoktan boğulacaktım. "Hayır. Tanrım, Sel. Hayır."

Gözlerini kısar. "O zaman neden bu konuyu şimdi açıyorsun, Briana?"

Ama suçluluk duygusu soğuk ve düzenli bir damlayla boğazımın arkasına sızıyor. Dilim ağzımın içinde donmuş gibi hissediyor. Nick burada olsaydı, Sel ile bu konuşmayı en başta tekrar yapar mıydım? Şu anda yaptığım gibi bunu yüksek sesle dile getirir ve onunla yüzleşir miydim? İçimdeki küçük bir ses her iki soruya da anında cevap veriyor. *Evet*, "cariad" hakkında tekrar düşünürdüm, çünkü bunu düşünüyordum ve *hayır*, Nick yanımda olsaydı Sel ile bu kelimeyi kullanması konusunda yüzleşmezdim.

Huysuz bir yanımla Sel'e şu anda yaşananların onun suçu olduğunu haykırmak istiyor. Bunu o başlattı.

Sel aramızdaki bu çekimi kendi haline bırakmaya hazırdı ama bu bana ihanet etmeden önceydi, şeytanından önceydi, her şeyden önceydi. Ve ben burada, Lodge'un balkonundaki tek bir anı hayata döndürmek için *tüm* bunların ötesine uzanıyorum, sadece kendime bazı parçalarımızın gerçek olabileceğini hatırlatmak için. Ve eğer Sel'in duyguları o zaman gerçekse, belki şimdi ona güvenebilirim. Ama bu boş bir dilek. Ve aptalca bir mantık. Çünkü yaşanan her şeyi silemem ve ona olan hislerimi bana karşı kullanmadan önceki halimize geri dönemeyiz. Ve eğer *bu* anın daha da ilerlemesine izin verirsem... Nick'le olan ilişkiye ihanet etmiş olurum. Her ne kadar Nick o gün bizi ormanda bırakarak ikimize de ihanet etmiş olsa da.

Bu bir hata.

"İstemiyorum..." Ondan uzaklaşıyorum. Sel'in gözleri beni takip ediyor ama hareket etmiyor. "Hiçbir şey söylememeliydim."

Gözleri yumuşar. "Ne yapmak istemiyorsun?"

Bir nefes üflüyorum. "İşleri karıştırmak için!"

"Kafan mı karıştı? Kafan mı karıştı?" Oh Tanrım. Gözlerini ağzımda hissedebiliyorum. "Hayır." Başımı sallıyorum. "*Evet.*"

"Tamam. Pekâlâ." Sesi alçak ve yatıştırıcı. Sanki kaçmamı bekliyormuş gibi elini uzatarak yavaş bir adımla yaklaşıyor. "Bu bir sorgulama değil. Özür dilerim. Bugün senin doğum günün. Ve sorularım vardı... ama gitmeni istemiyorum." Parmakları benimkilere dolanıyor ve başparmağıyla avucumun içinde yavaşça bir daire çiziyor.

Başımı salladım. "Tamam."

"Bunu basit tutalım mı?" Yumuşakça gülümsüyor. "Bana Cariat hakkında ne öğrendiğini anlatır mısın?"

Yutkunuyorum ve gözlerimi birleştirdiğimiz ellerimize odaklıyorum. "Bu bir sevgi ifadesi ama birden fazla anlamı var."

"Peki hangi anlamlara geliyordu?"

"İ..."

Kalbim göğsümde takırdıyor. Eminim duyuyordur. Aslında duyduğunu biliyorum, çünkü kaşlarını çattı ve bir anlık tereddüitten sonra avucumu kaldırıp

gözleri yarı kapalı, yüzünü ona sokuyor. Bu topraklama. O burada. Beni acele ettirmiyor, suçlamıyor ya da benimle dalga geçmiyor. Sadece dinliyor.

İlk kez değil ama, ona ne kadar şefkatle dokunulduğunu merak ediyorum. Bu düşünceyle parmaklarım şakağına değiyor ve o da parmaklarını saçlarına doğru bastırarak temas istiyor. Yani bu bir evet; dokunulmaya aç. Parmaklarım kulağının üzerindeki ipeksi, koyu renk saç tellerine doğru kıvrıldığında, gözleri kocaman açılıyor, 1reAies'in mavi-sarı ışıltısına karşı parlak altın rengi. "Hangi anlamları çıkardın?"

"Cariad' 'sevgilim' anlamına gelebilir," diye fısıldıyorum.

Başını sallıyor ve dudaklarını yanağımda gezdirmek için eğiliyor. "Evet."

"Sevgilim."

Diğer yanağıma geçerken gözleri yüzümde. Hafifçe öpüyor. "Evet." "Sevgili'."

Dudakları alnıma sıcak bir şekilde değiyor. "Evet."

"Ayrıca... 'aşk' anlamına geliyor."

Uzaklaşıyor, gözleri erimiş. Bu kadar yakinken, bakışları tenimi yakıyor. Haşlıyor ama başka tarafa bakmasını istemiyorum. "Evet, öyle."

Düzensiz, faydasız bir nefes alıyorum. "Hangi... ne demek istedin?" Gülümsemesi yumuşak ve alaycı. "Hileli soru."

"Neden?"

"Çünkü hepsini kastetmiştim." Alt dudağımı ısırıyorum ve o da başparmağıyla dudağımı çekerek gülümsüyor. "Ama sen bunu zaten biliyordun. Değil mi?"

Başımı sallıyorum, çünkü yalan söylemenin bir anlamı yok. "Evet." Kaşlarını çatıyor. "Peki neden...?"

Yarı omuz silktim, Aushing. "Ben... Ben sadece emin olmak istedim..."

Gözleri yüz hatlarımda geziniyor, sonra anlayışla genişliyor. "Beni nasıl gördüğünle oynamadan önce sana karşı ne hissettiğimden emin olmak istedin - hem gerçek hem de mecazi anlamda." Sel beni inceliyor, gözleri acı ve pişmanlık dolu. "Çünkü şimdi, bana hayatın pahasına güveniyor olsan da, kalbin pahasına güvenmiyorsun."

Onun bakışlarıyla karşılaşmak bana acı veriyor, çünkü bakışlarının içini gördüğünü biliyorum.

"Anlıyorum." Ağzı küçük, hüzünlü bir gülümsemeyle kalkıyor. Teslimiyet. "Günümüzü aydınlatmaya yardımcı olmak için zamanda geriye gitmek istemenizi anlıyorum. Yalanla gerçeği karıştırdım

Bana en çok ihtiyacın olduğunda. Ve başkaları da sana zarar vermek için aynı şeyi yaptığında." Sessizce iç geçiriyor, sanki kendini toparlıyormuş gibi başını sallıyor. "Şimdi bana neden inanmayabileceğini anlıyorum, bu yüzden en azından o zaman senin için hissettiklerime inandığın için mutlu olmam gerekecek. İhtiyacın olan buysa, bu benim için yeterli olabilir."

Gülme sırası bende. Kafasını eğdi, kafası karışmıştı. Tüm sevgim ve kızgınlığımla "Yalancı" diyorum.

Baykuş gibi göz kırpmıyor. "Yalan söylemiyorum-"

"Şey," diyorum dudağımı ısırarak. "Belki de benim için yeterli değildir."

Cevap veremeden başını aşağı çekiyorum ve yumuşak ve sıcak olana kadar ağzımı kızgın kaşlarına bastırıyorum. Bana karşı titriyor. Sonra avucu enseme sarıyor, öpücüğü daha da sertleştiriyor, ağzı açık ve sıcak. Beni kalçamdan kendine çekiyor, yaklaşıyor, aramızda bir nabız oluşuyor, ortak bir talep. Bir vınlama, bir hareket oluyor ve ben bir ağaca yaslanıyorum, ağaç kabukları sırtıma batıyor, Sel'in ağzı benimkine değişiyor, sonra kısık bir iniltiyle kendini tamamen ayırıyor. "Yapmamalıyız," dedi pantolonunun altından. "Bu şekilde değil..."

"I-" Nefesim kesiliyor ve gözlerimi kapatıyorum, yanaklarıma sıcaklık yayılıyor. Utanç ve arzu birbirine o kadar karışıyor ki birini diğerinden ayıramıyorum. Duygular yüzüyor, beni içten dışa çalkalıyor. Ağzım onunkinden yanarken, zihnim kalçamdaki elinin eksen anısı etrafında dönüyor. Mantık ve kelimeler çok uzak geliyor. Kalbim parmak uçlarımda, karnımda, göğsümün tamamında bir yerlerde hızla atıyor.

Gözlerimi tekrar açtığımda, Sel vücudumun hissettiği her şeyi, sıcaklığı, işkenceyi ve şoku biliyormuş ve hiç bitmemesini umuyormuş gibi, saklanmamış bir açlık ve eğlenen bir huşu ile beni izliyor. "Aman Tanrım..." diye haykırıyorum. "Bana öyle bakmayı kes."

"O zaman *öyle* bakmayı kes. Kollarıma dönmek için yanıp tutuşuyormuşsun gibi." Kaşları kalkıyor, sesi alçalıyor. "Bu görünüşünü seviyorum."

Başımı ellerimin arasına aldım. "Bizi durduran sendin."

"Biliyorum," diye fısıldıyor. "Ve bu da hoşuma gidiyor."

Başımı kaldırıyorum, öfkem kabarıyor. "Bundan zevk alıyorsun!"

"Ben yarı karabasanım, tabii ki bundan zevk alıyorum," diye yumuşak bir şekilde karşı çıkıyor. "Başla, dur ve aradaki her şey, eğer seninleysem."

Daha fazla dayanamayarak inliyorum. "Sel, lütfen... Ben..."

İç çeker, rahatlar. "İstemediğimden değil..." Başka bir iniltiyle arkasını dönüyor, 1. parmakları iki yanında kenetleniyor. "*İstiyorum*"-başını sallıyor, sesi şimdi daha yumuşak

"ama çok fazla soru var, Bree... seninle benim aramda, seninle..."

Sen ve Nicholas arasında.

Cümleyi tamamlamasına gerek yok. İkimiz de kelimeler olmadan yeterince iyi duyuyoruz.

Başımı sallıyorum. Tabii ki haklı. Bu şekilde değil. "Özür dilerim. İsteyerek yapmadım-" "Hayır." Gözleri tekrar benimkilere kayıyor, tenimi kavuruyor.

1. nedene göz kırpmıyorum. Yapamam. "Hayır mı?"

"Beni öpmek istemediğini söyleme." Yaklaşıyor, sesi çaresiz, eli yanağımda sıcak. "Eğer bu doğru olsaydı, buna dayanamazdım." Bu kez yanağıma öptüğünde, dudakları 1rm, sıcak bir söz. Bir öğüt. Bir dilek. Tenime karşı fısıldıyor, "Bunun yerine, bana bunu kastettiğini söyle."

Ağzım kurudu. Geri çekiliyor, gözleri ciddi ve bekliyor. "I..." Titrek bir nefes alıyorum ve göğsümde çarpan kalbimin sesini dinliyorum. Onun teninden benim tenime yayılan büyüün vızıltısını hissediyorum. Onun ilgisinin ve isteğinin alevleri arasında durup gerçeği söyleyeceğim. "Ciddiydim."

Yapışmış gibi görünmüyor. İyi bir önlem için tekrar ediyorum. "Seni öpmek istemiştin, Sel."

Yüzüme bakıyor, her zamanki gibi değerlendiriyor. Bir süre sonra alçak sesle gülüyor, başını sallıyor, yüz ifadesi sessizce memnun. "Pervasız kız."

Çenemi kaldırıyorum. "Ve?"

Sırıttıyor. "Ve... asla değişme, Briana Matthews."

Volition'a geri döndüğümüzde, yavaş adımlarla, utangaç gülümsemelerle ve yürüdükçe birbirine değen kalça ve bacaklarla ilerliyoruz. Sabahın erken saatleri dünyanın en koyu mavilerini soluk bir şeftali rengine boyamaya başlarken, orman uykusunu sürdürüyor. Sel aniden duruyor ve beni tekrar kollarına çekiyor. Eliyle çenemi kavırıyor. "Bir kez daha söyle..." diye mırıldanıyor.

Ona karşı sırtıttıyorum ve kulağına fısıldamak için parmak uçlarıma kadar yükseliyorum. "Seni öpmek istemiştin." Daha fazla tatlılıkla, bir şakayla, nazik bir dürtmeyle karşılık vermesini bekliyorum

Ama son anda başını çeviriyor, kulakları benimkilerin duyamadığı bir şeyi duyarken vücudu uzun bir gerginlik çizgisi oluşturuyor. "Ne oldu?"

"Bela." Beni sırtına aldı ve bizi sınıra doğru koşturdu.

Hemen dışında duruyoruz ve uzak tarafta yarım daire şeklinde on Mageguard'ın ellerini bariyere dayayıp geçmeye çalıştığını görüyoruz.

OceanofPDF.com

53

İrade kökü bariyerinden geçer geçmez, ikimiz de biraz daha rahat nefes alıyoruz.
Sadece birazcık.

Bu kadar çok ölü onu korurken, İrade'nin atalarının kubbesi Merlin'in yaptığı herhangi bir aether bariyerinin olabileceğinden çok daha güçlü, ama Mageguard bunu bilmiyor. Ve bizi görmeseler ya da duymasalar bile varlıkları yeterince endişe verici çünkü bir şekilde saklandığımız yeri buldular. Güvende olduğumuz yeri.

Lu ve Mariah ana yolun ortasında durmuş, vücutları öfkeyle kaskatı kesilmişti. William ve Alice bizi karşılamak için döndüler. Hazel eve dönmüş olmalı, Tanrı'ya şükür.

Sel'in sırtından kayıyorum. "Hepiniz iyi misiniz?"

"Biz biriz," diye nefes nefese kalıyor Alice.

"Seni nasıl buldular?" Lu'nun gözleri Merlinlerden ayrılmıyor.

"Bilmiyorum." Sorusu suçlayıcı değildi ama yine de acıttı.

William ve Sel birlikte durmuş taktik konuşuyorlar. "... Beklemenin utanılacak bir yanı yok," diyor William.

"Onun burada olduğunu biliyorlar. İhtiyaç duydukları kadar bekleyecekler," diye yanıtıyor Sel, gözleri kararmış bir halde.

"Ama bariyer..." Alice işaret ediyor.

Mariah kaşlarını çatarak, "Büyüleri için asla düşmeyecek ama bu güvende olduğumuz anlamına gelmez," diyor. "Bu korunduğumuzdan kapana kısıldığımız anlamına geliyor."

Sel Aexes Ingers'ını kaldırır. "Kaçıp onları takip etmelerini sağlayabilirim. İyi bir mücadele veririm. Üçünüzün bir arabaya ulaşmasına yetecek kadar uzun."

"Hayır," dedim. "Ayrılmıyoruz."

Benimle dövüşmek yerine mırıldanıyor, aramızdaki şeylerin değiştiğini bu şekilde anlıyorum. Diğer taraftaki siyahlar içindeki Mageguard'ları izliyoruz, yüzleri koyu renk kapüşonlarıyla gizlenmiş. Birkaçı yer değiştirmiş ve şimdi bariyerin yanında yürüyor. Giderken elleri bariyere doğru kıvrılıyor, sanki yüzeyi dürtüyor, bir açıklık arıyorlar. "O bariyeri ben de inceledim. Onun eterini kendilerine çekmeye çalışıyorlar. Onu manipüle ederek bir açıklık yaratmaya çalışıyorlar." Başını sallıyor. "İşe yaramayacak."

"O zaman ne yapıyorlar?" Alice, Sel ve benim az önce geçtiğimiz yerde daireler çizen üç Merlin'den oluşan bir grubu işaret ediyor.

Hırlıyor. "Bizi takip ediyorlar. Az önce dışarıdaydık ve Bree'nin kokusunu buldular. Crown Scion'un burada olduğuna dair herhangi bir şüphe varsa bile, artık ortadan kalkmıştır."

Bir SUV karavanının yoldan geçip Volition'ın bariyerinin kenarında durmasını sessiz bir dehşet içinde izliyoruz. Birkaç Mageguard daha siyah kıyafetleriyle dışarı çıkıyor, kapüşonları geride. Lark'ı görmek isteyip istemediğimi, onun orada ama bizim tarafımızda olmasının bize yardım mı edeceğini yoksa ona zarar mı vereceğini bilmiyorum. Ama diğer muhafızların arasında görünmeyince, Lark'ın olması gereken yerde bir endişe yumağı şekilleniyor. Onu dışarıda mı bıraktılar? Cestra aralarında Kraliyet Scion'a sadık Merlinler olduğunu fark etmiş miydi?

Lark için endişelenecek vaktim yok, çünkü son araba yavaşlıyor ve Erebus Varelian ortaya çıkıyor. Siyah bir pantolon ve koyu gri bir palto giymiş, güneşin ilk ışıklarıyla göz kırpan gümüş rondelalar bariyerin içinden altın rengini almıştı. Birincilerim Aex yanımda.

Erebus Varelian Volition'a geldi ve ben onu kovacağım.

Sonra, dehşet verici bir anda, Erebus doğrudan bana sesleniyor. "Gecikme için özür dilerim, Briana," diyor yüksek sesle. "Selwyn'le birlikte Rheon'un kulübesinde bıraktığınız arabanın plakası kayıtlı değildi ama GPS'i çalışıyordu. Sonunda, biz

Ünlü Valechaz'ın sizi nereye götürmüş olabileceğini bildiğini söyleyen çok tedirgin, intikamcı bir garson keşfetti. Sanırım adı Miranda'ydı?"

"O hırsız mı?" Alice'in yüzü hem anılarla hem de taze bir öfkeyle kararıyor. "Oh, Valec onu öldürecek...."

Buna katılmıyorum. Miranda bu dünya için uzun değil.

Erebus bariyer boyunca yavaşça yürür. "Bunun gibi bir bariyeri daha önce de görmüştüm. Kök yapımı, ata dövmesi. Etkileyici." Gözleri büyüünün ötesine bakıyor. Sadece görmesi gereken şeyi görebiliyor -boş bir tarihi mülk- ama bir an için doğrudan onun bakışlarına baktığıma yemin edebilirim. "Diğer tarafta olduğunu biliyorum Briana, izliyor ve dinliyorsun. Öyle değil mi?"

Sürekli adımı söylemesinden nefret ediyorum. Nerede olduğumu, ne kadar yakın olduğumu bildiğini vurgulayıp duruyor. Beni sinirlendirmek için ve işe yarıyor.

Alice bir elini dirseğine doladı. "Cevap verme."

"Yapmayacağım. Ve bizi duyamaz, unuttun mu?" Sesim pek güven verici gelmiyor. Onun yerine nefesli ve tiz çıkıyor.

Gözle görülür bir şekilde yutkunuyor. "Doğru. Doğru."

Rüzgâr hızlanıyor ve Erebus burnunu kaldırarak ona doğru dönüyor. "Ve sen hâlâ eski Kral Büyücüsü'nün yanında mısın? Selwyn, şimdiye kadar çaresiz kalmış olmalısın, Yeminlerin olmadan insanlığa aç kalmış ve aether'e erişimin olmadığı için zayıf düşmüş olmalısın. Şu anda gözlerinin sadece başkalarından alabileceğin acıyı aramak için iyi olduğunu hayal ediyorum. Briana, ben olsam ona karşı çok ama çok dikkatli olurdum...."

Sel'in yüzünde bir gülümseme belirir ama yanıt vermez. Erebus Valec'in aether şişelerinin onda olduğunu farkında değil. Bu bir avantaj.

"Atalarımızdan kalma engeller hakkında yeterince bilgi sahibiyim ve buradan hiç ayrılmamayı tercih edebileceğinizi biliyorum." Erebus arkasından karavandaki ikinci arabaya bir işaret yapar. "Bu yüzden, seni *farklı* bir seçim yapmaya teşvik etmek için takviye getirdim."

Kapılar arkasından açılıyor ve midem buza dönüyor.

Kulübede yaralarını saran Olsen, tanıdık bir yüzü kamyonetten dışarı sürükler- Patricia.

"Hayır!" Bağırıyorum. Mariah da benimle birlikte çılglık atıyor. Lu güçlü bir eliyle Mariah'nın dirseğini sarıyor ve Sel de aynısını bana yapıyor; bariyere ve akıl hocamıza doğru koşmadan önce ikimizi de geri çekiyor.

Sel beni sıkıca yanına çekiyor. "Seni yemiyor, Bree. O da karşılık veriyor."

Bu doğru. Patricia, Olsen'la dövüşecek kadar güçlü değil ama sessizce de gelmiyor. Buradan ne bağırdığını anlayamıyorum ama kaşlarının çatık olduğunu görebiliyorum ve ses tonunu duyabiliyorum. Merlin'e acımasızca bir şeyler söylüyor. İtaat etmek zorunda kalmamış ya da hareket edemeyecek kadar yaralanmamış gibi görüldüğü için şükran duyuyorum. Ama sonra onu neden getirdiklerini merak ediyorum ve minnettarlığım yerini endişeye bırakıyor. Patricia Erebus'un ulaşamayacağı bir yere getiriliyor ve bir eliyle ağzını kapatan Olsen tarafından hareketsiz tutuluyor.

Erebus bariyere doğru yürür. "Savaşta stratejik olarak hareket etmeden bu kadar uzun yaşamadım, Briana. Rakiplerimin geçmişlerini incelemeyen. Sana söyleyeyim, Aldrich babanı almayı düşündü ama ben ona bunun çok tehlikeli bir oyun olduğunu söyledim. Zaten birini kaybetmiş bir çocuğun tek ebeveynini tehlikeye atmak çok riskli, özellikle de o çocuk sensen."

Rahatladığımı hissetmekten nefret ediyorum. Kısa ve dehşet verici bir an için gözlerimin önünden Patricia yerine Merlin'in kollarında sımsıkı tutulan babamın görüntüsünün geçmesinden nefret ediyorum ve bunun gerçek olmadığına şükrediyorum.

"Sen annesinin ölümünün intikamını almak için cehenneme gidip gelmeye, hatta Tarikatımıza yabancı biri olarak kendi hayatını tehlikeye atmaya hazır bir kızsın. Lord Naip'e senin akıl hocanı almanın çok etkili olacağını söyledim."

"Ona *teşekkür etmen* mi gerekiyor?" Alice tıslıyor. Dudakları dişlerinin üzerinde kıvrılmış bir halde, yakınlarda bir ileri bir geri volta atıyor. Parmakları çoktan taktığı gümüş parmak eklemlerine sürtünüyor. "*Bu pislik.*"

"Mm-hmm," diye onaylıyor Lu.

"Dr. Hartwood iyi tanıdığınız, değer verdiğiniz biri, dedim ve" -Erebus yukarıya, İrade'nin kubbesine bakıyor- "o bir Rootcrafter. Kendinizi sakladığınız sığınakla bağlantıları olan biri. Dr. Hartwood'a zarar vermek utanç verici olur, ama sanırım bunu isteyeceğimi biliyorsun." Patricia'nın gözleri Olsen'ın ellerinin üzerinde kocaman. Bağırışlarını duyabiliyorum.

"Lanet olsun," diyor Sel.

Dişlerimi sıkıyorum. Öfke nefesimi aldı. Havayı boğazımda, göğsümde sıcak bıçaklara dönüştürdü.

Erebus uzun dişlerini gösterdi. "Bir takas öneriyorum. Eğer bariyerden sadece ve sadece siz çıkarsanız, Dr. Hartwood'u ona ya da grubunuzdaki herhangi birine ulaşamayacağımızı bildiğiniz bir yere göndereceğimize dair söz veriyorum."

"Bunu aklından bile geçirme, Bree." Sel önümde, Erebus'u görmemi engelliyor.

"Onun yeri doldurulamaz," diye

tıslıyorum. "Bree, sen-"

"Sevdiğim *hiç kimsenin* yeri doldurulamaz, Sel. Düzen ölümle çok kolay başa çıkıyor, onu çok kolay kabul ediyor ama ben bunu reddediyorum. *Asla* başkaları için bir hayatı çöpe atan bir kral olmayacağım."

Ama bu Rootcrafter işi, Rootcrafter mülkünde. Patricia ve Mariah'nın arasına, Mariah'dan Lu'ya bakıyorum. Lu bir kez başını salladı. "Atalarımız doğru kararı vereceğin konusunda sana güveniyor."

Ne yapmam gerektiğini biliyorum.

Sel'in kolunu çekiyorum. "Bana güveniyor musun?" Bir anda cevap verdi.

"Hayatım pahasına."

Alice elini uzatıp benimkini yakaladı. "Yüzündeki ifadeden hoşlanmadım, Matty."

"Bir planım var," diyorum, parmaklarını bırakmadan önce sıkıca kavriyorum.

"O bariyeri geçmeyi de içeriyor mu?" Sel'in gözleri kısıldı.

"Bu 'bana güven' kısmı."

Sel göz kırpmıyor. "Sözümü geri alıyorum. Sana güvenmiyorum."

Gözlerimi deviriyorum. "Sel, lütfen." Onunla William'ın arasına bakıyorum. "Patricia'yı bırakmazlarsa onu yakalayabilecek kadar hızlı olan tek kişi sensin. Sana yanımda ihtiyacım var. Ve William, bir şeyler ters giderse diğerleriyle ilgilenmene ihtiyacım var."

"Üzerinde," diyor.

Sel uzun bir süre bana bakıyor, gözlerindeki kararsızlık ve bir parıltı daha da parlıyor. Sonunda o da başını salladı. "Seninleyim."

Elimi onunkine uzattım, o da tuttu. Birlikte sınıra yaklaşıyoruz ve on adım kala duruyoruz. "Tamam," diyorum, etraftaki açık alana bakarak. Nefes alıyorum, nefes veriyorum. "Bu işimizi görür."

Ona planımı söylemedim, çünkü hoşuna gitmeyeceğini biliyordum. *Benim* bile hoşuma gitmiyor.

Bariyere yaklaşıyorum ve önce iğneyi, sonra da cebimdeki bozuk parayı ovarak yeni bir yara açıyorum.

Kanımla.

"Oğulların kızı.

"Bu kadar yeter. Yardımına ihtiyacım var," diyorum yüksek sesle. Sel'in aniden yanımda durduğunu ve elini sıktığını hissediyorum. Arthur'la konuşmamı duymaya hazır değildi ve Arthur'u bundan sonra yapmaya davet ettiğim şeye de hazır olmayacak. "Beni bir anıya götürme. Benim gördüğümü gör, tam burada ve şimdi. Benim bildiğimi bil."

Bir vuruş. Arthur'un son anılarımı karıştırmasının verdiği rahatsız edici his. Görüntüler zihnimde hızla dalgalanıyor, sonra yavaşlıyor. Karanlık pelerinleriyle Mageguardlar. Parmaksız eldivenlerinin altında parlayan gümüş yüzükler.

"Merlin'in çocukları. Arthur, Olsen ve Patricia'nın üzerinde durur. "Güçlü bir liderin yönetiminde size karşı koordine oldular. Bir değerlendirme. "Bu grupla tek başına savaşılamazsın.

Sabırsızlıkla inliyorum.

"Biliyorum." Bir duraklama.

"Onları yenebilirim.

"O zaman fikrimi değiştirmeden yapalım."

"Tek başıma.

"Ne?" Tısladım. "Senin sürmene izin mi vereyim?" Sel'in tutuşu bir mendeneye dönüşüyor.

"Asla olmaz.

Birlikte, geçen seferki gibi."

"İnefficient. Gücümü gördün. Bu ölüm kalım meselesi, avucunun içinde. Bir kral gerekeni yapar."

Yutkunuyorum. Onu tamamen içeri almalıyım. Kendimi kaybetmeden. Tüm kontrolü kaybetmeden.

"Tamam."

Onu görmeden önce tanıyorum, çünkü varlığı karşımda belirdiği anda göğsümde beliriyor. Hayalet gibi bir hayal canlandı, bir canlanmadan daha gerçek.

Uther Pendragon'un oğlu, Excalibur'un sahibi Arthur Pendragon karşımda duruyor, çünkü onu buraya ben çağırdım.

Arthur devasa. Geniş omuzlu, aether döküm Legendborn tarzı plaka zırhıyla parlıyor. Beyaz-sarı saçları kafa derisinin etrafında kalın dalgalar halinde. Aether ışığında bile kaba sakalındaki gümüş çizgileri seçebiliyorum.

Son zamanlarda kullandığım buklelerimin tam renginde.

Ve birden anladım. Saçlarımın erken beyazlaması ne kadar güç kullandığının işareti değil. Liege saçı değil. Bu Arthur'un işareti... ve bunu uzun süre ortak kanımızda yürüdüğüm için kazandığımı içten içe biliyorum.

Etrafımızdaki dünya eriyip gidiyor. Gümüş mavisi bir küre bariyer beni ve atamı çevrelemek için yerine oturuyor ve sonra dünya sadece ben ve kraldan ibaret oluyor.

Sel'in adımı haykırdığını duyuyorum ama küçük kubbenin dışındaki ses kesiliyor. Onu ben mi atıyorum, Arthur mu, yoksa ikimiz birlikte mi bilmiyorum. Sel iki eliyle bariyere vuruyor ama bariyer kırılmıyor ya da çökmüyor.

Arthur beni incelemek için iki adım öne çıkıyor. Çenemi kaldırıyorum.

"Bu düzlemde tam da düşündüğüm gibisin." Yarı saydam bir parmağını şakağıma doğru kaldırıyor ve kendisinininkiyle aynı renkteki beyaz saç kıvrımını çekiştiriyor. "Benim bri."

Sarsılarak uzaklaşıyorum. "Saçıma dokunma." Dişlerimi sıkıyorum. "Sadece yap."

Gür kaşlarından biri kalkıyor ve ağzının sol tarafı da onu takip ediyor. Yüzünü ve sesini renklendiren eğlenceyle, "Camlann dünyanın üzerindeyken ve kendi Divanınız size karşı ayaklanırken beni tam olarak çağırıyorsunuz ve bana böyle mi davranıyorsunuz?" diyor.

"Evet," diye tükürdüm.

Gözleri Aash, erimiş gümüşten çeliğe dönüşmüş. Elini avuç içi yukarı bakacak şekilde uzatıyor. "Kelimeleri söyle, Briana."

Sel hâlâ bağırmaktadır ve Alice de ona katılmıştır. Birlikte bariyere vuruyorlar, sessiz darbelerle onu yumrukluyorlar. Ama söyledikleri sözleri duymak yerine onlara bakıyorum ve daha önceki seslerini duyuyorum ve onlara inanmama izin verirsem ne olacağını merak ediyorum. Onların gördüğü kişi olabilseydim: güçlü olduğunu düşünmese bile zaten güçlü olan kız. Zaten onların kralı olan kız.

Sen aynı zamanda karşılaştığım en harika varlıksın.... Ve inanıyorum ki bu dünyada yapamayacağın hiçbir şey yok.

Matty, sen inanılmazsın. Tanıdığım en güçlü insansın, tüm bunlardan önce bile.

Ve beni başından beri gören Nick. *Biliyorsun bence her şeyi yapabilirsin, her şeyi ve dünyadaki herkesi üstlenebilirsin....*

Bunu yapabilirim.

Arthur'un elini kendi elimle kavrayıp sıkıyorum. "Kanımla, kalbimle... bizi ruhta ve Aesh'te birleştirmek için."

Birlikte.

Birlikte.

Birlikte bariyere yaklaşıyoruz.

Erebus'un tam önüne yaklaşıyoruz.

Kırmızı gözleri henüz bizi görmüyor.

Koordine olmak ya da birbirimizle konuşmak zorunda değiliz, çünkü biz biriz. Diğer tarafa geçiyoruz, İrade bariyeri gürültülü bir çatırtıyla önümüzde açılıyor, sonra alçak bir gümbürtüyle arkamızda kapanıyor.

Seslerimiz birbirine karışıyor, derin bir gök gürültüsü gibi. "*Bir takas.*"

Erebus'un gözleri genişliyor, yüz hatlarımızı, saçlarımızdaki beyaz çizgiyi inceliyor. "Briana, görünüşün... göz rengin..."

"*Şimdi!*" diye bağıyoruz. "*Bir takas.*"

Erebus'un yüzündeki çatışma kaybolur. Parmaklarını şıklatır ve Olsen Patricia'yı serbest bırakır. Merlin'in elinden kurtulmaya çalışıyor ve tereddüt ediyor. Bize baktığında, yüz hatlarını bir endişe kaplıyor. Kim olduğumuzu, *ne* olduğumuzu biliyor. Ölülerin anılarıyla yürüyor ve gücü bizim hem Aesh hem de anı olduğumuzu görüyor.

"Bree, hayır..."

"*Git,*" diyoruz. Sıçrıyor ama hızla bariyere doğru ilerliyor. Atalar hazır ve önünde bir açıklık belirliyor. İki adımda altın kalkanın içinden eriyor ve diğer tarafta, Sel'in onu beklediği yerde kayboluyor.

Erebus öne çıkıyor ve kolumuzu eline alıp canımızı acıtacak şekilde kavıyor. Göz açıp kapayınca kadar yanımızda olan Olsen'a işaret ediyor. "Hadi gidelim."

Ama bizi çektiklerinde kımıldamıyoruz. Kralların gücüne sahibiz. Olsen geriliyor.

Ağzımız gülümsüyor.

Olsen tekrar çekiyor. Bir kayayı eski yerinden çekmeye çalışan bir çocuğun ePort'u.

Bu ikimizi de kıkırdatıyor - bizim eğlencemiz onun yüzüne korku salıyor.

Erebus gardiyanından daha zeki. Geri adım atar, elleri gevşek ve avuç içleri yukarı bakar - gelmekte olduğundan şüphelendiği çatışmaya hazırdır. "Briana, ne... ne yapıyorsun?"

"Bariyeri geçmeyi kabul ettik," diyoruz ve avuçlarımızı onu yansıtacak şekilde yukarı kaldırıyoruz. *"Seninle gelmeyi asla kabul etmedik."*

Erebus hırlıyor. Mageguard vınlayarak pozisyonunu alıyor. Zırhımızı büyük bir gürültüyle yerine oturtuyoruz. Bir nefesle diğeri arasında elimizde bir kılıç beliriyor - Excalibur değil ama işimizi görür.

Sonra... sonraki birkaç dakika bir bulanıklık.

Mageguard'ı masmavi bir kasırğa gibi delip geçiyoruz. Biz hız ve ışık, kahkaha ve yıkımız.

Birlikte hareket ediyoruz ama Mageguard da öyle.

Bizi yere sermek için her bir kolumuza iki kişi binmesi gerekiyor ve o zaman bile teke tek dövüşüyoruz. Yeminleri saldırılarını engelliyor: zarar vermek değil, kontrol altına almak istiyorlar, yoksa savaşın ortasında Yeminlerinin kendilerine dönme riski var. Birini havaya doğru itiyoruz. Islakla karışık derin bir çıt sesi. Yere düşerken bir kemik kırılıyor. Diğer Merlin ulaşamayacağı bir yere doğru kıvrılıyor ve bir başkası ona katılıyor.

Sağımızda bir savaşçının kükremesi-Selwyn, İrade bariyerinden hızla geçen siyah bir çizgi, tepemizde bir zincir döndürüyor. Erebus'un omzunu keskin bir tırpanla kırıyor. Bacaklarından bir tane daha çıkarıyor. Seneschal bir saniye içinde onun üzerine atılır, saldırırken güç ona hücum eder. Kral Büyücüsü çığlık atıyor-

En yakınımızdaki iki Merlin tek bir hamle yapıyor ama biz onları adımlarımızın ortasında karşılıyorruz. Alçaktan dönerken soldakini kesiyoruz, dönüyoruz ve diğerinin suratına geriye doğru fırlatılmış bir dirsekle karşılık veriyoruz.

Ama onların yerini iki kişi daha aldı-

Birden çığlıklar çoğaldı. Merlinler başlarını tutuyor. Merlinler dizlerinin üzerine çöküyor. Selwyn de nefes nefese, gözlerini kocaman açmış, kulaklarını kapatmak için bir topun içine kıvrılıyor.

Ve Alice, bariyerin hemen dışında duruyor. Yüzü korkudan kaskatı kesilmiş ama başının üzerinde, üzerinde yanıp sönen kırmızı bir ışık bulunan küçük siyah bir cihazı hiç tereddüt etmeden tutuyor.

Ultrasonik silah, cambionları bir anda yok etti. Bütün Merlinler acı içinde yere yığıldı, etkisiz hale getirildi.

Biri hariç.

Erebus, kulaklarından akan kan siyah paltosunun önünden aşağı süzülürken durmuş, düşmüş Mageguard'ını inceliyor. Askerleri yerde kıvranan yığınlar halinde, kendi bedenleri tarafından etkisiz hale getirilmiş. Yüzünü bize döndüğünde, yüzü insanlık dışı bir hırıltıyla kıvrılıyor.

Cihaz onu yaraladı ama yeterince değil. Ve sonra, on saniyesi doldu.

Alice artık göz kırpmayan cihazı yere fırlatır ve inleyen bedenlerden birine doğru koşar. Selwyn! Arkasındaki bariyer açılarak Mariah'yı ortaya çıkarır ve ona acele etmesi için bağırır.

Alice Selwyn'in yanına iniyor, kolu omuzlarının üzerine gelene kadar onu Volition'a geri sürüklemeye çalışıyor.

Selwyn'in vücudu ağırlaşıyor ve bacakları toprakta sürükleniyor. Alice'in ilerleyişi yavaş, nefes nefese, zorlanarak-

Erebus gözlerinde intikam ateşiyle bizden arkadaşlarımıza bakıyor, aether l'lerinin etrafında toplanıyor ve saçlarını havaya kaldırıyor.

O bariyeri geçmelerine izin vermeyecek.

O hırlayıp onları durdurmak için sıçrarken biz de önlerini kesmek için koşuyoruz.

Alice ve Selwyn'e Seneschal'dan önce ulaşıyoruz. Saldırısını engelliyor ve kendi yumruğumuzla karşılık veriyoruz - onu Aying omurgasıyla bariyere gönderen bir yumruk. Beton sertliğindeki yüzeye derin bir çatırtıyla çarpıyor ve yere kayıyor.

Bir el omzumuzu kavırıyor-

Saldırganı kolundan tutup yukarı çekiyoruz ve ağır bir darbeye minibüsün yan tarafına fırlatıyoruz. Kişi hareketsiz bir şekilde yere düşüyor.

Oh

Tanrım.

Olamaz.

Alice'in siyah saçları. Gözlükleri paramparça. Uzuvarları çok gevşek. Ayağa kalkamıyor.

"ALICE!"

Bizi yakalayan bir Merlin değildi; Alice'ti. Çünkü bizim... ben olduğumuzu düşündü.

Alice! Alice! Çığlık atıyorum ama ses zihnimin duvarlarına çarpıp geri dönüyor, işe yaramıyor. Bırak gideyim. Geri dönmem gerek. Bırak gideyim, bırak-

Ama Arthur'un bilinci genişliyor, beni olasılıklar alanından, kontrolden gittikçe uzaklaştırıyor.

"Düşsem de ölmeyeceğim.

Bu kelimeler. Her Scion Çağrıldığı anda bu sözleri söyler, ancak konuştuklarında çıkan ses, ruhlarının Uyandığını duyuran şövalyelerinin sesidir. Arthur bu sözleri kulağıma fısıldıyor ve ben onun dönüşünü değil, benim ayrılışımı duyurduğunu çok ama çok geç fark ediyorum.

Arthur!

"Ölmeyeceğim..." diye gürlüyor sesi, bir fırtına yaklaşıyor, "ama yaşamak için kanı çağırıyorum.

Bırakın beni!

'Hayır, bri. Şimdi olmaz. Asla olmaz.'

Yalan söyledi. Ben de ona inandım.

Ruhum ve bedenim arasındaki *bağ* kopuyor... ve kendimden uzaklaşıyorum.

SADECE BİR KRAL

OceanofPDF.com

54

DÜNYA bu şekilde daha aydınlık.

Daha

sıcak.

Daha

yüksek.

Canlı.

Etrafımda, Briana ve benim birlikte yarattığımız yıkım vardı. Mageguard, kırılmış ve dağılmış. Bazıları benden bile daha ölü görünüyor, ama kontrol etmeye zahmet etmiyorum. Generalleri, Seneschal, onu bıraktığımız yerde düşmüş.

Briana'nın arkadaşı - Merlin'in etkisiz hale getirdiği ses çıkarıcı kız - hareketsiz ve solgun yatıyor, ağzı gevşek. Yakındaki altın bariyer açık, Gawain'in Scion'u içinden koşarak geçiyor ama onu kurtarmak için çok geç.

Briana yıkılırdı.

"Nnnghhhh..." Solumda bir inilti. Merlin'in oğlu Selwyn uyanıyor. Sersemlemiş, kafası karışmış. Geride kalan kaosu incelerken cambion gözleri odaklanmamış. Bakışları Briana'ya takılıyor ve bir anda odaklanıyor. "Ne oldu...?" Ayağa kalkıyor ve bana doğru uzanıyor. Briana'ya doğru. "Sen iyi misin?"

Tuhaf.

Briana'nın vücudunu kendine çekmesine izin verdim. Ona sarılmak istiyor. Burnunu onun boynuna daldırıyor, nefes alıyor ve sonra donup kalıyor. "Bree, sen... farklı kokuyorsun...?" Briana'nın tenine ikinci kez derin bir nefes çekiyor.

Bir elimle çenesini kavrayarak onu durduruyorum, Briana'nın tırnaklarını derisine batırıyorum ve sıkıyorum. Geri çekildi, sarı gözleri parlıyordu. "Bu da ne-?"

Göğsündeki kahkaham yavaş ve lezzetli bir şey. Sesi hoşuma gidiyor. Merlin'in oğlu sevmiyor. Yüzü ve gözleri bana atasını hatırlatıyor. Keşke Merlin şimdi çocuklarını görebilseydi.

"Bree?" diye sorar çocuk.

Dolgun dudaklarını gülümsemesi için geri çekiyorum. "Dydi Briana ddim yma."

Briana burada değil.

Yanaklarından kan süzülüyor. Briana'nın görünüşünü tıpkı Erebus gibi içine çeker. Gri saçları. Gözlerindeki gümüş mavisi çizgi. Gülümsemesini. Benden parçaların ondan parçalarla karıştığı tüm küçük yerler. Aslında karışıyordu. Her seferinde bir anı.

Merlin tıslıyor, dişlerini gösteriyor, avuçlarını gökyüzüne açıyor. "Sen Arthur'sun."

"Evet." Kelimeleri modern İngilizcede arıyorum. Bu şekilde, onun sesiyle ve onun dilinde söylenirse daha çok acıtacaklar. "Ben Arthur Pendragon'um ve bu beden artık bana ait."

Göğsünden bir hırıltı yükseliyor, sıkılmış dişlerinin arasından dışarı çıkıyor. "Hayır, yapamazsın."

Kendini bana doğru fırlatıyor ve ben gülerek onu kolayca savuşturuyorum. Briana düşündüğünden çok daha hızlı. Toprakta tökezliyor, yüz hatlarını şok kaplıyor.

Onun bu şekilde hareket ettiğini hiç görmemişti.

Ama çocuk, Selwyn, akıllıdır. Kendini düzelttiğinde, bazı rakiplerinin yaptığı gibi aynı saldırıyı -ya da benzerini- tekrar denemez. İlk stratejisinden vazgeçiyor ve başka bir strateji arıyor. Gözleri kızın duruşunda, ağırlığının dağılımında, elindeki kılıçta geziniyor ve bu sırada avucunun içine bir aether topu çekerek uzun, parlak bir staP oluşturuyor, herhangi bir kılıç kadar sert ve yoğun. "Bırak onu Arthur."

Birbirimizin etrafında dönüyoruz. Tekrar kıkırdıyorum. "Daha yeni geldim, evlat. Kaba olma."

"Seninle dövüşeceğim."

Bunun üzerine gülerek başımı geriye attım. "Büyüklerine yalan söyleme. Bu bedene asla zarar vermezsin, veremezsin. Bunu sen de biliyorsun. Ben de biliyorum."

Kararlılığı da duruşu gibi yükseliyor. "Onu tekrar manipüle etmene izin vermeyeceğim." "Yine mi?" Kılıcımı sallayarak söylüyorum. "Onu yıllardır manipüle ediyorum.

aylar. Yeteneklerimi kullanma arzusuyla oynuyordum - hiç kimsenin kontrol etmeyi umamayacağı bir ortam eterinin aşırı çekilmesiyle imkansız bir başarı."

Selwyn'in çatık kaşları derinleşir. "Bunu ona sen yapıyordun. Kendini yakmasına izin veriyordun..." Gözleri Aash'a dikildi. "Yani yardım için seni çağırmak, senin için kanını akıtmak zorunda mı kalacak? Anılarını mı yaşıyacak?"

"Gerçekten."

"Neden?"

Zaman kazanmaya  alışıyor. Sevgilisini kalıcı olarak yaralamadan ona saldırmanın bir yolunu arıyor.

Yorulдум.

"Merlin'in soyundan gelen biri bunu söyleyebilir," diyorum ve ona doğru hamle yapıyorum.  alımımı takip etti. Geri çekiliyorum ve gözünün arkasındaki şakağa kapalı bir 1. ve Briana'nın tüm gücüyle vuruyorum.

Kemiğe  arpan çatırtı sabahın erken saatlerinde havada yankılanıyor. Bir yığın haline gelir. Hareketsiz kalır.

Elbette Briana'nın kendi kontrolünü yeniden kazanmasına asla izin vermek niyetinde değilim, ama eğer bunu yaparsa ve Merlin'ini  l  bulursa, son derece perişan olur.

Son derece.

Cesedinin üzerinden geçip hâlâ çalışmakta olan araca doğru ilerliyorum.

En canlı görünen Mageguard'ı tekmeledim. Genç bir kadındı. Olsen, sanırım. Kıpırdandı ve ben tekrar tekmeledim. "Ayağa kalk. Beni Vekillere götür."

Olsen bana ters ters bakıyor. "Matthews," diye hırlıyor.

"Artık değil." şık siyah canavarı gösteriyorum. "Beni Vekillere götür." Gözlerine inanamıyormuş gibi gözlerini kırpıştırıyor. "*Fy duw,*" diye mırıldanıyorum. Ne kadar işe yaramaz.

Bir hareket ışlığı. Siyah bir eter mızrağı Briana'nın ayağından bir santim ötede toprağa saplanır, yolculuğundan ve fırlatanın gücünden dolayı hâlâ titreşmektedir. Işlığı kendi içine çeker, geceyi ve ölümü beraberinde getirecek bir silahtır.

Üzerimdeki ve etrafımdaki güneş ışığı kararıyor. Hava soğuyor. Dünya daha karanlık.

Ah.

Mızrağın sahibini görmek için arkamı döndüm. "Seni öldürdüğümü sandım, eski dostum." Uzun süre kullanılmadığı için sesi çatlıyor.

"Sadece bir süreliğine."

OceanofPDF.com

55

Arthur'un soyuna karışmış olarak uyandım. Akıntı boğazımda, kulaklarımda, nefes almak için soluduğumda ağzımı dolduruyor. Ağzımı sıkıca kapatıyorum ve yukarıdaki ormanın bozulmuş kırmızı ışığına doğru *sertçe* tekmeliyorum. Parmaklarım buz gibi suyun içinde *herhangi bir şeye -oksijene*, dere kenarına, gökyüzüne- tutunmaya çalışıyor ama bunun yerine pürüzsüz, görünmez bir bariyere çarpıyor. Sanki kalın bir cama çarpmışlar gibi donuk bir *gümbürtü* sesi karşılıyor tırnaklarımı.

Bu sefer bir amaçla yumruk atıyorum ve bileğimden aşağı acı fışkırıyor. Tekrar, daha sert; acı omzuma saplanıyor. Çığlık atıyorum. Bir hata yaptım. Ciğerlerim suyla doldu. Zayıf, oksijensiz kollarım, kaslarım protesto ediyor. Sel, kan yürüyüşünde, atalarımızın anılarında ölüp ölemeyeceğimizi sordu. Bilmiyordum. Ama ben ölebilir miyim? Kendi zihnimde?

Görüşüme siyah noktalar giriyor. Cevap asla gelmiyor. Battıkça batıyorum, dere yatağının sırtımla buluşmasını bekliyorum....

Ama aynı zamanda hiç gelmez.

Onun yerine, soğuk ve sert bir yüzeye omurgamdan önce iniyorum. Tepemde, uzun cam pencerelerden içeri süzülen güneş ışığı olmasa tavanı göremeyeceğim kadar yüksek, aydınlık bir odada kemerler yükseliyor. Bir *oda*, dere değil. Gündüz, gece değil. Burayı Kralların Ayini'nden *hatırlıyorum*.

Sudan arınmış ciğerlerimle nefes nefese kalıyorum. Ses, duvarlarda yankılanan keskin bir erkek kahkahası korosunun altında kayboluyor. Bir partide birinin bir şakanın can alıcı noktasını söylemesinin ardından çıkan neşeli kargaşa.

Bakışlarımı sağa çeviriyorum. Tanınma, az önce uğruna savaştığım nefesi elimden alıyor.

Sağımdaki kavisli taş boyunca altı şövalye oturuyor: Geraint, Gawain, Bors, Mordred, Caradoc, Erec. Ve altısı da solumda oturuyor: Owain. Bedivere. Kay. Lamorak. Tristan. Lancelot. Masa toplanmıştı, sapasağlam, birbirlerine gülümsüyorlardı, ama bana doğru tek bir bakış bile atmadan.

Yuvarlanıp ellerimin ve dizlerimin üzerine çöküyorum ve ellerimin kendi ellerim olduğunu görüyorum. Katı, kahverengi, eğitimden kalma nasırlarla kaplı. Her biri Arthur'un yanında yürürken gördüğüm ellerin yarısı büyüklüğünde. Kıyafetlerim de bana ait. Aşınmış deri ve ağır kumaş yerine ince pamuk ve kot. Bir elimi yüzüme, saçlarıma, yani bana götürüyorum. Şaşkınlık ve korku ensemdeki tek bir tüyü bile kaldırıyor.

Etrafımdaki konuşma kesintiye uğramadan devam ediyor. Sir Bors'un yüzünün önünde bir el salladım. "Alo?" Dalgın dalgın kısa sakalını sıvazlıyor, diğer şövalye ona bir hikâye anlatırken yanındaki Mordred'e başıyla selam veriyor. Gözleri hiç bana dönmüyor.

Hiçbiri beni görmüyor ya da duymuyor.

Başka bir zaman, tüm orijinal şövalyeler tarafından aynı anda görülmediğim için rahatlamış olabilirim. Neden burada olduğumu, kim olduğumu, nereden geldiğimi açıklamak zorunda kalmayacağım için rahatlamış olabilirim. Ama şu anda yanlış geliyor. Çünkü...

Burada *ben*
olmamalıyım. Arthur
olmalıyım.

Gözlerim hemen karşımdaki boş sandalyeye takılıyor. İçime batan bir hisle Arthur'un masadaki yerine doğru ilerliyorum.

Tam kenara ulaştığımda, odanın uzak köşesindeki uzun, ahşap çift kapı açılıyor. Genç Arthur tam bir kıyafet içinde içeri giriyor: uzun bir kürk manto, gür, sarı-kahverengi saçlarının üzerinde bronz bir halka, bir sır saklıyormuş gibi dans eden gözler.

Masa yaklaşan kralı alkışlıyor. "İşte orada!" diye seslenir bir ses. "Geç kaldınız, efendimiz!"

"Sensiz başladık, Pendragon!"

Arthur'la yarı yolda buluşmak için masaya tırmandım. "Seni pislik!" Odadaki aether'ı çağırmaya çalışıyorum ama hiçbir şey gelmiyor.

Arthur'un gücüyle en kötü günlerimde bile, en azından *biraz* Aether'i parmak uçlarıma kadar getirdim. Burada, sanki hiç yokmuş gibi.

Arthur'un adımları hiç duraksamıyor, dikkati hiç dağılmıyor ve içimden geçip gidiyor.

Baş döndürücü, korkunç bir his midemden boğazıma doğru fırlıyor.

"Dur tahmin edeyim," diyor genç kral gülerek, "Caradoc bütün bal likörünü mü içti?"

Masa zevkle kükrerken ve Arthur bir kadehe uzanırken ben ürperiyorum. Hava bile yer değiştirir, ama o sanki havadan daha azmışım gibi içimde hareket etti. Sanki bir hiçmişim gibi.

Gerçekler boğazıma
düşümleniyor. Bu bir kan
yürüyüşü *değil*.

Camelot'ta Masa'nın odasına en son gittiğimde, Ayin aracılığıyla gelmişim ve dünya bana bir 1ction gibi gelmişti. Oradaki her adam, uyuyan ve bekleyen uhrevi bir ruhtu. Ama burada şövalyeler o kadar sağlam ki, uzanıp onlardan birine dokunabilirdim.

Bu bir vizyon değil.

Işık gözüme çarpıyor -Caradoc bir güneş ışığının içinden masaya uzanıyor. Odaya yayılmış mumluklar sıcak bir parıltı yayıyor ama Arthur'un anılarındaki donyağı mumu dumanının keskin, keskin kokusu tamamen yok. Odanın etrafındaki altın çubuklara asılı duvar halıları sanki yeni dokunmuş gibi görünüyor. Renkler doygun ve iplikler mükemmel... her şey tertemiz.

Bu bir anı değil.

Midem sıkışıyor. Uyanmadan önce nerede olduğunu sorduğumda Arthur ne demişti?

Camelot'ta dinleniyorum.

Merlin seni Camelot'a mı

gönderdi? Merlin beni rüyalarım

gönderdi.

Bir nefes çekiyorum. Arthur'un rüyaları. Onun rüyalarındayım, hayali bir Camelot'un bekleme alanında. Geriye doğru tökezliyorum.

erkekler ve neşe.

Arthur *yüzyıllarını* bu yerde geçirdi, gerçek dünyayı sadece Uyandığında, Camlann geldiğinde, Scionlar Masası liderlik etmesi için ona ihtiyaç duyduğunda gördü.

Ama Legendborn dünyasındaki pek çok şey gibi, Sonsuzluk Büyüsü de benim için tasarlanmamıştı. Büyü beni ya da yapabileceklerimi planlamadı. Ya da Arthur'un yapabileceklerini, yaptıklarını.

Ben bir Medyum ve Arthur'un Soyundanım ve onunla olan bağlantım her iki yönde de işliyor. Onun ruhu benim zihnimdeydi, ben de onunkindeydim. Aylarca tekrar tekrar. Ona güvenmem için beni kandırdı ve sonunda ben de boyun eğdim. Bizi yer değiştirmeye zorlamak için ihtiyacı olan tek şey buydu.

Panik kaburgalarımın arasından kayıyor. Gözlerim sıkışarak kapanıyor, gözyaşlarım köşelerde ısıyor. Ben durduramadan alçak, korkulu bir inilti çıkıyor ağzımdan ama şövalyeler bunu duymuyor, bana yardım edemiyor, gülmeye devam ediyorlar. Nabzım hızlanıyor. Derin nefes alıyorum, yavaşlamaya zorluyorum.

"Bu... bu gerçek değil," diye fısıldıyorum. "Bu sadece bir rüya."

Birden etrafımdaki dünya titriyor ve bulanıklaşıyor, sonra da kararıyor. Pencereilerin dışında gök gürlüyor, sanki sözlerime yanıt olarak gürlüyor. Sanki rüyanın kendisi beni *duymuş* gibi.

"Ne-"

Büyük bir yırtılma sesi, kalın bir kumaşın parçalanması gibi. Bir cızırtı ve derin bir patlama, sanki ocaktaki bir kütük gibi. Sonra, şimşek yukarıdan odayı yarıyor.

Tam cıvata odanın ortasına isabet ettiğinde geriye sıçırıyorum ve dış gıcırtısı gibi bir *gümlemeyle* Yuvarlak Masa'yı ikiye bölüyor.

İki ağır yarım daire plaka içe doğru çökerek Aoor'u sarsmaya yetecek bir güçle yere çarpıyor.

O kadar şaşkınlığım ki iki şeyi fark etmem bir saniye sürüyor: Birincisi, şövalyeler hiçbir şey olmamış gibi hâlâ sandalyelerinde oturuyorlar ve ikincisi... yıldırımın işi bitmemiş.

Daha küçük darbeler Aoor'a hızla ve art arda çarpıyor, o kadar gürültülü ki kaçarken kulaklarımı kapatmak zorunda kalıyorum. Masanın etrafını sarıyorlar, her atışta daha da yaklaşıyorlar.

Çaresizce, on iki ok tek seferde her bir şövalyeye isabet ederken ve arkalarında örümcek ağlarıyla kaplı iskeletler bırakırken izliyorum.

Bu artık Arthur'un rüyası değil.

Hayır, bu... bu sadece onun kabusu oldu.

Bir cıvata bana yaklaşıp altı metre ötemdeki taşı yarmadan önce, yukarıdaki çatırtılar beni uyaran tek şey oluyor.

Gerçek ya da değil, içgüdüler devreye girer.

En uzaktaki duvara, Arthur'un odaya girmek için kullandığı kapıya doğru koşuyorum, kalbim gümbür gümbür atıyor. *Lütfen bir çıkış bulun. Lütfen.*

Köküme uzanıyorum ama hiçbir şey yanıt vermiyor. Köküm burada da yok.

-

Clang! Çın! Aoor kırılıp açıldığında metal mum standları düşer.

Duramayacak kadar hızlı koşuyorum ve bir kapıya çarpıyorum. Sadece ben Kapının kolunu iki elimle kavrayıp omzumun üzerinden bakma riskini göze alıyorum.

Goblenler 1re'yi yakaladı. Sürekli çakan şimşekler çıkışa doğru izlediğim yolu takip ederek bana yaklaşıyor. Biri üç metre uzağıma düştü, diğeri dokuz metre.

-

Ağır kapıyı sertçe çekiyorum. Yeterince açıldı. Açıklıktan sıkıca geçiyorum. Diğer tarafta ne olduğu umurumda değil.

Tek gördüğüm iki kez ölmüş adamların parçalanmış kemikleri.

Tökezleyerek başka bir odaya giriyorum -aydınlık, sıcak- ve kapıyı arkamdan sıkıca kapatmak için elimden geldiğince zorluyorum. Geri çekiliyorum, göğsüm hava almak için kabarıyor, kapının çatlaklarını izliyorum, altındaki ölümcül şimşek Aash'ı görmeyi bekliyorum.

Öyle değil.

Ve yine de, eğer onu tekrar açarsam, beni bir sürgünün karşılayacağından hiç şüphem yok.

"Arthur!"

Bir kadının muAed sesi bana ulaşıyor, ona yaklaşan muAed ayak sesleri eşlik ediyor.

Sonunda etrafıma bakıyorum.

Tüm oda, geniş, taş kenarlı bir pencerenin dışından gün batımının turuncu-altın ışığına bürünmüş. Bir uçta iki geniş ahşap sandalye, bir post halı ve aralarında alçak bir masa var. Bir duvarda *da kocaman* bir şömine var. O kadar uzun ki içinde dimdik durabilirim.

Aames Aicker'ın tekrarlayan bir ritim içinde olduğunu görmek için sadece bir bakış yeterlidir. Kırılcım ve koku yok. Her şey mükemmel.

Girdiğim kapıyı görmeyi umarak arkamı dönüyorum ama artık orada değil. Yerinde boş, gri bir taş duvar duruyor.

Başka bir rüya.

Odadaki tek kapı açılır ve Arthur telaşlı ve dalgın bir şekilde içeri girer. Saçları dağınık ve süssüz, yüzü çizgili ve taht odasındaki daha şık kıyafetler yerine koyu mavi bir tunik, bol kahverengi bir pantolon ve ona uygun çizmeler giyiyor.

"Arthur!" Hemen arkasından Nick ve Sel ile yaptığım kan yürüyüşünden tanıdığım siyah saçlı genç bir kadın geliyor: Arthur'un üvey kız kardeşi Morgaine. İki elini iki yanında kavuşturmuş, kardeşini ocağa kadar takip ediyor. "Önemli olmasaydı sormazdım, biliyorsun!"

Arthur'un alçak gürültüsü düşkündür. "Bunu bilmiyorum sevgili kardeşim."

Arthur yanımdan geçip pencereye doğru yürüdüğünde ve taş pervazı kavradığında yaklaşıyorum. Elimi onun yüzüyle arkamızdaki tepelerin manzarası arasında salladım; gözünü kırpmadı. Gözlerinin kenarlarındaki çizgiler neşeyle kazanılmış olabilir, ama ağzındakiler ciddiyet ve endişe yolunu izliyor.

"Eminim farkındasınızdır, pek çok şey istemenizle tanınırsınız... ve oldukça sık bir şekilde istediğinizi alırsınız." Arthur omzunun üzerinden bakarken gülümsemesi beliriyor.

Morgaine bu yorumu cesaretlendirici bulur ve ileri atılır. "Taleplerime direnmeyi bırak ve bana eşlik et!" Yaşı yirmi beşten fazla olamaz ama burada hınzır bir genç kız gibi davranıyor. Kara kaşlarını sallıyor. "Sana göstermem gereken bir şey var kardeşim. Ve ne olduğunu sorma, çünkü bu bir sürpriz."

Arthur ona bakıyor ve uzun uzun iç geçiriyor. "Yorgunum Morgaine."

Ağabeyinin elini tutuyor ve o da ona gülümsüyor. "O zaman yaşlı kemiklerin bu sandalyede sonsuza dek kaybolmadan önce benimle gelmelisin."

Arthur, onun kulaklarına değil de kendi kulaklarına hitap ediyormuş gibi hissettiren sözler mırıldanarak beni şaşırtıyor. "Hep böyle yaramaz mıydın, kardeşim?"

"Evet." Gülüyor. "Benimle gel," diye yalvarıyor ve tekrar çekiyor. "Çabuk, Merlin dönmeden."

"Merlin'den bir şey mi saklıyorsun?" Gözleri kendi muzipliklerinin parıltısıyla genişliyor. "Bundan iyi bir şey çıkmaz."

Kıkırdıyor. "Sanki bu seni hiç durdurmadı."

Arthur, Morgaine'i benim onu izleyebileceğim gibi izliyor, onun hayal gücünün bir parçası olup olmadığını merak ediyor. Bu bana bir fikir verdi.

Aralarında durmak için bir adım öne çıkıyorum. "Arthur, beni duyabiliyor musun bilmiyorum. Ama bu bir rüya, o gerçek değil-"

Arkalarında, 1 numaralı yerin Aames'i daha yüksek, daha sıcak kükrüyor. Bir saniye sonra, her şey eskisi gibi oldu ama ben sersemlemiştim. Bu dünya tıpkı taht odasında olduğu gibi sözlerime tepki verdi.

Morgaine kardeşine kaşlarını çatar. "Bu kadar inatçı olmak zorunda mısınız?"

Arthur'un gözleri kızın yüzünde keskinleşir. "Hayır. Gidelim o zaman. Bana sürprizini göster."

"Dur!" Elimi uzatıyorum ama vücudu tıpkı daha önce olduğu gibi benimkinin içinden geçiyor. Baş döndürücü, mide bulandırıcı. "Bunların hiçbirisi gerçek değil-" Odadaki ışık sanki aniden gece çökmüş gibi değişiyor. Gök gürültüsü yakınlarda yuvarlanıyor, önsezi. Yıldırımın habercisi.

Sonra, ben dilimi tutarken, 1re sakinleşiyor ve gök gürültüsü bulutları dağılıyor. Dışarıdaki ışık değişiyor ve gökyüzü sakinleşiyor. Rüya beni tekrar uyarıyor, eğer devam edersem etrafımdaki her şey yıkılacak. Burada huzuru korumanın tek yolu burası gerçekmiş gibi davranmak, gerçek olduğuna *inanmak*. Büyü ve bilinçten oluşan bu dünyadan başka bir dünya olduğunu görmezden gelmek. Rüyanın bir rüya olduğunu kabul edersem, o zaman bir kabusla dönüşür.

Bunlar Merlin'in kuralları mı? Yoksa Arthur yüzyıllar süren bekleyişin ardından kendi hayallerini bir hapisaneye mi dönüştürdü?

Başlangıçta benimle tanışmak ve dünyayı benim gözlerimden görmek için bu kadar hevesli olmasına şaşmamalı.

Ben onun kaçıyordım.

Son gök gürültüsü de sustuğunda Morgaine ve Arthur sanki ses tekrar açılmış gibi mutlu bir şekilde sohbet etmeye başlarlar. Kapıya doğru yürürler ve koridordan sağa dönmek için odadan çıkarlar.

İçimden bir ses onlarsız bir odada kalamayacağımı söylüyor, ben de arkalarından gidiyorum.

Bana ait olmayan ve asla da olmayacak olan hayallerin peşinden gitmekten başka seçeneğim yok.

Eğer burada hayatta kalmak istiyorsam, hayalet olmalıyım.

[*OceanofPDF.com*](https://oceanofpdf.com)

56

GÖLGE KRAL her zamanki gibi görünüyor.

İnsan şeklindeki siyah duman havayı kükürt kokusuyla dolduruyor. Formuna en yakın hava ışıktan süzülüyor. Mürekkepten yapılmış kanatları omurgasından çıkarak pençe uçlu kıvrımlarla yukarıya doğru yükseliyor.

Gözleri aynı obsidiyendir ve merkezlerinde titreşen kırmızı kömürler vardır.

Bakışları Briana'nın tenini yakıyor. *Ah evet.* İblislerin ilgisini tespit etme yeteneği. Neredeyse dayanılmaz olan bu hisse karşı dişlerimi sıkıyorum. Buna nasıl *dayanıyor?*

İçimde onun sözde kökünü, keskin duyularına bağlı kırmızı aether'ı arıyorum ve onun gibi uykuda olan ocağı hissetmeme rağmen, onu istediğim zaman aktive edemiyorum. Ruhlarımız yer değiştirmiş ama ben bile onun en büyük yeteneğine erişemiyorum. Hâlâ elinde parlayan gümüş mavisini kılıca bakıyorum. Bu düzlemde erişebildiğim tek aether benimki.

"Bir sorun mu var Pendragon?" Kral'ın sesi alçak, eğlenen bir çatırtı. Sesi, Cadair Idris'teki dağlarda esen rüzgârın sesine benziyor. Köylülerin bir zamanlar Cŵn Annwn'ı, öteki dünyanın av köpeklerini çağırabileceğinden korktukları ses. Bir zamanlar tüm Cysgodanedig'e, tüm Gölgedoğan'a hükmeden ses.

Bir zamanlar bana da musallat olan bir ses... onu susturmadan önce.

Sorusunu kabul etmiyorum. "Buraya girmek için hangi gölgeyi kullandın iblis?" Çimenlerin üzerine serpilmiş cesetleri hızlıca araştırıyorum, arazideki en karanlık, en derin gölgeleri arıyorum; göz kırparken bir alandan diğerine atlamak için kullandığı geçit. Ağaçların yanında, çakıllı yolun arkasında, bekleyen araçların yakınında birkaç olasılık var. Gelmek için bu gölgelerden herhangi birini kullanmış olabilir... ama cevaplanmasını istediğim soru bu değil. "Peki döndüğümü nereden biliyordun?"

Müreккеbe benzeyen kanatları Briana'nın yüzüne doğru yanan dumanı itiyor. Vücudu öksürüyor. Fizikselliğin bir başka rahatsızlığı. "Her zamanki gibi kibirlisin, Pendragon."

"Yanılıyorsunuz, Cysgodol Kralı," diyorum burnumu çekerek. "Sizi sarayınızdan ayıran şey kibirdir, beni benimkinden ayıran şey değil."

"Sarayınız her zaman olduğu kadar kargaşa içinde." Konuştukça formu yoğunlaşıyor, daha cismani bir hal alıyor. Kırmızı kömürler büyür, siyahlar içinde iki Aames'e dönüşür. Yarılmış kırmızı bir dil Aashes, sonra dumanın içinde kaybolur. Göz açıp kapayınca kadar bir kez daha gölgeye dönüşür. "Onları izliyordum. Yüzlerce yıl sonra, hizip içinde hizip oldular. Artık Uther'in oğlu Arthur'un ejderha kudurmuş bayrağı altında değiller."

Benim Legendborn'umu mu izlemiş? Bundan hoşlanmadım. Eski rakibime doğru ilerliyorum ve onun geriye doğru süzüldüğünü görünce şaşıyorum. Sanki benden kaçmak ister gibi.

Bir şeyler... yanlış.

Hâlâ yerde duran siyah aether mızrağına bakıyorum. On beş asır önce, karanlık bir savaş alanında bir adamın gözünü miğferine saplayacak kadar keskin nişan almıştı. Gölge Kral hedefini ıskalamaz.

O istemedikçe olmaz. Bir

teori oluşuyor.

Briana'nın hızını kullanarak ona doğru atılıyorum. Ona zarar verebilecek bir silah olan aether kılıcını geniş bir yay çizerek savuruyorum. Dumanla aceleyle şekillendirilmiş bir kalkanla karşılaşır. Tekrar saldırıyorum, bir blok daha. Bir dönüş, vuruş ve dağılıp birkaç adım ötede yeniden şekilleniyor.

O sadece kendini savunuyor.

"Benimle paylaşmak istediğin bir şey var mı?" diye sordum. "Bu bedene saldırma konusundaki isteksizliğinizle ilgili olarak?"

Kral, ucu siyah pençelerle kaplı uzun, kıvrık bacakları üzerinde on adım geri çekilir. "Diyelim ki bu kız sürdürmek istediğim bir yatırım."

Hareket etmiyor ama ince bir duman kırbacını bana doğru gönderiyor. Ben ondan kaçamadan bir dal Briana'nın göğüs zırhını sıyırmayı başarıyor.

Bir acı, yanma, yayılma.

Briana'nın göğüs kafesine tutunarak geri çekiliyorum. Aether göğüs zırhını yırtıp atıyorum, yerde erimesine izin veriyorum ve üst giysisinin altındaki derisinin üzerinde, pazularının kahverengi derisinden bileklerine doğru dallanan, parlayan bir ağacın büyümesini dehşet içinde izliyorum. Kral'ın sırttan, hevesli gözleriyle aynı anda kırmızı renkte titreşiyor.

İblis türünün efendisi Gölge Kral'ın büyüsyyle aktive edilen görünmez bir işaret.

Öfke beni sarıyor. "Bu kıza *kan damgası* vurdun," diye hırlıyorum.

"Evet... ve hayır." Gölge Kral omuz silkme hareketi yapar, kanatları yükselir ve sonra durulur. "Onun atasına kan damgasını ben vurdum. O sadece bunu miras aldı."

Briana Kral'ın üzerinde yükselecek kadar uzun boylu değil ama sanki öyleymiş gibi ona doğru ilerliyorum. "Bunu hangi sebeple yapıyorsun? Söyle bana!"

"Beni tebaandan biri sanıyorsun, Pendragon!" Kral'ın kanatları genişledi, her iki yanında bir adamın boyunun iki katı vardı. "Sanki size lordum olarak söz vermişim gibi cevaplar istiyorsunuz. Sanki önünüzde diz çökmüşüm gibi. "Ne *sebeple*?" Kral gülüyor, çatırdayan, tırmalayan, solan bir ses. Sesi rüzgarda bana ulaşıyor. "Kendim için tabii ki..."

Bununla birlikte, siyah aether formu girdaplar çizerek dağılır ve çimenlere ve savaş alanına bir kez daha ışık getirir.

Ama bu onun gittiği anlamına gelmiyor. Bu hatayı bir daha yapmayacağımı çok iyi biliyorum.

İki elim Briana'nın dökme kılıcının kabzasına sarılmış halde bir daire çizerek dönüyorum ve açık alanın karanlık köşelerinde en eski rakibimi arıyorum.

"Yine gölgelerinde mi saklanıyorsun, eski dostum?"

Kral'ın kahkahası bir yönden dalga dalga geliyor, sonra başka bir yönden geri dönüyor. Bu gerçek olabilir ya da benim hafızam hem benim hem de Briana'nın kulaklarını kandırıyor olabilir.

Her yerde olabilir. Herhangi bir şekilde. Ve şimdi, o gitti.

Ama ziyaretçilerimiz var. Araçlar yaklaşıyor, sesleri yükseliyor - belki de Kral'ın ayrılma nedeni budur? Mezara yaklaşan üç metal canavarı karşılamak için dönüyorum ve hiçbir uyarıda bulunmadan Briana'nın kollarının güçlü bir kavrayışla arkasından çekildiğini hissediyorum. Burnuna bir büyü kokusu geliyor: reçineyle ıslatılmış kalp ağacı, mür ve ud.

"Arthur, değil mi?" Briana'nın kulağına sert bir ses fısıldar, zehirle doludur.
"Efendim."

Kırık kaburgaları yüzünden nefes alması engellenen bir adamın hırıltısını tanıyorum. Sadece aether imzası ve yaraları bile esirimizi tanımlıyor. "Resmi olarak tanıştığımızı sanmıyorum. Kralınıza böyle mi davranıyorsunuz Seneschal Varelian?"

Erebus Briana'yı bir eliyle dirseğinin etrafına sıkıştırarak yanına çekiyor. İzin veriyorum, yaralarını merak ediyorum: sol eliyle bir tarafını sıkıca tuttuğu göğsü; yaralı bacağıyla yavaş yürüyüşü. "Gelişin işleri zorlaştırıyor," diye homurdanıyor, konuşurken yüzünü buruşturuyor.

"Yeminleriniz sizi Briana'ya gerçekten zarar vermekten alıkoyduğu için mi?" Gülümseyerek soruyorum. "Bu çok talihsiz bir durum. Senin için." Tutuşuna karşı çekiyorum ve beni yerinde tutmak için iki elini birden kullandığında memnun oluyorum.

Araçlara ulaşıyoruz ve kapıları kayarak açılıyor. Her arabadan dört Mageguard çıkıyor ve etrafımızda bulanıklaşıyor.

"Bree?" diye sesleniyor içlerinden biri. Ah, Briana'nın kaçmasına yardım eden genç Merlin. "Merhaba, Larkin Douglas," diyorum.

Gözleri şaşkınlıkla irileşiyor, sonra benimle Seneschal komutanı arasında gidip geliyor, endişesi göreviyle savaşıyor. "Seneschal Varelian... neler oluyor?"

"Hepiniz dikkat edin," diye anons ediyor Erebus. "Bu kişi artık Veliaht Scion Briana Matthews değil. Arthur Pendragon'un ruhu tarafından ele geçirildi ve arkamdaki filoya saldıran da o."

"Bree!" Erebus ikimizi de döndürüyor. Arkamızdaki kök bariyer, içindikilerin çıkmasına izin verecek kadar uzun bir süre önce inmişti.

Üç kişi hâlâ yerde yatıyor: Selwyn'in üzerine eğilmiş Gawain'in Scion'u ve Bir Zamanlar Doğmuş kız Alice. Ama şimdi, şifacı ile bizim aramızda nöbet tutanlar Briana'ya eşlik eden Rootcrafter'lar. İsimleri geliyor

anılarından bana geri döndü: Mariah, genç olan. Lucille ve Patricia, yaşlılar.

Bu ilginç olacak.

Merlin maiyetine gözlerini dikmiş bakan Mariah'nın gözleri alev alev yanıyor.

"Bırak Bree gitsin." Erebus, "Bu Briana değil, Rootcrafter," diye cevap veriyor. "Sanırım bunu biliyorsun."

"Bu Bree'nin bedeni. *Bree'nin*. Hâlâ içeride," diye cevap veriyor yaşlılardan biri. Patricia, kaçırıldıktan sonra iyileşmiş. "Ruhu kovacağız. Nasıl yapacağınızı bilmiyorsunuz."

"Kız kendinde olmayabilir," diyor yeni bir ses. "Ama yine de oynamak için değerli bir çip."

Naip Cestra, Erebus'un yanına geliyor. Tarikat araçlarından birinden yeni çıkmış olmalı. "Onu kendi yöntemimizle kontrol edeceğiz."

"Kontrol mü?" Tükürdüm. "Bu *ihanettir*."

Cestra sırtıyor. "Kime karşı? Vekiller bu Tarikatın şu anki liderleri." Başını iki yana sallar. "İsterseniz Mageguard'ıma saldırdığınız gibi bana da saldırın lordum, ama içimden bir ses buraya kendi krallığınızla savaşmaya gelmediğinizi söylüyor."

"Yapmadım," diye kabul ediyorum kadını. "Ben hükmetmeye geldim. Hüküm sürmeye. Bu savaşı kazanmak için."

Bir çift cyffion çıkarıyor. Erebus'un tutuşu sıklaşıyor. "O zaman biz pazarlık yaparken bunları giyeceksin."

Cyffion'u inceliyorum. Onları yıllardır görmedim. Bırakın kendimi, mahkememden herhangi birine uygulandığını bile görmedim.

Ben itiraz edemeden Patricia araya giriyor, sesi öfkeyle titriyor. "Bunları ona giydirmeye *cüret* edemezsin."

Cestra kaşlarını kaldırır. "Ve neden olmasın?"

Kadınların en küçüğü olan Lucille öne çıkıyor, sesi alçak ve sert. "İrade'nin ataları, halkımızın bir daha asla zincire vurulmasına izin vermeyecektir."

Cestra'nın gözleri bir anda kısıılır. "Ben hayaletlerden korkmam."

"Bizimkilerden korkmalısınız." Genç kadın, Mariah, çenesini indiriyor, birincisi kalçasında toplanıyor.

"Yerinde olsam bu torunları dinlerdim kadın," diyorum kısık, gırtlaktan gelen bir kahkaha atarak.

"Bu bedende ne kadar aptalca görüldüğünü bir bilsen." Cestra öne doğru bir adım atarak birinci kutuyu açtı. "Tarikat senin gibi bir hatanın liderlik etmesine asla izin vermez. Ve ben de atası yanlış zamanda yanlış yerde olan sıradan bir kız tarafından devrilmeyecek kadar çok çalıştım." Başını Mageguard Larkin'e doğru çevirdi. "Douglas! Sitterson'a yaralıları toplamasını söyle. Kane ve Chen denen kızın bizimle gelmesini istiyorum."

Larkin tereddütle Cestra ve Erebus'un arasına bakar.

"Douglas, yürü!" Cestra bağılıyor. Merlin iki elini de barış için kaldırmış bir halde Kök İşleyicilere yaklaşır. Lucille Gawain'in Soyu'na döner ve o da başıyla kısa bir selam verir. Rootcrafter kadınları Larkin'in geçmesine izin verir ve iki çocuk yaralıların üzerinden hızlı, aceleci tonlarda konuşmaya başlar.

"Küpleri uygulayın Seneschal," diye emretti Cestra ve onları astına verdi.

Erebus'un sesi hiç değişmiyor. "Hangi sebeple, sorabilir miyim?"

"Böylece onunla ve Masa'nın geri kalanıyla aynı anda ilgilenebiliriz."

Masadan bahsedilmesi dikkatimi çekti. Şu anda hepsi bir arada mı? Bekliyorlar mı? On Scion ve Gawain'in Scion'u... neredeyse tamamen toplanmış bir Masa, varışım için çoktan hazırlanmış. Ve Cestra nerede olduklarını biliyor. Umut Aares, bu iğrenç kadına duyduğu kızgınlıkla savaşıırken bile. Şövalyelerimle tekrar birlikte olmak imkânsız ama onların torunlarını görmek, ruhlarını hissetmek...

Cestra büyücüsüne ters ters bakar. "Bu bir *emirdir*."

Erebus bir an daha tereddüt eder. Kök İşçilerine, bariyere ve sonra da iç çekerek Cestra'ya bakar. "Emrettiğiniz gibi, Naip."

Erebus yavaşça Briana'nın kolunu tutuyor ve yüz yüze gelecek şekilde adım atıyor. Cestra'nın dediği gibi kaçabilirim ama masamı görmek istiyorum. Eğer ruhen ve Aesh'te tekrar bir araya gelebileceğimiz anlamına geliyorsa, avantajımdan vazgeçebilirim.

Briana'nın iki kolunu da istemeye istemeye uzattım.

Erebus ilk küpü Briana'nın sol bileğine geçirdiğinde, içerideki ePect hemen ortaya çıkar; yakıcı, soğuk bir acı içindeki gücü dondurur. Kökü

Fırın, havadaki aether hissim, ikimizin de vücudunun etrafına ördüğü zırh yok oldu. Hepsi bir hiçliğe dönüştü.

Bir kalp atışı. Briana'nın ensesindeki tüyler diken diken olur. Erebus'un kendisi hareketsizleşir.

Sessizlik.

Ardından, İrade bariyeri patlar ve kubbe araçları kapsayacak kadar genişleyene kadar genişler. Dışarı doğru hareket ederken, derin bir çatlama sesi ayaklarımızın arasındaki toprağı sarsıyor.

"Bu da ne?" Larkin soruyor. Diğer Merlinler geri çekiliyor, sanki bizim insan kulaklarımızla duyabileceğimizden daha fazlasını duyuyorlarmış gibi gözlerini kocaman açmış toprağa bakıyorlar.

Gümbürtüler Merlin'in bile dengesini sarsmaya yetiyor.

"Bu Volition!" Mariah bağırıyor. "Atalarımız sizi uyarıyor, Efsane Doğumlular. Ya şimdi ve çabucak gidin ya da burada kapana kısılp ölün."

Cestra başını sallıyor, ağzı inatçı bir çizgiye oturmuş. "Diğer kol, Erebus." Tekrar tereddüt ettiğinde, Briana'nın sağ bileğini kendi sabırsız parmaklarıyla kavıyor. Briana'nın bileğindeki diğer çeneyi de kapattığında, etrafımızdaki toprak büyük bir *çatırtıyla* açılıyor. Bir düzine şimşek şeklindeki Issure Merlinlerin etrafındaki toprağı yarıyor ve grubu ufalanan bir toprak parçasında izole ediyor.

Yer bir başka çatırtıyla daha da açılırken etrafımızdan bağırışlar yükseliyor ve Tarikat'ın boş araçlarından birinin arka tekerlekleri toprağa düşüyor. Arabanın içinden yüksek sesli, bangır bangır bir alarm duyuluyor ve ışıkları yanıp sönmeye başlıyor.

Cestra, Volition atalarının gücünün bir sonraki dalgasında tökezliyor. Düşüşüne neredeyse gülecektim ama yanımdaki zeminin gürültüyle yarılması sesimdeki mizahı çaldı.

"Kibirli kadın," diye alay ediyorum.

"Gerçekten de öyle." Erebus bir eliyle Briana'nın dirseğini tutuyor ve tek bir hamleyle Cestra'yı diğer eliyle kaldırıp kalan bir araca doğru taşıyor. "Gitmemiz gerek, Naibim!"

"Bizi Kuzey Bölümü'ne götür!" Cestra öfkeyle talep ediyor.

Erebus'un çenesi sıkıştı. "Emredersiniz, Naip."

Toprak altımızdan kayıyor ve neredeyse diğer Tarikat araçlarını yutuyor. Sadece bir tane kaldı ve o da her an yere düşebilir,

kaçışımızı engelliyor. "Larkin!" Erebus omzunun üzerinden sesleniyor ama diğer Merlin, Kane'in oğlunu kucağında evin yönüne ve Tarikat arabalarından uzağa taşıyarak ayakta durmaya çalışıyor. Yanında, şifacı Onceborn kızını kaldırmış ve onu da güvenli bir yere götürüyor.

"Bırakın onları!" Cestra çağırıyor. "Çıkarın bizi buradan!"

Erebus küfrediyor ve uçümüzü hızla araca götürüp kızgın Cestra'yı ön koltuğa fırlatıyor. Hemen ince siyah bir tuğla çıkarır ve kulağına götürür. "Aldrich, yoldayız-"

Gerisini duyamıyorum çünkü Erebus Briana'yı aceleyle arka tarafa götürüp bir koltuğa oturtuyor. Ben itiraz edemedim, avuç içi Briana'nın alına sıcak bir şekilde bastırıyor ve uyku vücuduna hücum ediyor. Yavaşça göz kırparak ön koltuğa geçiyor ve bir parmak dokunuşuyla aracı canlandırıyor. Sonra gözleri kapanıyor ve hızla uzaklaşıyoruz.

OceanofPDF.com

57

BRIANA'NIN bedeni Seneschal'ın büyüünden kurtulduğu anda uyandım - ve yaşamın hisleri tarafından her yönden saldırıya uğradım.

Midem bulanıyor. Başı şişmiş. Ağzı ve dudakları, her ikisi de yaz samanı gibi kuru. Engebeli yolda düzensiz yolculuk her şeyi daha da kötüleştiriyor. Bu arabaların ağır metal gövdeleri karada hızla ilerliyor, ama bizi daha kolay taşıyamazlar mı?

Kendi bedenimde kusmaktan hoşlanmadım. Briana'nın bedeninde de bundan zevk almayacağımdan eminim. Boğazındaki safrayı yutuyorum ve düşüncelerimi toparlıyorum.

Seneschal, Briana'nın onun gücüne karşı koyma yeteneğini kullanmam için çok hızlı hareket etti. Bunun tekrar olmasına izin vermeyeceğim.

Arabanın dışındaki gökyüzü öğleden sonra güneşini gösteriyor. Günün büyük bir bölümünde yoldaydık.

"Beni masaya mı götürüyorsun?" Briana'nın hırıltılı sesiyle soruyorum. Su talep etmeliyim.

Ön koltukta oturan kadın Vekil geriye doğru dönerek sırtıyor. "Aldığımız istihbarata göre Kuzey Bölümü'nün Kalesinde toplanmışlar ve Kraliyet Scion'u ile müttefiklerine karşı tutumumuz hakkında bazı fısıltılar yayıldığı için bize, yani Vekillere karşı nasıl hareket edecekleri konusunda bir oylama yapıyorlar. Bakalım varlığınız Efsane Doğanları bir araya getirmeye yetecek mi?"

"Bu çocukları Briana'nın gözlerinden gördüm," diyorum. "Senin aksine, onlar göreve sadıklar."

Cestra'nın taş gibi ve duygusuz gözleri aynada benimkilerle birleşti. "Göreceğiz." Gözlerden uzak Güney Bölümü'nün Locası'nın aksine, Kuzey Bölümü'nün

Kale, bir tepenin üzerine kurulmuş gri tuğlalı bir kaledir.

Cestra ve Erebus ön bahçenin etrafını saran taş patikadan geçerken bana eşlik ediyor. Seneschal'ın yürüyüşü, cambion bedeni son yaralarından iyileşirken her adımda gevşiyor. Ne muhafızlar ne de varışımızı bekleyen Merlinler var. "Nöbetçiler nerede?" Ben soruyorum.

"Misafir beklemiyorlar." Erebus binanın yan tarafındaki taş kemere doğru eliyle işaret ediyor.

"William Sitterson, Briana Matthews ve en yakın arkadaşı Vassal Chen'in ortadan kaybolmalarının ardındaki gerçekle ilgili artan söylentileri tartışmak üzere Legendborn'un - kalan Scion ve Squires, bazıları daha yeni Yeminli - özel bir toplantıya çağırdıklarını düşünüyorlar."

"Ah," diyorum. "Entrikaların ters gitti, değil mi?"

Cestra'nın kaşlarını çatması bana cevabı sözlerinden önce söylüyor. "Legendborn'u ilk başta Sitterson ve Matthews'un birlikte olduğuna, kendi güvenliği için saklandığına ikna etmeyi başardık ama temas talepleri ancak bu kadar uzun süre reddedilebilir. Torununuzun bizi sürüklediği bu vahşi kaz kovalamacası planladığımızdan çok daha uzun sürdü. Çok uzun. Chen'in ailesi sorular soruyor, Matthews'un babası da öyle. Nicholas Davis tamamen yeraltına çekildi ve babasının cesedi Onceborn yetkilileri tarafından bulundu. Legendborn şimdilik Selwyn Kane'in bir Shadowhold'da olduğuna inanıyor, ancak bu hikaye bile bazı Liege'lerden gelen fısıltılarla çatlaklar oluşturmaya başlamış olabilir." Cestra ellerini uzun paltosunun içine sokuyor. "Çocukların bunlardan birkaçına ev sahipliği yapmasına izin verdik, tabii ki bilgi toplamak için gözlerimiz ve kulaklarımız içeride olacak. Bu, tüm bölümlerin bir araya geldiği ilk sefer ve bu yüzden Konsey olarak şu anın iyi bir zaman olduğuna karar verdik... nasıl diyorlar?" Kıkırdıyor. "Sohbete girin."

Bu göndermeyi tam olarak anlayamadım, Bree'nin anılarında çok soyuttu. "Neden buluşmalarına izin veriyorsun?"

"Çünkü duyguları anlamak ve yönlendirmek, onları tamamen bastırmaktan çok daha kolaydır." Cestra gülümser. "Savaş sadece kılıçlar ve yaylardan ibaret değildir. Belki de sen ve orijinal Masa bunu anlamış olsaydınız, hâlâ bu savaşın içinde olmazdık." Bir elini ahşap parmaklığın üzerinde gezdiriyor.

Yemi yutmadım. "Camlann'ın kan dökücülüğünü ve kaosunu hiç görmedin çocuğum. Şimdi onunla oynamanın tek sebebi bu." Gölge Kral'ı gördüğümü, bu Camlann'ın başka hiçbir şeye benzemeyeceğini paylaşmayı düşünüyorum ama taç giydikten sonra Vekiller bana danışmanlık yapacak. Gerçeği duyması gereken tek kişi Efsane Doğanlarım.

Binanın arkasında, her yönden giriş sağlayan dört bölümden oluşan oyma taş basamaklarla çevrili, ortasında bir alan bulunan tuhaf bir tür arena yer almaktadır. En uçta ise asılı halkalar ve üzerinde dengede durulacak ince kirişlerden oluşan bir eldiven parkuru yer alıyor. "Burası eğitim amaçlı mı?"

Erebus başını sallıyor. "Efsane Doğanlar için pek çok yerden biri."

Erebus dikkatimi, gençlerden oluşan ve giderek büyüyen bir kalabalığın gevşek bir daire şeklinde toplandığı diğer tarafa yönlendiriyor. Doğudan yaklaşan en yakın basamaklara doğru ilerliyoruz.

Bu mesafeden bile bir tartışmanın gürültüsü duyulabiliyor. Taş basamaklardan kalabalığa doğru yürüdükçe bazı sesler ve yüzler netleşiyor. Briana'nın Güney Bölümü'nden birçok arkadaşını tanıyorum: Şövalyem Owain'in soyundan gelen Peter ve yaveri Greer. Tristan'ın soyundan gelen Victoria ve yaveri Sarah. Felicity, Lamorak'ın Soyu, hala yeni bir yaveri yok. Bors'un yeni vârisi, on altı yaşında genç, denenmemiş bir çocuk ve yaveri de yok.

Adamlarımın sadece yankılarına sahip olan çocuklar.

Burada Briana'nın tanışmadığı başkaları da toplanmış, diğer bölümlerden gelen Scionlar ve Dublörler. Sanırım Kay, Bedivere, Erec, Caradoc, Mordred ve Geraint'in Scion'larını da görüyorum.

Keşke yüzleri bana tanıdık gelseydi. Keşke onların soylarını ve ruhlarını hissedebilseydim, ama hissedemiyorum.

Arkadaşı Gawain'in Soyu ve sevgili Nicholas dışında tüm mevcut Masa üyeleri burada. Başladığım işi bitirmek, bu düzlemde gerçekten yaşamak ve Camlann'ı kendim geri döndürmek için tamamen toplanmış bir Masa'ya ihtiyacım var. On Scion ve çeşitli Dublörlerden oluşan bu tamamlanmamış grup şimdilik idare etmek zorunda.

Cestra yürürken bağıyor. "Yuvarlağın Onurlu Efsane Doğanı, bir dakikanızı alabilir miyiz?"

Grup, içgüdüsel olarak aether silahları üreten tek bir kişi olarak döner. "Bir Naip...?" "Naip Cestra!" "Bu bir Seneschal."

"Bree!" Greer ve Peter grubun ön tarafına doğru ilerler.

"Pek sayılmaz," diyor Cestra gülümseyerek. İki çocuk kısa bir süre durup birbirlerine bakıyor, sonra tekrar Cestra'ya dönüyorlar.

Ona ters ters baktım. "Kendi adıma konuşabilirim."

"William nerede?" Greer sorar. Bileğinin bir hareketiyle Owain'in aether aslanını çağırır.

"Ya Selwyn?" Felicity öne doğru adım atıyor, Lamorak'ın zırhı omuzları boyunca yerine oturuyor.

Cestra barış için ellerini kaldırır. "William yaralılarla ilgileniyor. Bunlardan biri de sevgili Kral Büyücünüz, kanına yenik düşmek üzere."

Kalabalığın nefesi kesiliyor. "Bu kadar yeter," diyorum. "Masamla konuşmama izin verin."

"Masanız mı?" Gruba arkadan mağrur bir ses katılır. Politikacı rolündeki Naip, yanında Senyörüyle birlikte batıdan taş merdivenlerden iniyor.

"İşte buradasın, Gabriel," diyorum. "Ve Tacitus."

Kalabalık geçmelerine izin vermek için ayrılır. Naip Gabriel yaklaşırken gözleri kısıılır. "Kız gibi konuşmuyorsun bile ama o burada duruyor." Seneschal'ına bakar. "Ne düşünüyorsun Tacitus?"

Tacitus benden birkaç adım ötede duruyor ve yanlarında seğiren halkalı parmaklarıyla bana bakıyor. "O zihinde bir tur atmak isterdim." Dişleri yaşını gösteriyor ve gözleri neredeyse Gölge Kral'inkiler kadar karanlık yanıyor.

"Bree, neden bahsediyorlar?" Greer bocalayarak söylüyor. "Neden korkuyorsun?"

"Bu Bree değil," diyor Victoria. Tristan'ın hızını kullanarak ileri atılıyor ve diğer Efsane Doğanlar'dan önce bana ulaşp daha yakından bakıyor. "Anlayamıyor musun?"

Yaveri bir bulanıklık içinde yanına ulaşır. "Bu...?"

"Ben Britanya Kralı Arthur Pendragon'um."

Alaycı bir ses doğudan sesleniyor. Topuğumun üzerinde döndüğümde Lord Naip Aldrich'in güneyden merdivenlerden grubumuza doğru adım attığını görüyorum, gözleri

Parlak. "Uther Pendragon'un oğlu. Caledfwlch'in, Excalibur kılıcının ilk kullanıcısı ve Shadowborn kutsal savaşında Yuvarlak Masa'nın 1. sıradaki üyesi."

"Kralını tanıyorsun, Aldrich," diye cevap verdim. "Liderliği bana devretmek daha iyi, hem de aceleyle."

"Bree-" Greer sesleniyor.

"O orada *değil!*" Victoria başını sallayarak Efsane Doğana bağırıyor. "Bu bizim Arthur'un Soyusu değil! O bir iblise Legendborn'dan daha yakın. Ona bir bakın! Bir hayalet tarafından ele geçirilmiş. Vekiller onu uyuşturup kilit altında tutmalıydı!"

"Victoria, canım," diyor Aldrich çatık kaşlarıyla. "Bize biraz kredi ver. Denedik ama içimizde hainler vardı."

"Tor...?" Sarah kız arkadaşından bir adım geri çekildi. "Vekiller bize Bree'nin kendi güvenliği için William'la birlikte saklandığını söylediler. Onca hafta yalan söyleyip söylemediklerini anlamaya çalıştık ve sen... onlara gerçekten ne olduğunu biliyor muydun?" Gruptan benzer soluk sesleri yükseldi.

Victoria çenesini kaldırır. "Camlann geldi ve Bree'nin ne yaptığından haberi yok. Burada bile olmamalı, Sar!"

Sarah'nın yüzünde bir duygu karmaşası var: Şok, korku, sonra da tekinsiz bir iğrenme. "Onlar için casusluk mu yaptın? Bunca zamandır?"

Kızlar tartışırken, Aldrich'in arkasında sakladığı bezle sarılmış bıçağı fark ediyorum. Onu çıplak görmesem bile ellerim ve sinirlerim onu almak için kaşınıyor. Briana'nın bedeni bıçağı tanıyor çünkü ortak kanımız onu çağırıyor, kesilmiş olsa bile. "Caledfwlch sende."

"Bu mu?" Aldrich kılıcın sarılı Aat'ından tutarak kaldırır ve konuşurken ipleri çeker. İpleri çözdükçe, Pendragon'un kanı tarafından tutulmadığında silahın ne olduğu ortaya çıkıyor: Dar, ince, eski bir metal uzun kılıç, kayda değer bir özelliği yok ve diğer metal dövme kılıçlardan daha güçlü değil.

İkiye bölünmüş olması dışında.

"Ne yaptın sen evlat? O kılıç Merlin'in kendisi tarafından dövüldü." Kanım donuyor, damlalar halinde damarlarıma sızan panik dalgaları. "Başka biri tarafından tekrar dövülemez."

Aldrich bir kahkaha atar. "Çocuk mu?" Başını sallar. "Gerçekten de sen benden önce Arthur'sun. Excalibur'a gelince? Briana onu taştaki yerine geri koymayı başaramayınca Seneschal'ıma onu saklaması için kıldırıldım."

"Emanet mi?" Kükrüyorum. Parçaları almak için elimi uzatıyorum. "Onu bana ver! O benim doğuştan hakkım!"

Aldrich bana bakıyor, sonra Legendborn kalabalığına dönüyor. "Eğer gerçek kral sizseniz, bence kırılan kılıcınız için masanızdan önce dövüşmelisiniz. Üç Seneschal yeterli olur, sence de öyle değil mi?"

Gerginlik etrafımızdaki havayı yoğunlaştırıyor ama kanımı kaynatıyor.

"Ne gerekiyorsa yapmaya hazırım," diye mırıldanıyorum ve eterden bir kalkan ve kılıç yapmak için avucumu uzatıyorum; ancak kollarımın etrafında dönen cyffion'u hatırlıyorum.

Aldrich dinleyen Legendborn'a doğru döner. "Sahte bir büyü kullanıcısı gibi kelepçelenmesine izin veren bir kral tarafından mı yönetileceksiniz? Eğer oP'yi alırsak, bize Briana'nın doğal olmayan kökünü gösterecek mi? Ya da en temel Legendborn güçlerini bile kontrol etmekteki yetersizliğini?"

Vekillerin amacı bu, değil mi? Masayı krallarının kontrolden çıktığına, bir ruh tarafından ele geçirildiğine ve savaşta zayıf olduğuna tanık olmaya zorlamak mı? Briana'yı daha başlamadan gözden düşürmek mi? Efsane Doğanlar benimle Vekillerin arasına, üç Seneschale'e ve tekrar bana bakıyorlar. Briana'yı tanımayanlar arasında belirsizlik dalgalanırken, tanıyanların yüzlerinde de kafa karışıklığı yayılıyor.

Ancak Victoria'nın yüzündeki neşeli ifade, "itibarsızlaştırma "nın daha az kötü görünmesine neden oluyor. "O buraya ait değil," diyor Victoria. "Hiçbir zaman da olmadı. Ve şimdi açığa çıktı. Tıpkı *bizi* tehlikeye atmak istediği gibi, hepiniz görmüyor musunuz?"

Victoria doğuştan bir lider değil ama kalabalığa nasıl hükmedeceğini biliyor. Onun sözleri karşısında bazıları için şaşkınlık yerini şüpheyi, sonra da korkuya bırakıyor.

Hepsiyle alay ediyorum. "Neden Erebus'a bu küpleri kaldırtmıyorsun, Aldrich, kimin zafer kazandığını göreceğiz."

"Yeter!"

Gürültülü bir çatırtı ile aether Konsey'in altı üyesinin etrafına iner ve onları neredeyse yarı saydam, mavi çapraz tarama desenli bir hapishaneye hapseder.

Konsey üyeleri protesto için bağırır, ama Efsane Doğanlar neredeyse hiç tepki vermez. Toplanan Scionlar ve Sincaplar telaşla karşılık vermek yerine ayrılarak Briana'nın tanımadığı dört Sincap'ın açıklıktan geçmesine izin verdi. Bu sırada

İnşa edilmiş hapishanenin içindeki Seneschal'lar onu kırmak için ellerinden geleni yaparken, dört bilinmeyen Sincap kollarını açmış ve dişlerini ePort ile gıcırdatarak onları çevreliyor, fısıltılı büyüler ve Briana'nın kulaklarına yabancı gelen kelimelerle yapıyı güçlendiriyor.

Ama dökümleri, ilahileri, el hareketleri... çok çok uzun zamandır görmediğim bir büyü biçimi.

Şimdi anlıyorum ki Briana'nın tanımadığı bu "Sincaplar" aslında Sincap değillerdi ve Konsey'in yarıda kestiği bu gizli toplantı sadece Yuvarlak Masa üyelerinin bir araya geldiği bir toplantı değildi. Bu dört aether-kullanıcısı da davetliydi ve Efsane Doğumlu çocuklarla olan kavgalarında Konsey yabancıların izlediğini, beklediğini fark etmemişti.

"Siz de kimsiniz?" Victoria talep ediyor. Görünüşe göre Konsey'in köstebeği Victoria her şeyden haberdar değildi.

"Victoria?" Cestra bağırır. "Nedir bu?" "Ne değil," diyor yeni bir ses. "Kim."

Yeni gelenlerden üçü, hapishane kadrosunun çalışmalarını özümsemek için ayrılır ve son üyelerini hareket etmekte serbest bırakır. Kısa kahverengi saçlı, kahverengi deri ve çizme giyen genç bir kadın.

Gözlerimiz buluştuğunda nefesimi içime çekiyorum. Bu olamaz. Olmamalı.

O anda savaş, Gölge Kral, aptal Vekiller hepsi önemsizleşiyor. Caledfwlch bile kulaklarımdaki kan uğultusunun, Briana'nın göğsüne çarpan kalp atışlarının altında unutuluyor.

Genç kadın konuşmaya devam ederken bakışları benimkilerden ayrılıp Vekillere kayıyor. "İzledik, dinledik ve *sonunda* canımıza tak etti."

Gözlerindeki muziplik azalmış olsa da hâlâ orada. Yüzü farklı şekillenmiş, saçları farklı, ama şövalyelerime baktığımdan farklı olarak, ruhunun onun etrafında dolaştığını *görebiliyorum*. Neden diğerlerinden farklı olduğunu bilmiyorum ama onu tanıdığımı ve karşımda hissettiğimi biliyorum.

Kız kardeşimi

tanıyorum.

"Morgaine?"

Genç kadının bakışları her zamanki gibi tekrardan benimkilere yöneliyor. "Benimle konuşma."

Şoku ve acıyı yutkunarak atlatıyorum, Briana'nın titreyen bacaklarının üzerinde tökezleyerek ilerliyorum. "Gerçekten sen misin, kardeşim?" Fısıldıyorum. "Benim Morgaine'im mi?"

Kadının gözleri Aash'a bakar. "Ben senin kız kardeşin değilim," diyor sinir bozucu bir durgunlukla. "Ama biz onun soyundanız. Vekillerin ve Tarikat'ın sona ermesinin zamanı geldi."

"Bir sona mı?" Kekeliyorum. "Morgaine..."

"Benim adım Ava," diye düzeltiyor kız. Gözleri ikiz hançer gibi, doğrudan beni hedef alıyor.

Bu kız Morgaine olmadığını ve yüz hatlarının farklı olduğunu söylüyor ama kendi kız kardeşimin, Aesh'imın ve kanımın karşısında durduğum hissinden kurtulamıyorum.

"Saltanatınız, *Düzeniniz*, sonunda kız kardeşinizi sürgüne götüren şeydi," diye bağıyor Ava, "yoksa bu tarih birçok savaşınızın altında kayboldu mu?"

Briana'nın kız kardeşimin soyundan gelenler hakkında bildiklerini araştırdım. Sinir bozucu derecede az şey var. "Tarikat... onun soyundan gelenleri ihanetle suçladı...." Öfke beni sarıyor. "Hayır, bu bir hataydı," diyorum. "Bunu düzelteceğim. Yemin ederim."

"Bunun için artık çok geç ihtiyar," diye cevap veriyor Ava ekşiyerek. Bir elini kaldırıyor, aether parmaklarının etrafında aynı çapraz çizgili tarzda çatırdıyor. Kız kardeşimin büyüünün ona geliş şekli.

Bum! Seneschaller hep birlikte hapisanelerine saldırıyor ve bir ağ gibi yayılan kılcal çatlaklar oluşturuyor. Yarılmaları an meselesi. Cestra, çapraz çizgili hapishanesinin içinden Tristan'ın Scion'una bağıyor.

"Bunu sakladın Victoria. Masa'nın Morgaines ile ittifak kurduğunu sakladın!"

Tristan'ın Scion'u ellerini kaldırır. "Bilmiyordum, yemin ederim!"

Greer, "Morgainler, Vekillerin perde arkasında gerçekte ne yaptıklarına dair istihbaratlarıyla bize yaklaştılar," diyor. "William ve Bree'yi uyuşturup kaçırdığınızı bilmemizin nedeni Morgainler. Bize Sel'i yargılamadan bir Shadowhold'a kilitlediğinizi söylediler. Üçünün kaçtığını ve Nick'i öldürmek istediğini bilmemizin nedeni onlar. Bu yüzden

Düşmanınızın düşmanı dostunuzdur ve Vekiller tüm Efsane Doğanların düşmanı olduklarını kanıtladılar."

Öfke Victoria'nın yüz hatlarını kaplar. "Ve sen bunu benden sakladın?" Efsane Doğumlu arkadaşlarına öfkeli bir bakış fırlatıyor. "Hepinize mi?"

"Evet." Victoria'nın yanında, sevgilisinin yüzü hayal kırıklığıyla örtülüdür. "Çünkü sana güvenmedik."

Victoria gözlerini kocaman açarak kız arkadaşına bakar. "Sarah?"

Sarah başını sallar. "Hepimiz bize yalan söylediklerini bildiğimiz halde.... Konsey'e güvenmemizi sağlamaya çalıştın. Başından beri Bree'nin peşinden gittin Tor, hem de tüm yanlış nedenlerle." Gözleri dökülmemiş yaşlarla parlıyor. "Bu yüzden diğerlerine bu konuda sana güvenemeyeceklerini söyledim."

Dikkatin dağıldığı anda, Yapıların Seneschal'ı Serren nihayet hapishaneyi kırıp açarak içerideki altı kişiyi birden serbest bırakır. Hiç durmadan iki tırpan yaratır ve kendisine en yakın Morgaine'e doğru fırlatır. Erebus ve Tacitus da hemen arkasından geliyor ve rakiplerine karşı silahlarını savuruyor. İlk başta, Morgainler kendi başlarının çaresine bakabilirmiş gibi görünüyor ama üç Seneschal daha yaşlı, daha güçlü ve savaş için yaratılmış cambionlar. Yine de Morgainler tek başlarına savaşmazlar; Scionlar ve Sincapların onlara katılması ve üç Usta Merlin'le yüzleşmeleri sadece bir an alır.

Hain Vekiller, Senyörlerini ve büyülerini yaklaşık yirmi eğitimli savaşçıdan oluşan kalabalıkla yüzleşmek üzere bırakarak aceleyle geri çekilmeye başlar.

Ama benden kaçamayacaklar.

Etrafımdaki savaşın hacmi ve şiddeti arttıkça, kaçan Vekillere doğru ilerliyorum, ancak üçüncü adımında yerden bir çekiş hissediyorum ve Caledfwlch'in kırık parçalarına bakıyorum. Aldrich'in onu yere bıraktığı yerden, kılıç bir kez daha beni çağırıyor.

Onu geri almak için yere diz çöküyorum. Briana'nın parmakları kabzayı kavrar kavramaz, bıçağın hala bağlı olan kısa kısmı mavi bir ışıkla parlıyor, bir kez daha parlak, geniş ve keskin. Bıçağın sivri ucuyla bileğime bir hamle yapıyor ve ilk kesik düşüyor. Bıçağı uğursuz tarafa çevirip tekrar kesiyorum ve sağ bıçak da onu takip ediyor. Zırhım kollarımda, omuzlarımda, göğsümde, kalçalarımda, dizlerimde ve ayaklarımda canlanıyor.

Eterle sarmalanıp rahat bir nefes aldığımda, Senyörler geri çekiliyor, neredeyse tamamen dolu olan Yuvarlak Masa ve Morgainler'den sayıca azlar.

Ancak zaferim kısa sürdü, çünkü aniden kız kardeşimin soyundan gelen Ava karşımda durdu ve hem zırhıma hem de Excalibur'a ciddi gözlerle baktı. "Keşke aether'ını çağırmasaydın."

Caledfwlch'in kırık ucunu sol elime atıyorum, aramızdaki savaşın ipucu çatırdıyor. Yarım kılıcın kenarına doğru aether çekiyorum, kılıç tamamlanana kadar parlayan uzunluğunu hafızamdan aceleyle yeniden inşa ediyorum. "Peki bu neden?"

Ava göz açıp kapayıncaya kadar kendi kılıcını savuruyor, yaklaşıyor ve iyi bilenmiş bir savaş duruşuna geçiyor. "Çünkü biz buraya Vekillerle savaşmaya geldik ama sen Tarikat'ın kalbisin Arthur. Ve gerçekten ölmesi için senin de ölmen gerek."

"Kendi kız kardeşimin torununa zarar vermek istemiyorum ama mecbur kalırsam yaparım." Yarı eter kılıcımı yerine kaldırıyorum.

İkimiz de saldıramadan, iki taş merdiven arasına yerleştirilmiş karanlık bir tünelden bir çığlık sesi geliyor. Büyük bir araç çıkıyor, çimenlerin üzerinden bize doğru hızla geliyor.

58

Şatonun koridorlarında ilerlerken Arthur ve Morgaine'i yakından takip ediyorum ama ne kadar büyük olduğunu, kaç odası olduğunu anlamaya çalışıyorum. Kayboluyorum ya da biz hareket ettikçe odalar değişiyor. Arthur'un Camelot rüyası kısmen gerçek, kısmen hayal, kısmen de dilek gibi görünüyor. Dış dünyada ne kadar zaman geçtiği, rüyanın hızlı mı yavaş mı ilerlediği hakkında hiçbir fikrim yok. Arthur'un bedenime sahipken ne yaptığı hakkında hiçbir fikrim yok. Dehşet içindeyim.

Dilekler, kendimizle oynadığımız tehlikeli akıl oyunlarıdır. Kazanmanın tek yolu oynamamaktır.

Sel'in sözleri burada her zamankinden daha doğru.

Gölge Kral'ın tacı Camelot'un derinliklerindeki bir zindanda, neredeyse yarı saydam, kapak desenli bir aether yapısının arkasındaki metal bir sehpanın üzerinde duruyor. Yeraltında bir yerde olduğumuzu söyleyebilsem de, taç, tepedeki küçük, yuvarlak, açık bir tavan penceresinden birkaç kat aşağıya gönderilen bir güneş ışığı parçasında oturuyor.

"Bu bariyeri kendim yaptım," diyor Morgaine. "Merlin bana nasıl yapılacağını öğretti." "Gerçekten mi?" Arthur soruyor ve Morgaine kardeşine gururla bakıyor.

Konuşmalarını dinlemek zor, çünkü gözlerim taca takılıyor.

Arthur'un hayal dünyasındaki cansız nesneler parlak ve gerçek dışı görünüyorsa, Gölge Kral'ın tacı gerçekliğin bir işareti gibi hissettiriyor - ezik ve çentikli, kirle çizilmiş. Pençe şekli, rengi, ışığın yansıtılmak yerine metalin içine emilmiş gibi görünmesi.

"Peki bana ne göstermek istiyordun?" diye sorar rüya Arthur.

Arthur ve üvey kız kardeşi arasındaki bu etkileşimi bir anı değil de bir rüya yapan şeyin ne olduğunu ilk kez düşünmüyorum. Bazen rüyalarımız anıların yeniden ziyaret edilmesidir, elbette, ama diğer zamanlarda rüyalar eskiden olanlardan ayrılır ve başka bir şeye dönüşür.

Acaba Morgaine'in rahat, açık doğası bu vizyonu bir lction yapan nitelik mi? Kardeşiyle ne kadar çok şey paylaşıyor ve çıraklığından ne kadar gurur duyuyor. Arthur'un ziyafet anısında gördüğüm kız çok daha gergin ve içine kapanıktı. Onun için koruması ve ilgilenmesi gereken bir nesne, sırlarını paylaşacağı bir danışman ya da dolandırıcı değil.

Morgaine tacın etrafında döner. "Onu Gölge Kral'dan aldığından beri nasıl sönükleştiğini görüyor musun?"

Arthur yaklaşıyor ve ben de ona katılıyorum. "Evet," diyor. "Toz mu bu?" Başını sallıyor. "Benim bir teorim var."

"Paylaşın."

Onun ilgisinden memnun. "Sanırım bu taç senin Caledfwlch'ine hiç benzemiyor." Morgaine yaklaşıyor ve konuşurken tacı inceliyor. "Caledfwlch senin gücünü emer ama aynı zamanda sana bağlıdır. Bağlı. Bu yüzden savaşta onu senden *başka* kimse kullanamaz. Senden uzaklaştığında, o da sönükleşir."

Arthur'un kaşlarının arasında bir çizgi belirir. "Bir aether silahı mı?"

Morgaine hevesle başını sallar. "Evet. Ve bu Gölge Kral'ın aether silahı olduğuna göre, o zaman sadece tacından mahrum kalmadı, aynı zamanda liderlik etme ve savaşma yeteneğini de kaybetti. Bu yüzden zayıf düştü ve bu yüzden yok oldu. Bu harika değil mi?"

Arthur sakalını ovuşturuyor. "Bu savaşı sonsuza dek durduracak mı?"

Morgaine iç çeker ve tacı göz hizasına gelecek şekilde eğilir. "Bilmiyorum. Saray diğer tarafta kapana kısılacak ama diğer Gölge Doğanlar'a ne olacak? Kaos onları daha güçlü yapabilir. Bu yüzden Merlin

senin ve Masa için Sonsuzluk Büyüsü üzerinde çalışıyor...." Parmakları bariyerin üzerinde geziniyor. "Ama ya bu tacın ölmekte olan gücünü bile *kullanmanın* bir yolu olsaydı kardeşim? Onu kendi avantajımıza kullanmanın?"

Arthur kız kardeşini omzundan nazikçe geri çeker. "Gölge Doğanlar'ın büyüyle oynamaktan iyi bir şey çıkmaz Morgaine."

Kadın bir an için ona direniyor, sonra vazgeçiyor. "Bunu bilemezsin."

"Merlin ne diyor?"

Ayağa kalkıyor. "İblis türüne güvenmediğini ve büyülerinin neden güvenilmez olduğunu herkesten daha iyi bildiğini söyledi."

Bariyere yaklaşıyorum, onu durduramadan elimi uzatıyorum. Bu çirkin, budaklı, şeytani tacın beni neden çağırdığını bilmiyorum ama bu dünyada utanmadan gerçek olan tek şey o.

Belki de bu yüzden yardım edemiyorum ama ona uzanıyorum.

Tıpkı rüya Arthur'un ben hiçbir şeymişim gibi içimden geçip gitmesi gibi, İng'lerim de rüya bariyerinden hiç var olmamış gibi geçiyor.

Ama taç katı bir kütle. Parmak uçlarım Gölge Kral'ın tacının en yüksek noktasına değdiği anda, merkezinden koluma ve göğsüme doğru siyah bir güç dalgası yayılıyor.

Gömleğimin içinden parlayan ışığı görmeden önce kan izinin canlandığını hissediyorum.

Ve köküm onunla birlikte kükreyerek hayata geri dönüyor, kıpkırmızı Aames beni bir battaniye gibi kaplıyor ve zindanı tatlı, öfkeli Bloodcraft rengine boyuyor. Rahatlayarak ağlayabilirim.

Morgaine'in kan donduran çılgılığı bunu kısa keser. "Merlin!" diye bağırır.

Rootcraft Aames'i yanımda getirerek dönüyorum. Morgaine ve Arthur çoktan kılıçlarını çekmişlerdi.

"Kimsin sen, canavar?"

"Ben..." diye kekeliyorum, beni görebildikleri için yaşadığım şok, *gücümün* - herhangi bir gücün- bu âlemde geri gelmesinin verdiği rahatlamayı geçici olarak geride bırakıyor. "Beni görebiliyor musunuz?"

Morgaine avucunun içine dönen bir aether topu çeker ve fırlatacakmış gibi geri çekilir. "Kime hizmet ediyorsun?"

"Hiç kimse!" Diyorum ama savunmak için iki elimi de havaya kaldırmak gibi bir hata yapıyorum.

Kırmızı Aamlar aramızda daha da yükseliyor ve daha da parlaklaşıyor.

Tanıdık bir çığlık sesi havayı yarararak kök Aames'in sesini kesiyor. Bir puhu kuşu tepemde uçuyor, sonra da tavan penceresinden aşağı dalıyor. Bir saniye sonra Merlin'in kendisi benimle Arthur'un arasına iniyor, gözleri kökün koyu kırmızısını yansıtıyor. Büyücünün gözlerindeki cinayet beni şaşkına çeviriyor ve neredeyse düşüp ondan uzaklaşıyorum. "Gücünü azalt, yoksa ben senin yerine azaltırım."

Kökümü olabildiğince sert çekiyorum ama kaybolmuyor, sadece Merlin'in yüzümü ve göğsümdeki parlayan kan lekesini görebileceği kadar geri çekiliyor.

"Gölge Kral'ın işaretini taşıyorsun," diye tıslıyor Merlin.

"Hayır, o Avcı'nın-" İtirazım dudaklarımda sönüyor.

Avcı... Büyük Yok Edici... Gölge Kral'dır.

Bu da Gölge Kral'ın Arthur'un saldırısından kurtulduğu ve Vera Hattı'na kan damgasını vuracak kadar uzun yaşadığı anlamına geliyor.

Bize musallat olan her iblis, nasıl görüldüğüne bakılmaksızın, bir taneydi. Gücümüzü işaretleyen ve ödülünü bekleyen tek, kadim bir iblis.

Ben daha fazla düşünmeden Merlin saldırıyor.

Son saniyede bir Aame duvarı fırlatıyorum ve acı içinde kükrüyor, avuçlarını ve kollarını yakarken geri sığıyor.

Kaçmak için beklemiyorum. Bizi zindana getiren açık ahşap kapıya doğru hızla koşarak koridora çıkıyorum ve eter kaplı bir zırh sandığına çarpıyorum.

Bu zırh tunik ve zırhtan çok daha fazlası; parlak, ışıltılı ve gümüş mavisi, ancak Merlin'in Masa'nın kanını sihirle güçlendirmesinden sonra bir şövalye tarafından yapılabilirdi. Güçlü kollar beni omuzlarımdan kavırıyor ve Sör Lancelot'la göz göze gelene kadar yukarı kaldırıyor.

"Kimsin sen kızım?"

Aklıma gelen tek şeyi yapıyorum. "Bunların hiçbiri gerçek değil!" Yüzüne doğru bağırdım. İrkilerek cevap vermek için ağzını açıyor, ancak etrafımızdaki duvarları sarsan gök gürültüsüyle yarıda kesiliyor. Beni bırakıyor ve ben de koridorda koşarak bir kapı arıyorum, beni bu rüyadan çıkaracak herhangi bir kapı.

Lancelot peşimde, bağıyor. Ve Merlin'in aether imzası burnumun iç kısımlarını tırmalıyor. Büyücü Aames'in gücünü dar koridorun duvarları boyunca hızla gönderdiğini duyuyorum.

İleride çıkışımı görüyorum ve omzumu kapıya atarak kapıyı dışarı doğru itiyorum - ve parlak bir yaz gününün ortasında, her tarafı tahta talim kılıçları rafları ve onların ötesinde yüksek ağaçlarla çevrili boş, talaş kaplı bir avluya iniyorum.

Kapının da diğeri gibi kaybolduğunu görmeyi bekleyerek geriye dönüyorum ama Lancelot ve Merlin ellerinde silahlarla arkamdan içeri dalıyorlar.

"Bu gerçek değil!" Çığlık atıyorum. "Sen gerçek değilsin!"

Gök gürültüsü tepemde şaklıyor, güneş ışığını geceye dönüştürüyor. Etrafımda şimşekler çakıyor ve avluyu çevreleyen meşaleler dumansız bir ışıkla canlanıyor. Şimşek tekrar çakıyor, beni geçici olarak kör ediyor -her şey beyaz, gözlerimin üzerinde parlak noktalar ve havaya savrulan talaşlar- ve geriye doğru kaçıyorum, yengeç yürüyüşü yapıyorum ve öksürüyorum, görüşümün geri gelmesini bekliyorum.

Rüyanın sınırlarını çok zorladığımı hemen hissediyorum. Eğer devam edersem, dünya etrafımda parçalanacak, eğer yıldırım önce beni bulmazsa.

"Dışarı çık, iblis!" Lancelot bana sesleniyor. O da dumanın içinde öksürüyor; bir şekilde yıldırımdan kaçmış. Beni görmesi mümkün değil. "Gölge Saray'dan olduğunu biliyoruz."

Bir silah rafına koşup arkasına saklanıyorum, iki elimi ağzımın üzerinde kenetliyorum, kökümü solana kadar aşağı ve aşağı itiyorum. Merlin yarı iblis -Valec gibi hareket ediyor mu? Eğer beni duyarsa, göz açıp kapayıncaya kadar yanımda olup beni acımadan öldürmeye hazır olur mu?

Arkamdaki ahşap silah rafı çekilip kaldırıldı. Ağaçlara doğru fırladım ama bir el yakamdan tutup beni sımsıkı kavradı ve Merlin'in gür kaşlarının altındaki sert bakışlarıyla karşılaşana kadar beni kaldırdı. "İşte buradasın, küçük Cysgod."

"Ben Shadowborn değilim!" Çığlık atıyorum.

Merlin beni yere bırakıyor ve iki elini serbest bırakarak etrafındaki aether'ı topluyor, o kadar hızlı çalkalanan bir fırtına yaratıyor ki dumanı uzaklaştırıyor. "İşaretin aksini söylüyor."

Merlin beni indirmeden önce daha fazla açıklama yapacak zamanım yok. Kaçış yok.

Kan izim kalp atışlarımla aynı anda atıyor. Geçmişte olduğu gibi sönükleşmek yerine, burada *canlı* ve parlak, kıyafetlerimin arasından parlıyor, boğazımdan yukarı, kollarımdan ve dirseklerimden aşağı dolanıyor.

Merlin haklı. Gölge Kral beni işaretledi.... ve işaretini uyandırmak kökümü geri getirdi. Sadece geri değil... daha fazla. Birden fark ettim ki kökümün ilk yükselişinden beri ilk kez Vera'nın gücü gibi hissetmiyorum.

Burada, bu dünyada, bir şekilde, kırmızı Aames'i ben kullanıyorum.

Onlar *bana* ait.

Bu 1gments'in, bu hayaletlerin, çoktan ölmüş insanların merhametine kalmayacağım. Bu Arthur'un rüyası olabilir, ama içinde ölmenden önce onu kendim yakacağım. Gerekirse kendi şartlarımla onu bir kabusu çevireceğim.

"1 saat olmadan gitmeyeceğim," diyorum, geriye doğru kaçarak.

Lancelot parlayan iki kılıcını sallayarak Merlin'in yanına ulaşır. "Bunu söylemesini umuyordum."

Her iki avucumu da toprağa bastırıp kökümü yüzeye çağırıyorum, böylece kökü toprağın üzerinden onların ayaklarına doğru kükreyerek gönderiyorum. Merlin, Aames'im ona ulaşmadan önce geriye doğru sıçırıyor ve Lancelot ikimiz karşı karşıya gelene kadar hızla uzaklaşıyor.

Merlin'in gözlerindeki şaşkınlık beni sevindiriyor. İblislerle savaştı ama benimle hiç savaşmamıştı. O ve Lancelot bakışıyorlar, beni değerlendirirken silahlarını değiştiriyorlar.

Bir strateji oluşturmalarını beklemiyorum. Bunun yerine kökümü göğsümden kollarıma doğru çekiyorum ve ondan Arthur'un gücüyle asla yapamayacağım şeyi yapmasını istiyorum

-katı hale gelir.

Ve burada, cevap veriyor.

Kök göğsümden ve bacaklarımdan aşağıya doğru yayılıyor, Aat ile kaplanana kadar ilerledikçe sertleşiyor, birbiri üzerine katmanlanmış yanardöner yakutlara benzeyen-

"Terazi," diye tısladı Lancelot.

Merlin başını sallar. "Olamaz. Soyları tükendi-"

"Ejderhalar asla ölmez," diye fısıldıyorum ve ikisine de saldırıyorum, sıvının içindeki bir bıçak gibi hareket ediyorum ve son saniyede dönerek Lancelot'a pençeli bir eldivenle saldırıp zırhı ikiye ayırıyorum. Pençelerim omzunu kaslarına kadar ısıriyor, sonra geri çekiliyorum.

Gözlerini kocaman açarak zincir zırhı yeniden şekillendirir ve ayrılan parçaları birleştirir. Bir mızrak ısıklık çalıyor; eğiliyor, dönüyor ve yerden Merlin'e doğru itiyorum.

Büyücü tıpkı daha önce yaptığı gibi bir eter duvarı çağırıyor, bu sefer beni daha sıkı çevreliyor, içine alıyor. Sesi tepemde ilahi söylüyor, giderek daha sert bir yapı oluşturuyor.

Beni tutmak için yapılmış bir
hapishane. İşe yaramayacak.

Kapanış çemberini yumrukluyorum, kekeliyor.

Diğer taraftan bileğime bir bıçak saplanıyor. Lancelot'tan bir darbe, kemikleri kırmak için-

Terazimi zar zor deliyor.

Geri çekiliyorum. Merlin'in dönen hapishanesine karşı koymak için göğsümden kök çekiyorum, ikisi birbirine karşı dağılana kadar Aames'imi aceleyle ters yönde hareket ettiriyorum.

Merlin karşımda duruyor, nefes nefese, ellerini uzatmış ve gözleri dehşetle açılmış. "İblis!"

Lancelot yaralı omzundaki tutuşunu ayarlar. "Canavar." "Hayır,"
diyorum karşılığında. "Benim adım Bree."

"Bree." Lancelot gözlerini kırptırır, başını sallar. "Bree
mi?" "Evet!" Bağırıyorum. "Bree!"

Onlar başka bir saldırı hazırlamadan önce Sel'in zincir tırpanını hatırlıyorum. Bir düşünceyle, büyücü Aame'm yere yayılıyor ve her seferinde bir halka zincir oluşturuyor. Ağır top bir elimde, kavisli bıçak diğer elimde.

Sel'in yaptığı gibi onu yukarı ve tepeye doğru çekiyorum ve ellerimdeki kendi kök gücümün hissine gülüyorum, ölümcül bir şekilde benim emrimde, çünkü ben öyle yaptım.

"Etrafını sarın!" Lancelot bağırıyor. Merlin bana duyamadığım bir şeyler bağırıyor. Daha fazla suçlama, daha fazla yalan, daha fazla kınama.

Onu görmezden geliyorum ve zincirimi daha hızlı döndürüyorum.

Hayal kırıklığına uğramış gibi görünen bir hırıltıdan sonra Merlin yere düşüp
1. Işıldayan mavi bir yumruk atıyor. Aether'ı etrafımda dalgalanıyor, ama beni içine alan bir kasırğa yerine, aether kendini altı hayvan yapısına dönüştürüyor.

Gümüş tazılar bir çember oluşturuyor, arkamda, yanımda, önümde hırlayıp uluyorlar.

Arkalarında Merlin ve Lancelot geri çekiliyor. Merlin onun yerine dövüşmeleri için yapılarını gönderir.

"Korkak," diye fısıldadım. "Yaratıkları yem olarak gönderiyor."

Merlin ve Lancelot, silahımın girdabından ve tazıların çılgınlıklarından duyamadığım hararetli sözler sarf ediyorlar. Şu anda birbirleriyle kavga ediyor gibiler, muhtemelen beni en iyi nasıl yenecekleri konusunda.

Önemli değil. Karşı saldırı planlamaları için onlara zaman vermeyeceğim.

Büyücünün av köpekleri üç dönüşten daha az bir sürede parıldayan parçalara bölünerek yok oldular.

Bu Lancelot ve Merlin'i şaşırttı. Sırıttıyorum. Güzel. Zincirimi uzatıyorum, böylece bıçak tam yanlarından vızıldayarak geçiyor ve bir adım daha yaklaşıyorum.

"Dur!" diye bağıyorlar.

"Bree!" Bir adım daha.

Hep birlikte geri çekilmeye başladıklarında, tepelerinde patlayan bir gök gürültüsü yeryüzünü sarsar ve gökyüzü şimşeklerle aydınlanır.

Hayal dünyası, tekrar geri dönüyor.

Ayaklarına düşen yıldırım onları zıt yönlerle savurur.

İkisi de bir kılıç kaldırmadan, bir tazi kaldırmadan ya da aether'larını bana karşı kullanmadan önce, zincir tırpanın her iki tarafımdaki Aames'e geri erimesine izin veriyorum. Sonra Aames'i kökle besliyorum, onlara doğru daha da fazla yakıt itiyorum, onları istediğim şekle *sokuyorum*.

İstediğim *kanatlara*.

Kocaman. Pençe uçlu. *Güçlü*.

Güçlü bir Aap ile havalandım.

Işıltılı, kırmızı, deriye benzeyen kanatlar yakut pullu bedenimin iki yanına üç metre genişliğinde yayılıyor. Gök gürüyor ve bana bir şimşekten kaçıp yana savrulmam için yeterli uyarıyı veriyor. Havada daha hızlıyım, daha güçlüyüm.

Asla aşağı inmek istemiyorum.

Şimşek gökyüzünü aynı anda üç yerden yarıyor. Kaleye en yakın ağaç parçası Aames'te havaya uçar. İre sıçrar ve yayılır. Yakında tüm orman alevler içinde kalacak.

Altımda Lancelot ve Merlin kollarını sallayarak beni geri çağırıyorlar.

"Aşağı gel!"

"Sana ne?" Bağırıyorum. "Sadece beni öldürmek istiyorsun."

"Bu doğru değil, gizemli kız!" Merlin bağırıyor ve göz kapaklarım Autter.

Rüzgâr kulaklarımın etrafında dolanıyor, muhtemelen sesi bu kadar yüksekte bozuyor. Kendimi sabitliyorum, havada kalmak için kanatlarımı ayarlıyorum.

"Bree, lütfen!" Lancelot bağırır ve ayaklarının dibine düşen bir başka yıldırımdan kıl payı kurtulur.

Rüya, Arthur'un rüyası... değişiyor. Şimdi bana döndü, sanki kendi umutlarımı biliyor ve onlara inanmamı istiyor. Bir uyuşturucu gibi, yalanı özümsememi istiyor. Kabul edeceğimi düşündüğü yeni bir hikaye inşa ediyor, bundan eminim.

Burada benimle oldukları bir yalan.

Ama bu olamaz.

Yüzleri hala Lancelot'un ve Merlin'in, benden çok daha yaşlı ve uzun zaman önce ölmüş adamların yüzleriyken olmaz. Benimle hiç tanışmamış, tanışmayacak ve kim ya da neden olduğumu anlayamayacak adamlar.

"Hayır," diye başımı sallıyorum. "Bu bir rüya. Arthur'u tuzağa düşüren şey bu... İnanırsa onu ödüllendiriyor, sorgularsa cezalandırıyor...."

"Sana ne dediğimi hatırlıyor musun?" Merlin bana sesleniyor. "Sen tanıdığım en inatçı yaratıksın."

"Bunu bana söylemedin..." diye fısıldıyorum, ama bilinçaltım çoktan anıya, umuda yönelmiş ve farkında olmadan yeryüzüne giderek yaklaşmışım.

Gümüş bir kordon ayak bileğime dolanıyor ve çekiştiriyor. "Hayır!" Bağırıyorum ama kanatlarım ben odaklanmadan maddesizleşiyor. Beni aşağıya doğru çeken aether ipine karşı çırpınıyorlar ama her kanat çırpışında güç kaybediyorlar, yapı Aame ve 1re olana kadar yapısını kaybediyor.

Son ve sert bir çekiş beni yere düşürüyor, ama kendime gelemeden eter takviyeli kollar göğsümü sarıyor ve beni sert zırha doğru çekiyor. "Benim-"

Çılgılık atıyorum ve köküm dışarı ve yukarı doğru fırlıyor. Lancelot başını - miğferi ve her şeyiyle- omzuma yaslayıp bekliyor.

Ama köklerimin sınırı yok. Dalgalar halinde daha fazla Aames gönderiyorum ve daha da fazlasını, ama zırhını her yaktıklarında, onu yeniden oluşturuyor ve beni daha sıkı çekiyor.

Onun pençesinde nefes nefese yatıyorum, kırmızı Aames bizi çevreliyor. O bırakmıyor, ben de durmuyorum.

Ta ki ocağımın tam ortasında bir çekim hissedene kadar. Başımı kaldırıyorum ve Merlin'in önümüzde diz çöktüğünü görüyorum; açık ellerinden biri bir adım ötede duruyor ve kırmızı kökünden dönen bir topu avucunun içine alıyor. Aames'imın biraz zayıflamasına yetiyor. Onları kükreyerek hayata geri gönderiyorum ve doğrudan ona nişan alıyorum.

Merlin gücün hücumunu emiyor ama ePort karşısında irkiliyor, dişlerini gösteriyor. "Nicholas," diye homurdanıyor. "Bu yeterli değil. O... çok güçlü; bizim gerçek olduğumuza inanmıyor. Serbest kalırsa bizi burada öldürecek."

Lancelot kulağıma baktı. "Eğer onu geri getiremezsek dışarıda öldürecekler! Tekrar deneyin!"

Merlin iki avucunu da kaldırıyor, aether'imın iki katını alıyor, tıpkı bir cehennem tilkisinin yapacağı gibi, neredeyse benim yarattığım kadar hızlı emiyor.

"Hâlâ yeterli değil." Başını sallayarak dişlerini birbirine geçiriyor.

"Denemeye devam et!"

Bir duraklama. Bir hırıltı. "Ne yapmam gerektiğini biliyorsun."

"Hayır!" Lancelot'un miğferi artık yok. Artık çenesindeki çizikleri görebiliyorum, koyu sarı saçları terden alınına yapışmış. "Seni kaybedemem; onu kaybetmeyeceğim...."

"Denememe izin vermezsen ikimizi de kaybedersin," diyor Merlin.

İkisi benim üzerimde göz göze geliyor. Bu ortak bakıştaki bir şey, oradaki endişe, ilgi... rüyayı terk edilemeyecek kadar iyi hissettiriyor. Sonunda hepsi bir yalan olsa bile, orada, onların arasında kalmak istememe neden oluyor.

Lancelot'un sesi nihayet cevap verdiğinde gergin. "Yap şunu."

Merlin elleri ve dizleri üzerinde sürünerek yaklaşıyor. "Şunu bil ki Briana Matthews," diyor, "buna ve daha fazlasına değersin."

Bir saniye bile tereddüt etmeden, beni neredeyse öpüşecek kadar yakınımaya çekiyor ve gücümü bedenine çekiyor. Bütünüyle yutuyor. Kanatlarım küçülüyor ve dumana dönüşüyor. Zırhım eriyor, sonra kıvılcımlar çıkarıyor, sonra da toza dönüşüyor. Eldivenlerim parıldayan parçalara ayrılıyor. Ve hepsi -hepsi- büyücünün ağzına doğru akıyor, ocak sönene kadar kökümü kurutuyor. Her bir

Merlin nefes alarak kökümü daha derine çekiyor. Ve her nefeste gözleri daha derin ve daha koyu bir kırmızıya dönüşüyor, ta ki kalp kanı rengini alana kadar. Parmakları benimkileri tutuyor ve onları görünce nefesim kesiliyor; tırnakları kararıyor, damarlar siyah çizgiler halinde bileğine doğru ilerliyor.

Lancelot yüzümü iki avucuyla kavıyor ve sıkıca tutuyor. "Geri dön, Bree. Bize geri dön."

Köküm beni terk etti. Burada bana ait olan tek şey, bu cehennemde beni güvende tutan tek şey. "Hayır..." Başımı sallıyorum.

"Lütfen." Merlin'in sesi neredeyse tanınmaz haldeydi. "Bize geri dön." "Bu gerçek değil," diye fısıldıyorum. "Olamaz. Eğer bu gerçekse..."

Sonra Sel neredeyse yok oldu, insandan çok iblis oldu çünkü kökümü tüketti.

Sonra Nick geri döndü, ama elimde kırık ve kanlı bir şekilde. Eğer bu gerçekse, Alice.

Eğer bu gerçekse, uyandığımda kâbus bitmeyecek demektir.

"Aman Tanrım," diye soluk soluğa kaldım. "Bu... bu gerçek."

Dünya çatırdıyor, nefesim ciğerlerimden zorla çekiliyor.

Gök gürültüsü altımızdaki toprağı sarsıyor. Ağaçlardan çıkan duman havayı kaplıyor, burnumu tıkıyor, görüşümü bulanıklaştırıyor.

Dünya kararıyor. Uzakta, 1re'deki ağaçlar patlar ve kırılır, kendi içlerine düşerler.

Sonunda görüşüm açıldı ve ummaktan korktuğum şeyi gördüm. İki çocuk, gerçek ve burada.

Ama Sel benim tanıdığım Sel değil, artık değil. Kısa bir Aash'ta, beni kurtarmak için neleri feda ettiğini görüyorum - gözleri kan kırmızısına dönmüş, dişleri daha keskin, yüz hatları daha açılı, güzel ve korkunç. Omuzlarımdaki eller geri çekiliyor ve artık parmaklar yerine siyah uçlu pençeler var. Benden ve Nick'ten uzaklaşıyor, ben dönüşümünü daha fazla göremeden dumanın içine geri dönüyor.

Öne doğru kayıyorum ve Nick beni serbest bırakıyor, sıcak elini sırtıma koyuyor. Ona dönüyorum, tanıdık yüzünü, gamzelerini ve yıpranmış mavi gözlerini görüyorum. İslî

köklerimden yanağına bulaştı, saçlarının yanık uçları. "Hey, B." "Sen..." Alt dudağımla titriyor. "O..."

Nick bakışlarımı takip ediyor. "Biliyorum. Onu buradan çıkarmalıyız."

Hayal edebileceğim en kötü şey bu: uğruna savaştığımız her şeyin ve Sel'in şeytanının onu ele geçirmesini engellemek için yaptığı her şeyin gözlerimin önünde gerçekleşmesi. Sadece benim yüzümden değil, benim yüzümden.

Nick omzumu sıkarak dikkatimi çekti. "Eve nasıl gideceğini bilmiyorsundur herhalde?" Uzakta yanan bir ağaç devriliyor ve gökyüzüne bir Aames fırtınası gönderiyor. "Ve çabuk mu?"

"Buraya nasıl geldiğini bile bilmiyorum," diye cevap veriyorum.

"Uzun hikâye." Elimi tuttu. "Ama sana şimdi ihtiyacımız var. Nasıl gideceğiz?"

"I..." Gözlerimi kısarak düşüncelerimi toparlıyorum. "Merlin burayı birinin kendi isteğiyle gitmesi için inşa etmedi. Burası Arthur'un çağrılana kadar bekleyeceği bir yer."

"Ama seninle nasıl yer değiştirdi?"

"Yapmadı," diye fısıldadım. "Ben ona izin verdim. Benim aracılığım ile yaşamasını kabul ettim." Ağzının kenarları aşağı doğru dönüyor. Bir ağaç daha çatırdayarak yere düşüyor.

"Buraya gelmek için Arthur'u kabul ettin," diyor yavaşça, "peki kabullenmenin zıttı nedir?"

Hayal dünyasının şimşekleri bilincimin sınırlarını tehdit ediyor, ona meydan okumamı bekliyor ama yapmayacağım. Çünkü Sel ve Nick içeri girmenin yolunu bulduysa, ben de çıkmanın yolunu bulabilirim.

Titreyen ayaklarımın üzerinde durmaya çalışıyorum ve Nick kalkmama yardım ediyor. Yakınlarda bir yerde Sel inliyor ve onun da ayağa kalktığını duyuyorum, Aame'nin aydınlattığı tozda bir tutam siyah saç görüyorum.

Bir anda ne yapmam gerektiğini anladım.

"Ben..." diye fısıldıyorum rüyaya, "Arthur'un Soyunu unvanımı reddediyorum." Etrafımdaki dünya sessizleşiyor. Yanımda, Nick nefesini içine çekiyor. "Gölgeleri yok etmek için yükselmeyeceğim," diye mırıldanıyorum.

Rüya 1re kararır, durgunlaşır. Dünya kararır. Sonra Arthur'un hayali belirir.

Gerçek dünyada benim bedenimde ama burada onu Volition'da gördüğüm gibi görüyorum. Parlayan zırhı neredeyse yarı saydam. Ama bu sefer gözlerindeki bakış

Nick'i gördüğünde saf öfke katlandı. "Sen."

Nick'in diğer tarafta ona ne yaptığını bilmiyorum ama Nick çenesini belirgin bir şekilde kaldırıyor, gözleri Aint gibi. "Evet. *Ben.*"

Atamla göz göze gelmek için Nick'in önüne geçiyorum.

"Dünyanın kanının ağırlığını artık kendime mal etmeyeceğim-"

Benim, Nick'in ve Sel'in bedenleri aydınlanmaya başlarken Arthur'un görüntüsü katlaşıyor ve kararıyor. "Dur-"

Nick'e bakıyorum, elimi tutuyor. Başını sallıyor. Gölgelelerin arasından Sel'in artık parlayan parmakları kolumu kavlıyor.

"Briana-"

"Kanınızın bana verdiği her şeyi reddediyorum. Tarikat'ın misyonuna diğerlerinin üzerinde hizmet etmeyeceğim," diye mırıldanıyorum. Her kelimeyle yoğunluğumuzu kaybediyor, ışık gibi oluyoruz. "Bu Yeminleri reddediyorum, kanım üzerine... ve kalbim üzerine."

Kendi bedenimde nefes nefese uyanıyorum, kalbim o kadar hızlı atıyor ki Nick'in yanağıma mırıldandığı yatıştırıcı sözleri duyamıyorum. Tek görebildiğim tepemdeki parlak yıldızlar, etrafımı saran sert gerçeklik... ya da tam tersi. Ben, hayata geri dönüyorum. Eliyle kafatasımın tabanını destekleyecek şekilde kayıyor, sıcak avuç içi beni sabit tutuyor.

"Nick..." diye mırıldandım.

"Ben buradayım." Ağzını alnıma bastırıldığında, çenesindeki kirli sakal burnumun kenarını çiziyor. "Sen iyisin. Geri döndük."

"Sel..."

Sessizleşiyor, ağzı bir açılıp bir kapanıyor. Geri çekiliyor, böylece arkamızdaki Sel'i görebiliyorum, Aat sırt üstü, baygın yatıyor. Sel'in parmaklarının ucunda siyah pençeler var ve Arthur'un hafızasında gördüğüm karanlık damarlar onu buraya kadar takip etmiş. "O yaşıyor."

Nick'in sözleri dikkatli. "Hayatta" ile "iyi" aynı şey değil.

Sel'in açık, ters dönmüş avucunda taze bir yara izi vardır. Yanında ikiye bölünmüş Excalibur yatıyor. Gözlerim Nick'in eline takılıyor, orada da aynı şekilde bir kesik var.

Yanağımdaki yapışkan kan lekesi. Ön kolumdaki geniş kırmızı şerit.

Beni bulmak için kan yürüdüler. Beni geri getirmek için kan yürüdüler. "Bize gösterdiğin şeyi yaptık." Nick söyledi. "İşe yarayıp yaramayacağını bilmiyorduk... denemek zorundaydık."

"Sen ve Sel... peşimden mi geldiniz? Nasıl geri döneceğimizi bilmediğiniz halde mi?"

"İnancımız vardı," diyor sessizce. "Hepimizi sağ salim nasıl çıkaracağınızı bildiğinize."

"Peki ya yapmazsam?"

Uzun bir süre birbirimize, sonra Sel'e ve tekrar birbirimize bakıyoruz. Nihayet konuştuğunda Nick'in sesi üçümüzü de saracak kadar sıcak, başlı başına bir bağ. "O zaman dünya birden fazla şekilde parçalanmış olur."

Gözlerim yaşardı. "Sel'in yardıma ihtiyacı var. Nasıl yapacağımı bilmiyorum-"

Biri boğazını temizliyor ve yaşayanlar düzlemindeki birleşmemiz bozuluyor.

Gece vakti bir arazinin ortasında olduğumuzun farkındayım.

Etrafımızda gevşek bir daire oluşturmuş, tanıdığım ve tanımadığım yüzler var. Greer ve Pete, Felicity ve Sarah. Kristal aether zırhlı diğer Scionlar ve Squires'lar. Aralarında Gill ve Samira bile var.

Tanımadığım dört kişi daha var, her birinin elinde bana doğru bakan kristal bir kılıç var. İçlerinden biri, genç bir kadın, nefret diyebileceğim bir ifadeyle bana bakıyor, tabii o beni tanımıyor, ben de onu tanımıyorum. Önce bana, sonra Nick'e kaşlarını çatıyor, sonra öfkeyle omurgasını dikleştirerek uzaklara doğru yürümek için topuğunun üzerinde dönüyor. "Hadi gidelim." Diğerleri silahlarını indirip onu takip ediyor, ama içimde hepsini tekrar göreceğime dair bir his var.

"Nerede..." Mırıldanıyorum, öksürüyorum, tekrar deniyorum. "Alice nerede?"

59

Daha önce hiç komada birini görmemiştim. Alice'i hiç bu kadar hareketsiz görmemiştim.

William kendi yaralarını iyileştirdikten sonra iki saatten fazladır onu izliyorum ve hiçbir şey değişmedi. Her nefes alışında sessiz bir nefes çekişi, sestən çok hareket var ve her nefes verişinde de aynı şekilde sessiz ama dudaklarından yavaşça süzülen bir tutam mavi aether eşlik ediyor.

Gill ve Samira beni Alice ve William'ın yanına götürürken, Lark ve Nick hâlâ bilinci yerinde olmayan Sel'i ana binadan ayrı olan Keep misafirhanelerinden birine taşıdılar.

"Doğru şeyi yapıp yapmadığımı bilmiyorum," diye fısıldıyor William. "Bilmiyorum." "Onu kurtardın." Gözyaşlarımı kırıştırıyorum. "Onu kurtardın, William... ben..."

William beni duymamış gibi devam ediyor. "Sana olduğunda durum farklıydı. Tanıştığımız ilk gece yaralarına uyguladığım iyileştirici aether? Bu bir riskti ama seni uzun vadede etkileyecek bir şey değildi. Ve ortaya çıktı ki, sen Onceborn değilmişsin, yani endişelenecek bir şey yokmuş. Ama Alice..." Sesi çatlıyor. "Çok, çok fazla kullanmak zorunda kaldım Bree ve içindeki aether olması gerektiği gibi azalmıyor-"

Yavaşça bir nefes daha veriyor ve ciğerlerinden William'ın imzası olan parlak ve narenciye kokulu bir puf yükseliyor. Yatağının üzerindeki hava şimdi alçak, gümüş mavisi bir bulut.

"Ona ne yaptığını bilmiyorum. Uyandığında ne olacağını bilmiyorum."

"Bunun kalıcı olmasından endişeleniyorsun." Sesim çok uzaklardan geliyor. Başını sallıyor. "Evet."

Bunun bir önemi olmadığını, onun *hayatta* olduğunu ve önemli olanın da *bu olduğunu* haykırmak istiyorum ama yapamıyorum. Eğer ona zarar vermemiş olsaydım, ölmeye yaklaşamazdı bile.

Arthur'u suçlayamam bile, çünkü bizi buraya getiren sadece onun seçimi değildi. Benim de seçimimdi.

"Gerçekten, yapabileceğim başka bir şey yok." William buna kendisi bile inanamıyormuş gibi başını sallıyor. Sanki yarası ne olursa olsun ihtiyacı olan herkes için parmak uçlarında daha fazla şifa olmalıymış gibi.

Kapının yumuşak bir şekilde çalınması bizi böldü. Kapı açıldığında, Lark başını içeri uzatıyor. "Görünüşe göre Kane uyanıyor, Will," diyor sessizce. "Yine de hâlâ kendinde değil. İstersen gelip onu kontrol edebilirsin."

William omzumu sıkıyor ve ayağa kalkıyor. "Gidip Sel'i görmeliyim."

Lark tereddüt ettiğimi, William'la gitmekle Alice'le kalmak arasında kaldığımı fark ediyor. Yüz ifadesi kederli bir hal aldı. "Özür dilerim, Bree. Bilmiyorum..."

"Açıklamak zorunda değilsin." Lark, Sel uyandığında orada olmamın iyi bir fikir olduğundan emin değil. Olanlardan sonra ben de bunun iyi bir fikir olduğundan emin değilim. Lark'a kendi kalbimi daha da kırmakla tehdit eden sulu bir gülümseme gönderiyorum. "Beni kurtarmak için insanlığından vazgeçti. Belki de gördüğü ilk kişi ben olmamalıyım."

"Ben de tam Kane'in kendine geldiğinde nasıl olacağını bilmediğimi söyleyecektim," diyor Lark nazikçe. Her ihtimale karşı etrafına bir bariyer koydum ve Nick de kapıyı koruyor."

Göz kırpıyorum, yutkunuyorum. "Doğru." Çünkü Sel şu anda tehlikeli olabilir. İblisler korku, öfke ve acı ister, nasıl elde ederlerse etsinler.

William konuşmaya başlar, sonra durur. "Bir değişiklik olursa bana haber ver. Ve bu gece biraz dinlen. Sabah hepimiz daha fazla şey öğreneceğiz."

Kapıyı arkasından kapattığında, Alice'in başucuna yaklaşıyorum ve onun serin parmaklarını elime alıyorum. Kelimelerimi bulmam biraz zaman alıyor. Kelimeler gelmeden önce iki kez çırpıyorum.

"Çok üzgünüm Alice," diye fısıldıyorum, sesim çatlıyor. "Bu benim hatam, benim... benim küstahlığım, bunu sana ben yaptım."

Sessizlik. Açık ağzından gümüş mavisi bir parça daha yükseliyor.

"William komadaki hastaların seni duyabildiğini söylüyor," diye fısıldıyorum. "Volition'dan sonra" -boğazımdaki yumruyu yutuyorum- "neler olduğunu sana kimse anlattı mı bilmiyorum ama ben anlatabilirim. Bilmek isteyeceğini biliyorum."

Derin bir nefes alıyorum ve başımı sallıyorum, parçaları kendim için bir araya getiriyorum, sonra ona hem Arthur'un rüyasında hem de bizimkinde olan her şeyi anlatıyorum.

Dışarıdaki koridorda sesler yanımdan geçip gidiyor. Son birkaç saat içinde öğrendiklerimi anlatmaya devam etmeden önce onların gitmesini bekliyorum.

"Erebus Volition'a varır varmaz Nick, Sel'in ölümcül niyetini bağ aracılığıyla hissetti. Bu o kadar güçlüydü ki Nick çıldırmış bir halde Isaac'in kullan at telefonlarından birinden Gill'i aradı ve gelip onu almasını istedi. Onu Safir Vadisi yakınlarında aldılar ama nereye gideceklerini bilmiyorlardı. Neyse ki Erebus ve Cestra seni, William'ı ve Sel'i Volition'da bıraktığında Lark'ı da bırakmışlar. Bulunduğumuzu söylemek için Liege'leri aradığında, Nick'in zaten onlarla birlikte olduğunu söylediler." Dudağımı kemiriyorum. "Arthur beni itip Sel'e saldırdığında işler daha da kötüleşti. Nick'in bağ aracılığıyla hissettiği tüm öldürme niyeti bir anda yok oldu. Nick, Sel'in öldüğünü sandı."

Sel'in öfkesini neredeyse tüm hayatınız boyunca hissetmenin, onu kendi öfkeniz gibi tanımanın ve sonra aniden hiçbir şey hissetmemenin nasıl bir şey olduğunu hayal etmeye çalışıyorum.

"Herkes Vekillerin beni nereye götürdüğünü öğrendikten kısa bir süre sonra Sel uyandı. Liege'ler ve Nick buraya ilk gelenlerdi ama Lark, Sel, sen ve William çok geçmeden geldiler. Baş Morgaine Ava, Arthur'u öldüreceği sırada Nick tam zırhıyla saldırdı. Arthur'u bedenimden çıkarana kadar hepsini geri çekilmeye zorladım. Naipler ve Seneschaller çoktan kaçmıştı."

Ürperdim. "Ve şey, gerisi... gerisi de kendi çapında kötüydü sanırım." Bir duraklama. "Ama aynı zamanda... kendi içinde inanılmazdı. Çünkü Nick ve Sel beni kurtardı, sonra da ben bizi kurtardım." Kaşlarımı çatığımda bir duraklama daha. "Bu kulağa doğru gelmiyor; iyi bir şey değildi."

Bir süre daha bekledim ve onun atlamasını beklediğimi çok geç fark ettim. Benimle dalga geçmesini. Sorular sor.

Gözlerim yaşla doldu. Alice bir daha uyanacak mı bilmiyorum.

Elini sıkıyorum ve kendi elimi Excalibur'un metal parçalarının beze sarılmış halde durduğu kucağıma bırakıyorum.

Elimin tersiyle gözlerimi siliyorum ve bırakmadan önce uzun, yavaş bir nefes alıyorum. Alnından öpüyorum. "Seni sevdiğimi bilmeni istiyorum ve eğer benden önce babamı görürsen ona da onu sevdiğimi söyle?"

Cevap vermiyor. Yapabildiğimin en iyisi bu.

Odanın dışına çıktığımda her şey hissizleşiyor ve bunun değişmesini istediğimden bile emin değilim. Belki de "hissizleşmek" iyidir, eğer insanları sevmenin bedeli onları kaybetmek için yeni yollar bulmaksa.

OceanofPDF.com

60

Ertesi sabah erkenden, Kalenin ana salonu Efsane Doğumlu Scionlar ve Dublörler ile Gill ve Samira'nın önderliğindeki Liege'lerle doldu.

Bundan tamamen kaçınıyorum.

Keep'in arka avlusuna çıkıyorum ve dün gece bulduğum, iyi iş görecektir bir tepeye doğru yürüyorum. İyi bir saklanma yeri.

Çalılardan ve yüksek yaşlı ağaçlardan oluşan geniş bir çalılıktan önce küçük bir çimenlik var, güneş tepeden kaydıkça gölgeler aralarında daha da derinleşiyor.

İlk adım için hazırım.

Toprağın üzerine oturuyorum, Excalibur'un sarılı ve kırık parçalarını yanıma koyuyorum ve gözlerimi kapatıyorum.

Onları açtığımda, atalarımın deresinin merkez taşında duruyorum.

"Yara silaha dönüştü."

"Kılıcımız."

"Crown Scion."

Sesler beni sıkıştırıyor. Belki de beni *hep* kalabalıklaştırdılar.

Benden önceki tüm kadınları, sekizini ve sonra Vera'nın kendisini düşünüyorum ve önümde açılan dereler genişliyor. Arthur'unkini hayal ediyorum ve şimdi bile onun deresi toprakta beliriyor.

Adımlarımı bekleyen pek çok farklı ses ve izlenecek yol var. Vera omzumda. "Ne yapıyorsun?"

"Kendime yer açıyorum," diye mırıldanıyorum, "hepinizin bana olmamı söyleyip durduğunuz kişiden başka biri olabilmek için."

"Bununla ne demek istiyorsun?"

Yüzümü ona dönüyorum. "Jessie'nin kökleri arama mantrasının bende neden işe yaramadığını şimdi anlıyorum. 'Sahip olduğun gücü ve onu sana veren kadını düşün' dedi." Hüzünle gülümsüyorum. "O kadının annem ve onun aracılığıyla da sen olduğunu düşünürdüm. Onun yöntemini denedim ama işe yaramadı."

Başını öne eğiyor. "Peki neden?"

"Çünkü hepiniz bana gücümü vermediniz." Akıntılarla yüzleşmek için diz çöküyorum, ellerimi içinden çıktıkları toprağa sokuyorum. "Ben verdim."

Bir anda kök fırını göğsümde ve ellerimden büyümesine izin veriyorum. Sıcak, daha sıcak, daha sıcak yanmasına izin veriyorum, ta ki ayaklarımın dibinde bir girdap olana kadar. Arthur'un girişini yakmak için kullanıyorum, altındaki yatak kuruyana kadar, ama orada durmuyorum, çünkü fısıltılar, beklentiler ve baskı onunla bitmiyor.

"Acı kaynaklı bıçak."

"Direnişimiz."

"Mızrağımızın ucu."

Bir sonraki derede diz çöküyorum ve etrafımda kaynayana kadar köklerimin suda yanmasına izin veriyorum. Sıcak. Daha sıcak. Tekrar sıcak.

Artık mızrağın ucu değil, bir okun ucu. Kimsenin tanıdığı en güçlü kız değil.

En inanılmaz kız ya da imkansız olan değil.

Artık acı kaynaklı bıçak değil. Artık bir kılıç bile değil. Kendimden başka kimsenin silahı değilim.

Kuruyana, yatak toza dönüşene ve sesler sessizliğe gömülene kadar atalarımın uçağını yakıyorum.

Vera yanımda soluk soluğa kaldı. "Ne yaptın sen?"

Ona dönüyorum ve her şey çok net görünüyor.

"Ben zorunda kalmayayım diye kaçtıklarını söylemiştin," diyorum. "Ama bence bir gün seçim yapabilmem için kaçtılar. Ve bugün, ben kendimi seçiyorum."

"Sen bir çocuksun. Ne yaptığını anlamak için çok gençsin." Vera başını yavaşça sallar, şeffaflaşır. "Artık sana yardım edemem."

Ayağa kalkıyorum. "Görmüyor musun? Yardımını istemiyorum. Bu şekilde bittiğinde, bu şekilde hissettirdiğinde değil."

Solmak üzere, kırmızı bir ışık huzmesi. "O zaman onun yerine benim uyarımı dikkate al." "Peki bu ne?" Fısıldıyorum.

"Bizim ağırlığımızı istemiyorsunuz ama bunun sizi nereye götüreceğini bir düşünün. Kaosun dengesizliği desteklediğini düşünün."

Kalenin üstündeki tepede gözlerimi tekrar açtığımda içimdeki ocak hâlâ yanıyordu. Bir yanım atalarıma giden dereleri kavurduktan sonra yanmayacağından endişeleniyordu. Bir yanım, onların sesleri ve etkileri olmadan yaşamının bedelinin bu olabileceğinden endişe ediyordu.

Ama hiç endişelenmemeliydim. İçgüdülerim doğruydu.

Arthur'un rüya dünyası bana gücümü akıntının dışında ve kendi bedenimden, hatta kendi *kanımdan* uzakta kullanmanın bir yolunu gösterdi. Kralın rüyası, hayatta kalmak için atalarımın talimatlarını izlemem ya da uyarılarına kulak vermem gerekmediğini açıkça ortaya koydu. Gücümü kontrol etmek için tek yapmam gereken *onun benim* olduğuna karar vermek.

Köklerini yakıp yok ederek, kendi köklerimi büyütme için nihayet özgürüm.

Ve gücüm benimle birlikte büyümeye hazır. Hissediyorum. Çağrım hazır. Benim isteğimle yanıyor.

Ne istersem dövecek kadar sıcak.

Excalibur ellerimin altında, toprakta bir hurda metal yığını ama öyle kalmasına izin vermeyeceğim.

Derin bir nefes alıyorum, ellerimi kılıcın üzerinde tutuyorum ve aether ile köke kendilerini tekrar tekrar kılıcın üzerinde ve altında katmanlaştırmalarını emrediyorum. Bu benim soyum için yapılmış ve dövülmüş bir silah ve ben onu tekrar yapacağım ve döveceğim.

Birkaç dakika içinde, ağır uzun kılıç toprakta parlıyor, taşı şimdi koyu mor, bıçağı gümüş ve keskin, kabzası elim için hazır. Seyahat için bir kına ihtiyacı olacak.

Atılması gereken son bir adım var. Son bir karar. Son bir seçim.

Kararan ormana bakan çimlerin üzerine oturuyorum, sessiz, parlak bir kök nabızı salıyorum ve bekliyorum.

Çok uzun sürmez.

Kırmızı gözbebekleri karanlıkta parlıyor ve büyük bir gölge ağaçların arasından bana doğru ilerliyor, kanatları siluet halinde.

"Sen olduğunu biliyordum," diye fısıldadım. "Kim olduğunu biliyorum. Ve kim olduğunu." "Oh, bundan şüpheliyim."

"Sen Avcısın. Kan Damgası. Büyük Yok Edici. Gölge Kral."

Gölge içe doğru çekilerek bir adam şeklini alır. Jessie'nin lokantada hatırladığı adam. Sokakta ölüren başında duran Emmeline'den. Sonra, en çok tanıdığım şekle. Koyu renk saçlar, zeytin rengi bir ten, uzun siyah bir ceket ve eskilerden bile daha eski bir aether imzası.

Sırf aramızda dolaşabilmek için kaç kişiyi öldürdü? Kıpırdamadan ona bakıyorum ve o da sakın, meraklı bir ifadeyle bana bakıyor, ona en iyi bildiğim isimle seslenmemi bekliyor.

"Ve siz de Seneschal'sınız." Gülümsedim. "Merhaba Erebus."

"Merhaba, Briana. Pendragon'un soyu, Vera'nın soyu, Faye'in kızı." Ellerini ceplerine sokar. "Ben olduğumu nereden bildin?"

"Birçok annem bana kendi yöntemleriyle anlattı," diyorum. "Avcı'nın her zaman kökümüz yeterince güçlendiğinde ortaya çıktığını söyleyip durdular. Ve Rootcrafters, Avcı'nın ayakta olduğunu söyledi."

Sırıttırıyor. "Ve?"

Ona ters ters bakıyorum. "Köküm Ogof Savaşı sırasında parladığında, bu Avcı'yı bana getirmek için yeterli olmalıydı ama o hiç ortaya çıkmadı. *Sen de* hiç gelmedin, ya da ben öyle sanıyordum." Ayağa kalktım. "Sonra merak ettim, ya Avcı mağaradan sonra tanıdığım biriye? Kılık değiştirmiş biri?"

Erebus omuz silkerek, "Bu herhangi bir sayıda insan olabilir," diyor.

"Cenazede tanıştığın herhangi biri. Mageguard'ın bir üyesi. Larkin ya da Valechaz bile olabilir." Başımı iki yana sallıyorum. "Hayır. Bana kan damgasının ne olduğunu söyleyen Valec'ti.

Kizia'nın benden beslenmek için neden terörize olduğunu açıklıyor. Çok yaşlı bir iblis soyumu -ve beni- canlı tutmakla çok ilgileniyordu."

Erebus mırıldanır. "Devam et."

"Kan damgam Arthur'un rüya âleminde senin tacına karşılık verdi. Arthur'un saldırısından sağ kurtulan mağlup bir Gölge Kral'ın en çok neyi isteyebileceğini fark etmemi sağladı: intikam." Ellerimi iki yana açtım. "İntikam almak için bir Konsey üyesinden daha iyi bir konum olabilir mi? Arthur'un Ruhu Uyandığında bunu ilk öğrenen kişi onlar olur."

Yavaşça alkışlar. "Bravo."

"Bunu anlamak işin kolay kısmıydı," diyorum. "Vera'nın atalarımızla pazarlık yaptığı gece ne için yalvardığını biliyorum ama senin Vera ile yaptığın pazarlık kurlsızdı. Onu nasıl buldun? Ve tam olarak ne takas ettiniz?"

"Bir gün Arthur'un Soyu'ndan biriyle bir fırsat çıkabileceğini biliyordum ve çıkmasını bekledim. Vera'nın büyüyle ortaya çıkacağı hakkında hiçbir fikrim yoktu. Sadece doğru zamanda ve yerdeydim. Soyunun korunması için yalvardı ve ben de bu pazarlığa katıldım," diyor. "Soyunuzdan biri ölümcül bir tehlike içinde olduğunda, bunu hissediyorum ve yerinizi tespit edebiliyorum."

Başımı iki yana sallıyorum. "İşte bu yüzden kökümüzün büyük bir kısmını kullandığımızda ortaya çıkıyorsunuz. Bizi öldürmeye çalışmıyorsunuz, bizi korumaya geliyorsunuz. Bu yüzden beni diğer Vekillerden korumaya çalıştın."

"Elimden geldiğince Vera Hattı'nı koruyorum." Gözleri uzaklara dalıyor. "Bazen çok geç kalmış oluyorum, bazen de sadece yatırımımı kontrol ediyorum." Sırıttırıyor. "Şimdi bana karşılığında ne beklediğimi sor. İşaretimi neden senin soyuna bağladığımı sor."

"Emirlerine uymuyorum," diye belirttim.

Erebus mırıldanır. "İntikam peşinde olduğum doğru ama aynı zamanda tacımı ve sarayımı da istiyorum. Her ikisini de geri kazanmak için kanındaki güce ve Arthur'la olan bağlantına ihtiyacım var. Vera'nın yardım istediği gün, gerçekleşmesini umduğum şeyi benim olarak işaretleyebilmek için cevap verdim: Bir Rootcrafter ve Arthur'un bir Scion'unun kanla işlenmiş çocuğu, Uyanmış. Atalarının gücünden sonsuz bir kaynak çekebilecek ve öldüğünde bu gücü dışarı atacak bir çocuk."

"Her seferinde bir kız, her zaman için."

"Düzenlenmemiş bir pazarlıkta yoruma açık." Erebus'un sırtışı genişler. "Tüm zamanların içinden kendi seçtiğim bir kızı talep ettim."

"Ama Vera'yla yaptığınız anlaşmaya göre bana zarar veremezsiniz."

"Yapamam. Ama ben Gölge Saray'ı geri almak için çok güçlü bir kaynağa ihtiyacı olan çok yaşlı, çok sabırlı bir iblisim. Öldüğünde, ki eninde sonunda öleceksin, eterini kendim tüketeceğim." Bir süre sonra başını öne eğer. "Buna şaşırmadın değil mi?"

Değilim, ama her şeyin onaylandığını duymak güzeldi. "Hiçbir iblisin bir pazarlığa karşı koyamayacağını duydum."

Gözleri kısıldı. "Dinliyorum."

"Karşılığında bana bir iyilik yaparsan, seninle gelirim ve gücümü sorunsuzca ödülün olarak alabilmen için yanında kalırım."

Başını öne eğiyor. "Neden benimle bir yere gelesin ki?"

"Senin kan damgan Arthur'un rüyasında bana gücümü geri getirdi. Gezegende beni güvende tutabilecek kadar güçlü olan tek varlık sensin ve bunu yapmak için pazarlığa bağlısın." Düşünerek ormana doğru bakıyorum. "Bana öğretecek kadar yaşlı, yeterince şey görmüş tek varlık sensin."

"Peki ne öğrenmek istiyorsunuz?"

"Güç, iktidar, kontrol. Kendi kaderim üzerinde." Ona bakıyorum. "Sadece bir kral bir krala öğretebilir."

"Büyü gücünün zirvesine ulaştığın anda ölmeni sağlayacağımı ve şu anda elde etmeye çalıştığın tüm güç ve kudreti yiyip bitireceğimi biliyorsun."

"Bana öğretmen için bir neden daha," diyorum omuz silkerek. "Ben ne kadar güçlü olursam, beni tükettiğinde sen de o kadar güçlü olacaksın."

Gölümsüyor. "Etkilendim. Siz annenizin -tüm annelerinizin- kızıdır. Ama benden beklentilerini duymam gerek. Karşılığında ne istiyorsun, Briana Irene?"

Yavaş ve derin bir nefes alıyorum. Planladığım şey buydu ama yine de bunu istemek gerçekleşmeyebileceği anlamına geliyor. Eğitimli bir tahmin üzerine kumar oynuyorum.

"Uzun yaşamınla," diye başlıyorum, "ve Tarikat'ta geçirdiğin uzun süreyle, Natasia Kane'in nerede olduğunu biliyor olmalısın."

Erebus hareketsiz, beni inceliyor. Sonunda, "Biliyorum." dedi.

Boğazımdaki düğümün etrafında yutkunuyorum. "Gölgelerin içinde seyahat ediyorsun. Doğruca Sel'in misafirhanedeki odasına git. Eğer onu ona götürürsen, ben de seninle geleceğim."

Erebus başını yavaşça sallar. "Çocuk çoktan ölmüş. Natasia'nın onu kurtarabileceğinin garantisi yok."

"Biliyorum." Birincimi sıkıyorum. "Ama bu onun tek şansı."

Erebus'un dudağı kıvrılır. "O iyileştiği anda benden kaçabilirsin. Arkadaşlarının yanına dön."

"Senden bunu kendim için istiyorum!" Söylüyorum. "Ve buraya dönmen için senden kaçmayacağım." Gülüşüm ekşi, hüznü, her ikisi de. "Çünkü yaptığım hiçbir şey onlar için yeterli olmayacak. Vekiller beni Arthur'un elinde, tehlikeli bir şekilde kontrolden çıkmış ve aynı anda güçsüz bir şekilde sergilediklerinde bundan emin oldular. Eskiden burada olmamam gerektiğini düşünürdüm ama artık yapamayacağımı biliyorum. Ve belki de olmak zorunda değilim. Bu dünya benim süPering'imi istiyor ve ben bunu onlara vermeye devam edemem."

Erebus bunu uzun bir süre düşündükten sonra başını sallar. "Şartlarınızı kabul ediyorum." Ayağa kalkıyorum. "Önce Sel'i bana getirin. Lütfen."

"Nasıl isterseniz." Başını eğiyor, sonra gölgede eriyor ve kayboluyor.

Bir an sonra Sel'in pençesinde çırpınırken yeniden ortaya çıkıyor. Sel'in burnu aniden gökyüzüne yükselir, bir kokuyu takip eder, araştırır....

Beni ilk gördüğünde, erimiş kırmızıya dönmüş gözleriyle donakalıyorum. Sonra bakışları odağını kaybediyor, yüz hatlarımı delip geçiyor, umudumu kesiyor... ve yavaş, tehlikeli bir yırtıcı sırtışı ağzını ele geçiriyor, uzun siyah uçlu dişlerini gösteriyor.

"İstirabın..." diye mırıldanıyor Sel, sesi alçak ve aç, "tam kalbinin etrafına sarılmış."

Ben tepki veremedenden ileri atılıyor, pençelerini uzatmış, bana ve acıma uzanıyor - tıpkı Valec'in ofisinde yaptığı gibi. Erebus onu demir bir pençeyle geri çekip hareketsiz tutuyor.

Erebus sabırsızca, "Selwyn senin mutsuzluğunu hissediyor," diye mırıldandı. "Onun için artık bundan başka bir şey değilsin."

Gözyaşları görüşümü bulanıklaştırıyor. Gizemli kız. Scion. Cariad. Kral. Tüm benliğim, tüm benliğim... Keşke Erebus, Gölge Kral yalan söylüyor olsaydı. Ama öyle olduğunu sanmıyorum.

Hepimiz senin kötü adamın olmak için gün sayıyoruz.

"Acele edin," diye ısrar ediyor Erebus, kulağını kaleye doğru eğmiş.

"Nicholas onun gittiğini fark etti."

"Kalp ağrısı." Sel'in gözleri beni içine çekiyor, dikkati düşük bir kaynamada. "Ve çok fazla suçluluk...."

Bir adım daha yaklaşıyorum. "Sel, beni defalarca kurtardın. Şimdi izin ver sana yardım etmeye çalışayım."

Başını eğiyor, dinlediğini umuyorum ama ifadesi öfkeye dönüşüyor. "Ne yaptın sen?" diye hırlıyor.

Erebus'un elleri onun omuzlarını sarar. Ve sonra ikisi de gider.

Bu sefer bekleme süresi daha uzun. Adım atarken Excalibur'u sol elimde, bıçağı kalçamda tutuyorum.

Sonra Erebus belirir, tek başına, ellerini giysisinin üzerinde gezdirmektedir.

"Bitti." "Ona yardım edebilir mi?"

Kaşlarını kaldırdı. "Annesi böyle bir söz vermedi."

Vermeyeceğini biliyordum.

"Bree!" Tepenin dibinde Nick'in sesi. William da onun yanında. Arkamda Erebus'u gördüler ve koşmaya başladılar. Nick otların arasında hızla ilerliyor, bağırırken zırhı yerine oturuyor. Beni çağırıyor ve cevap vermemek, ona da uzanmamak için her şeyimi harcıyorum. Tepenin yarısında, birkaç adım ötede.

Fikrimi değiştirmeden önce sağ elimi uzatıyorum ve Erebus onu kapıyor.

"Özür dilerim," diye fısıldadım Nick'e. "Lütfen bil ki ben-"

Erebus'la birlikte kaybolmadan önce gördüğüm son şey Nick'in uzanan ve dumanla boş havanın etrafını saran eli oluyor.

SIRA	KAN HATTI	SIGIL	RENK	MİRAS	SİLAH(LAR)
1	Kral Arthur Pendragon	Ejderha kudurmuş	Altın	Kral'ın Bilgeliği ve Gücü	Uzun Kılıç
2	Sör Lancelot	Bakışta Geyik	Fırtına Bulutu Mavisi	Hız ve Gelişmiş Görüş	Çift Uzun Kılıç
3	Sör Tristan	Üç uğursuz ok	Azure Mavi	Nişancılık ve Hız	Ok ve Yay
4	Sir Lamorak	GriPon courant	Karmin Kırmızı	Doğüstü güç (dayanıklılık)	Balta
5	Sir Kay				
6	Sör Bedivere	Tek kanatlı şahin genişledi	Ametist Moru		
7	Sör Owain	Aslan kanepesi	Tawny Sarı	Aether aslanı tanıdık	QuarterstaP
8	Sör Erec				
9	Sör Caradoc				
10	Sör Mordred				
11	Sir Bors	Üç şeritli daire	Yanık Turuncu	Çeviklik ve El Becerisi	Uzun Kılıç
12	Sir Gawain	İki-	Zümrüt	Geliştirilmiş şifacı	Çift Hançer

başı
kartal

Yeşil

yetenekler;
gün ortasında
doğüstü güç
ve
gece yarısı

13

Sör Geraint

Wolf
courant

Taş
Grisi

YAZARIN NOTU

Tıpkı *Bloodmarked*'ın bir önceki kitabın devamı olması gibi, bu yazar notu da *Legendborn*'un sonundaki notun devamı niteliğindedir. Henüz okumadıysanız o notu okumanızı ve ardından buradan devam etmenizi tavsiye ederim.

KEDER VE TRAVMA

Legendborn benim kişisel, akut keder yolculuğumdan ilham alırken, *Bloodmarked* bu yolculuğu ileriye taşıyarak kederin ne kadar geniş kapsamlı olabileceğine bakıyor. Nasıl yeni arzulara ve görevlere dönüşebildiğini, nesiller arasında nasıl seyahat edebildiğini ve nasıl kendini "görev" olarak maskeleyen bir yük haline gelebildiğini. Bree, Vera'nın aralarındaki kadın kuşaklarının "sen koşmayasın diye koştuğunu" ve kendisinin "mızrağımızın ucu" olduğunu söylediğini duyduğunda, bu sözleri her şeyi tüketen bir sorumluluk olarak içselleştiriyor ve *önemsemişliği* ve onların hayatları önemli olduğu için kendi hayatına geniş bir şekilde uyguluyor. Bu süreç tanıdığım pek çok Siyah kadına tanıdık gelse de zararın kaynağı olabiliyor. Siyah kadınların sihirli olduğuna inanmakla birlikte, biz de insanız. Atalarımızın her dileğini yerine getiremesek de, çoğu zaman denemek zorunda hissediyoruz. Bu da nesiller arası travma ve kederin bir tezahürüdür. *Legendborn* Döngüsü'nde bu süreçlerin ailelerde, Siyah kadınlar arasında ve Siyah kızların içinde nasıl ortaya çıkabileceğini araştırıyorum.

SIYAH MÜKEMMELLİK VE "İLK" OLMAK ÜZERİNE

Bu kitap "ilk" olan her Siyah kıza adanmıştır çünkü engelleri aşmanın getirdiği yükler vardır. Bizler, mikro düzeyde

ve makro "ilkler" hala BIPOC tarafından elde ediliyor. Belirli nüfusların güçlenmesini engellemek için yapılarını ve kurallarını değiştirmenin yollarını bulan, eşitliğe ulaşılabilirdi ölçüde hedefleri değiştiren ve mükemmelliği ortadan kaldıran kurumlarda yaşıyor, çalışıyor ve öğreniyoruz. Ben, eğitim ve iş hayatının her alanında "ilk" olan Siyah bir kadın tarafından yetiştirildim. Ben de bir "ilk" oldum. Bree pek çok açıdan "ilk" ve çoğu zaman da "tek". Hem yargılayıcı bir dünyanın dış beklentileriyle hem de kendi içsel arzularının karmaşasıyla boğuşmak ve tüm bunları yaparken de ailesinin hakkını vermek zorunda. Bazen bu mücadelenin, zoraki esneklik "güç" ve üzücü yalnızlık "güçlenme" gibi tasvir edildiğini görüyorum, ancak bu imgelerin yüksek maliyetleri var. Bree'nin el üstünde tutulmayacak kadar "güçlü" olarak görülmesini istemiyorum. Onun genç bir kız olmasına izin var. Başkaları için ne yapabileceğine bakılmaksızın korunmaya değer.

Bloodmarked'ı yazarken, bir arkadaşım Bree'nin hikayesinin Simone Biles'in Tokyo'daki 2020 Olimpiyatları öncesi ve sırasındaki yolculuğunun unsurlarını yansıttığını gözlemledi. Simone'a, seçiminiz için teşekkür ederim. Benim için anlamı çok büyük.

KRAL ARTHUR

Arthuriana'da çalışmanın en büyük zevki ve zorluğu, doğru tarihsel temsil için kendi kişisel isteğimi kanonun yaratıcı 1ctions'ı ile dengelemektir. Efsanenin Doğuşu Döngüsü bu dengeyi birçok yönden sağlıyor: Öncelikle, taştan balkonları olan bir "kale" olarak Camelot altıncı yüzyıl Galler'inde yoktu, "Yuvarlak Masa" da yoktu, ancak imgeleme karşı koyamadım. Arthur yazarları genellikle birbirlerinden yüzyıllar sonra yaratılmış şövalyeleri bir araya getirerek kendi Masa'larının listesini oluştururlar. (Örneğin Lancelot du Lac, ilk kez on ikinci yüzyılda Chrétien de Troyes tarafından ve Fransa'da ortaya çıkmıştır, ancak sıklıkla Arthur'un Masasının "orijinal" bir üyesi olarak sunulur). Benim durumumda, Bree'nin Arthur'un kan yürüyüşlerinde bugün onun sarayını oluşturan şövalyelerle tanışmasını istedim. Galli ortaçağ uzmanı, ozan geleneği danışmanı ve çevirmenim Dr. Gwilym Morus- Baird ile birlikte çalışarak, bugün başka isimlerle bildiğimiz şövalyelerin isimlerinin altıncı yüzyıl Galler'indeki "kökenlerini" oluşturmaya karar verdim.

gerçek dünyadaki gelenekler. Yani, Legendborn Cycle'daki Sir Lancelot "Llancelod" olarak başladı ve Sir Lamorak "Llameryg" olarak başladı, vesaire.

Tüm övgüler, altıncı yüzyıl şairi ve ozanı Taliesin tarafından Eski Galce olarak yazılan ve *Bloodmarked* cenaze sahnesinde Aldrich ve Bree tarafından okunan gerçek antik ağıt *Marwnad Owain ap Urien*'in imlasını modernleştirdiği için inanılmaz Dr. Morus-Baird'e gidiyor.

KÖKÇÜLÜK VE IRADE

Rootcraft'ın 1ctional büyü sistemini yaratırken kendi yaşam deneyimlerimden, Afro-Amerikan tarihinden ve ruhani geleneklerinden yararlandığımı tekrarlamakta fayda var. Rootcraft bir kurum olarak temsil edilmiyor, çünkü bu bir anlam ifade etmiyor ya da ilham kaynaklarına sadık kalmıyor. Rootcraftçıları, temel prensipler etrafında örtüşebilen toplulukları olan bir tür Aowing koalisyonu olarak görüyorum. Bu ruhla, bir grup Rootcrafters tarafından ortak değerler adına geri kazanılabilecek bir yer olarak 1ctional plantasyon sitesi Volition'ı yarattım.

Volition'ın Amerika Birleşik Devletleri'nin güneydoğusunda olduğu hayal ediliyor. Mariah'nın dediği gibi, Volition bir boyun eğdirme yeri. Yaşayan bir mezarlık olarak, köleleştirilenleri, tarihi plantasyonu, toprağın kendisini ya da günümüz ziyaretçilerini merkeze almak yerine, topraklarında köleleştirilmiş olarak ölen ataları ve onların ruhları olarak ne isteyebileceklerini merkeze alıyor.

Volition aynı zamanda Bree'nin atalarımızın seçimlerini ve bağlamlarını anlamaya çalışırken kendimize bu seçimler üzerine inşa etme ve belki de farklı arayışlara girme izni verme konusunda yaşadığı özel gerilimleri kristalize etmeyi seçtiğim yer. O, birçoğumuz gibi, atalarının yürüdüğü yolu onurlandırırken yeni bir yol oluşturmak için elinden geleni yapmanın zorluğunu yaşıyor.

TEŞEKKÜRLER

BU HİKÂYE VE KİTAP bana bir yazar, bir sanatçı ve bir insan olarak kendim hakkında çok şey öğretti. Ortaya çıkan son ürünle gurur duyuyorum, ancak bu son ürünün peşinden inanılmaz zor zamanlarda gittiğim için de bir o kadar gururluyum. Bu ikinci kitap yolculuğuna ve artık Legendborn Cycle olarak bilinen bu serinin gelişimine destek veren herkese teşekkür ederim.

Ebeveynlerime sonsuz teşekkürler. Sizi her gün daha net duyuyorum. İkinizi de özledim ve biliyorum ki beni izliyor ve neşelendiriyorsunuz.

Bana bu yolu açan atalarım her zaman minnettarım.

Okurlara: İster ikinci (üçüncü ya da dördüncü!?) tekrar okuyuşunuzda olun, ister Legendborn dünyasına yeni katılıyor olun, bu karakterlere olan desteğiniz ve sevginiz için teşekkür ederiz. Onlar da sizi seviyor.

Menajerim Joanna Volpe'ye duyduğum minnettarlığı ve takdiri anlatmaya çalışsam sayfalar yetmez. Jo, kitaplarım için verdiği büyük destek ve savunuculuk inanılmaz, onaylayıcı ve sarsılmaz. Ancak bu süreç boyunca, benim de desteklenmeye ve savunulmaya değer yaratıcı bir insan olduğumu asla unutmama izin vermedin... ve bu etkiyi ölçmek imkansız. Her şey için çok teşekkür ederim, in1nity'ye kadar.

Legendborn dünyasını her yönüyle ele almaya her zaman hazır olan editörüm Kendra Levin'e sonsuz teşekkürler. Aradığımız konular hikaye yapısı ve büyü, duygusal arklar ve romantizm ve bunların arasındaki her şey. Her zaman *en iyi* soruları sorarak bir yazar olarak benim için, seri için yaptığın her şey için çok teşekkür ederim.

Laura Eckes ve Hillary Wilson'a geri döndükleri için çok teşekkür ederiz.

harika bir kapak ve oğlumuz Selwyn ile ilk kez mücadele. Saçları

Mükemmellik.

Simon & Schuster'daki herkese ve özellikle Simon & Schuster Books for Young Readers ve Margaret K. McElderry Books ekiplerine sonsuz teşekkürler. Özellikle, bu kitabı ve seriyi okuyucuların eline ulaştırmak için çok çalışan bu arkadaşlara minnettarım: Justin Chanda, Anne Zalan, Jenica Nasworthy, Kaitlyn San Miguel, Kathleen Smith, Olivia Ritchie, Chel Morgan, Emma Saska, Hilary Zarycky, Elizabeth Blake-Linn, Caitlin Sweeny, Alissa Nigro, Ashley Mitchell, Emily Ritter, Michelle Leo, Nicole Benevento, Amy Beaudoin ve eğitim ve kütüphane ekibi. Tara Shanahan, Morgan Maple, Nicole Russo ve tanıtım ekibine özel teşekkürler. Lauren Carr'a da teşekkürler.

Çalışmalarımı destekleyen New Leaf Literary & Media ekibine de teşekkür ederim: Jenniea Carter, Abigail Donoghue, Jordan Hill, Veronica Grijalva, Victoria Hendersen, Pouya Shahbazian, Katherine Curtis, Hilary Pecheone ve Eileen Lalley.

Sektördeki ve "Team Legendborn" topluluğundaki diğer kişilere özel teşekkürler: Andrea Barzvi, Cassie Malmo ve Liesa Abrams.

Araştırma danışmanlarıma, konu uzmanlarıma ve özgünlük okuyucularıma çok teşekkür ederim: Dr. Hilary N. Green'e çalışmalarınız, desteğiniz ve içgörünüz için bir kez daha; Dr. Gwilym Morus-Baird'e Ortaçağ Galce bilgisi ve modern Galce çevirileri ve yaratımları için; Dr. Chanda Prescod-Weinstein'a fizik, genetik ve fantezi arasındaki boşlukta hayal kurmada yardımcı olduğu için; ve Bezi Yohannes'e Arthur ve Bree'nin nihayet "buluştuğunda" nasıl olacağını ve ayrıca Bree'nin kültür (hem popüler hem de toplum) ve bir disiplin olarak Ortaçağ çalışmaları için ne anlama geldiğini hayal etmeme yardımcı olduğu için. Papa V.'ye tıbbi tavsiyeleri için teşekkür ederim.

Karen Strong'a: Bree'nin sonsuza dek şampiyonu! İlk okumalarınız, dürüst geri bildirimleriniz ve zanaat ve yapı konusundaki istikrarlı, parlak gözünüz için çok minnettarım. Çalışmalarına birlikte baktığımızda, her zaman yaratıcılığım için en iyisini düşündüğünü biliyorum. Teşekkür ederim.

Lillie LainoP'a: Sizinle her konuşmam bir hediye ve desteğiniz ve inanılmaz derecede keskin (haha!) gözleriniz benim lght sahnelerimde olduğu için çok şanslıyım, benim

duygusal vuruşlar ve daha fazlası. Sen gerçekten rüya gibi bir işbirlikçi ve mükemmel bir arkadaşsın. Kılıcına sahip olduğum için minnettarım ve sen de her zaman benim kılıcıma sahip olacaksın.

Bu kitabın yazımı sırasında destekleri, tavsiyeleri ve sevgileri için hayatımda teşekkür etmem gereken pek çok yazar var: Daniel José Older, Bethany C. Morrow, Susan Dennard, Kiersten White, Sabaa Tahir, Roseanne A. Brown, Namina Forna, Jordan Ifueko, Antwan Eady, Elise Bryant, Adam Silvera, Julian Winters, Brittany N. Williams, TiPany D. Jackson, Mark Oshiro, Maya Gittelman, L.L. McKinney, Dhonielle Clayton, Kwame Mbalia, Leigh Bardugo, Eden Royce, Lora Beth Johnson, Charlie Jane Anders, Monica Byrne, Chloe Gong, Olivie Blake, Victoria Lee, Ashley Poston ve Ebony LaDelle.

Annalise ve Alyssa'ya: İnternetimin en iyi parçası ve fandomun en iyi parçası olduğunuz için teşekkür ederim. Arkadaşlığımız çok sağlam bir dayanak, meclisimiz çok güçlendirici oldu.

Adele'e: Sen Team Legendborn, Team Tracy ve Team Bree'sin ve sen rock yıldızı, işbirlikçi-savaşçı kimliğine yanımda olmasan tüm bunlar için gerçekten mücadele edemezdin. Bir şekilde yeni şapkalar yaratırken tüm şapkaları taktığınız için teşekkür ederim. Hadi gidelim!

Geleceğim ve bu dizi için heyecan duyan tüm aile fertlerime sonsuz şükranlarımı sunarım. Teşekkür ederim.

Walter'a: Basitçe söylemek gerekirse, sen olmasaydın *Bloodmarked* olmazdı. Olsaydı bile, onu yazan Tracy benim şu anda olduğum kadar gururlu, cesur ve umutlu olmazdı. (Ya da bu kadar sulu.) Her şeyi siz mümkün kıldınız. Bana inandığınız ve bu büyük macerada ortağım olduğun için teşekkür ederim. Seni seviyorum.

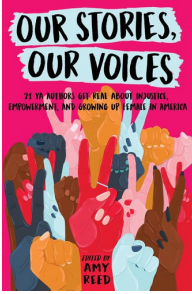
Bu Seriden Daha Fazlası

[Legendborn](#)

Kitap 1

Yazardan daha fazlası

[Bizim Hikayelerimiz, Bizim Seslerimiz](#)

OceanofPDF.com

YAZAR HAKKINDA

Fotoğraf: Kathleen Hampton

TRACY DEONN, *Legendborn*'un *New York Times* çoksatan yazarı ve ikinci nesil bir fangirl. Kuzey Carolina'nın merkezinde büyüdü ve burada fantastik kitapları ve Güney yemeklerini eşit ölçüde yuttu. Chapel Hill'deki North Carolina Üniversitesi'nden iletişim ve performans çalışmaları alanında lisans ve yüksek lisans derecelerini aldıktan sonra Tracy canlı tiyatro, video oyunu prodüksiyonu ve K-12 eğitiminde çalıştı. Yazmadığı zamanlarda Tracy, bilimkurgu ve fantezi kongrelerinde panellerde konuşuyor, fanlc okuyor, yavru köpeklerle oyun randevuları ayarlıyor ve zencefil aromalı her şeye göz kulak oluyor. Twitter'da [@tracydeonn](https://twitter.com/tracydeonn) ve tracydeonn.com adreslerinde bulunabilir.

Bizi simonandschuster.co.uk tracydeonn.com adresinde ziyaret edin
www.SimonandSchuster.co.uk/Authors/Tracy-Deonn

OceanofPDF.com

Ayrica Tracy Deonn tarafindan

Legendborn

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

İlk olarak 2022 yılında Simon & Schuster UK Ltd tarafından Büyük Britanya'da yayımlanmıştır

İlk olarak ABD'de 2022 yılında Simon & Schuster Books for Young Readers, an imprint of Simon & Schuster Children's Publishing Division, 1230 Avenue of the Americas, New York, New York 10020 tarafından yayımlanmıştır.

Metnin telif hakkı © 2022 Tracy Deonn'a aittir

Bu kitabın telif hakları Bern Sözleşmesi kapsamındadır.

İzin alınmadan çoğaltılamaz.

Tüm hakları saklıdır.

Tracy Deonn'un bu eserin yazarı olarak tanımlanma hakkı, 1988 tarihli Telif Hakkı, Tasarım ve Patent Yasası'nın 77. ve 78. bölümlerine uygun olarak kendisi tarafından ileri sürülmüştür.

Simon & Schuster UK Ltd 1.
Kat, 222 Gray's Inn Road
Londra WC1X 8HB

www.simonandschuster.co.uk www.simonandschuster.com.au
www.simonandschuster.co.in

Simon & Schuster Avustralya, Sidney
Simon & Schuster Hindistan, Yeni Delhi

Bu kitap için British Library'den bir CIP katalog kaydı temin edilebilir.

PB ISBN 978-1-3985-1677-9
e-Kitap ISBN 978-1-3985-1679-3
eAudio ISBN 978-1-3985-1678-6

Bu kitap bir kurgu eseridir. Tarihi olaylara, gerçek kişilere veya gerçek yerlere yapılan atıflar hayal ürünüdür.

İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da rastlantısal olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle, olaylarla veya yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Laura Eckes tarafından iç tasarım
Ceket illüstrasyonu © 2022 Hillary Wilson
Ceket tasarımı Laura Eckes © 2022 by Simon & Schuster, Inc.

OceanofPDF.com

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.